

Opuscula

MYTHOLOGICA, ETHICA ET PHYSICA.

GRÆCE & LATINE.

P *Alephatus,*
Heraclitus,
Anonymus,
Phurnutus,

Sallustius,
Ocellus Lucanus,
Timæus Locrus.

D *Emophilus,*
Democrates,
Secundus,

Sextius Pythagoricus,
Theophrasti Charactères,
Pythagoricorum Fragmenta.

· Heliodori Larissæi Optica.

CANTABRIGIÆ,

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi:
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1671.

Harvard College Library
Bowie Collection
Gift of
Mrs. E. D. Brandegee
Nov. 9, 1908

ΣΑΛΛΟΥΣΤΙΟΥ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΠΕΡΙ

ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ.

SALLUSTII PHILOSOPHI
DE
DIIS & MUNDO.

LEO ALLATIUS

Nunc primus è tenebris eruit, & Latine vertit.

Juxta exemplar Romæ impressum.

CANTABRIGIÆ:

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academix Typographi,
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

YOUNG MAN

Clarissimo & Eruditissimo viro,

LUCÆ HOLSTENIO

GABRIEL NAUDÆUS

S. P. D.

Circumspicienti mihi diligenter, cuinam ex amicis potiori jure committendus esset hic Philosophus, quem velut è fracta navi in littus expulsum, & pictâ se veste tuentem, summus equidem Vir Leo Allatius jam dudum hospitio suo exceperat; Tu profectò unus omnium, *eruditissime Holsteni*, mihi visus es summoperè idoneus, quem præ cæteris ad istud negotii deligerem. Sive enim studiorum, quæ te pariter ac illum exercent oblectântque suavissimè, mutuam inter se consensionem attendo; tales omnino vos esse fatendum est, ut qui vestram amborum industriam in eruendis à situ & pulvere antiquiorum auctorum monumentis, non æstimet esse singularem, is meo quidem judicio parùm intelligere videatur, quantum intersit Reipublicæ literariæ, naufragium istud ingens, omni ope & consilio reparari, cujus occasione factum est, ut quæ olim à doctissimis Viris magno labore elucubrata fuerant, ea nostram ad ætatem pervenire omnia minimè potuerint: Sive necessitudinem confidero, quæ præclaris ac illustribus officiis arctissima dudum inter vos coaluit, & novis quotidie confirmata, indissolubilis

deinceps futura est ; nã ego , qui utriusque etiam ve-
strum amantissimus semper extiti , haud satis ex munere
meo fecisse viderer , si hanc occasionem nactus , quãnam
inter nos simus animi propensione atque affectu , omni-
bus significandi , ad aliquem alium conversus , effluere
mihi atque elabi permitterem : Sive denique in Sallusti-
um ipsum respicio , qui incredibili quãdam virtute de re-
bus arduis & sublimibus dicendi , non omnium quidem ,
sed doctissimorum manibus attrectari gaudet , nè , quod
gemmis & unionibus contingit , si non inter *κεφάλια*
asservetur , continuò vilesceat ; quĩ melius , amabò , e-
jus voluntatem exhaurire potui , quàm si dum à Leone
Allatio discedit , homine supra vulgus eruditorum noto ,
eum ad te transmittam , qui non postremus quoque inter
scientiarum proceres cluis , atque eo potissimum nomine
Eminentissimo tuo Principi FRANCISCO BAR-
BERINO maximo & unico literatorum hãc tempe-
state fautori , ac ingeniorum censori acerrimo , gratissi-
mus meritò acceptissimúsque haberis ? Enimvero ad hasce
causas , quæ me in tui cultum & obsequium sponte
currentem impulerunt , ut acceptum ante aliquot annos
ab homine mihi amicissimo , & fidei meæ atque diligen-
tiæ concreditum hunc libellum , in tuo nomine apparere
vellem ; accesserunt etiam aliæ , quæ satis per se mihi ,
ut istud facerem , in animum inducere poterant : linguæ
siquidem Græcæ peritissimus es , juxtaque decretorum
veteris Philosophiæ , quibus noster hic Sallustius adeò
variè frequentérque suas opiniones fulcire & illustrare de-
prehenditur , ut qui assiduâ studiorum contentione in sin-
gulis Philosophorum scholis perspecta hæc , multumque
antè cognita usu & explorata non habebit , is plurimum
certè de illa voluptate remittat , quæ tibi absque ullo
obice quosvis antiquorum libros evolventi , liquidissima
plerunque ac suavissima contingit. Quamobrem cum de
istius

istius Auctoris præstantiâ dubitare non possis ; reliquum
modò est , ut hunc , cui longa jam series temporum e-
mensa , & doctrinæ vis , ac maximorum virorum Da-
mascii , Suidæ , aliorumque testimonia non minimùm suf-
fragantur ad laudem , tuâ pariter commendatione orna-
torem esse velis : Meque præterea , & Leonem Allatium ,
qui tibi tuisque eximiis virtutibus favemus impensè , mu-
tuò etiam redames , eoque affectu prosequaris , quem ha-
ctenus in te sumus experti valdè cumulatam & constan-
tem. Vale.

Dabam Romæ vi. Id. Jul. MDCXXXVIII.

*Imprimatur, si videbitur Reverendiss. P. Mag. Sac.
Pal. Apost.*

I. B. Episc. Cam. Vicefg.

CUm jussu Reverendissimi Patris Domini mei Nicolai Riccardii Sacri Palatii Magistri lucubrationem De Diis, & Mundo Sallustii Philosophi Cynici à Leone Allatio V. C. Latino idiomate è Græco transmissam viderem, admiratus sum elegantiam, & inter tenebras ethnicismi tot lumina virtutis & veritatis. Itaque typis dignam duxi ad augendum literatorum penû vetera perscrutantium. Datum Romæ XII. Cal. Julii, Ann. MDCXXXVIII.

BARTHOLOM. TORTOL.

Imprimatur,

Fr. Nicolaus, Riccardius Sac. Palatii Apostolici
Magister.

Π Ε Ρ Ι' DE
Σ Α Λ Λ Ο Υ Σ Τ Ι Ο Υ SALLUSTIO
Δ Α Μ Α Σ Κ Ι Ο Σ DAMASCIUS

Παρά ΦΩΤΙΩ, ὃν τῇ Ἀπὸd ΡΗΟΤΙΟΥ in Bib-
λιοthecā.

Τμήμ. σμβ'.

Cod. CCXLII.

Σαλλέστιος κυνί-
ζων ἐ πλώ εἰσις-
μύλῳ ὁδὸν ἐπο-
ρεύετο τῆς φιλοσο-
φίας, ἀλλὰ πλὴν
καταρμύλῳ περὶ ἑλπίσιν τε
καὶ λειδορίας, καὶ τὴν μάστιγα δι-
πόνον ὑπὸ ἀρετῆς. ὑπεδέδετο δ'
ἐκ τῆς ἀσπιδίου, ἢ τῆς Ἀθηναίων
ἱφικρατίδας, ἢ τῆς Συνήθης σαν-
δάλια περιδεδεμένος. ἐφαίνετο
ᾧ ἐδέποτε ἐπὶ πλείστον χρόνον
ἔτε ἀρρώστων τὸ σῶμα, ἔτε τα-
λαιπωρέμενος πλὴν ψυχῇ, ἀλλὰ
τὸ λεγόμενον εὐλόφῳ ἀνέχετο πλὴν
ἀσκησιν ὑπερμερῶς, καλὰ καὶ ἀξί-
οις πολλὰ δάματα, καὶ ὅσα ποι-
εῖντα φιλανθρωπικάματα.

Allustius cynico mo-
re vivens, non tri-
tam Philosophiæ vi-
am tenuit, sed eam
quæ ad reprehen-
dendum obrectandumque apta est,
& ad sustinendos pro virtute labo-
res peridonea. Rarò vel iphicra-
tidas Atticas, vel usitata sandalia
induebat. Neque illum quispiam
vel corpore diu infirmum, vel ani-
mo ægrum, & anxium vidit: sed
quod dici solet, erectâ cervice la-
borem subibat, honesta item & lau-
dabilia studia, & id genus alia ho-
mine digna.

Καὶ αὐτίς.

Rurfus.

Ὅπ ὁ Σαλλέστιος εἰς τοῦ ἡγ-
ερευχάνωντων ὀφθαλμοὺς ἀφο-
ρῶν, περιέλεχτο ἐκείνῳ πλὴν βίᾳ

Sallustius oculos obviatorum in-
spiciens, frequenter singulis mor-
tem violentam prænuntiabat; cau-
te, χρησιμῶς ἐκείνῳ τελειῶν. ἢ ᾧ

αἰτίαν τῆς πορογένεως ἐστὶ αὐτὸς
εἶχε φερέειν. καὶ τοῖς ἐπεπειρωτοῖς
ἐρωτώμενοι τὸ κορίνθιον τὸ ὁ-
δαλμῶν αἰπαῖται, καὶ ἀχλυῶδες,
καὶ νοτισμὸς μεσόν, οἷον ὅτι πένδεσι,
τῆς γόρως αὐταῖς ἐμφερέμενον.

sam verò, quā antè prænosceret, nè
ipse quidem dicere poterat. licet in-
terrogatus conaretur, & oculorum
obscuritatem & tenebras, & humo-
ris, qui in luctu pupillis ipsis oculo-
rum contineretur, in illis abundan-
tiam, prænotionis causam esse con-
tenderet.

Καὶ αὖτις.

Rurfus.

Ὁ δὲ Σαλλέστιος ἐκείνῃ τῇ δι-
καιῇ, ἀλλ' ἤδη τῇ Κορινθίῳ
βίῳ προσέειπε τὸ νῦν. ἐξέμαθε ὅ
καὶ τὰς δημοσίας ἀπαντας τὰς δι-
μοσθένους λόγους. καὶ δὴ λέγειν αὐ-
τῷ, ἐκ τῶν νέων μὲν μὲν
Κορινθίους, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
τόνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμε-
νοι, ἀμικτε καὶ ἐξέταξε λόγους ἐ-
κ πολλῶν περὶ κείνων λειπομένων. ἀνυ-
πόμεινε τῶν αἰνεμάτων, ὡς
εἶναι λόγον, ἀπασαν.

Ἐκ τῆς Σείδα.

Σαλλέστιος φιλόσοφος ὡς ἐστι
ἀνθρώποις ἐράδιον εἶναι φιλοσο-
φεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατον. τὸν
ἀκέραιον, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τὸν τὸ λό-
γον, ὡς ἔτε ἀληθῆ λέγειν, ἔτε
λέγεσθαι ἀξίον. ἀλλὰ γὰρ ὁ
Σαλλέστιος ἤδει τὸ ἐμὸν εἰπεῖν.
ἐ γὰρ διεβέβλητο πρὸς φιλοσόφους
ἀπλῶς, ἀλλὰ οὐκ ἀμειψόμενος
αὐτῷ, καὶ τῇ Ἡρακλείτῳ ὀχλολοί-
ει, καὶ τῇ Πλάτῳ ἐπιδέμενος τοῖς
ἀμαρτάνουσιν, καὶ ὁποῦν, ἐκ πάσης
προσέτασως ἐλέσθαι ἐκείνους, καὶ
διαχωρῶν. ἐνίοτε μὲν περὶ

Sallustius non ampliùs forensis,
sed Sophisticæ vitæ rationi animum
intendit. De rebus publicis etiam
Demosthenis orationes memoriæ
mandavit omnes. Adhæc satis e-
rat disertus, non recentiores So-
phistas imitans, sed cum vetere
scriptiōis splendore certans; Ora-
tionisque scripsit non multò illis
inferiores. Nudis pedibus orbem
terrarum fermè universum am-
biit.

Ex Suida.

Sallustius Philosophus, qui di-
cebat, philosophari hominibus non
esse facile, sed potiùs impossibile.
Quo ego audito, sermonem hunc
sum averſatus, ut neque verum, ne-
que dictu dignum. Cæterum Sal-
lustius sciebat, ut ipse dico. Nec
enim apud Philosophos malè pro-
fus audiebat, sed erat naturā inimi-
cus improborum, &, ut aiebat He-
raclitus, Turbæ conviciator, omni-
umque delinquentium insectator,
& quovis modo, quâvis occasione
quoslibet arguens, & comicè per-
stringens: interdum quidem se-

ἀλλ' ὡν,

ἄλ' ὦν, τὰ δ' πολλὰ τῶν γελοίων
 χαίρων ἦδει καὶ φιλοσοκώμονι. καὶ
 βλῶ δ' Σαλλέστιον ἐνιρέπελθον
 ἰκανῶς, καὶ Ἰωάνην ἐνφυσάλως
 τε καὶ περχειρέτατον, ὕψαιρέτως
 μὲν ἔχων αὐτὸς, ἐκ γένους δ' ὁμοῦ
 πᾶς τοιαύτης χάριτας. ὁ γάρτοι
 πῆμῃ τῷ ἀρετῇ ὀνομάσας πῶ
 περ Θεῶν δόξαν ἀληθεῖ, δοκῶσαν
 ἐνείναι ποτε τοῖς πονηροτάτοις
 Σαλλέστιος ὅτιν. ἐπὶ δ' αὖτε ἐνίως
 τ' ἀλλοφύλων, τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ
 ἐπαινῶντας, ἐν δ' αὐτῷ λείπειν
 εἰρηγύτας, μὴ δοξάζειν περ Θεῶν
 τὰ αὐτὰ τοῖς πολλοῖς· ἐὰν τε, ἔφη,
 ἴδω γὰρ διὰ τ' νέμεσιν περσεῖναι
 μοί. τὸ δ' Παμπερίῳ μέγιστον
 ἦεν δυναμὶν ἐντυχόν, ἐπειδὴ
 ἐπείνθ' ὠρεῖζ' ὀμνύθ', πὶ Θεοῖ
 περὶ ἀνθρώπους ἔφη; πὶς δ' ἔφη
 ἐκ οἶδεν, ὥς ἐκ ἐγὼ πῶποτε
 Θεὸς ἐγγύμῳ, ὅτε σὺ ἀνθρώ-
 πῳ; ταῦτα περ Σαλλέστιε. κυ-
 νικώτερον δ' ἐριλοσφει.

Καὶ πάλιν.

Σαλλέστιον. ἔτ' εἰς Ἀλε-
 ξάνδρειαν ἦκεν Ἀθῶνηδεν (ὡς
 Ἰσίδωρον τὸν φιλοσόφον. παρὰ
 δόξ' δ' ὁ ἕρως Σαλλέστιε πᾶ-
 αν ἀνθρώποις, τὰ μὲν φιλοσο-
 οῦνθ' ἐπὶ τὸ χαρτεράτερον, τὰ
 δ' αὖτε ἐπὶ τὸ γελοιώτερον.
 ἐκότερον οἶμοι πέρα τῷ μετεῖν.
 καὶ δὲ κείσεως εἰπὲρ πνι ἄλλω τῷ
 δὲ τῷ βίῳ. καὶ δὴ Σαλλέστιον τὰ
 μὲν παρ' ἑαυτὸν ὀρμητο ὑπὸ Συρίας·
 τὰ δ' περὶ μὲν ἑς Ἑμεσίωδους ἐγ-

riò rem gerens, plerumque verò ri-
 diculis, & disteriorum amantibus
 moribus gaudens. Etenim Sallu-
 stius admodum facetus erat, & ad
 deridendum etiam ingeniosissimus
 atque promptissimus: Hujusmodi
 verò gratias egregiè quidem ipse ex
 se & ex genere habebat. Qui enim
 quintam virtutem nominârit, opi-
 nionem de Diis veram, quæ inter-
 dum improbiſſimis inesse videatur,
 Sallustius est. Præterea verò qui-
 busdam peregrinis qui cætera qui-
 dem ejus laudabant, unum verò ei
 deesse dicebant; quòd non ira de
 Diis, ut vulgus sentiret, respondit:
 Hæc saltem propter Nemefin adesse
 mihi finite. Cùm autem Pampre-
 pium maximâ potentiâ jam prædi-
 tum adiiſſet, & ille, qui elegans
 videri volebat, ei dixiſſet: Quid
 Dii ad homines? Quis verò, in-
 quit, ignorat, neque me unquam
 Deum, neque te hominem fuisse?
 Hæc de Sallustio. Philosophabatur
 autem Cynico ferè more.

Et rursus.

Sallustius. Hic Athenis Alexan-
 driam cum Isidoro Philosopho ve-
 nit. Sallustii verò mores omni-
 bus hominibus admirabiles fue-
 runt. quia partim quidem con-
 stantissimè philosophabatur, par-
 tim verò perridiculè jocabatur;
 utrumque, opinor, ultra modum.
 Hæc enim vita, siqua alia, judici-
 um requirit. Sallustius igitur pa-
 ternum quidem genus à Syria du-
 cebat, maternum verò ab urbe E-

γόνει.

γίνει. ὁ πατήρ δ' αὐτῷ Βασιλίδης
 ὠνομάζετο, Θεόκληα δ' ἡ μήτηρ.
 εὐφυὴς δ' ὅτι πολλά γεννώς, καὶ
 τὸ ἦν αὐστηρὲς, καὶ φιλόπυθον,
 τὰ μὲν πρῶτα ἀπέβλεπεν εἰς τὴν
 πολυάρετον δικανικῶν, καὶ ἐπει-
 ράετο λόγοις ῥητοικοῖς ὑπὸ
 Εὐνοῖῳ Κοριση, τότε ὄντι καὶ Ἐ-
 μέσῳ. ὕστερον δ' ἐκέπτε δικανικῶν,
 ἀλλ' ἥδη τῷ Κορισηκῷ βίῳ πε-
 σείχετον νέον, καὶ ὅτι τέτρω διε-
 μελέτα τὸν λόγους, ἔδεν ἡπὼν
 τὸ φύσει ὅτι τοῖς πόνοις θαυμα-
 ζόμενον. τὸν μὲν γὰρ Δημοσίους δ'
 Δημοθένης λόγους ὁμῶς πάντας
 ἐξέμαθεν. ἀλλὰ πρὸς τέτρω καὶ
 λέγειν μὲν ἱκανὸς, ἔ τὸν νεωτέ-
 ρους ἐκμυμέμενον Κοριση, ἀλλὰ
 πρὸς τὸν ἀρχαῖον πόνον τὸ λογι-
 σασθῆναι ἀμυλλόμενον. ἀμέλει καὶ
 ἐργασθεὶς τὸν λόγους ἔ πολὺ π' ἐκεί-
 νων ἐκλειπομένης. τὸ δ' ἡμέτερον
 πολίτῳ Μάρκελλον, ἐπείρεν τῷ
 Εὐνοῖῳ, καὶ τῷτον ἐκμαθόντα μὲν
 ἀπεμνημόνευε τὰ ὀκτὼ βιβλία
 τὸ Θεκυδίδου ἱστορίας, ἔ μὲν π'
 καὶ λέγοντα ἀξίον ἀκοῆς. καὶ Νόν-
 νον δ' ἐφασκεν ἐκμαθόντα ἐξάκις
 ὅλον τὸν Δημοθένην, μὴ δ' ἐπι-
 ἀρσαι τὸ σῶμα, διώχεται πρὸς γε-
 λόγων ἐπεικῶν λωιδεσιν. ἔ γὰρ
 ἔτι ταυτὸν εἰς πλῆθος ἀποσηθί-
 ζειν, καὶ γράφειν εἰς χάλλον. ὁ
 δ' ἢ Σαλλύστιον ἀδρότερον ἥδη
 ἀπὸ μὲν τὸ τέχνης, ἐλάττω ἢ
 καθ' ἑαυτὸν ὑπολαβὼν δ' Εὐνοῖ-
 ον, ἀπῆρεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν,
 καὶ ἀπεπείρετο τῷ ῥητορικῶν δι-
 δασκάλων.

mesa. Ejus pater Basilides vocaba-
 tur, & mater Theoclea. Fuit au-
 tem ingeniosus ad multa, & mori-
 bus austeris, & ambitiosis. Ac
 initio quidem vehementer experi-
 ram Jurisprudentiam spectabat, &
 eloquentiæ præceptis ab Eunoio
 Sophista, qui tum Emesæ dege-
 bat, erudiebatur. Postea verò non
 ampliùs ad forensem, sed ad So-
 phisticam vitam animum appulit,
 & ad hæc sua studia referebat,
 cum non minore industriæ, quàm
 ingenii admiratione. Publicas en-
 nim Demosthenis Orationes simul
 omnes edidicit. Sed præterea sa-
 tis erat disertus, non recentiores
 Sophistas imitans: sed cum illo
 antiquo scribendi genere certans,
 nam & Orationes scripsit non mul-
 to inferiores illis. Sed noster ille
 civis Marcellus Eunoii sodalis octo
 libros historiæ Thucydidis edidi-
 cit, nihil tamen auditu dignum
 enunciavit. Nonnum etiam, ai-
 unt, sexies totum Demosthenem
 edidicisse, sed tamen ne os qui-
 dem aperire potuisse ad commo-
 darum Orationum compositionem.
 Haud enim idem est ad populum
 memoriter recitare quæ edidice-
 ris, & eleganter scribere. Sallu-
 stius autem huic arti sedulam ope-
 ram jam navans, cum Eunoium
 existimaret sibi meliùs instituen-
 do imparem esse, Alexandriam
 abiit, & eloquentiæ magistros ten-
 tavit, eorùmq; peritiæ periculum
 fecit.

Καὶ πάλιν ἐν τῇ, Ἀθινό-
δωρ.

Et rursus in voce, *Atheno-
dorus.*

Ὅτι τὰ Ἀθινόδωρ πάντα
παρεσκόμει πρὸς φιλοσοφίαν, τὰ
τὸ φύσει, καὶ τὰ ἀπὸ τῆ ὁπαι-
κῆς παρρησίας, ὅτε Περύκλ-
ῃ, καὶ διαφανῶς ἐξηγεῖτο τοῖς
πλησιάζουσιν. ὃν ὁ Σαμῆσι-
θωμάς, ὅτι σκεδῇ, ἔλεγε, ὅτι πνεῦ-
μα ἐφ' ἧς ὁ ἀνθρώπος ἐξάπτεται
πάντα τὰ παρὰ κείμενα. ἀλλ' ὅμως
ἔπρεπε Ἀθινόδωρον μὴ φιλοσο-
φῆσαι.

Καὶ πάλιν ἐν τῇ, Ζώνων
Ἀλεξανδρίδης.

Et rursus in voce, *Zeno
Alexandrinus.*

Ἦν δ' καὶ ἑτερος Ζώνων τῷ Περύ-
κλῃ ἐπὶ τῷ χρόνῳ, τὰ μὲν
γένει Περγαμίδος, τῇ δ' φύσει καὶ
αὐτὸς ἐνδεέστερος τά γε πρὸς ἐπιστή-
μην. ἐπιστήμης δ' καὶ τὰ ἥδη κατηρ-
τυμμένος. ὁ πότερος δ' αὐτοῖν ἀφορ-
μὴν τῇ διατάσει παρέχει Σαμῆσι-
θωμάς τῷ Περύκλῳ ἐκ ἐξωφύλλων.

Fuit & alius Zeno Procli socius
per id tempus, genere quidem Per-
gamenus, sed ipse naturā ad dicen-
dum tardiore, bonus tamen, & mo-
ribus compositus. Uter verò ipso-
rum Sallustio causam à Proclo diffi-
dendi præbuerit, dicere non possum.

Καὶ πάλιν ἐν τῇ, Μαρ-
κελλίνου.

Et rursus in voce, *Mar-
cellinus.*

Μαρκελλίνῳ δυνάσει Δαμασί-
ου, ὅς ἐστι αὐτόνομος, καὶ δικαιο-
σύνης ἐξηγήσει, καὶ τῶν ἀνθρώπων,
παρὶ τῶν αὐτῶν καὶ φρονήσεως ἰκανῆς,
πολίτευμα, καὶ ἀνδρεία θάυμασ-
τή μελετηκῆς τὰ πρὸς πόλεμον,
ὡς καὶ Σαλλῆσι-
θωμάς φιλόσοφος.

Marcellino Dalmatiz Principi,
qui erat sui juris, & populis suo im-
perio subiectis iuste præerat, & in
quo erat satis prudentiæ, & reipub-
licæ gubernandæ peritia; & admi-
randa fortitudo, quā res bellicas
exercuerat, familiaris erat Sallu-
stius Philosophus.

Cum Suidas ex Damascio, unde sua eum hausisse constat, tradat hunc
Sallustium *Orationes* satis celebres conscripisse, nescio quā ratione referat
in Bibliotheca Gesænerus, & cum Gesnero Epi tomatores Simlerus, & Fri-
sius, Suidam nullius illius scripti meminisse. *Sallustii Philosophi Cynici*
meminit Suidas, sed nihil ab eo scriptum refert.

ΣΑΛΛΟΥΤ-

ΣΑΛΛΟΥΣΤΙΟΥ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ,

ΠΕΡΙ

ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ.

SALLUSTII

PHILOSOPHI

De Diis, & Mundo,

Interprete

LEONE ALLATIO.

Κ Ε Φ. α.

CAP. I.

Οἷον δεῖ εἶναι τὴν ἀκοῇ, καὶ
τῇ κοινῇ ἐννοίᾳ.

*Qualē oporteat esse Auditore;
& de communi notione.*

Οὗτος δὲ Θεῶν
ἀκούειν ἐθέλοντας,
δεῖ μὲν ἐν παιδείᾳ
ἡγεῖσθαι καλῶς, καὶ
μὴ ἀνοήτοις ὡς
πρὸς τοὺς νόμους· δεῖ δὲ καὶ πᾶσι
φύσιν ἀγαθὴν εἶναι, καὶ ἐμφρονεῖν,
ἵνα ὁρθῶς προσέχωσι τοῖς λό-
γοις. δεῖ δὲ αὐτοὺς καὶ τὰς κοινὰς
ἐννοίας εἰδέναι. κοινὰ δὲ εἰσιν
ἐννοίαι, ὅπως πάντες ἄνθρωποι
ἐρωτηθέντες ὁμολογήσουσιν· οἷ-
ον, ὅτι πᾶς Θεὸς ἀθάνατος, ὅτι
ἀπαθής, ὅτι ἀμετάβλητος· πᾶν
δὲ τὸ μεταβλητόν, ἢ ὅτι τὸ
κρεῖττον, ἢ ὅτι τὸ χεῖρον. καὶ εἰ
μὲν ὅτι τὸ χεῖρον, κακώτεται·
εἰ δὲ ὅτι τὸ κρεῖττον, πῶς ἀρ-
χὴν ἢ κακόν.

Urbus id in animo
est, ut de Diis ser-
mones audiant, eos
à pueris benè infor-
matos esse oportet,
nec insipientum o-
pinionibus postmodum connutiri.
Naturæ item probitate, ac pruden-
tiâ munitum pectus gerere addeceat,
ut aptè congruentérque sermones
percipiant. Eisdem præterea com-
munium notionum cognitio neces-
saria est: illæ verò universales sen-
tentix erunt, quas universi homines,
si perquirantur, confitebuntur; quæ-
libet nempe Deum bonum, nihil
pati, nulli mutationi esse obnoxium:
quodcunque enim mutatur, aut in
melius mutatur, aut in pejus: si in
pejus, deterius fiat: si in melius,
jam principio erat malum.

Κ Ε Φ.

Κ Ε Φ. β'.

Ὅτι ὁ Θεὸς ἀμετάκλητος, ἀθά-
νητος, αἰδιος, ἀσώματος,
ἐστὶ ἐν τόπῳ.

ΚΑὶ ὁ μὲν ἀκέων ἔστι τοῦτο.
οἱ δὲ λόγοι τοιοῦτε γινέσθω-
σαν. Αἱ γὰρ Θεῶν ἐστίαι, ἐδὲ
ἐγένοντο. τὰ γὰρ αἰὶ ὄντα ἐδέχο-
τε γίνονται. αἱ δὲ εἰσιν, ὅσα
διωαμίν τε ἔχει τὴν ἀσώπῳ, καὶ
πάσθιν ἐδὲ πέρυκεν. ἐδὲ ἐν
ζωμάτων ἐστί. καὶ γὰρ σωμα-
των αἱ διωαμεις ἀσώματοι. ἐδὲ
τόπῳ ἀεὶ ἔχον. Ζωμάτων γὰρ
τὸ γὰρ. ἐδὲ τὴν ἀσώπῳ αἰτίας, ἢ
ἀλλήλων χρεῖζον. ὥστε ἐδὲ
τὰ αἰ νοήσεις, ἐδὲ ψυχῆς αἱ ὅτι-
σῃμαι.

Κ Ε Φ. γ'.

Πεὶ Μύθων, καὶ ὅτι θεοὶ
καὶ διὰ τί.

Τὶ δὴ ποτε ἐν τέτῳ ἀφέντες
τὴν λόγους, οἱ παλαιοὶ
Μύθοις ἐχρήσαντο, ζητεῖν ἀξίον.
καὶ τὰ τοῦ ἀσώπῳ ἐν τῇ μύθων
ἀρετῇ, τὸ γὰρ ζητεῖν, καὶ μὴ ἀρ-
γὸν τὴν διάνοιαν ἔχειν. Ὅτι μὲν
ἐν θεοὶ οἱ Μύθοι, ἐν τῇ χρῆσα-
μῶν ὅτιν εἰπεῖν. καὶ γὰρ τῇ Ποιη-
τῶν οἱ ἀόλητοι, καὶ τῇ Φιλοσόφων
οἱ αἰετοὶ, οἷτε τὰς τελετὰς κα-
τεῖχαντες, καὶ αὐτοὶ δὲ ἐν χρῆσμοις
οἱ Θεοὶ, Μύθοις ἐχρήσαντο.

C A P. II.

*Deum immutabilem esse, inge-
nitum, sempiternum, incor-
poreum : nullóque loco cir-
cumscribi.*

ET hic quidem, qui audit, esto
talis. Sermones hac ratione
procedant. Deorum naturæ, neque
factæ sunt : quæ enim semper sunt,
nusquam fiunt : semper verò sunt,
quæcunq; primam facultatem pos-
sident, & naturâ suâ pati aliquid
non possunt : neque ex corporibus
constantur ; corporum etenim vires
expertes corporis sunt : neque loco
circumscribuntur ; id namque cor-
poribus inest : neque à prima cau-
sâ, vel à se invicem separantur ;
quemadmodum neque à mente no-
tiones, neque ab animo disciplinæ.

C A P. III.

*De Fabulis, eas divinas esse ;
& propter quid.*

Quamnam igitur ob causam
hisce sermonibus neglectis,
veteres fabulis usi sint, non indig-
num fuerit investigatione : & hæc
prima ex fabulis utilitas progigne-
tur, investigare nempe, nec segnem,
sed exercitatum intellectum habere.
Divinas itaque fabulas esse ex illis,
qui eas usurparunt, explicatu non ad-
modum difficile est. Ex Poetis etenim,
numine afflati ; & ex Philosophis,
optimi quique ; & qui sacra ac cere-
monias divulgaverunt ; Dii etiam ipsi
in fundendis oraculis fabulis usi sunt.

Διαδίδ

Διαπὶ ὃ θεοὶ οἱ Μῦθοι, φιλοσοφίας ζητεῖν. Ἐπεὶ τοίνυν πάντα τὰ ὄντα ὁμοίότητι μὴ χαίρει, ἀνομοιότητα δὲ ἀποσπέρει, ἐχρῶν καὶ τὰς περὶ Θεῶν λόγους ὁμοίους εἶναι ἐκείνοις. ἵνα ἡ τε εὐσείας αὐτῶν ἄξιοι γίνωνται, καὶ τοῖς λέγουσι τὰς Θεὺς ποιῶσιν ἐμφυεῖς. ὅθεν καὶ διὰ τῶν Μύθων μόνως ἂν γένοιτο. Αὐτὰς μὲν ἐν τὰς Θεὺς κατὰ τε τὸ ῥητόν τε, καὶ ἄρρητον, ἀφανές τε, καὶ φανερόν, κοφόν τε, καὶ κρυπτόμυθον οἱ Μῦθοι μιμουμένους, πῶς ἥντι Θεῶν ἀγαθότητα. ὅπως ὡς περ ἐκείνοι τὰ μὲν ἐκ ἥντι αἰδητῶν ἀγαθὰ κοινὰ πᾶσιν ἐποίησαν, τὰ δὲ ἐκ ἥντι νοητῶν μόνους τοῖς ἐμφοροῖν, ἕως οἱ Μῦθοι τὸ μὲν εἶναι Θεὺς πρὸς ἅπαντας λέγουσι, τίνας δὲ ἕτοι καὶ ὁποῖοι, τοῖς δυναμύοις εἰδέναι. Καὶ τὰς ἐνεργείας δὲ μιμουμένους τῶν Θεῶν. ἔξουσι δὲ καὶ τὸν Κόσμον Μῦθον εἰπεῖν. Σωμάτων μὲν, καὶ χρημάτων ἐν αὐτῶν φαινομένων, ψυχῶν δὲ καὶ νοῶν κρυπτομένων. πρὸς δὲ τέτοις, τὸ μὲν πάντας πῶς περὶ Θεῶν ἀλήθειαν διδάσκον ἐθέλουν, τοῖς μὲν ἀνοήτοις, διὰ τὸ μὴ διώκειν μάστιγι, κατὰφρονῆσιν, τοῖς δὲ σπουδαίοις ῥαθυμίαν ἐμποιοῦν. τὸ δὲ διὰ Μύθων ταλινδὲς ἐπικρύπτειν, τὰς μὲν καταφρονεῖν ἐκ ἑᾶς, τὰς δὲ φιλοσοφεῖν ἀναγκάζει. Ἀλλὰ διαπρωχίας, καὶ κλοπῆς, καὶ πατέρων δεσμῶν, καὶ πῶς ἄλλω ἀτοπίαν ἐν τοῖς Μύθοις εἰρήκασιν; ἢ καὶ τὸ αἰετὸν ἀξίον ἀτοπίας, ἐνδὺς ἢ ψυχῇ τοῦ μ

Cur verò fabulæ divinæ sint, Philosophi est inquirere. Cum igitur omnia, quæ sunt, similitudine delectantur, dissimilitudinem averfantur, de Diis sermones, Diis quàm simillimos esse necesse erat: ut tantâ majestate digni fierent, redderentq; enunciantibus propitios Deos: quod nonnisi fabulis comparari potuit. Deos ergo ipsos, secundùm fandum, infandumque, occultum, ac patens, nec non doctum, & ignoratum fabulæ & Deorum bonitatem imitantur. Quemadmodum enim Dii, quæ ex sensibilibus bona proveniunt, omnibus; quæ verò ex intellectualibus, prudentibus imperiti sunt; sic fabulæ Deos quidem esse omnibus divulgant; at quinam illi sint, & quales, illis tantum, qui mysterium capere possunt. Operationes quoque æmulantur Deorum. Licet enim & Mundum hunc fabulam nuncupare; cum in eo corporea, resque conspiciantur, animi, mentisque absconditæ lateant. Præterea, ad veritatem de Diis universos informare, in insipientibus, cum ad eam addiscendam inepti sint, contemptum, in studiosis segnitiam parit: at fabulis veritatem occultare, illos, ne contemnant, prohibet; hos, ut philosophentur, compellit. Sed quomobrem adulterii, furta, genitorum vincula, & reliqua improbitatis facinora fabulis complexi sunt? Neque hoc indignum admiratione, ut, quâ apparet absurditate, statim animus sermones involucri esse

θαύμαστον, ἵνα διὰ τῶν φαινομένων λόγους ἡγήσῃται περικλύμαται, τὸ δὲ

τὸ ὃ ἀληθεὶς ἀπὸρρητον εἶναι νο-
μισή.

existimans, veritatem ex iis, quæ
silentio involvenda sunt, esse in-
telligat.

Κ Ε Φ. Δ'.

C A P. IV.

Ὅπ πέντε τὰ εἶδη τῶν Μύθων,
καὶ ἐκείνα ὑποδείγματα.

*Quinq; Fabularū species esse,
& uniuscuiusq; exempla.*

Τὸν ὃ Μύθων οἱ μὲν εἰσ Θεο-
λογικοὶ, οἱ ὃ Φυσικοὶ, οἱ ὃ
Ψυχικοὶ τε, καὶ ὃ Τλικοὶ, καὶ ἐκ τῶ-
ν Μικτοὶ. Εἰσὶ ὃ Θεολογικοὶ
μὲν, οἱ μηδενὶ Σώματι χρώμενοι,
ἀλλὰ τὰς ἐσίας αὐτῶν τῶν Θεῶν δι-
αφωτισμένοι. οἱ αὖ τῶν Κρόνου κατὰ-
πίσεις τῶν πατέρων ἐπειδὴ νοερεῖς
ὁ Θεὸς, πᾶς ὃ νῦν εἰς αὐτὸν
ἐπιστρέφει, τὴν ἐσὶαν ὁ Μὸς αἰ-
νίηται τῶν Θεῶν. Φυσικῶς ὃ τὰς
Μύθους ὅτι διαφωτισμένοι, ὅταν τὰς αἰ-
ετὶ Κόσμον ἐνεργείας λέγῃ τις τῶν
Θεῶν. ὥσπερ ἦδη πνέει χεῖρον μὲν
τῶν Κρόνον ἐνέοισαν, τὰ ὃ μέρη τῶν
χεῖρων, παύδας τῶν ὅλων καλέσαντες,
καταπίνεσθαι τὸ ὑπὸ τῶν πατέρων τὰς
παύδας φασίν. Ὁ ὃ Ψυχικὸς ὅ-
τι ἐστίν, αὐτῆς τῆς ψυχῆς τὰς
ἐνεργείας σκοπεῖν. ὅπ καὶ τῶν ἡμε-
τέρων ψυχῶν αἰνοήσεις, καὶ εἰς
τὰς ἄλλας ἀπελθόντων, ἀλλ' ἐν ἐν
τοῖς ἡμετέροις μύθοις. Τλικὸς
δὲ ὅτι, καὶ ἐστὶν, ὃ μάλιστα Αἰ-
γυπιοὶ δι' ἀπαυδάσαν ἐχρήσαν-
το, αὐτὰ τὰ Σώματα Θεῶν νομί-
σαντες, καὶ καλέσαντες. καὶ ἴσιν μὲν
τῶν γῆς, ὅσιν εἰναι τὸ ὑπερῶν, Τυ-
φῶνα ὃ τῶν θερμότητων. ἢ Κρόνον
μὲν ὕδωρ, Ἀδωνιν ὃν γαρφύρας,

Fabularum porro aliæ quidem
Theologicæ, aliæ Naturales,
Animales aliæ, & Materiales, & ex
his Mixtæ sunt. Theologicæ nul-
lius corporis usu, ipsas Deorum na-
turas speculantur; quales sunt à
Saturno filii devorati, Dei intelle-
ctualis, cum in semetipsum intelle-
ctus revertatur, naturam fabula in-
sinuat. Naturaliter fabulæ pertra-
ctantur, cum Deorum circa Mun-
dum operationes effamur: quem-
admodum jam plerique χρόνον tem-
pus Saturnum, temporis partes uni-
versū filios appellantes æstimarunt,
sicque filios à parente devorari tra-
dunt. Animalī modo ipsius animi
operationes contemplamur, quod
& animorum nostrorum intelligen-
tiæ, licet in alios excurrant, in pa-
rentibus tamen manent. Postrema
erit materialis, quæ Ægyptii præci-
pue per inscitiam usi sunt, corpori-
bus, Diis existimatis, nuncupatisque:
Iside nempe terrā, Osiride humi-
do, Typhone caliditate: vel Satur-
no quidem aquā, Adonide fructibus,

Διόνυσον

Διόνυσον ἢ οἶνον. Ταῦτα ἢ ἀνα-
 κείδῃ μὲν Θεοῖς λέγειν, ὥσπερ καὶ
 βοτάναις, καὶ λίθις, καὶ ζώαις, σωφρο-
 νομίῳ ὅτιν ἀνθρώπων. Θεὸς ἢ
 χαλεπὸν, μαινομένων. εἰ μὴ ἄρα
 ὥσπερ τὰ ἡλίος τὸ Φαῖεν, καὶ τὸ
 ἀπὸ τοῦ Φαίεντος ἀκτῖνα ἡλιον ἐν
 Ῥωμδαίᾳ καλεῖται. Τὸ δὲ Μικτὸν
 εἶδ' ὅτι τὸ Μύδων ἐν πολλοῖς μὲν καὶ
 ἄλλοις ὅτιν ἰδεῖν. καὶ μέντοι καὶ ἐν
 τῷ συμποσίῳ φασι τὸ Θεῶν τὸ Ε-
 εἶν μῆλον εἶναι χρυσεῖν, καὶ περὶ
 τῆς τὰς Θεῶν φιλονεικίας ὡς
 τὸ Διὸς πρὸς τὸ Πάειν πεμφθῆναι
 κειθισμέναις. τῷ δὲ καλῶς τε
 φανῆναι τὸ Ἀφροδίτῃ, καὶ ταύτῃ
 εἶναι τὸ μῆλον. ἐν ταῦτα γὰρ τὸ
 μὲν συμπόσιον τὰς ὑπερκομίας
 διωάμεις διλοῖ τὸ Θεῶν. καὶ διὰ
 τῆς τοῦ μὲν ἀλλήλων εἰσὶ. τὸ δὲ
 χρυσεῖν μῆλον τὸ Κόσμον, ὅς ἐστι
 ἐναγίων γινόμενον, εἰκότως ὡς
 τὸ Εἰδὸς λέγει ὁ ῥίπτεος. Ἄλλων
 ἢ ἄλλα τῷ Κόσμῳ χερειζομένων
 Θεῶν, φιλονεικεῖν ὡς τὸ μῆλον
 δοκῶσιν. ἢ τὸ καὶ αἰδοῖται ζῶσα
 θυχῇ, τῆς γὰρ ὅτιν ὁ Πάειν, τὰς
 μὲν ἄλλας ἐν τῷ κόσμῳ διωάμεις
 ἐχόρῳσαι, μόνον δὲ τὸ καλλὸν τὸ
 Ἀφροδίτης τὸ μῆλον εἶναι φησί.
 Πρέπεισι δὲ τὸ Μύδων οἱ μὲν Θεο-
 λογικοὶ Φιλοσόφοις, οἱ δὲ Φυσι-
 κοὶ, καὶ Ψυχικοὶ, ποιηταῖς, οἱ δὲ
 μυθολογισταῖς, τελεῖται. ἐπεὶ δὲ καὶ πᾶσαι
 τελεῖται πρὸς τὸ Κόσμον ἡμᾶς, καὶ
 πρὸς τὰς Θεῶν Ῥωμδαίᾳ ἐδέχθη.
 Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἑτέρον μῦθον εἰπεῖν,
 τὸ Μητέρα τὸ Θεῶν Φασι τὸ Ἀθῆν
 ὡς τῷ Γάλλῳ κέλευρον ἰδεῖται

Baccho vino. Hæc porrò Diis de-
 cata esse asseverare, quemadmo-
 dum & herbas, & saxa, & anima-
 lia, sapientum; sed Deos illa vo-
 care furentium est: nisi eâ rati-
 one loquantur, quâ & nos Solis
 orbem, & ob orbe exilientem ra-
 dium, Solem ex more vocamus.
 Mixtam fabularum speciem cum
 multis aliis deprehendere licet,
 tum in eo quod narrant Dis-
 cordiam in Deorum convivium
 pomum aureum coniecisse, & pro
 eo inter Deas diffidio orto, De-
 as ab Jove missas ad Paridem
 judicandas, Paridi pulcram Ve-
 nerem visam pomum habuisse.
 Hic enim convivium cœlestes
 Deorum indicat facultates, ide-
 ôque unâ simul habitant; po-
 mum aureum Mundum, qui dum
 ex contrariis conflatur, non im-
 meritò à Discordiâ conjici nar-
 ratur. Verùm cum alia alii Diis
 mundo impartiantur, pro pomo
 turbas illas concitare videntur.
 Et animus secundum sensum vi-
 vens, hic namque Paris est, cæ-
 teras in mundo potestates hand
 intuens, solam Veneris pulcri-
 tudinem pomum esse determinat.
 Ex fabulis autem Theologicæ
 Philosophis conveniunt; Natu-
 rales & Animales Poëtis; Mix-
 tæ ceremoniis: quandoquidem
 ceremoniæ omnes cum Man-
 do nos, Diisque conjungere ni-
 tuntur. Quod si alia etiam fa-
 bula enarranda est; Deorum
 Matrem Attidem apud fluvium
 Gallum commorantem intui-

ποταμῶν, ἐρεθίσαντες, καὶ λαβὼν
 ἡ ἑστρωμένον αὐτῶν περὶ δεινὰ πλον,
 καὶ τὸ λοιπὸν μετ' ἐαυτῆς ἔχεν.
 Ὁ δὲ Νύμφης ἐρεθιστὴς ἦ Θεῶν
 μισέρεσσι σπλιπὼν, τῇ Νύμφῃ
 συνῶν. καὶ διὰ τὸ τοιοῦτον ἡ μήτηρ τῇ
 Θεῶν ποιεῖ μαλῶναι ἢ Ἀθην, καὶ
 τὰ γόνιμα σποκολεμῶν ἀρεῖναι
 τῇ Νύμφῃ· πάλιν ὅτι ἀνελ-
 λοντα αὐτῇ συνοικεῖν. ἡ μὲν ἔν
 μήτηρ ἦ Θεῶν ζωογόνος ἔστι
 Θεὰ, καὶ διὰ τὸ τοιοῦτον μήτηρ καλεῖται.
 ὁ δὲ Ἀθῆναι τῇ γονομῶν, καὶ οὐδὲν
 ἐρεθιστὴν δημουργός, καὶ διὰ τὸ τοιοῦτον
 τῇ Νύμφῃ γάλλω λέγει διρεθίσαν
 ποταμῶν, ὁ γὰρ γάλλος ἢ γαλα-
 ξίαν ἀνίπτεται κύκλον, ἀπὸ ὅθεν τὸ
 παθῆναι ἐρχομένη σῶμα. τῇ ὅτι πρῶ-
 των Θεῶν τελεθῶντων τὴν δὲ τέ-
 ρεσ, ἐρεθιστὴ ἡ μήτηρ τῇ Ἀθῆναι, καὶ
 ἐρεθιστὴ αὐτῶν δίδωσι δυνάμεις.
 τὸ τοιοῦτον ἔστιν ὁ πᾶν. ἐρεθιστὴ ὁ
 Ἀθῆναι τῇ Νύμφης. αἱ δὲ Νύμφαι
 ἡνέστεως ἐφοροῖ. πᾶν γὰρ τὸ γινώ-
 μῶν ρεῖ. ἐπειδὴ δὲ ἔδει σῶναι ἢ
 ἡνέστιν, καὶ μὴ τῇ ἐρεθιστὴν ἡνέστιν
 τὸ χεῖρον, ὁ ταῦτα ποιεῖν δημουργός,
 δυνάμεις γονίμους ἀρεῖς εἰς ἢ
 ἡνέστιν, πάλιν συνάπτει τὴν
 Θεοῖς. Ταῦτα δὲ ἐρεθιστὴ μὲν ἔδει-
 ποτε, ἔστι δὲ αἰεὶ. καὶ ὁ μὲν νῦν ἅμα
 πάντα ὁρεῖ, ὁ δὲ λόγος τὰ μὲν
 περὶ τα, τὰ δὲ δὲ τέρεσ λέγει.
 Οὕτω δὲ πρὸς τὸν Κόσμον οἰκείως
 ἐρεθιστὴ τῇ μύθεσσι καὶ τὸν Κόσμον
 μιμνήσκουσι, πῶς γὰρ ἂν μᾶλλον
 κοσμηθῆναι; ἐρεθιστὴν ἀρεθῶν διὰ
 ταῦτα. καὶ περὶ τὸν μὲν καὶ αὐτοὶ πε-
 σσύντες ἔδει ἐρεθιστὴ, καὶ τῇ Νύμφῃ

ram, ferunt cupidine exarsisse, illique stellato pileo imposito, in posterum unā secum habuisse. Attis Nympham deperiens, neglectā Deorum marre, cum Nymphā consueſcebat; Deorum Mater eum ad insaniam adegit, qui abscissa genitalia apud Nympham dereliquit, reversusque illi operam dabat. Mater itaque Deorum vivifica Dea est, ideoque Mater vocatur. Attis eorum, quæ sunt & corrumpuntur opifex; hinc apud Gallum flumen compertus traditur: Gallus enim Galaxiam seu lacteum orbem, unde corpus paribile descendit, indicat. Primis autem Diis secundos perficientibus, Mater Attidis amore correpta, cælestes illi facultates largitur: is enim pileus est. Attis autem Nympham deperit: cū Nymphæ generationi præſint: nam quodcunque sit, fuit. Quoniam verò generatio sistenda erat, ne extrema semper deterius progignerent; ea molitus opifex, facultates ad generandum fecundas dimittens, iterum Diis coniungitur. Et hæc quidem nunquam facta sunt, cū semper sint: & mens quidem omnia simul conspicit, ac sermo hæc quidem prius, illa posterius effert. Hæc ratione cū aptissimè Mundo fabula respondeat, nos Mundi imitatores, quānam enim aliā ratione nitidiūs ornaremur? propter illa festum diem agimus. Et primū sanè ipsi, è cælo delapsi, & cum Nympha

ζυνόντες ἐν κατὰφείᾳ ἐσμὲν, σί-
τετε, καὶ τῇ ἄλλῃ παρείας, καὶ βυ-
παρὸς ὁφῆς ἀπεχόμεθα· ἐκεί-
ρη γὰρ ἐναρτία ψυχῇ· εἴτα δὲ νδρὰ
τομαὶ, καὶ νησιεία, ὥσπερ καὶ ἡμῶν
ἀποκοπόμενων τὴν περιτέρω τῇ
ἡμέσεως πρόσθον. ἐπὶ τέτοις
γάλακτι ὁφῇ, ὥσπερ ἀναγκυνω-
μένων· ἐφ' οἷς ἱλαρεῖαι, καὶ τεφα-
νοί, καὶ πρὸς τὴν Θεὸς ὅς ἐπ' αὐτο-
δῷ. Μαρτυρεῖ δὲ τέτοις, καὶ ὁ
τῇ δρᾶσιν καμῖς. πάλιν τὸ
ἐστὶν, καὶ τὴν ἱσημερίαν δρᾶται τὰ
δράματα, ὅτε τὰ μὲν γίνεσθαι πάντες
τὰ μινόμενα, ἡμέρα δὲ μείζων
γίνεσθαι τῆς νυκτός, ὅσῳ οἰκῶν
ἀναγκάσθαι ψυχῆς. Περὶ γὰρ
τῇ ἐναρτίᾳ ἱσημερίαν ἢ τῆς Κόρης
ἀρπαγῇ μυθολογεῖται ἡμέρας, ἢ δὲ
καὶ τοῦ δός, ὅτι τῇ ψυχῶν. Τούτων
πάλιν μὲν οὐκ ἔστιν ἡμῶν αὐτοῖς τε
οἱ Θεοὶ, καὶ τῇ γαλάντων τὴν μί-
θῳ αἰ ψυχῶν ἰλεω ἡσούντο.

ΚΕ Φ. ε'.

Περὶ τῇ ἀρετῆς αἰτίας.

Α Κόλασον δὲ τέτοις ὅτι, τὴν
τε ἀρετῇ αἰτίαν εἶδέναι, καὶ
τὰς μὲν ἐκείνων τάξεις τῇ Θεῶν,
καὶ τῇ Κόσμου τῇ φύσιν, Νῦν τε, καὶ
Ψυχῆς, καὶ Οὐσίας, Περὶ οὐρανὸν τε, καὶ
Εἰμαρμένῳ, καὶ Τύχῳ, Ἀρετῇ
τε, καὶ Καλίᾳ, καὶ τὰς ἐκ τέτων
γινόμενας ἀγαθὰς τε καὶ φαύλας
Πολιτείας εἶδέναι· καὶ πόθεν ἀρετὰ
κακὰ εἰς τῇ Κόσμον ἀρτίστο. Τέ-
των δὲ ἔχασον λόγων εἶναι πολ-
λῶν καὶ μεγάλων, ὥς ἐν βραχέ-

consuescentes in mœrore vivimus
à frumento, aliòque crasso ac for-
dido alimento abstinentes, quan-
doquidem utraque animo sunt con-
traria. Deinceps arboris incisio-
nes, & jejunium, quasi nos ipsi
ulteriorem generationis progres-
sum amputaremus: tandem ex la-
cte alimentum, quasi renascere-
mur. Hinc festivitates, & coro-
næ, & ad Deos veluti reditio.
Hisce & tempus, quo fiunt, testi-
monium exhibet: circa enim ver
atque æquinoctium ea, quæ dixi-
mus, conficiuntur, cum, quæ fi-
unt, fieri cessant, diésque nocte
magis ac magis protenditur: quod
animis qui ad sublimiora gradum
faciunt, proprium est. Sic circa
oppositum æquinoctium raptus Pro-
serpinæ successisse fingitur; qui
descensus est animorum. Hæc no-
bis de fabulis pertractantibus Dii
ipsi, & Scriptorum fabularum ani-
mi propitii sint,

C A P. V.

De primâ causâ.

S Equitur posthac, ut primam
causam, & subsequentes Deo-
rum ordines cognoscamus; tum
Mundi, Menis, Animique natu-
ram; Providentiam deinceps,
Fatum, & Fortunam, Virtutem, &
Vitium, natâque ex illis probas
pravâsque Rerum publicarum for-
mas, & undenam mala in Mun-
dum irrepserint, inspiciamus. Ex
his quodlibet multis ingentibus-
que sermonibus indiget: attamen
ut brevibus expediatur, ne rerum

ὅτι εἰ ποτε, καὶ ὅπως τὸ μὴ παντε-
λὴς ἀνηκὼς εἶναι, εἰ δὲ ἰσὺς χέρι
καλῶν. Τὴν αἰσθητικὴν αἰσθητικὴν
τὴν αἰσθητικὴν, πάντες γὰρ πᾶσι
ἡμεῖς μὲν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀν-
δρῶν πάντων καὶ γυναικῶν. καὶ διὰ τὸ
πάντα μελέσθαι, καὶ οὐκ ἀνάγκη
εἶναι γὰρ αὐτῶν αἰσθητικὴν καλῶν
τὴν αἰσθητικὴν, εἰ δὲ αὐτῶν ἀφί-
ξεσθαι ἀναθόπῃ. ἄλλ' εἰ μὴ ὅτι
ἡ ψυχὴ, πάντα εἰναι ἐμφυλά. καὶ
εἰ δὲ καὶ ἡ ψυχὴ, πάντα νοερά. εἰ δὲ
εἴσα, πάντα εἴσα μελέσθαι. τὸ
ἡμεῖς πᾶσιν ἰσορροπίας πινέας, καὶ οὐκ
εἴσα ἐνόμισαν. Εἰ μὴ ἐν ἡμῶν
μόνον τὰ ὄντα, ἀλλὰ καὶ ἐν
ἡμῶν, ἀληθῆς ἡμῶν ὁ λόγος. εἰ δὲ
δι' ἀναθόπῃ, ὅτι τὰ ὄντα, καὶ
μελέσθαι ἀναθόπῃ. καὶ οὐκ
ἀναθόπῃ εἶναι τὸ ἀναθόπῃ ἀνάγκη.
Σημεῖον δὲ μέγιστον. ὅτι γὰρ
εἶναι διὰ τὸ ἀναθόπῃ αἰσθητικὴν
καὶ αἰσθητικὴν ψυχῇ, ὅταν αἰσθη-
τικὴν αἰσθητικὴν, ἢ εἴσα, ἢ ἀφί-
ξεσθαι ἐνόμισαν. Μετὰ δὲ
ἡμεῖς ἀφί-ξεσθαι αἰσθητικὴν αἰσθη-
τικὴν τὰς εἴσας.

Κ Ε Φ. 5.

Περὶ τῶν ἀφί-ξεσθαι, καὶ ἐγ-
νοεσθαι Θεῶν.

Τῶν δὲ Θεῶν, οἱ μὲν εἰσιν
ἑγχοσμοί, οἱ δὲ τῶν
ἀφί-ξεσθαι. ἑγχοσμοί δὲ λέγω,
αὐτὴς τὰς ἑγχοσμοί ποιουμένης
Θεῶν. ὅτι δὲ ἀφί-ξεσθαι, οἱ μὴ εἴ-
σα ποιῶσι Θεῶν, οἱ δὲ Νουῖ, οἱ δὲ
Ψυχῆς. καὶ διὰ τὸ τοιοῦτος ἔχουσι

harum omnino expertes esse homi-
nes videantur, nihil impediet hâc
ratione differere. Primam causam
unam esse convenit; multitudini
namque universæ unitas præit fa-
cultate & bonitate omnia superans,
ideoque omnibus communicari
necesse est. Neque enim aliquid
facultate illam impediet; neque
ipsa propter bonitatem separabitur.
Siquidem si animus esset, omnia
utique essent animata; sin intelle-
ctus, omnia intellectualia; si sub-
stantia, omnia substantiæ partici-
parent. quod cum quidam in om-
nibus deprehendissent, substanti-
am illud esse existimârunt. Si ita-
que res tantum essent, neque bo-
nitatem haberent, sermo hic à ve-
ritate non aberraret. Verum si per
bonitatem res sunt, & bonum parti-
cipant; supernaturalæ utique, sed
bonum, primum omnium esse nec-
esse est; indicio, eoque maximo e-
rit; animis quippe virtute præditis
propter bonum nihil curæ est quod
hinc; quando pro partia, amicis, vel
virtute pericula subeunt. Post hanc
Virtutem, quæ verbis haud exprimi
potest, Deorū ordines subsequuntur.

C A P. VI.

De cœlestibus, & munda-
nis Diis.

Deorum verò, hi mundani,
cœlestes alii. Mundanos
eos voco, qui mundum confici-
unt. Cœlestium hi Deorum sub-
stantias, alii mentem, alii animos
procreant; ideoque trino ordine

τάξεις, καὶ πάσας ἐν τοῖς περὶ τέ-
των λόγοις εἶναι εὐρεῖν. Τῶν δὲ
Ἐγκοσμίων, οἱ μὲν εἴ ποτε
Κόσμον, οἱ δὲ αὐτὸν ψυχῶσιν, οἱ
δὲ ἐκ διαφόρων ὄντα ἀρμολογῶσιν,
οἱ δὲ ἡμωσμένον φερεῖσι. Τέ-
των δὲ ὄντων τεσσάρων περὶ ἡμῶν
των, καὶ ἐκαστὸν περὶ ἑκάστης, καὶ
μέσα, καὶ τελευτή, καὶ τὰς διό-
κοῦντας δάδεναι εἴη ἀνάγκη· οἱ μὲν
ἐν ποιοῦντες τὸν Κόσμον, Ζεὺς, καὶ
Ποσειδῶν εἶσι, καὶ Ἥφαιστος, οἱ δὲ
ψυχῶντες Δημήτηρ, καὶ Ἥρα, καὶ
Ἀρτεμις· οἱ δὲ ἀρμολογῶντες Ἀ-
πόλλων, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἑρμῆς.
οἱ δὲ φερεῖντες Ἑστία, καὶ Ἀθηνᾶ,
καὶ Ἄρης. Αἰνίσματα δὲ τέλων ἐν
τοῖς ἀγάλμασιν εἶναι ἰδεῖν. ὁ μὲν
γὰρ Ἀπόλλων λύειν ἀρμολογίαν, ὡπι-
σαι δὲ ἢ Ἀθηνᾶ, γυμνῇ δὲ ἢ Ἀ-
φροδίτη. ἐπειδὴ ἀρμονία μὲν τὸ
καλὸν ποιεῖ· τὸ δὲ καλὸν ἐν
τοῖς ὁρώμενοις ἐκρύπτει. τέτων
δὲ περὶ τῶν ἐκόντων τὸν Κόσμον, καὶ
τὰς ἄλλας ἐν τέτοις ἡσυχίᾳ εἶναι
Θεοὺς· οἳ Διόνυσον μὲν ἐν Διῇ,
Ἀσκληπιδὸν δὲ ἐν Ἀπόλλωνι, Χά-
ειας δὲ ἐν Ἀφροδίτῃ. Καὶ Ῥαί-
ρας τὸ τέτων εἶναι ἰδεῖν, Ἑστίας μὲν
Γλυκῆ, Ποσειδῶντος δὲ ὕδατος, Ἥρας
Ἀερα, Ἥφαιστου δὲ Πύρρος, ἔστι τὰς
ἀνωτέρας, ὧν ἕδος νομίζουσι Θεῶν.
Ἀπόλλωνα γὰρ καὶ Ἀρτεμιν ἀνδρῶν
ἡλίας καὶ σεληνῆς ληπτόν τὸν Κόσμον
δὲ Δήμητρι δίδόν· Ἀθηνᾶ μὲν
τὴν αἰθέρα· ὁ δὲ ἑρᾶνδὸς πάντων
κοινός· Αἱ μὲν ἐν τάξεις, καὶ διωά-
μεις, καὶ Ῥαίρας τὸ δάδεναι Θεῶν,
ἔτιως ἑρῶναι τε, καὶ ὕμνῳ.

discriminantur, omnesque in ser-
monibus de eis inventu faciles
sunt. Mundanorum hi efficiunt,
ut Mundus sit; alii eundem ani-
mant; alii ex variis diversisque
compactum adaptant; alii adapta-
tum custodiunt. quæ cum quatuor
sint, & unumquodque ex primis,
mediis, extremisque consistat; qui
ea disponunt, necesse est ut duode-
cim sint. Mundum itaque effici-
unt Jupiter, Neptunus, Vulcanus:
animant Ceres, Juno, Diana: ad-
aptant Apollo, Venus, Mercurius:
custodiunt Vesta, Pallas, Mars.
Horum indicia ac figuræ, quasi in
ænigmate in statuis conspiciuntur.
Etenim Apollo lyram adaptat, Pal-
las armatur, nudaque Venus obji-
citur: quando concentus pulcritu-
dinem gignit, & pulcritudo in illis,
quæ oculis objiciuntur, non abditur.
Hi cum ante alios Mundum possi-
deant, cæteros in his Deos esse ex-
istimemus: Bacchum videlicet in
Jove; Æsculapium in Apolline,
Gratias in Venere. Orbes quoque
eorum intueamur, Veste terram,
Neptuni aquam, Junonis aërem,
Vulcani ignem. Sex autem supe-
riores Diis illis, quibus id in usu
est, attribuamus: quippe qui A-
pollinem ac Dianam pro Sole &
Luna desumimus; at Saturni or-
bem Cereri vindicamus, Palladi
ætherem: cælum verò commu-
ne esse omnibus dicemus. Or-
dines igitur, & virtutes, ac duo-
decim Deorum orbes hæc rati-
one exponuntur, & veluti divi-
num quid cantibus ac hymnis ce-
lebrantur.

ΚΕ Θ. Ζ.

C A P. VII.

Περὶ τῆς φύσεως τοῦ Κόσμου,
καὶ ἀίδιότητος.

De naturâ Mundi, & aternitate.

Α γινώσκοντες δὲ τὸν Κόσμον ἀφ' ἀρχῆς
τὸν τῆς ἀφύμνητον ἐκ
ἀνάγκης. Ἀφ' οὗ ἐκείνου ὅτι ἐκ
ἐκείνου φθαρτέον. καὶ τὸ χεῖρον
ἢ κρείττονα ποιεῖται, ἢ αὐτὸν, ἢ
ἀποκρίαν. ἀλλ' εἰ μὴ χεῖρον, κα-
κὸς ὁ ἐκ κρείττονος χεῖρον ποι-
ῶν. εἰ δὲ κρείττοναι, ἀδύνατον,
ὁ μὴ πῶς ἀρχὴν τὸ κρείττονον ποιή-
σαι. εἰ δὲ αὐτὸν, μάτην ποι-
ήσει. εἰ δὲ ἀποκρίαν, ἀλλ' οὐδὲ
ἀκέραιον τὸ γὰρ δέμει. Ἀφύμνη-
τον δὲ, ἵνα ἀμείψεται ταῦτα. εἰ
μὴ φθαρέτω, ἢ δὲ γεγεννη-
ται, πᾶν τὸ ἐκ γενέσεως φθαίρει.
καὶ ὅτι ἀνάγκη διὰ τὴν τῆς Θεοῦ ἀ-
γαθότητάς ἐστιν ὁ Κόσμος, αἰετῶς
τῆς Θεοῦ ἀγαθότητος, καὶ τὸν Κόσμον
φθαίρειν. ὡς περὶ ἡλίου μὲν καὶ
πυρὸς (σωροῖς) ὥς, (σωματῶν)
δὲ (κινῶν). τῶν δὲ ἐν τῷ Κόσμῳ
(σωματῶν), τὰ μὲν νοῦν μίμνει,
καὶ κυκλῶ κινεῖται. τὰ δὲ ψυχῶν,
καὶ πᾶσι δέσταις, καὶ πᾶσι μὲν ἐπὶ δέ-
σταις, Πῦρ μὲν καὶ Ἀἰὲρ ἀνω. Γῆ
δὲ, καὶ Ὑδὼρ κάτω. τῆ δὲ κύκλῳ,
ἢ μὲν ἀπλανῆς ἀπὸ ἀνατολῆς, αἰ-
ετῶς ἐπὶ ἀπὸ δύσεως φέρεται. Αἰ-
ετῶν δὲ τῶν πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα,
καὶ τὸ μὴ ταχέως τὸ ἀπὸ δέσταις τῶν
(φαινομένων) μορῶν ἀτελεῖ τὴν ἡμε-
ραν ἐστίν. Διαφορὰ δὲ τῆς κινήσεως
ἴσης, διαφέρειν καὶ τῆς φύσιν τῶν

Mundum porrò ipsum incorrup-
tibilem, atq; ingentum esse
necessum est. Incorruptibilem; eo-
namq; corrupto, aut meliorem, aut
deteriorem, vel hunc eundem, vel
sine ornatu confusionem efficit. Si
deteriorem, nã ille fuerit pravus,
qui ex meliori deterius facit. Si me-
liorem, utiq; viribus non præstitit,
qui ipso principio, quod melius est,
non produxit. Si eundem, frustra
operam sumpserit. Si confusionem,
at id aures propter nefas perhorre-
scunt. Ingenitum illum satis abunde
hæc probant. Etenim, si non cor-
rumpitur, neq; factus est; cum omne
quod factum est, corrumpatur. Ad
hæc, cum per Dei bonitatem Mundus
sit, necesse est, semper Deum
bonum esse, & Mundum existere:
quemadmodum cum Sôle, & igne si-
mul unâ lumen subsistit, & corpore
umbra. Corporum, quæ in Mundo
sunt, alia mentem imitantur, & cir-
culatim moventur; alia animum, &
rectâ diriguntur. Ex iis quæ rectâ
moventur, ignis & aër sursum; terra
& aqua deorsum aguntur: ex iis quæ
circulatim, sphaera inerrans ab ortu,
septem reliquæ ab occasu feruntur.
Hujusce causæ multæ aliæ sunt, at
illa non postrema; ne scilicet si ve-
lox orbium circumitio fiat, imperfe-
cta generatio maneat. Sed cum mo-
tus diversus sit, diversam quoque

μετὰ λόγῳ καταφρονεῖ, καὶ πρὸς
πῶς ἀλογον μαχομένη, κρατήσα-
σα μὲν Ἀρετῇ, ἡττηθεῖσα δὲ,
Κακίᾳ ποιεῖ. Ἀθάνατον δὲ
ὡπλῷ ἔστι ἀνάγκη, ὅπ τε γινώσ-
κει Θεός. Ὡς δὲ ἀθάνατον
ἔστι· τῶν τε ἀνθρώπων
σώματων ὡς ἀλλοτείων κατα-
φρονεῖ, καὶ τοῖς σώμασιν, ὡς ἀ-
σώματι ἀντιπέπονθε. καλῶν μὲν
καὶ νέων ὄντων ἀμαρτάνει, γη-
ραντων δὲ ἐκείνων ἀκμάζει. καὶ
πάντα μὲν σπουδαία ψυχῇ κέρει
νοῦ δὲ ἐδὲν σώματι γυνή-
πως καὶ ἀνδρὸς ἀνθρώπου νοῦ γυνή-
σοι; ὁρᾶν δὲ χρῶμένη τῷ σώ-
ματι, καὶ ἔστιν ἐν τέτρω. ὥστε
ἐδὲ ὁ μηχανοποιὸς ἐν τοῖς μη-
χανοποιήμασι. καὶ τοῖς πολλὰ τῶν
μηχανημάτων ἐδὲν ἀπομόρφω-
ται. εἰ δὲ ἔστι τὸ σώματι
ἀπομόρφωται πολλὰς, διαμά-
ζειν ἐδὲ. καὶ καὶ αἱ τέχναι τῶν
ὁρᾶντων βλαβέντων, ἐνέργειαν ἐκ
αὐτῶν διακρίνεται.

Κ Ε Φ. 3'.

Περὶ Προνοίας, καὶ Εἰμαρμένης,
καὶ Τύχης.

Τὴν δὲ τῶν Θεῶν Προνοίαν ἔστι
μὲν καὶ ἐν τέτρω. Πό-
θεν καὶ ἡ τάξις τῶν Κόσμων, ἔπει-
θεν μὲν ὡς τὸ τάξις; τίθεν δὲ
τὸ πάντα πρὸς ἐνεκα γίνεσθαι,
ὅς ἀλογον μὲν Ψυχῇ, ἵνα αἰδι-
σις ἢ· λογικῇ δὲ, ἵνα κόσμῳ
ἢ γῆ; Ἐστὶ δὲ καὶ ἐν τῷ πᾶσι

cum ratione aspernatur, & cum a-
nimo rationis experte decertans,
superior factus, virtutem, devi-
ctus, militiam efficit. Hunc verò
immortalem esse necesse est, quòd
Deos cognoscat; mortalium autem
nullum novit immortale: & res hu-
manas ac si alterius essent contem-
nit, & corpora incorporeus ipse ab-
horret: quæ si pulcra ac recentia
fuerint, delinquit; si senuerint il-
la, ipse virefcit. Et quilibet indu-
strius animus mente utitur: mens
verò à corpore non gignitur. Qua-
nam enim ratione, quæ mente ca-
rent, mentem gignent? Et quam-
vis illi corpus tanquam instrumen-
tum subserviat, in corpore tamen
non est. Simili modo machinarum
opifex in ipsis machinis nullus est;
& nihilominus machinarum pleræ-
que, quas nemo tangit, sede mo-
ventur. Quòd si per corpus sæ-
penumerò à recto abducitur, non
est cur miremur: namque artes in-
strumentis læsis operatione fru-
strantur.

C A P. I X.

De Providentiâ, Fato, &
Fortunâ.

D Eorum insuper Providentiam
& ex his colligere licet. Un-
de enim Mundo ordo inditur, si
nullum est, quod ordinat? Unde
etiam illud erit, omnia alicujus
causâ produci: animam scilicet
rationis expertem, ut sensus sit;
rationis compotem, ut terra co-
honestetur? Ex ipsa quoque erga

φύσιν Περγνοίας εἶδεν. τὰ μὲν γὰρ
 ὁμματα διαφανῆ πρὸς τὸ βλέπειν
 κατεσκεύασται· ἡ δὲ ρὶς ὑπὸ τὸ
 εἶμα, διὰ τὸ κείνην τὰ νοσήει.
 ὧ δὲ ἐδόντων οἱ μέσοι μὲν ὀξείας,
 διὰ τὸ τέμνειν· οἱ δὲ ἐνδον πλά-
 τεις, διὰ τὸ πείθειν τὰ στήα. καὶ
 πάντα δὲ ἐν πάσιν ἔτω μετὰ λόγον
 ὁρῶμεν. Ἀδύατον δὲ ἐν μὲν τοῖς
 ἐχάτοις ποσῶν τῶν Περγνοίαν,
 ἐν δὲ τοῖς πρώτοις μὴ εἶναι. αἵ τε ἐν
 τῷ Κόσμῳ μαρτυρεῖται, καὶ διερχομέ-
 ναι Σωμάτων γιγνόμεναι, καὶ ἀγα-
 θῆς Περγνοίας εἰσὶ τῶ Θεῶν. Τὴν
 δὲ ποιῶν τῶν περὶ τὸν κόσμον ἐπιμέ-
 λειαν ἐδὲν βελονήεις, καὶ ἐδὲ ποι-
 εῖν τὰς Θεὰς ἡγήτερον ποιεῖται,
 ἀλλ' ὡς περὶ τῶν Σωμάτων τῶν διω-
 μῶν ἐχάντων αὐτῶν τῶν ποιεῖ,
 καὶ ποιεῖ· οἷον ἡλατὸ φωνίζει, καὶ
 δάλλει αὐτῶν μόνον τῶν ποιῶν· ἔτω
 πολὺ μᾶλλον ἢ τῶ Θεῶν Περγνοία
 αὐτῇ τε ὑπὸνως, καὶ τοῖς περὶ νο-
 μῶν ἐπὶ ἀγαθῶ γίνεσθαι. ὥς τε καὶ
 αἱ τῶ Ἐπικυρεῖον λέλινθαι ζῆ-
 σεις. τὸ γὰρ δεῖον, φασὶν, καὶ ἐδὲ
 αὐτὸ πρὸς μαλιστα ἔχειν, καὶ ἐδὲ ἄλ-
 λους παρέχειν. καὶ ἡ μὲν ἀσώματῳ
 περὶ τε τὰ Σώματα, καὶ τὰς ψυ-
 χὰς Περγνοία τῶ Θεῶν ἐστὶ ποιῶν.
 ἡ δὲ ἐν τῶ Σωμάτων, καὶ ἐν τοῖς
 σώμασιν, ἐτέρω τε ταύτης ἐστὶ, καὶ
 εἰμαρμένη καλεῖται, διὰ τὸ μᾶλ-
 λον τοῖς Σώμασι φαίνεται τῶ ἐρ-
 μόν· περὶ μὲν καὶ ἡ Μαθηματικὴ
 αἴρηται τέχνη. τὸ μὲν ἐν μὴ μόνον ἐν
 Θεῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῶν θεῶν σώμα-
 ταν διοικεῖται τὰ ἀνθρώπινα πρὸς
 μαλιστα, καὶ μάλιστα τῶ Σωματικῶ

naturam providentiā deprehende-
 re possumus. Oculi quippe pel-
 lucidi ad videndum; nares super-
 os, ut malè olentia discernant; ex-
 dentibus medii acuti constructi sunt
 ad secandum, interiores plani ad
 alimenta comminuenda. Et hæc
 ratione omnia in omnibus non abs-
 que ratione fieri conspiciamus. Fi-
 eri verò nequit, cùm in extremis
 hisce tanta insit providentia, in
 primis deficere. In Mundo præ-
 terea vaticinationes, & sanatio-
 nes corporum ex probâ Deorum
 providentiâ succedunt. Similem
 autem erga Mundum curam, ac
 diligentiam à Diis neque aliquid
 inde sperantibus, neque operan-
 tibus provenire censendum est;
 sed ut corpora facultate prædita,
 quæcunque agunt ipsâ substan-
 tiâ operantur: quemadmodum
 Sol, eo solùm quod est, illumi-
 nat, & calefacit: sic multò ma-
 gis Deorum providentia sibi ip-
 si absque labore ac molestiâ, &
 rebus quæ providentiæ subsunt, bo-
 na suppeditat. His Epicureorum
 dissolvuntur quæstiones: Numen
 enim, inquit, neque sibi, ne-
 que aliis molestiæ est. Atqui in-
 corporea circa corpora & ani-
 mos Deorum providentia hæc
 est: sed quæ ex corporibus, &
 in corporibus, diversa ab eâ, Fa-
 tum nuncupatur: quod magis in
 corporibus illius series illuceat,
 propter quam & ars Mathemati-
 ca adinventata est. Non tantùm
 itaque ex Diis, sed ex divinis quo-
 que corporibus humana dirigi, &
 naturam potissimùm corpoream,

φύσιν,

φύσιν, ὃ λόγόν τε ὅτι καὶ ἀληθές, καὶ
διὰ τοῦτο ὑμῖν τε καὶ νόσον, εὐτυ-
χίας τε καὶ δυστυχίας καὶ ἀξίαν
ἐκείθεν γίνεσθαι, ὁ λόγος δὲ εἰσὶν.
τὸ δὲ ἀδικίας τε, καὶ ἀσελγείας ἐκ
τῆς Εἰμαρμένης διδόναι, ἡμᾶς μὲν
ἀγαθὸς, τοῦ δὲ Θεοῦ ποιεῖν ὅτι
κακός. εἰ μὴ ἄρα ἐκείνο λέγειν
ἐθέλοι τις, ὡς ὅπως μὲν τῷ Κόσ-
μῳ, καὶ τοῖς κατὰ φύσιν ἔχουσιν ἐπὶ
ἀγαθῷ γίνεταί πάντα. τὸ δὲ πε-
φύκται κακός, ἢ πῶς φύσιν ἀτε-
νεστέρως ἔχειν τὰ κατὰ τῆς Εἰμαρ-
μένης ἀγαθὰ εἰς τὸ χεῖρον μετα-
βάλλει. ὥστε τὸν ἥλιον ἀγαθὸν
ὄντα πᾶσι, τοῖς ὁφθαλμοῖσιν, ἢ
πύρεσσιν βλαβερόν ἐστι συμβαίνει.
διὰ τὸ γὰρ Μασσαγέται μὲν τὸς παλ-
ρας ἐδίωκον, Ἑβραῖοι δὲ πε-
τέμνονται. Πέρσαι δὲ τὴν ἀνθρώπων
ζώοντες; πῶς δὲ Κεῖνον τε καὶ Ἀ-
ρίων κακοποιὸς κέρνοντες, πάλιν
ποιῶσιν ἀγαθὸς, φιλοσοφίαν τε
καὶ βασιλείας, εὐαγγελίας τε καὶ θη-
σαυρὸς εἰς ἐκείνους ἀνάρχοντες;
Εἰ δὲ τέλγωνα καὶ τέλεγγωνα λέξου-
σιν, ἀτοπον ἢ μὲν ἀνθρώπων ἀρε-
τῶν πάντα καὶ τὴν αὐτῶν μύρην, τὸς
δὲ Θεοῦ ἐκ τῶν τοῦτων μεταβάλλε-
ται. τὸ δὲ καὶ πατέρων ἀνθρώπων,
ἢ δυσχόριαν ἀεγλέγειν, ὡς ἐ
πάντα ποιόντων, πινὰ δὲ σημαι-
νόντων μόνων τῶν ἀστέρων διδάσκον.
Πῶς γὰρ εἴν ταῦτα ὅτι τῆς γνέσεως ἐκ
τῆς γνέσεως γινώσκον; ὥστε πίνων
Περσὶς, καὶ Εἰμαρμένη ὅτι, καὶ
ὅτι ἐδνη, καὶ πόλεις, ἔστι δὲ καὶ ὅτι
ἐκαστον ἀνθρώπων, ἔγω καὶ Τύ-
χῃ, ὅτι ἢς καὶ λέγειν ἀκόλουτον.

rationi veritatique consonum est:
ideoque sanitatem & aegritudinem;
prosperas, adversasque fortunas pro
cujusque dignitate inde provenire
ratio dicat. At injustitias, & per
lasciviam ac petulantiam commissa
scelera ad Fatum referre, nos qui-
dem probos, Deos vero nequam, ac
scelestos efficit. Nisi quis illud re-
spondere velit, Mundo in univer-
sum, & iis, qui naturam Mundo re-
spondent, omnia in bonum produci,
sed male altum, educatumque, vel
naturam etiam imbecilliorē bona
a Fato emanata in deterius mutare;
quemadmodum Sol bonus sit licet,
lippientibus tamen, ac febrienti-
bus noxius fit. At quid enim
Massagerum parentes vorant, He-
braei circumciduntur, Persae nobi-
litem conservant? Quomodo ve-
ro Saturnum, atque Martem ma-
leficos pronunciantes, rursus Phi-
losoφiam, Regnum, rei militaris
imperia, ac Thesauros ad illos de-
ferentes, beneficos praedicant? Si
triangula, & quadrata afferant;
absurdum est. dum humana vir-
tus ubicunque semper eadem per-
durat, Deos ex locis immuta-
ri. At enim parentum nobilita-
tem, aut ignobilitatem praedice-
re, id stellas non omnia efficere,
sed nonnulla tantum significare
docet. Quomodo enim quae an-
te ortum sunt, ex ipso ortu fie-
ri poterunt? Quemadmodum
ergo Providentia, & Fatum cir-
ca nationes, & Urbes, tum eti-
am circa quemlibet hominem est;
ita & Fortuna, de qua sermonem
habere series orationis postulat.

Ἡ τοίνυν τὰ διάφορα, καὶ τὰ παρ' ἑλπίδα μνόμενα πρὸς ἀγαθὸν τὰ ἥεστα διώκεις τῷ Θεῷ, Τύχη νομίζεις. καὶ διὰ τὸ το μάλιστα κοινὰ τὰς πλείους τῶν Θεῶν προσέκειται. πάντα γὰρ πόλεις ἐκ διαφόρων παραχμμάτων συνίσταται. ἐν τοῖς ὑπὸ σελήνῳ δὲ τῷ διώκοντι ἔχεται. ἐπεὶ δὲ ἡ ὑπὸ σελήνῳ εἰδὲ ἐν ἐκ Τύχης αὖν ἴσταιτο. Ἐπεὶ δὲ κακὰ μὲν εὐτυχέσιν, ἀγαθὰ δὲ τῷ πένοντι, δυνάμειν εἰ δέ. οἱ μὲν γὰρ πάντα, οἱ δὲ εὐδὸς πᾶσιν ποιεῖσι. καὶ τῷ κακῶν ἢ εὐτυχία, ἐκ αὖν ἀγέλης τῷ κακίαν, τοῖς δὲ ἀγαθοῖς ἢ ἀρετῇ μόνον ἀρέσκει.

Κ Ε Φ. ι'.

Περὶ Ἀρετῆς, καὶ Κακίας.

Οἱ δὲ περὶ τῷ Ἀρετῆς καὶ Κακίας λόγοι πάλιν τῷ περὶ Ψυχῆς δέον. Τῆς γὰρ ἀλόγου φύσεως εἰς τὰ σώματα, καὶ θυμὸν εἰδὸς, καὶ ἐπιθυμίαν ποίεσης, ἢ λογικῇ τῶν τοῖς ἐφεστικῶν, τειμερῇ ποιεῖ τῷ ψυχῶν, ἐκ λόγου, καὶ θυμῶν, καὶ ἐπιθυμίας. Ἀρετῇ δὲ, λόγου μὲν φεινῆς, θυμῶν δὲ ἀνδρείας, ἐπιθυμίας δὲ σωφροσύνης, ὅλης δὲ τῷ ψυχῆς δικαιοσύνης. Δεῖ γὰρ τῷ λόγον κοινὸν τὰ δέοντα, τῷ δὲ θυμὸν λόγου πειδόμενον τῷ δοκούντων δεινῶν καταφρονεῖν, τῷ δὲ ἐπιθυμίαν μὴ τὸ φαινόμενον ἡδύ, ἀλλὰ τὸ μὲν λόγου δίκαιον. Τέτων δὲ ἕως ἐχόντων, οἱ βίον γίνεται δίκαιον. ἢ γὰρ περὶ

Igitur diversa, ac præter expectationem accidentia ad bonum vi Deorum disponens, Fortuna existimatur; ideoque potissimum Urbes hanc Deam honoribus afficere generatim universæque. addeceat. Quælibet enim Urbs ex diversis rebus coalescit. Ea sub Lunâ potestatem exercet; quando super Lunam nihil omnino fortuito accidit. At si mali prospero Fortunæ flamm utantur, probi inopiâ rerum laborent, admirandum haud est: illi enim maximi, hi nihili divitias æstimant; & à malis quidem res prosperæ nihil unquam auferent de pravitare: probis sola virtus suffecerit.

C A P. X.

De Virtute, & Vitio.

DE Virtute autem, & Vitio sermones, eos quos de animo habuimus, rursus exposcunt. Namque dum rationis vacuus animus in ipsis corporibus iram statim, ac cupidinem procreat, rationis princeps eorum præses, tripartitum animum ex ratione, irâ, atque cupidine facit. Virtus autem rationis est prudentia, iræ fortitudo, cupidinis temperantia, & totius animi iustitia: oportet siquidem rationem ea, quæ addecent dijudicare; iram rationis audientem, quæ videntur horribilia contemnere; cupidinem non quod volupe apparet, sed quod cum ratione est, sequi. Hæc dum ita se habent, vivendi ratio justa evadit: etenim circa

ζήματα

χρίματα ἀναισώων, μακρόν τι
 ἀρετῆς. Καὶ διὰ
 τὴν ἐν ταῖς πενταδύμοις,
 πῶς οὖν ἴδωμεν ἐν ταῖς ἀπαι-
 ρηταῖς, ὅτι οὖν ἀνδρείου, καὶ
 ἀνδρείου, καὶ δὲ σωφρον, καὶ ἀνδ-
 ρείου, ὅτι οὖν ἀνδρείου, καὶ ἀνδ-
 ρείου. ὡς περὶ δὲ ἀρετῆς, περ-
 σίκεται καλεῖν, λόγος τε ἐς ἐρημέ-
 νας, καὶ ἀπερὶ τῆς ὕψους, καὶ τῆς ἀλόγων
 ποί τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δὲ Κακία
 ἐκ τῆς ἐναντίας, θεωρεῖται. λόγος
 μὲν ἀνάστα, θυμὸς δὲ δειλία, ὅτι
 θυμίας δὲ ἀκολασία, ὅλης δὲ τῆς
 ψυχῆς ἀδολία. Γίγνεται δὲ αἱ
 ἀρεταὶ ἐκ πολλείας ἀρετῆς,
 καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων καλῶς, καὶ πῶς
 ἀδολία καὶ δὲ Κακία ἐκ τῆς
 ἐναντίας.

Κ Ε Φ. ια'.

Περὶ ἀρετῆς Πολιτείας, καὶ
 ἐναντίας.

Καὶ ἐν ταῖς Πολιτεῖαις δὲ καὶ τῆς πε-
 νταδύμοις γίγνεται. τῆς ψυχῆς.
 ἐκ τῆς ἀνδρείου, καὶ ἀρχαῖς τῶν λό-
 γων, καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν θυμῶν,
 ὅτι οὖν ἀνδρείου, καὶ τῶν θυμῶν. Καὶ
 ὅτι οὖν καὶ λόγος ἀνδρείου, καὶ τῶν
 ἀνθρώπων ἀνδρείου, ἀρχαῖς, Βα-
 σιλεία γίγνεται. ὅτι οὖν καὶ λόγος
 τῆς καὶ θυμῶν πλείους ἐν τῶν ἀρχα-
 ῖς. Αἱ ἀρεταὶ ἐκ τῶν συμβαίνον-
 τιν, καὶ τῶν ἀνθρώπων πολλείας, καὶ
 αἱ θυμῶν τῶν ἀνθρώπων γίγνεται. Τῆς ἀρετῆς, καὶ τῶν
 ἀνθρώπων καλεῖται. ἐναντία δὲ,

pecunias justitia, pars est pusilla
 virtutis; ideoque in caris, erudi-
 tisque hominibus omnes aspicias;
 in ignavis, atque incultis, hic fortis
 est, & injustus; alius temperans, &
 mente captus; ille prudens, & in-
 temperans: quas quidem neque vir-
 tutes merito dixeris, dum ratione
 destituuntur, nec partibus suis abso-
 lutæ sunt, & in animantibus etiam
 rationis expertibus illucescunt. Vi-
 tium ex oppositis consideratur; ra-
 tionis insipientia, iræ pavor, cupi-
 dinis intemperantia, totius denique
 animi injustitia. Nascuntur porro
 Virtutes ex rectâ vivendi ratione,
 rectâque educatione, ac institutio-
 ne: Vitia ex contrariis.

C A P. XI.

De probâ, improbâque
 Republicâ.

Rerum autem publicarum for-
 mæ ex tripartito animo com-
 parantur. Namque qui principa-
 tum obtinent, rationi assimilantur;
 milites iræ; plebes cupiditatibus.
 Ubi ergo ex ratione cuncta pera-
 guntur, & omnium optimus impe-
 rat, Regnum oritur; ubi ex rati-
 one, & irâ uno plures dominan-
 tur, optimorum dominium est: ubi
 ex cupidine gubernantur, & ho-
 nores commodorum intuitu dese-
 runtur, hæc Respublica Timo-
 cratia vocatur. Contraria verò

Βασιλεία

Βασιλεία μὲν Τυραννίς· ἡ μὲν γὰρ
 μὴ λόγῳ πάντως, ἡ δὲ ἐδὲν καὶ
 λόγῳ ποιεῖ. Ἀριστοκρατία δὲ
 Ὀλιγαρχία· ὅπῃ καὶ οἱ ἀριστοί,
 ἀλλ' ὀλίγοι καὶ οἱ ἀρχοῦσιν. Τι-
 μοκρατία δὲ Δημοκρατία, ὅπῃ καὶ
 οἱ τὰς ἐσίας ἔχοντες, ἀλλ' ὃ
 δῆμος κυριεὺς ὅτι πάντων.

Κ Ε Φ. ιβ'.

Πόθεν τὰ κακὰ, καὶ ὅπῃ κακῆ
 φύσις ἐκ ἔστιν.

Ἀλλὰ πῶς Θεῶν ἀγαθῶν ὄν-
 των, καὶ πάντα ποιόντων, τὰ
 κακὰ ἐν τῷ Κόσμῳ; ἡ πρῶτον
 μὲν αὐτὸ τὸ ῥητέον, ὅπῃ Θεῶν
 ἀγαθῶν ὄντων, καὶ πάντα ποιόν-
 των, κακῆ φύσις ἐκ ἔστιν, ἀπορίᾳ
 δὲ ἀγαθῆς γίνεσθαι. ὡς καὶ (κό-
 τῃ αὐτὸ μὲν ἐκ ἔστιν, ἀπορίᾳ δὲ
 φωδὲς γίνεσθαι). ἀνάγκη δὲ εἶναι
 ὅτιν, ἡ ἐν Θεοῖς, ἡ νοῖς, ἡ ψυ-
 χῆς, ἡ σώμασιν. ἀλλ' ἐν μὲν
 Θεοῖς ἐκ ἔστιν· ἐπεὶ δὲ ἡ πᾶς Θεὸς
 ἀγαθός. εἰ δὲ νῦν τις φησὶ κακόν,
 καὶ ἀνόητον λέγει· εἰ δὲ ψυχῇ,
 χεῖρον ποιήσει σῶματι· πᾶν
 γὰρ σῶμα κατ' αὐτὸ κακίαν ἐκ ἔ-
 χει. εἰ δὲ ἐκ ψυχῆς καὶ σώμα-
 τος, ἄλογον, κεχωρισμένα μὲν μὴ
 εἶναι κακὰ, συμελδόντα δὲ κακίαν
 ποιεῖν. Εἰ δὲ Δαίμονας τις λέγει
 κακούς, εἰ μὲν ἐκ Θεῶν τὴν δύναμιν
 ἔχοντες, ἐκ ἂν εἶναι κακοὶ· εἰ δὲ ἄλλα-
 ρόθεν, ἐκ πάντων ποιεῖσιν οἱ Θεοί.
 Εἰ δὲ μὴ πάντα ποιεῖσιν, ἡ βελόμβροι
 εἰ δύνανται, ἡ δυνάμει εἰ βέλονται.

Regno Tyrannis; illa enim ex ra-
 tione omnia, hzc nihil ex ratione
 perficit. Optimatum dominio pau-
 corum dominium; quod non opti-
 mi quique sed pauci, iique pessimi
 gubernant. Timocratiz Democra-
 tia; quod non qui facultatibus
 præcellunt, sed multitudo omnia
 ad nutum moderatur.

C A P. XII.

Unde mala oriuntur: & mali
 naturam nullam esse.

Sed quam ratione cum Di
 boni sint, omniaque ipsi ope-
 rentur, mala sunt in Mundo? Aut
 primum id dicere debemus, cum Di
 boni sint, & omnia perficiant, mali
 naturam haud esse, sed boni absen-
 tiâ adesse; quemadmodum tenebræ
 ex se ipsæ nullæ sunt, sed carentiâ
 luminis procreantur. Quod si da-
 reretur, necessariò aut in Diis, aut in
 mentibus, aut in animis, aut corpo-
 ribus esset. At in Diis non est; cum
 Deus quilibet bonus sit. Quod si quis
 mentem diceret malam, mentem
 absq; mente fateretur: si animam,
 corpore deteriorem animum affir-
 maret; nullum namque corpus in se
 malum habet: si ex corpore, & ani-
 mo asseverârit; absolum erit, quæ
 separata mala non sunt, ipsa coitione
 mala fieri dicere. Porro si quispiam
 Dæmonas malos fateretur, illi, si à
 Diis vires sumunt, mali non erunt;
 si aliunde non omnia ergo Di pro-
 ducunt. Quod si non omnia produ-
 cunt, aut volentibus vires non suppe-
 tunt; aut cum facultas adest, nolunt.

ὅν ἡτέρεον ὁρᾷ. Θεῶν. Ὅπ
 μ' ἔν ἐδὲν ἐν πῶ Κόσμῳ φύσει
 κακὸν, ἐκ τέτων ὅτιν ἰδεῖν. Πε-
 ρὶ, ἢ τὰς αὐτῶν ἀνθρώπων ἐνεργείας,
 καὶ τέτων ἐ πάντων, ἐδὲ αἰ
 φαίνε) τὰ κακά. Ταῦτα δὲ εἰ
 μ' αὐτὸ τὸ κακὸν ἡμάρτανον
 ἀνθρώποι, αὐτὴ ἀν λῶ ἡ φύσις
 κακή. εἰ ἢ ὁ μ' μοιχάων, ἢ μ'
 μοιχείαν ἡγεί) κακὸν, ἢ ἢ ἡδον-
 ῆν ἀγαθόν. ὁ δὲ φονάων, ἢ μ'
 φόνον ἡγεί) κακὸν, τὰ ἢ ἡμέ-
 ματα ἀγαθὰ. ὁ δὲ ἐχθρὸν κακῶς
 ποιῶν, τὸ μ' κακῶς ποιῆσαι, κα-
 κὸν, τὸ ἢ ἢ ἐχθρὸν ἀμυνάσαι,
 ἀγαθόν. καὶ πάντα ἕτως ἀμαρτάνει
 ψυχῇ, καὶ δι' ἀγαθότητα γίνε)
 τὰ κακά. ὥστε διὰ τὸ φῶς μὴ
 εἶ) γίνε) σκοτ. φύσει μὴ ὄν.
 ἀμαρτάνει μὲν ἐν ψυχῇ, ὅπ' ἐ-
 φεί) ἀγαθῶ. πλανᾷ) ἢ πρὶ τὸ
 ἀγαθόν, ὅπ' μὴ πρῶτῃ ὅτιν ἔσται.
 ὥστε ἢ εἶ) μὴ πλανᾷ, καὶ πλανη-
 δέισαν πρὸς πᾶσι, πολλὰ παρὰ
 Θεῶν γινόμενά ὅτιν ἰδεῖν. καὶ γὰρ
 Τέχναι, καὶ Ἐπιστήμαι, καὶ Ἀρε-
 ταί, Εὐχαίτε, καὶ Θιόσαι, καὶ Τε-
 λεταί, Νόμοι τε, καὶ Πολιτεῖαι,
 Δίκα τε, καὶ Κολάσεις, διὰ τὸ
 καλύειν ψυχὰς ἀμαρτάνειν ἐξυ-
 οντο. καὶ πρὸς (ώματ. ὅτιν ἐξελθόντας
 Θεοὶ κατάρτοι, καὶ Δαίμονες ἢ
 ἀμαρτημάτων κατάρτοι.

Sed neutrum Deo convenit. Ni-
 hil itaque in mundo naturā ma-
 lum esse ex his faciliè deprehendes.
 Verùm circa hominum, eorūque
 non omnium operationes, nec sem-
 per mala videntur. Quòd si pro-
 pter ipsum malum homines delin-
 querent, ipsa utique natura mala
 esset; sed cùm adulterans, adulte-
 rium quidem malum, voluptatem
 bonam; homicida, cædem quidem
 malam, sed pecunias bonas existi-
 mat; & qui perniciem hostibus af-
 fert, perniciem quidem asserre ma-
 lum, ulcisci verò inimicum bonum,
 & hâc ratione animus delinquit;
 & hâc ratione animus delinquit;
 bonitatis ergò causâ mala suble-
 quantur, quemadmodum, dum lu-
 men abest, tenebræ, quæ naturā nul-
 læ sunt, irrepunt. Delinquit ergò
 animus, quia bonum appetit, sed
 circa bonum aberrat, quòd prima
 essentia non est. Sed ne aberraret,
 & si aberrârît, adhibitis remediis
 resipiscat, plurima Deos machina-
 ri deprehendes. Etenim artes,
 scientiæ, disciplinæ, virtutes, pre-
 cationes, sacrificia, ceremoniæ, le-
 ges, rerum publicarum institutio-
 nes, judicia, & punctiones ad im-
 pediendos animos, ne delinquant,
 inventæ sunt; & corpore egressos
 Dii expiatores, ac Dæmones à sce-
 leribus purgant.

Κ Ε Φ. ιγ'.

C A P. XIII.

Πῶς τὰ διδῶα λέγει
γίγνεται.

*Quonam modo sempiterna
fieri dicantur.*

ΠΕὖ μὲν ἐν Θεῶν, καὶ Κόσμου,
καὶ ἥν ἀνθρώπων παγ-
μάτων τοῖς μήτε διὰ φιλοσοφί-
ας διδύμει διυαμύροις, μηδὲ
τὰς ψυχὰς ἀνιάτοις ἀρξέσει ταῦ-
τα. Περὶ δὲ ἥν μὴ ἡνέσθαι ταῦ-
τα ποτὲ, μηδὲ ἀλλήλων χαρί-
ζεσθαι, λέπει λέγειν· ἐπειδὴ
καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις ὑπὸ ἥν
πρώτων τὰ δῶτα ἐπὶ πομῶ γί-
νεται. Πᾶν τὸ γινόμενον, ἢ
τέχνη, ἢ φύσις, ἢ καὶ δυνάμιν
γίγνεται. τὰ μὲν ἐν καὶ τέχνῃ,
ἢ φύσιν ποιοῦντα, ὡς περὶ ἐν
ποιεμένων ἀνάγκη· τὰ δὲ καὶ
δυνάμιν μετ' αὐτῶν (ὡς περὶ τὰ
γινόμενα· ἐπεὶ δὴ καὶ τὸ δυνάμιν
ἀρχαίσι ἐχει. ὡς περὶ δὴ ἡλι-
οῦ ὅως· πῦρ δὲ θερμότητα, χυ-
λὸν δὲ ψυχρότητα. εἰ μὲν ἐν τέ-
χνῃ καὶ Κόσμον ποιεῖσι Θεοὶ, καὶ
τὸ ἐν, τὸ δὲ ποιεῖν δὲ ποιεῖσι.
πᾶσα γὰρ τέχνη τὸ ἐν Θεῷ ποιεῖ.
πᾶν ἐν τὸ ἐν τῷ Κοσμῷ; εἰ
δὲ φύσις, πῶς τὸ φύσιν ποιεῖν,
αὐτῆς τί δίδωσι τῷ γινόμενῳ;
ἀσωμάτων δὲ ἥν Θεῶν ὄντων,
ἐχέτω, καὶ τὸ Κόσμον ἀσώματον
ἐν. Εἰ δὲ τῶν Θεῶν σώματα λέ-
γοι τις, πᾶν ἥν ἀσωμάτων ἢ
δυνάμεις; εἰ δὲ τὸ συγχαρήσαι-
μῶ, φθιέμενος τῷ Κόσμῳ τὸν
ποιήσαντα φθείρεται ἀνάγκη,

DE Diis itaque, & Mundo,
& rebus humanis iis, qui
per Philosophiam sublevari non
possunt, nec immedicabiles ani-
mis sunt, hæc sufficiant. Hæc
autem nunquam fuisse facta, ne-
que à seipsis separari, reliquum
est ut dicamus: quandoquidem nos
ipsi suprâ diximus, à primis se-
cunda procreari. Omne quod
fit, aut arte, aut naturâ, aut fa-
cultate quadam fit. Quæ igitur
arte, aut naturâ operantur,
ea præcedere, quæ efficiuntur,
necesse est; quæ facultate, res
ipsas unâ secum producant; quan-
doquidem facultatem, quæ sepa-
rari nequit, secum habens, veluti
sol lumen, ignis caliditatem, aut
frigiditatem. Si itaque arte Mun-
dum Dii producant, non ut fit,
sed ut talis sit, efficiunt. Nam
quælibet ars speciem edat. Un-
denam ergo Mundo, ut fit? Quod sit
naturâ; quomodo quod naturâ a-
git, ex semetipso aliquid rei effe-
ctæ impartitur? & cum Dii in-
corporei sint, oportebat & Mun-
dum incorporeum esse. Quod si
quis Deos corporeos dixerit, unde-
nam incorporeorum facultas? Et si
id concederemus; corrupto Mun-
do, ejusdem etiam opifex necessa-
riò corrumpetur, si naturâ ille
quidem agit. Si ergo neque arte,

ἡ δὲ καὶ φύσιν τῷ Κόσμῳ ποιεῖσι
 θεοί. Δυνάμει λείπει μόνον.
 πᾶν δὲ τὸ δυνάμει γινόμενον τὰ
 τῷ δυνάμει ἔχοντι (συμφύσει).
 καὶ ἔδὲ ἀπολέσθαι ποτὲ τὰ ἔσως
 γινόμενα δυνάμει, εἰ μὴ τις τῷ ποι-
 ῶντι ἀφέλοι τῷ δυνάμει. ὥστε οἱ
 τῷ Κόσμῳ φθείροντες, θεοὺς μὴ
 εἶναι λέγουσιν. ἢ θεοὺς εἶναι λέγον-
 τες, τῷ θεῷ ποιῶσιν ἀδυνάτον.
 δυνάμει μὲν ἔν παντα ποιεῶν ἑαυ-
 τὸν συμφύσεισι πάντα. μαγίστης
 δὲ τῷ δυνάμει ἔσως, ἐκ ἀνθρώ-
 πων ἔδει καὶ ζῶα μόνᾳ ποιεῖν, ἀλ-
 λά θεοὺς τε, καὶ ἀνθρώπους, καὶ
 δαίμονας. καὶ ὅσα τῆς ἡμετέρας
 φύσεως διαφέρει ὁ πρῶτος θεός,
 ποσὺν πλείους εἶναι τὰς μεταξὺ ἡ-
 μῶν τε καὶ κείνων δυνάμεις ἀνάσκει.
 πάντα γὰρ πλείστον ἀλλήλων κει-
 ρισμῶν πολλὰ ἔχει τὰ μέσα.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Πῶς οἱ θεοὶ μὴ μεταβαλλόμε-
 νοι, ὀργίζεσθαι καὶ διεραπείεσθαι
 λέγουσι.

Εἰ δέ τις τὸ μὴ θεοὺς μὴ μετα-
 βάλλεσθαι ἀλογῶν τε ἡγεῖται
 καὶ ἀληθὲς, ἂν ποτε ὅπως ἀγα-
 θοῖς μὴ χαίρει, κακῶς δὲ ἀπο-
 φέρονται. καὶ ἀμαρτάνουσι μὴ ὀρ-
 γίζονται, διεραπαύονται ὅτι ἔλεω
 γινονται, ῥητέον, ὥς ἐχθαίρει θεός.
 τὸ γὰρ χαίρειν, καὶ λυπεῖται. ἔδὲ
 ὀργίζεσθαι. πᾶσι γὰρ καὶ τὸ ὀργί-
 ζεσθαι. ἔδὲ δάρισι διεραπείεσθαι.
 ἡδονὴ γὰρ ἂν ἡπὶ ἡδέει. ἔδὲ δέμει

neque naturā Mundum Dii produ-
 cunt, sequitur facultate tantum pro-
 ducere. Et omne quod facultate
 prodacitur, unā cum eo, quod fac-
 ultatem habet, subsistit. Neque
 hāc ratione producta corrumpi un-
 quam possunt, nisi quis facultate
 producentem privaverit. Quapro-
 pter qui Mundum corruptioni ob-
 noxium tradunt, Deos esse planē
 negant: aut Deos esse asserentes,
 Deum imbecillum fatentur. Qui
 ergo facultate efficit universa, uni-
 versa simul secum subsistere facit.
 Et cum maxima facultas sit, non
 homines & animantia modò produ-
 cenda erant, sed Dii, & homines,
 & Dæmones; & quantum nostram
 naturam primus Deus præcellit,
 tantò plures medias inrer nos & ip-
 sum facultates esse oportet. Quæ-
 cunque enim plurimum inter se di-
 stant, plurima inter se media ha-
 bent.

CAP. XIV.

*Quanam ratione Dii, qui non
 immutantur, irasci, &
 mulceri dicuntur.*

Quod si quis Deos immutabiles
 esse rationi veritatique consonū
 ducens, dubitat, quomodo illi bonis
 quidem lætantur, mala averfantur,
 & delinquentibus item irascuntur,
 & delinicionibus redduntur propi-
 tii: dicendum est, Deum omnino
 non lætari; namque quod lætatur, &
 mœrore afficitur: neque irasci; i-
 rasce enim motus animi; neque mul-
 ceri muneribus; id enim esset de-
 lectationibus vinci: neque fas esse

Κ Ε Φ. ιε'.

C A P. XV.

Διατὶ ἀνευθεῖς ὄντας τοὺς
Θεοὺς πμῶν.

*Quare Deos nullius indigentes
honoramus.*

ΕΚ τῶν τετων καὶ ἡ τοῦ Ουσιῶν,
καὶ τῶν ἄλλων τῶν εἰς Θεοὺς
ἡγομένων λέλυτο ἡ πησις. Αὐτὸ
τὸ τὸ Θεῖον ἀνευθεῖς· αἱ δὲ
ἡμεῖς τὴν ἡμετέραν ἀφελείαν ἐνεχά
ζοντες. καὶ ἡ μὲν Περσὶοι τὴν Θεῶν
διαλείπει πανταχῇ, ἐπιτηδεύου-
σιν τὸ μόνον πρὸς ὑποδοχὴν δεῖ-
ται. πᾶσα ἡ ἐπιτηδεύουσα, μιμή-
ται, καὶ ὁμοιότητι γίνετο. διὸ οἱ
μὲν ναοὶ τὴν ἑρανὸν, οἱ δὲ βωμοὶ
μιμῶσιν τὴν γλῶσσαν, τὰ δὲ ἀγάλμα-
τα τὴν ζωὴν, καὶ διὰ τούτου ζωοὺς
ἀπείκασται, αἱ δὲ εὐχαὶ τὸ νοερόν,
οἱ δὲ χαρακτῆρες τὰς ἀρρήτους ἀ-
νω δυνάμεις, βοτάναι δὲ καὶ λίθοι
καὶ ὕλη, τὰ δὲ θύματα ζωὰ καὶ
ἐν ἡμῖν ἄλογον ζωὴν. Ἐκ τῶν
τέτων πάντων τοῖς μὲν Θεοῖς
πλέον ἔδεν· τὸ δὲ ἂν πλέον ἡμοί-
οιτο Θεοῖς; ἡμῖν δὲ πρὸς ἐκείνους
ἴσεται (ὡσαύτῃ).

EX his de Sacrificiis, aliisque
quæ in Deorum cultum co-
namur, dubitatio solvitur. Nu-
men etenim ipsum nullius indiget;
cultus verò, atque honores nostri
commodi tantum gratiâ deferun-
tur: & cum providentia Deorum
quaquaversum sit diffusa, habitu-
dine solum, ut recipi possit, opus
est; Habitudo verò omnis imita-
tione & similitudine comparatur;
quare Tempia quidem Cælum, A-
ræ Terram æmulantur, Statuæ vi-
tam, ideòque animantibus similes
sunt; preces intellectuales; chara-
cteres superiores potestates, quæ
verbis exprimi nequeunt; herbæ,
ac lapides materiam; animalia quæ
sacrificantur, vitam in nobis sed
rationis expertem. Ex his omni-
bus, nihil ultra Diis accidit: quid
enim Deo ultra accidere potest?
Sed nobis cum illis conjunctio se-
quitur.

C

Κ Ε Φ.

Κ Ε Φ. 15'.

C A P. XVI.

Περὶ Θεῶν, καὶ τῶν ἄλλων πμῶν·
ὅπ Θεὸς μὲν ἔστιν, ἀνθρώπος
δὲ ὠρελῆμυ.

*De sacrificiis, aliisque hono-
ribus, quibus, Diis nullo,
hominibus commodo sumus.*

ΑΞιον δὲ οἶμαι περὶ Θεῶν
βραχέα προσθεῖναι. προσ-
τον μὲν ἐπειδὴ πάντα τὰ Θεῶν
ἐχόμενα, δέχμενοι δὲ τοῖς διδόν-
τι διδόμενων ἀπαρχὰς, χρημά-
των μὲν δι' ἀναθημάτων, σωμα-
των δὲ διὰ νόσων, ζωῆς δὲ διὰ
δυστῶν ἀπαρχόμεθα. ἔπειτα αἱ
μὲν χρεῖς δυστῶν εὐχαι, λόγ-
μόνον εἶσιν, αἱ δὲ μὲν δυστῶν ἐμ-
ψυχαι λόγ-· τὰ μὲν λόγ- πῶ
ζωῶν δυναμένῃ, τὴν δὲ ζωῆς τὴν
λόγον ψυχέσης. Ἐπὶ παντὸς
προσέμαλθε εὐδαιμονία ἢ οἰκεία
τελείωσις ὅστις· οἰκεία δὲ τελείωσις
ἐκείνη ἢ πρὸς τὴν εὐνοίαν αἰτίαν συ-
ναφή. καὶ διὰ τὸ τοῦ ἡμεῖς εὐχόμε-
θα ζωαφθῆναι Θεοῖς. Ἐπει-
τοίνω ζωὴ προσέτι ἢ τῶν Θεῶν ὅτι,
ζωὴ δὲ πρὸς καὶ ἢ ἀνθρωπίνῃ· βέ-
λέῃ δὲ αὐτῇ ζωαφθῆναι ἐκείνη,
μεσότητι δὲ. ἔστιν γὰρ τὴν πλεί-
στον διεσώτων ἀμέσως ζωάπτε·
ἢ δὲ μεσότης ὁμοία τῇ τοῖς ζωα-
φθόμενοις ὁφείλει. ζωῆς ἔν μισό-
τητα, ζωῶν ἐχέτω τῇ· καὶ διὰ
τὸ τοῦ ζωῶν δύεσιν ἀνθρωποὶ, οἵ τε
νῦν εὐδαίμονες, καὶ πάντες οἱ
πάλαι· καὶ πάντα ἐχέτω ἀπλῶς, ἀλλ'
ἐκείνη Θεῶν τὰ προσέποιτα, μὲν
πολλῆς τὴν ἄλλης θρησκείας. Καὶ
περὶ μὲν τῶν ἰγνῶν.

NOn erit tamen abs re, pauca,
& illa breviter de Sacrificiis
hic adnectere; & primum cum
Diis omnia nobis suggerantur, &
quumque sit exhibentibus ex iis,
quæ exhibentur, primitias offerre;
de pecuniis per offerramenta, de
corporibus per ornamenta, de vitâ
per sacrificia primitias damus. Præ-
terea sine sacrificiis preces, verba
tantummodò; cum sacrificiis, verba
sunt animata; verbo quidem
vitam corroborante, vitâ verò ver-
bum animante. Item cujuscunque
rei beatitas, propria perfectio est;
propria cuicumque perfectio ad su-
ammet ipsius causam est conjunctio;
ideoque nos, ut cum Diis copule-
mur, supplicamus. Quando igitur
vita prima Deorum est, vita etiam
quodammodò & hominum est, &
hæc cum illâ sociari appetit, medio
indiget. Nihil enim ex iis, quæ
plurimum inter se distant, sine me-
dio connectitur, medium verò iis,
quæ conjunguntur, simile debet es-
se. Vitæ ergò medium, vitam esse
oportuit: ideoque animantia ho-
mines, & illi qui nunc fortunati cen-
sentur, & veteres omnes sacrificant;
eque non temerè, & nullo habito
delectu, sed uti cuilibet Deo conve-
niunt, cum aliis multis ceremoniis,
ac religione. Et de his quidem satis.

Κ Ε Φ.

Κ Ε Φ. ιζ'.

C A P. XVII.

"Οπ φύσει ἀφάρσις ὁ
Κόσμος.

Naturâ Mundum esse incorruptibilem.

Τὸν δὲ Κόσμον ὅπ μὴ ἐκ αὐ-
Θεοῖ φερεῖσιν εἶρη. ὅπ
ἢ καὶ τὸ φύσιν ἀφάρτον ἔχει, λεί-
πειν ἀκόλιδον. πᾶν γὰρ τὸ φει-
ρόμενον, ἢ ὅφ' ἐαυτῷ φερεται,
ἢ ὑπὸ ἄλλῃ. εἰ μὴ ἐν ὅφ' ἐαυτῷ
ὁ Κόσμος φερεται, ἔδει καὶ τὸ
πῦρ ἐαυτὸ καίειν, καὶ τὸ ὕδωρ
ἐαυτὸ ξηραίνειν. εἰ δὲ ὑπὸ ἄλλῃ,
ἢ σώματι, ἢ ἀσωμάτῳ. ἀλλ'
ὑπὸ μὴ ἀσωμάτῳ, ἀδύατον. τὰ
γὰρ ἀσώματα σώζει τὰ σώματα.
ὅφ φύσις, καὶ ψυχὴ. ἐδὲν δὲ ὑπὸ τῷ
φύσιν σώζοντι φερεται. εἰ δὲ ὑπὸ
σώματι, ἢ ὑπὸ τῶν ὄντων, ἢ ὑπὸ
ἐτέρων. καὶ εἰ μὴ ὑπὸ τῶν ὄντων,
ἢ ὑπὸ τῶν κύκλων κινουμένων τὰ ἐπ'
ἐνδείας, ἢ ὑπὸ τῶν ἐπ' ἐνδείας τὰ
κύκλων. ἀλλ' ἐδὲ τὰ κύκλων φαρ-
μακὸν ἔχει φύσιν. διαπὲρ γὰρ μηδὲν
ὁρώμενον ἐκείθεν φειρόμενον; ἐ-
δὲ τὰ ἐπ' ἐνδείας ἐκείνων ἀφα-
δαί δυνάμει. διαπὲρ γὰρ ἀχειρνωτο ἐκ
ἐδωκῆς; ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐπ' ἐνδεί-
ας ὑπὸ ἀλλήλων φερεται δυνά-
ται. ἢ μὴ ἄλλῃ φειρομένη, ἄλλῃ γή-
ρας ἐστὶ. τὰτο δὲ φειρομένη μὴ ἐκ
ἐστὶ, μεταβάλλεως δὲ. εἰ δὲ ὑπὸ
ἄλλων δυνάμεων ὁ Κόσμος φεί-
ρεται, πόθεν γήρομενον, ἢ πᾶ
ν ὄντων, ἐκ ἐστὶν ἐπείν. Ε-
πὶ πᾶν τὸ φειρόμενον, ἢ εἰδὲι,
ἢ ὕλη φερεται. ἐστὶ γὰρ εἰδὲ μὴ

DEos porro nunquam Mundum
destruendos, dictum est. Or-
do tamen postulat, ut eum naturam
incorruptibilem habere dicamus.
quodcunque enim destruitur, aut à
seipso, aut ab alio destruitur. Si itaq;
à seipso Mundus destruitur, necessa-
riò & Ignis seipsum combureret, &
Aqua seipsam exsiccaret. si ab alio;
aut à corpore, aut ab incorporeo: sed
ab incorporeo id fieri nequit; incor-
porea enim, corpora conservant, ve-
luti natura & animus; nihilq; ab eo,
quod naturâ suâ conservat, destrui-
tur. Si à corpore, aut ab iis, quæ sunt,
aut ab aliis: si ab iis, quæ sunt, aut
ab iis quæ circulatim moventur, de-
struentur quæ recto motu diriguntur;
aut à rectâ se moventibus, quæ cir-
culatim. Sed quæ circulatim ferun-
tur, naturam corrupticem non ha-
bent; ideòque nihil inde corruptum
videmus: & quæ rectâ procedunt,
illa attingere nequeunt: quam enim
ratione ad hanc usq; diem non
potuerunt? Sed neq; quæ recto motu
moventur, à semetipsis destrui pos-
sunt: alterius enim corruptio alte-
rius generatio est; at hoc destrui
utique non est, sed immutari. Si
verò ab aliis corporibus Mundus
corruptitur, undenam illa facta,
aut ubi nunc sunt, certè non sup-
petit quid dicamus. Præterea quid-
quid corrumpitur, aut formâ, aut ma-
teriâ corrumpitur: est autem forma

τὸ ἡῆμα, ὕλη δὲ τὸ σῶμα. καὶ
 ἢ μὴ εἰδὼν φθειρομένην, ἢ δὲ
 ὕλης μόνον, ἔτερεα ὁρῶμεν γι-
 νόμενα. εἰ δὲ ὕλη φθείρεται, πῶς
 ἐν τοσούτοις ἔτεσιν ἐκ ἐπέλιπεν ;
 εἰ δὲ ἀντὶ τῆς φθειρομένης ἔτερεα
 γίνεσθαι, ἢ ἐκ ἧς ὄντων, ἢ ἐκ
 ἧς μὴ ὄντων γίνεσθαι. ἀλλ' εἰ
 μὴ ἐκ ἧς ὄντων, ἢ ὄντων μόνον-
 των αἰεὶ, καὶ ἢ ὕλη ὅτιν αἰεὶ. εἰ δὲ
 καὶ τὰ ὄντα φθείρεται, καὶ ἢ Κόσμον
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα λέγουσι
 φθείρεσθαι. εἰ δὲ ἐκ τῆς μὴ ὄντων ἢ
 ὕλης, ποῦθεν μὴ ἀδωάτων ἐκ τῆς
 μὴ ὄντων ἢ τί. εἰ δὲ τῶτο γή-
 ροιτο, καὶ θυματὸν ἐκ τῆς μὴ ὄντων
 ἢ τῆς ὕλης, ἕως ἀν' ἢ τὰ μὴ ὄν-
 τα, ἔσται καὶ ἢ ὕλη. καὶ γὰρ δήποτε
 καὶ τὰ μὴ ὄντα ἀπόλλυται. εἰ δὲ
 ἀνείδεον λέγουσι μὴ τῆς ὕλης,
 ποῦτόν μὲν, διατῆ καὶ χεῖρ, ἀλλ'
 ὅλα γίνεσθαι τῶτο τῶ Κόσ-
 μῳ ; ἔπειτα καὶ τὸ ἢ τῆς Σαρμά-
 των, τὸ δὲ καλλὸς φθείρεται μόνον.
 Ἐπὶ πάντων τὸ φθειρόμενον, ἢ
 ἀφ' ὧν ἐγένετο εἰς ἐκεῖνα λύεται,
 ἢ εἰς τὸ μὴ ὄν ἀφανίζεται. ἀλλ'
 εἰ μὲν ἀφ' ὧν ἐγένετο, εἰς ἐκεῖ-
 να λυθεῖν, πάλιν γίνεσθαι ἔτερεα.
 Διατῆ γὰρ τῆς ἀρχῆς ἐγένετο ; εἰ δὲ
 εἰς τὸ μὴ ὄν ἀπέρχεται τὰ ὄντα, καὶ
 καλύπτει καὶ τῆς Θεοῦ τῶτο παθεῖν ;
 εἰ δὲ ἢ δυνάμεις καλύπτει, ἐκ ἑστῶ-
 δυνάστες αὐτὸν μόνον σώζειν. καὶ
 ὁμοίως δὲ ἀδωάτων ἐκ τῆς μὴ ὄν-
 των γίνεσθαι τὰ ὄντα, καὶ τὰ ὄντα
 εἰς τὸ μὴ ὄν ἀφανίζεσθαι. Ἐπὶ,
 ἀνάγκη δὲ Κόσμον, εἰ φθείρεται,
 ἢ καὶ φύσιν φθείρεσθαι, ἢ ποῦθεν

figura ; materia corpus. & cum
 formæ corrumpuntur, & materia re-
 manet, aliam gigni videmus: quod
 si materia corrumpitur, quomodo
 tot annorum spatio non defecit? Si
 pro eâ, quæ corrumpitur, alia nasci-
 tur; aut ex his, quæ sunt, aut ex iis,
 quæ non sunt, ortum habet. Si ex
 iis quæ sunt, cum ea quæ sunt, sem-
 per maneant, & materia semper est.
 Quod si ea, quæ sunt corrumpuntur,
 non Mundum modò, sed & reliqua
 omnia corrumpi affirmant. Si ex iis
 quæ non sunt, materia; primum qui-
 dē ex iis, quæ non sunt, aliquid esse
 non potest. Quod si id fieri, & poterit
 ex iis quæ non sunt, materia esse ;
 quousque ea quæ non sunt, erunt,
 erit & materia. neq; enim unquam
 ea, quæ non sunt, intereunt. Et si
 informem dicunt materiam primum
 quidem propter quid, non per par-
 tes, sed universo id Mundo contingit?
 Præterea, non corpora ipsa, sed
 eorum pulcritudinē tantum destrui-
 unt. Item, quidquid corrumpitur,
 aut ex quibus coaluit, in ea dissolvi-
 tur, aut in id, quod non est, disperdi-
 tur. Sed si, ex quibus coaluit, in ea
 dissolutum fuerit, rursus alia nascun-
 tur : ad quid enim principio factum
 est? Quod si in id, quod non est, ea
 quæ sunt, abeunt, quid impedit, ne
 Deus hæc eadem subeat? Si potestas
 impedit, non est potentis se ipsum
 tantummodò servare: & parī ratione
 fieri nequit, ut ex iis quæ non sunt
 ea quæ sunt, procreentur : & ea
 quæ sunt, in id quod non est, eva-
 nescant. Item necesse est, Mundum
 si corrumpitur, aut secundum natu-
 ram, aut præter naturam, corrumpi ;

φύσιν. ἔδὲ τὸ παρὰ φύσιν ὡς τε-
ρον ἔχει τὴ φύσιν. εἰ δὲ παρὰ φύ-
σιν, δὲ ἑτέραν ἔστι τὴ μεταβά-
λυσιν τῷ Κόσμῳ τὴ φύσιν. ὅθεν ἔ-
φαίνεταί. Ἐπὶ, πᾶν τὸ οὐσει
φθειρόμενον, καὶ ἡμεῖς φθείρειν
δυναμίδα. τῷ δὲ Κόσμῳ τὸ μὴ
κυκλικὸν σῶμα, ἔτε ἔφθειρε π-
ποτε, ἔτε μετέβαλλε. τῶν δὲ σοι-
χείαν μεταβάλλειν μὴ δυνατὸν,
φθίρειν δὲ ἀδυνατὸν. Ἐπὶ, πᾶν
τὸ φθειρόμενον ὑπὸ χρόνου μετα-
βάλλεται, καὶ γηραῖ. ὁ δὲ Κόσμος
ἐν τοσούτοις ἔτεσιν ἀμετάλη-
τος μένει. Τοσούτα καὶ πρὸς
τὸν ἰσχυρότερον ἀποδείξεων δεο-
μένους εἰπόντες, αὐτὸν ἡμῖν ἐν-
χόμενα ἴλεων τὴ Κόσμον ἡυέω.

Κ Ε Φ. ιη'.

Διαπὶ θυσίαι γίνονται. καὶ ὅτι
Θεὸς ἐ βλάπτεται.

Κ Α Ι' μὴ ἔδὲ τὸ Ἀθεΐας ὡς
πινας τόπος τὴ γῆς ἡυέω,
πολλάκις ὅ ὕστερον ἔσεω, ἀξίον
ταράττειν τὸν ἔμφορον. ὅτι τε
ἐκ τῆς Θεῶς γίνεται ταῦτα. ὡς
τῷ ἔδὲ αἱ πῦρ ἐμείνεω ὡς ἐλῶται
ἐφάνησαν. καὶ διὰ τὸ ἀδυνατεῖν,
μέσης ἔσας ἔσαν τὴ ψυχῇ, αἰ-
κατορθῶν. καὶ τὸ μὴ δυνάμει π-
αν τὴ Κόσμον τὴ Θεῶν ὡς νοίω
ἀπολαύειν οὐκ ὡς. ἀλλὰ τὰ μὲν,
αἰώνιος, τὰ δὲ, καὶ χρόνον καὶ
τὰ μὲν, ὡς ὡς, τὰ δὲ, δὲ τ-
εως μετέχειν ἐκείνης. ὡς καὶ καὶ
τὴ αἰδέσεω πασῶν μὲν ἢ κεφαλῇ,

neque id, quod est præter naturam
prius ipsâ naturâ possidet. Si præ-
ter naturam; aliam esse naturam
oportet, quæ Mundi naturam, quod
non videtur, immutat. Item quid-
quid naturâ corrumpitur, id nos
quoque corrumpere possumus: sed
Mundi circulare corpus neque cor-
rupit quis unquam, neque immuta-
vit: at elementare immutare quis
potest, corrumpere nequit. Præ-
terea, quodcunque corrumpitur, à
tempore immutatur, & senescit: sed
Mundus tot annorum curriculo im-
mutabilis permanet. His ad eos,
quibus validiores demonstrationes
opus sunt, dictis, nobis ipsi eun-
dem Mundum exoremus, ut propi-
tius sit.

CAP. XVIII.

*Quare sacrificia sunt: &
Deum non ladi.*

INsuper, Impietas quæ nonnul-
la Orbis loca invasit, & sæpius
in posterum futura est, non videtur
tanti esse, ut prudentes perturber:
quod non in Deos illa aguntur,
quemadmodum nec honores illis
unquam emolumento fuisse comper-
ti sunt: & quod animus, qui mediæ
naturæ est, non valet semper rectè
& absq; errore susceptum opus con-
ficere. Nec potest Mundus universus
Deorum providentiam æquè parti-
cipare: sed hæc quidem sempiternè,
alia in tempore: & hæc primo, alia
secundo loco illam possidere, quem-
admodum & sensus omnes caput,

μᾶς ὃ ὅλον τὸ σῶμα αὐθιγέται. καὶ διὰ τῆς αὐτοῦ, ὡς ἔοικεν, οἱ τὰς ἑορτὰς κατὰ σελήνας, καὶ Ἀποφασίας ἐποίησαν, ἐν αἷς τὰ μὲν ἦρχον τῶν ἱερῶν, τὰ δὲ ἐκλείετο. τῶν καὶ τὸ κόσμον ἀφῆκεν, πρὸς τὴν ἀδένειαν τῶν ἡμετέρων ἀφροσιέμενοι φύσεως. Καὶ κολάσεως ὃ εἶδος ἐστὶν Ἀδείαν ἐκ ἀπηνόας. τοῦ γὰρ γνόντας Θεούς, καὶ κατὰ φρονήσαντας, ἄλλορον ἐν ἐτέρῳ βίῳ καὶ τῶν γνῶσεως σέρεσθαι, καὶ τὴν ἐαυτῶν Βασιλείαν ὡς Θεὸς πηρήσαντας, ἡδεῖ τὴν δίκην αὐτῶν ποιῆσαι τῶν Θεῶν ἐκπεσεῖν.

Κ Ε Φ. 19'.

Διαπὴ οἱ ἁμαρτάνοντες ἐκ
ἐυδίας κολάζονται.

Εἰ δὲ μηδὲ τέτων, μηδὲ τῶν ἄλλων ἁμαρτημάτων ἐυδίας αἱ δίκαι ἁμαρτήσιν ἐπονται, θαυμάζειν ἔδει. ὅπερ Δαίμονες εἰσι μόνον οἱ κολάζοντες τὰς ψυχὰς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐαυτῷ ὑπάγει τῇ δίκῃ. καὶ ὅτι μένεται τὴν ἀπαντα χερόν, ἐκ ἐχρῶν ἐν ὀλίγῳ πάντων τυχεῖν. καὶ διὰ τὸ εἶναι ἀνθρωπίνῳ ἀρετῷ ἐστὶν. εἰ γὰρ τοῖς ἁμαρτήσιν ἐυδίας ἡ κολάεθαι αἱ δίκαι, ὅπως δικαιοπραγεῖντες ἀνδρες ἀρετῷ ἐκ ἀνείχον. κολάζονται δὲ τῶν ζωμάτων ὅτι ἐξελθῶσι. αἱ μὲν ἐν ταῦτα πλανώμεναι, αἱ δὲ εἰς πνας τόπους τῆ γῆς θερμὰς, ἢ ψυχρὰς, αἱ δὲ ὑπὸ Δαίμόνων ταρσπόμεναι.

unum corpus totum persentiscit, ideoque ut autumno, qui dies festos instituerunt, dies etiam nefastos determinaverunt; quibus pleraque sacrorum intermittebantur, templa offerabantur; nonnullorum etiam ornatus à nostræ naturæ imbecillitate expiantibus convellebatur. Punitionis quoque speciem impietatem esse, non inconveniens fuerit. etenim qui Deos agnoverunt, & aspersi sunt, eos in aliâ vitâ eorum cognitione privari, non absque ratione est. Et qui proprios reges ut Deos coluerunt & observarunt, non aliâ poenâ quàm Deorum amissione multandi erant.

C A P. XIX.

Quare delinquentes non statim puniuntur.

Neque debemus admirari, si eos aberrantes non tantum pro his, sed pro aliis etiam sceleribus poenæ statim non consequantur. quod non Dæmones tantum sunt, qui puniunt animos, sed ipsi semetiplos poenis etiam subigunt. & qui toto tempore perseverant, iis non erat operæpretium momento modico omnia consequi. Oppor-tebat præterea, & humanam virtutem adesse: nam si delinquentes subito poenæ committerentur, timore homines iusta exequentes, virtutem non haberent. Puniuntur autem corpore egressi: siquidem alii hic oberrant; alii in locis quibusdam terræ calidis, aut frigidis; alii à Dæmonibus divexantur:

πάντως

πάντως δὲ καὶ τὸ ἀλόγως ὑπομέ-
νῃσι, μεθ' ἧσπερ καὶ ἡμαρτῶν δι-
κῶ καὶ τὸ Σκοιιδὲς σῶμα ὑφίστα-
ται, ὁ περὶ τὰς τὰς, καὶ μάλιστα
τὴν κακῶς ζῆσαντων ὁρεῖται.

Κ Ε Φ. κ'.

Περὶ Μετεμψυχώσεως. καὶ πῶς
εἰς ἄλλα λεγόνται φέρε-
σθαι.

Α Ἴ δὲ Μετεμψυχώσεως, εἰ μὲν
εἰς λογικὰ γένοιτο, αὐτὸ
τὸτο ψυχὰς γίνονται τὴν σωμα-
των. εἰ δὲ εἰς ἄλλα, ἔξωθεν
ἔπονται, ὥσπερ καὶ ἡμῖν οἱ εἰλη-
κότες ἡμᾶς Δαίμονες. εἰ γὰρ μὴ
ποτε λογικὴ ἀλόγως ψυχὴ γένοι-
το. Τίτω δὲ Μετεμψυχώσιν ἐκ
τῆς ἐκ γῆρας παθῶν ὅτιν ἰδεῖν.
Διὰ τὸ οἱ μὲν τυφλοὶ, οἱ δὲ πα-
ρημένοι, οἱ δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ψυ-
χῶν κακῶς ἔχοντες τίκονται ;
καὶ ἐκ τῆς φύσεως ἐχέσας ἐν σώμα-
τι πολιτεύεσθαι τὰς ψυχὰς, μὴ
δεῖν ἀπαξ ἐλθόντας τὴν ἀπαντα
αἰῶνα μένειν ἐν ἀργείᾳ. Εἰ γὰρ
μὴ πάλιν αἱ ψυχὰς εἰς σώματα
φύονται, ἀνάγκη ἀπείρους εἶναι,
ἢ τὸ Θεὸν αἰετῶς ποιεῖν. ἀλλ'
εἰ δὲ ἀπειρὸν τι ἐν τῇ Κόσμῳ ἐν
γὰρ πεπερασμένῳ ἀπείρῳ τι ἐκ αὐ-
τῶν γένοιτο. εἰ δὲ ἄλλας γίνεσθαι διω-
ατῶν. πᾶν γὰρ ἐν ᾧ πῶς γίνεσθαι κα-
τὰ φύσιν, καὶ ἀτελὲς εἶναι ἀνάγκη. τὴν δὲ
Κόσμον ἐκ τελείας γῆρας ὁρῶν τέ-
λειον εἶναι περὶ τῆς.

omnino verò cum animo rationis
vacuo pœnas sustinent, cum quo
deliquerunt ; & propter quem te-
nebricosum corpus subsistit, quod
circa sepulcra & potissimum eor-
um, qui malè vitam traduxerunt,
conspicitur.

C A P. XX.

*De Animorū transmigratione:
& quomodo in ea, quæ rati-
one carent, ferri dicuntur.*

A Nimorum autem transmigration-
es, si ad ea, quæ ratione u-
tuntur, venerint, animi corporum
evadunt : si in vacua ratione, defor-
mis subsequuntur, quemadmodum
nobis Dæmones, qui nos obtinent,
assistunt. nunquam enim rationis
compos, rationis expertis animus
fiet. Verùm animorum transmigra-
tionem ex defectibus, qui ab ortu
ingenerantur, dignoscere possumus.
Propter quid enim alii cæci, alii
luxatis membris, alii etiam animo
ipso laborantes nascuntur ? & cum
naturâ suâ animi id habeant, ut in
corpore muneribus suis fungantur,
haud decet semel egressos per omne
ævum otiosos confidere. Etenim,
si non denuò animi in corpus recur-
runt, infinitos esse necesse est ; aut
Deum continuò alios atq; alios pro-
creare. Sed nullū infinitum in mun-
do ; in finito enim nullum infinitum
unquâ existet. Sed nec alios edi fieri
potest ; quodcunq; enim, in quo no-
vum aliquid fit, imperfectū necessa-
riò erit ; verùm Mundum à perfectò
productum perfectum esse oportet.

C 4

Κ Ε Φ.

Κ Ε Φ. κα'.

C A P. XXI.

Ὅτι καὶ ζῶντες καὶ τελευτήσαντες
εὐδαίμονες οἱ ἀγαθοί.

*In hac vitâ, & postquam ex
eâ excefferint, probos esse
beatos ac fortunatos.*

Α Ἰδὲ κατ' ἀρετῇ ζῆσαι
Ψυχὰς, τότε ἄλλα εὐδαι-
μονῆσαι, καὶ τ' ἀλόγως χειδεῖσαι,
καὶ καθαρά πατρὸς θυόμβηαι σώ-
ματι, Θεοῖς τε συνάπθοναι,
καὶ τ' ὅλον Κόσμον συνδοικῆσιν
ἐκείνοις. Καὶ τοι καὶ εἰ μηδὲν
αὐταῖς τέτων ἐγένετο, αὐτῇ γὰρ ἡ
Ἀρετῇ, καὶ ἡ ἐκ τ' Ἀρετῆς ἡδονή
τε καὶ δόξα, ὅ, τε ἄλυσθαι καὶ
ἀδέασθαι βίῃ εὐδαίμονας ἤρ-
κει ποιεῖν τὰς κατ' ἀρετῇ ζῶν-
τες εὐελομένους, καὶ δυνιδέντας.

A Nimi verò qui secundum vir-
tutem vixerunt, in aliis for-
tunari, ac beati ab eo etiam, qui
rationis expers est, separati, & ab
omni corpore expurgati, Diis ip-
sis copulantur, & Mundum univer-
sum unâ cum illis administrant.
Et quidem, licet illis nihil ex istis
succederet, Virtus ipsa, & ex Vir-
tute voluptas, & gloria, & ab-
que mœrore, ac dominorum op-
pressione vita immunis, ad eos, qui
vitam secundum Virtutem vivere
elegerunt, idque præstare potuerunt,
beatos efficiendos satis fuerit.

Lectori

LECTORI Benevolo.

AD maiorem huic Autori lucem, in nonnullis quæ inter legendum aliquibus obscura videri possunt, conciliandam; loca quædam ex Platonicis Philosophis, maximè autem Proclo, annotare libuit, quæ uberissimi commentarii loco esse poterunt ad eruditum & elegantissimum hoc Opusculum illustrandum, si cui conferre placeat: id saltem hinc constabit, ex Procli disciplinâ prodiisse Sallustium; ita magistrum in philosophando presso vestigio sequitur.

CAP. I.

DE auditore Theologiæ vide copiosissimè differentem Proclum Theol. Plat. lib. 1. c. 2. quibus adde quæ ipse Plato in fine lib. 5. de R. P. & principio 6. disputat de ingenio studiisque veri Philosophi: quæ breviter contraxit Alcinous in primum Caput libelli de doctrinâ Platonis. Plotinum quoque Ennead. 1. l. 3. cap. 3. conferre juvabit. Insuper opinionibus) Fabulas cum suis auctoribus ideò proscribit Plato lib. 2. de R. P. quòd perversas huiusmodi opiniones audientium animis inserunt.

Communes notiones) de his Iustus Lipsius Manuduct. ad Stoic. philos. l. 2. cap. 11. sed ad Sallustii, & Platoniorum mentem consule Euseb. Prep. Evang. l. 2. c. 6. & Proclum Theol. Platon. l. 1. c. 17. & Dissertat. 2. in libros de R. P.

CAP. II.

SErmones Theologici) de his prolixius & distinctius Proclum Theol. Plat. lib. 1. cap. 4. & in Cratylum, cap. 117.

CAP.

CAP. III.

DE Fabulis earumque usu) Proclus eod. c. 4. lib. 1. pag. 10. & multo copiosius dissert. 5. in lib. de R. P. p. 369.

Deorum bella) huiusmodi Fabularum genus omninò damnavit Plato sub finem lib. 2. de R. P. & in Euthyphrone, & Numenius apud Euseb. Præp. Evang. l. 13. cap. 5. Portarum tamen & maximè Homeri patronum agit Proclus in dissertationibus in R. P. ubi totum hoc fabularum genus Theologicè explicare conatur : quem de Deorum bellis vide dissert. 6.

Mundus fabula) vide Iambl. Egypt. Theol. seg. 7. c. 1. Macrobi. in som. Scip. l. 1. c. 2. Julian. Imp. Orat. 5. pag. 318.

CAP. IV.

Saturnus liberos devorat) sic Macrobius Sat. l. 1. c. 8. sed Proclus Theol. Plat. l. 5. c. 37. sub finem, & in Cratylum c. 106. & Plotinus Enn. 3. l. 1. c. 7. magis theologicè explicant, quòd omnia à Deo procedentia ad eundem revertuntur.

Ægyptiorum fabula materiales) de his copiosè agit Euseb. Præpar. Evangel. l. 1. c. 9. ubi & fabulam de Iside atque Osiride, de Sole & Luna explicat ex Ægyptiorum mente. videndus idem lib. 5. cap. 12. & lib. 5. c. 3. Macrobi. 1. Sat. c. 21. & Plutarchus libro peculiari. Synesius quoque libris duobus de providentiâ prolixam de his fabulam pertexit.

Eris in Deorum convivio) Proclus dissertat. 10. in lib. de R. P. Heraclitus libello alleg. Hom. moralitèr explicat. Fabule Theologicae Philosophis conveniunt) ita Plato non quascunque fabulas admisit, sed Theologiæ convenientes, in Phædro, & lib. 2. de R. P. de qua re vide Proclum Theol. Plat. lib. 1. c. 4. pag. 10.

Naturales,

Naturales, & animales Poëtis) hoc toto libro sanè quàm elegantissimo ostendit Heraclitus. sed improbant hoc genus fabularum præter Platonem & Proclum locis citatis, Euseb. l. 3. Præp. Evang. c. 3. & sequentibus: tum etiam S. Augustinus Civ. Dei. l. 6. c. 8. caterique qui contra nationes scripserunt.

Fabula Attidis) Julianus Imperator Oratione in Deorum matrem pag. 302. sigillatim cuncta hæc explicat quæ Sallustius paucis innuit: nec dubium quin hic sua ad verbum inde hausserit.

Festivitates) Hilaria propriè dicta, teste Juliano Imperatore pag. 316. & Macrobi. Sat. l. 1. c. 21. vide & I. Meursii Graciam feriatam.

Tempus Festi) Idem observat Julianus p. 322. unde hæc, ut dixi, desumpta, Festa Magnæ Matris Martio mense celebrabantur. Joannes Lydus ad 11. Kal. Aprilis. Arbor pinus à Dendrophoris ferebatur in palatium. & in veteri Kalendario Herwarti, ad dictum diem: Arbor intrat. Hilaria autem erant 8. Kal. April. testante Macrobio loco citato.

Raptus Proserpina autumnæ) 6. Non. Octobr. Festum hoc ponitur a Joanne Lydo. caterùm Porphyrius apud Euseb. præp. Evang. l. 3. c. 11. non de animæ descensu, sed de semente in terram conjectâ explicat.

C A P. V.

Primam causam esse unam) Proclus El. Theol. 11. quod prolixè toto lib. 2. Theol. Plat. demonstrat. & brevius lib. 3. cap. 3. adde Plotin. Enn. 5. l. 4. c. 1. Dionys. Areopag. div. nom. c. 13.

Bonum) Proclus El. Th. 12. Theol. Plat. l. 1. cap. 18. pag. 46. & princip. 2. dissert. in R. P. Platon. & tota dissert. 36. in Tim. p. 109. Plotin. Enn. 6. l. 7. c. 23. Dionys. Areopag. div. nom. c. 4.

Animis

Animis propter bonum) Ita Plato l. 5. R. P. animam boni
acquirendi causâ omnia facere, & pati docet. vide Proclum
Theol. Plat. lib. 1. pag. 62. med. & in Tim. l. 2. pag. 108.

C A P. V I.

Di Mūdani, & Calites) Ita Proclus saepe Deos in mūdā-
nos, & supramundanos distinguit : sed in Theologiâ Pla-
tonicâ quatuor genera ponit, νοῦς, νοερός, θεωρούμενος, ἐγ-
κοσμίης. de quibus postremis quatuor libris prolixè agit.
quod ait, Calites mentes animosque fecisse, minores autem
mundum visibilem, id ex Platonis Timaeo desumptum ; ubi
opifex supremus Diis minoribus rerum inferiorum creatio-
nem permittit. vide Procl. in Tim. pag. 309. & seq.

Dii duodecim) de his copiosè Proclus Theol. Plat. l. 6. c. 22.
planè ad Sallustii mentem.

Jupiter, Nept.) De his Theol. Plat. l. 6. c. 9. & 10. in Tim.
p. 44. in Cratyl. c. 150. & tribus sequent.

Vulcanus) Proclus in Tim. p. 44.

Ceres) Proclus Theol. Plat. l. 6. c. 11. in Cratyl. c. 167,
168, & 179.

Juno) in Cratyl. cap. 179.

Diana) in Cratyl. c. 171. & copiosè c. 180.

Apollo) Theol. Plat. l. 6. c. 12. In Cratyl. c. 174, 176, &
177. quem vidisse haud poenitebit.

Venus) Ibid. c. 184. & in Tim. pag. 155. extrema.

Vesta) In Cratyl. c. 138. Th. Plat. l. 6. c. 21.

Minerva) in Crat. cap. 186. & in Tim. pag. 48. & 51.

Apollo lyram adaptat) vide Plutarchum libro de generat. &
anima in fine, & Proclum in Cratylum c. 174, & 176.

Concentus pulchritudinem) Proclus in Timaeum lib. 3. pag.
155. in fine.

Pulchritudo non abditur) hinc Plato in Phaedro pulchrum splen-
didissimum & evid. nissimum vocat : vide insigniter hac
de re philosophantem Proclum Theol. Plat. lib. 1. cap. 25.
pag. 60.

Bacchus

Bacchus in Jove) Proclus in Tim. l. 5. pag. 334. media: vide
& in Cratylum c. 184.

Æsculapius in Apolline) in Tim. l. 1. p. 49.

CA P. VI'.

A Ut meliorem, aut deteriore) hoc argumentum Philo
quoque affert libro de mundi incorruptibilitate. pag.
735. f. idque maximè demonstrativum, & omninò irrefra-
gabile à multis haberi affert.

Ingenitus quia incorruptibilis) sic Philo ibid. pag. 734. Vide
& sextam Procli rationem promundi aternitate cum Phi-
loponi responso.

Quia Deus semper bonus) Procl. in Tim. l. 2. pag. III. post
medium, eadem quoque prima ipsius ratio fuerat mundi
aternitati adstruenda, ut ex Philoponi responsione apparet:
ubi & duo hæc exempla lucis & umbrae ab eodem allata
diluunt.

Cælum mentem imitatur) hinc 13. Procli ratio ducta apud
Philoponum. sed de hoc Platonis effato vide Proclum in
Tim. pag. 167. & Chalcidium p. 213. Plotinum Enn. 2.
l. 2. & ex Plotino Macrob. in Somn. Scip. l. 1. c. 17.

Mundus sphaericus) Procl. in Tim. p. 160. & seq. Chalcid.
pag. 139. nam sphaerici cuiusvis noti.

CA P. VIII.

E Ssentia, mens, anima) Proclus Elem. Theol. 20. & Theol.
Plat. l. 1. c. 3. & l. 3. c. 6. hosce gradus ordinésque en-
tium copiosè explicat.

Mens ut Sol) vide insignem Archyta locum apud Iambli-
chum lib. 2. de sectâ Pythag. cap. 4. quo inter alia Solem,
mentemque comparat, & Procl. in Tim. l. 3. p. 183. in
fine.

Animi rationales à primis Deis) Alcinoüs princ. c. 23. Chalc.
in Tim. p. 230, & 276.

Animus

Animus superior virtutem) vide duo insignia loca Theag. Pythag. ex libro de virtutibus apud Stobaeum serm. 1. Plotinum Enn. l. 1. c. 8.

Anima immortalis, quia Deum cognoscit) vide Plotin. Enn. 4. l. 7. c. 10. Aristotelem, vel quisquis est auctor, de Sap. Egypt. lib. 12. c. 4. & 8.

Quia adversatur corpori) Marsf. Ficin. Theol. Plat. l. 9. c. 2. & 3.

Quia utitur mente) Arist. Theol. Egypt. l. 2. c. 8. 9. & 10.

Non inclusa corpori) ibid. c. 1. 2. & 7. & Plotin. Enn. l. 1. c. 3. & 4.

CAP. IX.

DE Providentiâ) Procl. Theol. Plat. l. 1. c. 15. p. 39. instar omnium erit.

Vaticinia & sanationes) Proclus in Timaeum l. 1. p. 49. utramque hanc scientiam Minerva hoc est providentia divina munera esse docet.

Providentia absque labore) Proclus Theol. Plat. l. 1. c. 15. pag. 41.

Dii ipsâ substantiâ agunt) Procl. El. Theol. 120. 121. & 122.

Fatum in corporibus) Anima enim supra Fatum Platoni in Tim. vide Procl. p. 321. qui pag. seq. prelixè Platonis de Fato sententiam explicat, & Chalcid. p. 235. cum sequentibus.

Si triacula) Plotin. Enn. 2. l. 3. cap. 3. hanc Astrologorum opinionem confutat, ut & Enn. 3. l. 1. c. 6. cœlestia ex situ, aut ad spectum diversitate haudquaquam variari docet.

Parentum nobilitatem) sic Origenes apud Euseb. Præp. Evang. lib. 6. pag. 291. & apud Philopon. in Hexa. l. 4. c. 19. & Chalcid. in Tim. p. 218. Plotin. Enn. 2. l. 3. c. 14. & Enn. 3. l. 1. c. 5.

Fortuna) Proclus in Timaeum pag. 59. Chalcid. pag. 249.

Si malis prospera Fortuna) Plotin. Enn. 3. l. 2. cap. 6. 7. & 15.

CAP. X.

DE virtutibus) Insignis dissertatio 32. Procli in R. P. Plat. p. 407. vide & ipsum Plat. de R. P. l. 4. Alcinoum c. 28. & Apuleium l. 1. de dogm. Plat.

Nascuntur virtutes ex rectâ vivendi) ad virtutis acquisitionem plurimum conferre, ut in Rep. bonis legibus instructâ quis nascatur, cum Pythagora & Platonis scholâ censes Sallustius: quam in rem vide insignem Hippodami Pythagorei locum ex lib. de felicit. apud Stobaeum serm. 101. ubi virtutem, & felicitatem ab hac Ennomiâ, ut vocat, pendere docet: hac illi cornu Amalthea, unde bona omnia in vitam promanant. Timeum quoque hoc nomine laudat Plato quod in tali Civitate natus. vide Procl. in Tim. l. 1. p. 22.

CAP. XI.

Rerump. forma) Procl. in Tim. lib. 1. pag. 11. & Chalcid. p. 326. & ipse Plato lib. 4. de R. P. & princ. lib. 8. vide & Plotinum. En. 4. l. 4. c. 17. p. 410. ubi egregiè ad animum transfert.

CAP. XII.

Unde mala) Procl. in Tim. pag. 113. Iamb. Theol. Æg. seg. 4. cap. 6. 7. 8. 9. & 10. Max. Tyr. diss. 25. Dionys. Areop. div. nom. c. 4.

Dæmones mali) Ita non solum Christiani, sed & Porphyrius apud Proclum in Timeum l. 1. p. 24. & 53. sed in primis vide Eusebium Præp. Evang. l. 4. c. 15. & c. & 22. & 23. tam quoque Iamb. de Ægypt. Theol. seg. 3. c. 32. & seg. 4. cap. 7. & Dionys. Areop. div. nom. c. 4. sect. 18. & 23. Circa hominum operationes) Proclus in Timeum p. 116. Plotin. Enn. 3. l. 2. cap. ult. malis histrionibus homines comp. Bonitatis causâ malum) Plotin. Enn. 3. l. 3. c. 4. pag. 258. Dionys. Areop. div. nom. c. 4.

CAP.

CAP. XIV.

D*li immutabiles) Adde Iamblich. Theol. Egypt. seg. 1. c. 12.*

CAP. XV.

D*E sacrificiis) de totâ sacrificiorum ratione vide Iamblich. seg. 5. sed ad posteriorem hujus capituli partem dicti seg. c. 24. & 25. & Procl. in Tim. l. 1. p. 14. post mediam.*

CAP. XVII.

M*undum non interiturum) vide quos ad c. 7. citavi.*

CAP. XIX.

D*E serâ numinis vindictâ) Plutarchus peculiari libro, præsertim p. 564. de Adraștiâ & triplici suppliciorum genere.*

CAP. XX.

D*E animorum transmigr.) Proclus in Tim. l. 5. pag. 329. vide quæ congeffit I. B. Crispus distrib. 3. lib. 1. quod autem mala ab ortu ingenerata ad prioris vitæ culpam refert, eâ de re vide Plotinum Enn. 3. l. 2. c. 13. & Enn. 4. l. 3. c. 16. Iambl. de Egypt. Theol. seg. 4. c. 4. & Hieroclis excerpta de Provid. apud Photium cod. 251.*

CAP. XXI.

A*Nimi qui secundum virtutem) Hac præclare illustrat Hierocles ad duos postremos versus Pythag. carm. p. 310. & Iamblich. lib. 2. de sectâ Pythag. cap. 11. & 12.*

Ad Caput primum Sallustii.

P. Ag. 6. l. 10. κοινὰ δ' εἰσιν ἐνοικοῖα Σουσιπάρχει ἡμῶν αὐτῇ τῇ
 οὐσίᾳ ἢ περὶ θεῶν εὐφροσύνη γινώσκει. Jambl. Segm. 1. c. 3. *Μηδ.*
 Quod autem deus mali author sit, esse φερόμενον ἀδύνατοι αἰτ., περὶ δ'
 πάντες Ἑλλήνες τε καὶ βάρβαροι τᾶναντία ἀλλήλοις διαδοξάζονται.
 Segm. 4. c. 6.

P. 7. L. 9. ἀνώματοι. confer cum c. 13. πόθεν ἤν' ἀνωμάτων ἢ
 δυνάμεις.

Lin. pen. ἢ ἀλλήλων ᾗδ' ὄνται. Jambl. contrā, Segm. 1. c. 4.
 Χωρεῖσθαι καὶ ἀπ' αὐτῶν ἐξῆν ἢ ὅρα πρὸ πατρὶος τοῦ ἤν' αὐτῶν ὑπαρχόντων
 ἰδιώματα—καὶ ἔκ' ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς εἰς ἐπὶ ὁδῶν, κοινὰς λέγει. esse
 tantum quandam inter eos analogiam concedit.

P. 7. cap. 3. huc faceret Porphyrius περὶ ἀγαλμάτων. V. Euseb. 3.
 præp. c. 7.

L. 9. φιλοσόφους. Orpheus, Empedocles, Pherecydes, Parmenides.

L. 11. ἐν χρησμοῖς θεοῖ—tale est oraculum apud Herod. de perjuri
 hominis filio.

P. 8. l. 34. φιλοσοφῆν ἀναγκάζει. ex Jambl. S. 3. c. 15.

P. 9. l. 9. ὁ νεφ' ὅ' ἔχει ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν πλὴν νοεράν διακόσμησιν.
 Damascius. Proclus in Timæum.

L. 25. Αἰγύπιοι. De Symbolis in communi agit Jambl. Segm.
 1. c. 11. de Ægyptiacis cap. 1. Segm. 7. ἔπει τὴν φύσιν τὰ παι-
 νὸς καὶ τὴν δημιουργίαν μιμήμενοι, καὶ αὐτοὶ [Αἰγύπιοι.] ἤν' μουσικῶν
 καὶ σποκεκρυμμένων καὶ ἀφανῶν νοήσεων εἰκόνας πρὸς διὰ συμβόλων
 ἐκφαίνουσιν, ὥσπερ καὶ ἡ φύσις πρὸς ἐμφανέσιν εἶδει τοῦ ἀφανέως λό-
 γου διὰ συμβόλων τρέπον πρὸς ἀπετυπωσάπ. ἢ δὲ ἤν' θεῶν
 δημιουργία, τὴν ἀλήθειαν ἤν' ἰδεῶν διὰ ἤν' φανερώων εἰκόνας ὑπε-
 γράφατο, &c.

P. 10. l. 1. ἀνακρίδης—Jambl. Segm. 5. cap. 9. Segm. 6.
 c. 25. Natalis Comes in Indice peculiari his de rebus. Voss, lib.
 9. de Idol.

P. 10. l. 4. ἔεκ. Empedoclis Νεῖκ'—Lin. 29. lego μόνον
 διὰ τὸ κα.

L. 36. Σωάπτεν. Jambl. Segm. 5. c. 23.

P. 11. l. 13. σθεταυλῶν—Porphyrius apud Euseb. l. 3. præp. V.
 Damascium apud Photium Bibl. p. 1074.

P. 11. l. 22. Πῖλ'—Vide Phurnurum p. 46. n. 11.

L. 25. εἶναι τὴν γένεσιν. V. Phurnutum p. 11.

L ult. πείσυντες. Empedocles apud Plutarc.—ἐγὼ νῦν εἰμὶ φύλαξ
θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

P. 12. l. 1. V. Phurnutum p. 78. Gyraldum Syntag.

L. 9. *Damascius apud Photium.* ἐδίκαν οὖν Ἀπὸς ἡθέως καὶ
μοι ὀπιτελῆως περὶ τῆς μητρὸς τῆς
τοῦ ἐορτῆς ὅπως ἐδήλου τὴν ἐξ
αὐτοῦ γεγενῆσθαι ἡμῶν σωμα-
τις.

P. 12. c. 5. ex Ægyptiorum theologiâ de prima causâ sic philosophatur Jambl. Segm. 8. c. 2. αὐτὸν δὲ ὅλων ἀρχῶν ὅστις θεὸς ἐστὶν — post multa, ἀρχὴ ἐστὶ καὶ θεὸς θεῶν, μὴ ἔστιν ἐνός, ἀρεσκῶν καὶ ἀρχὴ καταστάσει. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐνός τῆς, (loquitur jam de deo secundo qui ex illo primo emicuit) ὁ αὐτοῦ θεὸς αὐτῶν ἐξέλαμψε — αὐτῶν μὴ ἐν ἐστὶν ἀρχαὶ ἀρεσκῶν πάντων, ἀλλ' ἐμὴς περὶ τοῦ αἰθερίου καὶ ἐμπυρίου θεῶν καταστάσει, καὶ τοῦ ἐπεσσομένου. Syrianus, μία πάντων ἀρχὴ τὰς ἀστέρας καὶ τοῦ ὑπερσσομένου ἐστὶ. Damascius infinitis locis, πέντε ἐστὶ τοῦ ἀστέρου: μακάριος ἐκ νευθροῦ ἀκέραιος Syrianus καὶ ἰσοῦς, ex Pythagoræis. idem ibid. πέντε αὐτοῦ καὶ καταστάσει αὐτῶν καὶ ὅλων ἀρεσκῶν.

P. 13. c. 6. ἡθεοσύνη & ἡχρησμή distinctionem agnoscit Jambl.
Seg. 8. c. 8. Damascius passim.

L. ult. idem docet Jambl. Segm. 2, c. 7. ἐν ᾧ τῶν τῶν τεσσάρων
 ὄρεσι τετραπλᾶς τάξεως ἀρχῆς καὶ μεσότητος καὶ τέλους ὅλα τὰ γίνε-
 σθαι τεύεται.

P. 14. l. 14. Syrianus ὡς τὸ ὁ μουσικὸς διὰ τῆς ἑαυτοῦ μαθη-
ματικῶν ἀειθμιῶν πῶς λυθεῖν, ὥπως ἡ φύσις διὰ τῆς ἑαυτῆς φυσικῶν
ἀειθμιῶν τὰ ἑαυτῆς ἀρμόζει δυνάμει γήμιστο.

L. 16. Vestam $\Delta\iota\delta\epsilon\ \sigma\upsilon\lambda\alpha\kappa\lambda\acute{\omega}$ dixere Pythagorici. Aristot. de
 coelo. l. 2. c. 13. Philolaus apud Stob. Ecl. Physf.

P. 14. l. 24. & 25. Damascius & Hesiodus ejusdem ἀρχῆς & οὐραίας (ut ad Pharnutum dixi) faciunt Jovem & Apollinem. Παιήων ἢ Σώτης Ἀσκληπιοῦ πῶς δῖον εἶχον ἰατρικῶν, δι' ἧς δὲ αἰῶν τε καὶ ψυχῆς καὶ σώματος, τοῖς μὲν δὲ τὸ περὶ τῶν ἀπονεμῶν μέτρον, τοῖς δ' ὅταν ἢ δεκά. Syrian. in Arist. Metaph.

P. 16. l. 16. τελεῖσσι. Jambl. Segm. 5. c. 11. ψυχὴ ἀπὸ τοῦ
τελεῖσσι.

L. 20. Jambl. Seg. 8. c. 6.

P. 17. l. 17. ⁸⁴ ἐστὶν αὐτῶν. Methodius apud Photium hanc
improbat Origenis opinionem, dicentis corpus esse ψυχῆς
θεσμίον.

L. 23. παρατίπται πολ. de anima Jambl. Segm. 1, c. 7
 ῥοπήν καὶ χάσιν καὶ ῥύσιν κρατῆται, ὁρέξοι τε τὸ χεῖρον, καὶ αἰμν

ἴσται ὅτι δὲ τῶν κατέχεται. V. etiam Segm. 5. c. 2. Idem apud Stobæum Ecl. Phys. l. 1. p. 115. ex aliena sententia—Σῶμα, ὡς ἐμψυχόν διαζέ—

P. 18. l. 12. μωτῆαι. Jambl. Segm. 3. c. 3.

L. 16. πινῶνται, lego πινῶνται.

L. 32. εἰσπύλον—Jambl. apud Stobæum. p. 204. Alexander Aphrod. l. 2. de Anima ex Theophrasti Callisthene idem testatur. egregia sunt quæ ex Origene adfert Eusebius Præp. 6. V. Lipsium Pholof. Stoica. Menagium ad Laërtium p. 188.

L. 5. & 11. hanc sententiam Jamblichus pluribus locis explicat. ut Segm. 1. c. 18. Segm. 4. c. 4, 5, 6, &c.

L. 15. apud Jambl. Segm. 1. c. 18.

P. 19. l. 21. κακοποιῶν—hanc Genethliologorum opinionem Jamblichus exagitat Segm. 1. c. 18. Cæterum de providentia Hieroclis fragmenta exstant. laudatur quoque in hoc argumento Alexander Aphrodisiensis à Cyrillo contra Julianum; penes me est fragmentum ejusdem Alex. eâ de re Græcè nondum editum.

P. 20. lin. ultima. Jambl. apud Stobæum lib. Ethic. Ecl. c. ultimo.

P. 22. c. 12. σὺ δὲν τὰ κακὰ. De hac quaestione egere Porphyrius, Jamblichus in l. de Mysteriis, Julianus, Theophrastus in *Metaph.* Simplicius in Epictetum. ex nostris Maximus, Origenes, Methodius, Theodoretus, Aeneas Gaz. Nemefius, Augustinus, Lollinus Alloysius, Mericus Casaubonus, & quotquot *περὶ ἀρχῶν* & *Ἰαν* scripsere. Nota autem quod idem opus sit, quod Maximo, Origeni, & Methodio tribuitur. Ego verò Maximi esse puto, fretus Eusebii & Hieronymi testimonio; nam Dialogi de fide (in quibus bona ejus pars continetur) non videntur esse Origenis; & quod ad Methodium spectat (cui id Phorius tribuit) ait Valesius multa in Phorio, non esse Phorii.

P. 22. l. 28. δαίμονας κακούς. quod sint mali fateantur omnes; ὅσοι malos Chaldaei apud Plutarchum de Iside, & Damascium; eorumque principem Arimanium statuunt: ex Chaldaeorum merite Jamblichus Segm. 3. c. 31. δαίμονας πολλοὺς ἀπὸ τῶν θεῶν εἰσκαίροντες, & δὴ καὶ καλοῦσιν ἀντιθέως, & alibi. V. Origenem *περὶ ἀρχῶν*. Eorum lapsum & pœnas videtur Empedocles agnovisse, apud Plutarchum,

Αἰθέριον κῆρ γάρ σφε κέρει πόντιν δὲ δίακει,

Πόντι δ' ἐς χθονὸς ἔδαι ἐπέπυσε, γαῖα δ' ἐσαΐζει

Ἥελίς ἀχάμαντι, ὃ δ' αἰθέρι ἐμβαλε δίναι.

Ἄλλο δ' ἐν ἄλλῃ δέχεται, συγκαθ' ὅ πάντες.

Jambl. Segm. 2. c. 7. inter malos dæmonas quosdam πικροὺς ponit, dicitque in apparitionibus τὰ εἶδη τῶν πικροῦν ἐμφαίνει; & animæ συνεκαθαράκης πύριον ἐν πυρὶ.

P. 24. l. 6. περὶ ὅ τῶν. l. 7.

P. 25. c. 14. Hujus capitis negotium pluribus exequitur Jambl. (ubi de fortè Sallustius) S. 1. c. 13. S. 8. c. 8. Heraclitus apud eundem S. 1. c. 11. ἀκεα vocat sacra, quasi τὰς ψυχὰς ἐξάγοντας ἀσχετοῦ να οὗ ἐν τῇ γαίῳ συμφορῶν. Similia (fortè ex Sallustio) Simplicius ad Epictetum, c. 28.

P. 27. c. 15. In hoc capite, Jamblichus plura habes capp. contracta ex Segm. 5. de sacrificiorum usu. V. Porphyrium 2. περὶ ἀπχ. S. 24. Simplicium ad Epict. c. 28. Vide autem Athenag. Leg. de fraudibus malorum dæmonum in sacrificiis —

P. 28. c. 16. Hæc ex Jamblichio, S. 5. c. 21. & 27.

P. 29. c. 17. Caput hoc videtur ex Ocello Luciano desumptum. V. Laërtium in Zenohe, ubi Panætius hujus opinionis præcipuus auctor, quomodo item & φαρτὺς ὁ κοσμὸς, explicat Philo. V. Menag. ad Laërtium, p. 185

P. 31. c. 18. l. 3. πολλάκις, ex Ocello, pag. 31. S. 23.

P. 32. l. 3. Ἀποφάσαι. V. Marinum Vis. Procli.

L. 7. πρὸς τὴν ἀδύναμιν. habes apud Jambl. Segm. 1. c. 11. in re εἰρησιν, ἀπορροσύνων, ἀπρεπειαν ὕλη.

L. ead. ἀπορροσύνων, similis planè est Phurnuti locus, p. 65. n. 16. Confer Jambl. Segm. 1. c. 11.

P. 33. l. 4. τάρες, Porphyrius de Abst. l. 2. S. 47.

L. 11. δαίμονες. Jambl. Segm. 9. c. 11.

L. 2. ἢ γὰρ μήποτε λογικὴ ἀνομή. De migratione animarum variis philosophorum rejectis opinionibus conquiescit tandem in Jamblichi sententiâ Nemescius, c. 2. ἐπεὶ δὲ τὸ ἀνθρώπων εἶδος ἀλογοναί. μετασχηματίζονται γίνονται. Demascius περὶ ἀρχῶν fortè hunc locum habuit ob oculos, ait enim οἱ ἐκ λογικῶν ἡμᾶς δαίμονες ἀπαλυτὸν ἔχουσιν πρὸς ἡμᾶς ἐξέρχονται, αἱ δὲ οἱ ποικίλως πρὸς τὰ ποικίλματα.

P. 34. c. 21. duabus partibus constat hoc caput, quarum primam tractat Jamblichus cap. ultimo de Mysteriorum, alteram in Epist. ad Macedonium, Eclog. Erh. Stob. τὸν κατὰ νῦν ἀγαθὸν βίον, καὶ τὸν ἐχθρόν. οὗ δὲ τῶν διαζήτων μελετητέον. ἔτι γὰρ ἡμῶν μόνον ἐποδίδωσι τὴν ἀδύναμιν τῆς ψυχῆς ἐξέρχονται, ἀπολύει τε ἡμᾶς οὗ ἀναγκάζουσι, καὶ ποικίλονται ἐν ἀνθρώπινον πῖνα βίον, ἀλλὰ τὸν θεῖον, καὶ τῇ βούλῃ τῇ θεῶν χρίσθαι γὰρ τῶν ἀποπληρώμενον.

DEMOPHILI,
DEMOCRATIS,
ET SECUNDI,

Veterum Philosophorum

SENTENTIÆ MORALES

A LUCA HOLSTENIO Editæ.

Juxta exemplar Romæ impressum.

Editio secunda accuratior.

CANTABRIGIÆ:

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi,
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

DEMOCRAT

DEMOCRAT

DEMOCRAT

DEMOCRAT

DEMOCRAT

DEMOCRAT

DEMOCRAT

DEMOCRAT

DEMOCRAT

DEMOCRAT

Illustriss. & Excellentiss.

ROMANÆ JUVENTUTIS
PRINCIPIBUS
CAROLO & MAPHÆO

Fratribus Barberinis

LUCAS HOLSTENIUS S.

Antiquitatis reuerentia, quam nescio an genius meus
an aliorum persuasio rudi adhuc & tenello animo im-
presserat, non solum id effecit, ut in omni studiorum
genere veteres sapientiæ magistros recentioribus præfer-
rem, & in scriptis eorum, quæ publicè extant, evolvendis
operam tempusque collocarem: sed etiam ut nonnulla vul-
go neglecta atque ignorata in bibliothecarum pulvere con-
quirem, quibus scientiarum & sapientiæ fundum instructi-
onem reddi posse existimabam. Qua in re idem mihi, quod
pingendi fingendique artem professis, usuyenisse sentio; qui
pulcherrima antiquorum opera, ad nostram usque ætatem
conservata, non solum inspiciunt studiosè, atque imitando
exprimunt; sed ex veterum insuper ædificiorum ruinis no-
vas subinde statuas & signa erunt, iisque pergulas & offici-
nas exornant. Meos autem hac in re conatus fortè res ipsa
testabitur, ubi quæ hæcenus sub Emin^{mi}. Cardinalis Bar-
berini Patruis vestri munificentissimo patrocinio elaboravi,
in lucem usumque publicum proferentur. Interim dum ma-
jora molior, exiguum hunc sententiarum libellum Vobis
offero: quem si neque gravissimorum præceptorum pon-
dus, neque natus ille & rotundus Græci sermonis lepor,
nec mea qualiscunque in vertendo & expoliendo opera, sal-
tem officii erga Vos opportunitas commendabit. Eâ enim
ætate nunc estis, quæ & politioribus literis excoli ad huma-
nitatem, & præceptis severioribus ad virtutem informari in-

cipit : dum animus prævio quodam succo ad Sapientiæ purpuram tenacissimè combibendam præparatur. Quam in rem quid commodius hisce veterum de virtute atque optima vitæ ratione sententiis à me adferri potuit ? Sunt enim & prouidenter atque acutè à sapientissimis viris excogitatæ, & verbis elegantissimis ac concinno orationis ambitu ità comprehensæ, ut faciliè subeant animum, & sine supercilio pariter atque adulatione quid rectum pulchrúmque ostendant, quid sequendum, quid fugiendum moneant. Vobis autem jure merito quidquid hoc libelli est debetur, domi vestræ & in vestra bibliotheca natum. Vestram dico, quam patruus magnus, Pontifex sanctitate & doctrinâ maximus, Vobis atque universæ familiæ Barberinæ virtutis & sapientiæ officinam instruxit ; & Franciscus Cardinalis patruus vestri amantissimus ita locupletavit, ut plerasque celebriores orbis bibliothecas superet, paucis cedat. Cæterùm si quis id mihi vitio vertendum duxerit, quòd Vobis circa prima Latini sermonis rudimenta nunc occupatis Græca hæc præfestinè ingeram, huic ego clypeum Minervæ, hoc est, utriusque Patruï auctoritatem obtendo. Qui cum supremæ dignitatis apicem à Græcis literis non exiguum splendorem mutuari existiment, non solum ipsi eas amant coluntque impensissimè ; sed & Vos jam inde à teneris iisdem imbui seriò cupiunt : eâ scilicet spe, ut virtutis flore, quem generosa indoles vestra promittere cæpit, assiduo studio in solidum fructum adolescente, sapientiæ gloriam Barberinæ domui ab aliquot seculis hæreditariam porro propagetis. Romæ. Non. Decemb. MDCXXXVIII.

BENEVOLE
LECTOR,

PAucis te in limine de opusculis hisce qua nunc evulgan-
tur monendum duxi. Demophilus Pythagoricarum sen-
tentiarum collector quis aut cujas fuerit, quâve atate
vixerit juxta cum ignarissimis ignoro: neque enim hoc nomine
apud veteres ullum scriptorem laudatum memini, præter u-
num mathematicum, cujus nescio qua scholia Porphyriana in
tetrabiblum Ptolemai introductioni inserta leguntur. Nam
alterum CP. Episcopum, ob scilicet dogmatis impietatem à
Suida commemoratum, pro indicto habuerim. Priori illi si
quis hanc collectionem tribuere velit, non repugnaverim:
cum non pauci ex posterioribus Pythagoreis & Platonici, ut
ceteras curiosas artes, ita apotelesmaticam studiosè fuerint
scrutari. Ipse autem libellus bipertitus est: cujus prior pars
sententias ex similitudine ductas, hoc est, γνομαινα δικοισμωματα,
ut Iamblichus lib. 2. cap. 2. vocat; altera gnomas, seu sen-
tentias meras continet: quarum quot genera & quis usus
apud Pythagoreos fuerit, cum ex eodem Iamblichio lib. 1.
cap. 18. & 22. cognoveris, id persuasissimum, puto, habe-
bis, vera & γνῶσις hæc esse Italica schola apophthegmata.
Democratis verò atatem, patriam, & sectam vetustissimus
Ionici sermonis character ostendit. Ejus dicta & sententias
nonnullas Stobæus & Antonius proferunt; apud quos sapius
cum Democrito librariorum imperitiâ confunditur: quorum
error in tanta rerum antiquarum ignorantia haud facile emen-
dari potest. Plutarchus quoque in politicis præceptis Demo-
cratis cujusdam meminit, qui in Atheniensi republica versa-
batur circa olymp. cx. neque ab hoc fortasse diversus est ille,
quem ab Epicuro ob libros transcriptos exagitatum in libello
contra Epicurum idem Plutarchus refert. De Secundo omnia

nobis certiora faciunt Philostratus, Suidas, & sequioris ævi scriptor Vincentius Belloacensis meliores hac in re auctores secutus. Suidas autem planè absurdo & puerili errore Atheniensem hunc sophistam cum C. Plinio Secundo clarissimo scriptore Romano confundit. Eum per errorem alio hand leviori oscitantes librarii cumulârunt, dum pro Herodote nobili ita sophista nobis substituerunt Herodotum. Atque ut Suidam & Philostrato emendare in promptu est, ita vicissim apud hunc ex Suida Secundi cognomen restituendum, & pro ^{ἡσίοπος} ~~ἡσίοπος~~ legendum existimo: ea enim vox clavum ligneum seu paxillum significans fabri filio hand male joculari appellatione tribui videtur. Addam & hoc, brevem illam & argutam Secundi declamatiunculam male acceptam à Philostrati interprete, ita distingui verique debere, ut à nobis edatur. Ex ea liquidò apparet gnomas hasce, vel potius anigmata, verum & genuinum Sophista illius arguti & ^{ῥητορικοῦ} ~~ῥητορικοῦ~~ factum esse: de quo post Antonii & Vincentii testimonia dubitare non licet. Ineptissimam verò narrationem, quam adtexit Vincentius de pertinaci silentio, quod Secundus sibi indixerat, cum nugacis & inficeti seculi genium redoleat, huic opusculo inserere religio mihi fuit: potest enim vel apud ipsum, vel apud G. Barthium legi, qui ex vetustis membranis in magnum Adversariorum opus lib. 15. c. 17. retulit. Tandem si hoc scire aures, Demophilum Vaticana, Democratem Barberina, Secundum Regia Parisiensi bibliotheca debet.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΥ DEMOPHILI

ἘΚ ΤΩΝ

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

SIMILITUDINES,

Seu Vita curatio ex Pythagoreis.

Ὁμοία, ἢ Βίη Θεραπεία.

ΟΙΚΕΝ ἡ κολακεία
ἔχει γεῖν παρουστία.
Διὸ τέραν μὲν ἔχει,
χρεῖαν δὲ δειμίαν πα-
ρέχειται.

Ἡ παιδεία ὁμοία ἐστὶ χρυσῷ
ἐσθάνῳ. καὶ γὰρ τιμὴν ἔχει καὶ τὸ
μισοτελές.

[I.] Ὅτι ἐλαφροὶ ἦν ἀνθρώ-
πων, καὶ ὡς περ τὰ κενὰ τῶν ἀγγείων,
διδάσκονται τοῖς ὠκυπέτοις εἰσίν.

Ὁ βίη ὡς περ ὄργανον ἀνέ-
στι καὶ ὁπτάσει ἀρμολογίῳ
ἡδίων γίνεσθαι.

Ὁ λόγος ὡς περ πλάσσης ἀ-
γαθὸς καλὸν τῇ ψυχῇ ἀεικίσησιν
ἀφῆμα.

Ὁ ἦν σοφῶν νῆς, ὡς περ χρυ-
σοῦς, βαρὺ ἔχει μέγεθος.

Τῆς ἀλαζονείας, καὶ ὡς περ ἦν
κεχρυσωμένων ὀπλων, ἔχει ὁμοίαν
ἐστὶ τὰ ἐν ἡδὺς τοῖς ἐν ἡδὺς.

Μύρω τιμὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει
ὁ λόγος. καὶ μόνον γὰρ ἡμῶς
ὠφελεῖ, καλῶς δὲ πρὸς πάντας δι-
οραίνει.

DULATIO pīx
armaturæ similis est;
A ideoque oblectamentum
quidem adfert, sed usum
nullum præbet.

Eruditio similis est coronæ au-
rez, quæ honorem simul cum pre-
tio conjunctum habet.

Homines vani & leves, quem-
admodum vasa inania, facillimè au-
ribus prehensi ducuntur.

Vita musici instrumenti instar
remissione & intentione temperata
suavior redditur.

Ratio ad instar boni fictoris egre-
giam figuram animo inducit.

Mens sapientum ad instar auri
ponderis quamplurimum habet.

Jactantia, perinde ut armorum
deauratorum, interna externis haud-
quaquam respondent.

Eadem orationis virtus atque
unguenti: nam & male affectos
nos juvat, & bene habentes oble-
ctat.

[I.] Ὅτι ἐλαφροὶ] ita Plutarchus in præceptis politicis. τὸν μὲν λόγον ἔφασι ἦν
ἁπάντων κρείττων· δῆμοι δὲ καὶ πολλοὶ ἐν ἦν ἁπάντων ἀγνοοῦσι δὲ μάλιστα.

Φαύλη ἀνδρὲς, καὶ δάψω κυνὸς
κακῆς, μᾶλλον δὲ τὸ σιγῶν ἢ τὸ
φωνῶν διαβεβῆσθαι.

Οὐτε τῇ γαμετῇ πρόπον τὴν
ἐταίραν, ἔτε τῇ φιλίας τὴν κο-
λακείαν προσημειῖσθαι.

Οἱ ἀδολέσχαι, ὥσπερ αἱ γε-
λιδόνες, πρὸς ζωεχέι τὴν λαλίαν
τὴν ἡδονῶν τῆς ὁμιλίας ἀποβάλλου-
σιν.

Τὺς μὲν κακὰς ἀσθενήσοντας,
τὺς δὲ ἀνοήτους καὶ θρασεῖς γνησ-
σοντας, αἱ τῶν ἀμαρτημάτων ζω-
διώκουν ἐειννύες.

Τὸν πεπαιδευμένον ὥσπερ ἐν
συμποσίᾳ τῶν βίβιν ἀχρημονῶντα δεῖ
ἀναλύειν.

Λιμὴν μὲν ποίω ὄρμηθ', βίω
τὴν φιλίαν.

[2.] Πατρὸς ἐπιτίμησις ἡδὲ
φάρμακον· πλεονεχὲς γὰρ ἔχει τὸ ἀ-
φελὲν τῆς δακνόντις.

Τὸν πεπαιδευμένον ἀνδρα, καὶ δά-
ψω παλαιῶν ἀγῶν, δεῖ πρὸς
τὴν ἀνταγωνιστικὴν πύχην τὰ
βάρη μεταφέρειν.

[3.] Ἡ αὐτάρκεια, καὶ δάψω ὁ-
δὸς βραχέα καὶ ἐπιτελεσθῆς, χάειν
μὲν ἔχει μέγαν, κόπον δὲ μικρόν.

Οἱ μὲν τραχεῖς ἵπποι τοῖς
χαλινόις, οἱ δὲ ὀξεῖς θυμῶι τοῖς
λογισμῶις μέταρον.

Τῷ γελοίῳ καὶ δάψω ἀλλὰ πε-
φασμένως δεῖ χρῆσθαι.

Homini improbi, haud secus
ac mali canis, silentium magis
quàm vox cavenda.

Neque uxori amica, neque ami-
citiæ adulatio præferenda.

Homines garruli hirundinum in-
star continuâ loquacitate conversa-
tionis voluptatem perdunt.

Homines malos in impietatem
prolapsos, dementes verò & proter-
vos senectute provectos peccatorum
furiae exagitant.

Sapienti ex vita, veluti ex con-
vivio, modestè discedendum.

Navi quidem portus, vitæ au-
tem amicitia statio est.

Parentis objurgatio dulce phar-
macum est: plus enim habet quod
juvet, quàm quod mordeat.

Virum bonum boni luctatoris in-
star adversanti fortunæ totâ corpo-
ris mole obniti decet.

Frugalitas brevis & jucundæ viæ
instar multum gratiæ, defatigatio-
nis parum habet.

Equi contumaces frenis, animi
ad iracundiam proni rationibus du-
cuntur.

Joco falis instar parcè uten-
dum.

[2.] Πατρὸς ἐπιτίμησις] sic Stobæus ser. 81. sed in Melissa cap. 125, πατρὸς
δὲ λέγει legitur.

[3.] Ἡ αὐτάρκεια] M S. Var. in fine huius sententiæ legit, τόπον δὲ μικρόν.
nullo sensu. unde cum apud Stobæum ser. 5. πόνον scriptum sit, non du-
bitavi κόπον hoc loco substituere.

[4.] Καὶ ὑπόδημα καὶ βίβλος
ἀρμότων ὁ ἀλυπότερος.

Αἱ μὲν ποδήρεις ἐδῆτες τὰ
σώματα, αἱ δὲ ὑποδήματα ἐσθαι
τὰς ψυχὰς ἐμποδίζουσιν.

Τοῖς μὲν σταδιοδρομοῦσιν ἐπὶ
τὸ τέλος τὸ βραβεῖον τῆς νίκης,
τοῖς δὲ φιλοπονήσασιν ἐπὶ τῇ γή-
ρως τὸ πρῶτον τῆς φρονήσεως
ἀποκείνεται.

[5.] Δεῖ ὡς περ Σεπυλῶας τὰς
ἡδονὰς παρελθεῖν τὸν κατασπί-
δοντα τὴν ἀρετὴν ἰδεῖν ὡς πα-
τείδα.

[6.] Ὡς περ οἱ ἐν δίδυμα πλέ-
οντες, καὶ τὰ πρὸς τὴν χειμῶνα
ἔχουσιν ἔτοιμα· ὅπως οἱ ἐν δι-
χίαις φρονῶντες, καὶ τὰ πρὸς
τὴν ἀτυχίαν ἐτοιμάζουσιν βοηθή-
ματα.

Αἱ μὲν ἐδῆτες γινόμεναι δι-
λαμπροὶ πάλιν ἐν τῇ χεῖρσι ἀ-
ναμπλάσσονται ῥύπον· αἱ δὲ ψυ-

Et calceus & fortunæ modus apud
quadrans minùs molestiarum habet.

Vestēs tales corpora, opes im-
moderatæ animos impediunt.

Stadii cursoribus victoriæ præ-
mium in meta, studiosis autem
prudentiæ palma in senectute re-
posita est.

Voluptates Sirenium instar præ-
tereundæ sunt ei, qui virtutem tan-
quam patriam visere cupit.

Ut secundâ tempestate navigan-
tes etiam adversæ præsidia in
promptu habent; ita viri sapien-
tes in rebus secundis etiam ad-
versæ fortunæ remedia sibi pa-
rant.

Vestēs loræ & nitidæ usu ite-
rum sordibus opplentur; ani-
mi autem semel ab ignorantia

[4.] Καὶ ὑπόδημα] hæc sententia restituenda apud Stobæum ser. 3. ubi cor-
rupta & male divulsa extat. contrarium sentit Aristippus apud Maxi-
mum, ser 140. Non ut majus calceamentum inutile est, sic & possessio ma-
jor. illius enim superfluitas utentibus impedimento est: hac autem vel
totâ, vel per partes pro temporis ratione uti licet.

[5.] Δεῖ ὡς περ Σεπυλῶας] Ex notissimo Homeri figmento de Ulyssis navigatione
per scopulos Sirenium. Eas tamen Plutarchus sympos. l. 9. quæst. 14.
ex Platonis mente, easdem cum Musis esse docet. Sed locum de Sirenium
cantu hætenus pro derelicto & desperato habitum hic emendatum pro-
pono, ἐπὶ αὐτῶν δὲ πρὸς ἡμᾶς ἀμυδρὰ τις οἶον ἡχώ τῆς μουσικῆς ἐκείνης ἔξικ-
νῃ μὲν, διὰ λόγων ἐκκαλεῖται καὶ ἀναμνηστικαὶ τὰς ψυχὰς· ὅν τὰ δὲ πρὸς
πλείστον ἀφελήματα καὶ καταπληκτικὰς καρτερίας ἐμβέλειαν καὶ πάθος.
ὁ κρηναῖος, hoc ait: Cælesti illâ Sirenium musicâ excitari & admoneri a-
nimas, quarum aures obturata & stipata sunt sepiementis & afflictionibus
carnis, non cereis; nam voces illæ, τότε, & κρηναῖος, nauci non sunt, &
allusionis elegantiam perdunt.

[6.] Ὡς περ οἱ ἐν δίδυμα] ita Terentius in Phormione:

Omnes cum secunda res sunt maximè, tum maximè

Meditari secum oportet, quo pacto adversam arumnam ferant.

καὶ ἅπαξ ἀποκαθαρεύμεναι πλὴν
ἀμάρταν διαπαντὸς μένους λαμ-
πραί.

purgati perpetuò nitorem ser-
vant.

Οἱ μὲν δραπετεύει καὶ μὴ διώ-
χονται φοβούνται· οἱ δὲ ἀφρονες
καὶ μὴ πῶ κακῶς πράσσουσιν τα-
ράσσονται.

Mancipia fugitiva etiam nemine
persequente timent; stulti autem
quavis nullis malis confliguntur,
perturbantur.

Ὁ πρὸ φιλαργύρων πλεῖστον,
ὡπερ ἥλιος κατὰ δύς εἰς πλὴν
γλῶσσοι, ἐδένα πρὸ ζώντων διφραί-
νεται.

Divitiz avarorum, occidui solis
instar terram subeuntes, nulli vi-
ventium voluptatem afferunt.

[7.] Οἱ μὲν κατὰ ἐνιαυτὸν
καρποὶ ἐκ τῆς γῆς, οἱ δὲ ἐκ τῆς
φιλίας κατὰ πάντα καιρὸν φύονται.

Ex terra singulis annis, ex
amicitia quovis momento fructus
proveniunt.

[8.] Μουσικὸν μὲν ἔργον τὸ καὶ
ὄργανον ἀρμόσασθαι, πεπαιδευ-
μένους δὲ ἀνδρὸς τὸ πάση ψυχῇ
συμφωνῆσαι.

Musici opus est quodcunque in-
strumentum concinnè adaptare; vi-
ri autem sapientis cuivis animo se-
se adtemperare.

Οὗτ' ἀρρώστους πληγῶν, ἔτ' ἀ-
νοήτους ἀπειλῶν δέει διαλαβεῖν.

Neque ægroti verbera, neque
stulti minæ pertimescendæ.

[9.] Ὑπὸν δέει δέει τὸν μὲν
δώρα καὶ χιτῶνα, τῇ δὲ λυπῇ νῦν.

Thoraci quidem tunica, dolori
autem bonus anjmus subinduendus,

[10.] Νοσήντων δέει τὰ καὶ
ἀφρονέων ψυχὴν διατρέψαν.

Victus ægrotantis, & stulti ani-
mus fastidii plenus.

[7.] Οἱ μὲν κατὰ ἐνιαυτὸν Apud Iamblichum l. 2. de secta Pyth. c. 2. φιλιοσφίας non
φιλίας legitur: sed siius utriusque constat sensus. Melissa ser. 135. cum
Demophilo congruit: rectius tamen verbis transpositis legit: οἱ μὲν ἐκ τῆς
γῆς καρποὶ καὶ ἐνιαυτὸν, ego Vaticani codicis scripturam representavi.

[8.] Μουσικὸν μὲν pro ψυχῇ reponerem πύχην & sic sæpe apud auctores præ-
catum. Proclus in Timæum lib. 1. pag. 61. Stoicum hoc paradoxum af-
fert: τὸν σπουδαῖον ἐδὲν δ' ὁδὸν τὸ πύχην. Sapientem non indigere fortunâ:
ubi tamen ψυχῇ pro πύχην editum legimus. Cæterum haud dissimilem
ex Demonaæ sententiam habet Melissa cap. 148. ἔτι οἱ ἀμύσοι τοῖς ὀρ-
γάνοις, ἔτι οἱ ἀπαιδευτοὶ ταῖς πύχαις διαλαβεῖν. quæ apud
Stobæum ser. 4. leviter corrupta est: ut & alia similis ex Aristonymo
ser. 3.

[9.] Ὑπὸν δέει δέει malè apud Antonium Melissæ cap. 144. ὑπὸν δέει δέει
scribitur: subinduitur enim tunica thoraci, ne corpus premat; non in-
ducitur.

[10.] Νοσήντων apud Stobæum ser. 4. & Melissæ cap. 148. ἀφρονέων πύχην
legitur, unde hic iterum πύχην pro ψυχῇ reponendum apparet: attamen
Vaticani Codicis lectionem non ferendam solum, sed & præferendam al-
teri existimo.

Οἱ μὲν ἀμαθεῖς παῖδες τὰ
χρόματα, οἱ δὲ ἀπαιδῶτοι ἀν-
δρες τὰ πρῶγματα συγχέουσιν.

Ὁ ἐν φιλοσοφίᾳ νέος ἔοικεν
λωιδῶ· περὶ ἔστι γὰρ τῆς ἐν ἡμῖν
ἐπιθυμιῶν, αἱ μετὰ τὴν αὐτὰς
εἰς τὸ καλόν.

Τὸ μὲν ἀψώδιον ὁ κερὲς τῆς
μέλι· ὁ γλυκύτερον, τὸν δὲ
ἐχθρὸν ἐνπιμότερον τῆς φίλου ἢ
φίλου ἐνίοτε ποιεῖ.

Καὶ κυβερνήτης ἀγαθὸς ἐνίοτε
ναυαγῇ, καὶ ἀνὴρ ἰσχυρὸς ἀ-
τυχῇ.

Αἱ μὲν βρονταὶ μάλιστα τὸς
παῖδας ἐκφοβῶσιν, αἱ δὲ ἀπειλαὶ
τὸς ἀφρονάς.

Ἀνδριάντα μὲν τὸ γῆμα, ἀν-
δρα δὲ ἢ πρῶτος κόσμῳ.

[11.] Ταῦτόν ἐστιν ἐκ χρυσῶ
ποτρὶς φάρμακον διαδοσίμον π-
εῖν, καὶ ὅθεν φίλος ἀγνώμων
συμβελίαν λαμβάνειν.

Αἱ μὲν χελιδόνες διδίδαν ση-
μαίνουσιν ἡμῖν, οἱ δὲ φιλοσοφίας
κῆρυξ τὴν ἀλυπτίαν.

Οὐχ ἕως τοῖς ὀρφανοῖς παι-
σιν, ὡς τοῖς ἀνοήτοις ἀνδράσιν
ἐπιτέδωπον ἔστι χρεία.

Ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγνοθε-
τῇ· πολλάκις γὰρ τὸν μηδὲν πρῶ-
τον φεφρανοῖ.

[12.] Εἰς μὲν τὸ ἀπλοῦσαι
κυβερνήτης καὶ πλοῦμα· χρεία.

[11.] Ταῦτόν ἐστιν extat bis Melisse cap. 135. sed posteriori loco male ἀγνώ-
μων· legitur: qui enim consilium malum ab homine amico & benevolō?

[12.] Εἰς μὲν τὸ ἀπλοῦσαι sic Euryphamus antiquissimus Pythagoreus in egre-
gio illo fragmento de vita apud Stobæum ser. 101. unde apparet hanc isti-
us ὁμακίης sententiam esse.

Pueri indocti literas, viri impe-
riti actiones confundunt.

Animus sapientie præceptis im-
burus aurigæ similis est; nam infi-
tas nobis cupiditates cohibet, & ad
honestum redigit.

Tempus quidem absynthium
melle suavius reddit; occasio autem
& necessitas quandoque efficit, ut
inimicum amico præferas.

Aliquando & bonus gubernator
naufragium, & vir bonus infortu-
nium patitur.

Tōnitrua pueros, minæ autem
stultos potissimum terrent.

Statuam figura, virum ætius ex-
ornat.

Perinde est lethale venenum bi-
bere ex aureo poculo, & consilium
ex amico perfido capere.

Hirundines cœli serenitatem,
sermōnes autem philosophici tran-
quillitatem animi nobis prænun-
tiant.

Non tam orbi parentibus pue-
ri, quàm viri stulti tutoribus indi-
gent.

Fortuna malo munerario similis
est, quæ sæpius nihil perpetrantem
coronat.

Ad feliciter navigandum gu-
bernatore & vento; ad beatè vi-

εἰς τὸ δδαιμονῆσαι λογισμῷ
καὶ τῷ χει.

Ὁ μὲν δειλὸς κατ' ἑαυτῷ τὰ
ὅπλα, ὁ δ' ἀνόητος τὰ χρήματα
ἔχει.

Τὸ αὐτὸ ὅτιν ἐξ ἀδενῶς ἀγκυ-
εῖς σκάφῃ ὀρμίζεν, καὶ ἐκ φάλης
γνώμης ἐλπίδα.

Ἐποκολεῖ τὸ μὲν ἡλίῳ πολ-
λάκις τὰ νέφη, τὸ δ' λογισμῷ τὰ
πάντα.

Οὔτε τὸν ἄρρωστον ἢ χρυσὴν
ἀφελεῖ κλίην, ἔτε τὸν ἀνόητον
ἐπίσημος διτυχία.

Τὸ μὲν δ' κρατοῦν ὕδωρ τὰς
φλεγμονὰς ἐπιλύει· ὁ δ' ὀπαικῆς
λόγῳ τὰς ὀργάς.

Οὔτε ὁ αὐστηρὸς οἶνον εἰς πο-
λυποσίαν διτελεῖ, ἔτε ἄχρουν
ἔπος εἰς ὀμιλίαν.

Πιθῆκε ὀργῶν, καὶ κόλακ-
απειλῶν ἐν ἴσῳ διεύρον.

Τὸ βίβν καὶ δάπερ δρόμαλ-
απῶτον μέρῃ ὅτιν ἢ νεότης· διὸ
πάντες αὐτῇ προσέχουσιν.

[13.] Τὰς μὲν γενοὰς ἀσφα-
λετέρας, τὰς δ' ἀράξεις λαμ-
πρότερας ἔχειν δεῖ.

vivendum ratione & fortunā opus
est.

Ut timidus arma, ita stultus opes
contra se ipsum habet.

Idem est navium infirmæ an-
coræ, & spem animo perverso in-
niti.

Solem subinde nebulae, ratio-
nem affectus obtenebrant.

Neque ægrotantem aureus le-
ctus, nec stultum fortuna splendida
juvat.

Temperata aquæ potio intestino-
rum ardores, lenis autem oratio iras
diluit.

Neque vinum austerum largiori
computationi, neque asperi mores
conversatōni apti sunt.

Ira simiæ, & adulatoris minz
eodem loco habendæ.

In vita, tanquam in comœdia,
primum ædum adolescentia susti-
net; ideo cuncti attento animo
eam spectant.

Scripturas cautionibus muni-
tas, actiones splendidas habere o-
portet.

[13.] Τὰς μὲν γενοὰς ἀσφαλετέρας] Cum similitudines istæ, teste Iamblichō,
περὶ τὰ ἐναργὴ δειγµατὰ ἦν ὄντων, hoc est, rerum peripicuarum com-
paratione exprimentur, non video quī scripturarum certitudo & securi-
tas cum splendore actionum comparari possit. Gesnerus Melissæ c. 1. ἀ-
ραξαι legisse videtur, ubi vulgò γενοµαί editur: puto & ipse habuisse aquam,
ideoque harilolum potius egisse quàm interpretem, mibi vox ἀσφαλετέρας
suspecta, pro qua levissimā mutatione ἀσφατέρας scriberem, vertere a-
que: Πισύρας umbra, αἰθίοης splendor commendat: nam ut Plinius ait
l. 35. c. 5. Πισύρα lumen invenit & umbras, differentiā colorum alternā
vix sese excitante. Si de scripturis vocem anticipem quis accipere malit,
referenda erit sententia ad arcanum & reconditum, eoque obscurum scri-
bendi modum Pythagorici gregis, qui symbolis & ænigmatibus animi sensā

involvebat, Delphici Apollinis instar, ὅτε λίσαν, ὅτε κρύπτειν, ἀλλὰ σημαίνων, de qua obscuritate Iamblichum vide lib. 2. c. 21. sed fortè commodiori sensu ἀφελαιότητος scriberetur: cùm scriptiois, præsertim Philosophicæ virtus maxima & præcipua sit ἀφέλεια, sive pura & non affectata simplicitas; qualis in Xenophonte potissimum ab Aristide aliisque magistris, commendatur, & qualem in Rusticiliteris observat laudatque Principum sapientissimus M. Aurelius: atque hæc nativa simplicitas in Ocello, Timæo, Cebete, cæterisque quorum fragmenta supersunt, antiquissimis, Pythagoreis, maximè elucet.

Ὁμ τρέπον ἐπὶ τῇ φύτῳ, καὶ ἐπὶ τῇ νέων ἢ παλαιῶν φύτῳ, ἀλλὰ τὸν μέλλοντα καρπὸν τῆς ἀρετῆς.

[14.] Ἐν μὲν τοῖς συμποσίοις ὁ μὴ παρηνῶν ἡδύτερος, ἐν δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ὁ μὴ παρηνῶν. Τὸ αὐτὸ ὅστις ὅφιν ἐκρίβειν, καὶ τὸν πονηρὸν ἀεργεῖν. παρ' ἡδύτερος γὰρ ἢ χαλεπὸν ἀνοίαν γινώσκει.

Ἐν μὲν ἐν δὲ ἀπὸ τοῦ ναυαγῆσαι. ἐν δὲ τῇ ἀβελίᾳ τὸ μὴ ναυαγῆσαι.

Τὸ μὲν κενὸς ἀσκήσεις τὸ πνέμα διίστησι, τὸ δὲ ἀνοήτους ἀνθρώπους τὸ οἶμα.

Γυμναζόμενον δὲ φυλάττει τὸν κόπον, δὲ πρὸς τὸν τὸν φθόρον.

Μέτρον ἀείρον, ἔφη τις τῇ σοφῶν. ὁ περὶ τὸν μῦθον καὶ ἡμεῖς ὁμοίως τὰς τῶν βίβλιν ἀεργεῖας ἀναπαύσμεθα, φίλτατε ἡμῖν καὶ ἱερώτατε Ἀσκληπιάδην.

Sicut in plantis, ira in pueris quoque prima indoles futurum virtutis fructum indicat.

In conviviis quidem suavior est homo minimè vinolentus, in bonis autem minimè iniquus.

Idem est enutrire animum & malum beneficiis afficere; apud neutrum enim gratia benevolentiam parit.

Rarò secundà cœli tempestate navis frangitur; rarò autem sine consilio servatur.

Utres inanes ventus, homines autem stultos opinio inflat.

In exercitiis lassitudo, in rebus secundis invidia cavenda.

Modum omnium rerum optimum sapientum aliquis pronuntiavit: cuius consilio etiam nos, O amicissime piissimèque Asclepiades, vitæ curandæ præceptis finem imponemus.

[14.] Ἐν μὲν τοῖς συμποσίοις. Similis Plutarchi sententia est apud S obzum ferm. 4. & Antonium c. 148. ἐν μὲν ταῖς μὴ παρηνῶν, ἐν δὲ ταῖς ἀγαθῶν παρακλήσεσι. unde & hic παρακλήσεως potius quàm παρηνῶν legendum; è contrà isthic ἀγαθῶν scribendum existimo: nam res secundæ animos potissimum demerant & transverfos agunt.

Τῆ αὐτῆς Γνώμῃ

Ejusdem Sententiæ

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΑΙ. PYTHAGORICÆ.

[15.] **Α**κτιστὸν μὲν οὐκ ἐστὶν θεὸς, μὴ αὐτὸς οὐδὲ θεῶν γὰρ θεῶν πᾶν ἀγαθαίρετον ὥστε ἢ δώσει, ὃ μὴ καταλείψει.

Ἀγρυπνῶν ἐστὶν ἡ γὰρ νύξ· συγ-
γνής γὰρ τῆ ἀληθινῆς ψυχῆς ὁ πᾶσι
τῶν ὕπνῳ.

Βλαπτεῖ θεὸς ἢ χολῶνται, ἀλλ'
ἀγνοοῦνται· ὁργὴ γὰρ θεῶν ἀλλόττι-
ον. ἐπὶ ἀβελήτοις γὰρ ἡ ὁργή·
θεῶν δὲ ἐν ἀβελήτων.

[16.] Βελούδον μὲν οὐκ ἔστιν ἄλλος
κακῶς φθονεὶς συντελεσθῶν ὑπὸ
συντελεσθῶν κακῶς. καὶ αὐτὸς δὲ μὴ βέλους
παρὰ κακῶς πάσχει καλῶς. οἶον γὰρ
τὸ ἡθὺς ἐκείνου, τοῖός τε ὁ βίος καὶ
αἱ πράξεις. ψυχὴ γὰρ ἐστὶ ταμι-
εῖον, ἀγαθὴ μὲν ἀγαθῶν, κακὴ δὲ
κακῶν.

Βελούδον μὲν οὐ πολλὰ, ἢ καὶ ἐπὶ
τὸ λέγειν, ἢ περὶ πένον· καὶ γὰρ ἐξεί-
ς ἐστὶν ἀνακαλέσασθαι πρὸς πρᾶχ-
θέντα, ἢ λεχθέντα.

[17.] Γλώσσα σοφῶν ἐστὶν ὁ λόγος.

[15.] **Α**κτιστὸν μὲν οὐκ ἐστὶν θεὸς, 79. & 80. quam Rufinus ver-
tendo ita pervertit, ut vix vestigia veræ lectionis agnoscas.

[16.] Βελούδον μὲν οὐκ ἐστὶν ἄλλος, 312. & 313. *Qui cogitat
adversus alium mala, ipsa præveniens ipse perferit mala*: unde hic quoque
legendum constat, φθονεὶς συντελεσθῶν· quod in versione expressi.

[17.] Γλώσσα, Ita Sextus Scd. 401. & 402. sed græca Rufinus vertendo in-
terpolavit. in Melissa ser. 93. posterior pars paulò auctior legitur, ut &
in M. S. anthologia bibliothecæ Barberinæ, ubi Sexto disertim tribuitur,
sequens etiam partim apud Sextum, partim apud Hieroclem p. 25. aucti
commentarii habetur.

Quæ parta tueri non possis
ca à Deo nè expectas: nul-
lum enim Dei donum eripi potest;
idcirco haudquaquam dabit, quod
nequeas conservare.

Mente pervigili esto: nam ani-
mi veteris veræ morti affinis est.

Mala hominibus immittit Deus
non iratus, sed ignoratus: ira enim
aliena est à Deo; quippe quæ in
rebus contra voluntatem accidenti-
bus locum habet. Deo autem nihil
invito accidit.

Ubi de alio mali quid cogitas te
ipsum malo prævertis: neque verò
boni quidquam à malo expectes;
nam quales cujusque mores, talis
& vita & actiones: penu enim &
promptuarium est animus, bonus
quidem bonorum, malus autem
malorum.

Postquam diu multumque consu-
lueris ad dicendum vel agendum
accede: neque enim in tua pote-
state erit facta aut dicta revocare.

Non linguam sed opera sapientia

ἄλλως τίμιον ᾧ θεῷ, ἀλλὰ
πᾶσι. Σοφὸς γὰρ καὶ Σιγῶν τὸν
θεὸν πᾶσι.

Γλαυπαλγὸς ἀνδραπῶ καὶ ἀ-
μαθὴς εὐχόμενος καὶ θυὸν τὸ
θεῖον μαίνει. μόνος ἐν ἱερεὺς ὁ
σοφὸς, μόνος θεοφιλὴς, μόνος
ἁλὸς εὐχεσθῆς.

Τυμνὸς ἑσπεραλὴς σοφὸς,
γυμνίστων καλέσει τὸν πέμ-
ψαντα· μόνος γὰρ τῷ μὴ τοῖς ἀλ-
λοταίοις πεφορπισμῶς ἐπήκοος
ὁ θεός.

Δωρὸν ἄλλο μείζον ἀρετῆς ἐκ
ἐστὶ ᾧ θεῷ λαβεῖν.

[18.] Δωρεὰ καὶ θυσίαι θεῶν
ἐπὶ πᾶσι, ἀναθήματα θεῶν ἐ-
κ κοσμεῖ· ἀλλὰ τὸ ἔνθεον φρόνη-
μα διαρκῶς βιωᾷ θεῷ. χω-
ρεῖν γὰρ ἀνάγκη τὸ ὁμοίον περὶ
τὸ ὁμοίον.

Δαλέειν πᾶσι γαλεπώτε-
ρον, ἢ πυρόναι.

Διὰ λέγοντος ἀμεινον εὐωτῶ
πλεον, εἴπερ τοῖς πέλας.

Ἐὰν εἰ μνημονεύης, ὅτι ὅπου
αὖ ἐν ἡ ψυχῇ ἔκ καὶ τὸ σῶμα
ἔργον ἀποτελεῖ, θεὸς ἐφύσκηκεν
ἐφορᾶ, ἐν πάσι ἔκ ταῖς ἐν-
ταῖς καὶ πράξεσιν, αἰδεσθῆναι καὶ
θεῷ θεωρεῖν τὸ ἅλῃ, ἔξαιε τὸ
τὸν θεὸν βιωῖον.

Ἐφ' ὅσον οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, νό-
μιζε μαίνει.

[19.] Ζητεῖν δεῖ καὶ ἄνδρα καὶ

[18.] Δωρεὰ καὶ Hæc quoque dicto Microclis loco extat : ubi audiens melius-
que διαρκῶς ἡδυνάσθηται legitur.

[19.] Ζητεῖν δεῖ vide & hanc paulò auctiorem apud Stobæum ser. 1.

is Deus præcipue æstimat : nam
sapiens etiam cum taceret Deum ho-
norat.

Homo garrulus atque imperitus
& orando & sacrificando numen
contaminat. Solus igitur sapiens
sacerdos, solus pius, solus orandi
gnarus.

Sapiens nudus huc missus, nudus
cum qui misit invocet : Deus enim
solum exaudit illum qui alienis non
est oneratus.

Nullum donum majus virtute à
Deo accipi potest.

Munera & victimæ nihil honoris
Deo conferunt, neque suspen-
ta templis donaria Deum ornant : sed
mens pia solidè nos Deo con-
jungit : nam simile simili adjungi ne-
cessum est.

Durius est servire affectibus,
quàm tyrannis.

Præstat sapius cum se ipso, quàm
cum externis colloqui.

Si semper memineris, quocun-
que demum loco anima aut corpus
tuum aliquid perpetret, Deum in-
spectorem adesse; in cunctis quidem
orationibus actionibusque tuis vere-
beris inspectoris præsentiam quem
nihil laret : Deum verò intimum
pectoris hospitem habebis.

In quantum temetipsum ignoras,
furere & insanire te existima.

II conjuges & liberi querendi,

τέκνα τὰ μὲν τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς
βίης τέττε παραμύθοντα.

Ζῆ ὡς ἀληθῶς θεῶ ὁμοίως ὁ
αὐτάρκης καὶ ἀκτῆμων φιλόσο-
φος, καὶ πλεον ἡγεῖται μήκρον,
μηδὲν ἀλλότριον κεκτημένος καὶ μὴ
ἀναγκάσθων. ὅστις τινεὶ γὰρ τὴν ὀπι-
θυμίαν ποτὲ ἢ ἥδη χρημάτων
ἐπικτησὶς· αὐτάρκης δὲ τοῦδε ἐν-
ζώϊον τὸ μηδὲν ἀδικεῖν.

Ἡ ἥδη ὄντως ὄντων κτήσις
διὰ φασγάνης ἐπεγίγνετο.

Ἡ γὰρ μάλιστα ἀγαθὸν εἶναι, ὃ καὶ
ἐξέρω μεταδιδομένον σοὶ μάλλον
αὖξετο.

Ἡ γὰρ μάλιστα φίλος τὸς ὀφει-
λόντας τὴν ψυχῇ, ἢ τὸ σῶμα.

Ἡ γὰρ παντὸς ἀνοήτου καὶ τὸν
ἐπαινον καὶ τὴν δόξαν καταγέλα-
στον, καὶ ὅλα τὰ ἥδη ἀμαθῶν ὄνει-
δος εἶναι τὸν βίον.

Θέλε μάλλον τὸς ζυῶντας
αἰδεῖσθαι σε, ἢ φοβεῖσθαι· αἰ-
δοῖτο γὰρ πρόσεσι ζέσας, φόβος δὲ
μῖστος.

Θυνηπλία ἀφρόνων πρὸς προ-
φῆ, τὰ δὲ ἀναθήματα ἐεροσύλων
χορηγία.

Ἰδοὺ ὡς ἐδεμίαι παραπονήσεις
πολλῶ χρόνῳ λανθάνει.

Κατὰ μείζον πάσχει διὰ τὸ ζω-
εῖσθαι ὁ ἀδίκων, βασιανίζομενος
τῇ ψυχῇ, ἢ περὶ τὸ σῶμα ταῖς
πληγαῖς μαστιγέμενος.

Δόξαν φεῖ θεῶ τοῖς ἰσὺς δό-
ξης διεσθαρμύροις λέγειν ἐκ ἀσ-
φαλῆς· καὶ γὰρ τ' ἀληθῆ λέγειν
ἐπὶ τέτων καὶ τὰ ψάδῃ κίνδυνον
φέρει.

qui etiam post hanc vitam super-
stites maneat.

Vivit reverà vitam Deo similem
frugalis inopisque philosophus, et
opes maximas ducit nihil externum
& non necessarium possidere : nam
divitiarum acquisitio quandoque
cupiditatem accendit : sed ad bene
beateque vivendum sufficit ne quid
injuste agas.

Vera bona nequaquam otio et
ignaviâ parantur.

Illud potissimum bonum esse ex-
istima, quod cum alio communica-
tum tibi magis augeatur.

Eos præcipue amicos judica, qui
animum potius quam corpus juvant.

Cujusvis stulti & laudem & vi-
superium ridiculum ducito : & to-
tam hominis imperiti vitam op-
probrium existima.

Da operam ut tui te familiares
vereantur potius, quam metuant ;
nam verecundia venerationem,
metus odium conjunctum habet.

Stultorum sacrificia ignis ali-
menta sunt ; donaria autem, sacri-
legorum proventus.

Id scito, nullam simulationem
diu latere.

Homo iniquus majora perpetitur
mala dum animus scelerum con-
scientiâ excrucietur, quam si cor-
pus cædatur verberibus.

Apud homines pravis opinionibus
imbutos sermonem de Deo in-
stituere haudquaquam tutum est ;
nam æquè periculosum est, seu verum
seu falsum iis dicantur.

Λόγῳ ἡμεῶν ἐν παντὶ χρώ-
μῳ· ἔχ' ἀμαρτήσιν.

Λυπῶντα τὸν πλησίον, ἔρ-
θον αὐτὸν ἄλυπον ἔν).

Μεγάλῳ παιδείᾳ νόμιζε, δι-
ὅτι διωκὴς φέρειν ἀγνοούντων ἀ-
πιστίας.

Νόμος θεῖς τὸ φῶλον ἀνέκον,
διὸ καὶ ᾤοντο.

[20.] Ξένῳ ἀνὴρ δέχεται
ἐμὸν πολίτην, ἀλλ' ἔδ' ἐ συ-
γγενὲς πὶ διαφέρει.

Ὅσα πάντα ψυχῆς, τοσῶτοι οἱ
ἀμοὶ δαπνῶ.

Ὅστις ἐλθέτω ἐαυτὸς μὴ
κράτῃ.

Παντὸς καλῶ κτήματι πῶ-
τον θεωρεῖται ὁ καλὸς ἐγκρά-
τειαν.

Πέπεισο μὴ ἔν) ζῶν κτήμα,
ὅπως μὴ ἐντὸς διανοίας ἔχῃς.

Ποίει ἃ κείνεις ἔν) καλῶ, καὶ
παιῶν μέλλεις ἀδοξήσῃ· φῶλον
γὰρ κειτὴς καλῶ πείσματος
ἔχῃ.

Πείραν ἀνδράπων ἐκ τῆς ἔργων
μᾶλλον λάμβανει ἢ ἐκ τῆς λόγων·
πολλοὶ γὰρ βίω μὴ εἰσὶ κακοί, λέ-
γειν ὅτι πεισώτατοι.

Πρότερον τὰ μεγάλα μὴ ὑποχέ-
ρῃ· μεγάλα.

Ριζωθέντες ἐκ θεῦ καὶ φέροντες
τῆς αὐτῆς ρίζης ἐχόμεθα· καὶ γὰρ
ἕκαστος θεωρεῖται, καὶ τὰ ἄλλα φυ-
τὰ τῆς γῆς, ρίζης ἀποκοπέντα
ἀναίνε) καὶ ζῆν) πῃ.

Ῥώμη ψυχῆς ζωοφροσύνῃ.

[20.] Ξένῳ ἀνὴρ apud Stobæum ser. 9. rectius ἀλλ' καὶ συγγενὲς scriptum est.

Rationem ubique ducem se-
quendo nequaquam peccabis.

Aliis molestus haud facillè ipse
molestiis carebit.

Magnam doctrinam existima,
quâ ignorantium imperitiam ferre
possis.

Improbiras legi divinæ aurē non
præbet; ideoque contra leges agit.

Peregrinus vir justus non tan-
tùm civi, sed etiam cognato quo-
dammodo præstat.

Quot animi affectus, tot imma-
nes domini.

Nemo liber, qui sui ipsius non
sit compos.

Cujuscunque boni acquisitionem
conjunctus cum continentia labor
præcedit.

Id persuasum habero, tuas opes
non esse quas animo reconditas non
servas.

Fac quæ honesta judicas, etiam si
nullam tibi allatura sint gloriam:
vulgus enim malus recte-factorum
arbiter.

Ex operibus potiùs quàm ex ser-
monibus hominis periculum facito:
multi enim malè vivunt, & optimè
loquuntur.

Fac magna nil magni promit-
tens.

Radicati natique ex Deo radici
nostræ inhæreamus: nam & aqua-
rum scaturigines, cæteraque terræ
germina succisâ radice siccantur, &
putrescunt.

Animæ robur est temperantia:

αὐτῷ γὰρ ψυχῆς ἀπεθῆς φῶς ὄσι.
τεθνήσκειν ὅτι πολλῶν κρείττων, ἢ δὲ
ἀκρεσσίας σώματι· πλὴν ψυχὴν
ἀμάνρωσαι.

[21.] Ῥαδίως μὴ μαχεΐσθαι
ἄνθρωπον σαλεύοντα ἐπὶ φίλοις,
ἢ τέκνοις, ἢ πινι τὴν ἐσθίμερον πλὴν
σφαιρακὴν ἐχόντων· ἐπισφαλὴ γὰρ
πάντα τὰ πιαῦτα. τὸ ὅτι ἐφ' ἐαυτῷ
ὁ χεῖρ καὶ τὰ θεῶν, μόνον βέβαιον.

Σοφὸς ἄνθρωπος καὶ θεωρίης,
ὃς ὅσα οἱ ἄλλοι μοχθεῖσι τὰ σώμα-
τι· ἔνεκα, πᾶσι ταῖς (περὶ αὐτῶν)
αὐτὸς ὑπὲρ ψυχῆς πονεῖν.

[22.] Συστήναι καὶ ἀρχοῦσι πλὴν
ἐλαδείας πάντα εἶνε.

Τέκνα μάνθανε τίς τιν ἀείδια,
τὰ γυμνασθεῖσθαι τὸ αἶμα, τὰ ὅτι
τὴν ψυχὴν ἀρέσκειν τῇ αἰδέσει θεῶν.

Φιλήδονος καὶ φιλοσώματος, καὶ
φιλοχρήματος, καὶ φιλόθεν τὴν αὐ-
τὸν ἀδύατον εἶναι. ὁ γὰρ φιλήδονος,
καὶ φιλοσώματος· ὁ ὅτι φιλοσώμα-
τος, πάντως καὶ φιλοχρήματος·
ὁ ὅτι φιλοχρήματος, εἰς ἀνάγκης
ἀδικεῖ· ὁ ὅτι ἀδικεῖ, εἰς μὴν δι-
δὸν ἀνθρώπου, εἰς ἄνθρωπος ἀδικεῖ
νομός. ὥστε καὶ ἐκατόμβας θύει,
πολύ μᾶλλον ἀνοσιώτερός ἐστι, καὶ
ἀσεβής, καὶ ἀδικεῖ, καὶ τῇ περι-
ρέσει ἱερῶν καὶ θεῶν. διὸ καὶ πάντα
φιλήδονον, ὡς ἄθεον καὶ μαρὸν
ἐκπεπέσας χρεῖ.

[23.] Ψυχῆς ἀγνῆς τάπον
οἰκονόμειν ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θεῶν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

hæc enim vacui affectibus animi lu-
men est : at multo satius est mori,
quàm corporis incontinentiâ ani-
mum offuscare.

Haud facillè beatum dixeris ho-
minem, qui amicis vel liberis, aut
ullâ re fluxâ & caducâ nititur: cun-
ctæ enim hæc lubrica sunt : at se-
ipso Deoque niti, id solum firmum
& stabile est.

Is sapiens & pius homo est, qui
quantum laboris alij corporis causâ
sustinent, tantum ipse animo im-
pendere studeat.

Agnato & principi omnia, unâ
libertate exceptâ, concede.

Liberos æternos parere discito,
nō qui corpus in senectute alant, sed
qui animum cibo perpetuo nutriant.

Fieri haudquaquâ potest, ut unus
idémq; & voluptatibus, & corpori,
& opibus parandis, simûlq; Deo vac-
cet : nam qui voluptatibus deditus
est, idem quoque studet corpori : at
cui corpus curæ est, idem profectò &
opibus studet : atqui opum studiosus
necessariò injustus est : injustus autē
& impius est erga Deum, & iniquus
erga homines, proinde etiâ si hecatō-
bas sacrificet, multò magis impius
est, & ab òni religione Deoq; aver-
sus, & animi proposito sacrilegus :
quapropter omnē voluptariū, ut im-
piū & sacrilegum, aversari oportet.

Animo casto & puro locū con-
venientiorē in terris non habet Deus.

FINIS.

[21.] Ῥαδίως : hinc emendandus Antonius Melissæ c. 148.

[22.] Συστήναι : corruptissima habetur apud Stobæum ser. 13, qui hinc corrigendus,

[23.] Ψυχῆς : Hierocles pag. 24. & Sextus sect. 36.

Aureæ Sententiæ.

Me

Μὴ διὰ φόβον, ἀλλὰ διὰ τὸ δε-
ον ἀπέχεσθαι ἀμαρτημάτων.

Μεγάλο τὸ ἐν συμφορῇσι φρονεῖν
ἢ δεῖ.

Μεταμέλεια ἐπ' αἰχμοῖσι τῶν ἡ-
μασι βίεσθαι.

Ἀληθόμυθον χρὴ εἶναι, ὃ πο-
λύλορον.

Ὁ ἀδικῶν τῷ ἀδικημένῳ κακο-
δαίμονέστερος.

Μεγαλοψυχίη τὸ φέρειν παρ-
έως πλημμέλειαν.

Νόμος, καὶ ἄρχοντες, καὶ τὸς ἱε-
ρωτέρῳ εἰκεῖν, κόσμιον.

Μεμολυμένων φάουλων ὁ ἀγαθὸς
ὃ ποιεῖ λόγον.

Χαλεπὸν ἄρχειν ὑπὸ χεῖρον.

Ὁ χρημάτων πατελεῶς ἥστων
ὃ καὶ ἂν ποτὲ εἴη δίκαιος.

Ἰσχυρότερος ἐς πρὸς λόγους
πολλὰ καὶ ἡνέχεται χρυσός.

[4.] Τὸν οἰόμενον νῦν ἔχειν ὁ
νεοτετὼν ματαιοπονεῖ.

Πολλοὶ λόγον μὴ μαδόντες,
ζῶσι καὶ λόγον.

Πολλοὶ δρῶντες τὰ αἰχμὰ λό-
γους ἀείκεις ἀποκτενοῦσιν.

Οἱ ἀξιώστοι δυσχερόντες ἡ-
φρονέουσιν.

Ἔργα καὶ τῶν ἡξίων ἀρετῆς, ὃ
λόγους ζητῶν χρεῶν.

Τὰ καλὰ γνωρίζουσι καὶ ζητῶσιν
οἱ εὐφύεις πρὸς αὐτά.

Κτινέων μὲν εὐφύεια ἢ τῷ
[ζώματι] εὐδένει· ἀνθρώπων
δ', ἢ τῷ ἠθικῷ εὐφύει.

[4.] Τὴν οἰόμενον] hinc corrigendus S obzus ser. 19.

Non metu sed officii causâ pec-
catis abstinendum.

Res magna est, in adversis quæ
in rem sint sapere.

Rerum turpium pœnitentia viæ
salus est.

Veridicum non multiloquum esse
oportet.

Infelicius est injuriam qui facit,
quàm qui sustinet.

Animi magni est humaniter fer-
re siquid peccatum fuerit.

Legi, principi, & sapientiori ce-
dere pulcrum est.

Vir bonus improborum repre-
hensiones nihili facit.

Deteriori parere durum est.

Qui pecuniis facilè vincitur
haudquaquam erit justus.

Ad persuadendum sæpenumero
plùs oratio quàm aurum valet.

Quisquis eum monet, qui pru-
dentiâ se pollere existimat, operam
perdit.

Multi, qui rationem non exco-
luere ex ratione vivunt.

Multi turpissima perpetrantes
opera optimè meditati utuntur ser-
monibus.

Stulti rebus adversis conflictan-
tes sapiunt.

Reipsa atque opere, non verbis,
virtuti studendum.

Homines naturâ ad honestatem
facti, & cognoscunt quæ honesta
sunt, isq; faciendis operam navant.

Jumentorum generositas, in cor-
poris robore; hominum verò in re-
cta morum conformatione consistit.

Democratis Sententiæ.

17

Οὐτε τέχνη, ἢ τε σοφίη ἐφοικτόν,
εἰ μὴ μάθη τις.

Κρεῖσσον τὰ οἰκεία ἐλέγχειν
ἀμαρτήματα, ἢ τὰ ὀδυνεία.

[5.] Ὡν ὁ ὕπνῳ ὄντι δ-
τακίῳ, ταῖτοισι καὶ ὁ βίῳ
(σωτέτακ).

Ἀγαθὸν ἐπὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν, ἀλλὰ
τὸ μηδὲ ἐδέλφειν.

Εὐλογεῖν ἐπὶ καλοῖς ἔργοις
χρή· τὸ γὰρ ἐπὶ φαύλοις, καὶ δόλῳ
καὶ ἀπατεῶν.

Πολλοὶ πολυμαθεῖς γὰρ ἐκ
ἔχουσι.

Πολυνοῖον, ἢ πολυμαδίον
ἀσκεῖν χρή.

Προβλεπόμεθα καὶ τῶν
πρὸ ἡμῶν, ἢ μετανοεῖν.

Μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς δοκίμοις
πισθεῖν· τὸ μὴ γὰρ δυνάμεις, τὸ δὲ
σωφρονέον.

Δόκιμος ἀνὴρ καὶ ἀδόκιμος
ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῶν βέλων.

Παιδὸς, ἐκ ἀνδρὸς, τὸ ἀμείβως
ἐπιδυμῆν.

Ἡδοναὶ ἀχρεῖς τῆς ψυχῆς ἀν-
δίας.

Αἱ περὶ τὴν σφοδρὰν ὀρέξειν
πρὸς τὴν εἰς τὰ ἄλλα πλὴν ψυχῆς.

Δίχως ἔρωσ ἀνύχεις, ἢ
ἐφίεως τῶν καλῶν.

Ἡδὴ μηδὲν ἀποδέχεσθαι, ὡς
μὴ συμφέρον.

Κρεῖσσον ἀρχεῖν τοῖς ἀνοήτοις,
ἢ ἀρχεῖν.

[5.] Ὡς ὁ τῶν. Stob. s. 37. & Mel. c. 97. rectius, οἷον.

Neque ars, neque scientia ab-
que doctrina acquiritur.

Præstat propria, quàm aliena
peccata reprehendere.

Quorum mores bene sunt com-
positi, hisce & vita rectè compo-
nitur.

Bonum est non solum ab injuria,
sed etiã a volûtate lædendi abstinere.

De rectè factis bene loquendum:
nam de malis bene loqui hominis
est subdoli, atque impostoris.

Multi eruditione variã instructi
bonã mente destituuntur.

Multiplici potius animi sapien-
tiã, quàm multifariã eruditioni
studendum.

Præstat consilium actiones præce-
dere, quàm pœnitentiam subsequi.

Non omnibus, sed spectatis fi-
dendum: illud enim fatui, hoc pruden-
tis est.

Vir probus, aut improbus, non
ex operibus tantum, sed etiam ex
voluntate spectatur.

Immoderatã cupiditate trahi pu-
eri est, non viri.

Intempestivæ voluptates dolores
pariunt.

Nimis vehementes cujuscunque
rei appetitus etiam ad cætera ani-
mum occæcant.

Justus amor citra nullius injuri-
am honesta ambire.

Nihil jucundum admittas, nisi
idem sit conducibile.

Imprudentes aliis parere præ-
stat, quàm imperare.

Νηπίοισιν ἢ λόγῳ, ἀλλ' ἢ
συμφορῇ γίνεσθαι διδάσκαλῳ.

Δόξα καὶ πλῆθος ἀνδρῶν
σεως, ἐκ ἀσφαλείας κτήμας.

Χρήματα μὴ ποιεῖν ἐκ ἀ-
χρεΐον, ἔξ ἀδικίας δὲ πάντων
χαλεπώτατον.

Χαλεπὸν μίμναι μὴ τὴν κα-
κίαν, μὴ ἐδέσθαι δὲ τὴν ἀγαθήν.

Αἰσθὼν τὰ ὀδυρματικά πολυπραγ-
μονεύοντα, ἀγνοεῖν τὰ οἰκεία.

Τὸ δὲ μέλλειν ἀπλάως ποιεῖν
τὰς ἀνάγκας.

Κίςθητοι καὶ ἀγαθοφανέες, οἱ
λόγῳ μὴ ἀπαντα, ἔργῳ δὲ ἐν
ἔρδοντες.

Μακάριον ὅς τις καὶ νῦν ἔχει
καὶ ἔτι εἰς ἀδελφὴν καλῶς.

Ἀμαρτίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς
κρίσεως.

Ἐαυτὸν πρῶτον ἀκούεσθαι
χρεῖον τὸν αἰσθῶν ἔρδοντα.

Ὁ ἀντιλογούμενος καὶ πολλὰ
καλωπζόμενος ἀφυῆς εἰς μά-
θυσιν ὄντος χρόνου.

Πλεονεξίῃ τὸ πάντα λέγειν,
μὴ δὲ τὸ ἀκούειν ἐδέσθαι.

Τὸν παῖδα πρὸς ἀφελείαν δέξαι,
μὴ χαρὴν λαβεῖν.

Ὁ φθονῶν, ἑαυτὸν ὡς ἐχθρὸν
λυπτεῖ.

Ἐχθρὸς ἔχει ὁ ἀδικῶν, ἀλλὰ
καὶ ὁ βελδύων.

Ἡ τῶν συγγενῶν ἐχθρὴ τῶν
ἐχθρῶν χαλεπωτέρη μάλα.

Μὴ ὑποπτεῖν πρὸς ἀπαντας,
ἀλλ' ἐυλαβῆς καὶ ἀσφαλῆς.

Non ratio, sed damnum stulto-
rum magistra.

Honor & divitiæ absque pruden-
tia, opes sunt parùm securæ.

Opes parare haud quidem in-
utile; sed injustè parare id verò
omnium perniciosissimum.

Malum est imitari improbos, &
spernere bonos.

Aliena curiosè scrutantem pro-
pria ignorare turpe est.

Continua cunctatio* imperfecta
reddit opera.

Subdoli homines sunt, & specie
tenus boni, qui verbo omnia, re ip-
sâ nihil præstant.

Felix cui opes & mens suppe-
runt: nam rectè iisdem ubi res pos-
cit utitur.

Peccandi causa, ignorare quid
sit melius.

Primum seipsum vereri debe-
bat quisquis turpia perpetrat.

Homo contentiosus nimium-
que scitus ineptus est ad discendum
ea, quæ usus postulat.

Arrogantia quædam est omnia
dicere, nihil audire velle.

Improbum observes, ne occasi-
onem arripiat.

Homo invidus seipsum, ut ho-
stem, dolore afficit.

Inimicus est non solum qui in-
juriam infert, sed etiam qui de in-
ferenda cogitat.

Consanguineorum inimicitia
multò asperiores sunt externis.

Non suspiciosum, sed facilem
re, & securum cunctis præbe.

Χάριτας

Χαίρειας δέχεται χρεών παρ-
ποσθόμυμον κρείστας αὐτῶν
ἀμοιβὰς ἀποδίδει.

Χαεζόμυθ παρσκήπης ἢ
λαμβάνοντα, μὴ κακὸν αὐτῷ
ἀγαθὸν κίεδηλῶ εἰὼν ἀποδῶ.

Μικροὶ χαίρειται ἐν ταῖς μέ-
γισται τοῖς λαμβάνουσιν.

Τιμὰ παρσ τοῖς ἐνφρονέουσι
μέγα δίδωσι, εἰ ξυίασι πρῶ-
τοι.

Χαεριστὸς ἐχ' ὁ βλέπων παρσ
πῶς ἀμοιβῶν, ἀλλ' ὁ δ' δρᾶν
παρσκημῶθ.

Πολλοὶ δοκῶντες φίλοι ἐκ εἰσὶ,
καὶ δοκῶντες εἰσιν.

Ἐνδὲς φιλῆν ξυιαστὴν κρείστων
ἀξυνέπων ἀπάντων.

Ζῆν ἐκ ἀξιοῦ, ὅτῳ μηδεὶς
δοτὶ χρηστὸς φίλῳ.

Ἐκτρέπεται πολλοὶ τὸς φίλους,
εἰ ἐξ ἐμπορίας εἰς πένικον μετα-
πέσωσιν.

Καλὸν ὅτῳ παντὶ τὸ ἴσον,
ὑπερβολὴ καὶ ἑλλείψις ἐμοι δο-
κέει.

Οὐδ' ὅτ' ἐνδὲς φιλέει δοκέει
μοι ὁ φιλέων μηδένα.

Γάρων δ' χαίρει ὁ αἰμύλῳ καὶ
παρσκημῶθ.

Σώμαθ καλῶ ζῶσδες, λῶ
μὴ νῆς ὑπείη.

Ἐν ἐντυχίᾳ φίλον δίδειν δ'-
πορον, ἐν δ' δυσυχίᾳ πάντων ἀπο-
ρώτατον.

Φίλοι ἐ πάντες οἱ ξυγχεύεις,
ἀλλ' οἱ συμφωνέοντες παρσ τῶ
συμφέρονθ.

Ita admittenda sunt beneficia, ut
jam antè tecum dispexeris, quomo-
do gratias majores reponas.

Vide cui beneficium præstes, nè
fortè, si subdolos fuerit, malum pro
bono reddat.

Parvum beneficium tempestivè
collatū accipientibus sit maximum.

Honores plurimum valent apud
prudentes, si sibi collatos intelli-
gant.

Beneficus est, non qui remune-
rationem spectat, sed qui liberà
sponte præstat beneficium.

Multi cùm videantur amici,
non sunt: sùntque multi, qui non
videntur.

Unius prudentis amicitia stulto-
rum omnium amicitia præferenda.

Indignus est qui vivat, cui nul-
lus est amicus commodus.

Multi amicos devitant, si ex
larga fortuna in paupertatem in-
ciderint.

Æqualitas ubique est bona, sed
quod ultra vel citra modum est,
haud bonum puto.

A nemine amari existimo, quif-
quis amat neminem.

Senex lepidus & fabulator longè
est gratissimus.

Corporis pulchritudo, nisi mens
subsit, animantium propria est.

Rebus secundis amicum inveni-
re facile est; in adversis autem,
omnium difficillimum.

Amici sunt non quicumque ag-
nati, sed qui commodis tuis fa-
vent.

"Αξιον ἀνθρώπους ὄντας ἐπ' ἀνθρώπων συμφοραῖς μὴ γλῶν, ἀλλ' ὀλοφύρεσθαι.

Διζημεύουσιν τ' ἀγαθὰ μάλιστα (ἡδονή), τὰ δ' ἡγεῖται καὶ μὴ διζημεύουσιν.

Οἱ φιλομεμεφείς εἰς φιλίῳ ἐκ εὐφυνείας.

Γυνὴ μὴ ἀσκέτω λόγον· δεινὸν γάρ.

Ἐπὶ γυναικὸς ἀρχεῖται, ὅβρις καὶ ἀνανδρεία ἐλάττει.

Θεὸς γὰρ τὸ αὐτὸ διαλογίζεσθαι καλόν.

"Ἦν πνεῦμα πῖς, θεὸς ὁπιοκοπεῖν πάντως, ἔτε λάθρη ἔτε φανερώς ἀμαρτήσεται.

Μεγάλα βλάπτουσιν τὸς ἀξιώμενος οἱ ἐπαινεῖοντες.

Βέλτερον ὕψος ἑτέρου, ἢ ὕψος αὐτοῦ ἐπαινέσθαι.

"Ἦν μὴ γνωρίζης τὸς ἐπαινεύς, κολακένεσθαι ἡγέται.

[6.] Ὁ κόσμος (κλῶν), ὁ βίος πάρος· ἡλθες, ἴδες, ἀπ' ἡλθες.

[7.] Ὁ κόσμος ἀλλοίωσις· ὁ βίος ἀπόληψις.

Τέλος τὸν γὰρ Δημοκράτους γνωμῶν.

Homines cum simus, humanas calamitates non irridere, sed deplorare convenit.

Bona vix querentibus, mala autem etiam non querentibus obtingunt.

Homines queruli ad amicitiam sunt inepti.

Mulier dicendi facultatem non exerceat; res enim periculosa est.

Mulieris imperio parere, contumelia & ignavia extrema est.

Animi divini est semper aliquid boni cogitare.

Qui Deum cuncta inspicere crediderit, neque clanculum, neque aperte peccabit.

Qui stultos laudant magno eos damno afficiunt.

Ab alio, quam à se ipso laudari præstat.

Si laudes in te ipso non agnoveris, palpum tibi obtrudi existimes.

Mundus scena, vita transitus: venisti, vidisti, abiisti.

Mundus mutatio, vita opinio.

Finis Sententiarum Democratis.

[6.] Ὁ κόσμος (κλῶν) Egregiè Plotinus Enn. 3. lib. 2. c. 15. cæteram Πάρος, vox è theatro & media scena petita: èstque primus chori ingressus in scenam, priusque ostentus, teste Polluce & Hephæstione.

[7.] Ὁ κόσμος ἀλλοίωσις] extat apud Marcum Antoninum Imp. lib. 4. cui & alibi passim in ore suum illud, πᾶν ἀπόληψις.

Περί

DE

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ ΣΕΚΥΝΔΟ

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

PHILOSTRATUS

Ἐν βίοις Κοφίτ. βιβ. α. In vitis Sophist. lib. I.

ΜΗδὲ Σεκύνδῳ τῷ Ἀθηναίῳ
ἀντιφωνῶντι, ὃν ἐχάλεον
Ἐπίδουρον πνεύσας, ὡς τέκτονι
παῖδα.

Σεκύνδῳ τῷ πίνῳ ὁ σοφιστὴς,
γινώσκων ὅτι περὶ τῆς ἐριμίας
ἡ ἀπέλειπτο. Ἡρώδης δὲ ἐκ-
παίδευσας, ἐς διαφορὰν αὐτῷ
ἀφίκετο παιδείῳντι ἡδὴ. ὅθεν
Ἡρώδης διετάδασεν αὐτὸν,
ἐκείνο λέγων.

Καὶ κεραμίς κεραμεῖ κοτίζει,
καὶ τέκτωνι τέκτων.

Ἄλλ' ἀποθανόντι καὶ λόγον ἐπε-
φθέγγετο, καὶ δάκρυα ἐπέδωκε,
καί τοι γρηγορῶς τελευτήσαντι. μνή-
μης δὲ ἀξία τῷ ἀνδρὶ τέττε καὶ
πλείω μὲν, μάλιστα δὲ ἡδε ἡ ὑπο-
δείξις. ὁ ἀρξας εἰσετάς ἀποδύ-
σας, καὶ ὁ παύσας εἰσὶν ἐχέτω
δωρεάν. ὁ αὐτὸς καὶ ἀρξας καὶ παύ-
σας αὐτῷ τῷ δωρεάν, τῷ δὲ ὑπο-
δείξας ὅδε ἐβραχυλόγησεν. ἐκέν-
τη, πῶς ἄλλοτερον; τὸ κινῆσαι
παύσας. πῶς ἄλλοτερον; τὸ παύσαι.
ὅς ἐν ἐφ' οἷς ἡδίκησε πτωχεύειν.
τῷ ἐφ' οἷς δὲ πεπονήκας, εἰ

Sed nec Secundi Atheniensis no-
bis obliuiscendum, quem Epi-
thyrum, ut fabri puerum appella-
bant.

Secundus ergo Sophista in senti-
endo copiosus, in animi sensis ex-
primendis parcus; cum Herodem in-
stituisse, in controversiam cum ipso
jam alios docente incidit: unde He-
rodes ipsum cavillo perstringens u-
surpabat illud:

Et figulus figulo, fabro faber in-
videt alter.

Sed mortuo ὁ orationem dixit, &
lacrymas addidit; quamvis senex
admodum obiiisset. Et multa quidem
alia hujus viri memoriā digna sunt,
maximè autem hæc controversia.
Qui seditionem excitat, moriatur:
& qui sedat, præmium accipiat. I-
dem seditionem excitans & sedans,
præmium petiit: Hanc autem cau-
sam sic breviter peroravit. Igitur,
inquit, quid primum? seditionem
excitasse. quid secundum? sedasse.
Des ergo pœnas ob illatam injuriam;
deinde præmium ob rectè facta, si
δυνασαι,

δύνασαι, * λά'ε· τοίος δὲ ὁ ἀνὴρ
 δῖα. τέταρτον δὲ πρὸς τῇ ἑλ-
 σίνι τὴ Μεγαρεσίδι ὁ δῖος.

potes, accipe. Talis iste vir fuit.
 sepultus est in via Megarensi juxta
 Eleusina.

* Interponendam hinc puto δωρεάν, aut ejusmodi vocem!

ἌΝΤΩΝΙΟΣ μελίσσης
 λόγῳ ρκβ'.

ANTONIUS Melissæ
 sermone 122.

Σεκῦνδ' ὁ σοφὸς ἐρωτηθεὶς,
 ἥ ὅτι γυνή, εἶπεν· Ἀνδρὸς
 ναύαχον, οἴκου ζάλην, ἀμειννίας
 ἐμπόδιον, βίης ἀλώσις, καὶ θημε-
 εινὴ ζημία, αὐθαίρετ' ἄμαχον,
 πολυτελὲς πόλεμον, ὡρεστώ-
 μενον θηρίον, συγκαθημένη μέ-
 ειμνα, συμπλεκόμενη λέαινα,
 κεκοσμημένη Σκύλλα, ζῶον πο-
 νηρὸν, ἀναγκάστον κακόν.

Secundus ille Sapiens interrogatus
 quid esset mulier, respondit: Vi-
 ri naufragium, domus tempesta,
 tranquillitatis impedimentum, vitæ
 captivitas, quotidianum damnum,
 voluntaria pugna, sumptuosum bel-
 lum, bellua contubernalis, solici-
 do assidens, leana complectens, ex-
 ornata Scylla, animal malitiosum,
 malum necessarium.

ἌΝΩΝΥΜΟΥ ἀνδολογία
 ἀνέκδοτ'.

ANONYMI florilegium MS.
 in bibl. Barberina.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· τριῶν κακῶν τέ-
 τάργμα, γραμματικῆς, πενίας,
 καὶ ἐλομνῆς γυναικός· τὴ δύο ἐξ-
 ἔφυγον, ἐλομνῆς γυναικός ἐκ-
 φυγεῖν ἐκ ἴσου.

Idem aiebat: in tria mala inci-
 di, grammaticam, penuriam, &
 malam mulierem: duo effugi, ma-
 lam mulierem effugere non potui.

Ἐκ τῆ Σείδα.

Ex Suida.

Σεκῦνδ' Ἀθηνᾶς σοφί-
 σης, ὃς ἐξημεῖτο Πλίνι'· ἐ-
 πωνομάζετο δὲ Ἐπερ', ὡς ὕδρ
 τέκτον'· καὶ θηγητὴς δὲ γέγονε καὶ
 Ἡρόδοτε [Ἡ. Ἡρώδης] τῆς ὁ-
 φιστῆ· ἐργάτης μελέτας ῥητορικῆς.

Secundus Atheniensis Sophista,
 qui vocatus est Plinius: sed cogno-
 mento dicebatur Epitrus, quasi fa-
 bri filius. Fuit autem Herodoti [leg.
 Herodis] Sophista magister: scripsit
 declamationes oratorias.

VINCENTIUS Bellovacensis spec. hist. lib. 111. cap. 70.

Temporibus Adriani floruit SECUNDUS Philosophus, qui philo-
 sophatus est omni tempore silentium servans, & Pythagoricam vitam
 ducens.

ΣΕΚΟΤΝ-

ΣΕΚΟΎΤΝ ΔΟΤ S E C U N D I

Τῷ Σοφῷ Γνωμῶν.

Philosophi Sententiæ.

Τί ἐστὶ κόσμος ;

Quid est Mundus ?

* **Α** Κατάληπτος αἰὼν, ἀ-
ωρητικὸν κατασκευασμα,
ἀταύωτον ὕψωμα, ἀτοκόντητον
διαστημα, πολυχάρακτον μόρ-
φωμα, αἰώνιον διακρότημα, αἰ-
θέρ ἀρεπτικός, πολυδοίκτητον
πᾶνμα, ἐπὶ ἀπλάνες κύκλωμα,
ἥλιος, φῶς, ἡμέρα, σελήνη,
ἀστρα, σκοτεινόν, γῆ, πῦρ,
ὕδωρ, ἀήρ.

Incomprehensibilis complexio,
structura mente contemplanda,
altitudo oculis inaccessa, ex se na-
tum spectaculum, multiformis fi-
guratio, æternus tenor, almus æ-
ther, multipartitus spiritus, septi-
vagus circuitus ; sol, lumen, dies,
luna, stellæ, tenebræ, nox ; terra,
ignis, aqua, aer.

Τί ἐστὶν ὠκεανός ;

Quid est Oceanus ?

Κόσμος ἀναγκάλισμα, θα-
λάσσιον σεφάνωμα, ἀλμυρὸς
ἀσμός, ἀτλαντικός ζωστήρ, πά-
σις φύσεως πεδίομος, οἰκου-
μένης χάτοχος.

Mundi amplexus, corpora mari-
tima, falsum vinculum, cingulum
Atlanticum, totius naturæ ambi-
tus, orbis fascia.

Τί ἐστὶ θεός ;

Quid est Deus ?

Ἰδιόπλεστον ἀγαθόν, πολύμορ-
πον εἶκασμα, ἀσυνώπτητον ὕψωμα,
πολυχάρακτον μόρφωμα, δυσνο-
μήστον ζήτημα, ἀθάνατος νῦς,
πολυδοίκτητον πᾶνμα, ἀκοίμητος
ὕπαιλμος, ἰδίᾳ πάντων ἐστία, πο-
λύδυνμος δυνάμις, πασχευτὴς
χρῆς, φῶς, νῦς, δυνάμις.

Bonum nativum, multiformis
imago, altitudo invisibilis, variè
effigiata forma, quæstio intellectu
difficilis, mens immortalis, spiritus
cuncta pervadens, pervigil oculus,
propria omnium essentia, multino-
minis potestas, manus omnipotens,
lumen, mens, potestas.

* **Α**νελάνκτος αἰὼν] veteris versionis auctor ἀνελάνκτος αἰὼν ἰστί,
& paulò post ἀπλάνης κύκλωμα sed utrique nostram lectionem præfero.
Veni enim hæc cuius conferre facile est.

Τί

Τί ὄντιν ἡμέρα;

Στάδιον χακοπαθείας, δουδε-
κάρθ διαδρομή, ἀρχὴ καθη-
μερινή, ὑπόμνησις βιωτικῇ, δι-
λινὴ σπότασις, αἰώνιον αἰθέριμα,
φυσικὸν ἐσώπτεισμα, ἀεὶ ἔκστα
μέριμα.

Τί ὄντιν ἡλιος;

Οὐρανίθ ὀφθαλμός, νυκτὸς
ἀνταγωνιστὴς, αἰθέριον κύκλωμα,
κοσμικὸς ἑλεγχθ, ἀκλήρθ
φλόξ, καρπῶν περὶ βόλαιον, ἄσ-
τεςθ ἀκλῖς, κεχορηγημένη λαμ-
πὰς, ὑρανίθ ὀδοιπόρθ, ἀδιδά-
λκτον φέγγος, ἡμέρας κόσμον.

Τί ὄντιν Σελήνη;

Οὐρανὴ πορφύρα, νυκτερινὴ
πλάμυδία, πλεόντων παννύχσ-
μα, ὀδόντων παρηγρεία, ἡλίε
διαδοχὴ, ὑρανίθ ὀδοιπορία, κα-
κέρων ἔχθρα, σημεῖον ἑορτῶν,
μυσιῶν ἀνακύκλωμα, παλίν-
δραμθ ἀνάνησις.

Τί ὄντιν ἄνθρωπος;

Νῆς σεσαρκωμένθ, πνέμα-
πτόν ἀγγεῖον, αἰδηπτόν οἶκημα,
οἰκητῆμον ὀλιγοχρόνιον, ὅππο-
νθ ψυχὴ, τύχης παίγιον, φρέν-
πσμα χρόνε, ὡσεωμόρον ὄργα-
νον, κατὰ σκοπθ βίε, φωτὸς
ἀποστάτης, γῆς ἀπαίτημα.

Quid est Dies?

Stadium laboris, duodecim ho-
rarum decursus, quotidianum
principium, admonitio vitæ, vespertina dilatio, perpetua sup-
putatio, speculum naturale, soli-
citudo æreæ.

Quid est Sol?

Oculus cælestis, noctis adver-
sarius, æthereus circuitus, mundi
index, flamma sincera, frugum fo-
mentum, radius inextinguibilis,
fax semper suppetens, viator cæle-
stis, indeficiens lumen, ornamen-
tum diei.

Quid est Luna?

Cæli purpura, solamen noctur-
num, navigantium pervigilium,
peregrinantium consolatio, solis
vicaria, iter cælestæ, facinororum
inimica, signum festorum, men-
strua revolutio, reciprocum memo-
raculum.

Quid est homo?

Mens induta carne, vas spiritale,
sensile domicilium, breve habi-
taculum, anima ad labores nata,
fortunæ ludibrium, temporis cura,
instrumentum ossium, vitæ explo-
rator, lucis defensor, terræ credi-
tum.

Τί ἐστι γυνή;

Quid est mulier?

Ἄνδρες ἐπιθύμων, ὣς ἐστὼ-
μενον θείον, συγκοιμωμένη λέ-
αινα, ὣς περικύνη δρόχαινα,
ἱματισμένη ἔχιδνα, αὐθαίρετο
μάχη, πολυτελής πέλεμος, κα-
θημερινή ζημία, ἀνδρωποποιὸν
ἰσχυρῆμα, ζῶον πονηρὸν, ἀνα-
σχῶν χάκον.

Viri desiderium, fera contuber-
nalis, lezna lexi socia, dracena
custodita, vipera vestita, pugna vo-
luntaria, bellam sumptuosum, di-
spendium quotidianum, hominum
procreandorum officina, animal
malitiosum, malum necessarium.

Τί ἐστι πῦρ;

Quid sunt divitia?

Χρυσὴν εορτίον, ἡδονῶν ἰση-
ρίτης, ὀπτελιδόμῳρον παρῆμα,
ἀπὸλαυσις ἀνέκφορος, ὀδόν
ὣς ἐστὼμενον, φόβος ἐλπιζό-
μενος, καθημερινή μελέτη, ἐν-
μυτίπῳτον παρῆμα, φιλέμενον
ἀπύχμα, ἀπειπῳτον ταλαιπώ-
ημα, ὑψηλὸν πῶμα, ἀρχεινὸν
ὣς δεμα, ἀπειρῳμῳρον ἀπύχ-
μα.

Sarcina aurea, voluptatum mi-
nistræ, res insidiis exposita, volu-
ptas ineffabilis, invidia domestica,
speratus timor, studium quoridia-
num, res lubrica, amabile infor-
tunium, desiderabilis ærumna,
summa rerum apex, tessera argen-
tea, erratica felicitas.

Τί ἐστι πενία;

Quid est paupertas?

Μισέμενον ἀγαθόν, ὑμείας
μῆτηρ, ἡδονῶν ἐμποδισμὸς,
ἀμείνων διατελεῖ, δυσάποπα-
σον κῆμα, ὀπνοίων διδασκαλὸς,
σοφίας ἀνδρήσεις, ἀφρονον παρῆ-
μα, ἀκόρῳσις ὥσια, ἀζημίω-
τος ἐμπορεία, ἀψήφους ὥσια.

Bonum odiosum, mater sanita-
tis, impedimentum voluptatum,
vita sine curis, tuta possessio, ma-
gistra cogitationum, sapientiæ re-
pertrix, res absque invidiâ, opes
ab exploratoribus securæ, merca-
tura indemnis, divitiæ non suppu-
tandæ calculis.

Τί ἐστι φίλος;

Quid est amicus?

Ζητέμενον ὄνομα, ἀνδρω-
τος ἀφανής, δυσδέρητον κῆμα,
αταρτυγὴ δυσχῆρας, ἀποείας

Nomen inane, homo nusquam
comparens, res inventu difficilis,
infelicitatis refugium, angustiarum
ἀπαμύδιον,

ᾧδραμύδιον, ἄκθ' ταλαιπω-
είας, κατὰσκοπ' βίης, ἀνδρῶ-
π' ἀκατάληπ' , ἀνυπόστατον
κρίμῆλιον, ἀκατάληκ' ἐυ-
τυχία.

solatium, miseriarum fomentum,
vitæ inspector, homo incompre-
hensibilis, thesaurus nusquam ex-
istens, indefinens felicitas.

Τί ἐστὶ γῆρας;

Quid est senectus?

Πλήρωσις ἡμερῶν, ὑγαίνεσθαι
νόσθ' , ζῶν θάνατ' , περσοδο-
κωμὴν μείμνα, φόβ' ἐλπι-
ζόμεν' , πολυχρόνιον γέλασ-
μα, ἄπον' φεβήσεις, ἔμπυες
νεκρὸς, ἀφροδίτης ἀλλότριον,
θάνατ' περσοδοκώμεν' , νεκρὸς
κινέμεν' .

Plenitudo dierum, sanus mor-
bus, viva mors, cura expectata,
speratus timor, annosum deridicu-
lum, enervis prudentia, cadaver
spirans, Veneris odium, mors ex-
pectata, mobile cadaver.

Τί ἐστὶν ὕπν' ;

Quid est somnus?

Καμάτων ἀναπαυσις, ἰατρῶν
κατόρθωμα, διδελφῶν λύσις,
ἀγρυπνέων σοφία, νοσέντων
ἐυχή, θανάτου εἰκὼν, ταλαιπω-
ρέων ᾧδραμύδια, πάσης πνοῆς
ἡσυχία, πλεσίων ἐπιτήδεύμα,
πενήτων ἀδολεγία, καθημερινή
μελέτη.

Laborum requies, desideratus
medicorum effectus, victorum so-
lutio, insomniolorum sapientia,
ægotantium votum, mortis ima-
go, afflictorum solamen, universi
spiritus quies, divitum studium,
pauperum oblectamentum, quoti-
diana occupatio.

Τί ἐστὶ χάρις;

Quid est pulchritudo?

Φυσικὴ ζωγραφία, ἰδιόπλεστον
ἄγαθον, ὀλιγοχρόνιον ἐπιχίμα,
ἐυκαίριακτον κτήμα, ἔμπυες
πύρρ' αἰσῆς, ἀνδρὸς ἀσελγῆς
ναυάγιον, ἀπαράμεινον ἄγαθον,
σεσαρκωμένη ἐτυχία, ἡδονῶν
ὑποκρίματα, ἐνθ' ἡδονῶν
ἀσυνέκκτον ὡσεύμα, ἀνδράπων
ᾧδραμύδια.

Nativa pictura, inaffectatum
bonum, momentanea felicitas,
mutabilis possessio, spirans leno-
cinium, hominis incontinentis nau-
fragium, bonum instabile, carnea
felicitas, voluptatum ministra, flor
marcidus, res non parabilis, ho-
minum solatium.

Τί ἐστι γῆ;

Quid est terra?

Οὐρανὸς βάσις, ἀπὸ θρόνον δι-
ώρημα, ἀεροφοῦς ῥίζωμα, γυμνά-
σιον ζωῆς, σελιῶν παννύχσιμα,
ἀστυπῶν διώρημα, ὁμβρίων
πᾶσις, καρπῶν μήτηρ, ἄδ' αὖ χα-
λκῶν, αἰώνιον φύλαγμα, πο-
λυδοικητὸν χώρημα, θύνα καὶ
ἐπαυλὸν πάντων.

Coeli basis, speculario sine fun-
do, radiculario aërea gymnasium vi-
tæ, lunæ pervigilium. spectaculum
visu incomprehensibile, imbrum
nutrix, frugum mater, inferorum
operculum, custodia æterna, spaci-
um multarum ditionum, generatio
& receptaculum rerum omnium.

Τί ἐστι γεωργός;

Quid est agricola?

Καρπῶν ὑπερέτης, ὁμβρίων
διατητής, ἐρημίας συνήθης, α-
σπασίας ἐμπορεύς, ὕλης ἀντα-
γωνιστής, ἑσφίης ὑπουργός, πε-
δίων ἀειδής, γῆς ἰατρός, δέν-
δρων φυταργός, ὀρνέων παιδα-
ργός, χακοπαδείας συνήθης.

Frugum minister, imbrum ar-
biter, solitudinis amicus, merca-
tor maris expertus, silvæ adversari-
us, viculus operarius, corrector
camporum, terræ medicus, plan-
tator arborum, avium magister, æ-
rumnæ consuetudo.

Τί ἐστι πλοῖον;

Quid est navigium?

Ἐπὶ θαλάσῳ, ἀθεμελί-
ωτο οἰκία, ἡρμοσμένον τάρβος,
κυβικὴ σάνις, ἀνέμων ὁδοποιεῖα,
ἀνιπταμένη φυλακή, ὀππλέων
μήρυξ, πλάγιον ἴστωσιν, ἀνε-
ργωμένη γαλεάγρυς, ἐγκύμασιν
ὁδοποιεῖα.

Res fluctuans, domus sine fun-
damento, sepulcrum paratum, ta-
bula quadrata, ventorum peregrina-
tio, volitans carcer, mors nati-
rans, equus marinus, decipula
aperta, fluctivagum iter.

Τί ἐστι ναῦτης;

Quid est nauta?

Κυμάτων ὁδοιπότης, θαλά-
σσης * βερηδάειος, ἀνέμων συν-
εσφίς, οἰκεμένης ξένος, γῆς
ὑποτάτης, χειμῶντος ἀντάγωνιστής,

Fluctuum viator, vereda-
rius maris, ventorum comes,
orbis hospes, terræ deser-
tor, tempestatum adversarius,

* Est vox Græco barbara, de quâ vide Jo. Meursi, Glossar.

διαπύρρον

διαπόνηΘ μονομάχΘ, ἀνέμων
ἰχθυήτης, ἀδύλΘ ἐπι σωτηρία, maritimus gladiator, peruestigator
θανάτου γέτων, θαλάσσης ἐρε- ventorum, salutis incertus, mortis
σής. vicinus, maris amator.

Τί ὄζει θάνατος;

Quid est mors?

ΑἰώνιΘ ὕπνΘ, ἀνάλησις
σώματιΘ, ταλαιπορέωντων ἐπι- Somnus æternus, resolutio cor-
θυμία, πνέματιΘ ἀπόστασις, poris, afflictorum desiderium, re-
φυγή καὶ ἀπόκλισις βίου, πλεόντων cessus spiritus, fuga & abdicatio
φόβΘ, πενήτων ἀνδραγαθία, vitæ, divitum timor, pauperum
ἀνάλησις μελῶν, ὕπνε πατὴρ, solamen, resolutio membrorum,
ἀληθινὴν παρηγορία, ἀπόλησις pater somni, verus terminus fixus,
πάντων. dissolutio omnium.

Τ Ε ' Λ Ο Σ.

F I N I S.

SECUNDI

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ἨΘΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

THEOPHRASTI

NOTATIONES MORUM

ISAACO CASAUBONO Interprete.

Editio Nova.

Accessere in fine Variantes Lectiones ex Cod. MS°,
Et optimis quibusque impressis.

CANTABRIGIÆ:

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi,
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

1670

TO THE HONORABLE

MEMBERS OF THE

HOUSE OF REPRESENTATIVES

OF THE STATE OF NEW YORK

IN SENATE

REPORT

OF THE COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE

IN RESPONSE TO A RESOLUTION

ALBANY:

JOHN B. LEECH, PRINTER.

1880.

SECUNDI PHILOSOPHI

Responsa ad interrogata Adriani,

Ex Vincentio Bellovacense, spec. hist. l. x. cap. lxxi.

Quid est *Mundus* ? Incessabilis circuitus , spectabilis supellex , multiformis formatio , æternus tenor , circuitus sine errore.

Quid est Oceanus ? Mundi amplexus , terminus coronatus , (al. coarctatus ,) hospitium fluviorum , fons imbrium.

Quid est Deus ? Immortalis mens , incontemplabilis celsitudo , forma multiformis , incogitabilis inquisitio , insopitus oculus , omnia continens , lux , bonum , & quod est hujusmodi.

Quid est Sol ? Cœli oculus , caloris circuitus , splendor sine occasu , diei ornatus , horarum distributor.

Quid est Luna ? Cœli purpura , Solis æmula , malefactorum inimica , solamen iter agentium , directio navigantium , signum solennitatum , larga roris , prælagium tempestatum.

Quid est Terra ? Basis cœli , meditullium mundi , fructuum custos & mater , operculum inferni , mater nascentium , nutrix viventium , devoratrix omnium , cellarium vitæ.

Quid est Homo ? Mens incarnata , phantasma temporis , speculator vitæ , mancipium mortis , transiens viator ,

loci hospes, anima laboriosa, parvi temporis habitaculum.

Quid est Pulchritudo? Flos marcidus, carnalis fœlicitas, humana concupiscentia.

Quid est Malier? Hominis confusio, insaturabilis bestia, continua sollicitudo, indefinens pugna, viri incontinentis naufragium, humanum mancipium.

Quid est Amicus? Desiderabile nomen, homo vix apprens, infœlicitatis refugium, indefinens fœlicitas.

Quid Divitia? Auri pondus, curarum ministri, delictatio injucunda, insatiabilis invidia, desiderium inexplabile, os excelsum, invisa concupiscentia.

Quid est paupertas? Odibile bonum, sanitatis mater, curarum remotio, sapientiæ repertrix, negotium sine damno, possessio absque calumnia, sine sollicitudine fœlicitas.

Quid Senectus? Optatum malum, mors viventium, incolumis languor, spirans mors.

Quid Somnus? Mortis imago, laborum quies, infirmantium votum, miserorum desiderium.

Quid est Vita? Beatorum lætitia, miserorum mœstitia, expectatio mortis.

Quid est Mors? Æternus somnus, divitum pavor, pauperum desiderium, inevitabilis eventus, latro hominis, fuga vitæ, resolutio omnium.

Quid est Verbum? Proditor animi.

Quid est Corpus? Domicilium animæ.

Quid est Barba? Sexûs discretio.

Quid est Cerebrum? Custos memoriæ.

Quid est Forma? Imago animi.

Quid Oculi? Duces corporis, vasa luminis.

Quid

Quid est Cor ? Receptaculum vitæ.

Quid Iecur ? Custodia caloris.

Quid Fel ? Suscitatio iracundiæ.

Quid Splen ? Risûs & lætitiæ capax.

Quid est Stomachus ? Ciborum coquus.

Quid Ossa ? Robur corporis.

Quid Pedes ? Mobile fundamentum.

Quid est Ventus ? Aëris perturbatio , mobilitas aquarum, siccitas terræ.

Quid sunt Flumina ? Cursus indeficiens, refectio Solis, irrigatio terræ.

Quid Amicitia ? Æqualitas animorum.

Quid Fides ? Ignotæ rei miranda certitudo.

Quid est quod hominem lassum fieri non finit ? Lucrum.

SECUNDI PHILOSOPHI SENTENTIÆ

Sive Quæstiones Problematum scriptæ ad Adrianum Imp.

Ex Casp. Barthii Advers. lib. xi. cap. xvii.

M^{Undus}, est incessabilis circulus, cunctorum via & transitus.

Mare, mater aquarum, terræ amplexus.

Deus, mens immortalis, incomprehensibilis certitudo, forma omniformis.

Cælum, Sphæra volubilis, campus intelligentiæ, hortus æternitatis, theatrum vitale omnium.

Sol, oculus Dei, cœli & naturæ sensus, temperator vitarum, horarum æternus distributor.

Luna, Solis famula, tenebrarum arbitra, index malefactorum, directio æstuum, tempestatum & ventorum indicium.

Homo, mens incarnata, anima subiecta tempori, lusus astrorum, speculator vitæ, motus & mortis mancipium.

Terra, basis mundi, mater corporum.

Dies, stadium laborum, viventium respectus, mortis calculatio.

Ær, custodia vitarum, animarum fundus.

Lux, rerum facies, colorum index.

Pluvia,

Pluvia, terræ exsudatio, nutrix fructuum.

Nebula, tenuis nox.

Ventus, aeris turbatio, mobilitas aquarum, siccitas terræ.

Aqua, subsidium vitæ, fons fructuum, scatebra agilitatis, macularum ablutio.

Flumen, imago temporis, cursus indeficiens, refectio solis, irrigatio terræ.

Gelu, frugum exsiccatio, pons aquarum naturalis.

Hyems, caloris exsilium.

Ver, parturitio terræ.

Æstas, rerum voluptas, naturæ prægnatio, venustas laborum.

Mulier, sollicitudo perpetua, humana furia, quotidianum damnum, perpetua iracundia, pondus immobile, necessarium malum.

Pulchritudo, naturalis captio, parvi temporis flos, error humanus, omnium cupiditas, dulcis morbus, amabile tormentum.

Finis Sententiarum Secundi.

Secundo ob argumenti similitudinem sequentes Joannis Pediasimi versiculos ex Regiâ bibliothecâ descriptos subjunximus.

ἸΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΕΔΙΑΣΙΜΟΥ

Τῷ Βυλγαρίας Χαρτοφύλακῷ Πόδῳ.

Περὶ γυναικὸς κακῆς.

Γυνὴ πονηρὰ ναυάγιον ἀρρέγων·
 Ἀρρώστια ζωοικῷ ἐκ ἰωρδάν·
 Καθημερινὴ τῷ ζωοίκῳ ζημία·
 Ἰῆρας ἄωρον ἐνέτη τρισαθλίῳ·
 Στερκτὸν κακὸν, μέμνα συγκαθημένη·
 Νύξ ἀτέλῳ, χειμερινὴ πικρία·
 Ὑπερβόλον ἔλκῃ, ἐνδομαχέου σθέν·
 Πονηρὰ φύσις, ἀκατάλλακτῷ μάχῃ·
 Βίη, ζυδασιμὸς, ὑπόκολλῳ, κορπῷ·
 Ἀνήμερ, λέαινα συμπεπλημένη·
 Πνεύπο, χίμαρα, μὴ νικωμένη·
 Ὑδρα πολυκέφαλῃ, ἀμαρὸν τέρας·
 Μαινὰς, σβάς, ἀντικρυς ἀκολασία·
 Ῥίζα πονηρὰ, χερσίνων βλασημάτων·
 Γαστήρ ἀκράτης, ἡκονημένην σῆμα·
 Πάντολιον ὄμμα, θρύψις ἐξησκημένη·
 Ὑποψίας δάλασσα, συγκεχυμένη·
 Κακουργίας δύελλα, συσροεμένη·
 Συμπληγὰς ἄλλη, Σκύλλα, Χάρυβδις ἐάγῃ·
 Εὐειπῷ, ἄλλη Σπύξ γέμματα σακρῶν·
 Ἀφ' ἐτίας πῦρ, κατακλυσμὸς οἰκίας·
 Ἐπώσιον γῆς καὶ δυσάσκαλον βάρῃ·
 Κρημνὸς κορέκων, ταινάρη χάσμα μέγα·
 Τὸ φρεσυχὸν πᾶν Ἀχέρων παροσύρων·
 Ἑεινυὸς ὑπόπικρος, ἄδης παμφάγῃ·
 Οἰωνὸς ἀπαίσῃ ἀνδρὶ συζύγῳ·
 Ὡς γυναικα πηλικεύτω ἐκφύροι;

Περὶ

JOANNIS PEDIASIMI

Chartophylacis Bulgariae Desiderium.

De muliere mala.

Mulier mala virorum naufragium,
 Morbus domesticus insanabilis,
 Quotidianum conjugis damnum,
 Senectus prematura mariti infelicissimi,
 Amabile malum, cura assidua,
 Nox illunis, brumalis amarities,
 Dolosum ulcus, occultè grassans tabes,
 Maligna natura, internecinum praelium,
 Vita exitium, scorpium tectus sinu,
 Immitis leana complexu juncta,
 Ignivoma Chimera insuperabilis,
 Hydra multiceps, invincibile monstrum,
 Furiosa, procax, publica lascivia,
 Radix mala pejorum propaginum,
 Venter incontinens, os exacutum,
 Protervus oculus, luxuria exercitata,
 Suspicionum pelagus turbatum,
 Improbitalis procella concitata.
 Altera Symplegas, Scylla, Charybdis vorax,
 Euripus, altera Styx abundans lacrimis,
 Incendium domesticum, diluvium domus,
 Inane terra & insupportabile pondus,
 Precipitium exitiosum, Tanari vorago ingens,
 Oblivia quaque absorbens Acheron,
 Erinnyes acerba, infernus vorax,
 Omen malè auspicatum conjugii.
 O quis mulierem talem effugiat?

Περὶ γυναικὸς ἀγαθῆς.

Ἀνδρεία γυνὴ πλὴς ἀκρίων συζύγῃ.
 Ἐυρωσία Σύμφυλ' ἢ Συλωμένη.
 Καθημερινὸν κέρδ' ἔξ ἔργασίας.
 Γῆρας λιπαρὸν ἐνέτη μακαρίῳ.
 Δῶρον θεῶ, Σωτέρ' ἀμεινία.
 Ἐυήλιον φῶς, ἥρ' ἡδυμία.
 Πρέσβηλον ἀκ', Συμφανὲς Σωπτεία.
 Φύσις ἀγαθὴ, φίλ' ἐν ᾧ τ' καρδίας.
 Βίη πλατυσμένη, ἀγαθῶν μορμυρία.
 Ἐργατικὸς βῆς ἀρετῆς ἐξ ἀγνώθ'.
 Παροιμιανδὸν τ' ἀμνηστίας κέρας.
 Νέφ' μυθικὸν βλύζον ἀδρὸν χρύσειον.
 Ἐυχημοσύνης ἀπαρμάντ' ἰσχυρῶ.
 Βλαστῶν ἀγαθῶν ῥίζα κοσμιωτέρα.
 Μέλιον καλεῖσθαι λαμὸς, δόξῃσι νόμα.
 Κάτω νεφελὸς ὄμμα, σεμνότης ἔπος.
 Κύμα γαλλῶν, ἀπότης τ' καρδίας.
 Αὔρα πνεύσα παρὲως ἀποιῖαν.
 Ἐν νυκτὶ φρυκτὸς, ὄρμ' ἐν κλυδωνίῳ.
 Ἀστὴς ἰσχυρὸς, ἐν παρὰδείτῳ πίδαξ.
 Ποδηγῶν φῶς, αἰθερία τ' οἰκία.
 Γῆς ἀλογον γήνημα, γῆς ἰσχυρία.
 Σώτηρα περὶ λῆς, ἀσφαλὲς βίη κλίμαξ.
 Ὀλεσιόδωρ' Νεῖλ' ἀργυροῦράς.
 Σίμβλον μελιῶν, ἡλύσον μακάρων.
 Αἴσπον οἰωνισμα πρὸ Σουδνέτη.
 Ὡς πρὸς γυναικα πηληγύτῳ εἰλάχῃ;

Τ Ε Λ Ο Σ.

De muliere bona.

Mulier proba placidus viri cursus,
Sanitas familiaris nescia eripi,
Quotidianum lucrum ex laboribus,
Senectus jucunda mariti felicissimi,
Donum Dei, communis securitas,
Lumen serenum, verna voluptas,
Manifesta medela, evidens salus,
Natura benigna, amor ex precordiis,
Vita dilatio, bonorum acervus,
Bos operosus aratri jugum trahens,
Proverbiale Amalthea cornu,
Nubes fabulosa auro copioso manans,
Modestiae inaffectata imago,
Germinum bonorum radix praestantior,
Gula mensuram servans, os benedicum,
Oculus demissus, morum gravitas,
Fluctus tranquillus, cordis simplicitas,
Aura benignitatem clementer spirans,
Specula nocturna, tranquilla statio,
Immotus isthmus, fons hortum irrigans,
Lumen viam dirigens, domus serenitas,
Terra nobile germen, terra comparanda precio,
Salutare refugium, tuta vita scala,
Nilus opum largitor argento fluens,
Alveare apum, beatorum Elysium,
Omen auspicatum thori socio.
O quis mulierem talem inveniat?

F I N I S.

1940

1911

2000

$\Delta H_{\text{vap}} = 33.9 \text{ kJ/mol}$

1911

1940

1. The first group of people who are interested in the study of the history of the United States are the people who are interested in the history of the United States.

[Faint handwritten text at the bottom of the page]

[Faint handwritten text]

1. *Sp. 1* 1/2

1. The first group of people who are not in the labor force are those who are not in the labor force because they are not in the labor force.

... ..

...the

... ..

1908-1909

1944

1. The first group of people who are not in the labor force are those who are not in the labor force because they are not in the labor force.

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

SEXTI PYTHAGOREI
SENTENTIÆ

E Græco in Latinum,

A RUFFINO VERSÆ,

ET

XYSTO Romanæ Ecclesiæ Episcopo
Falsò attributæ.

CANTABRIGIÆ:

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi,
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

2
SEPT 11 1891

AT THE

STATE OF OHIO

County of Hamilton

CLERK OF THE COURT

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and the seal of the Court, at Hamilton, Ohio, this 11th day of September, 1891.

SEXTI PYTHAGOREI SENTENTIÆ

E Græco in Latinum,

A *Ruffino* Versæ, & *Xysto* Romanæ
Ecclesiæ Episcopo falsò attributæ.

Fidelis homo, electus
homo est.

Electus homo, ho-
mo Dei est.

Homo Dei est, qui
Deo dignus est.

Deo dignus est, qui nihil indi-
gnè agit.

Dubius in fide, infidelis est.

Infidelis homo, mortuus est cor-
pore vivente.

Verè fidelis est, qui non peccat,
atque etiam in minimis cautè agit.

Non est minimum in humana
vita, negligere minima.

Omne peccatum impietatem
puta. Non enim manus, vel ocu-
lus peccat, vel aliquod hujusmodi
membrum: sed malè uti manu vel
oculo, peccatum est.

Omne membrum corporis, quod
invitat te contra pudicitiam agere,
abjiciendum est. Melius est uno
membro vivere, quàm cum duobus
puniri.

Immortales crede te manere in
judicio honores & pœnas.

Si quæcunque in hoc mundo ha-
bes aliquis auferat tibi, ne indig-
neris.

Inculpatus esto.

Omnia auferenti à te cede, præ-
fer libertatem.

Sapiens vir, & pecuniæ con-
temptor, similis est Deo.

Rebus mundanis in causis tan-
tùm necessariis utere.

Quæ mundi sunt, mundo: &
quæ Dei sunt, reddantur Deo.

Certus esto, quod animam tuam
fidele depositum acceperis à Deo.

Cum loqueris Deo, scito quod
judiceris à Deo.

Optimam purificationem puta-
to, nocere nemini.

Anima purificatur Dei verbo per
sapientiam.

Non putes Dei sapientiam in-
sensibilem esse.

Deus sicut mens est, quæ move-
tur.

tur. Sponte secundum hæc & subsistit.

Magnitudinem Dei non invenies, etiam si pennis volare possis.

Nomen Dei ne quæras, quia non invenies: nam omne quod nomine appellatur, à digniore nomen accipit, ut alius quidem vocet, alius autem audiat. Quis ergo est, qui nomen imposuit Deo? Deus autem non nomen est Deo, sed indicium quod sentimus de Deo.

Nihil ergo de Deo, quod non licet quæras.

Deus sapiens lux est, non capax contrarii.

Quæcunque fecit Deus, pro hominibus ea fecit.

Angelus minister est Dei ad hominem.

Tam pretiosus est homo apud Deum, quam Angelus.

Primus beneficus est Deus: Secundus est is, qui beneficii ejus sit particeps homo. Vive igitur ita, tanquam qui sis secundus post Deum, & electus ab eo.

Habes, inquam, in te aliquid simile Dei, & ideo utere teipso velut templo Dei, propter illud quod in te simile est Dei.

Revereat vitam tuam mundus. Nihil admittas quod tibi invehat notam.

Male viventes cum è corpore excesserit, cruciabit malus dæmon: usque quo etiam novissimum quadrantem exigar ab eis.

Beatus vir cujus animam nemo reprehendit ad Deum euntem.

Deum ergo honora super omnia ut ipse dominetur tibi,

Quicquid super omnia honoraveris, hoc tibi dominabitur. Si autem dominatum tui gerit Deus, ita tu demum dominaberis omnibus.

Honor summus Deo, scire eum & imitari.

Simile quidem Deo per omnia nihil est, grata tamen ei est inferioris quantum possibile est imitatio.

Templum Sanctum est Deo, mens pii, & altare est optimum ei, cor mundum, & sine peccato.

Hostia soli Deo acceptabilis, benefacere hominibus pro Deo.

Deo gratiam præstat homo, qui quantum possibile est vivit secundum Deum.

Deus quidem nullius eget, fidelis autem Dei solius: æmulatur ergo illum qui nullius eget, is qui paucis in rebus necessariis indiget.

Satage magnus quidem esse apud Deum, apud homines vero invidiam fugere.

Si benignus sis erga indigentes, magnus eris apud Deum.

Sapiens vir, cujus viventis quidem parva est apud homines opinio, defuncti vero gloria prædicatur.

Omne tempus, quo de Deo non cogitas, hoc puta te perdidisse.

Corpus quidem tuum incedat in terra, anima autem semper sit apud Deum.

Intellige quæ sint bona, ut bene agas.

Bona cogitatio hominis Deum non latet, & ideo cogitatio tua pura sit ab omni malo.

Dignus esto eo, qui te dignatus est

est filium dicere, & age omnia ut filius Dei.

Quod Deum patrem vocas, hujus in actionibus tuis memor esto.

Vir castus & sine peccato, potestatem accepit à Deo esse filius Dei.

Bona mens, chorus est Dei.

Mala mens, chorus est dæmonum malorum.

Injustum si inhibeas agere injuste, hoc est secundum Deum punire.

Sarage non videri, sed esse justus: certum est enim, non esse eum, qui videri vult esse.

Honora quod justum est propter hoc ipsum quod justum est.

Nequaquam latebis Deum agens injuste, sed nec cogitans quidem.

Vir sapiens castus erit Deo.

Omnem spurcitiam fuge.

Semper de bonis loqui stude.

Libidinem vince, continens corpus in omnibus, quia ex delitiis & voluptatibus non effugies spurcitiam.

Voluptuosum Deus non exaudit.

Deliciarum finis corruptio.

Non verbum, sed ratio præcedat actus tuos.

Perniciosum est servire vitiis, quia quot vitia habet anima, tot & dominos.

Amor pecuniæ amorem carnalium indicat.

Acquire possessionem animæ firmam, virtutem. Quid est firma possessio, nisi virtus aut vis animæ?

Renuncia rebus corporis, dum adhuc potes, & quantum potes.

Hoc solum tuum ducito quod bonum est.

Qualis vis esse dum Deum oras, talis semper esto.

Dum optima quæque abjeceris prædia, tunc purificatus pete quod vis à Deo.

Lingua maliloqua indicium est mentis malæ.

Insuesce linguam tuam bene proloqui, & maxime cum de Deo fit sermo.

Nocere Deo nemo potest.

Impius, in Deum maledicus, & infestus, & contumeliosus est.

Fundamentum pietatis est continentia: culmen autem pietatis amor Dei.

Pium hominem habeto tanquam teipsum.

Opta tibi evenire non quod vis, sed quod expedit.

Qualem vis esse proximum tuum tibi, talis esto & tu tuis proximis.

Quæ culpes, facere noli.

Nulli suadenti acquiescas petere quod non est bonum.

Quod Deus tibi dat nullus auferre potest.

Delibera priusquam agas, & antequam agas, provide quale sit quod factus es.

Si quid non vis scire Deum, istud nec agas, nec cogites.

Priusquam agas quodcumque agis, cogita Deum, ut lux ejus præcedat actus tuos.

Grandis impietas in Deum, affligere hominem.

Anima illustratur recordatione Dei.

Contentus esse mediocribus stude.

Noli

Noli omnia concupiscere.

Occasiones donorum perquire etiam cum labore.

Noli diligere ea quæ corporis sunt.

Immundum hominem facit actus turpis.

Purgatur anima insipientis, cum arguitur intrinsecus latens sensus ejus.

Deus in bonis actibus hominibus dux est.

Neminem inimicum deputes.

Dilige omne quod ejusdem tecum naturæ est, Deum verò plus quam animam dilige.

Pessimum est peccatoribus, in unum convenire cum peccant.

Multi cibi impediunt castitatem, & incontinentia ciborum immundum facit hominem.

Animantium omnium usus quidem in cibis indifferens, abstinere verò rationabilius est.

Non cibi qui per os inferuntur polluunt hominem, sed ea quæ ex malis actibus proferuntur.

Quicquid cupiditate victus acceperis, polluit.

Multitudini placere ne satagas.

In omni quod bene agis, auctorem esse deputa Deum.

Mali nullius auctor est Deus.

Non amplius possideas quam usus corporis poscit.

Aurum non eripit animam è malis.

In delictis corporis positus, certum est quod ignores illa, quæ præparata sint tibi à Deo.

Ea posside quæ nullus possit auferre à te.

Fer quod necesse est, sicut necesse est.

Magnanimus esse stude.

Ea quæ contemnes si recte lapidaris, ne retinea. In quibus probabiliter magnificus eris, hæc obtine.

Hæc posce à Deo quæ dignum est præstare Deum.

Ratio quæ in te est, vitæ tuæ lux est.

Ea pete à Deo, quæ accipere ab homine non potes.

In quibus præcedere debet labor, hæc tibi opta evenire post laborem.

Oratio vel vota pigri sermo vanus.

Non oportet contemnere ea, quibus etiam post dispositionem corporis egemus.

Non petas à Deo, id quod cum habueris non perpetuo obtinebis.

Insuesce animam tuam aliquid magnum de se sentire post Deum.

Nil pretiosum ducas, quod auferre à te possit homo malus.

Hoc solum bonum putato, quod Deo dignum est.

Quod Deo dignum est, hoc & viro bono.

Quicquid non convenit ad beatitudinem Dei, non conveniat homini Dei.

Ea debes velle, quæ & Deus vult.

Filius Dei est, qui hæc sola pretiosa ducit, quæ & Deus.

Donec in desideriis est caro, anima ignorat Deum.

Cupiditas possidendi origo avaritiæ est.

Ex sui ipsius amore iniustitia nascitur.

Corpus animæ molestum non natura, sed peccatum fecit.

Omne quod homini plus est quam necesse sit, inimicum ei est.

Qui amat quod non expedit, non amabit quod expedit.

Sapiens verbis innotescit paucis.

Qui studet his quæ non bona, latebunt quæ sunt bona.

Semper apud Deum mens est Sapientis.

Sapientis mentem Deus inhabitat.

Inexplebilis est omnis cupiditas, propterea & semper indiget.

Sapiens semper similis est sibi.

Sufficit ad beatitudinem agnitio Dei solius, & imitatio.

Malis qui adulatur, pejores eos facit.

Intolerabilis fit malitia cum laudatur.

Lingua tua sensum tuum sequatur.

Melius est lapidem frustra iactare, quam verbum.

Delibera antequam dicas, ne quæ non expedit dicas. Verba sine sensu opprobria.

Verbositas non effugiet peccatum.

Brevis est in sermonibus sapiens.

Indicium imperitiæ longa narratio.

Veritatem dilige.

Mendacio tanquam veneno utere.

Ante omnia tempus verbis tuis requirito.

Tum loquere, quando tacere non expedit.

De quibus ignoras tace, de quibus autem certus es, loquere opportunè.

Sermo extra tempus indicium malitiolæ mentis est.

In conventu nè fatagas primum dicere

Melius est vinci vera dicentem, quam vincere mentientem.

Fides actus tuos omnes præcedat.

Sapientia animam perducit ad Deum.

Nihil tam vernaculum sapientiæ, quam veritas.

Nunquam potest anima bona mendacium diligere.

Pravo & pessimo ingenio fides aliena est.

Fidelis homo audire quæ oportet amat magis, quam dicere quæ non oportet.

Vir libidinosus ad omnia inutilis est.

Irreprehensibilis in verbis utitur Deo.

Peccata discipulorum opprobria sunt doctorum.

Mortui sunt apud Deum, per quos nomen Dei maledicatur.

Sapiens homo beneficus post Deum.

Sermones tui vitam tuam commendent auditoribus.

Quod fieri non decet, neque in suspicionem veniat, quasi id feceris.

Quod pati non vis ab alio, neque id facias.

Quæ tibi facere est turpe, hæc &

aliis imperare facienda turpissimum est.

Etiam in cogitationibus tuis mundus esto à peccato.

Cum præes hominibus, memento quòd & tibi præest Deus.

Vindictam exercens, scito quia & judicaris à Deo.

Majus est periculum judicantis, quàm ejus qui judicatur.

Levius est omne vulnus, quàm verbum.

Possibile est verbo fallere homines, non autem Deum.

Non putes malum, si tu cum veritatem scias culparis in verbo.

Malè sentire de fide, amor javantia facit.

Fidelis esse magis quàm videri stude.

Cole sapientem virum tanquam imaginem Dei viventis.

Sapiens vir etiamsi nudus sit, sapiens apud te habeatur.

Neminem propterea magni aestimes, quòd pecunià divitiisque abundet.

Difficile est divitem salvare.

Derogare viro sapienti ac Deo æquale ducito peccatum.

Verbum de Deo loquens depositum te putato accepisse animas.

Quòd bonum est, hoc solum te decere puta.

Age magna, non magna pollicens.

Non eris sapiens, si te reputaveris sapientem.

Non potest bene vivere qui non integre credit.

In tribulationibus quis sit fidelis agnoscitur.

Finem vitæ existima vivere secundum Deum.

Nihil putes malum, quod non sit turpe.

Mali finis injuria, injuriæ autem perditio.

Non dominatur mala affectio in mente fidelis.

Omnis mala affectio animi, rationi est inimica.

Quicquid feceris animo malè affecto poenitebis.

Affectiones pravæ ægritudinum initia.

Malitia est ægritudo animæ.

Animæ autem mors injustitia & impietas.

Tunc te putato fidelem, cum passionibus animæ carueris.

Omnibus hominibus ita utere, quasi communis omnium post Deum curator.

Qui hominibus malè utitur, se ipso malè utitur.

Qui nihil mali vult, fidelis est.

Opta ut bene possis facere inimicis.

Sine Deo non poteris vivere Deo.

Malis ineptus videtur vir sapiens.

Omnia sustento pro eo, ut secundum Deum vivas.

Orationem Deus non exaudiat hominis, qui egenum non exaudit.

Sapientia sapienti donum à Deo.

Honorans sapientem teipsum honorabis.

Fidelem te esse nosce.

Cum filium te quis Dei dicat, memento cujus te filium dicat.

Deum patrem invocans in actibus hoc recordare.

Verba tua pietate semper plena
sunt.

In actibus tuis ante oculos pone
Deum.

Nefas est Deum patrem invo-
care, & aliquid inhonestum agere.

Qui non diligit sapientem, nec
seipsum diligit.

Nulla propria possessio putetur
sapientis.

Quorum communis est Deus
idemque pater, hi nisi auxilia & o-
pem in commune conferant, impii
sunt.

Deo ingratus est qui non magni
ducit sapientem.

Conjugium tibi refutare conces-
sum est, idcirco ut viyas indefinen-
ter adhærens Deo. Si autem tan-
quam prælium sciens tamen pugna-
re vis, & uxorem duc, & filios pro-
crea.

Adulter est in suam uxorem om-
nis impudicus amator ardentior.

Nihil propter solam libidinem
facias.

Scito te adulterum esse, etiam si
cogites de adulterio. Sed & de
omni peccato eadem sit tibi ratio.

Fidelem te esse professus, spo-
pondisti pariter non peccare Deo.

Fideli mulieri ornatui ducatur
pudicitia.

Vir qui uxorem dimittit, profi-
tetur se nec mulierem gerere.

Mulier pudica gloria viri est.

Reverentiam habens uxori, ha-
bebis eam reverentem.

Fidelium conjugium certamen
habeat continentia.

Ut continueris ventrem, ita &
venereos motus.

Devota infidelium laudes.

Quæ gratis accipis à Deo, præ-
sta gratis.

Multitudinem fidelium non in-
venies. Rarum est enim omne
quod bonum est.

Sapientem honora post Deum.

Cum argueris sapientem, dili-
get te.

Qui sapienti non obtemperave-
rit, nec Deo obtemperabit.

Fidelis volens esse, præcipue qui-
dem hoc nitere, nè pecces: quod
etiam si fortè acciderit, saltem cave
nè iteretur idipsum.

Doctrinam quæ non est Deo di-
gna nè dicas.

Multa velle scire, curiositas ani-
mi putanda est.

Qui cognoscit quæ Deo digna
sunt, ille sapiens est.

Doctrinam ex qua proficere po-
tes in amore Dei, illam necessario
expete.

Sapiens vir parcit nè perdat tem-
pus.

Fiduciam cum verecundia habeto.

Excrucient te liberi malè viven-
tes, magis quam morientes.

Filii infideles nec filii.

Fidelis vir non ægre fert abjecti-
onem liberorum.

Vivere quidem non est in nobis,
rectè autem vivere in nobis est.

Non judices esse sapientiæ stu-
diosum, cui non de omnibus credis.

Criminationes adversus sapien-
tiæ studiosum noli admittere.

Stude communiter omnibus be-
nefacere.

Execrabile tibi sit, etiam justè
aliquid punire.

Si vis cum lætitia animi vivere,
noli multa agere. In multis enim
actionibus minor eris.

Quod non posuisti nè tollas, sed
sufficiant tibi quæ tua sunt.

Relinquens quæ possides, seque-
re verbum Dei. Liber enim eris
ab omnibus cum Deo serueris.

Cessa à cibo.

Ede citra satietatem.

Omni homini impartito.

Pro reficiendo paupere etiam je-
junare bonum est.

Omne poculum tibi suave sit,
quod sitim extinguit.

Ebrietatem quasi insaniam fuge.

Homo qui à ventre vincitur, bel-
luz similis est.

Ex carne nihil oritur bonum.

Turpissimæ libidinis ea quidem,
quæ suavia sunt citò transeunt, pro-
bra verò perpetuò manent.

Solent homines abscindere ali-
qua membrorum suorum pro sani-
tate reliquorum, quanto id præstan-
tius pro pudicitia fiet?

Grandem pœnam putato cum in
desideriis obtinueris, nunquam e-
nim sedat desiderium adeptio desi-
deratorum.

Non est sapienter factum, in quo
libertas aufertur.

Bona habere omnes quidem op-
tant, obtinent autem qui semetiplos
integre verbo Dei manciparunt.

Sapientiæ amator, & honestus
esto, & non obrectator.

Rara sit objurgatio tua, & op-
portuna.

Nimius risus indicium est animi
negligentis, nè ergo tantum tibi in-
dulgeas ut risu diffluas,

Castorum vita sit tibi honestatis
exemplum.

Oprimum quidem est non pec-
care, peccantem verò agnoscere
quàm ignorare, melius est.

Jactans non est sapiens.

Magnam scito esse sapientiam,
per quam ferre potes ineruditorum
insipientiam.

Turpe ducito proprio ore laudari,
Sapientum animæ insatiabiles
sunt in amore Dei.

Exordium in agendo à Deo sume
quæ agis.

Ore autem priùs Deum habeto
& mente quàm respices.

Ea quæ oportet discere & ita fa-
cere, nè coneris facere antequam
discas.

Carnem noli amare.

Animam bonam post Deum di-
lige.

Domesticorum indignationes fer-
re sapientis est.

Sapientum divitiæ continentia.
Si quid proprium alii tradideris,
at ipse non habebis, non judicis
bonum.

Iusta communio servanda.

Non dicas aliquid alio peccato
levius.

Sicut in beneficiis laudari vis,
ita in delictis patienter accipe in-
culperis.

Quorum laudes contemnis, eo-
rum neque derogationes magni-
pendas.

Thesaurum quidem defodere in-
humanum est, inventum auferre
non est sapientis.

Quantum laboras pro corpore,
tantum labores pro anima sapien-
eris.

Sapien-

Sapiens non est qui nocet.

Ad omnia quæ agis, Deum in-
voca testem.

Deus bonos actus hominum con-
firmat.

Malorum ætuum malus dæmon
dux est.

Sapiens vir Deum hominibus
commendat.

Deus super omnia opera sua, plus
super sapientem gloriatur.

Nihil tale post Deum verum fi-
cut sapiens.

Quæcunque Deus possidet, hæc
& sapiens.

Malus vir non putat esse provi-
dentiam.

Anima mala Deum fugit.

Omne quod malum est, Deo in-
imicum est.

Qui sapit in te, hunc dicitur esse
hominem.

Particeps Dei est vir sapiens.

Ubi est quod sapit in te, ibi est
& bonum tuum.

Bonum in carne non quæras.

Quod animæ non nocet, nec ho-
mini.

Sapientem hominem tanquam
Dei ministrum honora post Deum.

Tabernaculum quidem corporis
graviter ferre superbum est.

Deponere autem posse cum opor-
tuerit, in pace beatum est.

Mortis quidem ipse tibi causa
non fias.

Si quis autem vult te corpore
exuere: ne indigneris.

Sapientem si quis de corpore ex-
trudat injustè, in iniquitate sua be-
neficium ei præstat, absolvitur enim
tanquam è vinculis.

Hominem metus mortis contri-
stat pro imperitia animæ.

Ferrum quo homines interimun-
tur optimum fuerat non fieri, fa-
ctum tamen apud te non sit.

Nulla simulatio multo tempore
latebit, maximè in fine.

Ut sunt mores tui, talis & vita
tua, mors enim religiosi facit vitam
beatam.

Qui cogitat adversus alium mala,
ipsa præveniens ipse perfert mala.

Nè te impediatur à benefaciendo
homo ingratus.

Optimè facultatibus utitur is,
qui indigentibus libenter tribuit.

Fratrem volentem à fide recede-
re, hortare ne faciat, & si insanabi-
lis sit, magis observa.

In fide conare omnes homines
vincere.

Intellectum non prius habebis
quam intellexeris te habere.

Stude tuâ sorte contentus esse.

Membra corporis sarcina sunt iis
qui eis non utuntur.

Ministrare aliis melius est, quàm
ab aliis ministrari.

Quem Deus non emittit è cor-
pore, ne graviter ferat.

Sententiam quæ misericordiam
vetat, non solum non tenere sed au-
dire refuse.

Qui dat aliquid & imputat, con-
tumeliam magis quàm beneficium
dedit.

Qui tuetur pupillos, erit multo-
rum filiorum secundum Deum pa-
ter.

Quicquid egeris causâ gloriæ,
merces facti tui erit.

Si quid dederis ut hominibus in-
notescas,

notescas, non homini, sed propriæ libidini præstitisti.

Iracundiam multitudinis nè provocas in te.

Disce quod oportet fieri ut beatus fias.

Melius est fame mori, quam per incontinentiam ventris maculare animam.

Vestimentum esse putato animæ corpus tuum, mundum igitur id conserva.

Qualia studia gesserit anima corpus inhabitans, tales habebit testes in iudicio.

Immundam animam sibi dæmones immundi vendicant.

Fidelem animam & bonam invia Dei mali dæmones non impediunt.

Verbum de Deo non omni homini committas.

Non est tutum audire de Deo homines vanæ gloriæ iactantiâ corruptos.

De Deo etiam quæ vera sunt, loqui periculum est, & non parvum.

De Deo nihil dicas quod non didiceris à Deo, vel ei qui non credit, de Deo nihil loquaris.

Verbum verum ut Deum honora.

Si immunis non es à flagitiosis operibus, de Deo nihil disceptes.

Sermo verus de Deo, sermo Dei est.

Si scis quod acceptum habent de te, quod diligis Deum, hi qui te audiunt, tunc eis loquere de Deo.

Opera charitatis Dei procedant abs te, & tunc sermonem facito de Deo.

In multitudine dicere de Deo non audeas.

Verbum de Deo parcius profecto quam de anima. Melius est animam perdere, quam verbum vanum de Deo proferre.

Viri amantis Deum, corporis potestatem habet leo, & tyrannus similiter.

Cum tibi minatur tyrannus, cuius sis, tunc memor maxime esto.

Verbum de Deo revicere præstat magis, quam temere proferre.

Qui dicit de Deo quæ non sunt, contra eum falsum loquitur.

Deum non cognovit, qui non colit.

Non est verum quod Deum colat qui hominem lædit.

Fundamentum, & initium est cultus Dei, amare Dei homines.

Qui hominum curam gerit, & orat Deum pro eis, iste verè à Deo esse putandus est.

Dei proprium est salvare, quos dignos iudicat.

Cultoris autem Dei est orare Deum pro salute hominum.

Cum oranti tibi præstitum fuerit quod poposcisti à Deo, tunc tibi potestatem permissam à Deo intellige.

Dignus Deo homo, Deus est & in hominibus.

Melius est nihil habere, quam multa habentem nemini impertiri.

Si non das, egeni cum possit, non accipies à Deo cum poposceris.

Qui ex animo dat cibum indigenti, parum quidem est quod dat, sed magna fiet ei bonæ voluntatis retributio.

Deum qui putat esse, & nihil ab eo curari, nihil differt ab eo, qui

Sexti Pythagorei Sententiæ.

I I

qui non credit esse Deum.

Optimè honorat Deum ille, qui mentem suam quantum fieri potest similem Deo facit.

Deus quidem nequaquam eger, lætatur tamen super his qui indigentibus tribuunt.

Fidelium pauca sint verba, operum autem multa.

Fidelis qui libenter vult doceri, paratius efficietur veritatis.

Præpara & apara te ad tribulationes, & lætus eris.

Neminem lædens nulli timebis.

Tyrannus beatitudinem non auferat.

Quod fieri necesse est voluntariè sacrificato.

Quod non oportet fieri, nullo modo facias.

Omnem magis causam refer ad Deum.

Nemo sapiens est qui deorsum respicit in terram.

Immensa amatoris sapientiæ libertas non sit in homine, sed in anima.

Mentiri in vita decipere est, & decipi.

Quid sit Deus agnosce, & quid in te quod agnoscit Deum.

Dei opus bonum, homo bonus.

Sine Deo sunt hi, pro quibus verbum Dei maledicatur.

Animam mors non perdit, sed mala vita.

Si scis à quo factus es teipsum agnoscis.

Non est secundum Deum vivere, nisi pudicè, & bene, & justè quis agat.

Hominum infidelium vita opprobrium est.

Animam de terra fides elevat ad Deum.

Animæ sapientis magnitudinem non invenies, sicut nec Dei quidem.

Quæcunque dat mundus, nemo firmiter tenet.

Quæcunque dat Deus, nemo auferre potest.

Divina sapientia vera est scientia.

Immundæ animæ ne audeas loqui de Deo.

Viri periculum in operibus primo sicut in verbis facito.

Aures tuas non omnibus committas.

Operari quidem Deo omnibus facile est, dicere autem de Deo soli iusto permittendum.

Non cruciet anima tua corpus tuum, neque animam tuam libido corporis.

Insuesce teipsum quidem corpori præbere quæ sua sunt castè, & animæ quæ sua sunt piè.

Pasce animam tuam verbo Dei, & corpus simplicibus cibis.

Illis insuesce animam tuam gaudens in quibus rectè gaudeat. Anima quæ iniquis rebus gaudet, indigna est apud Deum.

Sapientis anima audit Deum, sapientis anima aptatur à Deo, sapientis anima semper est cum Deo.

Cor diligentis Deum in manu Dei stabilitum est.

Animæ ascensus ad Deum per Dei verbum est.

Sapiens sequitur Deum, & Deus animam sapientis.

Gaudet rex super his quos regit, gaudet ergo Deus super sapiente.

D d 4 Inse-

Inseparabilis est & ab his quos regit ille qui regit, ita ergo & Deus ab anima sapientis quam tuetur & regit.

Regitur à Deo vir sapiens, & idcirco beatus est.

Anima sapientis ac mens Deo probatur.

Sapiens vir & cùm tacet honorat Deum.

Venerem & ea quæ sub alio sunt non continens, nec fidelis. Homo incontinens polluit Deum.

Hominem scientia Dei paucis verbis uti facit.

Multis verbis uti de Deo ignorantia Dei facit.

Homo qui Dei cognitionem habet non multâ ambitione utitur.

Qui electus Dei est, facit quidem omnia secundum Deum, esse autem seipsum non jactat.

Fidelis homo semper in metu est usquequo eat ad Deum.

Homo qui secundo satiatur cibo non dormit noctu nec concubitus effugit, sed nec dignus est apud Deum.

Alioquin & Deus graviter fert libidines corporis.

Fidelis vir continentiam pascitur. Sapientem fatum non facit, gratia enim Dei fato non subjacet.

Agnosce qui sunt filii Dei in creaturis ejus, & honora unumquemque pro merito post Deum.

Nil proprium Dei dicas quod malum est.

Fidelis anima & casta & sapiens, Propheta veritatis Dei est.

Non amabis Dominum Deum nisi habueris in te aliquid simile Dei.

Amicum deputa similem similitantummodo.

Si non diligis Deum, non ibis ad Deum.

Consuesce teipsum semper respicere ad Deum.

Intuendo Deum videbis Deum.

Videns Deum facies mentem tuam qualis est Deus.

Excole quod intra te est, nec ei ex libidine corporis contumeliam facias.

Incontaminatum custodi corpus tuum, tanquam si indumentum acceperis à Deo, & sicut vestimentum corporis immaculatū servare stude.

Sapiens mens speculum est Dei.

F I N I S.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
 ΗΘΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.
 THEOPHRASTI
 CHARACTERES ETHICI,
 SIVE,
 MORUM DESCRIPTIONES.
 ISAACO CASaubONO
 INTERPRETE.

Πολλὰ μὲν καὶ περὶ τούτων
 πολλάκις ἐπιση-
 σαις τὴν διάνοιαν,
 ἐθαύμασα, ἵσως
 ὅτι ἐδὲ πᾶσι τοῖς
 θαυμάζων, πῶς δὲ ποτε τὸ ἑλλεί-
 πον τοῦ αὐτὸν ἀεὶ καὶ κερδῆς,
 καὶ πάντων ἡμῶν ἑλλείπων ὁμοίως
 παιδιδουμένων, συμβέβηκεν ἡμῖν
 ἡ τὴν αὐτὴν τάξιν ἡμῶν ἔ-
 χαν. ἐγὼ γὰρ, ὦ Πολύκλειε, συν-
 θεωρήσας ἐκ πολλῶν τὴν ἀνθρω-
 πίνην φύσιν, ὅτι βεβιωκὸς ἔτι
 ὀνένήκοντα ἐνιαυτοῖς, ἔτι δὲ ὡμι-
 λικῶς πολλὰς τε καὶ παντοδαπὰς
 εὐσεΐας, καὶ παρὰ τὴν δεκάμητον ἔτι

Sæpè equidem jam
 antè quàm hæc de re
 attentius cogitare
 cœpissèm, miratus
 sum, sed nec mirari
 fortasse desinam, quid causæ sit,
 cur, quum Græcia omnis eidem
 cœlo subjecta sit; quum etiam Græ-
 ci omnes eodem modo instituantur,
 non omnes tamen iisdem moribus
 utamur. Ego siquidem, mi Poly-
 cles, quum à multo tempore homi-
 num naturas effsem contemplatus,
 (quippe qui annos nonaginta novæ
 jam vixerim: & cum multis, at-
 que omnis generis naturæque homi-
 nibus sim versatus) quum inquam

ἀκείβεται

ἀκρεβείας πολλῆς τὲς τε ἀγαθὺς
 καὶ ἀνθρώπων καὶ τοὺς φαύλους·
 ὑπελάβον δὲν συγγράψαι αὐ-
 τὰ ἐχάτεροι αὐτῶν ἐπιτηδεύουσιν ἐν
 τῷ βίῳ. ἐκδήσω δὲ σοὶ κατὰ
 γένος ὅσα τε τυγχάνει γένη ἕ-
 πων τέτοις προσκείμενα, καὶ ὅν
 ἔχον τῇ οἰκονομίᾳ χρώνται.
 ὑπολαμβάνω γὰρ, ὅτι Πολύκλης
 τοὺς ὑἱὸς ἡμῶν βελτίους ἔσεσθαι,
 κατὰ τὴν φύσιν αὐτοῖς ὑπομνη-
 μάτων τοιούτων· οἷς προει-
 μάσι χρώμενοι, αἰρήσονται τοῖς
 ἐνυμμιονέσασιν ὡσεὶν αὐτοῖς
 ὁμιλεῖν, ὅπως μὴ κατὰδέεσθαι
 ὦσιν αὐτῶν. γέλωμαι γὰρ ἡδὴ
 ἐπὶ τῷ λόγῳ, σὸν δὲ, παρακο-
 λεθῆσθαι καὶ εἰδῆσαι εἰς ὁρδῶς λέ-
 γω. προσέτον μὲ οὐκ οὐκ ποιήσομαι
 τὸν λόγον ἀπὸ τῶν πλὴν εἰρωνείαν
 ἐξηλωκότων, ἀλλὰ τὸ προσομι-
 λῶν, καὶ πολλὰ πρὸς τὸ πρᾶγμα-
 τὸ λέγειν, καὶ ἄρξομαι προσ-
 τον ἀπὸ τῆς εἰρωνείας, καὶ οὐκ
 αὐτῶν· εἰδ' ὅπως τὸ εἰρωνα
 δέξομαι, ποῖός τις ὅστις, καὶ εἰς
 τίνα ἔχον κατενύκειαι. καὶ τὰ
 ἄλλα δὲ καὶ παλαιότητων, ὡς
 ὑπεθέμην, περὶ τοῦ καὶ γέ-
 νος φανερόν, καταστήται.

Περὶ Ἐιρωνείας.

Ἡ μὲν οὐκ εἰρωνεία δόξειεν ἂν
 εἶναι, ὥς τὸ πρῶτον λαβεῖν, προ-
 σοίησις ὅτι τὸ καὶ πρὸς τὸν λόγον.
 ὁ γὰρ εἰρων, τοῖς τὸ πρὸς
 ὅστις, οἷον προσελθὼν τοῖς ἐ-
 χροῖς ἐνέλει λαλεῖν, ἐμμεν.

diligentiā magnā & probos simul &
 improbos homines considerāsem,
 atque inter se comparāsem, faci-
 endum duxi, ut quæ sit vitæ degen-
 dæ utrorumque ratio, hoc scripto
 complecterer. Exponam autem ti-
 bi generatim, cū omnes morum
 species quibus illi sunt prædicti, cum
 quis sit illorum vitæ cotidianæ mo-
 dus. Liberos enim nostros, ut
 Polycles, fore meliores existimo,
 si monumenta ipsis hujuscemodi re-
 liquerimus, quæ sibi pro exemplo
 proponentes, optimè moratos quos-
 que sint electuri, quibuscum ver-
 sentur & consuescant, ut in viros
 tandem nihilo illis deteriores eva-
 dant. Sed jam ad rem ipsam me
 accingam. Tuum erit, ad ea quæ
 dicam, animum advertere, & an
 rectè dicam pernoscere. Igitur,
 missis præfationibus, & iis quæ
 multa poterant de re afferri, in-
 itium dicendi faciam ab illis qui
 cavillationem amplexi sunt, viti-
 ūque ipsum primò definiam: de-
 inde cavillatorem hominem de-
 scribam qualis sit, & qui ejus mo-
 res. Postea verò alias quoque ani-
 mi affectiones generatim, ut antè
 diximus, explicare conabimur.

De Cavillatione.

Cavillatio igitur, si quis rudi
 definitione complecti velit, est
 cum factorū tum dictorū in deterius
 fictio. Homo autem cavillator talis
 est, qui ad inimicos suos adeat, quasi
 alloqui eos velit, nō ampliùs odisse:

καὶ ἐπαινεῖν παρόντας, οἷς ἐπέ-
 σκεπτο λαθεῖν, καὶ τέτοις συλλυ-
 πῆσθαι ἢ πωμφοῖς. καὶ συγγνώμην
 εἶχεν τοῖς κακῶς αὐτὸν λέγου-
 σιν· καὶ ἐπὶ τοῖς κατ' ἐαυτὴν λεγο-
 μένοις, καὶ πρὸς τοὺς ἀδικουμένους καὶ
 ἀναγκαστοῦτας πρὸς αὐτὸν διαλέγε-
 σθαι. καὶ τοῖς ἐντυγχάνειν κατ' αὐ-
 τὸν βελομήτοις, προσεῖλαι ἐπα-
 λιδεῖν· καὶ μηδὲν ὄν πρὸς αὐτὸν
 ὁμολογῆσαι, ἀλλὰ φῆσαι βελο-
 μεῖν· καὶ προσποιεῖσθαι ἄρτι πα-
 ρεργαζόμεναι, καὶ ὅτι ἐν γυμνασίᾳ αὐ-
 τὸν, καὶ μαλακισθῆναι· καὶ πρὸς
 τοὺς δαιτυόμενους καὶ ἐρανίζοντας,
 ὡς ἐπὶ πωλεῖν· καὶ μὴ πωλῶν, φη-
 σαι πωλεῖν· καὶ ἀκύναι τι, δοκεῖ
 μὴ προσποιεῖσθαι· καὶ ἰδὼν, φησὶ
 μὴ ἐωρακέναι· καὶ ὁμολογήσας,
 μὴ μεμνηῖσθαι· καὶ τὰ μὴ ἐκείνου
 εἰσάγει, τὰ δ' ἑαυτοῦ εἰδέναι, τὰ δ'
 θαυμάζειν, τὰ δ' ἢ ἡδὴ ποτὲ καὶ
 αὐτὸς ἔγωγε διαλογίσασθαι· καὶ τὸ
 ὅλον, δεινὸς τὰ τοῖς ἑαυτοῦ περὶ
 τοῦ λόγου χρῆσθαι, Οὐ πιστεύω,
 Οὐχ ὑπολαμβάνω, Ἐκπλήθω-
 μαι· καὶ λέγει αὐτὸν ἑτέρων γε-
 γνηέναι· καὶ μὴ, Οὐ ταῦτα πρὸς
 ἐμὲ διεξήκει· παρὰ δὲ ξόν μοι τὸ
 πρὸς γὰρ, ἀλλὰ πρὸς λέγει· ὅπως
 εἴ σοι ἀπιστήσω, ἢ ἐκείνου κατὰ-
 γῶ, ἀπορῶμαι· ἀλλ' ὅρα μὴ σὺ
 δαίμων πιστεύῃς τοιαύτας φωνὰς καὶ
 πολλὰς καὶ παλλιλογίας· εἰ γάρ τις
 εἴη δεινὸς ἐμὲν· τὰ δὲ ἡδὴ ἡδὴ
 μὴ ἀπλᾶ, ἀλλ' ἐπιβεβα, φυλά-
 σθαι μᾶλλον δεῖ ἢ τὰς ἐχέει.

quisque illos quibus clam struit insi-
 dias, praesentes laudet, & si victi
 fuerint, eorum vicem doleat. Si
 quis ipsi maledicat, ei ignoscit :
 jactaque in se convitia negligit ;
 cum iis etiam, qui quod injuriam
 ab ipso passi sint, quiritant, blandē
 benignēque loquitur. Eos qui ip-
 sum confestim conventum velint,
 jubebit redire iterum. Quicquid
 agit, clam id habet, & se adhuc
 deliberare dicit. Idem se modō
 advenisse fingit : aut sub vespēram
 venisse, & ē via languere. Pecū-
 niam mutuo rogantibus, aut era-
 num ab ipso exigentibus ; Nihil
 vendo, inquit : ē contrario quum
 nihil vendet, tum vendere se affir-
 mabit. Quum quid audiverit, vi-
 deri volet animum non advertisse.
 Quum quid viderit, negabit vi-
 disse. Pactus aliquid, negabit se
 meminisse. De aliis dicit se co-
 gitaturum, alia nescire, mirari alia :
 de quibusdam se quoque jam antē
 similiter cogitasse. Denique fre-
 quens omnino in ejus ore hujusmo-
 di est oratio, Non credo : Non
 puto : Obstupeſco. Sese etiam
 alium fuisse dicet. Item, Atqui
 non hæc erat ipsius apud me ora-
 tio. Res mihi videtur mira, & fi-
 dem omnem superare : Quare al-
 lium cui ista narres : Tibi ne cre-
 dam, an illius damnem fidem, nescio.
 At tu cavetis vocibus istius-
 modi & involucris simulationum
 recantatis dictis credas : quā re
 deterior nulla queat reperiri. Enim-
 verō mores hujusmodi hominum,
 non simplicium sed insidiosorum, ma-
 gis quā vipers fugere debemus.

ἡσυχία, εἰς ἐνέγκας δὲ καὶ αὐτῶν, ὅρα-
 τ' αὐτῶν· καὶ φιλήσας ἢ εἰσέειν,
 χρῆσθαι πατρὸς νεότητι· καὶ Συ-
 νόβητον ἢ χρησθῆναι, ἢ πίδα-
 ῖν· ἢ ἐνυρθμότερον τῶν ἑσ-
 θήματων· καὶ πορθέμενος πρὸς
 πρῶτον φίλων, περὶ δὲ αὐτῶν εἰ-
 σέειν, ὅππότερ σε ἐρεῖ· καὶ ἀ-
 ναρτέας, ὅππότερ σὺ γένηται. ἀ-
 γαλῆν ἢ καὶ τὰ ἐκ γυναικείας ἀρ-
 χῆς διακονῆσαι διωκτὸς ἀπὸ
 σί· καὶ ἢ ἐστρωμένων, περὶ τῶν
 ἐπαίνεσαι τὸν οἶνον· καὶ
 ἢ παρὰ τῶν ἀνθρώπων εἰσεῖν
 ὡς μαλακῶς ἐδίεις·
 καὶ ἄρα πρὸς τὸν ἥλιον τραπεζῆς,
 ὅπου, τὰ πρὸς αὐτὸν χρῆσθαι βέλ-
 λει· καὶ ἐπὶ αὐτῶν εἰλαι
 αὐτῶν· καὶ μὴ ταῦτα λέγων,
 πρὸς τὸ εἶς αὐτοὺς πίνειν, ψιθυ-
 ρεῖν· καὶ εἰς οὐκ ἐκείνους ἀποβλέ-
 πων, τοῖς ἄλλοις λαλεῖν· καὶ τῶ
 πρὸς ἐν τῷ δεσφῶ ἀφελόμε-
 νοι τὰ περὶ κεφάλαια, αὐτοὺς
 ὑποφῶσαι· καὶ τὴν οὐκίαν εἶσαι
 ἐκ τῆς τεκτονικῆς, καὶ τὸν ἀγρὸν
 ἐκ περὶ αὐτῶν, καὶ τὴν ἐκὼνα ὁ-
 μῆσαι· καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸν
 πλάκτον· ὅτι δεσφῶσαι πάντα καὶ
 λέγοντα καὶ περὶ ἴοντα οἷς χαι-
 ρῶν ὑπολαμβάνει.

Περὶ Ἀδολεχίας.

ΗΔε ἀδολεχία, ὅτι μὴ διήση-
 σις λόγων μακρῶν καὶ ἀπερ-
 ρυμένων· ὁ δὲ ἀδολεχίας, τοῖς
 οἷς ἐστὶν οἷον ὅν μὴ γινώσκει,

Illius afferre, & spectare ipso da-
 re moris habet: atque adeo ipsos
 osculatus, Probi patris pullitiam
 ait, exclamans. Crepidas ementi
 si comes affuerit, pedem dicit ipso
 calceo esse concinniore. Ade-
 unte Illo ad amicorum aliquem,
 cursu præire assentator, & huic qui-
 dem, Venit Ille, inquit, ad te: sta-
 timque reversus, Ego, ait, de tuo
 adventu præmonui. Sanè etiam
 quæcunque ad muliebre forum per-
 tinent, didicit iste omnia sedulo &
 diligenter ministrare: necnon ex
 omnibus convivis vinum primus
 laudare: & Illi assidue assistens,
 dicere, Ut tu molliter comedis
 & de iis quæ mensæ sunt apposita,
 aliquid atrollens, Hoc verò, ait,
 quàm bonum est: Quærere etiam
 amat, nunquid Ille frigeat, nun-
 quid tegi adhuc & ampliùs amiciri
 velit: & quidem hæc dicens, ad
 aurem hominis se inclinat, eisque
 aliquid insusurrat: in eundem eti-
 am dum alios alloquitur, oculos de-
 fixos habet. Pulvinos in theatro
 puero ademprios, ipse substernit.
 Domum ait benè & ingeniosè fu-
 isse dimensam & ædificatam: agrum
 diligenter consitum: imaginem esse
 persimilem. In summâ, assenta-
 torem semper videas & facere om-
 nia & dicere quæ audientibus putat
 fore grata.

De Garrulitate.

GArrulitas est longorum &
 inconsideratorum sermo-
 num effusio. Garrulus autem
 ejusmodi est, qui vel apud ignotum

τῆς γὰρ ἀποκαταστάσεως τοῦ κόσμου ὡς
πρωτον μὲν τῆς ἐκείνης γυναικὸς
ἐκείνης ἐγκώμιον· εἶτα ὁ τῆς
νυκτὸς εἶδεν ὑπνιον, τῆτο δι-
ηγήσατο· εἶθ' ὧν εἶχεν ὅτι τῷ
ἐκείνῳ τὰ κατὰ τὴν διέξελξιν
εἶτα διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου
μαρτυροῦν, λέγειν ὡς πολὺ παν-
τότεροι εἰσιν οἱ νῦν ἀνθρώποι ἢ
ἀρχαίων· καὶ ὡς ἀξιοὶ γενέσθαι
οἱ πνεῖς ἐν τῇ ἀγορᾷ· καὶ
ὡς πολλοὶ ἐπισημῶσι ξένοι· καὶ
ὅτι πολλὰ ἐκ Διονυσίων πλῶ-
τον εἶναι· καὶ, εἰ ποιήσεν ὁ
Ζεὺς ὕδωρ, τὰ ἐν τῇ γῇ βελ-
τίως ἔσειται· καὶ, ὅτι ἀρετὴν εἰς
νέωτα γενέσθαι· καὶ, ὡς χαλε-
πὸν ὅτι τὸ ζῆν, καὶ, ὡς δάμπτ-
ει μυστήρια μετὰ τὴν δόξαν
ἐκείνην, καὶ, Πόσοι εἰσὶ κίονες, τῆ
Ὀρέης, καὶ, Χθὲς ἤμεθα, καὶ, Τίς
ὅστις ἡμέρα σήμερον; καὶ ἡ ἀπο-
κάλυψις τοῦτον, μὴ ἀφίσταται
καὶ ὡς Βονδρομίων τοῦτον ὅτι τὰ
μυστήρια, Πυανέων τοῦτον ἢ Ἀ-
παλβεία, Ποσειδεῶν τοῦτον ἢ τὰ
κατὰ τὴν ἀρετὴν Διονύσια· παρασεί-
σωτα ἢ χρὴ τὰς τοιαύτας ἢ ἀν-
θρώπων καὶ διασέμενον ἀπαλλά-
ττειν, ὅστις ἀπύρετο βέλε-
ται εἶναι· ἔργον γὰρ ζωοποιεῖν
τοῖς μήτε θάλλει, μήτε ἀποθνήσκει
διαμνησέσθαι.

juxta ei affidens, uxoris suæ laudem prædicare instituit: deinde quod præcedenti nocte somniaverit, id narret: tum quæcunque in cenâ sibi fuerint apposita, omnia sigillatim recenscat. Mox verò ut incaluerit, homines hujus sæculi dicet esse antiquis deteriores: frumenta in foro vili vânisse precio: peregrinos esse in urbe quàm plurimos: mare statim à Dionysio patere navibus: & si Jupiter pluerit, eorum quæ terrâ conduntur meliorem fore proventum: sequè agrum suum in sequentem annum esse culturum: ait etiam vivendi rationes esse perdifficiles: & quum Myſteria agitantur, Damippum facem omnium maximam statuisse. Quærit etiam, quot sint Odei columnæ: &, Heri, ait, vomui: &, Quotus hic est mensis dies? Quod si quis patientem se præbeat, nunquam ille ab eo discedat. Narrabit Myſteria mense Boëdromione, Apaturia Pyanepsione, Posideone verò quæ ruri agitantur Dionysia, solita celebrari. Id genus homines demissis manibus, grandique gradu fugiat oportet, quisquis febre carere volat. Difficile enim est cum iis durare, qui neque otii neque negotii tempora distinguere nōrunt.

Περὶ Ἀφροδισίας.

De Rusticitate.

Ἡ δὲ ἀφροδισία δόξειεν ἂν εἶναι
 ὁμαδία ἀφροδισίων· ὁ δὲ ἀ-
 φροδισίῳ, τοῖς τὸς πρὸς οἱ τοῦ κυ-
 κλῶνα πᾶν εἰς ἀλλήλους πορεύε-
 ται· καὶ τὸ μύρον φάσκειν ἐξενεῖν
 δύμῳ ἡδίστον ὅζειν· καὶ μείζω τῶ πο-
 δὲ τὰ ὑποδήματα φορεῖν· καὶ με-
 γάλῃ τῇ φωνῇ καλεῖν· καὶ τοῖς μὲν
 εἰλοῖς καὶ οἰκείοις ἀπείν, πρὸς
 δὲ τὰς αὐτὰς οἰκίας ἀνακοινῶν
 οὐδὲ ὅτι μεγίστων· καὶ τοῖς παρ'
 αὐτῶν ἐργαζομένοις μισθοῖς ἐν
 ἀφροδισίῳ, πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ ἐκκλη-
 σίας διηγείναι· καὶ ἀναβεβηκὼς
 αὐτῶν τῶ γονατῷ, καθεζάνειν,
 ὥστε τὰ γυναικῶν αὐτῶν
 * φαίνεσθαι· καὶ ἐπ' ἀλ-
 λῶ μὲν μήτε θαυμάζειν,
 μήτε ἐκπλήττειν ἐν ταῖς ὁδοῖς.
 ὅταν δὲ ἴδῃ βοῶν, ἢ ὄνον, ἢ τρεφ-
 ῶν, ἐσηκῶς θεώρειν· καὶ παραι-
 ρῶν δὲ πρὸς τὰ ταμίαι, δεινῶς
 φαγεῖν, καὶ ζωρότερον πίνειν· καὶ
 τῶν σιτοποιῶν πειρᾶν λαθεῖν.
 καὶ τὰς ἀλέσας μὲν αὐτῆς τοῖς ἐν-
 δον παῖσι καὶ ἀνὴρ τὰ ἐπιήθεια.
 καὶ δεινῶν δὲ ἅμα τοῖς
 ὑποζυγίοις * ἐμβαλεῖν
 τὸν χόρτον· καὶ κόψαν-
 τῷ τῶ δούρειον ἐπα-
 κέσθαι αὐτὸς· καὶ τὸν κυῖα περὶ κα-
 λιστάμῳ, καὶ ἐπιλαβόμενῳ τῶ
 ῥυγῶν, εἰπείν, ὅτι τοῦ φυλάττει
 πρὸς χαλεπόν, καὶ τῶν οἰκίαν, καὶ τὰς
 ἐξουσίας· καὶ τὸ ἀργύριον δὲ παρέχει τε

πρὸς λαμβάνειν.

Rusticitas verò honestatis &
 decori ignoratio videri que-
 at. At rusticus is est, qui hausto
 pharmaco in concionem nihilomi-
 nus prodeat: quique unguentum
 non suavius fragrare thymo dicat.
 calceos gestat pede grandiores: vo-
 ce etiam altâ loqui suevit. Ami-
 cis necessariisq; suis parùm fidens,
 de rebus maximis ad famulos re-
 fert: quæcunque in concione audi-
 vit, omnia mercenariis suis, qui
 ruri apud ipsum opus faciunt, enun-
 ciat. Sæpe etiam veste ita supra
 genu adductâ sedet, ut denudatæ
 corporis partes conspici queant. In
 viâ aliorum quidem nihil admira-
 tur, neque ullâ re percellitur: sed
 si bovem, asinum, aut hircum vide-
 rit, ibi homo gradum sistere, &
 contemplari. Quùmque aliquid è
 promptuariâ cellâ depromit, decer-
 ptum inde frustum vorat: & vinum
 meracius potat: diligenter interim
 ne hoc ancilla panifica resciscat, ca-
 vens. Deinde verò cum illâ mo-
 lere, & quæ sunt ad victum neces-
 saria, tum sibi tum universæ fami-
 liæ parare solet. Inter pranden-
 dum jumentis pabulum objicit: &
 si quis fores pulset, ipse auscultat.
 Vocato etiam cane, & ejus rostro
 manu prehenso, Hic, inquit, &
 agrum & domum, quique in eâ
 sunt omnes custodit. Argentum
 quod ab aliquo acceperit, quasi te-
 nue aut nimis asperû solet rejicere,

* λαβὼν ὑποδοκιμάζειν, λίαν μὲν

Ec

λυπεῖν

λυπεῖν ἔτι), καὶ ἕτερον ἅμα ἀλ-
λάττει. καὶ ὁ ὄρεσθον ἔχρησεν,
ἢ κόρινον, ἢ δρέπανον, ἢ δύλα-
κον, πάντα τῆς νυκτὸς καὶ ἀρχυ-
πνίαν ἀναμνησκόμενος. καὶ εἰς
ἄστυ καὶ ἀστυίων, ἐρωτῶσι τὸν
ἀπαντῶντα πότε ἦσαν εἰ διαδέραι
καὶ τὸ πάειχθαι. καὶ εἰ σήμερον ὁ
ἀγων νυμνίαν ἀγει. καὶ εἰπὼν
εὐδύς ὅτι βέλεια καὶ ἀσπὶς ἀπο-
κείραται. καὶ ἐν βαλανείῳ ᾧ ἄστυ.
καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα ᾧ ἦλκας ἐγ-
κρύπτει. καὶ τῆσδε αὐτῆς ὁδῷ παρὰ
κομίσει * παρ' Ἀρχίᾳ τὰς τα-
εἶχας.

ἢ ὑπὸ βραχίονος.

Περὶ Ἀρεσκείας.

Ἡ δὲ ἀρέσκεια, ἔστι μὲν, ὡς
ἔρω * φιλεῖν, ἔν-
τε. ἢ πᾶν. τῶνδε ἐκ ὅτι τῷ βελ-
τίστῳ ἡδονῆς παρασχεῖται. ὁ
ᾧ ἀρεσκῶ, ἀμείλει πλεονέκτη-
σι. ὁ δὲ πλεονέκτης πρὸς αὐτὸν ἀρεσκῶν,
καὶ ἀνδρα κατὰ πᾶν εἰπὼν, καὶ
δυναμίας ἰκανῶς, ἀμφοτέρωθεν
ταῖς χερσὶ, μὴ ἀφίεναι. καὶ μ-
κρόν περὶ μᾶλ' αἰσ, καὶ ἐρωτήσας
πότε αὐτὸν ὀφείλει, ἔπ' ἐπαμύνη
ἀπαλλάττειται. καὶ παρακληθεὶς
ᾧ πρὸς δίδεται, μὴ λόγον ὅτι πα-
ρεστὶ βέλεια ἀρεσκῶν, ἀλλὰ καὶ
τῷ ἀντιδίδω, ἵνα κοινὰς εἶναι
δοκῇ. καὶ τὰς ξένους ᾧ εἰπὼν ὡς
δικαιότερα λέγουσι ἢ πολλῶν.
καὶ κεκλημένῳ ᾧ ὅτι δεῖνον,
κελεύσει καὶ ἐσθὶ τὰ περὶ αὐτὸν
ἐστῶντα. καὶ εἰσόντα, φῶσι σύ κ' αὖ

& ut alio id sibi mutetur postulare.
Aratrum si cui fortè utendum de-
derit, aut cophinum, aut falcem,
aut saccum, nocte inrempesta illa
repetet, si per insomnium fuerit eo-
rum recordatus. In urbem cum
venit, obvium quemque interro-
gans, Quanti, ait, pelles & falsa-
menta vxnibant? &, Nunquid ho-
die ludi novam lunam adducunt?
Dicit etiam, se simul ac descende-
rit, tondere velle. Idem cantare
in balneo, & clavis calceos suffi-
gere, &, quia eadem via erat, ab
Archia falsamenta accipere, ac por-
tare ipse, moris habet.

De Blanditiâ.

Blanditia, si quis eam definire
velit, est congressio parum
honestas voluptatis illecebras ha-
bens. Blandus verò is est, qui è
longinquo spatio aliquem saluta-
re, & virum appellare præstantissi-
mum, fortunamque ejus admirari
soleat, & utraque manu prehen-
dens, non dimittat: sed aliquanti-
isper comitatus, quærens quando sit
illum visurus, vix tandem domum
revertatur, ejus interim laudes præ-
dicans. Idem caprus arbiter, non
ei tantum cui adest, sed adversæ et-
iam parti, ut communis utriusque
amicus habeatur, gratificari stude-
bit. Peregrinos justiora quam ci-
veis loqui decet. Ad cœnam in-
vitat, convivii dominum ut li-
beros suos vocet, rogabit: atq; illis
ingredientibus, negabit ficum ficul

ὁμοίωτα

tam esse similem, quàm illi sint patri : deinde eos ad se vocabit : oscularusque sibi assidere jubebit : & cum aliis jocans , En utrem , inquit , En securim : alios in sinum recumbere dormientes , quamvis onere gravetur , sinet . Comam sæpius solet tondere : dentes nitidos habere : vestes quæ usui adhuc esse possint , mutare : unguento uti . Ac fori quidem in eam maximè partem ventitat , ubi sunt argentariorum mensæ : gymnasia verò illa frequentat , in quibus se ephebi exercent : in theatro autem & spectaculis juxta ipsos prætores sedet . Idem in foro sibi quidem nihil ; sed amicis qui Byzantii sunt , mittenda munera emittat : necnon Laonicas canes , quas Cyzicum : & mel Hymettium quod Rhodum mittat : arque hæc se facere suis civibus narrat . Præterea solet idem , simiam domi alere , satyrum emere , & columbas Siculas , necnon dorcadios talos , & Thyriacas ampullas ex illis quæ formâ sunt rotundâ : item baculos sive scipiones ex obliquis Lacedæmone advectos , necnon aulæum cui sint Persæ intexti . Habet etiam idem parvulum atrium pulvere palæstrico respersum , & sphæristerium : arque has ædium suarum partes solet ille obvio cuique vel è philosophorum grege , vel sophistarum , vel eorum qui se armis , aut musico cantu exercent , commodare , ut ibi artis suæ periculum faciant : quod quidem dum illi faciunt , ipse de aliquo è spectatōribus alii dicit , Ecce tibi cujus est hæc palæstra .

Περὶ Ἀπονοίας.

De Vacordia, sive perditâ audaciâ.

Η Δὲ ἀπονοία, ὅτιν ἑπομονὴ αἰσῶν ἔργων καὶ λόγων. ὃ ὃ ἀπονενοηθεὶς, τοιούτος τις οἶτο ὁμῶσαι ταχὺ, κακῶς ἀκῶσαι, καὶ λοιδορηθῆναι διωκόμενῳ. τὴν ἡδὲ ἀγροαίῳ τις, καὶ ἀναστεινόμενῳ, καὶ παντοποιός. ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχηστὴς νήφων τὸν κόρδακα, καὶ προσωπεῖον ἔχων ἐν κοιμικῷ χορῷ, καὶ ἐν θάνασι ὃ τὲς χαλκὺς ἐκλέγειν, καθ' ἑκάστον παιδιῶν. καὶ μάλα τὸις τὸ σύμβολον φέρεισι, καὶ περὶ καθεωρεῖν ἀξιοῦσι. δεινὸς ὃ καὶ πωδοχεύει, καὶ πορνοβοσκῆσαι, καὶ τελωνῆσαι, καὶ μηδεμίαν αἰσχρὰν ἔργασίαν ἀποδοκιμάσαι, ἀλλὰ κινεῖν, μαγειρεύειν, κυβάνειν, τὴν μητέρα μὴ τρέφειν, ἀπάγειν κλοπῆς, τὸ δεσμωτήριον πλείω χρόνον οἰκεῖν ἢ τὴν αὐτοῦ οἰκίαν. καὶ ἔτι δ' ἂν εἴδῃ δόξειεν ὅτι περὶ τῶν τῶν ὁχλῶς, καὶ περὶ σκαλωπῶν, μετὰ τῇ φωνῇ καὶ παρερρωγῇ διαλεγόμενων πρὸς αὐτοὺς καὶ * λοιδορουμένων. καὶ μετὰ τοῖς μὴ περὶ αἰσῶν, οἱ ὃ ἀπᾶσι πλεονεκτεῖν αὐτῷ. ἀλλὰ τοῖς μὴ ἀρχῶν, τοῖς ὃ συλλαβῶν, τοῖς ὃ μέτρον τῷ πρᾶγματι λέγει. ἐκ ἄλλως θεωρεῖται ἀξίων τὴν ἀπονοίαν αὐτῷ, ἢ ὅταν ἢ παρήγεις. ἰκανὸς ὃ καὶ δίκας τὰς μὴ φάγειν,

Vacordia est per quam aliquis & facere quidvis & loqui contra honestatem sustinet. Homo autem is est qui iusjurandum facile suscipiat : qui malè audire ac convitiis proscindi, fúsque deque habeat. Moribus est veteratoris calidi improbique, & hominis spurci, ac quidvis audentis. Atque adeò non pudebit eum, saltare cordacem etiam sobrium, & in comico choro personatum : & quum præstigiæ spectantur, ad quémque spectantium adire & stipem æream exigere : ac si quis tesseram afferens, gratis spectare postulet, cum eo rixabitur. Cauponam quoque exercere, leno ac portitor coactorque esse solet : ac qui à nullo turpi artificio se absteineat, præco erit ; coquus erit ; aleator erit ; matri suæ alimenta denegabit : facti etiam convictus obtorto collo rapietur, atque in carcere diutius quàm in suis ædibus habitabit. Est etiam iste ex iis qui turbam circa se sistunt, & obvios ad se vocant, quibuscum voce magnâ & præfractâ loquuntur, iisque maledicta ingerunt : atque illi interea partim accedunt, partim discedunt, priusquam quid sibi ille velit audierint : dum ille aliis principium, aliis vix syllabam, aliis partem aliquam de re totâ refert : non aliter quàm in celebri hominû conventu profligatû ac perditum ingenii suum spectari postulans. Licibus etiam partim quæ ipsi intenduntur,

πᾶς ἡγεδιώκειν, πᾶς ὃ ἐξόμω-
 δαι, ἢ ὃ παρῆναι· ἔχων ἐχ-
 ρὸν ἐν τῷ περὶ κοιλίῳ, καὶ ὁρμα-
 θὺς ῥαυμαπαπλίων ἐν ἢ χερσίν.
 ἐκ ἀποδοκιμάζων ὃ ἐλ' αἶμα
 πολλῶν ὀρραίων στρατηγεῖν, καὶ
 εὐθὺς τέτοις δανείζειν, καὶ τῆς
 δραχμῆς τόκον τεῖα ἡμιωβόλια
 τῆς ἡμέρας περὶ πένδαι, καὶ ἐσο-
 δάειν τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἰχ-
 θυοπωλεῖα, τὰ ταειροπωλεῖα.
 καὶ τὰς τόκους ἀπὸ τ' ἐμπολήμα-
 τ' εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν.
 ἐργάζεσθαι ὃ εἰσι τὸ σῶμα δ' ἄλυτον
 ἐργίες πρὸς λοιδορεῖαν, καὶ φθε-
 γνῶντο μεγάλη τῇ φωνῇ, ὡς συ-
 νηγεῖν αὐτοῖς τ' ἀρρεθρὸν καὶ τὰ
 ἐργασίαι.

partim quas ipse aliis intendit, so-
 let esse implicitus : atque in aliis
 absentiam suam jurejurando inter-
 posito excusare : ad alias judicio se
 sistere, in sinu quidem scrinium,
 præ manibus verò forensium libel-
 lorum fasciculum habens. • Quin
 etiam, quæ ejus est insignita impu-
 dentia, ducem se rabulis forensibus
 præbet : ac mox illis pecuniâ fœ-
 nori datâ, pro usurâ drachmæ cu-
 jusque ternos semiobolos in dies
 exigit : sæpe etiam popinas &
 macella ubi pisces ac fassamenta
 vaneunt, pererrat : necnon quas
 è nundinatione suâ nummos con-
 ficit, solet eos in buccam condere.
 Sunt sanè istiusmodi homines ad-
 modum difficiles : quorum quidem

os ad convitiandum facillè solvitur ; atque id voce ita contentâ, ut eorum
 clamoribus & forum, & omnes tabernæ personent.

Περὶ Λαλιᾶς.

De Loquacitate.

Ἡ δὲ λαλία, εἴ τις αὐτῷ
 οὐκ εἰδὼς βέλοιστο, ἢ ἂν
 ἄξιον ἀκροάσθαι λόγου. ὁ δὲ
 κάλλ' οὐ, τοῦτό τις, οἷ' οὐ τῷ
 ἄνυγχανον εἰπεῖν ἂν ὅπου
 πρὸς αὐτὸν φθέρῃ, ὅπ' ἐδὲν
 λέγει. καὶ ὅπ' αὐτὸς πένη οἶδε,
 καὶ ἂν ἀκὴ αὐτῷ, μαθήσε'. καὶ
 μετὰ τὸ ὃ * ἀποκρινό-
 μενος, ὑποβάλλει, εἰ-
 πας σὺ μὴ * ἐπλά-
 θῃ ὃ μέλλεις λέγειν.
 καὶ εὖ γε ὅπ' μὲ ὑπέμ-
 νησας. καὶ, τὸ λαλεῖν ὡς χρί-
 σιμῶν πε. καὶ, ὃ παρέλιπον. καὶ,
 ταχὺ γε ῥωήκας τὸ περὶ ῥημα. καὶ,

Loquacitas autem, si quis eam
 definire velit, sermonis in-
 temperantia esse videatur. Lo-
 quax verò is est, qui soleat ei
 quicum verba facit, dicere, quic-
 quid ille narrare inceperit, Ni-
 hil dicis : se rem omnem pro-
 bè tenere : illum, si operam sibi
 dare velit, intellegendum. De-
 inde respondentem interpellans,
 Tu, ait, ne obliuiscaris eorum
 quæ dicturus eras : &, Factum
 benè quod in memoriam revo-
 cásti : &, Quàm juvat inter-
 dum sermones mutuos serere !
 &, Quod præterii : &, Celeriter
 tu quidem rem percepisti : & ,

παλαιὰς παρτίθουσι εἰ ὅτι τὸ
 αὐτὸ ἐμοὶ κατενεχθήσῃ. καὶ ἐπεί-
 ρας ἀπορμας ποιαύτας ποείσα-
 δαι, ὥς τε μηδὲ ἀναπνεύσαι τὸν
 ἐνθυγχανόντα. καὶ ὅταν γὰρ τὸς
 καθ' ἕνα ἀποκινῇ, δεινὸς καὶ
 ἐπὶ τῶν ἀδρόκων καὶ Σωεσηκότας
 πορδύδωσι, καὶ θυρεῖν ποιῇσαι
 μετὰ ζυ χρηματίζοντας. καὶ εἰς
 τὰ διδασκαλεῖα ὅ καὶ εἰς τὰς πα-
 λαιάς εἰσιὼν, καλύειν τὸς πα-
 δας περιμανθάνειν ποσῶν τε, καὶ
 πορδύδωσι τοῖς παιδοδείξαις καὶ
 διδασκαλοῖς. καὶ τὸς ἀπέναι εἰ-
 σκοντάς δεινὸς πορδύδωσι, καὶ ἀπ-
 καλῶσαι εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ πυ-
 δέμεναι τὰς ἐκκλησίας ἀπαγ-
 γέλλειν. πορδύδωσι πορδύδωσι καὶ
 τὴν ἐπὶ Δεισοφῶντι πορδύδωσι
 γηομένω. καὶ ῥήτορι μάχην, καὶ
 καὶ * καὶ Λακεδαιμο-
 νίων ἐπὶ Λυσάνδρῳ.
 καὶ ἕως * πορδύδωσι λόγους
 ἐν τῷ ἐπὶ ἐνδοκίμῳ
 πορδύδωσι ἐν τῷ δέμῳ. * καὶ
 καὶ καὶ πλινθίων γὰρ ἀμα-
 διηγέμεναι κατηρεῖαν παρεμ-
 βαλεῖν. ὥς τε τὸς ἀκρόντας, ἢ τοῖς
 ἐπιπλαδέδωσι, ἢ νυσάξαι, ἢ με-
 ταξὺ κατὰ λινθίων ἀπαλλῆ-
 δωσι. καὶ Συμμετρίων, καὶ καλῶν
 κρινῶν. καὶ Συμμετρίων, δεισο-
 δωσι. καὶ Συμμετρίων, πορδύδωσι. λέ-
 γων ὅτι χαλεπὸν τὸ ἀλάφω ἐπὶ
 Σιωπῇ, καὶ ὡς ἐν ὑπερῷ ὅτιν ἢ
 γλῶττι. καὶ ὡς ἐκ αὐτῶν σιωπῆσαι,
 καὶ εἰ καὶ καὶ καλῶν δειξείν αὐ-
 τῷ καλῶσαι. καὶ καὶ καὶ καλῶσαι
 ὑπομένειν καὶ ὑπο καὶ αὐτῷ ποι-

30. Α. κα-
 δαιμονίαν.

31. τότε.

32. μέν.

Pridem exspectabam an eodem mo-
 cum recideres : aliásque hujusmo-
 di occasiones loquendi captans, ne
 respirare quidem eos sinir, quibus
 cum loquitur. Ac postquam sin-
 guli sunt ab eo ita enecti, tum ad
 eos accedere non veretur, qui plu-
 res unà coiēunt, eosque de rebus
 seriis agentes, in fugam vertere.
 Sed & ludos ac palæstras ingressus,
 ut ne tantum pueri addiscant solet
 efficere, verba interea cum corpo-
 rum exercitatoribus seu pædotribis,
 & ludimagistris funditans. Si quis
 discedere se velle dicat, comitari
 ille, & domum usque deducere ac
 prosequi. Si fortē, quid sit in con-
 cione actum, rescierit, id aliis po-
 steà narrabit : tum de eo prælio
 quod prætor Aristophonte nobili
 illo oratore commissum est, longam
 narrationem contexet ; item, de eā
 pugnā quæ à Lacedæmoniis duce
 Lyfandro est pugnata : & si quid
 ipse unquam pro concione cum ali-
 quā suā laude dixerit. Atque hæc
 narrans, simul in vulgus invehetur :
 idque tanto cum audientium
 tædio, ut eorum alius quæ ab ipso
 dicuntur, oblivioni statim mander,
 alius dormiret, alius loquentem ad-
 huc deferat, discedatque. Denique
 five ad judicandum cum alio sedeat,
 judicare ; five ad spectandum, spe-
 ctare ; five ad cibum sumendum,
 cibum sumere, confessorum impe-
 diet. Quippe, inquit, loquaci durum
 est tacere : linguam enim tanquam
 in udo habet : atque adeò præ quā-
 vis hirundine garrulus videri malit,
 quàm tacere : adeò se irrideri fer-
 patienter : idque vel à puerulis suis,

δίων, ὅταν αὐτὸν ἤδη καθύδδεν
βελβυλον κέλευα λέγοντα ταῦ-
τα, λαλεῖν πῃ ἤμῃν, ὅπως αὖ
ἡμᾶς ὕπνῳ λάβῃ.

Περὶ Λογοποιίας.

ΗΔὲ λογοποιία, ἐστὶ ζῶνδε-
σις ψάδων λόγων καὶ περὶ-
ταῶν, ὧν βέβηκε ὁ λογοποιῶν.
ὅς τ' λογοποιὸς, πεισθεὶς πρὸς οἱ
καταλήσας τὰ εἰλη, ἐνδὺς κα-
ταβὰλὼν τὸ ἦν, καὶ μεδιώ-
σας, ἐρωτῇσαι, πῶθεν σὺ, καὶ πῃ
λέγεις; καὶ ἔχεις περὶ τῆς εἰπεῖν
καμνόν; καὶ ὁπρῶτον ἐρωτᾷν,
μὴ λέγῃς πῃ καμνότερον; καὶ
μὴν ἀγαθὰ καὶ ὅτι τὰ λεγόμενα.
καὶ ἐκείσας ἀποκρίνασθαι, εἰπεῖν,
πλέγεις; ἐδὲν σκῆκος; ἰδοὺ
μὴ σὲ ἐννοήσας καμνὼν λόγων.
καὶ ἔστιν αὐτῷ ἡ στρατιώτης, ἡ πῶς
Ἀστὴρ δ' αὐλητῆς, ἡ Λύκων ὁ ἐρ-
ρηλός τ' παρὰ γερνὼς ἔξ αὐτῆς
τ' μάχης, ἡ φησὶν ἀκηκοέναι. αἱ
μὲν οὖν ἀναφοραὶ τῶν λόγων τοι-
αῦται εἰσὶν αὐτῷ, ὧν ἐδεί; αὖν ἔ-
χει ὁπλασθέναι. διηγεῖται ὅτι τῶ-
τες φάσκων λέγειν, ὡς Πολυ-
πέρων. καὶ ὁ βασιλεύς
πρὸς αὐτὸν. * μάχην νενίκηκε, καὶ Κε-
σανδρὸς ἐζώρηκε. καὶ αὖν
ἔπειτα πρὸς αὐτὸν, Σὺ ὅτι ταῦτα πρὸς
ἐμὲ; φησὶ τὸ πρῶτον βο-
ῦναι γὰρ ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸν λό-
γον ἐπεπείνῃν. καὶ πάντας γὰρ συμ-
φωνεῖν, ταῦτα λέγειν περὶ τῆς μά-
χης. καὶ πολλῶν δ' * ζώ-
ντων φόνων. μὴν γερονέναι. εἰ δὲ

quæ somnium petituri jubeant ipsum
aliquid sibi narrantem, verba face-
re : ut ita nobis, inquit, somnus
obrepit.

*De Famigatione, sive ru-
morum confictione.*

FAmigeratio est factorum dicto-
rumque ad arbitrium ipsius fin-
genis confictio. Famigator au-
tem is est qui obviis amico factus,
statim mutato vultu ac renidens,
interroget, Unde tu, & quid ais?
& Habesne super hoc novi quic-
quam? & pergens interroga-
re, Nihilne, inquit, novi dici-
tur? atqui fausta sanè sunt & læta,
quæ vulgò narrantur: tum autem
priusquam ille respondeat, Quid
ais, inquit, nihil audivisti? Ergo
ego te, sicut video, rerum novarum
epulis lautè excipiam. Ac statim
est illi aut miles aliquis, aut Astei
tibicinis puer, aut manceps Lyco
qui ex ipso prælio sit reversus, à quo
se dicat audiisse: auctores siquidem
ille tales eorum quæ dictitat pro-
fert, quos nemo queat arguere. Re-
fert autem accepisse se ab illis, Po-
lysperchontem cum rege hostes præ-
lio fudisse, & superasse: Cassan-
drumque vivum in hostium pote-
statem venisse. Quod si quis ei di-
cat, Tu autem hæc credis? Imò,
inquit; rem enim clarissimā om-
nium voce totā urbe ferri; rumo-
rem crescere; omnes congruere;
eadem enim de prælio ab omni-
bus narrari: magnum nimirum eā
pugnā farrum esse factum. Idque se

αὐτῷ καὶ σημεῖον τὰ πρόσωπα αὐτοῦ
 ἐν τοῖς πρὸς γυμνασίοις. ὁρᾷ γὰρ αὐ-
 τῷ πάντων μεταβεβληκότα. λέ-
 γει δ' ὡς καὶ ᾤδα κήκοι παρὰ τέ-
 τοις χρυσοῦν πύλας ἐν οἰκίᾳ,
 ἥδη πεμπλῶ ἡμέραν ἡκούσα ἐκ
 Μακεδονίας, ὅς πάντα ταῦτα εἶ-
 δε. καὶ πάντα διεξιὼν, πῶς οἶε-
 δε; πιθανῶς γελιάζει. λέγων,
 δυστυχὴς Κάσανδρος! ὦ ταλαί-
 πορος! ἐνδυμὴν τὴν τῆς τύχης.
 ἀλλὰ οὐκ ἔχωρὲς θυρόν μου. καὶ
 γὰρ αὐτὸν. δει δ' * αὐτὸ σὲ μόνον
 εἶδεναι, πᾶσι δ' τοῖς
 ἐν τῇ πόλει περὶ δὲ δράμῃς λέ-
 γων. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων
 τεθαύμακα τί ποτε βέλον ἢ λο-
 ροποιουῦντες; ἔγερ μόνον φά-
 ρον, ἀλλὰ καὶ ἀλυσσέως ἀπαλ-
 λάτῃσι. πολλὰ γὰρ αὐτῷ οἱ
 μὲν ἐν τοῖς βαλανείοις φεισάσεις
 ποιέμενοι, τὰ ἱμάτια ἀποβλή-
 κασιν. οἱ δ' ἐν τῇ σάᾳ πεζο-
 μαχία καὶ ναυμαχία νικῶντες,
 ἐρήμους δίκας ὠλοῦνται. εἰσι
 δ' οἱ καὶ πλεῖστοι λόγῳ καὶ κέρει
 αἰρουῦντες, παρὰ δὲ πηήθουσι.
 πάνυ δ' ἐταλαίπωρον αὐτῷ ὅτι
 τὸ ἐπιπρόσθετον. ποῖα γὰρ ἔσθ᾽,
 ποῖα δ' ἐργασίαι, ποῖα δ' ἔμει-
 νᾷ ἀρετῆς ἢ διημερύνειν, ἀπει-
 διαν ποιοῦντες τὰς ἀκούοντας ἔ-
 πως, καὶ καταπονοῦντες ἢ ἰδι-
 ολογίαις;

ex eorum etiam vultu, qui rem ge-
 runt publicam, colligere: quem
 viderit ipsis penitus immutatum.
 Addit deinde se inaudisse, quen-
 dam qui ex Macedonia advenit,
 quique omnibus quæ gesta sunt in-
 terfuert, quintum jam diem ab il-
 lis domi occultari. Atque ubi hæc
 commemoravit, miserationes ad-
 jicit: at scin' quomodo? sanè quam
 persuasibiliter. O infelicem, in-
 quiens, Cassandrum! O virum
 ærumnosum! En Fortuna quid
 possit. at fuit certè Cassander præ-
 potens. Te verò, ait, tacitum
 hoc tecum habere oportet. ipse au-
 tem ad civium unumquemque ac-
 currit, ut ei omnia narret. Equi-
 dem mirari soleo quid sibi homines
 hoc genus falsis rumoribus fingen-
 dis spargendisque velint: quæ res,
 ut taceam mendacii turpitudinem,
 non raro ipsis incommoda evenit.
 Factum enim sæpe, ut dum isti in
 balneis concursus facerent, vestes
 intereà suas furto amitterent: alii
 dum in porticu aut pedestri aut na-
 vali prælio vincunt, quòd vadimo-
 nium non stitissent, graviter mul-
 tati sunt. Quibusdam etiam, dum
 urbes verbis suis fortiter caperent,
 cæna intereà loci periit. Enim-
 verò misera est istorum vita & con-
 ditio: nam quæ porticus est, quæ
 officina, quæ fori pars, in quâ dies
 non traducant integros, magno cum
 audientium, quos falsis suis narra-
 tionibus obrundunt, tædio?

Περὶ Ἀναγκωλίας.

De Impudentiâ.

Η δὲ ἀναγκωλία ἐστὶ μὲν, ὡς ὁρῶ λαβεῖν, καὶ ἀφ' ἑνὸς δόξης αἰσθεῖς ἐνεχθῆναι κέρδους. ὁ δ' ἀναγκωλῖς, ποιεῖται οἷον ὁρῶν μὲν ὅν ἀποσερεῖ, πρὸς τὸν ἀπαιτῶν δανείζειται. ἔτα δύοις τοῖς θεοῖς, αὐτὸς μὲν δειπνῇ παρ' ἐτέρῳ, τὰ δ' κρέα ἀποπιδέναι ἅλσιν πάσας· καὶ περὶ χαλεπὰ μὲν τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι, ἀπὸ δ' τετραπέλης ἀρας κρέας καὶ ἄρτον, καὶ εἰπεῖν ἀκούοντων πάντων, εὐχαρῆσθαι. καὶ ὁ ψωνῶν δὲ, ὡς μνησθῆναι τὸν κρεῶν πώλην, εἰπὶ χρήσιμον αὐτῷ γέροντι, καὶ ἐσηκώς πρὸς τὸν σαθρῶν, μάστιγα μὲν κρέας, εἰ δ' μὴ, ὅστις εἰς τὸν ζυγὸν ἐμβάλλειν· καὶ εἶδον μὲν καὶ, δὲ ἔχει. εἰ δ' μὴ, ἀρπάσας, ἀπὸ δ' τετραπέλης χολίκιον, αἰὶν γελῶν ἀπαλλάττειται. καὶ ξένοις δ' αὐτὸς δέων ἀποσερεῖ, μὴ δὲς τὸ μέτρον, θεωρεῖν. ἀρεῖν δ' καὶ τοῦ ἡδὲ εἰς τὴν ὑπερβαίαν, καὶ πρὸς τοὺς δαυλὸν. καὶ ὅσα ἐωνυμῶν αἰτία τις φέρει, μετὰ δοῦναι κλεῖσαι καὶ αὐτῷ. καὶ ὅτι τὴν ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐλθὼν, δανείζειται κειδῆς, ποτὲ δ' ἄχρεον. καὶ ταῦτα χρήσαντας, ἀναγκάσαι ἀποφύγειν πρὸς αὐτὸν. δεινὸς δ' καὶ πρὸς τὰ γαλκίαια τὰ ἐν τῷ βαλανείῳ περὶ λαθῶν, καὶ βάψας ἀρύττην, βοῶντος βάλανέως,

Impudentiam definire licet, famæ neglectum turpis quæstus gratiâ. Impudens autem is est, qui solet pecuniam mutuò rogaturus ad eum accedere, cujus aliquid per fraudem detineat: deinde quum sacra diis facit, carnes victimæ suæ sale asperfas, condit, ipse apud alium cœnans: atque ibi pedisequum suum compellans, sublaris de mensâ carniū frusto, & pane, in omnium auribus, Tu vir honeste, inquit, epulare hilariter. Quando obsonatur, lanium meminisse jubet, si ullâ unquam in re fuerit de eo benè meritus: deinde autem trutinæ assistens, principio quidem carnes; sed si id non possit, os saltem aliquod in lancem injiciet: quod si auferre queat, id optimè: si non, tum ille è mensâ vel aliquod intestinorum frustum rapiet, & cum risu discedet. Jam si peregrinis apud se divertentibus locum in theatro ad spectandum emerit, ipse quoque nullo pro capite suo dato ære spectatum veniet: quinetiam liberos suos cum pædagogo eodẽ secum postero die ducere non dubitabit. Quæcunque autem parvo empta ferentem aliquem viderit, sibi quoque communicari jubebit. Et ubi ad ædes alienas venerit, vel hordeum, vel, si usus ita tulerit, paleam mutuaturus, eos cõget à quibus acceperit, id quod dederint, domum sibi apportare. Sæpè etiam

in balneis ad æna accedens postquàm arytænā mersā replevit, sese

αὐτὸς

γρ. αὐτόν. αὐτὸς * αὐτῶ καὶ αὐτῶ
αὐτῶ, καὶ εἰπὼν, ὅπ
λέγεται, ἀπὸν. καὶ κεῖ, οὐδε-
μία σοι χεῖς.

ipse, non sine magno balneariorum clamore, perfundit: dein discendens, Lavi, inquit: & ad balnearium conversus, Ego verò, ait, gratiam tibi nullam.

Περὶ Μικρολογίας.

De Sordidâ parsimonia.

Ἡ Δὲ μικρολογία ἐστὶ φειδω-
λία τῶ διαφόρου ὑπὸ τῆ κα-
ρίης. ὃ δὲ μικρολόγος, ποιῶν
πρὸς οἷον ἐν τῷ μὲν ἡμῶν ὀλίγον
ἀπαλεῖν ἐπὶ τῷ οἰκίᾳ, καὶ συ-
ωπῇ ἀειθεῖν πόσας κύλικας ἐ-
καστος * πέπωκε καὶ ἀ-
γρ. ἐκπι-
πῶκε. πάρχεται ἐλάττω τῇ
Ἀρτεμίδι τῇ Συ-
δειπνοῦντων. καὶ ὅσα μικρὰ πρὸς
πειράμῳ λογίζεσθαι, πάντα φά-
σκουσιν εἶναι ἀγὰν. καὶ οἰκίαν ἡγεῖται
ἢ λοπάδα καὶ ἀξάνθη, εἰς περ-
ξα ἀπὸ τῆς ἐπιηδείας. καὶ τῆς
γυναικὸς ἀποβαλέσθαι τείχελλον,
οἷον μεταφέρειν τὰ χρῆμα, καὶ
τὰς κλῖνας καὶ τὰς κιβώτιους, καὶ δι-
φῆν τὰ καλύμματα. καὶ εἰάν τι
πωλῇ, πρὸς τὴν ἀποδοῦναι ὥστε μὴ
λίσσεται τῷ πειράμῳ. καὶ ἐκ
αὐτῶν εἰσὶν ἔτε συκοφαντοῦντες ἐν
τῷ αὐτῷ κήπῳ, ἔτε διὰ τῶ ὀνύχου
ἀγρῷ πορνεύειν, ἔτε ἐλαίαν ἢ
φείνικα τῇ χαμαὶ πηλοκτόνων
ἀνελεῖν. καὶ τὰς ὄρεας δὲ ὅπου κο-
πιθεῖται ὀσμύραν, εἰ διαμύσειν
οἱ αὐτοί. θεινὸς δὲ καὶ ὑψηλῆς
εἰς περξα, καὶ τόκον τόκου.
καὶ ἐστὼν δημόσιος, μικρὰ τὰ
κρέα καὶ φασκαλεῖν. καὶ ἀ-
φῶν, μηδὲν πειράμῳ εἰσελ-

Sordida parsimonia est studium
parcendi sumptibus ultra mo-
dum. Sordidè parcus is est, qui
sodalibus apud se convivio agitant
solitis, tanquam pro menstrua do-
mūs pensione semiobolam exigat:
& in convivio quot quisque calices
educat, numeret: qui etiam ex om-
nibus convivis Dianæ minima liba-
menta offerat. Jam quæcunque ei
quispiam fert impensa, et si parvo
empra nimio tamen constare dicet.
Si famulus ollam aut patinam fre-
gerit, de ejus demerso tantum de-
trahet, quanti erat quod fractum est.
Quod si uxor trichalcum amiserit,
ille verò omnem suppellectilem, le-
ctos etiam, atque capsas loco mo-
vebit, & omnia stragula scrutabi-
tur. Quicquid vendit, tanti vendit,
ut emptori ea res cedere bono non
queat. Ficum de suo horto nemi-
nem gustare siverit: neminem per-
fundum suum transire: aut ullam
cadvam olivam, palmulamve aufer-
re. quotidie terminos inspectat su-
os, ecquid immoti eodem loco iidem
maneant. Porro autem debitum si
quis die præstitutâ non solverit, pec-
nam pro morâ, atque adeò usuræ usu-
ram solet exigere. Populares convi-
vio accipiens, minutas apponet car-
nes: quumque ad obsonandum exi-
erit, sæpe vacuus domum revertetur.

ἄν. καὶ ἀπαγορεύου τῇ γυναικὶ
μήτε ἄλας χρωσθῆναι, μήτε ἐλ-
λάνθιον, μήτε κύμινον, μήτε
ὀρίανον, μήτε ἔλας, μήτε σέμ-
ματα, μήτε θυηλῆματα. ἀλλὰ
λίσσιν ὅτι τὰ μικρὰ τῶντα πολ-
λά ἐστὶ τῷ ἐνιαυτῷ. καὶ τὸ ὅλον δ',
τῇ μικρολόγων καὶ τὰς ἀργε-
σθῆς ἔστιν εἰδὲν ευραπίας καὶ
καὶ εὐταμοῦ. καὶ αὐτὸς δ' φο-
ρεῖται ἐλάττω τῇ μικρῶν τὰ
μέγιστα, καὶ ἐκ ληκυθίων μικρῶν
πάν ἀλειφομένους, καὶ ἐν χρῶ κα-
υμένους, καὶ τὸ μέσον δ' ἡμέρας
ἀπολυομένους, καὶ πρὸς τὰς γυ-
αῖς ἀλεινομένους, ὅπως τὸ ἰμά-
τιον αὐτοῖς ἔξει πολλὴν γλῶσσαν, ἵνα
καὶ ὑποὶ τῇ τὰ χι.

Περὶ Βελουείας.

Uxori solet edicere, ne cuiquam sa-
lem aut ellychnium, aut cuminum,
aut origanum, vel etiam farris quic-
quam, vel corollam ullam, vel li-
bum ullum commodet: Magnam
enim, inquit, parva hæc tandem in
anno summam efficiunt. In summâ,
sordidorum istorum hominum lo-
culos videas situ obritos, claves fer-
rugine illitas. Ipsos quinetiam vi-
dere licet vestes gestare intra quàm
modicas: guttulos, ex quibus un-
gantur, parvulos habere: capite
esse, ad cutem usque, attonso:
calceos medio die exuere: & cum
fullonibus obnixè agere, ut ad po-
licendam suam vestem, cretæ mul-
tum adhibeant, ne sordes faciliè
contrahat.

De Impuritate, sive moribus
impuris.

Ὅτι γαλεπόν δ' ἐστὶ τὴν βε-
λουείαν διαείσασθαι. ἔστι γὰρ
τὰς δὲ ὀπρῶν καὶ ἐπαρείδεις. ὁ
δ' βελουεὺς, τοῦτο δ' οἱ
καλῶντας γυναιξὶν ἐλάττωται,
ἀποτρέφει δ' εἶναι τὸ αἰδοῖον.
καὶ ἐν θεάτρῳ κροεῖν, ὅταν οἱ
ἄλλοι παύωνται, καὶ σείσθαι ὡς
ἰσθῶς θεωρεῖται οἱ λοιποὶ. καὶ ὁ-
τι σιωπῇ τὸ θεάτρον, ἀνακύ-
πτει ἐρυγῆναι, ἵνα τὰς καθαρμύας
παύσῃ μεταστροφῇ. καὶ πηθῆ-
ναι δ' ἀργεὺς προσελαθὼν πρὸς τὰ
θύρα, ἢ τὰ μῆλα, ἢ τὰ ἀκρόδρυα,
ὡς τὰ τραγηματίζοντα, ἅμα τὸ
πλοῦτον προσελαθὼν. καὶ καλέσαι
δ' τὰ παριόντων ὀνομασίην, ὥς μὴ

Impuritatem verò definire non
est difficile: Est siquidem jo-
cus ludivæ evidens nimis ac flagi-
tiosus. Impurus verò is est, qui si
in liberas mulieres incidat, veste
subductâ pudenda illis ostendat. In
theatro reliquis tacentibus, ipse
plaudit: & quos alii libenter spe-
ctant, ipse sibilis confectatur: &
toto theatro ad spectandum intento,
ipse resupinato corpore ructat, ut
qui sedent, oculos avertere necesse
habeant. Ac quando maximè fre-
quens est forum, ad nuces, mala,
& reliquos omnis generis fructus
accedens, ibique stans, de iis come-
dit, sermones interea cum eorum
venditore serens. Non etiam dubi-
tat prætereuntium aliquè, nullâ sibi

Ὡνήθης ὄσι. καὶ ἀπιδόντα δὲ
 πε ὄρων, φειμῆναι κελεύσαι.
 καὶ ἡπλωμένῳ ὅ μετὰ τὸν δίκην
 ἀπόβῃ ἀπὸ τῆς δικαστικῆς προσελ-
 θεῖν, καὶ Ὡνήθῃαι. καὶ ὁ ὥ-
 νειν ἑαυτὸν, καὶ ἀυλητικὰς μι-
 αῖδας. καὶ δεικνύειν ὅ τοῖς ἀπαν-
 τῶσι τὰ ὠφνημένα, καὶ πῶς
 χαλεπὸν ἐπὶ ταῦτα. καὶ διηγείας
 πρὸς πρὸς κερῆον, ἢ μυστρί-
 λιον, ὅπ μεθύσκεας μέλας. καὶ
 οἶνοπώλῳ, κεκραμένον τὸν οἶ-
 νον πρὸ οἴλου ἀποδίδου. καὶ ἐπὶ
 θεῶν λύγῃ ἀν δὲν πορδύεσθαι, ἀ-
 πὼν τὰς ἡῖς, λύγῃ πρὸς ἡῖς ἀ-
 φῆσιν οἱ θεῖς ὥναι. καὶ ἀποδ-
 μὼν δημοσίᾳ, τὸ μὲν ἐν τῆς
 πόλεως ἐφόδιον οἴκοι κατὰ λι-
 πῆν, πρὸς ὅ ἥν συμπεσεῖν πᾶν
 δανείζει. καὶ πρὸ ἀκολέθῳ ἐπ-
 θεῖναι μέγαν φορτίον ἢ δώματα
 φέρειν, καὶ ἐλάττω ἐπιήδεια ἥν
 ἱκανῶν. καὶ ἀπὸ ἥν ξενίων τὸ μέ-
 ρος τὸ αὐτὸ ἀπαμύσας ἀποδοῖ.
 καὶ ἀλειφόμενος ἐν τῷ βαλανείῳ,
 καὶ εἰπὼν, σαπὲν γὰρ τὸ ἔλαιον
 ἐφίω, πρὸ πειθαίῳ. πρὸ ἄλλο-
 τείῳ ἀλείφεται. καὶ ἥν δεισκο-
 μένων χαλκῶν ἐν ταῖς ἐδοῖς ὑπὸ
 ἥν νικητῶν, δεινὸς ἀπαμύσσει
 τὸ μέρος, κοινὸν ἔσθ ὅ ἡτας τὸν
 Ἑρμῶν. πᾶ ὅ δὴ τοιαῦτα. φει-
 δονίῳ μέτρῳ ὅ πῶδακα ἐγκ-
 κρεσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς, τοῖς
 ἐνδον τὰ ἐπιήδεια, ὁρόδρα ἀπο-
 λῶν, ὑποπειλάς. ἀμέλει ὅ καὶ
 χέρος ἀποδίδὲς τριάκοντα μινῶν,

quam studiosè radens metitur

familiaritate junctum, nominatim
 compellare : & si quem aliquod pro-
 perantem videat, jubebit expecta-
 re. Soler etiam ad eum qui in gran-
 dis pecuniarum judicio causam ceciderit,
 redeuntem e judicio, accedere, & ei
 gratulari : quumque sibi opsonia
 emerit, & tibicinas conduxerit,
 ut cuique obvius fuerit factus, obso-
 nia illi ostendere, & ad ea invitare,
 idemque ad constrictam aut taber-
 nam unguentariam astans, natum
 velle se mox ad ebrietatem usque
 bibere. Vinum vendens, etiam
 amico dilatum dabit. Ad ludos,
 quando maximè spectandum est, li-
 beros suos ire non finit : tunc finit,
 quando gratis per theatrorum re-
 demptores licet spectare. Cum le-
 gatus peregrè proficiscitur, relicto
 domi viatico quod publicè accepit,
 à legationis sociis mutuò rogabit.
 Moris etiam habet famulum itine-
 ris comitem, onerare quidem sargi-
 nis supra modum, victum verò ei
 suppeditare angustè nimis & infra
 modum. Lautia si cum aliis acce-
 perit, suam portionem petet, &
 eam statim vendat. In balneis la-
 vans, puerulo appellato, Nam her-
 cule tu, inquit, oleum nimis ran-
 cidum mercatus es : & simul alieno
 se inungit. Quòd si quos pueri
 nummos æreos, ut sit, in viâ repe-
 rerint, partem inde sibi poscet, il-
 lud usurpans, Mercurium esse com-
 munem. Eiusdem hominis sunt hæc
 quoque. Phidonia mensura si quid
 metiatur, eam adhibet, cujus sit fun-
 dum collisum & inrorsus adauctum;
 domesticis suis demensum ipse per-
 & si triginta minas solvere habeat,

ἐλαττον τέτρασι δραχμαῖς ἀπο-
 ἰδόναι. καὶ φερόμενος ἐστὼν, αἰ-
 τειν τοῖς αὐτῷ πωλὼν ἐκ
 τῶ * κοινῷ ὄφον. τὰ δὲ κα-
 τὰ τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς τετρα-
 πλῆνης ἡμίσει ἥρ' ῥαφανίδων ἀπο-
 γράφεται, ἵνα οἱ διακονοῦντες
 πώδες μὴ λάβωσιν.

Περὶ Ἀκαμείας.

ΗΜὲν οὖν ἀκαμεία, ἐστὶν ἐπί-
 τάλξις λυτῶσα τὰς ἐντυ-
 χάνοντας. ὁ δὲ ἀκαμῶ, τοῖς τὸς
 πῆς, οἱ δὲ ἀχολαμῶν φεροσενδῶν
 ἀνακονῶσαι, καὶ πρὸς τὴν αὐτῇ
 ἐρομῶν καμῶσαι ἐν πυρὶ πῆσαν.
 καὶ δὴ λυτὴν ὡφληκῶτα ἐγγύης περ-
 σιλῶν, κελύσαι αὐτὴν ἀναδέ-
 ξασθαι. καὶ μαρτυρήσων παρῆναι,
 καὶ πρὸς γαμῶν ἢ καὶ κεκεμῶν.
 καὶ κεκλημῶν εἰς γάμους, καὶ γυ-
 ναικῆς γῆρας κατηγορεῖν. καὶ ἐκ
 μακρῶς ὁ δὲ ἥκοντας ἄρπ, πα-
 ρακαλεῖν εἰς περὶ πατρὸς. δεινὸς δὲ
 καὶ προσάγειν ὠνητὴν πλείω δι-
 δόντα ἢ δὴ περὶ κακῶν. καὶ ἀκη-
 κοῦτας καὶ μεμαθηκότας ἀνίστα-
 σθαι ἐξ ἀρχῆς διδασκων. καὶ πρὸς
 τὴν ὅτι ἐμπειρηθῶναι αὐτὸν μὴ βέ-
 λεμῶν πῆς γινέσθαι, αἰσχυρῶς δὲ
 ἀντιπαθεῖν. καὶ δύνοντας καὶ ἀνα-
 λίσκοντας, ἥκων τόμον ἀπαλῆ-
 σων. καὶ μασιγερῶς οἰκέτας πα-
 ρεῖν, διηγείσθαι ὅτι καὶ αὐτῷ
 πῶς ἔτω πληγὰς λαβὼν
 ἐπὶ γαστρί. καὶ παρὼν διαίτην,
 πρὸς τὴν αὐτῇ βελονῶν

ut quatuor tamen drachmæ de so-
 lido desiderantur, operam dabit.
 quando etiam tribuleis convivio ac-
 cipit, solet pueris suis obsonia è
 communi postulare: dimidiatos ve-
 rò raphanos, si qui fortè demensâ
 tollantur, annotat, nè eos pueri mi-
 nistrantes capiant.

*De Intempestivitate, sive in-
 scitiâ temporis.*

INtempestivitas est congressio mo-
 lesta iis quibuscum congregiariis.
 Homo autem intempestivus is est,
 qui ad amicū occupatū accedens,
 velit re communicatâ cum illo deli-
 berare: quique ad amicam suam fe-
 bri laborantem veniat comessatum.
 Solet etiam eum qui jam ante fuerit
 ex sponso condēnatus, adire, rogans
 ut pro se quoque intercedere velit, &
 ad dicendū testimonium tunc venit
 quum res est judicata: ad nuptias
 vocatus, in mulierum genus invehi-
 tur. Eos qui è longinquo itinere
 modò advenerint, ad deambulandū
 secum invitāt: re jam venditâ
 emptorem adducit qui pluris sit em-
 pturus. Sæpe etiam è medio homi-
 num sibi assidentium surgit, ut rem
 illis orsus à capite exponat, quam om-
 nes jam audiverint ac pernorint:
 & quæ noller quidem aliquis, sed de-
 negare tamen erubescit, ad illa cu-
 randa, promptus est. Ad eos qui sa-
 cra faciunt, & epulas concelebrant,
 accedit, ut aliquam inde partem au-
 ferat. Quod si præsentē eo famulus
 cædatur, sibi quoque puerum aliquan-
 do fuisse narrabit, qui similiter vir-
 gis cæsus se suspēderit. Idem caprus

διαλύεται.

διαλύεσθαι. καὶ ὁρχισάμενος ἀ-
ψάσθαι ἐταῖρον μηδὲ πῶς μεθύον-
τος.

Denique saltatus, socium manu
prehendit, qui nondum sit vino ma-
didus.

Πεὶ Πειεργίας.

De Sedulitate ineptâ.

Α Μέλει πειεργία δόξειεν εἶ)
πρὸς ποίησιν πρὸς λόγων καὶ
πρὸς ἔξω, μετ' οὐνοῖας. ὁ δὲ πει-
εργός, τοιαῦτος πρὸς, οἷός ἐστι
γίλλεσθαι ἀνασῆς ἀ μὴ δυνήσεται.
καὶ ὁ μολογυμῶν τὸ πρὸς γυμνα-
σίου, ἐν πνιγῶν, δεικνύειν
ὡς ἐχθρὸν τε ἐλεγχθῆναι. καὶ
πλεῖον δὲ παραγχεῖν τὸν πῶς
κεῖσθαι ἢ ὅσα δύνανται οἱ παρόν-
τες ἐκπεῖν. καὶ διεγείρειν τὰς
μαχόμενους, καὶ ἥς ἐκ γνάσκει ἀ-
τραπὴν ἢ ἡσυχάζει, εἴτα
γυμνα-
σίου.
μὴ δυνάσθαι * εἶρεν δὲ
πορεύεται. καὶ τὸν στρα-
τὴν δὲ προσελθὼν ἐρωτῆσαι, πότε
μέλλει παρατάσσεσθαι, καὶ ἡ μὲν
αὐτοῖον πρὸς γίλλει, καὶ προσελ-
θὼν πᾶσι πᾶσι εἰπεῖν, ὅτι ἡ μή-
τηρ ἡδὴ καθάδεται ἐν τῷ θυμῷ.
καὶ ἀπαρροδέοντος τῶν ἰατρῶν, ὅπως
μὴ δώσῃ οἶνον τῷ μαλακίζοντι,
φῆσας ἐκκεῖται διάπειραν λαμ-
βάνειν, ἐλπίσκειν τὸν κακῶς ἐ-
χθρὸν. καὶ γυναικὸς δὲ τελευτήσας
σης, ἐπὶ γράφει ὅτι τὸ μνημα,
τὸτε ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τῆς πατρὸς καὶ
τῆς μητρὸς, καὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς
πυρρομα, καὶ ποταπῇ ὅτι. καὶ προ-
σεπράσσει ὅτι εἴποι πάντες χρη-
σοὶ ἦσαν. καὶ ὁ μνηστὴρ ἐκκλινόν, εἰ-
πεῖν πρὸς τὰς πειεργίας, ὅτι
καὶ πρὸς τὴν πολλὰν. ὁ μνηστὴρ.

Πειεργία, (quàm liceat sedu-
litem ineptam dicere) est
dictorum factorumque simulatio cum
significatione benevolentiae. Mo-
res ejusmodi hominis ita sunt. Fa-
cile surgens è medio, in se recipi,
quibus praestandis par non sit: rem
quæ omnium confessione iusta est,
pluribus verbis, in aliquo inhzrens,
docere instituit, nullo modo posse
argui. Puerum vini amplius misce-
re cogit, quàm quantum omnes qui
adsunt convivæ, queant ebibere.
Contententes pugnantisque invi-
cem instigat. Solet etiam viam
præire, quàm ignoret ipse: cuius
quidem exitum mox invenire ne-
queat: & ad ductorem exercitiis ac-
cedens, rogare, ecquando sit aciem
ad dimicandum instructurus: nec
non quid in perendinum diem im-
peret: & ad patrem veniens, En,
inquit, mater in cubiculo jam dor-
mit. Ac quum vini usum ægroti
medicus interdixerit, solet hic illum
quasi periculi faciendi causâ ad bi-
bendum componere. Quod si uxor
obierit, monumento ejus & matris
& patris & matris nomina inscri-
bet, itemque cujus ipsa sit: tum hoc
elogium insuper adjiciet, SINGU-
LARI OMNES ISTI PROBI-
TATE BRANT. Idem si ad ju-
surandum adigatur, conversus ad
circumstantem turbam, Ego verò,
inquit, jam antè sapius juravi.

Περὶ Ἀναίδης.

De Stupiditate.

Ἐστὶ δὲ καὶ ἡ ἀναίδης, ὥς
 ὁρῶ εἰπεῖν, βραδύτης ἡ-
 γῆς ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν. ὅ ἡ
 ἀναίδης, τοιαύτος τις οἶσθ' λο-
 γισάμενος ἢ ψάφοις, καὶ κεφα-
 λαίον ποιήσας, ἀραιῶν τὸν ὥ-
 καθ' ἡμέραν, πῶ γινεῖ; καὶ δίκην
 ἐδίδων, καὶ ταῦτ' αὖ εἰσέναι μέ-
 λους, ἐπιλαθόμενος εἰς ἀρετὴν
 περὶ δεῖναι. καὶ δειρῶν ἐν τῷ
 δαίτῳ, μόνον καὶ λαλῆσαι
 καθύπευκτον. καὶ πολλὰ φαρῶν ἢ
 τυκτῶν, καὶ ὅτι δάκναι ἀνιστάμενος,
 ὡς κωμῶς ἢ τῷ γέγονε δειρῶν
 καὶ λαβῶν καὶ ἀποδοῖς αὐτῶν,
 ὡς τῷ φέειν, καὶ μὴ δύνασθαι ἀ-
 ρῆν. καὶ ἀπαργυρέωντος πῶ-
 τος ὅτι τετελεσμένον τις αὐτῷ ἦν
 οἶκον, ἵνα ὡς γινώσκῃ, (κυδρα-
 πῶτος καὶ δακρύσας, εἰπὲν, Ἀ-
 γασθὲν τύχη. δεινὸς δὲ καὶ, ἀπο-
 λαμβάνων ἀργύριον ὁφειλόμενον,
 μισθῶντας παραλαβεῖν. καὶ χει-
 μῶν ὅν ἡ μάχεσθαι τῷ παι-
 δι, ὅτι σκυρὸς ἐκ ἡρώεσσιν. καὶ
 πῶς δὲ αὐτῷ παλαίειν ἀνα-
 γῆν, καὶ ἐσχαλῆν, καὶ εἰς κό-
 πος ἐμβάλλειν. καὶ ἐν ἀρετῇ αὐ-
 τοῦ φαλέου ἔλπον, οὐδὲ ἄλλας εἰς
 τὸν ἥτορ ἐμβάλλων, ἄβρωτον
 ποτῶσαι. καὶ ὅν ἡ Διὸς, εἰ-
 πὲν, Ἡδύγε ἦν ἀσπὸν νομίζει,
 ὅτι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι
 γρ. * πῶτος. καὶ λέγοντός
 τινος, πῶτος οἶσι καὶ
 πῶς ἱερὰς πύλας ἐξεργάζεσθαι

Stupiditatem quoque definire
 possis, ut sit animi tarditas, seu
 dicendum, seu faciendum sit ali-
 quid. Stupidus verò is est, qui se-
 dens ad calculos, postquam rationes
 putavit, & summam subduxit, ro-
 get eum qui sibi assidet, Summa
 quanta est? Ac quum ei litem ali-
 quis intenderit, ubi ad diem illum
 ventum est, quo disceptari causa de-
 bet, ejus oblitus, in agrum proficis-
 citur. Sæpe etiam sedens in theatro
 ad spectandum, discedentibus aliis
 somno obrutus ibi relinquitur: idem
 quum se cibis ingurgitaret, noctu
 surgens, ut ad fellas eat, in vicini
 canem incidit, à quo mordetur. I-
 dem quod acceperit ipse ac recon-
 diderit, id ipsum quærere solet,
 reperire autem non potest. Quum-
 que nunciatur illi obiisse aliquem ex
 familiaribus ipsius, ut veniat exe-
 quas, tum ille vultu ad mœsticiam
 composito, lacrymas etiam fundens,
 Bene, inquit, eveniat. Debitas
 autem pecunias recipiens, testes
 sibi adsciscit: & vigente hyeme,
 cum famulo quoddam cucumeres non
 emerit, jurgatur. Puerulos quin-
 etiam suos, ut luctâ se exerceant,
 cursu contendant, usque ad fari-
 gationem cogere solet. In agro
 lentem ipse coquens, sale bis in
 ollam injecto, ut mandi neque-
 at, efficit. cumque à Jove pluit,
 Sanè quam, inquit, fiderum aqua
 suavis mihi videtur.
 Rogatus ab aliquo, Ecquos
 putet Sacrâ portâ elatos mortuos:

ἔσχατος;

νεκρὸς; πρὸς τὸν εἰπεῖν, ὅσοι
ἐμοὶ καὶ σοὶ γυνοῖντο.

Quot utinam, respondens ait, ego
& tu habebimus.

Περὶ Ἀνδαδείας.

*De contumaciâ sive fero-
citate.*

Ἡ Δὲ ἀνδαδεία, ἔστιν ἀπὸ λύπης
ὁμιλίας ἐν λόγοις. ὁ δὲ
ἀνδαδὴς, τοῦτός τις οἷον ἔρω-
τηθεὶς, ὁ δὲνα πᾶ ὄν, εἰπεῖν,
Πράγματά μοι μὴ πάρεχε. καὶ
προσαγορεύεις, μὴ ἀντιπερ-
εἰπεῖν. καὶ πωλῶν τι, μὴ λέ-
γειν τοῖς ὠνευμένοις, πόσῃ ἂν ὑπο-
δῶτο, ἀλλ' ἐρωτᾷν πὶ δέεισκει.
καὶ τοῖς τιμῶσι, καὶ πέμπουσιν
εἰς τὰς ἐορτάς, εἰπεῖν ὅτι ἐκ ἂν
γυνοῖτο διδύμια. καὶ ἐκ ἔχων
συγγνώμην ἔτε τῷ ἀπώσας ἂν-
τὸν ἀκούσας, ἔτε τῷ ὠσας, ἔτε
τῷ ἐμβάνῃ. καὶ φίλῳ ᾧ ἔργον
κελεύσας εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι
ἐκ ἂν δόῃ, ὅτερον ἢ κεν φέρων,
καὶ λέγειν ὅτι ἀπόλλισι καὶ τὸ
τὸ ἀργύρεον. καὶ προσήλτας ἐν
τῇ ὁδῷ, δεινὸς καταρῆσασθαι
τῷ λίθῳ. καὶ ἂν ὑπομείναι, ἐκ
ἂν προσμείναι πολὺν χρόνον ἔ-
δνα. καὶ ἔτε ἄσαι, ἔτε ῥῆσιν
εἰπεῖν, ἔτε ὀρχήσασθαι ἂν ἐδε-
λῆσαι. δεινὸς ᾧ καὶ τοῖς θεοῖς
μὴ ἐπιδέχεσθαι.

aut vice suâ recitet, aut saltet, adduci non potest. Postremò diis ipsi
vota facere non curat.

Contumacia est verborum in
congressionibus & vitæ quo-
tidianæ usu duritas. Homo con-
tax ita est comparatus, ut si quis
ex ipso scisciteretur, Ubi est ille?
respondeat, Nè sis mihi molestus:
salutatus, salutare invicem negli-
git. cumque aliquid vendit, indi-
care quidem merces suas, interro-
gatus Quanti? non dignatur: ve-
rùm ipse potius emptorem interro-
gat, Ecquid inveniat damnandum?
Religiosis quoque hominibus, &
qui ad festa solennia diis dona mit-
tunt, dicere solet minimè gratis
darum ipsis iri, si quid divino accep-
erint munere. Si quis illum vel in-
vitus, aut expulerit, aut pepulerit,
aut pede presserit, non est exorabi-
lis. Et cum amico dixerit, colla-
tionem pecuniæ ab ipso petenti, ni-
hil se daturum, postea ipse ultro
afferret, dicetque, Velle se hanc quo-
que pecuniam perdere. In viâ si
ad lapidem offenderit, maledicet
illi. Et ut aliquando subsistat ali-
cujus expectandi causâ: nunquam
tamen diutius cuiquam præstolabi-
tur. Idem, ut cantet in convivio,

Περὶ Δεισδαιμονίας.

De Superstitione.

Α Μέλει ἡ δεισδαιμονία δό-
 ξειν εἶναι δειλία πρὸς τὸ
 δαιμόνιον. ὃ δὲ δεισδαίμων, ποι-
 ῖτός τις οἷον σπονδίσκῳ τὰς
 χεῖρας, καὶ περιδαναιόμενῳ ἀπὸ ἱε-
 ρῆ, δάφνης εἰς τὸ σῶμα λαβὼν, ἔ-
 παύω ἡμέραν περιπατεῖν. καὶ τὴν
 ἰδὴν εἰς τὴν παρεδράμῃ γαλῇ, μὴ
 αὐτὴν πορεύεσθαι, ἕως δι-
 ελθῇ πῆς, ἢ λίθους τρεῖς ὑπὲρ τῆς
 ἰδῆς διαβάλλῃ. καὶ εἰς τὴν ἰδὴν ὄρνιν
 ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔρπον ἐν ταῦτα ἰδρύ-
 σατος. καὶ τῶν λιπαρῶν λίθων τῶν
 ἐν τῇ τεύχεσσι, παριὼν ἐν τῇ λη-
 νῆτι ἔλαιον καταχεῖν. καὶ ἐπὶ πό-
 ρατα πρὸς τὴν ὁδοῦ, ἀ-
 παλλάττειν. καὶ εἰς τὴν μῦς θύλα-
 κὸν ἀλοῖτων διαφάγῃ, πρὸς τῇ
 ὁδοῦ γητὴν ἐλθόν, ἐρωτᾷν τὴν
 καὶ ποιεῖν. καὶ εἰς τὴν ἀποκρίνῃται
 ἀπὸ ἐκδοῦναι πρὸς ἑκδοῦναι, μὴ
 ἀπορρῶσαι, μὴ προσέχειν τέ-
 ρεις, ἀλλ' ἀποτραπείας ἐκδοῦ-
 σατος. καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν
 καθαίρειν. καὶ ἔτε ἐπὶ νεκρὸν ἐλθεῖν,
 ἐπὶ ἐπὶ λέχει. καὶ ὅταν ἐνύπνι-
 ον ἰδῇ, πορεύεσθαι πρὸς τοὺς
 ἱεροκεῖτας, πρὸς τοὺς μάντεις,
 πρὸς τοὺς ὀρνιθοσκοποῦσιν, ἐρω-
 τῶν τίνι θεῷ ἢ θεᾷ προσέ-
 χεται δεῖ. καὶ τελεθιστέμενῳ,
 πρὸς τοὺς Ὀρφοτελεῖστας κατὰ
 μῦθον πορεύεσθαι μὴ τῇ γυναικός.
 εἰς δὲ μὴ ὁλοκρίνη γυνή, με-
 τὰ τῆς πίττης καὶ τῶν παιδίων.

Superstitionem sanè definire
 possumus, meticulosum erga
 numen affectum. Superstitiosus
 verò is est, qui elotis manibus, &
 aquâ lustrali aspersus è templo, fo-
 lium lauri ore prehensum tenens,
 integrum diem irâ ambulet. Si
 viam mustela eo ingrediente trans-
 currerit, non ante progredietur
 quàm alius prior transferit, aut ip-
 se tres lapides trans viam miserit.
 Serpentis si viderit in ædibus, sac-
 cellum eo loco exstruet. Lapidis
 unctos qui sunt in triviis, solet o-
 leo ex ampullâ perfundere: nec
 priùs discedere quàm posito genu
 eos fuerit veneratus. Quòd si mus
 fortè farinæ follem arrosierit, adit
 ad interpretem, & quid facto sit o-
 pus eum percontatur: qui si re-
 spondeat, cerdoni nimirum tra-
 dendum esse illum follem, ut sar-
 ciatur: supersticiosus iste neglecto
 arioli responso, religioni rem ha-
 bens, exinanitum saccum à se amo-
 lietur. Solet etiam domum cre-
 brò purificare: sepulchrum nul-
 lum insistere: ad defunctorum
 iusta nullus accedere: neque item
 ad ullam unquam puerperam. In-
 somnium porrò si viderit, pergere
 ille ad somniorum interpretes, ad
 divinos, ad augures, sciscitaturus,
 cui deo, cui deæ vota sint facien-
 da. Et ut sacris initietur, ad Or-
 pheotelestat quot mensibus cum
 uxore: aut si uxori non vacet,
 cum nutrice & filiis suis, itat.

καὶ ὅτι τοῖς πειθόδοις ἀπελθὼν καὶ
κεφαλῆς λούσας. καὶ ἱερείας κα-
λέσας, ὧς ἢ ὧς καὶ κε-
λεῖται αὐτὸν περικαθάραι· μοι-
νόμῳν τε ἰδὼν ἢ ὀπίστητον, φεί-
ξας εἰς κόλπον πύσαι.

Περί Μεμψμοιείας.

Ἐστὶν ὅ ἡ μεμψμοιεία, ἐπι-
τήμησις παρὰ τὸ προσῆκον
δεδομένη. ὁ δὲ μεμψμοιεύ-
τοῖς δὲ πρὸς οἷον, ὑποδείκνυται
μερίδα τῶν οἷον, εἰπεῖν πρὸς τῶν
φείοντα, Ἐφθόνησάς μοι τῶν ζω-
μῶν, καὶ τῶν οἰναίων, ἐκ ὅτι δειπνον
καλέσας. καὶ ὑπὸ τῶν ἐπείρας κα-
ταφιλέμεν, εἰπεῖν, θαυμά-
ζω εἰ σὺ καὶ ὑπὸ ψυχῆς με φιλεῖς.
καὶ πρὸς Διὶ ἀνακαλεῖν ἐδίοπῃς,
ἀλλὰ διόπῃς τερον. καὶ ἄρῳν π καὶ
ἐν τῇ ὁδῷ βαλάνπον, εἰπεῖν,
Ἄλλ' ἐπισπασθὲν ἄρῳν ἐδέπο-
τε. καὶ πειράμεν ἄνδράποδον
ἀξιον, καὶ πολλὰ δευδοῖς τῶν πω-
λουῶν, θαυμάζω, εἰπεῖν, ὅ-
τι ὑμεῖς ἔγω ἀξιον ἐόνημαι. καὶ
πρὸς τῶν εὐαγγελιζόμενον ὅτι ὑός
σοι γέγονεν, εἰπεῖν, Ὅτι ἂν
πρὸς τῶν, καὶ τῶν ἐπείρας τὸ ἡμῶν
ἀπειν, ἀληθῆς ἐρεῖς. καὶ νίκῳν
νίκησας. καὶ λαβὼν πάσας τὰς
ἡμέρας, * ἐγκαλεῖν τῶν
κακῶν. καὶ ἰσχυρὰ τὸν λόγον, ὡς
πολλὰ ἀφελαιόπῃ τῶν
δικαίων. καὶ ἔστιν ἐστὲν ἐχέοντ
qui multa ipsius iusta omiserit. Jam

Præterea in compitis antè quàm
inde discedat, aquâ in caput as-
persâ se lustrat. Piatricibus quin-
etiam ascitis, jubet se squillæ aut
catuli circumlatione purgari. Quod
si quem mente captum aut comitia-
lem viderit, solet inhorrescens in
sinum sibi despuere.

De Querelâ, sive iniquâ querulitate.

Querela iniqua, est expostula-
tio nullo jure facta. Homi-
nis autem queruli mores istiusmo-
di sunt, ut si ad eum amicus por-
tionem aliquam è convivio mis-
erit, dicat ei qui afferat, Hoc il-
lud est quod ego ad coenam non
sum vocatus: invidisti nimirum
mihi jusculem & villum tuum. &
cùm illum amica etiam & etiam
suaviatur, Miror, inquit, si tu ex
animo ista mihi des basia. Jovi
succenset, non modò si non pluat:
sed etiam si seriùs. cùmque in via
crumenam invenit, Ego verò, ait,
thesaurum nullus unquam reperit.
Similiter quum parvo mancipium
emerit, utpote exorato multis pre-
cibus venditore, Mirum sanè, in-
quit, si tantulo quicquam emerim
quod sit alicujus pretii. Jam si quis
lætum illum nuntium ipsi afferat,
Filiolo, inquiens, auctus es: Ad-
jice, ait ille, Et dimidia bonorum
pars tibi periit, tum quod res est di-
xeris. Idem postquam in judicio om-
nium calculis vicit, nihilominus ta-
men de eo conqueritur, qui oratio-
nem scripsit quam pro se habuit, ut
si ad sublevandam ipsius egestatem

παρὰ τῆς φίλων, καὶ φήσαντός πε-
ρὶ, Ἰλαρὸς ἔστω καὶ πῶς, εἰ-
παίν; ὅτε δὲ τὸ ἀργύριον ἀπο-
δῆναι ἐκείνῳ, καὶ χάρις τέτων,
χρεῖν ὁφείλιν ὡς συνηγενημένον;

Περὶ Ἀπιστίας.

amici pecunias contulerint: & dicat
deinde aliquis, Nunc esto hilaris:
Quo pacto esse possum? inquiet: cum
& singulis sua sit pecunia reddenda:
& hoc amplius, gratiæ cuiq; tanquā
pro accepto beneficio habendæ.

De Diffidentia.

Ἐστὶν ἀμέλει ἀπιστία, ὑπόλη-
ψις περὶ ἀδικίας καὶ πάν-
των. ὃ δ' ἀπιστοῦ, τοιούτος περὶ
αἰσθ, ἀποδείλας τὸν πᾶντα ὁ-
φονήσονται, ἕτερον πᾶντα πέμ-
πειν πᾶσι μὲν πῶς ἐπειάτο,
καὶ φέρων αὐτὸς τὸ ἀργύριον, καὶ
καὶ τὰ δῖον ἀειθμεῖν πῶς ὅτι.
καὶ πᾶν γυναικα πᾶν αὐτῷ ἐρωτῶν
κατακείμενον, εἰ κέκληκε πᾶν
κισσὸν, καὶ εἰ σεσήμανται τὸ κοι-
λίσχον, καὶ εἰ ὁ μοχλὸς εἰς πᾶν
δύσκει πᾶν αὐλείαν ἐμβέβληται. καὶ
εἰ ἐκείνη φῆ, μηδὲν ἥπον αὐτὸς
ἀναστὰς γυμνὸς ἐκ τῆς φρομάτων,
καὶ ἀνυπόδητος, τὸν λύχρον ἀφαι-
σῶντα πάντα περὶ δραμῶν ἐποκέ-
μας, καὶ ἔτω μάλιστα ὑπὸν πυ-
γῶναι. καὶ τὰς ὁφείλοντας αὐτῷ
ἀργύριον, μετὰ μαρτύρων ἀπει-
τῶν τὰς τόκους, ὅπως μὴ διώ-
κοντο ἕξαρνοι γενέσθαι. καὶ τὸ ἱμά-
τιον δ' ἐκδέναι δεινὸς, ἔχῃ ὡς
βέλτετα ἐργασίῃ, ἀλλ' ὅταν ἡ
ἀξιό ἐγγυητὴς τῆ κταφείως. καὶ
ὅταν ἡ καὶ περὶ αὐτοσφύρου ἐκ πᾶ-
ντα, μάλιστα μὲν μὴ διώκῃ καὶ
τὸν πᾶντα δ' ἀκολοθεῖντα κη-
λεύειν αὐτῷ ὅπως μὴ βαδίζειν,
ἀλλ' ἐμπαροῦν, ἵνα φυλάτῃ αὐτὸ μὴ ἐν τῇ ὁδοῦ ὑποδράσῃ. καὶ τοῖς
ἐκδοτοῖσι περὶ αὐτῷ καὶ λέγουσι, πῶς, εἰ πᾶν, κατὰ θεοῦ. ἐπεὶ γὰρ χαλὰζω
πέμπειν.

Diffidentia est per quam omnes
fraudis suspectos habemus. Dif-
fidens autem is est, qui si ad emenda
obsonia puerum miserit, alium mox
mittat, qui percipietur quāti emerit.
Si ferat ipse pecunias, solet eas sin-
gulis stadiis numerare. Cubans in
lecto, uxorem interrogat an capsam
bene clauserit: an probè sit arca ob-
signata: an vestibuli foribus pessulus
sit obditus: ac licet affirmet illa, ni-
hilo tamè seciùs, nudus ac discalcea-
tus è lecto surgens, accensâ lucernâ,
obire singula & inspicere pergit, ac
vix ita tandem somno se dedere. Ad
debitores suos scœnus fortis exactu-
rus, cum testibus accedit: ne inficias
videlicet ire possint. Vestè poliendâ
dealbâdâque, non ei dare solet qui
fullo sit optimus: sed ei qui fidejusso-
rem det idoneum. Quod si quis po-
cula ab ipso commodatò roget, solet
ille maximè quidem, non dare: aut
si quando det, continuò repetere. Pue-
rum à pedibus jubet non à tergo se-
qui, sed ante se ambulare: ne possit
ille inter eundè fugâ capeffere, hâc
ratione cavēs. Postremò iis qui cum
aliquid ab ipso sumserint, dicūt illi,
Refer in rationes: Imò, ait, depone:
non enim vacat mittere flagitatum.

Περὶ Δυσχερείας.

De Fœditate.

Εστι δὲ ἡ δυσχερεία, ἀδυναμία πᾶσα σώματος, λύπης ὡδασκαστικῆς. ὅ ἡ δυσχερὴς, τοῖς τοῖς οἷον λέγουσαν ἔχων καὶ ἀλφὸν, καὶ τὰς ὀνυχας μεγάλας, περὶ πᾶν. καὶ φῆσαι ταῦτα ἐν αὐτῷ συγγενῇ ἀρρώσθημα, καὶ τὸν πατέρα ἔχειν καὶ τὸν πάππον. ἀμέλει δὲ δεινὸς καὶ ἑλκὴ ἔχειν ἐν τοῖς ἀντικνημίοις, καὶ πρὸς πλάσματα ἐν τοῖς δακτύλοις, καὶ ταῦτα μὴ δευραπεῖσαι, ἀλλ' εἶσαι θηλειώδη. καὶ τὰς μαγὰς θηλειώδεις καὶ δασείας ἔχειν ἀχρὶς ἐπὶ πολὺ ἢ πᾶδων. καὶ τὰς ὀδόντας μέλανας καὶ ἐπιτομῆς ὥστε δυσενδύκῃ ἐν καὶ σπῆς. καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐδίωκον ἀπομύπτειν. δύνειν ὀρεξάμεν, πρὸς λαλεῖν, καὶ ἀπορρίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος. ἄμα πῖν, πρὸς συγγενεῖν. ἐλάττω σαρκῶ ἐν βαλανείῳ χρῆσθαι. ἱματίον κηλίδων μετὸν ἀναβαλόμεν, εἰς ἀργεῖν ἔλθειν. καὶ εἰς ὀρνιθοσκόπων τῆς μητρὸς ἔξελεθῆς, βλασφημῆσαι. καὶ εὐχρημάτων καὶ ἀπειθῶν ἐμβαλεῖν τὸ πότηριον, καὶ γλάσαι ὡς τερόσιόν τι πεποιηκός. καὶ ἀλέμεν δὲ κερτῆσαι ταῖς χερσὶ μόνον ἢ ἄλλων, καὶ βιωτερίζειν. καὶ ὀπλιμῶν τῇ αὐλητείῃ μὴ ταχὺ παύσαιμην. καὶ ἀποπύσαι δὲ βυλόμεν ὑπὸ τῆς τραπέζης, πρὸς πύσαι τῶ οἴνω χρόν.

Fœditas est corporis incuria & illuvies hominibus molesta, Homo fœdus is est, qui leprâ & vitiligine laborans, unguësque habens prælongos, inter homines versetur: ac dicat gentilibus sibi esse hos morbos: nam & patrem & avum fuisse eis obnoxios. Solet etiam ulcera in tibiis, & in digitis tubercula habens, nullam iis medicinam facere: sed sinere donec incurabilia reddantur. Axillas ferarum more hirsutas, pilis magnam laterum partem occupantibus, habet. Dentes verò nigros atque excisos, ut molestus sit & insuavis cum eo congressus. Eidem hæc quoque conveniunt: nares inter comedendum mungere: & quum edere inceperit, colloqui: & ex ore quædam emittere: inter bibendum eructare: oleo in balneis uti rancido: idemque in forum veste amictus quæ sit maculis inquinata, prodibit: quumque ad aruspiciem mater exierit, linguâ interea non favere, neque à malis verbis se abstinere moris habet. Sæpè etiam dum vora libationesque fiunt, pateram sibi à manibus elabi finit, & simul risum tollit, quasi aliquid fecerit portentosum. Tibicines si audiat, unus inter omnes manibus plaudere, atque eorum etiam modulos ineptâ imitatione effingere: dein tibicinam, quod citò finem non fecerit, increpare: & dum ultra mensam vult exspuere, eum qui pocula in convivio ministrat, conspuat.

Περὶ

Περὶ Ἀνδρίας.

De Insuavitate, sive tædio.

Ἐστὶ δ' ἀνδρία, ὥς ὄρω τελευ-
 αθεῖν, ἐνδύξας λύπης ποιη-
 πη ἀνδρὶ βλάβης. ὁ δ' ἀνδρὶς,
 πῶς τις οἶτο ἐγείρειν ἄρτι να-
 ῦτον ἐπὶ τὴν ἐπὶ τὴν ναυ-
 ῶν, καὶ ἀνὰ μέγαν δὴ μάλιστα
 καλῶν, καὶ προσεχέων, δεῖξαι
 ὡς αὖτε παρ' ἡσυχίαν. καὶ
 πάλιν τῆς πτῆς ἀρελὸς
 μακρόν, σπῆναι αὖ-
 τος, καὶ ὑποκοιζέειν πομπύζων.
 καὶ εὐδίων δ' ἅμα διηγεῖται ὡς
 ἐπὶ τὴν πῶν, ἀνὰ καὶ κατὰ
 πρὸς τὴν. καὶ ζῶντος τοῦ
 καὶ ἐν τοῖς ὑποχωρήμασιν
 αὐτῶν μελάντερος ἢ χολῆς, καὶ ἐρω-
 τήσας δὲ δεινὸς ἐραντὸν ἔχον οἰκεί-
 ον. Ποία ἡμέρα μετέπαιτες; καὶ
 πάλιν ὑπερὸν ὕδαρ' ὅτι παρ' αὐτῶν
 καὶ καλόν, καὶ ὡς καὶ πάλιν λάχα-
 να πολλὰ ἔχων καὶ ἀπαλά, καὶ ὅτι
 οὐκ αὖτε, πανδρείον ὅτι.
 καὶ ἐν τῶν δὲ δεῖξαι τὴν παρὰ τὸν
 αὐτῶν ποῖος τις. καὶ τὴν καλὴν δὲ
 ὅτι τὰ πότνεις ὅτι τέρπον τοῦ
 καὶ τὰς.

Tædium, si definire velis, est
 molestus absque damno con-
 gressus. Homo tædiosus est, qui vix
 incipientem dormire, excitet, in-
 gressus ut cum eo colloquatur: &
 qui ad eum accedens qui inibi est,
 ut navim solvat, moram ei afferat,
 & expectare jubeat, donec aliquot
 secum spatia confecerit. Infan-
 tem etiam puerum nutrici suæ adi-
 mens, ipse mansum ei cibum in os
 inferet, & blandulè compellans,
 poppyims permulcebit. Inter e-
 dendum narrat se heileboro accep-
 to, quæ in visceribus hærent,
 ejecisse dejecisseque: tum addit,
 in-effusis bilem fuisse jure appposito
 magis atram. A matre præsentibus
 amicis & familiaribus quærere
 amat, Ecquâ me die, mater, pe-
 peristi? Aquam ait sibi esse in
 cisternâ frigidam: olera in horto
 multa & tenera: domum suam ho-
 spitibus ita patere, quasi esset pub-
 licum diversorium: & quum pere-
 grinos hospitio excipit, parasitum
 suum producit, ut videant illi qua-
 lis sit: atque in convivio ad ipsum
 conversus, Heus tu, parasite, in-
 quit, ut iis qui hic adsunt, sis oblectamento.

Ff 3

Πε

ᾶξια καὶ καλὰ, καὶ ὑμεῖς ἐκ δὲ χροῦ
τὰ ἀγαθὰ. καὶ ταῦτα ἀπαγείλας,
ἀπὸν διηγῆσθαι οἶκα δὲ τῇ ἐ-
αυτῆς γυναικί, ὡς καὶ ὑπερβο-
λῶ εὐημερεῖ.

Περὶ Ἀνελευθέρειας.

ΗΔὲ ἀνελευθέρεια, ὅθι πει-
σία τις ἀπὸ φιλοπρέπειας δε-
σπύλῳ ἔχουσα. ὃ δὲ ἀνελευθέρῳ,
παιστὸς τις εἶσθαι νικησας τραγω-
δοῖς, ταινίαν ἀναθεῖναι ἐκυλίσκῳ
ἢ Διονύτῳ, ὅππῃ γέλας αὐτῷ τὸ
ἄνομα. καὶ ὅππῃ δέ τινι γινώσκον,
ἐκ τῆς δόξης ἀναστὰς, στωπᾶν, ἢ
ἐκ τῆς μέσης ἀπελθεῖν. καὶ ἐκ διδύ-
κῃς θυγατέρας, τῆς μὲν ἱερεῖας, πλὴν
ἢ ἱερεῖων, τὰ κρέα ἀποδίδω-
ναι. τοῦ δὲ διακοροῦντος, ἐν
ταῖς γάμοις οἰκοσῖτες μιδῶσθαι.
καὶ πειθεσθῆναι, τὰ τῶν κυβερνή-
ταις ἡρώματα ὑπὲρ τῶν κατασπώμε-
νων ἀπορρέννυσθαι, τὰ δὲ αὐτῶν ἀπο-
πνέειν. καὶ εἰς ἀγορὰς ἢ ὁψωνί-
σας, τὰ κρέα αὐτὸς φέρειν καὶ τὰ
λάχανα ἐν τῷ περὶ κολπίῳ. καὶ ἐν-
θον μύρειν ὅταν ἐκ δόξῃ δοιμάπον
ἐκπλῶσαι. καὶ φίλους ἔρανον συλλέ-
γειν, περὶ δόξῃ, ἔπαινον
λαβῆναι ἐκ τῆς δόξῃ, οἶκα δὲ πορ-
τῶσαι. καὶ μὴ πείσασθαι δεραπει-
ρας, ἀλλὰ μιδῶσθαι εἰς τὰς εἰ-
σόδους. καὶ ἀναστὰς, τὴν οἰκίαν κα-
λεῖσθαι, καὶ τὰς κλένας ἐκκορῆσαι.
καὶ κατεζόμενῳ πρὸς τῶν
πείσων ὅν αὐτὸς φορεῖ.

ducit. Manē ubi surrexit, domum ipse mundare, lectōsque purgare so-
let : & sedens, vile quod gestat pallium, invertere.

sacra ritē fecimus, & litavimus: vos
igitur omnia fausta exspectate. His
ita renunciatis, domum revertitur :
deinde uxori narrat sibi prosperē
supra modum res succedere.

De Illiberalitate.

Illiberalitas est nimius quidam
præ studio parcendi sumptibus,
gloriæ contemptus. Illiberalis au-
tem is est, qui si ē tragico certamine
victoriam reportarit, tæniā Li-
bero patri ligneam consecret, in quā
nomen ipsius sit inscriptum : qui
etiam cū necessario Reipublicæ
tempore pecuniæ à civibus extra or-
dinem conferuntur, in concione
surgens, silentio utatur, aut ē me-
dio se proripiat. Filiam suam nu-
ptum collocans, mactatæ victimæ
carnes omnes, iis exceptis ex qui-
bus fiunt sacra, vendit : & admi-
nistrandum in nuptiis mercede con-
ductos adhibet, qui suo quisque ci-
bo vescantur. Triremi præfectus
quam instruxit, gubernatoris stra-
gulis tabulata sterneret, suis interea
uti parcens. E foro postquā op-
sonatus est, rediens, carnes ipse
gestat, atque olera etiam in sinu.
Vestem quando à sordibus purgan-
dam locavit, domi tantisper se con-
tinet. Quod si quis amicorum e-
jus fortunā usus adversā, erant à
suis familiaribus exigit, idque ipse
sciat, deflectens ex itinere, do-
mum tendit. Uxori ancillas emit
ille quidem nullas : sed quæ in pub-
licum prodeuntem comitentur, con-

Περὶ Ἀλαζονείας.

De Ostentatione.

Αμέλει δὲ ἡ ἀλαζονεία δό-
 ξειεν ἔτι περὶ σοφία πινῶν
 ἀγαθῶν ἐκ ὄντων. ὁ δὲ ἀλαζών,
 ποιῆτος πρὸς οἷον ἐν τῷ διαζύγ-
 ματι ἐσηκῶς διηγεῖται ξένοις ὥς
 πολλὰ χρέματα αὐτῷ εἶναι ἐν τῇ
 θαλάτῃ. καὶ περὶ τῶν ἐργασίας δα-
 νεισικῆς διεξιέναι, ἡλικίῃ, καὶ
 αὐτὸς ὅσα εἰληφε. καὶ Συνοδοι-
 πόρῳ ἀπολαύτας ἐν τῇ ὁδῷ, λέ-
 γειν ὥς κτ'. Ἀλεξάνδρου ἐστρατεύ-
 σατο καὶ ὅσα λιδοκόλλητα ποτήρια
 ἐκρόμισε, καὶ περὶ τῶν τεχνιτῶν τῶν
 ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅπῃ βελτίους εἰσὶ τῶν
 ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἀμφοιστῆται.
 καὶ χράμματα εἰπεῖν ὥς παρέσι
 παρ' Ἀγχιπάτρῳ, τείπν δὲ ἡ λέ-
 γοντα ὡς ἀνέειπε αὐτὸν εἰς Μα-
 κεδονίαν καὶ διδομένης αὐτῷ ἐξ-
 αγωγῆς ξύλων ἀτελεῖς, εἰπεῖν
 ὅπῃ ἀπέειπται, ὅπως μὴδ' ὕψ'
 ἐνδὲς συκοφαντηῖ. καὶ ἐν τῇ στο-
 δείᾳ ὥς πλείω ἢ πέντε τάλαντα
 γένοιτο αὐτῷ τὰ ἀναλώματα δι-
 δόντι τοῖς ἀπόροις τῶν πολιτῶν.
 καὶ ἀγνώσαν δὲ ὡς ἀγαθὴ μὲν,
 κελεύσαι δεῖναι τὰς ψήφους, καὶ
 ποσοῦν αὐτὰς κατ' ἐξακοσίας, καὶ
 μίαν καὶ περὶ τοὺς πινῶν ἐχέ-
 σοις τέτων ὀνόματα, καὶ ποιῆσαι
 δέκα τάλαντα, καὶ τὸ οἷον
 εἰσεπνύον ἐἶναι εἰς ἐρέτας αὐτὸν.
 καὶ τὰς πειρασθῆναι εἰπεῖν ὅτι ἐ-
 τίθησιν, καὶ δὲ τὰς λειψυγίας ὅσας

mabit : & tamen, inquit, in hac ratione non duco, instructas à me triremes, quibus præfui : & alia, quibus Reip. causâ sum functus, munia sumptuosa.

ΛΕΛΕΙΤΕΡ-

Οstentatio dici queat, inanis
 bonorum quorundam quæ non
 adsint, prædicatio. Ostentator
 autem ejusmodi est, qui in Dig-
 mate Piræei stans, peregrinis nar-
 ret multam se pecuniam trajectici-
 am habere : & de toto scænebrī
 quæstu longos sermones habet,
 quantus ille sit explicans, & quæ lu-
 cra indè fecerit. Inter eundem
 viæ comitem nactus, se sub Alex-
 andro in illâ nobili expeditione
 meruisse narrabit : & quàm multa
 indè gemmata potiora reportârīt :
 Asiaticos etiam artifices, Europæis
 esse præstantiores, dissentientibus
 aliis contender. Deinde literas ab
 Antipatro esse allatas memorabit,
 quæ ipsum vix duobus comitatum
 in Macedoniam venisse dicant. Se,
 cum esset sibi materiæ concessa im-
 munis exportatio, oblato beneficio
 uti noluisse, ut omnes omnium ca-
 lumnias effugeret. Eundem se, in
 caritate annonæ amplius quinque
 talenta pauperibus civibus largien-
 tem insumsisse. Quod si ignotis
 assideat, eos jubebit ponere calcu-
 los, & illorum quibus aliquid ero-
 gârīt, numerum inire : qui ut sex-
 centi reperiantur, calculis sigilla-
 tim multiplicatis, probabilibus et-
 iam cuique eorum nominibus ad-
 ditis, efficiet : adeo ut decem ta-
 lentorum summa tandem colliga-
 tur : quam omnem summam, se in-
 opibus sublevandis impendisse affir-
 mat.

λείτεργα. καὶ προσελθὼν δὲ
εἰς τοὺς ἵππους τῆς ἀγαθῆς πωλῆ-
σι, προσηύδα ὡς ὀνητιᾶν. καὶ
ὅτι τὰς κλῖνας ἐλθὼν, ἱματισ-
μὸν ζητήσαι εἰς δύο τάλαντα. καὶ
πάλαι δὲ μάχεσθαι ἐκ ἔχων χρυ-
σόν γινωσκὼν ἀκολουθεῖν. καὶ μετὰ
τὴν οἰκίαν οἰκῶν, φῆσαι ταύτῃ
τὴν πατέρα, πρὸς τὸν μὴ
ἰδόντα. διότι μέλλει πωλεῖν αὐ-
τὴν διὰ τὸ ἐλάττω εἶναι πρὸς τὰς
ξυνοδοχίας.

Μίχρη τὸ δὲ αἰ περὶ ἐνδοσεύ. τὰ δὲ
ἐξ ἑξῆς γινώσκοντα πρῶτα ἐξιδόθη.

Idem ad eos accedens, qui gene-
rosos equos vendunt, velle se emere
simulat: & in nundinis ad ven-
toria eorum qui merces venum ex-
ponunt, appropinquans, vestem si-
bi ostendi jubet duum talentorum.
Puerum quodd se sine auro sequatur,
graviter objurgat. Denique in con-
ducto habitans, si cum aliquo ser-
monem habeat, qui id ignorer, pa-
ternas esse has aedes dicet: quas
ipse, quod sint ad hospites excipi-
endos angustiores, vendere cogitet.

Haecenus prior: editiones. Quae si quan-
tur, nunc primum in lucem prodierunt.

Περὶ Ὑψηφανίας.

De Superbiâ.

Ἔστι δὲ ὑψηφανία κατὰ φρο-
νησίς τις πλὴν αὐτῆς, ἥτις
ἄλλων. Ὁ δὲ ὑψηφάνθρωπος τοῖ-
σδε τις, οἷον τῷ ἀπὸ δόξης ἐπὶ
δίκῃ ἐν τῷ ἀνδραγαθίᾳ φάγειν ἐν τῷ
καταλείπειν. καὶ δὲ ποιήσας, με-
μνησθῆναι φάσκειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ
πράττειν καὶ προσελθεῖν πρὸς τε-
ν. καὶ ἐνὶ δειλίᾳ καὶ τὰς
πυλῶντας τι καὶ μεμνησθῆναι
ἐν τῷ κελύσει ἢ κεν πρὸς αὐτὸν
ἢ ἡμέρα. καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς πο-
ρεύμενος μὴ λαλεῖν τοῖς ἐν τῷ
καταλείπειν, κατὰ κεκαρπύ. ὅταν δὲ
ἐν τῷ δόξει, ἐστὶν τὰς φίλους,
καὶ μὴ συνειπεῖν. ἀλλὰ
ἢ ὑφ' αὐτόν. τινι συντάξαι
ἐν τῷ ὀφειλόμεν. καὶ παραπο-
νεῖν δὲ ἐπ' αὐτὸν πορνεύει τὸν
ἐν τῷ ὅτι ἔρχεται. καὶ ὅτε ἐπ'
ἐν τῷ ὀφειλόμεν αὐτόν, ὅτε ἐπ' αὐτόν

Superbia est, aliorum omnium
præter quam sui, contemptus.
Homo superbus talis est. Si quis
eum prope conventum velit, a cœ-
nâ se illum conventurum dicet inter
ambulandum. Si fuerit de quoquam
benè meritis, meminisse beneficii e-
tiam in viis jubebit, atq; adeo coget,
prior ad quemquam accedere nolens.
Eos qui emunt aliquid ab ipso, vel
aliquid rerum illius conduxerunt,
jubere non veretur, ut primâ luce ad
se veniant. Dum per vias ingreditur
caput semper demittens, obvio-
rum neminem alloquitur. Si visum
aliquando ei fuerit, amicos convivio
excipere, ipse cum illis non cœnat.
Sed eorum alicui quos habet in po-
testate, ut conviviarum curam habeat,
præcipit. Cum aliquem visit, præ-
mittit qui dicat, Ille venit. Quando
vel aliquid dat operâ, vel cibum sumit,

ἰδοὺ

ἰάσθαι αὖ εἰσέλθειν. Ἀμέλει δὲ
 καὶ λογιζόμενος πρὸς τινα, τῷ
 πατρὶ συντάξαι τὰς ψήφους διώ-
 δειν καὶ κεφάλαιον ποιήσαντι,
 ῥάψαι αὐτῷ εἰς λόγον. Καὶ μὴ
 ἐπιστάντων μὴ ῥάψαι, ὅτι χα-
 εῖς οἱ ἀρ. μοι, ἀλλ', ὅτι βέλο-
 μοι ἡμέτερος. καὶ ἀπέστειλα πρὸς
 σὺν ληψόμενος. καὶ ὅπως ἄλλως
 μὴ ἔστιν αὖ, τίω ταχέειν.

Περὶ Δειλίας.

Ἀμέλει δὲ ἡ δειλία δόξειεν αὖ
 εἶναι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἔμ-
 φος. ὁ δὲ δειλὸς ποιεῖ τὸς τις,
 οἷον πλέων, τὰς ἀκέρους φάσκειν
 ἡμιολίας εἶναι. καὶ κλυδωνίης ἡμο-
 ραῖαν ἐρωτᾷν εἰ τις μὴ μαμύηται
 ὑπὸ πλεόντων. καὶ τὰ κυβερνήτε
 ἀνακρίνοντες αἰσθάνεσθαι εἰ μέ-
 τεμπορεῖ. καὶ ἡ δοκεῖ αὐτῷ τὰ τὰ
 θεῶν; καὶ πρὸς τὸν ἀρχαγῆμονον
 λέγειν, ὅτι φοβέται. ὅθεν ἐνυπνί-
 τήτος. καὶ ἐκδύς διδόναι τῷ πα-
 τρὶ τὴν χιτῶνίσκον. καὶ δεῖσθαι πρὸς
 τίω γὰρ προσάγειν αὐτόν. καὶ
 στρατιώμενος δὲ προσκαλεῖν πάν-
 τας πρὸς αὐτόν, καὶ πάντας παρῶ-
 τον αἰετῶν, καὶ λέγειν ὡς ἔρ-
 ρον διαγῶναι δεῖ πότερ' εἰσιν οἱ
 πολέμοι. καὶ ἀκούων κραυγῆς,
 ὁρᾷν πλεόντας, εἰπεῖν πρὸς τὸς
 παρασηκόχτας, ὅτι τίω ἀπὸ τῶ
 λαβόντες ὑπὸ τῆς ἀντιθέσεως ἐπὶ τὸν
 καὶ τρέχοντες ὑπὸ τῶν (κυκλῶν, τὸν
 παῖδα ἐκπύμας, καλῶν πρὸς
 σκοπῆς πρὸ εἰσιν οἱ πολέμοι,
 καὶ ἀποκρύψας αὐτῷ ὑπὸ τὸ πρὸς κεφάλαιον, εἴτα διαλείπειν πολὺν

neminem ad se finit introire.
 Quinetiam, si cum aliquo rationes
 purget, puero imperat, ut calculos
 trajiciat : & ubi summam fecerit,
 ut alteri ferat expensum. In epi-
 stolis nunquam sic scripserit, *Eccris*
mibi rem gratam : Sed ; *Hoc fieri*
volo. &, *Misi ad te qui sumeret*. i-
 tem, *Ne aliter fiat vide* : &, *quam-*
primum.

De Timiditate.

Nimvero timiditas videri
 queat, dejectio animi me-
 ticulosa. Homo timidus ejusmodi
 est : navigans, dicet promontoria
 esse hemiolias naveis. Ad mini-
 mam fluctuum agitationem quæret,
 sintne qui navigant omneis inertiati.
 Gubernatorem navim inhihentem
 interrogat, an medium cursum te-
 neat navis : &, quid à Deo speret
 aut metuat. Se ex insomnio ter-
 reri, narrat assidenti : indusium
 deinde exuit, & puero tradit, *navi-*
tas ut se ad terram admoveant, ora.
 Militiæ verò solet idem omnes ad
 se *commilitones* vocare : & ubi stan-
 tes diligenter respexit, Difficile, in-
 quit, est cognitu, sint hostes, an
 non. Clamore audito, & visis qui
 caderent, astantibus dicit se pri-
 festinatione, obliquum esse *spatham*
 sumere. & postquam in tenro-
 um curriculo se recepit, puerum
 inde mittit, jussu ubi sint ho-
 stes, diligenter speculari. Inte-
 rea *spatham* sub pulvino abscon-
 dit : deinde eâ quærendâ longum

χρόνον. καὶ ἐν τῇ Κυλινῃ ὄρων
 πρῶτον πρὸς τοὺς φίλους, καὶ παρρησιάζειν,
 καὶ τὸν δεσπότην, καὶ τὸν δεσπότην
 καὶ ἀπογογγίζειν, καὶ μῆδ' ὅσον
 καὶ πᾶν μᾶλλον ἢ μάχεσθαι
 τοῖς πολέμοις. καὶ τὰ σάλπιγγας
 καὶ πολεμικὸν σιμῆναι. καὶ καθύ-
 μωτος ἐν Κυλινῇ, Ἀπαγ' ἐς
 κρητὰς, ἐν ἐάσει τὸν ἄνθρω-
 πον ὅπως λαβὴν πυκνὰ σημάτων.
 καὶ ἡμῶς ὁ ἀνέπνευσι ἀπὸ τοῦ
 ἀλλοτρίου τραύματος, ἐντυγχά-
 ρειν τοῖς ἐκ τῆς μάχης ἐπανίστοι,
 καὶ διηγεῖσθαι ὡς κινδυνώσας ὡς
 πρὸς τοὺς φίλους. καὶ εἰσαγεῖν
 πρὸς τὸν κατακείμενον Κυλιν-
 ῶτος τοὺς σιδηροὺς, καὶ δῆμον.
 καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνῳ διηγεῖσθαι
 ὡς αὐτὸς αὐτὸν τοῖς αὐτοῦ χερσίν

tempus terit. Tum si vulneratum
 aliquem in castra ab amicis deferri
 videat, accurrit, & habere bonum
 animum jubet: hunc curat, & sa-
 niem spongiâ effingit, nec non mus-
 cas abigit: quidvis denique porius
 facit, quàm ut cum hostibus pugnet.
 Æneatore classicum canente, sedens
 ipse in tentorio, Abi, inquit, in
 malam rem, hunc hominem som-
 num capere non finis: qui adeò
 frequenter signum des. Amat eti-
 am sanguinis de alieno vulnere ple-
 nus, ad reversos è pugna accedere,
 narrans, se cum suo periculo unum
 ex amicis servasse. Ad jacentem e-
 tiam tribules & populares introdu-
 cit, qui eum visant: simul horum
 singulis narrat, se illum suis ipsius
 manibus in tentorium portasse.

ὅτι Κυλινῶς ἐκδομῶν.

Περὶ Ὀλιγαρχίας.

De Oligarchiâ, sive moribus
 optimatum.

Δὲ οἱ οὖν εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν
 παλαιὰ τις ἀρχὴ κέρδους
 ὀλιγαρχία. ὁ δὲ ὀλιγαρχικός
 πᾶσι, αἱ δὲ τῶν δῆμων βελό-
 νης τινὰς τῶ ἀρχόντι ἐπιτελε-
 ῖν. καὶ πομπῆς παρὰ τὸν ἀπο-
 σπῆναι. καὶ τῶ Ὀμίρῳ ἐπὶ τῶν
 τῶ ἐν μόνον κατέχειν, ὅτι Ὀυκ
 ἀλλοτρίῳ πολυκοιρανίῳ εἰς κέρδους
 καὶ τῶ ὁ ἄλλων μὴ δὲν ὅπως
 ἔστι. Ἀμέλιος δὲ δεῖνός τοῖς τοῖς τοῖς
 τῶ καὶ τῶ χεῖρας, ὅτι δὲ ἡμᾶς
 ὀλιγαρχίας βελόνας καὶ ἐκ τῶ
 ὀλιγαρχίας ἀπολαύειν. καὶ ἐκ τῶ
 καὶ πᾶσι ἀρχαῖς πλησιάζειν,

Videri possit oligarchia, vehe-
 mens esse honorum cupiditas
 absque ullo lucris studio. Oligar-
 chi sive optimatis hi sunt mores.
 Deliberante populo ecquis magi-
 stratui in curatione pompæ sit co-
 mes adjiciendus, prodit ipse & eo se
 honore dignum pronuntiat. Ho-
 meri versuum tenet solum hunc u-
 num, Non multos regnare bonum est:
 rex unusquisque. aliorum omnium
 nihil scit. Solet quoque hoc genus
 sermonibus uri: Oporteret in unum
 coacti deliberemus, & turbâ hâc
 forensi nos liberemus, aditumque
 illi ad magistratus præcludamus. Si

καὶ

καὶ ὅτι ὑπὸ τινῶν ὑβρίζομεν· ἐ-
 πείν, ὅτι οὐδεὶς αὐτὰς καὶ μετὰ τὴν πό-
 λιν οἰκεῖν· καὶ μέσον δὲ τῆς ἡμέ-
 ρας ἔξειν, καὶ μέτῳ κερδὲν
 κεραιρόμεν, καὶ ἀκρεβῶς ἀπω-
 νυχισμέμεν· σοφὴν τὰς τοῖς τὰς
 λόγους. Οὐκ οἰκητέον δὲ τὴν
 πόλιν· καὶ ὥς ἐν τοῖς διασθει-
 οῖς θείναι, πάθειν ὑπὸ τοῦ δικα-
 ζομένην· καὶ ὥς αἰχμῶνται ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ, ὅταν τις παρακρίνηται
 αὐτῷ λεπτὸς καὶ ἀνυμῶν· καὶ ὥς
 μισθῶν τὰ τῇ δημαγωγῶν· καὶ
 τῇ Θεσπείᾳ πρῶτον αἰτιον φήσας τῇ
 κακῶν τῇ πόλει γερνέειν· καὶ
 τοιαῦτα ἑτέρα πρὸς τὰς ξένας,
 καὶ τῇ πολιτῶν τὰς ὁμοίου ἔχεις.

Περί Ὀψιμασίας.

Ἡ δὲ Ὀψιμασία φιλοπονία
 δόξειεν ἂν εἶναι ὑπὸ τὴν πλὴν
 ἡλικίαν. ὅς δὲ Ὀψιμασίας, πρεσβύ-
 τας, σφίσι βῆσεις μανδάνειν ἐξή-
 κοντα ἔτι γεγονώς. Ταῦτα ἀ-
 γῶν ὅσα πᾶτον ὀπιλανδάνεσθαι.
 καὶ ὅσα τὰ ὑπὸ μανδάνειν ἐπὶ τὸ
 δῆρον καὶ ἐπὶ ἀσπίδα καὶ εἰς ὄρεον,
 ἐφ' ἵππου ἀλλοπεῖν ὀχέμεν, ἀ-
 μα μελετᾶν ἀσπάζεσθαι. καὶ πε-
 σῶν τῇ κεφαλῇ κατακλίνειν, καὶ
 μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν· καὶ
 πρὸς τῇ ἑμυστῇ ἀκόλυστον διατοξί-
 εσθαι, καὶ διακοντίζεισθαι· καὶ ἅμα
 μανδάνειν παρ' αὐτῶν, ὥς ἂν καὶ
 ἐκείνοι μὴ ὀπισθιμῶν. καὶ παλαιῶν
 ἐν τῷ βαλανίῳ πυκνὰ τῇ ἔδραν
 σπέρειν.

qui illum injuriā affecerint, Non
 possumus, inquit, ego & illi hanc
 urbem incolere. Meridie prodit in
 publicum tonsuræ medio genere de-
 tonsus, unguibusque cum curâ præ-
 cisilis, jactans se *per forum*, atque
 Non est habitandum in hac urbe:
 & sibi in judiciis plurimum à lit-
 gantibus negotii facessi: item, pu-
 dore sibi frontem suffundi, quocum-
 que ipsi in concione aliquis affi-
 deat malè habitus, & squalidus: &
 universū oratorū genus qui in Rep.
 versantur odio dignum esse. Ipsum
 Theseum omnium primum aucto-
 rem horum malorum civitati exti-
 tisse: necnon alios similes his sermo-
 nes apud hospites habet, civiūque
 illos qui eandem sectam sequuntur.

De Insolentiā, sive, *serā in-
 stitutione.*

Insolentia est desiderium capien-
 di cultūs melioris vergente jam
 ætate. Ejusmodi homini hæc con-
 veniunt. Annos sexaginta natus
 poetarum versus memoriæ mandat:
 hos ad pocula canere incipiens obli-
 viscitur. Discit à filio quomodo *fac-
 in acie* conversio ad dextra, quomo-
 do item ad sinistra. Dum rus pergit,
 alieno equo vectus, simul *obvius* sa-
 lutare meditat: cadens verò ca-
 put deturpat. Solet etiam ad sta-
 tuam ludens se exercere: & cum pe-
 dissequo arcu & jaculis certare: ac
 simul discere ab alio, & eundem
 docere velle, ac si esset is quoque
artis imperitus. Idem luscians & in
 balneo *lavans*, nateis subindè agitat
 indecenter.

Περὶ Κακολογίας.

De Maledicentiâ.

ΕΣΤΙ ὅ κακολογία ἀγὼν τῆ
 ψυχῆς εἰς τὸ χεῖρον ἐν λό-
 γοις. ὃ ὅ κακολόγῃ τοίους δέ τις
 εἶναι, οἷον ἐρωτηθεὶς, ὃ δεῖνα τί
 εἴη; καὶ δά τῳ οἱ χυμεαλογιστῶντες,
 πρῶτον ἀπὸ τῆς γλῶσσης αὐτῶν ἀρξά-
 νται. Ο μὲν πατὴρ Σωσίας εἰς
 ἀρχῆς ἐκαλέετο· ἐξῆντο δ' ἐν
 τοῖς στρατιώταις Σωσίστρατος· ἐ-
 πηται δ' ἐς τὰς δημότας ἐνεργά-
 ρον. ἡ μὲν τοι μήτηρ ἐυθυμῆς Θεό-
 ρα εἴη. τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ
 σαρκεὶ ἐυθυμῆς εἶναι φασί. αὐ-
 τὸς ὅς τ' ὥς ἐκ τέκτων γερονδὲς
 κακὸς μαστίγας. καὶ ἐπὶ τέτοις
 διεξιὼν φησὶν, αὐτὰ αἰγυμῶντες
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τὰς παρὶόντας ἀρπά-
 ζουσιν καὶ κακῶς λεγόντων ἐτέρων
 συνεπιλαμβάνεσθαι καὶ αὐτὸς,
 λέγων, καὶ ἐγὼ τέττον τὸν ἄνθρω-
 πον πάντων μάλιστα μεμίσσηκα,
 καὶ γὰρ εἰδεχθῆς τις ἀπὸ τῆς προ-
 σώπης εἶναι. ἡ δὲ πονηρεία ἐδὲν ὁ-
 μοιον σημεῖον ὅ, τῇ γὰρ ἐαυτῷ
 γυναικὶ τρεῖς χαλκὸς εἰς ὄψον
 δίδωσι. καὶ τῷ ψυχρῷ λέγεσθαι
 ἀνάγκη τῆς Περσίδωνος ἡμέρας.
 καὶ συγκαθήμενός τινος πρὸς τῇ
 ἀφασάντος εἰπεῖν. καὶ ἄλλα
 πῶς πρὸς τῷ φίλῳ καὶ οἰκείῳ
 καὶ εἰπεῖν, καὶ πρὸς τῷ τετελευτηκότῳ κακῶς λέγειν.

Τέλος ὧν Θεὸς ἀγία.

Maledicentia est animi in dete-
 riorem partem inclinatio in-
 ter loquendum. Maledicus ita est
 moratus. Si interrogetur, ille quis
 est? non secus atque ii qui stem-
 ma aliquod enarrant, ab auctore
 generis primo ordietur: Pater hu-
 jus, inquit, primum vocabatur
 Sofias: dum inter milites versatur,
 dici cepit Sosistratus: deinde unus
 ē populo inter ascriptitios est factus.
 Mater quidem, nobilis Thressia est:
 nam id genus mulieres aiunt domi
 esse nobileis. Iste autem, ut talibus
 parentibus natus, nequam est ver-
 bero. Pergit deinde, & inquit, Hæ
 sunt mulieres quæ prætereuntes de
 viâ rapiunt. Aliis etiam de *absente*
 detrahentibus, idem facit ipse quo-
 que, & ait, Ego etiam hunc homi-
 nem omnium odi maximè. Ete-
 nim si faciem spectes, turpis est
 quem meritò oderis: si improbita-
 tem, nihil ei simile. Scias ita esse,
 cum uxori tres æris nummulus in
 opsonium dare soleat: & ut Posi-
 deone mense frigidâ lavet, cogere.
 Moris etiam habet, sedens inter
 plures, surgere ut aliquem accuset:
 plurimâque alia de amicis & fami-
 liaribus suis malè loqui: & de ip-
 sis etiam mortuis detrahere.

Τὰ Σωζόμενα Κεφάλαια τῶν Ἠθικῶν χαρακτῆρων
τῷ Θεοφράστῃ.

Προοίμιον.	<i>Proœmium,</i>	pag. 1.
Πεὶ Εἰρωνείας.	<i>De Cavillatione,</i>	3.
Πεὶ Κολακείας.	<i>De Adulatione,</i>	4.
Πεὶ Ἀδολογίας.	<i>De Garrulitate,</i>	5.
Πεὶ Ἀσφροδίας.	<i>De Rusticitate,</i>	7.
Πεὶ Ἀρεσκείας.	<i>De Blanditiâ,</i>	8.
Πεὶ Ἀπονοίας.	<i>De Desperatione,</i>	10.
Πεὶ Λαλιᾶς.	<i>De Loquacitate,</i>	11.
Πεὶ Λογοποιίας.	<i>De Famigatione, sive rumorum confictione,</i>	13.
Πεὶ Ἀναγκωλίας.	<i>De Impudentiâ,</i>	15.
Πεὶ Μικρολογίας.	<i>De Sordidâ parsimoniâ,</i>	16.
Πεὶ Βδελυείας.	<i>De Impuritate, sive moribus impuris,</i>	17.
Πεὶ Ἀχρεείας.	<i>De Intempestivitate, sive inscitiâ temporis,</i>	19.
Πεὶ Πεισεργίας.	<i>De Sedulitate ineptâ,</i>	20.
Πεὶ Ἀναιδησίας.	<i>De Stupiditate,</i>	21.
Πεὶ Ἀυδαλείας.	<i>De Contumaciâ, sive ferocitate,</i>	22.
Πεὶ Δεισιδαιμονίας.	<i>De Superstitione,</i>	23.
Πεὶ Μεμφιμοιείας.	<i>De Querelâ, sive iniquâ querulitate,</i>	24.
Πεὶ Ἀπείας.	<i>De Diffidentiâ,</i>	25.
Πεὶ Δυχερείας.	<i>De Fœditate,</i>	26.
Πεὶ Ἀνδίας.	<i>De Insuavitate sive Tadio,</i>	27.
	Πεὶ	

(37)

Πεὶ Μικροφιλοτιμίας.

*De Sordidâ & ineptâ laudis
cupidine,* 28.

Πεὶ Ἀνελευθερίας.

De Illiberalitate, 29.

Πεὶ Ἀλαζονείας.

De Ostentatione, 30.

Πεὶ Ὑπερηφανίας.

De Superbiâ, 31.

Πεὶ Δειλίας.

De Timiditate, 32.

Πεὶ Ὀλιγαρχίας.

*De Oligarchiâ, sive moribus
optimatum,* 33.

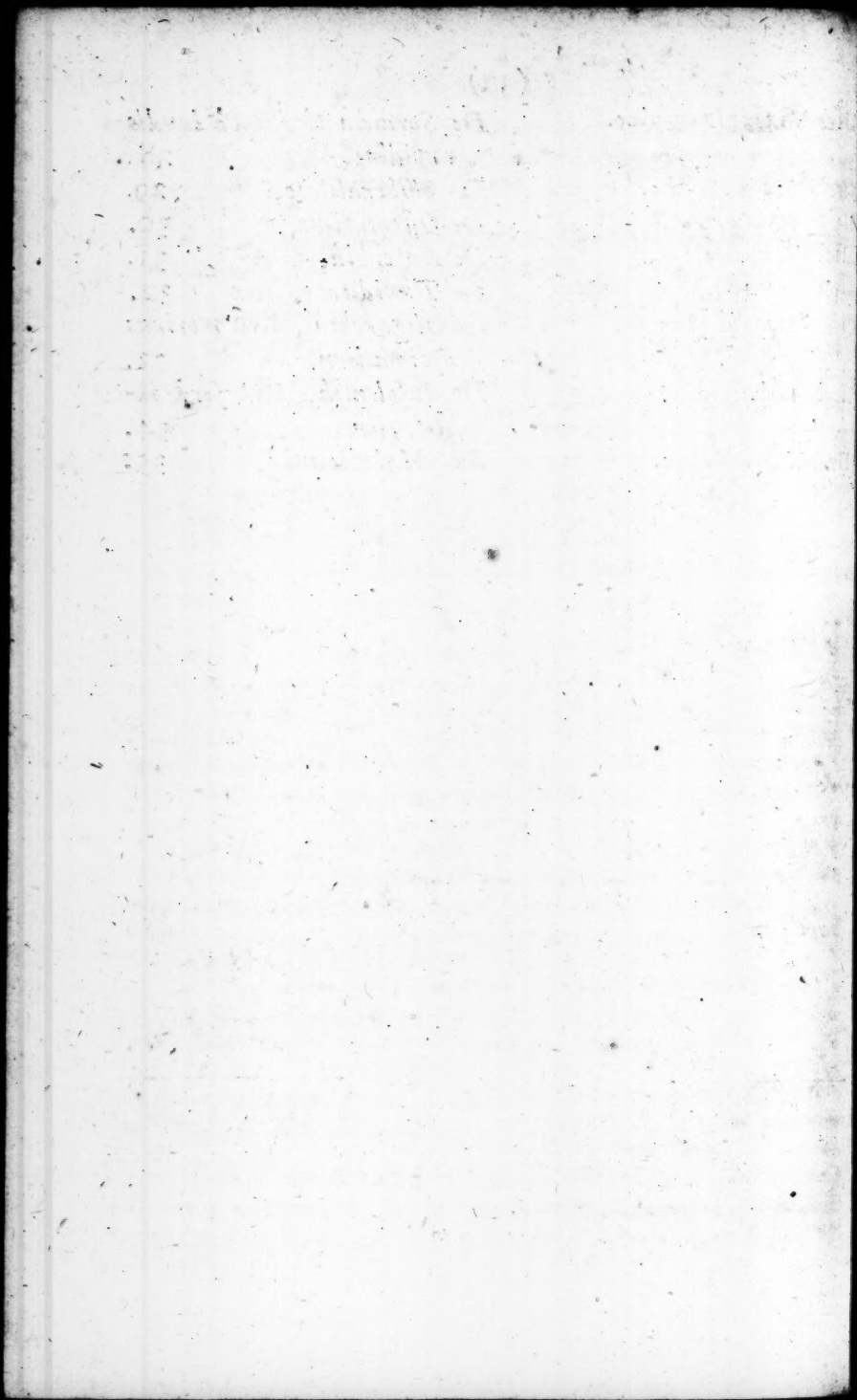
Πεὶ Ὀψιμαθείας.

*De Insolentiâ, sive serâ in-
stitutione,* 34.

Πεὶ Κακολογίας.

De Maledicentiâ, 35.

F I N I S.

I
2
9
A
L
T
pl
m
2
or
&
Ad
vic
or
Ca
na
suc

Candide Lector,

Variantes has Lectiones, brevitare quâ potui,
adjeci.

<p>Ex { Cam. Caf. Opor. Oxon. Step. Sylb. Stob. M. S. Com.</p>	<p>i. e.</p>	<p>{ Camotianâ Cafaubonianâ Oporinjanâ Oxonienſ Stephanicâ Sylburgianâ</p>	<p>hujus libelli Editione.</p> <p>Stobæo, Aurel. Al. M. D C I X. Codice MS°. Bib. Trin. Col. Cant. Conjecturâ propriâ.</p>
--	--------------	--	--

vale.

Pag. 1. l. 6. Steph. Sylb. & MS. L. Τὶ γὰρ ἴπποτι --- l. 11. Cam. & MS. addit ἄνους; elegantior est ellipsis. l. 12. MS. & Sylb. pro ἀπ, l. ἡ --- ibid. MS. cum omnibus consentit in numero ἔδ', i. e. 99. annos autem vixisse Theophrastum πέντε καὶ ὀγδὸν καὶ ἑνὶ ait Laertius MS. in Bibl. Trin. Coll. Cant. Vide hæc Casaub. & Menagium ad Laertii Theophrastum.

P. 2. l. 7. Opor. Cam. MS. habent περιείρμα. l. 10. Cam. & MS. τὴν αἴαν; quâ formâ etiam Aristoteles utitur in Rhet. & Eth. Nicom.

29. Ἐπεδήμουν Sylb. ὑπεδέμουν, Cam. Opor. Caf. sed MS. ἐπεδέμουν; quod est ἐπεχειρῆσαι, ut apud Xenophontem.

P. 2. Post procemium sequitur in MS. capp. indiculus cum suis numeris; duo ultima sunt περὶ φιλοπνηθείας, καὶ ———— περὶ αἰσχροκαρρίαις; quæ quidem duo itidem in suo MS. reperiēbat Casaub. l. 32. ista sic concipit MS. δόξειεν ὅτι, ὡς τὴν πρὸς πελαγεῖν, εἶναι περὶ σπ. l. 33. ante χεῖροι Sylb. & Stob. τὰ οὐκ οὐκ. — l. 35. MS. & Stob. post τὴς non habent ἐστίν. l. 36. MS. Stob. Sylb. ἐδίλειν λαλεῖν.

P. 3. l. 11. MS. Sylb. Stob. βυλάδω. l. 15. post ἐρανίζοντες videtur aliquid deesse. l. 17. pro δόξει Opor. & MS. δέξει — pro ἀποποιεῖται Stob. in margine legit ἀντιποιεῖται — assequi. l. 20. Cam. Opor. Stob. habent ἐσκέττω — Sylb. & MS. σκέττω. Menander (qui adhuc Constantinopoli extare dicitur) hoc à magistro suo habuit, ut alia, Οἱ τὰς ὁφρὺς ἀφῶντες ———— καὶ σὺν ἐμοί, λέγοντες. ————

[F f]

L. 21. φάσκειν

L. 21. ἦ ἀπὸ κεν, Stob. Cam. Opor. l. 30. pro ὅπως Stob. legit ἔπειτα—
 1 33. MS. transponit, sic, τοιαύτας παλαιὰς καὶ θανάσιμας—

P. 4. l. 1. περὶ κολακείας scripsit integrum librum Theoph. cuius meminit Athen. 6. lib.

4. Stob. Opor. Cam. MS. ἅμα περὶ οὐδὲν. Mox, MS. περὶ
 σε οἱ ἀνθρώποι—

15. --Κεραλῆς, ἄχρον προσαχθῆ, (MS. προσενέειν) ἀπὸ τοῦ
 πνεύματος, Sylb. Stob. & MS.—l. 18. MS. legit & distinguit sic,
 ὁρᾷς ὅτι—ἐπέπυχα; πολ. mox ψυχρῶς—l. 30. MS. Stob. Sylb.
 μικροὶ non habent. l. 32. ἀπὸς, MS. ἀπὸς, forte ἀπὸς.

P. 5. l. 4. Σὺ ὦν, ὃ κεν πῶς, MS. legit ἐπὶ κρηπίδας, eo sensu,
 quod p. 9. l. 11. περὶ τὰς τραπέζας, & p. 31. ἐπὶ τὰς κλῖνας.—

l. 9. πειρήσασθαι ferri potest. l. 14. ὡς ἡ μαλακῶς, Steph. Opor. &
 Stob. idem, infra pro περὶ τὸ ἔς l. εἰς τὸ minùs rectè; ita tamen
 Opor. & Cam. —lin. penul. ὃ ὃ ἀδύνατον, MS. & Arist. Ni.
 com. l. 3. c. 10.

P. 6. l. 4. τέτω, MS. infra Sylb. Stob. & MS. ὁ ἀγρὸς—mox
 pro ἔστησε MS. l. ἔστησε. f. ἐστησε.

26. Ποσειδ. ὃ hic τὰ non agnoscunt MS. Stob. Sylb. παραστή-
 σιντα δὲ χρῆ, MS. l. —τα δὲ δν. Mox ἀπύρεκτον Cam.
 & MS.

P. 7. l. 4. MS. Stob. Sylb. πορεύεσθαι. l. 14. ἀναβέβληκε ἀπὸ
 τοῦ γόνατος—l. 18. MS. & Cam. κεντὶν pro μήτη.

26. Κὺ αὐτὰ τὰ ἐπιτελεῖ. l. 28. variant Codd. Cam. περὶ
 βαλεῖν τὴν θυράν; MS. ἐμβαλεῖν—forte olim, τὸ πύρρον, cuius
 glossa in margine erat χόρι. v. Hesych.

32. Τὸς ξίφους non sunt in MS. nec Cam.—καὶ τὸ α. istud καὶ
 non habet Stob. quod est mox, τὸ—MS. τῶν, & pro ὑποδοκι-
 μαῶν, MS. & Stob. ἀποδοκιμάζων, & statim λυπηθέν.—

P. 8. l. 2. Κὺ ὃ ἀρετὸν—Stob. καὶ ὦ—MS. ἔχρησεν, rectius
 quàm ἔχρησεν—ἀπαυτεῖν deest omnibus, ut videtur.

5. Ἐς ἄσιν κατὰ. ἄσιν cum sit ἀνθρώποις, rectius ἀναβάντων—
 ei opponitur Peiræus, unde Plato κατέβητο εἰς πειραιῶν.

14. περὶ βεβλήτων—utrumque habet Stob. sanè Callimachus hic
 locutus est

Κὺ ἡ παρὰ πειραιῶν βεβλήτων ἐμπλεον ὄλεται—
 ibid. τὸν πειρῶν, dixit modò τὸ πειρῶν; hoc est Atticorum, illud
 Dorum & Jonum; f. τὸν πειρῶν, ut totum seu partem significet. lin.
 ult. pro πῶς omnes πῶς legunt.

P. 9. l. 2. προσαχθόντων, MS. & Sylb.—l. 8. καὶ τὸν ὁδ. l.
 &c. ad καὶ κα. malè omittit Cam.—sed & ista ἥ ὃ γυμν. ad τὸ
 ὃ διατ—pro γυμνάζωνται Stob. & MS. habent—οντα.—

L. 16. αἰτὴν

L. 16. αὐτὸν MS. & Stob.—lin: 18. pro θησαύματα Caf. mallet
θησαύματα—quo sensu apud Aristot. & Suidam habes θησαυράς, ne-
scio quàm rectè—

22. Τίπτερον κτήσαντες—in margine MS. πίνθηΘ μικρὸν ἔχων ἐ-
ρῶν—χ. Theocr. id. 3.

25. Θυεαυκάς l. Steph. & Opor. θυεαυκάς, Cam. & MS. —θυ-
εαυκάς, Sylb. & Casaub. Lego τυεαυκάς Tyrias—V. Stephanum
ἐν πολ. in τυ—Θ—Sidon vitri artifex, inquit Plin. non procul
indè Tyrus. confirmat hanc lectionem Margo & interpret Stobæi.
de forma θῦσ' ἀηκόθω vide F. Ursinum in append. ad Ciaccon. &
notas Wonw. in Petronium.

31. Χρεαν—deest Sylb. & MS. potest quidem aut hoc, aut ἐπι-
δείκνυσθαι abesse.

35. Ἐπὶ θῦσ' στα—εἰπεῖν, Stob. per τὰς seipsum innuit, δε-
κτικῶς.

P. 10. l. 2. Ἐργων καὶ λόγων—MS. habet διχαυλόγων. f. ἔργων τε.

P. 10. l. 2. τε καὶ λόγων. l. 22. τίω αὐτῶ, omnino. Mox—καὶ τῆτο
d' rectius quàm ἐτΘ.—iterum, καὶ λοιδορυμένων καὶ διαλεγομένων φρεσιν—
Stob. & MS. —

32. MS. λέγειν—

P. 11. l. 2. ad ἐχθῖνον, gl. in margine MS. (καὶΘ χαλκῶν τῆς
δικαστικῆς τετραπέζης, ἐν ᾗ τὰ γεγραμμένα ἀπετίθενται. v. χ. Aristoph.
Vesp. —

B—ἀγορεύων στρατηγῶν MS. participialiter infra. σῶμα ἔλυτον—
Sophoc. apud Hesych. eodem sensu ponit—ἄλυτον, ἀκατάπαυστον.

24. Καὶ ὅπ αὐτῆς—Stob. αὐτῆς—

P. 12. l. 3. ἀρχαίς in textu, ἀφορμαίς superscribit MS. idem.

15. φρεσιν τὰς φρεσιν in textu, ἀποκτασθῆσαι supra pro ἀπαγγέλλειν
Stob. παραγγέλλειν.

20. Post τίω deest θῦ. MS. Sylb. & Stob.

35. Pro καὶ αὐ, MS. l. ὅπ ἐκ.

P. 13. l. 2. βελόμυρα MS. —Mox Sylb. conjicit, sic λέγοντα,
πάντα, λάλει π ἡμῖν—

9. καταβαλὼν τὸ ἦδΘ, Casaub. ex Aristot. μεταβαλὼν. Theoph.
ipse dixit, μεταβάλλειν τὰς χεῖρας—ἦδΘ est vultus—con. legi posse
καταβαλὼν, fumens, fingens sibi vultum, præparans se. Bud. Mox
καὶ λέγεις π, MS. & Stob. & intra πάντα συμφωνεῖν. & ταῦτα γὰρ λέ-
γειν—ζωμὸν MS. Steph. & Cam. φόν v. Stob.

P. 14. l. 9. πῶτος χατλιάζει MS. infra δεῖν Stob. & αὐτὸν σε,
MS. Opor. Cam. Stob. —

17. Τὶ δύνωτε MS. l. 26. πλείστοι, λέγω, Stob.

P. 15. l. 18. ἰμβαλεῖν MS.—l. 19. εἰς μὲν λάθην. MS.

21. Pro *κρέας* quod plurimi codd. habent, Casaub. in nonnullis invenit *θέαν*. l. 25. Stob. deest *ἄλλα*—lin. ult. *αῖνταινα* est trulla balnearia, cujus formam habes apud Urfin. in appendice ad Ciac. —

P. 16. l. 3. *λέσται*, Opor. & Stob. *λέσται*—*κακεί*, f. *κακείν*.

5. τὴ διαφόρῃ—Opor. Stob. MS. τῇ διαφόρῃ—Stob. etiam ὑπὲρ τῇ καὶ ὧν—

7. Ἡμωθόλιον—Casaub. in suo reperit ἐλθὲν ὅπῃ & capite de pensione menstruā νοικί--l. 8. pro συναστῇ Sylb. συναίτω. ἐκτί-
πῳκε Opor. & Stob. *ῥάσκειν* εἶναι, deest *ἄραν* MS. ἀποβαλλέ-
σης MS.

21. Διοῦν τὰ καλ. ità MS. & Steph. Opor. propius δίσϑ—
in margine Stob. δίσϑος καὶ καλυμ--quæ est vera lectio—idem mox
ἐκ εἶσα--deinde ἐλῖαν-- quæ est Atticorum. & Sylb. ità--ὁσμύ-
ραι corrige.

P. 17. l. 2. μήτε ἄλλας χρωνύειν. Casp. omittit. post ἄλλας * Stob.
ponit, post χρωνύειν * Casaub. MS. legit ἄλλας χρωι. Stob. in-
terpres, *placentas colorate*. con. ex breviori Scriptura, ἄλλας pro
ἀλλάντας—Mox MS. deest δειγμον--l. 9. pro ἰδεῖν, εὐρεῖν, idem,
δουλήματα Casaub. sed θυη. MS. Sylb. Stob.—

P. 17. l. 11. ἐλάτῃ--l. μνηρῶν Steph. sed cap. prox. ἐλάχσα τῇ
ἰκατῶν, & Sophoc. μέζωνα τῇ μεγίστων.

15. ὑπολουαῖς, intelligo discalceatos. Steph. ὑπολουαῖς—

18. Ῥυπαίνειτο Stob. l. 23. ἀπαιτήσας MS.—

P. 18. l. 15. ἀπὼν τοῦ εἶναι, Cas. Con. ἐκ εἶναι τ. ἡ. Sylb. l.
τοῖς ἡέσ--ut subintelligas σὺν--Atticé. Thuc. περὶ οὐμῶν ὁπλίσται--
Con. ἄγων τοῦ ἡ--lin. pen. ἀποφῶν, ὑποπειάδῃ--Steph. ὑποπει-
ῶν--ὑποπειάδαι φίλῃ ἐπιλαβὼν ἀποφῶναι Sylb. MS. Stob. &
Casaub. in notis & putat aliquid deesse, ut ὑπέγγυον vel παρ-
ῃταθήκην

P. 19. l. 1. pro τέτασσι, MS. τέτασι--prius apud Aristot.

6. Ἀπυγρόφει. Cas. l. ὑπὸ γροφ. ἀπυγροφῇ, ἀειδημοίς, Hefych.
de quodam parco Lucian. ἀειθμῶ παρλαβὼν τὰ κρέα--κυμανο-
πεκτοκαρφαμὸν γλυφῇ, Aristoph.—l. 13. MS. l. ἀνακινεῖσθαι, sci-
ficari. l. 16. αὐτῷ ἀναδεῖσθαι--Steph. Stob. αὐτὸν ἀναδεῖ. cenā
excipere. sed aut est legendum, αὐτῷ ἀναδιχάζεσθαι--aut potius
αὐτὸν ἀναδεξέσθαι--pro se spondere. ἀνάδοχῃ sponsor.--infra τό-
μον ἀπαιτήσιν MS.

P. 20. l. 2. ἔτερε MS. pro ἐταῖροι. l. 9, 10. MS. & Stob sic --ἡ
πνι πᾶς ἐλεγχθῆναι omittis quæ in medio. MS. pro compos. habet
πεῖν--Stob. mox, ἀνδρεῖν--qui infra omittit post μήτηρ--ἡδ--lin.
ult.

ult. Menand. à Theophr. sumpfit Γλυκερὸς, τί κλαίεις; ὁμνῶ σι ἢ Δία
ὁ μωμοκῶς

Καὶ ὁρόπτερον ἦδη πολλὰ κίς —

P. 21. l. 8. δίκην φεύγων Stob. φυγών--idem ταύτης, εἰσέναι μέ-
 λων, ἐπαθ. sed & Opor. infra ὑπὸ δάκρυ MS. — ὑπὸ κυτὸς, Steph.
 Opor. & Stob. omittunt. — Stob. περιγίνεται — MS. ἀναδῆ τυχή.
 Μοχ ἀναγκάζειν MS. — εἰς χύτρον ἐμβαλὼν MS. & Stob.

32. Ἡδύα ἦν α. Margo Stob. videtur legisse ὕδωρ--locus, sine
 fine meliori codice, insanabilis.

P. 22. l. 8. Stob. & Opor. προπαρτεπείν ---Stob. infra l. ἐπε-
 ηγείν, Opor. ὡς ἐγκείν ---post εἰπὼν hi duo malè omittunt
 omnia ad secundum ὅπ---Opor. in præsenti καταρῶσαι ---
 ἡζυχῶ ἀναμείναι, ἐκ αὐτῶν ἀπομείναι πολὺ χρόνον ---ità Cam. Stob &
 MS. Con. ἀναμείναι ---ἐξ ἑνὸς omittit Cam. & ἔτε ὅσαι. MS.

P. 23. l. 6. MS. μυγ, ὑπὸ τῇ ἰεῖσθ δάκρυς ità distingue cum
 MS l. 11. omnes ferè σολῶ ---quam sagam interpretatur Syb. sed
 ὅνιν debes legere, Terent. *anguis per impluvium*. l. 14. πελοδοίς MS.
 Cam. & Opor. fortè παροδοίς vel τρεῖδοίς.

15. MS. ἐκλύσαι Con. ἐκλέσαι ---

P. 25. l. 2. ἔσω, MS. ὅτι. Con. ἴδι---l. 16. κυλικήχον, Syb.
 & Casaub. κυλικήχον, vel κυνήχον ---f. κυλικήχον.

31. Post δύναι deest aliquid; nam μάλιστα μὲν sequi debet εἰ ἢ
 μὴ---lin. pen. φυλάττεται αὐτὸ, MS. ὡς---lin. ult. Syb. MS.
 & Cas. legg. πόσιν---Cam. πόσιν pro κατάθε si legas κατάθε, sen-
 sus est, statim solve MS. & aliis deest εἰπείν ---

P. 26. l. 19. pro δύνειν Syb. l. πύειν, ut paulo infra, distingue
 autem sic πύειν, ἀρξάμεν & προσλαλεῖν.

P. 26. 28. pro ἐμβαλεῖν mallet ἐκβαλεῖν Casaub. ---

27. l. 18. Post οἰκείων, MS. l. ὡς πῶς ἢ ὑπό ---

29. l. 10. νικήσας τραγωδῶς malè MS. deinde ἀναδῆσαι, & στα-
π---& ἐπελθῶν---Mox πλὴν ἦν ἱερέων mallet Steph.---οἰκοτίτες---
 Hefych. μυδιωτῆς, ἐαυτῆς πύρονται---

L. 23. τὰ κρία αὐτὸς φέρεν, MS. φέρεν. δοσώπωναν MS. & Cam.
 rectius---pro κρίνας ἐκκορήσαι, MS. ὅσαι, Pol. agnoscit κόρυτρον
 Cam. ἐκκορήσαι---in fine παρατρέλαι MS. ---

P. 30. l. 4. διαζεύγματι omnes legg. Casaub. δείγματι---de quo
 foro multa Meursius---mox post ἐρμῆσις MS. addit τῆς δανειστῆς.
 & pro Ἀλεξάνδρου---l. Εὐα---Syb. Con. Κισσάνδρου---infra MS.
 ἡρίτων ἢ λέγειν αὐτὸν, rectius, quam λέγο τὸ. lin. antepen. ἐσθλῆς
αὐτῆς MS. non ὡς τῆς---utrunque ferri possit. ---

P. 31. l. 2. MS. rectè hæc sic distinguit τὸν ἀγαθὸς, σωλῶσι
ὁλοποιήσασθαι---hic enim εἰς ἵππους est εἰς ἵππων ἀρετῆν---ut mox

εἰς κλίνας, & apud Hesyc. εἰς χύτρας, χυτροπόλια. —

4. Εἰς κλίνας --- Casaub. σκηνάς sed prior lectio retineri possit, nam Hesyc. in κλισία, facit ista duo Synonyma —

8. Pro οὐν πρῶ — MS. l. αὐτῶ — & l. 9. ἐν μὲν πρῶ οἴκῳ οἰκῶν — quomodo & Xenophon loquitur non debuit ista lectio sollicitari — Plura non exhibet capita Codex MS. —

L. 17. Casaub. ita locum ordinat, εἰς τῇ σπεύδοντι ἐντυγχάνει αὐτῶ, ἀπὸ τοῦ δέειν, &c. φασκεῖν —

P. 32. l. 18. pro αἰδανέδης Cas. l. πυνθάνεδη — in fine pro κλειέων, κλειέων —

33. 2. Cas. περὶ τερομήδων ὑπὸ τῆς φ. l. 16. ὡς κινδυν. ὡς πέποι-
κι — l. ἐνεκα σέσωκε τῆς φίλῳ. —

24. l. οἱ δὲ δῆμος βελευοῦντας τινὰς δεῖ αἰρεῖσθαι πρὸ ἀρχῆς συνεπ-
μελησοῦντας π. παρ. Σαρρήναι ἐαυτοὺς —

P. 34. l. 2. Σοβεῖν l. τοῖς τοῖς τοῖς λίγρις — l. 23. l. ἀδων παρὰ
τότον — Mox l. 29. l. περὶ μικρὸν ἀνδειάντα, malle quam μακρόν,
infra 32. παρ' αὐτῶ, adde καὶ διδασκῆναι αὐτὸν —

P. 35. l. 6. pro γένος αὐτῶ l. αὐτῶ — l. 28. περὶ τῶ ἀναστάντῳ,
Casaub. ἀναστα — altera lectio potest locum suum tueri.

Hæc hæctenus. Cæterùm Theophrastum hunc auctiorem & emendati-
orem, Lector, possis expectare ab egregio viro, Isaaco Vossio, qui
nescit publico invidere, quæ possidet bona. iterum vale.

F I N I S.

᾽ΩΚΕΛΛΟΣ ᾽Ο ΛΕΥΚΑΝΟΣ
Φ Ι Λ Ο Σ Ο Φ Ο Σ

Περὶ τῆς τῆς πύσης.

OCELLUS LUCANUS
P H I L O S O P H U S

De Universi Naturâ,

I N T E R P R E T E

LUDOVICO NOGAROLA Com. Veronensi.

Ejusdem *Nogarolæ* Annotationes in *Ocellum*, & Epistola de viris
illustribus Italis qui Græcè scripserunt.

EDITIO NOVA,

Collatione exemplarium melior, emendatior & auctior facta.

CANTABRIGIÆ:

Ex Officina *J. Hayes*, Celeberrimæ Academix Typographi,
Impensis *Joann. Creed*, Bibliopolæ *Cantab.* 1670.

020111

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

AVOID OLD

27-0138 PAND

[illegible]

James M. McPherson, Jr. 1870-1871

DE

OCELLO LUCANO

Veterum Testimonia.

PHILO JUDÆUS

IN LIBRO

ΠΕΡΙ 'ΑΦΘΑΡΣΙΑΣ ΚΟΣΜΟΥ,

Id est,

De Mundo non interituro, sic meminit.

ΝΙΟΙ δ' ἐκ 'Αριστοτέλη τ' δόξης ἀρετῶν λέγουσιν,
ἀλλὰ καὶ ἡ Πυθαγορείων πινάς. ἐγὼ δ' καὶ Ὁκέλλου
συγγράμματι Ἀδριανῆ ἡγεῖται ἐμπνευσταμένῳ φέρεται
τὸ παλαιὸν φύσεως ἐπέπλεον, ἐν ᾧ ἀφύνητόν τε καὶ
ἀρθρόν, ἐκ ἀποφαίνεται μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἀπο-
δείξεως κατεπαύειν τὸ κόσμον εἶναι.

*Ceterum sunt, qui tradant opinionis huius non Aristote-
lem primum auctorem, sed Pythagoreos quosdam fuisse. At
mihi Ocelli genere Lucani inscriptum de universi naturâ com-
mentarium oblatum est, in quo quidem mundum esse ingeni-
tum, & nunquam interiturum non solum protulit, verum eti-
am exquisitissimis rationibus comprobavit.*

Lucianus quoque ubi agit περὶ τοῦ ἐν τῇ περὶ ἀφθαρσίας τοῦ κόσμου

μα]Θ, quod est de errato in salutatione, ita scribit (quamvis non nōminet ὠκελλον, sed οἰκελλον.)

Ὁ μὲντοι ΘεασίσιΘ ὁ Πυθαγόρας εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῶν ἰδίας καταλιπεῖν τῷ αὐτῷ ἡξίωσεν, ὅσων Οἰκέλων τῷ Λάκωνῳ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῷ τεκμαίρεσθαι, ἔτε τὸ εὐσεβεῖν προσέγραψεν, ἀλλὰ ὑπὸ τῷ ὑμᾶν εἰν ἄρχεσθαι ἐκέλευσεν. id est, *Divinus quidem Pythagoras, tametsi nullam nobis reliquit litteram, ut ex Ocello Lucano, & Archytā, alii (que ejus discipulis licet conjicere, non εὐσεβεῖν, id est, benè agere, scribi debere, sed ἀπὸ τῷ ὑμᾶν, id est, ab ipso valere, incipien- endum esse praecepit.*

Diogenes item Laertius quandam Archytæ Tarentini, quæ est ad Platonem, epistolam vitæ illius inseruit, in quâ hunc philosophum non Ocellum, sed Ucellum nuncupat, ac nonnullos ejusdem recenset libros.

Καλῶς ποιεῖς, ὅτι ἀποπέφυγας ἐκ τῆ ἀρρώστιας. πάντα γὰρ ἐπέστακας, καὶ τοὶ περὶ Δαμασκιῶν ἀπήγγειλαν. περὶ δὲ τῶν ὑποσημάτων ἐπεμελήδεμεν, καὶ ἀνῆλθομεν ὡς Λάκωνας, καὶ ἐνετύχομεν τοῖς Οἰκέλων ἐγγόνοις. τὰ μὲν ἐν περὶ νόμων, περὶ βασιλείας καὶ ὁσιότητος καὶ τῶν πάντων. ἤνειςΘ αὐτῷ τε ἐχομεν καὶ πνὸς ἐπέστακτα. τὰ δὲ λοιπὰ ἐ τοίνυν γε διώα] ἀρετῇ μὲν· ἀντὶ δὲ ἀρετῇ, ἥξει τοι.

Hanc ita converti :

Benè quidem est, quod à morbo evaseris. Hoc enim ex tuis literis accepi, & Damascenus nunciauit. De commentariis studiosè egimus : ad Lucanos accessimus, ibique convenimus Ocelli nepotes. Quæ ab eo de Legibus, de Regno, Justitiâ, omniumque rerum ortu scripta fuerunt, & ipsi habemus, & ex his quædam à te misimus. Reliqua etiam nunc reperiri non possunt. si inventa fuerint, ad te perferentur.

Confirmat pariter Censorinus de die natali cap. 2. quo loci dicebat : Sed prior illa sententia, quâ semper humanum genus fuisse creditur, auctores habet Pythagoram Samium, & Ocellum Lucanum, & Archytam Tarentinum.

Quem

Quem ibi de nostro Ocello loquutum fuisse censens Aldus Manucius Pauli filius in suis ad illum locum notis, dicens :

Ocellum Lucanum (cujus extat liber οὐδὲ τὸ Παντός οὐ-
ατος. malè aliàs Cerëium, vel Cocëium Lucanum. & di-
sertè probavit Theodorus Canterus var. lect. lib. 1. c. 17. qui
correxuit Syriannum Aristotelis interpretem lib. 13. metaph.
legentem "Εκελλο non "Οκελλο, ut pariter legitur in codice
Censorini edito Parisiis 1583. à Lud. Carrione, & Lovanii
1628. ab E. Butcane, & pariter ab Henrico Lindenbergio
in suâ editione factâ Hamburgi 1614. qui in suis notis
professus est Censorinum respexisse ad Ocelli verba, quæ hîc ha-
bentur cap. 3. 13. Elementa cap. 2. enumerata, ealique vir-
tus in hac inferiora ibi eruditissimè tradita Ocellum quoque
auctorem agnoscunt. Sextus enim Empiricus, dum veterum
variantes de rerum principiis sententias recenseret, adv. Ma-
them. lib. 9. cap. ult. dicebat : Εκ πάντε ὃ "Οκελλο ὁ Ἀδ-
ρανός καὶ Ἀειστέλης. συμπάρελαβον τὸ τοῖς τέσσαρσι στοιχείοις τὸ
πυμπόν, καὶ κυκλοφορητικὸν σῶμα, ἐξ ὧς λέγεσθαι εἶναι τὰ ἐρόνια.
ex quinque autem Ocellus Lucanus, & Aristoteles. simul
enim cum quatuor elementis assumpserunt quintum cor-
pus, quod movetur in orbem, ex quo dicunt esse cæ-
lestia.)

Plato deinde respondens Archytæ, Ocellum, quamvis
suppresso ejus nomine, maximè laudat : dicitque Ocelli
majores fuisse Trojanos, probos quidem viros, qui exules
sub Laomedonte Rege, Myram Lyciæ civitatem commigra-
verint. In Platonis Epistolâ his verbis scriptum est.

Τὰ μὲν ὅσα εἰλδόντα ὑπομνήματα θαυμαστῶς ἀσκησάμενοι ἐλά-
βομεν, καὶ τὸ γεγραμμένον αὐτὰ ἡγάγημεν, ὥς ἐνι μάλιστα. καὶ ἔδοξεν
ἡμῖν ἀνὴρ ἀξιόκλειος καὶ παλαιῶν περὶ λόγων. λέγονται γὰρ οἱ
ἄνδρες ἔσθαι Μυραῖοι (ἦ). ἔστι δὲ ἥσαν ἡμῖν ἐπὶ Λαομέδοντι ἐξ-
παστάντων Τρώων, ἄνδρες ἀγαθοὶ, ὥς ὁ ὅσος ἀδελφεὸς μὲν
ἀπλοῖ.

Iamblichus. Ἀδελφοί, Ὁκελθὺς καὶ Ὀκυλθὺς ἀδελφοί. & Βυυδαίικος ἀδελφὴ Ὁκελθὺς καὶ Ἐκκέλθου ἥτις Ἀδελφῶν. De Pythagoricis ita loquitur Syrianus in Metaphysic. Aristotelis. Ὁρῶντες ἀρεὰ καὶ ταύτην ἐνίστατο τὴν ζήτησιν, καὶ τὴν αἰτίαν παρέδωκεν τῇ πηδύς ἥτις ὄντως ὄντων. καὶ ὥστε πρὸς τὴν ἐτέραν ἐποίησεν ἥτις ἀρχὴν, ἔτε ἢ πρὸς ἥτις αἰδητῶν λόγον πάντη παρελίμπανον, ὥς δηλοῖ τὸ Ἐκκέλθου πρὸς τὴν παντὸς φύσιν, ἔξ ὧν τὰ πρὸς ἡμέτερας καὶ ἀπορρομονονεχὲς μετεβλήθησαν. δεκτὴ τὰ Τιμαίῳ ὅτι τὰ πρὸς αἴσα, καὶ ἄρτι Περὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν τὰ πολλὰ διολογεί.

Recte igitur huic quaestioni insistebant, & multitudinē eorum quae verè sunt causam tradiderunt, & neque ad aliquid alterum principiorum fecerunt, neque de sensibilibus sermonem prorsus praeiterunt, ut ostendunt scripta Ecceli de naturā Universi, ex quibus Liber (Aristotelis) de Generatione & Corruptione ferè transumptus videtur; & Timaei plurima; secundum quem Peripatetica Philosophia plerumque Theologica tractat. Haec ex Syriano in Caiensi Bibliotheca MS^o.

Syriani discipulus Proclus Commentariorum in Platonis Timaeum lib. 3. Ἄλλοι δὲ πνέες, ὥς οἱ πρὸς Ὁκελθὺς, ἢ τὴν Τιμαίῳ πρὸς δὸν δύο διωάμεις ἐκείνῳ ἥτις στοιχείων διένειμον, πνέει μὲν θερμὸν καὶ ξηρὸν, αἰεὶ ὅτι θερμὸν καὶ ὑγρὸν, ὅθεν ὅτι ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν, γὰρ ὅτι ψυχρὸν καὶ ξηρὸν. Καὶ ταῦτα ἀναγέγραπται ὡς τὰ τῶν ἀνδρῶν, ἐν τῷ πρὸς φύσεως.

Alii autem nonnulli, ut Occellus, qui Timeo praevit, antiquae elemento duas qualitates tribuebant, igni calidum & siccum, aëri calidum & humidum, aquae humidum & frigidum, terrae frigidum & siccum. Et hac ab hoc ipso vito scripta sunt in Libro de Naturā.

Stobaeus Ecl. Physic. l. c. 24. Ὁκελθὺς εἰδὼν ὅτι κόσμον ὡς δὲ ἐν τοῖς πρὸς τὴν παντὸς φύσεως λέγει ἐπὶ ὅτι καὶ τὸ ἀτελὲς ταῦτον καὶ τὸ ἡμίμαλθὺ καὶ τὰς κινάσεις, καὶ τὸ ἡμίχρον, καὶ τὰς ἀσείας τῶν περὶ διότι ἀλύνηθαι ὁ κόσμος, καὶ ἀφθαρτῶν. ἀτε γὰρ τὸ ἡμίμαλθὺ ἰδέα κύκλῳ. ὡς ὅτι πάντοθεν ἴσος καὶ ὁμοῖος. διόπερ ἀναρχὸς καὶ ἀτελὲς ταῦτον, ἀτε τὰς κινάσεις καὶ κύκλον. αὐτὰ ὅτι ἀφθαρτῶν καὶ

ἡ ἀδιέξοδος, ὅτε χεῖρον ἄπειρον ἐν ᾧ περ ἀκίνας, διὰ τὸ μᾶτε
 ἄρξαι εἰληθῆναι τὸ κινεῖσθαι, μᾶτε τελευτᾶν λάμψαι. ὁ δὲ ἄτε
 μὴν ἔσται τῷ παραγμάτων ἀνέκβαλλετο καὶ ἀμεταβάλλετο, διὰ τὸ μὴ
 περὶ τὸ χεῖρον εἰς τὸ βελτίον, μᾶτε ἀπὸ τῷ βελτίον ἐπὶ τὸ
 χεῖρον πεφυκεν μεταβάλλειν.

Oculus aeternum facit mundum. sic enim ait l bro de Uni-
versi naturâ : Præterea figuræ, motûs, temporis ac naturæ
aeternitas initii finisque expertem esse mundum confirmat.
Nam & figura circuli est, qui ab omni parte similis & æ-
qualis est, ideoque principii finisque experts. & motus in or-
bem fertur, qui quidem finem non habet : & infinitum est mo-
tûs tempus, quod nec principium habuerit, quod movetur,
nec finem sit habiturum. Jam natura rerum nullam mutatio-
nem recipit, quod nec ex deteriore melior, nec ex meliore de-
terior fieri possit.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ περ παντὶ τὸ μὲν ἡμῶν, τὸ δὲ αἰτία ἡμῶν. καὶ ἡμῶν
 οὐ μὲν ὅπως μεταβολὰ καὶ ἔκβασις ἢν ὑποκείμενον.
 φανερὸν περὶ μὲν τὰν αἰτίαν ἡμῶν, τότε ποιεῖν
 καὶ κινεῖν ἐστὶ, περὶ δὲ τὸ δεχόμενον τὰν ἡμῶν τὸ
 περ πάχειν καὶ τῷ κινεῖσθαι.
 ἢ ὑποκείμενον, αἰτία
 ὅ καὶ ποιεῖν. ὅτι ταύ-
 τως addit Oc.

Quoniam autem in Universo aliud est ortus, aliud ortûs
causa : & ortus quidem rerum immutationem, causa autem
similitudinem habet : manifestum fit, causam quidem pro-
priè agere ac movere, quod autem ortûs capax est, pati ac
moveri.

Πρώτως γὰρ ὅλα τὸ πανδεχὲς, κοινὸν γὰρ ὑποκείμενον πᾶσιν, ὡς περ
 ὡς τὸν μὲν, τὸ δὲ συνάμει σῶμα αἰσθητὸν ὄργανον. ὁ δὲ φανερόν, αἰ
 ὡς ὡς τὸν, οὐδὲν ὡς τὸν καὶ ὡς τὸν, καὶ ὡς τὸν, καὶ ὡς τὸν,
 τῶν δὲ, πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γῆ, καὶ ἀήρ. ταῦτα γὰρ με-
 ταβάλλοντ' ἐς ἀλλήλα, αἰ δὲ ἐναντιώσιν μεταβάλλοντι.
 αἰ ἐναντιώσιν
 addit Oc.

Primum enim est omnium capax materia. siquidem omnibus
formis est communis. Itaque quod primum sentiri corpus po-
test, principium est. secundo loco recensentur contraria, ut
calor, frigus, humor, siccitas. tertio naturæ, ignis, aqua,
terra, & ær. hac enim inter se mutantur, contrariis mu-
tantibus.

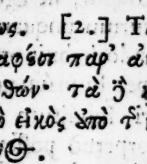
ΩΚΕΛΛΟΣ Ὁ ΛΕΥΚΑΝΟΣ.

ὡς τὸ πρῶτον. κεφ. α΄.

OCELLUS LUCANUS

De Universo. Cap. I.

[1.] Ἀδὲ συνέγρα-
ψεν Ὁκελ-
λος ὁ Λευ-
κανός, ὡς
πρῶτον.

[2.] Ταῦτα τεχνικῶς
καθεστὶ παρ' αὐτοῦς τὸ πρῶτον
καταδόν· τὰ δ' ἐν δόξῃ καὶ λό-
γῳ τὸ εἶδος ἀπὸ τῆ νοήσεως ἐκχα-
ρῶνται.

CELLUS LUCANUS
de universi naturā
conscriptit hęc, quæ
quidem ille partim
certis indiciis ab ip-
sa edoctus naturā,

partim opinatione & ratione ab in-
telligentiā quod probabile est, con-
jecturā securus didicerat.

Ad Ocellam Lucanum Nagarolæ Annotationes.

Non incommoda, nec inepta videatur questio, si queratur, quam ob rem Ar-
chyas Tarentinus & Timæus Loerus Itali philosophi; Cur item Theocri-
tus poeta ex Sicilia ortus (quæ quidem Italiæ pars quondam fuit, nunc verò non
lipo interjecto mari sejuncta, & separata) Doricā linguā scripserint, aliam
Græcarum antiquissimā; Ocellus autem in rebus naturæ explicandis Atticā ser-
mone usus sit.

[1.] Ταῦτα συνέγραψεν Ὁκελλος ὁ Λευκανός, ὡς πρῶτον. Pythago-
reorum morem servat Ocellus in exordiando opusculo suo, in cuius initio
suum nomen apposuit. Nam & Timæus Loerus ejusdem sectæ philosophus
sic incepit, *Τίμαιος ὁ Λοερός ταῦτα ἴσα*. Alemaon quoque Cræoniata
Pythagoræ discipulus, ut ref. et Lærtius, librum suum ad hunc modum
instituit, *Ἀλεμίων ὁ Κρονηάτης ταῦτα ἴσαςεν*.

[2.] Ταῦτα τεχνικῶς καθεστὶ παρ' αὐτοῦς ὡς πρῶτον. τὰ δ' ἐν δόξῃ καὶ
λόγῳ τὸ εἶδος ἀπὸ τῆ νοήσεως ἐκχαρῶνται. Duos esse cognoscendi modos
his paucis verbis Ocellus ostendit: unum, earum rerum, quæ sub sensum
cadunt, quas solā magistrā & duce naturā manifestis signis percipimus;
alterum, illarum, quæ animo comprehenduntur, sed cum quādam à re
rōtā

notā ad ignotam progressionē. Verūm ut ita progrediamur, vel (ut sic dicam) discurremus, tres necessariæ nobis sunt animæ facultates, quarum prima positas & concessas ratiocinationis propositiones, cognitis tamen prius earum terminis intelligat. hæc *ὁρᾷ τὰς ἐκ νόμου*, Latine mens, & intelligentia nuncupatur: secunda progreditur ac discutat, qui quidem doctæ Græcum impositum est nomen *διαίρεσις* & λόγος. utraque Latine dicitur cogitatio. Hæc autem vis, tametsi una eademque est, loci tamen, & rei subiectæ ratione, in quā est, à se ipsā videtur differre: & propterea (ut modo dixi) duo habet nomina. Nam ut in Sophistā affirmat Plato, ea facultas appellatur *διαίρεσις*, cū in intus inclusa veluti animæ ad se ipsam dialogus, in animā versatur: λόγος verò, cū ab animā per os emissā cum sopo foras effluit & prodit. Tertia quæ requiritur conclusionem considerans, vocatur *δῶρα*, quam quidem opinionem & opinionationem vertit Cicero. Hanc in eodem dialogo esse τὴν *διαίρεσιν* τῆς *ἀληθείας* assertit Plato, hoc est cogitationis conclusionem. primam facultatem attigit illis verbis Ocellus τὸ *εἶναι δὲ τῆς νοήσεως σοφὴν καὶ ἀληθινήν*, secundam & tertiam, cū dixit, καὶ δὲ καὶ μετὰ λόγον. Sed adverte Platonem, qui multa sumpsi ex Ocello, ἵνα καὶ μετὰ τὸν λόγον coniunxisse: ita enim scribit in Timæo, νοήσει μετὰ λόγον καὶ ταύτην, non diversa tamen ratione. Nam uterque has tres animæ facultates ad progressionem seu discursum perinentes, enumerare voluit, de quibus Joannes Grammaticus in proœmio primi de Animā voluminis. Non negaverim tamen ἵνα καὶ τῆς *νοήσεως*, tres etiam significare animi habitus, quibus duos alioi τίστιν καὶ ἑκάστην addidit Plato in calce libri 6. de Rep. quibus non digis cognoscere quinque rerum genera.

Δοκεῖ γάρ μοι τὰ πᾶν ἀνώλεθρον εἶναι καὶ ἀφθνήσκον. φέετε γὰρ λέγει, καὶ ἔστιν. εἰ γὰρ ἐχθρόν, καὶ ἀνὲν ἐπὶ λέγει. ἔτι οὖν ἀφθνήσκον τὸ πᾶν καὶ ἀνώλεθρον. ἔτε γὰρ, εἰ ἡμῶν δὲν πᾶν αὐτὸ δὲ ἀφθνήσκει, δὲ οὖν εἰς τὸ φθαρεῖν καὶ διαλυθεῖν. ἔτε γὰρ γένον, ἐκείνο φθαρόν τὸ πᾶν τὸς ὄντων. εἰς δὲ τε πάλιν φθαρήσεται, ἐκείνο ἔχον τὸ πᾶν τὸς ὄντων.

io illa existeret, ex quā primò genitum fuerit: ultima, in quam postremum dissiperetur.

Τὸ γὰρ δὲ πᾶν γινώσκον, ὡς πᾶσι γινέσθαι καὶ τὸ φθαρεῖν, ὡς πᾶσι φθαίρεται. καὶ τὸ γὰρ καὶ ἀφθνήσκον, ἀναρχὸν ἀρχὴ καὶ ἀτελεύτητον τὸ πᾶν. εἰ μὲν οὖν ἀλῶς ἔχει ἢ ἔστι.

Universum quidem, ut ego arbitror nec interituum unquam est, nec ullum aliquando habuit ortum, cū fuerit semper futurumque sit, si enim tempori subditum foret, haud sanè esse perpetuò posset, ita igitur sit, ut & ingenitum sit, & item non interituum. Nam si quis ipsum esse generatum ortu existimet, certè nullo modo in quod dissolvatur & desinat, invenire poterit. primā siquidem universi portio

At verò universum si generetur, cum omnibus partibus simul generetur, & si intereat, pariter cum iisdem intereat opus est. hoc autem fieri nequit. universum igitur principio caret & fine, nec eveniet ut aliter quàm hoc modo, se habeat.

Πᾶν τε τὸ γινόμενον ἀρχὴν εἰ-
 λφομένη, καὶ διαλύσας οὐκ εἶλον κοι-
 νοῦνται, δύο ἐπιδέχεται μετα-
 βολάς· μίαν μὲν πρὸς τὸ μεί-
 ον, ὅτι τὸ μείζον, καὶ πρὸς τὸ ἀπὸ
 τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸ βέλπον. κα-
 λείται δὲ τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ἀν' ἀρξῆς
 μεταβάλλειν, γινόμενον· τὸ δὲ
 εἰς ἀφαικνέει, ἀκμή, δυνάμειον
 δὲ ἀπὸ τῆς μείζονος ἐπὶ τὸ μεί-
 ον, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς βελτίονος ἐπὶ
 τὸ χειρὸν. τὸ δὲ ἀμπεράσμα δὲ
 μεταβολῆς ταύτης ὀνομάζεται
 φθῶρ καὶ διάλυσις.

Ἐάν οὖν καὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν
 γινόμενον ὅτι καὶ φθαρτόν, γινόμε-
 νον, ἀπὸ τῆς μείονος ἐπὶ τὸ
 μείζον μεταβάλλει, καὶ ἀπὸ τῆς χεί-
 ρος ἐπὶ τὸ βέλπον. ὥστε καὶ
 τὸ (τὸ) μείζον ἐπὶ τὸ μείον
 μεταβάλλει, καὶ πρὸς τὴν βελτίονος
 ἐπὶ τὸ χειρὸν. Γενόμενον δὲ ἀπὸ
 τῆς αὐξήσεως λαμβάνει καὶ ἀκ-
 μὴν, καὶ πάλιν λήψεται φθῶρ καὶ
 τελευτή. Ἀπὸ οὗτος, ἡ
 ἔκστασις διέξοδος, ὅπως ἔχει τρεῖς
 καὶ δύο διαστήματα. ὅταν μὲν οὖν
 ἡ τρεῖς, γινόμενος, ἀκμή, τελευτή.
 διαστήματα δὲ τὸ πρὸς τὴν γινόμενως
 μένει τὴν ἀκμὴν, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἀκ-
 μῆς μένει τὴν τελευτήν.

Τὸ δὲ γε ὅλον καὶ τὸ πᾶν, ὃ δὲν
 ἔστιν αὐτὸ παρ' ἑαυτοῦ τεκμήριον
 ταύτου· ὅτε γὰρ γινόμενον αὐτὸ
 φθαρτόν, ὅτε μὲν ἐπὶ τὸ βέλπον καὶ
 τὸ μείζον μεταβάλλει, ὅτε χεῖρ
 πρὸς τὸ μείον γινόμενον· ἀλλ' αἰεὶ
 καὶ τὸ αὐτὸ καὶ ὁμοίως διατελεῖ
 καὶ ἴσον καὶ ὁμοίον αὐτὸ ἐμῶν.

Ad hæc autem quidquid gene-
 rationis initium acceperit, & diffi-
 pationis particeps futurum sit, id
 duas habeat mutationes necesse est:
 quarum sanè altera à re minore in
 majorem, & à deteriore in melio-
 rem progreditur, ac generatio qui-
 dem dicitur: mutationis autem ori-
 go generatio dicitur: id verò, ad
 quod pervenit, status. altera verò
 à re majore ad minorem, & à me-
 liori in deterius efficitur. Hujus
 autem mutationis exitus, sive con-
 clusio, interitus & dissolutio nun-
 cupatur.

Hæc igitur ratione si universum &
 totum genitum interiturumque sit,
 illud à minori ad majus, & à dete-
 riori in melius necessario mutatum
 fuerit. Ex quo etiam eveniet, ut e-
 jusdem mox à majori ad minus & à
 meliori in deterius sequatur muta-
 tio. Mundus itaque si genitus sit, ut
 accretionem & statum acceperit, sic
 decretionem & finem postea susci-
 piet. Nam omni naturæ, quæ pro-
 gressionem habet, termini quidem
 tres, & duo attribuuntur intervalla.
 Termini profectò sunt generatio,
 status, & interitus: intervalla verò,
 quod inter generationem & statum,
 quodque inter statum & finem me-
 dium interjectumque est.

Verum enimverò totum, & uni-
 versum hoc, nullum ex se nobis hu-
 jusmodi indicium præbet: neque
 enim oriri ipsum unquam vidimus,
 nec melius aut majus fieri, nec cer-
 tè deterius aut minus evadere: sed
 unum semper & idem permanere,
 sibi quæ par & sui simile semper ex-
 istere.

Tα

Τὰ σημεῖα ὃ καὶ τεκμήρια ἀπὸ
ἐναργῆ (αἰ) τάξεις, (αἰ) συμμε-
τεῖαι, σχηματισμοὶ, δόσεις, δια-
στάσεις, δυνάμεις, ταχύτητες πρὸς
ἄλληλα καὶ βραδύτητες, αἰθιοὶ
ζῶν καὶ χρόνων περίοδοι. πάντα
ὃ τὰ τοιαῦτα μεταβολῶν καὶ μεί-
ωσιν ἐπιδέχεται, καὶ τὴν τ' ἡνι-
πῆς φύσεως διέξοδον. τῇ μὲν ὃ
ἀκμῇ διὰ τὴν δυνάμιν τὰ μείζο-
να καὶ τὰ βελήονα παρέπεται, τῇ
δὲ φθίσει διὰ τὴν ἀδύνησιν τὰ
μείονα καὶ χείρονα.

rioraque sunt, interitum præ imbecillitate consequi solent.

Τὸ δὲ γε ὅλον καὶ τὸ πᾶν ὀνο-
μαζῶν ἢ σύμπαντα κόσμον. διὰ
ὃ τὸ πᾶν, καὶ τὸ προσωρεῖας ἐτυχε
παύσης ἐκ τῆς ἀπάντων δὴ κόσμου-
δεῖς, σύστημα γάρ ὅσιν ἢ ὅλων
φύσεων αὐτοτελεῖς, καὶ τέλειον.
οὐτός γάρ τ' ἐστὶν παύσις ἔσθ' ἐν ὃ
πὶ ὅσιν, καὶ τὰ παντὶ ὅσιν, καὶ ζωὴ
τῶν τῶ πᾶν, καὶ ζωὴ τῶν (τὸ)
πάντα ἔχον, τὰ μὲν ὡς μέρη, τὰ
ὃ ὡς ἐπισημειώματα.

Τὰ μὲν οὖν ἐμπεριέχόμενα τῷ
κόσμῳ, πρὸς τὸν κόσμον ἔχει τὴν
ζωοαρμογίαν. ὃ ὃν κόσμον πρὸς
ἑδὲν ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸς πρὸς
ἑαυτὸν, τὰ μὲν ὃν ἄλλα πάντα,
τὴν φύσιν ἐκ αὐτοτελεῖς ἔχοντα
ζωοποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ δεῖται τῆς

Hujus sanè rei signa habentur &
indicia, & ea quidem perspicua
ordines scilicet, [3.] symmetria,
figuræ, situs, intervalla, facul-
tes, celeritates tarditatesque mo-
tuum, eorúmque inter se propor-
tiones, numeri præterea, & vicissi-
tudines, commutationesque tem-
porum. Ejusmodi enim omnia, in
mortalis hæc & generationi obno-
xia progreditur natura, mutatio-
nem diminutionemque suscipiunt,
ac quæ majora quidem, & potiora
fuerint, statum ipsum propter vi-
gorem: quæ autem minora dete-

At totius & universi nomine to-
tum hunc mundum intelligo: nam
ob id quod universitate rerum di-
stinctus ornatúsque sit, appellatio-
nem hanc adeptus est. Perfecta
enim & absoluta quædam naturarum
omnium collectio est, extra quam
nihil prorsus consistit; sed quid-
quid fuerit, illud in universo, &
cum universo comprehendatur o-
portet: cujus sanè proprium videtur
esse, omnia vel ut partes, vel ut res
adventitias, & externas continere.

Arque ea quidem, quæ Mun-
dus complectitur, cum Mundo:
Mundus verò cum nullâ aliâ re,
quàm cum seipso cognationem
& consensum habet. Sed cum
singulæ quæque res ex diminuta
& minimè perfectâ consensu
naturâ, necessario factum esse vi-

[3.] Symmetria cum Latinum, teste Plinio, non habeat nomen, commensura-
tionem proportionemque conve-tere mihi non libuit, sed integram servan-
dam esse dictionem cœnui. Nam ea, quamvis Græca, jam sæcis, ut ple-
tusque aliis, Latino sermone trita est, quâ Varronius & Plinius cives mei
frequenter usi sunt.

τοὺς τὰ ἐκτὸς ἐρχόμενα ζῶα μὴ πρὸς ἀναπνοὴν, αἱ δὲ πρὸς τὸ φῶς, αἱ δὲ ἄλλαι πρὸς τὸ οἰκῆον αἰδομένης. τὰ δὲ φύλα πρὸς τὸ φύεσθαι. καὶ οἱ πάλιν καὶ οἱ ἀπλανεῖς καὶ τὸ μέγεθος (κοινῆς) διακοσμήσεως αὐτῶν. αὐτὸς δὲ πρὸς ἑδὲν ἔτερον αἰὶν πρὸς αὐτῶν.

& stellæ tam inerrantes quàm vagæ, cum Mundo, quem ipsæ tantæ partes distinguunt, atque exornant cognatione quâdam junctæ & continentes sunt. Mundus verò non nisi cum se ipso conjungitur & coalescit.

[4.] Ἔτι δὲ καὶ ὥπως δὲ γινώσκον τὸ λεγόμενον, ὅτι ἀληθές ἐστι, τὸ τε γὰρ πῦρ ἐτέρῳ θερμαντικὸν ὄν, αὐτὸ δὲ ἑαυτοῦ θερμὸν ὄν.

Quin etiam ex his faciliè intelligi poterit, id esse verum, quod dicimus. Nam & ignis cum aliis rebus impertiendi caloris vim habeat, ipse ex seipso calidus est.

[4.] Hoc eodem ferè argumento probavit Critolaus peripateticus Mundum semper fore, quamvis id paucioribus fecerit, quàm Ocellus, & diversis usus sit verbis, & exemplis, ut in Philonis libello περὶ ἰσχυρισμῶν κόσμου videre licet, in quo sic scriptum est, Ἐπαγωνισθὲν δὲ ὁ Κριτόλαος ἐχούτω καὶ τοιαύτω λόγῳ τὸ αἴτιον αὐτῷ τῷ ὑγιαίνειν, ἀνοσι δὲ, ἀλλὰ καὶ τὸ αἴτιον αὐτῷ τῷ ἀγρυπνῆν. ἀγρυπνῶν δὲ καὶ τὸ αἴτιον αὐτῷ τῷ ὑπάρχειν. αἰδῶν δὲ αἴτιον δὲ ὁ κόσμος αὐτῷ τῷ ὑπάρχειν, εἴη καὶ τοῖς ἀλλοῖς ἀπασιν αἰδῶν δὲ ὁ κόσμος δὲ. hoc est, Critolaus autem disputans hac ratione utebatur, quod sibi ipsi bonæ valetudinis causa est, id nullo affligitur morbo: quin etiam quod ex se habet, ut vigilans, somni expertus est. Quid si ita res se habeat, id quoque quod sibi ipsi causa est, cur sit, perpetuum est; atqui Mundus sicuti cæteris rebus, sic etiam sibi ipsi in causa est, ut sit, nimirum ipse æternus est. Non miretur, qui nostra hæc legerit, si cùm in Ocello, & Philone περὶ ἰσχυρισμῶν nomen græcum reperi, demonstrationem transferre noluerim. Nam demonstratio apud Ciceronem non idem significat, quod apud Aristotelem περὶ ἰσχυρισμῶν, quare faciliè suspicor, nè M. Tullius Aristotelis libros περὶ ἰσχυρισμῶν ἀναλυτικῶν, sicut & alios ejusdem complures viderit, quod sanè si illi datum fuisset, non dixisset in Academicis περὶ ἰσχυρισμῶν, esse argumenti conclusionem, eamque ita definiri ut sit ratio, quæ ex rebus perceptis ad id, quod non percipiebatur, adducit. Nam hæc definitio non tantum veræ demonstrationi, cujus vim & naturam persecutus est Aristoteles, verum etiam omnibus ratiocinationis generibus convenire aprarique videtur. Loco demonstrationis Aristotelicæ exquisitam rationem protulit Cicero. Quem imitari mihi libuit tum primo Tusculanarum, tum etiam primo de Finibus, ubi inter argumenti conclusionem & rationem, item inter mediocrem animadversionem & admonitionem quid intersit, nobis explicuit.

καὶ τὸ μέγα γλυκυλίκεν ἡδόμε-
 νον, αὐτὸ δ' ἐξ αὐτῆς γλυκύ ἐστι.
 καὶ αἱ ἀρχαὶ ἡμῶν ἀποδείξεων ἡμῶν
 ἀφανῶν σημαντικαὶ εἶσι, αὐτὰ
 δ' ἐξ αὐτῶν ἐμφανεῖς τε καὶ γνωστ-
 αὶ εἰσίν. ὥτως ἐν καὶ τὸ τοῖς
 ἄλλοις αἰτίον γινόμενον τ' αὐτο-
 τελεῖας, αὐτὸ δ' ἐξ αὐτῆς αὐτοτε-
 λές ἐστι καὶ τὸ τοῖς ἄλλοις αἰτιον
 γινόμενον τ' αὐτοτελείας καὶ διαμονῆς,
 αὐτὸ δ' ἐξ αὐτῆς σωζόμενον καὶ δια-
 μόνον ἐστίν. καὶ τὸ τοῖς ἄλλοις αἰ-
 τιον γινόμενον τ' ὡσαυμογῆς,
 αὐτὸ δ' ἐξ αὐτῆς ὡσημοσμήρον
 ἐστίν. ὁ δὲ γὰρ κόσμος, αἰτίος ἐστὶ
 τοῖς ἄλλοις τῷ εἶναι καὶ τῷ σώζε-
 σθαι, καὶ τ' αὐτοτελεῖν. αὐτὸς
 ὁ δὲ ἐξ αὐτῆς αἰτίος ἐστὶ καὶ αὐτο-
 τελεῖς, καὶ διαμόνων τ' πάντα
 αἰῶνα, καὶ δι' αὐτὸ τῷ τοῖς
 ἄλλοις ἀεὶ γίνεσθαι τῆς διαμονῆς (ἡμῶν ὅλων).

[5.] Ὅλος ὃ εἰ καὶ διαλυ-
 εται τὸ πᾶν, ἥτοι εἰς τὸ ὄν, ἢ
 εἰς τὸ μὴ ὄν διαλυθήσεται. καὶ
 εἰς μὴ τὸ ὄν, ἀδιώχτον· ὃ γὰρ
 ἔσται τ' παλιν εἰς φθορὰν, ἐὰν εἰς τὸ
 ὄν διαλυῖται. τὸ γὰρ ὄν, ἥτοι
 τὸ πᾶν, ἢ τὸ μέρος τ' ἐστὶ τ' παν-
 τός· καὶ μὴν ὅδε εἰς τὸ μὴ ὄν.

[5.] Philo Judæus in eodem opusculo hanc rationem ferè totam ex Ocello ad
 verbum accepit. sic enim ait, Λίγισται μὲν περὶ καὶ φθορῆς, ἢ τε πρὸς χάριν
 μεταβολῆς, λίγισται ὃ καὶ ἢ τ' ὄν τ' ἀναφαιρῶν παντελῶς, ὡς καὶ ἀνυπαρ-
 τὸν ἀναγκάσει λίσσιν. ὡς περὶ γὰρ ἐκ τ' μὴ ὄν τ' ἐξ ἐν γίνεσθαι, ὅδε εἰς τὸ μὴ
 ὄν φέρεται· ἐκ τ' γὰρ ἐξ αὐτῆς ὄν τ' ἀμύχανον ἐστὶ γινώσκαι τι. τὸ τε δὲ ἐξ
 πολίσσιν αἰώνων, καὶ ἀπαύσιν. hoc est, Interitus vocatur in deterius mu-
 tatio, dicitur quoque omnium perfecta consumptio, cui nulla necessarii
 tribuitur substantia; nam quemadmodum ex nihilo nihil efficitur, ita nec
 quod est, in nihilum interit, ex nihilo enim ut aliquid gignatur, fieri nequit,
 atque id quod est, prorsus deleri, & interimi, nec auditum nunquam nec cre-
 dibile est.

Mel quoque quod suā nos dulcedine
 potest afficere, suapte naturā dulce
 suavēque est. Similiter exquisi-
 tum rationum principia, quæ in
 occultas demonstrant, ipsa ex
 ipsis perspicua clarāque sunt. pari
 modo quod aliis rebus causa est, au-
 perfectæ sint, id suā vi perfectum
 absolutumque est. Quod item effi-
 cit, ut alia servantur ac permane-
 ant, ipsum suā sponte salvum in-
 dem est, ac permanens: atque
 quod aliis rebus convenientiam
 concentum præbet, illud suā natu-
 rā aptum concinnumque est. Mun-
 dus igitur cum sit in causā cur exi-
 stant aliæ res, servantur, & perfe-
 ctionem habeant; iccirco suā vi
 sempiternus est, æternūque perma-
 nens tempore, atque ob eam ratio-
 nem habetur auctor, cur aliæ quoque
 res perpetuò durent, & consistent.

Omnino autem si ipsum univer-
 sum intereat, illud aut in id quod
 est, aut certè in nihilum dissipetur
 oportet. in id quod est, fieri nequit,
 siquidem universalis rerum non
 erit interitus, si in id quod est, fiat
 dissolutio. nam id quod est, aut ip-
 sum universum, aut universi portio
 existit. Neque verò in nihilum,

[6.] ἀμύχανον

laniatur aut exuruntur, aut turpi suspendii morte afficiuntur, interimi-
lenti. Item igitur si interiturus est mundus, id quidem eveniet, aut aliqua
interiore causâ, aut externâ: quorum neutrum fieri potest: nam extra
mundum nihil reliquum est, cum omnia in ejus complementum collata fu-
erint, ita unus eris integer, & senio carens; unus quidem, quoniam si quid
remansisset, aliis ei qui nunc est, similis omnino factus fuisset, integer ve-
rò, propterea quod in ipso construendo universa ejus substantia consumpta
est. Neque item senii, neque morbi particeps est, quia corpora, quæ morbi
& senio obnoxia sunt, externo quoque & valido caloris & frigoris alia-
rumque rerum contrariarum appulsu intereunt, quarum sanè facultatum
nulla vis aufugit, quæ illum circumvenire, aut aliquâ ratione aggredi va-
leat, cum nulla quidem ejus portio abscefferit, sed omnes intus clausæ,
comprehensæque sint. Ergo si aliqua externa sit causa, ea omnino inanis,
aut natura quedam impatibilis, quæ nec agere quidpiam nec pati possit,
præterea nec ab interiori dissolvatur ob illud in primis, quod pars quam nu-
tum erit major ac valentior, quod sanè absu dissimul. Mundus enim
incredibili robore suas partes exuperat, quas quidem agit & movet, ipse
verò à nullâ earum vicissim movetur agiturque.

φείρεαδ', ἥτοι ὑπὸ τινος ἢ
ἔξω τῷ παντός, φθαρήσεται δι-
αλυόμενον, ἢ ὑπὸ τινος ἢ
ἐντός· ἔτε δ' ὑπὸ τινος ἢ ἔξ-
ωθεν. ἐκτός γὰρ τῷ παντός, ἐξέ-
τα δὲ ἄλλα πάντα ἐν τῷ παντί,
καὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν ὁ Κόσμος·
ἔτε ὑπὸ ἢ ἐν αὐτῷ. Δείξει γὰρ
ταῦτα μείζονά (τε) καὶ διω-
μώτερά (δὲ) τῷ παντός. τῷτο δ'
ἐκ ἀληθείας. ὅραται γὰρ τὰ πᾶν-
τα ὑπὸ τῷ παντός, καὶ κατὰ τῷτο καὶ
σώζει (δὲ) καὶ σωήμενται, καὶ βίον
ἔχει καὶ λυγρῷ. εἰ δ' ἔτε ὑπὸ
τινος ἢ ἔξωθεν, ἔτε ὑπὸ τι-
νος ἢ ἐνδοθεν φθαρήσει τὸ
πᾶν, ἀφάρσις ἀεὶ καὶ ἀνώ-
λεδρος ὁ κόσμος. τῷτο γὰρ ἔφα-
μεν (δὲ) τὸ πᾶν.

Ἔτι δ' καὶ ὅλη δι' ὅλης ἢ
φύσιν διαωρεμένη τὸ σωχέες
ἀπὸ ἢ πρὸς τῶν καὶ τιμωρίων
ἀφαιρεῖ καὶ λόγον ὑπομαρτυρο-
μένη τὸ σωχέες, καὶ πρὸς αὐ-
γυαί ἐπὶ πᾶν τὰ θνητῶν, καὶ

existimer, id profectò vel ab exter-
nâ, vel ab interiore causâ victum
dissolvetur; sed non ab externâ,
cùm extra universum nihil sit, si-
quidem cætera omnia in universo
continentur, ac totum & univer-
sum idem habetur quod Mundus,
neque etiam ab iis quæ in eo sunt;
majora enim & valentiora esse o-
portebit, quàm ipsum universum,
quod tamen falsum esse perspicuum
est; cùm omnia ab universo agan-
tur moveanturque, & secundum
hoc ea etiam serventur, & coag-
mentata sint, vitâque & animam
habeant. Quod si nec interioris
nec externæ causæ vi interiturum
est universum, Mundus, quem eun-
dem esse quod universum, cense-
mus, nunquam destruetur nec dis-
sipabitur.

Jam verò universa natura si con-
spectetur, successionis continuatio-
nem à primis & maximè honoran-
dis partibus proportionem quâdam au-
ferre videtur, eamque attenuare, &
cunctis rebus mortalibus adungere,

διέξοδον ἐπιτελεμένην τὴν ἰδίαν
συστάσεως· τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
κινήματα καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ὁμοιωτως
κινῶν ἀμείβει· διέξοδον, ἐκ
ἐφεξῆς καὶ συνεχῶς, ὡς μὴ πῶς
καὶ τίπον, ἀλλὰ πῶς καὶ μετα-
βολῶν.

Πῦρ μὲν γὰρ εἰς ἐν συνεχόμε-
νον, ἀέρα ἀπογνῶν, αἷρ δὲ
ὕδωρ, ὕδωρ δὲ γῆν· ἀπὸ γῆς δὲ
ἡ αὐτὴ ἐξέρχεται τὴν μεταβολῆς
(μετὰ πύρεος) ὅθεν ἤρξατο με-
ταβάλλειν. οἱ δὲ χαρποὶ, καὶ τὰ
πῆσαι τῶν ῥιζοφύτων ἀπὸ περ-
μάτων ἀνέλαβον πῶς ἀρχὴν τῆς
γένεσεως, χαρποὶ δὲ καὶ τε-
λεσφορήσαντα, πάλιν ἐπὶ (τὸ)
πῆμα τὴν ἀνάληψιν ποιεῖται, ἀπὸ
τῆς αὐτῆς, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ πῶς διέξοδον ἐπιτελεμένης τῆς φύσεως.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ τὰ λοιπὰ
ζῷα μᾶλλον ὑποβεβηκότως τὸν
καὶ δὲ οὐρανὸν τὴν φύσεως ἀμείβεσθαι.
(ὅτι γὰρ ὅστις ἐπανόρθωσις αὐτοῖς
ὅτι τὸ ἀπὸ πῶς ἡλικίαν,) [8.] ἐ-
κτὸς ἀντιφάσεως μετεβολῆς εἰς
ἀλλήλα, καὶ δὲ τὸ ἐπὶ πύρεος καὶ

propria constitutionis progressio-
nem suscipiens (nam prima quæ
moventur, corpora eadem atque
eodem modo suum orbem confici-
unt) progressionem dico, non quæ
deinceps & continenter, nec murato
loco, sed quæ factâ ex alio in aliud
mutatione effici solet.

Ignis enim si in unum cogatur,
& densescat, aërem, aër aquam, a-
qua terram producit : à terrâ vi-
cissim idem usque ad ignem à quo
cœperat mutatio, circuitus agitur.
Arbores verò fructum ferentes, &
stirpium plurimæ ex seminibus sui
ortûs initium habent, fructus verò
producti, & jam perfecti rursus ab
eodem in idem commeante naturâ
dissolvuntur,

At homines & cætera animalia
humiliore quâdam ratione commu-
nem naturæ explent terminum, non
enim ad primam ætatem reflectun-
tur, & redeunt, nec contrarii cir-
cumstantiæ quemadmodum ignis &

[8.] Οὐδὲ ἀντιφάσεως μετεβολῆς εἰς ἀλλήλα, καὶ δὲ τὸ ἐπὶ πύρεος καὶ αἷρεος καὶ
ὕδατος καὶ γῆς.] His Ocelli verbis satis perspicuum est hujus Græci no-
minis, quod est, ἀντιφάσεως inventorem (ut nonnulli somniant) non
fuisse Aristotelem. Nam Ocellus ætate Aristotelem longè antecessit, hanc
ego Antiperiphrasim (quamvis fortasse nimis licenter) contrarii circum-
stantiam transferre volui. Nec sum deteritus quòd Theodorus Gaza
circum obfistendi rationem, reciprocationem Hermolaus Barbarus. alii
adversum conatum converterint. Causam interpretationis exposui in illâ
Epistolâ Veronenſi, quæ est ad Timotheum Justum sobrinum meum, qui
paucis his diebus dum hæc scriberem, cum meo magno dolore ex hac vitâ
migravit : in quâ quidem epistolâ duplicem offendi in naturâ reperi-
ri ἀντιφάσεως, Platonis unam (tamenſi eo vocabulo nunquam usus est Pla-
to) alteram Aristotelis, quam ipse ex hoc Ocelli opusculo, si non ex alio,
fortasse mutuatus est. Verùm hæ duæ ἀντιφάσεως longè inter se diffe-
runt. prima enim loci mutatione, secunda alteratione qualitatum effici
solet.

ἀέρθ, καὶ ὕδατθ καὶ γῆς, ἀλλὰ
τὸν διὰ (ἥ) τεσσάρων τέλε-
μερῇ κύκλον ἀνύσαντα καὶ τὰς με-
ταβολὰς ἥν ἡλικιών, διαλύε-
ται καὶ ἀπογίνε). πάντα ἐν
ὅττι σημεῖα τε καὶ τεκμήρια τῶ το
μῦ ὅλον καὶ τὸ περιέχον μένειν ἀεὶ
καὶ σώζεσθ, τὰ δὲ ὅττι μέρους καὶ
ἐπιγινώσκοντα (αὐτῶ) φθείρεσθ καὶ
διαλύεσθ.

Ἐπὶ ὃ τὸ ἀναρχὸν καὶ ἀτε-
λὸν ἦσαν, καὶ τὸ γῆμαθ καὶ τὸ
κινήσεως καὶ τὸ χερόν καὶ τὸ ἐ-
σῖας, τῷ το πῶς δὲ δίοπτι ἀγένηθ
ὁ κόσμθ καὶ ἀφθαθθ. ἥτε γὰρ
τὸ γῆμαθ ἰδέα, κύκλθ. ἔτθ
ὃ πάντοθεν ἴσθ καὶ ὅμοιθ.
Διότθ ἀναρχθ καὶ ἀτελὸν ἦ-
σαν. ἥτε τὸ κινήσεως καὶ κύκλον.
αὐτῇ ὃ ἀπὸ ἀπὸ καὶ ἀδύνα-
σθ. ὃ τε χερόνθ (ὃ) ἀπὸ φθ, ἐν
ὅτθ ἡ κίνησις, διὰ τὸ μήτε
ἀρχὴν εἰληφέναι τὸ κινέμενον,
μήτε τελειώσθ λήψεσθ. ἡ γὰρ
μὴν ἐσῖας ἥν παραγμάτων ἀνέκ-
ταθ καὶ ἀμετέλεσθ, διὰ
τὸ μήτε ἀπὸ τὸ χερόνθ ὅττι τὸ
βέλτιον, μήτε ἀπὸ τὸ βελτίονθ
ὅττι τὸ χερόνθ περὶ κέναι μετε-
βάλλειν. ἐκ τούτων ἐν ἀπάντων
σαφὲς πῶς δὲ, ὅτι ὁ κόσμθ ἀ-
γένηθ καὶ ἀφθαθθ. καὶ
ὅττι μὴ τῶ ὅλα καὶ τὸ πάντος
ἄλλως ἐρήσθ.

aër, aqua & terra, vicissim mutan-
tur, sed cùm per quatuor, qua dis-
partitum orbem, & mutationes æti-
um confecerint, dissolvuntur & pe-
reunt. hæc sunt igitur signa & in-
dicia universum quidem ipsum,
quod omnia continet, permanent,
& conservari semper, singulas ejus
partes & res adventitias interire &
destrui.

Præterea universi figura, motus,
tempus & substantia, cùm hujusmo-
di sint, ut principium non habeant,
neque finem, nobis fidem faciunt,
quâ ratione mundus nec genitus,
nec interiturus sit. Nam figuræ
forma globosa est, unde quaque par-
& sui similis, quapropter forma hæc
principio caret & fine. Motionis
quoque illud est genus, quod in orbe
fertur: firmum & stabile & prilli-
num statum nunquam deserens.
Tempus item est infinitum, in quo
versatur motus. nam ipsum ut sui
motus non accepit initium, sic nec
finem accepturum est. Postremo
ejus substantia nec augescere, nec
mutari potest: quippe quæ nec à
deteriori in melius, nec contrà à
meliori in deterius suâ naturâ mu-
tabilis sit. Ex his igitur omnibus
facile credi potest, nec mundi or-
tum fuisse, nec interitum fore. Ac
de toto quidem & universo hæc
satis.

Κεφάλαιον β'.

Caput II.

[9.] **Ε**πει δ' ἐν τῷ παντὶ, τὸ
μὲντοι γένεσις, τὸ δ'
αἶψα γένεσις. καὶ γένεσις μὲν,
ὅπου μεταβολὴ καὶ ἑκβάσις τῆς
ὑποκειμένης αἵψα δ' γένεσις,
ὅπου ταυτότης τῆς ὑποκειμένης.
φανερὸν ὅτι περὶ μὲν τῷ αἶψαν τ'
γένεσις τὸ ποιεῖν καὶ (τὸ) κινεῖν
ἔστι. περὶ δ' τὸ δειχόμενον τ' γένε-
σιν, τὸ τε πείθειν καὶ τὸ κινεῖν.

Αἱ δ' ὡς αὐτὰ διαρίζονται καὶ
τέμνεται [10.] τὸ τε ἀπαθὲς μέ-
ρος τῆς κόσμου καὶ (τὸ) ἀκίνητον.
ἰδιότης γάρ ἐστιν ἀθανάσιος καὶ
γένεσις ὁ περὶ τὴν σελήνην ὁρ-
μῶ. τὸ μὲν ἀνωθεν ἑσθ' αὐτῆς
πάν, καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ δεῶν κατέχευ-
νται. τὸ δ' ὑποκάτω σελήνης,
κίρκας καὶ φύσεως. τὸ μὲν (γάρ)
ἔστιν ἐν αὐτῇ διαλλαγῇ γερονότων,
τὸ δ' γένεσις ἀπογερονότων.

VBrum cum in universo duæ
existant res, quarum altera
generatio, altera generationis ha-
betur causa; ac generatio quidem
ea esse videatur, in quâ res ipsæ
mutantur, & id quod sunt esse de-
finunt: generationis verò causa,
ubi subiecta res eadem servatur &
permanet: hanc sanè efficiendi, &
movendi, illam verò accipiendi &
patiendi vim habere perspicuum est.

Fata autem ipsa impatibilem ar-
que immobilem mundi partem di-
stinguunt & separant; nam Lunæ
cursus inter immortalitatem & or-
tum interclusus interseptusque est,
ut illa quidem regio universa, tam
quæ est supra Lunam, quàm quæ ad
ipsam pertinet, Deorum contineat
genus. Hæc verò infra eandem con-
tentioni & naturæ assignata sit, in quâ
modò quæ genita sunt cōmutantur,
modò generantur, quæ interierint.

[9.] Hanc naturalium causarum distinctionem (aliis tamen verbis) sic in A-
demicis expressit Cicero: De naturâ autem (id enim sequebatur) id dice-
bant, ut eam dividerent in res duas, ut altera esset efficiens, altera quasi huius
se præbens; eam quâ efficeretur aliquid in eo, quod efficeret, vim esse conse-
bant, in eo autem quod efficeretur, materiam quandam. Idem primo de
Finibus & in Topicis. Ex quibus quidem locis facile colligi potest verè
locutum Aristotelem, cum in libro de ortu animalium & alibi dixit, vete-
res naturæ interpretes, quos sequitur Cicero, duas rerum tantummodò
vidisse causas, efficiatricem & materiam.

[10.] τὸ τε ἀπαθὲς μέρος τῆς κόσμου καὶ τὸ ἀκίνητον] melius arbitror si legatur,
τὸ τε ἀπαθὲς μέρος, καὶ ἀκίνητον: ut sit sensus, semper patibilem, &
semper mobilem partem distinguunt ac separant. nam in fine hujus capi-
tis utranque complectens naturam, & quæ infra & quæ supra Lunam est,
ita dicit: τὸ δ' ἐξ ἀμοιβαίου αὐτῶν, τὸ μὲν αἰετίζοντα δαίμ, τὸ δ' αἰ-
ματὸς ἀλλοιῶν γένεσις κόσμου ἔστιν. Mercurii Trismegisti locum ad-
umbrasse Ocellum mihi visus est, quamvis ille de duobus loquatur ani-
malium generibus, sic enim scribit in Poemandro: Οἰδοὺ δ' καὶ το πλῆθος
τῶν ἀθανάτων ὅσον ἐστὶ καὶ τῶν θνητῶν. μέτω δ' ἀμφοτέρων ζώνων ἀειδῶν
καὶ θνητῶν τὴν σελήνην ἀπορρομφύλω hoc est Contemplare quanta ani-
malium & immortalium & caducorum vis existat, & quæ inter utrumque
genus lunæ circuitus medius interiecitque sit.

Ἐν ᾧ ὃ μέρει τῶ κόσμῳ φύσις
 τε καὶ γένεσις ἔχουσι τὴν δυναστείαν,
 τεῖα δὲ ταῦτα ὑπάρχουσιν· περὶ τὸν
 μὲν τὸ πρὸς ἀφ' ἑωὺ ὑπὸ ζόμφρον σῶ-
 μα πᾶσι τοῖς εἰς γένεσιν ἐρχομέ-
 νοις. τὸτο δ' ἂν εἴη πανδεχὲς καὶ
 ἐμμεγεῖον αὐτῆς τῆ φύσεως, ὅπως
 ἔχον πρὸς τὰ ἕξ αὐτῇ γινόμενα,
 ὡς ὕδωρ πρὸς χύλον, καὶ ψόφον
 πρὸς σιγὴν, καὶ ζόφος πρὸς φῶς,
 καὶ ὕλη [11.] πρὸς τεχνίον. τό τε
 γὰρ ὕδωρ, ἀχρὸν καὶ ἀποιον, πρὸς
 ὃ τὸ γλυκὺ καὶ πικρὸν ἀνάλογον,
 καὶ πρὸς δειμὺ καὶ ἀλμυρὸν. καὶ ὁ
 αἶθρ ἀδιατύπων πρὸς ψόφον
 καὶ πρὸς λέξιν καὶ (πρὸς) μέλ·
 καὶ τὸ ζόφος ἀχρὸν καὶ ἀμορφον,

[11.] Ἡ ὕλη, quæ Latinè dicitur materia. verbum Ciceronis temporibus (uripse innuit in Academicis) non satis usitatum & tritum, nunquam Plato usus est, præsertim cum de eâ agit materiâ, quæ est rerum naturalium initium, quamvis eandem pluribus explicet nominibus, quorum duo sumpsit ex Ocello & Timæo Locro, quæ sunt πανδεχὲς καὶ ἐμμεγεῖον, τὴν ὕλην tamen & Mercurius Trismegistus in Pæmandro & Timæus Locrus antea usurpaverunt. Verùm illud addo, quod aliàs prætermisi, Platonem artificiosam materiam τῆς ὕλης vocabulo nuncupasse, à quâ etiam formavit, διὕλην verbum. & participium διὕλασμεν, sic in Timæo scribit, Ὅτ' οὐκ ἔστι τὴν οὐκ εἶα τέχνην ἡμῶν ὕλην παρὰ φύσιν τὰ ἑαυτῶν γῆν διὕλασμεν. Ocellus autem noster utranque materiâ, tam artificiosam quàm naturalem ὕλην appellavit. Hunc locum de tribus rebus, quæ generationi sunt necessariæ, ex Ocello mutuatus est Aristoteles, & in suum de ortu & interitu secundum volumen retulit his verbis: Ἡμεῖς δ' οὐ μὲν ὕλην πᾶσι τῶν οὐρανῶν αἰδησόμεθα, ἀλλὰ ταύτην ἐχρυσίαν, ἀλλὰ μετὰ ἐναντιοτάτας, ἃς ἡ γένεσις καὶ τὰ κακὰ μὲν σοιχεῖα. διαβασαὶ δ' αὖτε αὐτῇ ἐν ἐτέροις ἀνακρίσεσιν, ἐμὴν ἀλλ' ἰπείδῃ καὶ τὴν τετάρτην αὐτῇ ἐστὶν ἐν τῇ ὕλει τὰ σώματα, πρὸς τὰ διακρίνειν, καὶ αὖτε τέττον ἀρχὴν, καὶ πρὸς τὸν ὑποδεσφίειν ἢ τὴν ὕλην τὴν ἀχρὸν μὲν ὑποκαθίσταται καὶ τοῖς ἐναντίοις· καὶ γὰρ τὸ δειμὺν ὕλην τὴν ψυχρῶν, καὶ τὸτο τῆς θερμῶν, ἀλλὰ τὸ ὑποκαθίσταται ἀμφοῖν. ὥς πρὸς τὸν μὲν δυνάμει σῶμα αἰδησὶν ἀρχή. quod est, Nos verò corporum, quæ percipiuntur sensu, quandam esse materiam asserimus inseparabilem & cum re contrariâ conjunctam, unde oriuntur, quæ appellantur elementa, sed de iis alio in loco accuratius disputavimus. verùm cum primum corpora efficiantur ex materiâ, ita agendum est, ut materiam esse rerum contrariarum principium, & primum stativum, inseparabilem quidem, sed iisdem subiectam, ac substatam. non enim calor frigoris, nec frigus caloris habetur materia, immò potius quod utrique subternitur, quare primum corpus, quod potestate sub

πρὸς

πρὸς τὴν λαμπρότητα καὶ ξανθὸν καὶ λευκόν. λευκὸν δὲ πρὸς ἀνδριαντοποιητικὴν καὶ κηροπλαστικὴν, ἄλλως δὲ ἢ ὕλη πρὸς ἀνδριαντοποιητικὴν. δυνάμει οὖν πάντα ἐν τῷ πρὸς τὴν γενέσεως, ζωτικῇ δὲ, γενόμενα καὶ λαβόντα φύσιν. ἐν οὗν δὲ τῷ πρὸς τὸν ὥσιν πρὸς γένεσιν γίνεσιν.

dem fit, ut ad complendam generationem, unum primum subjici & sub-

lucem & colorem flavum & album respiciunt. quamvis candor etiam ad artem statuariam, & ad istam quæ ex cerâ aliquid fingit, pertineat. sed alio modo materia arti statuariæ comparatur. In hoc igitur corpore prius quàm gignatur, omnia potestate, perfectione verò cum genita sunt, & naturam acciperunt, continentur, ex quo qui-

dem fit, ut ad complendam generationem, unum primum subjici & sub-

[*] Δύτερον δὲ, τὰς ἐναντιότητας, ἵνα μεταβολαὶ καὶ ἀλλοιώσεις ἐπιτελώνται, πᾶσι καὶ διαδέσεις ἐπιδεχόμενης τῆς ὕλης καὶ ἵνα αἱ δυνάμεις ἀντιπαραδῶσι μὴτε κερῶσιν εἰς τὴν αὐτὴν αὐτῶν, μὴτε κερῶνται αὐτῶν ὡς αὐτῶν. πυρρῶσι δὲ αὐτῶν τὸ τὲ θερμὸν καὶ ψυχρὸν καὶ ξηρὸν καὶ ὕγρυν.

Secundum quod requiritur, sunt res contrariæ, ut mutationes & alterationes compleantur, idque dum materia perfectionem & affectionem recipit, ac nē facultates mutuò paribiles, vicissim sese prorsus vincant, & vincantur. hæc verò sunt calor & frigus, humor & siccitas.

ψυχρὸν καὶ ξηρὸν καὶ ὕγρυν.

[*] Aristoteles ibidem Ocellum secutus, δὲ πρὸς τὴν (inquit) αἰ ἐναντιότητα, λέγει δὲ, εἶναι ψυχρὸν καὶ θερμὸν. id est, secundo res contrariæ (dico frigus & calorem) necessariæ sunt. ἵνα μεταβολαὶ καὶ ἀλλοιώσεις ἐπιτελώνται. Ex iis Ocelli verbis Simplicium merito posse reprehendi perspicuè cernitur, qui Platonis sui, cujus dialogos frequenter legerat, videtur oblitus. Nam cum Aristotelem ipse libro 5. de Physica auscultatione sic loquentem animadvertisset, ἡ μὲν οὖν κατὰ τοὺς κινήσεις, ἀλλοιώσεις ἔχου, locum exponens ait; ἵσμεν τὸ τῆς ἀλλοιώσεως ὄνομα αὐτῆς ἐπιθεῖναι τῇ κατὰ τοὺς κινήσεις, id est, videtur μοι, qui per qualem agitur, alterationis nomen imposuisse. Quod tamen constat esse fallum. nam Ocellus & Timæus Locus, ac post ipsos etiam Plato, hoc mutationis genus eadem appellatione nuncuparunt. sic enim Timæus in libello de natura mundi & anima, μὴ δὲ ταῦτα αἱ ἡδὲ αἰμάτων τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις. Plato quoque in Theæteto, τὸ πρὸς τοῖνυν ἐν ἑσὶ αἰσθητοῦ. ὅταν δὲ μὴ ἐν τῷ αὐτῷ, γιγνώσκῃ, ἡ μὲν οὖν ἐκ λευκοῦ, ἡ σκληρὸν ἐκ μαλακοῦ γίνονται, ἡ πρὸς ἀλλήλων ἀλλοιοῦσιν ἀλλοιῶται, ἀρα ἐκ ἀξίον ἐπὶ τῷ αἰσθητοῦ φαίνεται κινήσεις, ἀρα γινώσκον μὴ εἶναι αὐτὸ δὲ λέγεται τὸ τῷ αἰσθητοῦ κινήσεις, ἀλλοιοῦσιν τῷ δὲ αἰσθητοῦ. idem in Parmenide: ὅτι κινήμενον ἢ ὁρᾷται ἢ ἀλλοιοῦται. αὐτῶν γὰρ μὴ αἰ κινήσεις, καὶ ἀλλοιούμενον δὲ τὸ ἐν αὐτῇ αἰσθητοῦ. ἐκ ἀρα κατὰ ἀλλοιοῦσιν γὰρ κινήται.

Præterea Mercurius Trismegistus, qui (ut Lactantii Firmiani ex primo libro divinarum institutionum utar verbis) vir fuit antiquissimus & instructissimus in omni genere doctrinæ, adeò ut ei multarum rerum scientia Trismegisti nomen imponeret, ἀλλοιώσεις nomen motui qualitatibus iudicatum esse non ignoravit. quod sanè ostendit, ita scribens in Parmandro:

Περὶ ταῦτα ὁ Ποιητὴς οὐκ εἶπε πρῶτον ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς σόφρας. ἵνα παρὰ ἰδίαν αὐτοῦ σόφρα ἐς ἀλλοίωσιν. Illud silentio præterire non possum, quod primo de ortu & interitu scriptum reliquit Iohannes Grammaticus, mutationem, quæ ratione ipsius, qualis in Ulyssæ facta est, Homerum ἀλλοίωσιν nuncupasse, cum illud protulit carmen :

Ἀλλ' ἴθ' ὁ μὲν ξείνους φάνες ἴδεν ἢς πάρεστιν (sic enim Thelemachus patrem affatur mutatum à Pallade) in quo quidem ipsum ait ἀλλοίωσιν non autem ἀλλοίωσιν sibi videri. Hoc vocabulum δυνάμεις, quod sæpenumero (ut ex hoc Ocelli codice satis perspicuum est) qualitatem tertiæ speciei significat, frequens est apud antiquos philosophos, qui scripserunt ante Aristotelis tempora. sic enim Timæus Locrus in eodem libello Dorico utens sermone, νῆσιν δ' ἀρχαὶ τῶν πρῶτων δυνάμεων ἐσυνμμελέουσι καὶ ἀλλοιοῦσιν, ἢ ἰμειποῖν, τὰ ἀπλὰ δυνάμεις. Θερμότητας ἢ ψυχρότητας, ἢ ὑγρότητας ἢ ξηρότητας, ita quoque Plato scribit in Timæo: ἔτι ὁξείας καὶ ἀλμυρῆς δυνάμεις χολὰς καὶ ἰχθυόας καὶ φλέγματα ἔχει παντῶν. Aristoteles etiam in eadem significatione & in quarto Meteor. & alibi τῶν δυνάμεων frequentius usurpat : sed illud tamen palam dicam, ut juvenes admoneam, non recordari, me in Hippocratis commentariis, nec in Ocelli, nec in Timæi Locri opusculis τῶν ποιότητων unquam legisse, tamen si id esse philosophorum, non vulgi verbum in Academicis affirmat Cicero ; à Mercurio Trismegisto vetere admodum & prisco Theologo sæpius, semel à Platone usurpatum comperi, qui sic in Theæteto : καὶ τὸ μὲν πάρον αἰδιότης, ἀλλ' ἐκ αἰδιότητος, ἔτι γίνεσθαι, τὸ δ' ποιεῖν ποῖόν τι, ἀλλ' ἐκ ποῖότητος, ἵσμεν εἰ ποῖότης, ἅμα ἀλλοιοῦν τὰ καὶ ἐστὶν ὄνομα, καὶ ἐκ μανθάνειν αἰθερόν λαμβάνον. id est : ac patiens quidem sensum movet, non tamen efficitur sensus, ac faciens quale quoddam est, sed non qualitas, fortasse igitur qualitas alienum & extraneum tibi esse videtur nomen, nec, ut sæpius dictum, intelligis. Quæ quidem verba cum (ut arbitror) vidisset Aristoteles, veluti à Platone dissentiens, qui τῶν ποιότητων vocabulum ἀλλοιοῦσιν sibi videri dixerat, de qualitate agere in Categoriis sic fidenter incepit : Ποιότης καὶ καλὰ καὶ κακὰ ὡς ποιεῖ τινὲς λέγονται, qui sanè ad hunc modum locutus est, non ut se huius nominis inventorem, & quasi architectum (ut nonnulli falsò putant) profiteretur, sed potius, ut id suo iudicio, rei naturæ proprium, & accommodatum ostenderet, quemadmodum etiam cum eodem Magistro suo consentiens in analyticis protulit, ὅσον καὶ καλὰ.

[12.] Τεῖπον δ' αἰ εἶσαι, ὧν αἱ δυνάμεις εἰσὶν αὐτοῦ, πῦρ καὶ ὕδωρ, καὶ ἀήρ καὶ γῆ. Διαφέρουσι δ' αὐτὰ τῶν δυνάμεων. αἱ μὲν γὰρ εἶσαι ἐν τόπῳ φθίρονται ἔξ ἀλλήλων. αἱ δὲ δυνάμεις ἔτε φθίρονται ἔτε γίνονται.

Terrio loco sequuntur substantiæ, quarum illæ facultates sunt, ut ignis & aqua, & ær, & terra, quæ quidem corpora à facultatibus longè differunt. nam illa in locis suis vicissim sese destrunt, & labefaciunt : facultates vero nec oriuntur, neque occidunt :

[12.] Hanc etiam partem ab Ocello accepit Aristoteles, qui sic ait eodem libro : Τεῖπον δ' ἅμα πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ τὰ ποιαῦτα. ταῦτα γὰρ μεταβάλλουσιν ἐς ἀλλήλα, καὶ ὡς αὐτὸς Ἐμπεδοκλῆς καὶ ἄλλοι λέγουσιν. εἰ δὲ γὰρ ὡς ἀλλοιοῦσιν : αἱ δ' ἀναντιώστως μεταβάλλουσιν. Terriò necessaria quoque sunt ea corpora, ignem dico, & aquam & quæcumque huius generis. nam elementa vicissim mutantur, non tamen eo modo, quo Empedocles & alii afferant : res contrariæ non item.

[13.] λόγος

[13.] λόγῳ γὰρ ἀσώματοι τυγχάνουσι τέτων.

[14.] Τῶν δὲ τεσσάρων, τὸ μὲν θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ὡς αἵπα καὶ ποιητικὰ· τὸ δὲ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν, ὡς ὕλη καὶ παθητικὰ. περὶ τῶν δὲ ὕλη τὸ πανδεχὲς κοινὸν γὰρ ὑποκαίει πᾶσιν· ὥστε περὶ τὸν τὸ δυνάμει σῶμα αἰδητὸν, ἀρχὴν δὲ τὸ θερμὸν δὲ ἐναντώσεις, οἷον θερμότης καὶ ψυχρότης καὶ ὑγρότης καὶ ξηρότης. τίττον δὲ πῦρ καὶ ὕδωρ, καὶ γῆ καὶ ἀήρ· πάντα γὰρ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλα· αἱ δὲ ἐναντώσεις δὲ μεταβάλλουσιν.

Αἱ δὲ διαφοραὶ τῶν σωμάτων, δύο· αἱ μὲν γὰρ εἰσὶ τῶν περὶ τῶν αἱ δὲ τῶν γενομένων ἐν τέτων. θερμὸν μὲν γὰρ καὶ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν καὶ ξηρὸν, τῶν περὶ τῶν τὸ βαρὺ καὶ κῆφον καὶ πυκνὸν καὶ μακρὸν τῶν γενομένων ἐν τέτων. τυγχάνουσι δὲ αἱ πᾶσαι δέκα ἕξ, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν, βαρὺ καὶ κῆφον, ἀραιὸν καὶ πυκνὸν, λεῖον καὶ τραχὺ, κληρὸν καὶ μαλακὸν, λεπτὸν καὶ παχὺ,

liquidem ipsarum rationes corporis sunt expertes.

Harum porro facultatum quæ quatuor numero sunt, calor & frigus, ut causæ & efficientes; siccitas & humor, ut materia & patibiles esse censentur. materia autem ea est, quæ primò cuncta recipit, est enim commune quoddam, quod rebus omnibus subjicitur, ut initium sit primum corpus, quod sensu potestate percipi possit. secundò accidunt res contrariæ, verbi gratiâ, calor, frigus, humor & siccitas. sequuntur terriò ignis & aqua, terra & ær. Hæc enim elementa vicissim mutantur, res contrariæ non mutantur.

[15.] Corporum differentiarum duæ sunt, aliæ primæ, aliæ ex primis ortæ: primæ quidem habentur calor & frigus, humor & siccitas, ex primis ortæ sunt gravitas & levitas, raritas & densitas, lævor & asperitas, durities & mollities, tenuitas & crassitudo, acumen & obrusitas. Omnes autem enumerantur sexdecim, calor & frigus, humor & siccitas, gravitas & levitas, raritas & densitas, lævor & asperitas, durities & mollitudo, tenuitas & crassitudo,

[13.] Λόγῳ γὰρ ἀσώματοι τυγχάνουσι τέτων] ita legitur in Ocelli opusculo Romæ descripto, & ad me Veronam transmissio. idem tamen Lovanii impressum sic habet: Λόγῳ γὰρ ἀσώματοι τυγχάνουσι τέτων δὲ τῶν— priorem lectionem, ut quæ melior & clarior sit, magis probo.

[14.] Aristoteles in hanc sententiam libro secundo de ortu & interitu: θερμὸν δὲ καὶ ψυχρὸν καὶ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν, τὰ μὲν τῶν ποιητικῶν, τὰ δὲ τῶν παθητικῶν λέγεται, id est, calor & frigus, siccitas & humor, illæ qualitates quia vim habent agendi, hæc quoniam patiendi, nomen adeptæ sunt, quem locum accurate admodum exposuit Joannes Grammaticus, hoc idem quod illic dixit Aristoteles, repetit libro quarto Meteor.

[15.] Cicero in Academicis, qui Ocelli fortè opusculum viderat, hanc qualitatum divisionem sic distributam interpretatur: Earum igitur qualitatum sunt aliæ principes, aliæ ex iis ortæ. principes sunt unius modi & simplices, ex his autem ortæ variæ sunt, & quasi multiformes.

ὁξύ καὶ ἀμβλύ. τῶν δὲ γνώσι-
κῇ καὶ κριτικῇ πάντων ἀφῇ. διδ
καὶ (τι) πρῶτον σῶμα, ἐν ᾧ δια-
φορεῖ αὐτὸ δυνάμει, αἰσθητικόν
ἐστὶ πρὸς ἀφῶ.

Τὸ μὲν ἔν θερμοὺν καὶ τὸ ξηρὸν
καὶ τὸ ἀραιὸν καὶ τὸ ὁξύ, πυρρὸς
ἐστὶ. τὸ δὲ ψυχρὸν καὶ τὸ ὑγρὸν
καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ ἀμβλύ, ὑδα-
τῶ. τὸ δὲ μαλακὸν καὶ τὸ λεῖον
καὶ τὸ κῆφον καὶ τὸ λεπτὸν, αἰ-
ρῶ. τὸ δὲ χληρὸν καὶ τραχὺ καὶ
βαρὺ καὶ παχὺ γῆς.

[16.] Τῶν δὲ τεσσάρων πῦρ μὲν
καὶ γῆ καὶ βολαὶ καὶ ἀκρότητες ἥν
ἐναντίων. τὸ μὲν ἔν πῦρ ἐστὶν ὑπερ-
βολὴ θερμοτήτων, ὡς περὶ ὁ κρύ-
σταλλῶ ψυχρότητων. ἔαν ἔν ὁ
κρύσταλλῶ ἐστὶ πῆξις ὑγρῶ καὶ
ψυχρῶ, καὶ τὸ πῦρ ἔσται ζέσις ξηρῶ
καὶ θερμῶ. διόπερ ἔστιν ἐκ κρυ-
στάλλου γίνεσθαι ἔστι ἐκ πυρρῶς.

acumen & obtusitas. quas quidem
omnes tactionis sensus cognoscit
& judicat. ex quo sanè fit, ut pri-
mum illud corpus, in quo hæ dif-
ferentiæ potestate resident, sensu
tactûs comprehendi possit.

Ac calor quidem & siccitas, ta-
ritas & acumen propriæ ipsius ig-
nis sunt facultates: aquæ verò fri-
gus, humor, densitas & obtusitas;
aëris mollitudo, levitas, lævor, &
tenuitas: terræ autem durities, as-
peritas, gravitas, & crassitudo tri-
butæ sunt.

Ex quatuor corporibus ignis &
terra redundantia & rerum con-
trariarum extremitates sunt. atque
ut ignis quidem caloris, sic glacies
frigoris exuperantia est. Quòd si
glacies humoris & frigoris concre-
tio, ignis pariter caloris & siccitatis
habetur fervor. Quapropter neque
ex glacie neque ex igne quidpiam
gignitur.

[16.] Hunc locum ferè totum ex Ocello sumpsit Aristoteles & in secundo de
ortu & interitu suis rationibus accommodavit, ita scribens,

Τὸ δὲ πῦρ ἐστὶν ὑπερβολὴ θερμοτήτων, ὡς περὶ κρύσταλλῶ ψυχρότητων.
ἢ γὰρ πῆξις καὶ ζέσις ὑπερβολαὶ τινὲς. ἢ μὲν ψυχρότητων, ἢ δὲ θερμοτήτων.
εἰ οὖν κρύσταλλός ἐστι πῆξις ὑγρῶ καὶ ψυχρῶ, καὶ πῦρ ἔσται ζέσις θερμῶ καὶ ξη-
ρῶ. διὸ καὶ ἐστὶν ἐκ κρυστάλλου γίνεσθαι, ἔστι ἐκ πυρρῶς. Verùm Aristoteles
cùm id conclusit. Ocellum secutus. διὸ καὶ ἔστιν ἐκ κρυστάλλου γίνεσθαι,
ἔστι ἐκ πυρρῶς, à se ipso videtur dissentire; quippe qui libro 5. de Histo-
riâ animal. tam ex nive, quæ gelatio quædam est, quàm ex igne oriri
posse animal asserat. Nam Plinius civis meus Aristotelis locum sic in-
terpretatur.

Quin etiam in iis. quæ putredinem nullam posse recipere existiman-
tur, nasci animalia novimus, ut vermes in nive vetustiore, qui hirti sunt
pilis & rubidi, quoniam & ipsa nix vetustate rubescit, sed in nive me-
dix terræ candidi & grandiores inveniuntur, torpent omnes, & difficul-
ter moventur.

Idem statim de igne.

In Cypro ærariis fornacibus, ubi chalcites lapis pluribus diebus crema-
tur, bestiolæ in medio igne nascuntur pennatæ, paulò muscis grandiori-
bus majores, quæ per ignem saliant, atque ambulant, emoritur & hoc
genus, cùm ab igne dimotum est.

Sed cùm primo Meteor. libro dixerim philosophum facile posse cum
se

se ipso conciliari, eò quòd aliter in extrariis, aliter in auscultatoriis libris suis loqui solitus sit, idem nunc repetere supervacaneum arbitror.

Verùm illud velim consideret diligens lector: quānam moti ratione Plinius & Theodorus Gaza illa Aristotelis verba ἐκ τῆς ἐν μέσῃ γῆς, in nive media terra converterint.

[17.] Τὸ μὲν ἐν πῦρ καὶ ἡ γῆ ἀκρα, τὸ δὲ ὑδὼρ καὶ ὁ ἀὴρ μεσότητες. μικτὸν γὰρ ἔχουσιν τὴν σωματοποιίαν. ἔτε δὲ ἐν ᾧ ἀκρῶν οἷόν τις ἐστὶ, δεῖ δὲ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. ἔτε δὲ δύο. δεῖ γὰρ τὸ μεταξὺ ἐστὶ. ἀντίθετοι γὰρ ταῖς ἀκρότησιν αἱ μεσότητες.

[18.] Τὸ μὲν ἐν πῦρ θερμὸν καὶ ξηρὸν, ὃ δὲ ἀὴρ θερμὸς καὶ ὑγρὸς, τὸ δὲ ὑδὼρ ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν, ἡ δὲ γῆ ψυχρὸν καὶ ξηρὸν. αἴει μὲν ἐν καὶ πνεῖ κοινὸν τὸ θερμὸν. ὕδατι δὲ καὶ γῇ κοινὸν τὸ ψυχρὸν. γῇ δὲ καὶ πνεῖ κοινὸν τὸ ξηρὸν. ὕδατι δὲ καὶ αἴει κοινὸν τὸ ὑγρὸν. ἰδίᾳ δὲ ἕκαστος, πνεῦς μὲν τὸ θερμὸν, γῆς δὲ τὸ ξηρὸν, αἴρος δὲ τὸ ὑγρὸν, ὕδατι δὲ τὸ ψυχρὸν. καὶ μὲν ἐν ταῖς κοινὰς διακρίσεις αἱ ἴσται αὐτῶν. καὶ δὲ τὰ ἰδία μεταβάλλουσιν, ὅτε τὸ ἐναντίον τῆς ἐναντίας κατακρατῆται.

Τὸ μὲν ἐν ἐν τῷ αἴει ὑγρὸν τῆς ἐν τῷ πνεῖ ξηρὸν, τὸ δὲ ἐν τῷ ὕδατι ψυχρὸν τῆς ἐν τῷ αἴει θερμὸν, τὸ δὲ ἐν τῇ γῇ ξηρὸν τῆς ἐν τῷ ὕδατι ὑγρὸν.

Ignis sanè & terra extrema sunt elementa, aqua & aër media, quippe quæ admistâ habeant sui corporis effectiōnem. Nec verò ut unum tantum sit extremum, fieri potest, cùm id contrarium esse oporteat. Similiter neque duo, quandoquidem media extremis opposita contrariâque sint.

Atque ignis quidem calidus & siccus, aër calidus & humidus, aqua humida & frigida, terra frigida & sicca esse sentiuntur. Aër igitur & ignis calorem, frigus aqua & terra, terra & ignis siccitatem, humorem aqua & aër communem habent. quamvis unicuique propriæ facultates, ut igni calor, terræ siccitas, humor aëri, & frigus aquæ, tributæ sint. quorum quidem substantiæ permanſionem à communibus, à propriis mutationem accipiunt. Hoc autem accidit, cùm contrarium vincit & superat contrarium.

Quare cùm aëris humor ignis siccitatē, aquæ frigus calorē aëris, terræ siccitas aquæ humorē interimat;

[17.] Aristoteles in eodem secundo. Καὶ ἀκρα μὲν, καὶ οὐλομένης τὰ πῦρ καὶ γῆ, μεσὰ δὲ καὶ μεσὴν μὲν καὶ ὕδωρ καὶ ἀὴρ, καὶ ἐκαστος δὲ ἰσότητος ἐναντία πνεῖ μὲν γὰρ ἐναντίον τῷ ὕδατι, αἴρος δὲ γῇ. ταῦτα γὰρ ἐκ τῶν ἐναντίων ταδιματων ζωισιγεν. Ignis quoque & terra extrema & sincerissima sunt, media & magis admista aqua & aër, & utraque utrisque contraria. aqua enim igni, aëri terra repugnant & adversantur: quippe quæ ex contrariis qualitatibus concreta sint.

[18.] Hæc eadem ferè omnia secundo de ortu & interitu repetit Aristoteles, ubi quonam modo aër sit humidior quàm aqua, perspicuè declaravit Joannes Grammaticus.

καὶ ἀνάπαλιν τὸ μὲν ἐν τῷ ὕδα-
τι ὑγρὸν τῷ ἐν τῇ γῇ ξηρὸν, τὸ
δὲ ἐν τῷ αἰέρι θερμὸν τῷ ἐν τῷ
ὑδατι ψυχρὸν, τὸ δὲ ἐν τῷ πυρὶ
ξηρὸν τῷ ἐν τῷ αἰέρι ὑγρὸν. καὶ ὅ-
πως αἱ μεταβολαὶ γίνονται, καὶ
γενέσεις εἰς ἀλλήλας ἐξ ἀλλήλων.

Τὸ δὲ ὑποκείμενον σῶμα καὶ
τὸ δεχόμενον τὰς μεταβολὰς, τὸ
πανδεχὲς καὶ τὸ δυνάμει πρῶτον
πρὸς ὅλῳ.

Γίνονται δὲ αἱ μεταβολαὶ, ἥτοι
ἐκ γῆς εἰς πῦρ, ἢ ἐκ πυρὸς εἰς
ἀέρα, καὶ ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ, καὶ
ἐξ ὕδατος εἰς γλῶσιν, καὶ πλείον ὅ-
ταν τὸ ἐν ἐκάστῳ ἐναντίον φθαρῇ,
καὶ καταληφθῇ τὸ συγγενὲς καὶ τὸ
σύμφυλον. ἢ μὲν ὅταν γενέσεις ἀπο-
τελείται, ὅταν μία ἐναντιότης
φθαρῇ. ἐπεὶ γὰρ τὸ μὲν πῦρ θερ-
μὸν καὶ ξηρὸν, ὃ δὲ αἰὲρ θερμὸς καὶ
ὑγρὸς, κοινὸν ἀμφοτέροις αὐτοῖς
(τὸ) θερμὸν, ἴδιον δὲ πυρὶ μὲν
(τὸ) ξηρὸν, αἰεὶ δὲ τὸ ὑγρὸν ὅ-
τε ὅταν τὸ ἐν τῷ αἰέρι ὑγρὸν ὁπι-
κρατήσῃ τῷ ἐν τῷ πυρὶ ξηρῷ,
μεταβάλλει τὸ πῦρ εἰς ἀέρα.

Πάλιν ἐπεὶ τὸ μὲν ὕδωρ ὑγρὸν
καὶ ψυχρὸν, ὃ δὲ αἰὲρ ὑγρὸς καὶ
θερμὸς, κοινὸν ἀμφοτέροις αὐ-
τῶν τὸ ὑγρὸν. ἴδιον δὲ τῷ μὲν ὕ-
δατι, τὸ ψυχρὸν, τῷ δὲ αἰέρι,
τὸ θερμὸν. ὅτε ὅταν τὸ ἐν ὕδατι
ψυχρὸν ὁπικρατήσῃ τῷ ἐν τῷ αἰέρι
θερμῷ, γίνονται ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ
μεταβολή.

Πάλιν ἢ μὲν γῇ ψυχρῇ καὶ
ξηρῇ, τὸ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ
ὑγρὸν, κοινὸν ἀμφοτέραν αὐτῶν τὸ

ac vicissim retrò cùm aquæ humor
terræ siccitatem, aëris calor aquæ
frigus, & ignis siccitas humorem
aëris labefaciat & destruit, tum
mutationes & ortus eorúmque vi-
cissitudines effici solent.

At corpus quod subijcitur, & mu-
tationes recipit, omnium rerum ca-
pax est, & potestate primum con-
trectabile.

Mutantur autem elementa, aut
cùm ex terrâ ignis, aut ex igne aër,
vel aqua ex aëre, vel ex aquâ terra
oritur. Tertio quoque modo effi-
citur mutatio, cùm uniuscujusque
elementi contraria interit facultas;
cognata verò, & quæ ejusdem ge-
neris est, servatur & permanet, ita
deleto uno contrariarum rerum pari
generatio absolvitur. Nam ignis ca-
lidus siccusque est, aër calidus &
humidus, quorum utrique commu-
nis existit calor; siccitas autem
ignis, humor aëris proprius pecu-
liarisque est, quare cùm humor aë-
ris ignis siccitatem exuperat, ignis
in aërem convertitur.

Præterea aqua cùm sit humida
& frigida, aër humidus & calidus,
iis ambobus communis est humor:
aqua verò frigus, & aër calorem
suas & proprias facultates habent.
itaque si aquæ frigus aëris calori
dominetur, ex aëre in aquam effi-
citur mutatio.

Terra quoque frigida siccâque est,
aqua frigida & humida, quarum u-
traque frigus communiter possidet,
ψυχρὸν

ψυχρὸν· ἰδιον δὲ τῆ γῆς ξηρὸν,
ὑδατὶ θὲν τὸ ὑγρὸν. ὅτε ἔν τῷ
ἐν γῇ ξηρὸν ὀπκρεθήσεται ἢ ἐν τῷ
ὑδατὶ ὑγρῷ, γίνετ' ἕξ ὑδατὶ θὲν εἰς
γλῶσσοι μεταβολή.

Ἀπὸ γῆς δὲ ἄνω καὶ τὸ ἐναντί-
ον. ἢ δὲ καὶ ἐναλλαγῶν, ὅτε ὁ-
λον ἅλα κρεθήσεται, καὶ δύο δυνα-
μεις τὰς ἐναντίας φείξεσσι, μηδε-
νὸς ὄντος αὐτοῖς κοινῆς. ἔπειτα γὰρ τὸ
μὲν πῦρ ὅτι θερμὸν καὶ ξηρὸν, τὸ δὲ
ὑδὼρ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν, ὅταν τὸ ἐν
τῷ ὑδατὶ ὑγρὸν ὀπκρεθήσεται ἢ ἐν τῷ
πυρὶ ξηρῷ, ἢ δὲ ἐν τῷ ὑδατὶ ψυχρῷ
ὀπκρεθήσεται ἢ ἐν τῷ πυρὶ θερμῷ,
γίνετ' ἕκ πρὸς εἰς ὑδὼρ μεταβολή.

Πάλιν ἢ μὲν γῆ ὅτι ψυχρὸν καὶ
ξηρὸν, ὁ δὲ ἀπὸ θερμὸν καὶ ὑγρὸν.
ὅταν ἔν τῷ ἐν τῇ γῇ ψυχρῷ ὀπ-
κρεθήσεται ἢ ἐν τῷ αἰεὶ θερμῷ, τὸ δὲ
ἐν τῇ γῇ ξηρῷ, ἢ ἐν τῷ αἰεὶ ὑγρῷ,
γίνετ' ἕξ ἀέρος εἰς γλῶσσοι μεταβολή.

Ὅταν δὲ τῷ αἰερί θοαρῇ τὸ
ὑγρὸν, ἢ πρὸς τὸ θερμὸν, γεν-
νηθήσεται ἕξ ἀμφοτέρων αὐτῶν
πῦρ. καὶ παλείπει γὰρ τὸ αἰερος
τὸ θερμὸν, ἢ πρὸς τὸ ξηρὸν.
τὸ δὲ γὰρ πῦρ ὅτι θερμὸν καὶ ξηρὸν.

Ὅταν δὲ τῇ γῇ θοαρῇ τὸ
ψυχρὸν, ἢ ὑδατὶ τὸ ὑγρὸν,
γεννηθήσεται ἕξ ἀμφοτέρων αὐτῶν
(ἢ) γῆ. καὶ παλείπει γὰρ τῇ γῇ
τὸ ξηρὸν, ἢ ὑδατος τὸ ψυχρὸν.
ἢ δὲ γῆ ὅτι ψυχρὸν καὶ ξηρὸν.

Ὅταν δὲ τῷ αἰερί θοαρῇ τὸ
θερμὸν, καὶ τῷ πρὸς τὸ θερμὸν,
γίνεσσι ἐκ ἑσθ' αὐτῶν ἐναντία κα-
ταλείπει ἕξ ἀμφοτέρων, ἢ μὲν
ἀέρος τὸ ὑγρὸν, ἢ πρὸς τὸ ξη-
ρὸν· τὸ δὲ ὑγρὸν τῷ ξηρῷ ἐναντίον.

separatim verò terra siccitatem,
humorem aqua sibi ipsis asciscunt :
ex quo fit, ut cùm terræ siccitas a-
quæ humore valentior est, aqua in
terram vertatur, muteturque.

Contrà verò, quæ è terrâ sursum
ascendit mutatio, & quæ per inter-
necionem agitur, tunc accidit, cùm
totum superat totum, & ambæ con-
trariæ facultates interimuntur, ni-
hilque quod illis elementis com-
mune sit, remanet. Nam cùm ignis
calidus & siccus existat, aqua frigi-
da & humida ; si aquæ humor ignis
siccitatem & aquæ frigus ignis ca-
lorem domet & comprimat, ex igne
in aquam conversio fit.

Jam verò terra frigida siccâque
est, aër calidus & humidus. Quare
cùm terræ frigus calorem aëris, &
terræ siccitas humorem aëris vincit
& superat, aër in terram mutatur
& vertitur.

Cùm verò humor aëris, & ignis
destruitur calor, ex utroque ignis
oriatur. Nam aëris calor, & ignis
remanet siccitas. Atqui calidus &
siccus ignis esseprehenditur.

At cùm terræ frigus & aquæ hu-
mor interit, ex ambabus gignitur
terra. siquidem terræ siccitas, &
aquæ servatur frigus, quibus qui-
dem facultatibus terra prædita est.

Sed cùm aëris & ignis pariter de-
letur calor, nullius elementi erit or-
tus. Nam aëris humor, & ignis re-
linquitur siccitas, quæ quidem fa-
cultates inter se contrariæ & oppo-
sitæ sunt.

[19.] Καὶ

[19.] Καὶ πάλιν ὅταν γῆς μὲν
φθαρῇ τὸ ψυχρὸν, ὕδαλιθ' ὃ
ὁμοιον, ἐδὲ ἔπως ἔσται γένεσις·
καταλείπει γὰρ τὸ γῆς τὸ ξηρὸν,
τὸ δὲ ὕδαλιθ' τὸ ὑγρὸν· τὸ δὲ
ξηρὸν τὸ ὑγρῷ ἐναντίον. καὶ περὶ
μὲν γένεσεως καὶ φθορᾶς στοιχείων
πῶς τε καὶ πίνων ὑποκειμένων γί-
νεται, ἰσχυρῶς εἴρηται διαβε-
βαῖον.

Postremo, cum terræ & aquæ
juxta frigus destruitur, eodem mo-
do nulla sequitur generatio, siqui-
dem terræ siccitas & humor aquæ
servantur incolumes. At humor
& siccitas facultates adversæ ini-
micæque sunt. Ac de ortu qui-
dem primorum corporum, & quo-
nam modo, & quibus subjectis ef-
ficiatur rebus, satis ac breviter ex-
positum est.

[19.] Ocellus & Aristoteles de elementis ut vicissim mutantur, egerunt, ille enim primum duo posuit mutationum genera, unum quod à terrâ ad ignem sursum ascendit, alterum quod deorsum agitur, ut cum aër ex igne, ex aëre aqua, ex aquâ terra oritur; quæ quidem duæ generationes, seu mutationes una tantum mutatio quæ in orbem efficiatur, ab Aristotele esse dicitur, & ea quidem illorum elementorum, quæ deinceps & loci ordine se consequuntur. Addit etiam tertium genus, quod sanè est, cum utriusque elementi contraria remanet facultas, cognata verò & similis tollitur: sed cum in eâ mutatione nullum gignatur elementum, nihil ipsius Aristoteles meminit. Adjungit idem Ocellus aliam quandam mutationem κατ' ἀναλλασιν, id est, per internecionem fieri (quamvis apud eundem etiam legatur κατ' ἀναλλασιν) quæ quidem quâ ratione eveniat, ipse declarat dicens eam effici, cum totum superat totum, & duæ facultates sic intereunt, ut nulla illis corporibus servetur communis. Hos mutandi modos intellexit Aristoteles, quos tamen aliis verbis explicuit, cum mutationem elementorum in facilem, ac difficilem, in velocem & tardam generatim distinxit. Cujus quidem divisionis primam particulam elementis, quæ proxima sunt καὶ σύμβολα ἔχει, tribuit; alteram uni extremo & medio, quorum aliud domat & comprimit aliud, & duæ contrariæ destruantur qualitates; ut cum ignis ex aquâ, aut ex aëre oritur terra, vel contrâ cum aqua in ignem vel terra in aërem mutatur & vertitur.

Verum unum adhibuit Aristoteles, quod ab Ocello fuerat omissum, ex duobus elementis summè contrariis tertium gigni posse: verbi gratiâ, ex igne & aquâ aërem & terram, atque ex aëre & terrâ, ignem & aquam: idque tunc evenire, cum utriusque una qualitas deperditur, altera conservatur. Aristotelis verba, quibus hæc elementorum mutationes ab Ocello sumptas declaravit, hæc sunt ex secundo libro de ortu & interitu.

Aristotelis Particula XXV.

"Ὅσα κατ' ἑκάστην ἐξ ἀλλήλων ἰσθύνονται, πάντα γὰρ ἐξ ἀπάντων, διότι
ὃ τὸ ἀπὸ πᾶν καὶ βραδύτερον, καὶ τὸ ῥᾶν καὶ χαλεπότερον. ὅσα μὲν ἔχει
σύμβολα πρὸς ἄλλα, ταχέως τέττοις ἢ μεταβάσκει· ὅσα δὲ μὴ ἔχει, βρα-
δύως, διὰ τὸ ῥᾶν ἔστι τὸ ἐν, ἢ τὰ πολλὰ μεταβάλλειν. οἷον ἐκ πυρὸς μὲν ἔσται
ἀὴρ ἀπὸν μεταβάλλουσιν τέττοις. τὸ μὲν γὰρ ὡς θερμὸν καὶ ξηρὸν, τὸ δὲ θερμὸν
καὶ ὑγρὸν. ὥστε ἐκ κραιπνῆς τὸ ξηρὸν ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ, ἀναιρεῖται. πάλιν δὲ ἐξ ἀ-
έρος ὕδαρ, ἐκ κραιπνῆς τὸ θερμὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ· τὸ μὲν γὰρ ὡς ὑγρὸν καὶ
θερμὸν, τὸ δὲ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν. ὥστε μεταβάλλουσιν τὸ θερμὸν ὑπὸ τοῦ ὑδαρ ἔσται.
τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐξ ὕδαλιθ' γῆς. καὶ ἐκ γῆς πῦρ, ἔχει ἀμφοτέρω ἀμ-
φοτέρω σύμβολα. τὸ μὲν γὰρ ὑδαρ ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν, ἢ δὲ γῆ ψυχρὸν καὶ ξηρὸν. ὥστε
κραιπνῆς ὑγρὸν γῆ ἔσται, καὶ πάλιν ἰσθύνεται τὸ μὲν πῦρ ξηρὸν καὶ θερμὸν, ἢ δὲ
γῆ"

ἢ ψυχρὸν καὶ ξηρὸν, ἢ θερμὸν καὶ ψυχρὸν, πῦρ ἔσται ἐν γῆσι, ὥς φασιν, ὅτι κινῶνται ἔσται ἢ χύσις τοῖς ἀπλοῖς σώμασι, καὶ ῥᾶς τοῖς τῷ πρὸς μεταβολῇ, διὰ τὸ σύμφορα εὐπαρῆεν τοῖς ἰσχυρῇσι. Nam verò quoniam modo id accidat, videre non est difficile: omnia enim oriuntur ex omnibus: sed differt, eò quòd celerius & tardius, facilius & magis difficulter efficiatur mutatio. nam quæ cognata sunt, & communem habent qualitatem, horum velox est transitus: quæ autem non habent, tardus, propterea quòd unum quàm multa facilius mutationem recipit, ut ex igne oriatur aër, eò uno celestius immutato, nam alter calidus & siccus, alter calidus humidusque est. Quare si ab humore destruatursiccatas, aër generabitur: ex aëre item prodibit aqua, si calorem frigus exuperet. siquidem ille erat calidus & humidus, hæc verò frigida & humida. Quapropter si mutetur calor, erit aqua, similiter ex aqua oritur terra, atque ex terra ignis (utraque enim utrique cognata est) nam aqua frigida & humida, & terra frigida siccæque percipitur. unde si domitus fuerit humor, prodibit terra. præterea, cum ignis siccus sit & calidus, terra autem frigida & sicca, si aboleatur frigus, ignis oriatur & terra. Itaque generationem in orbem simplicibus inesse corporibus satis perspicuum est, cum elementa quæ ordine loci se consequuntur, cognitionem habeant.

Aristotelis Particula XXVI.

Ἐκ πυρὸς ὁ ὕδωρ, καὶ ἐξ αἰθέρος γῆ. καὶ πάλιν ἐξ ὕδατος καὶ γῆς αἰὲρ καὶ πῦρ ἐκ δὲ αἰθέρος καὶ γῆς πῦρ, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ὥς φασιν, ὅτι κινῶνται ἔσται ἢ χύσις τοῖς ἀπλοῖς σώμασι, καὶ ῥᾶς τοῖς τῷ πρὸς μεταβολῇ, διὰ τὸ σύμφορα εὐπαρῆεν τοῖς ἰσχυρῇσι. Nam verò quoniam modo id accidat, videre non est difficile: omnia enim oriuntur ex omnibus: sed differt, eò quòd celerius & tardius, facilius & magis difficulter efficiatur mutatio. nam quæ cognata sunt, & communem habent qualitatem, horum velox est transitus: quæ autem non habent, tardus, propterea quòd unum quàm multa facilius mutationem recipit, ut ex igne oriatur aër, eò uno celestius immutato, nam alter calidus & siccus, alter calidus humidusque est. Quare si ab humore destruatursiccatas, aër generabitur: ex aëre item prodibit aqua, si calorem frigus exuperet. siquidem ille erat calidus & humidus, hæc verò frigida & humida. Quapropter si mutetur calor, erit aqua, similiter ex aqua oritur terra, atque ex terra ignis (utraque enim utrique cognata est) nam aqua frigida & humida, & terra frigida siccæque percipitur. unde si domitus fuerit humor, prodibit terra. præterea, cum ignis siccus sit & calidus, terra autem frigida & sicca, si aboleatur frigus, ignis oriatur & terra. Itaque generationem in orbem simplicibus inesse corporibus satis perspicuum est, cum elementa quæ ordine loci se consequuntur, cognitionem habeant.

Hoc mutationis gem s, in quo duæ elementorum delectur qualitates, in xxvi. particulâ expositum est, quam mutationem appellavit Ocellus μεταβολή, cāmque fieri dixit cum totum superat totum, & duæ qualitates intereunt sic, ut nulla communis remaneat, mutatio igitur μεταβολή, Latine mutatio per internecionem, sive universa qualitatum consumptio reddenda est.

Aristotelis Particula XXVII.

Ἐκ πυρὸς ὁ ὕδωρ, καὶ ἐξ αἰθέρος γῆ. καὶ πάλιν ἐξ ὕδατος καὶ γῆς αἰὲρ καὶ πῦρ ἐκ δὲ αἰθέρος καὶ γῆς πῦρ, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ὥς φασιν, ὅτι κινῶνται ἔσται ἢ χύσις τοῖς ἀπλοῖς σώμασι, καὶ ῥᾶς τοῖς τῷ πρὸς μεταβολῇ, διὰ τὸ σύμφορα εὐπαρῆεν τοῖς ἰσχυρῇσι. Nam verò quoniam modo id accidat, videre non est difficile: omnia enim oriuntur ex omnibus: sed differt, eò quòd celerius & tardius, facilius & magis difficulter efficiatur mutatio. nam quæ cognata sunt, & communem habent qualitatem, horum velox est transitus: quæ autem non habent, tardus, propterea quòd unum quàm multa facilius mutationem recipit, ut ex igne oriatur aër, eò uno celestius immutato, nam alter calidus & siccus, alter calidus humidusque est. Quare si ab humore destruatursiccatas, aër generabitur: ex aëre item prodibit aqua, si calorem frigus exuperet. siquidem ille erat calidus & humidus, hæc verò frigida & humida. Quapropter si mutetur calor, erit aqua, similiter ex aqua oritur terra, atque ex terra ignis (utraque enim utrique cognata est) nam aqua frigida & humida, & terra frigida siccæque percipitur. unde si domitus fuerit humor, prodibit terra. præterea, cum ignis siccus sit & calidus, terra autem frigida & sicca, si aboleatur frigus, ignis oriatur & terra. Itaque generationem in orbem simplicibus inesse corporibus satis perspicuum est, cum elementa quæ ordine loci se consequuntur, cognitionem habeant.

nam ignis siccitas, & aqua frigus remanet. Similiter ex aëre & terrâ ignis & aqua gignitur. Nam si aëris calor & terræ siccitas dissipentur, orietur aqua. humor enim aëris, & terræ frigus custoditur illa sum. Cum verò humor aëris & terra frigus dispereunt, exultat ignis: propterea quod illius quidem calor, huius autem servatur siccitas, quæ quidem ipsius ignis qualitates sunt.

Hanc mutationem, quâ ex duobus elementis summè contrariis tertium generatur, Ocellum ignorasse, cum de eâ nihil scripserit, facile suspicari possumus, verùm horror & moneo illud hominum genus, qui Divi Thomæ Aquinatis & Joannis Duns Scoti disciplinam pertinaciter defendunt, ut hunc Aristotelis locum de mutatione elementorum accuratè considerent ac perpendant. Nam si fecerint, ipsos non arbitror posthac tam audacter negaturos, eandem numero in re quæ interierit, & quæ orta sit, servari qualitatem ac consistere.

Ἐπεὶ ὁ ἀνώλεστος ὁ κόσμος
καὶ ἀγέννητος, καὶ ἔτε ἀρχὴν ἡνέ-
σεως εἴληφεν, ἔτε τελευτῶν ποτε
λήψεται, δεῖ καὶ τὸ ποιεῖν ἐν ἐτέρῳ
τῶ γενέσιν, καὶ τὸ γεννῶν ἐν ἑαυ-
τῷ συνυπεῖναι ἀλλήλοις. τὸ μὲν
ποιεῖν (ἐν ἐτέρῳ) τῶ γενέσιν, τὸ
ὑπερβαίνειν σελεύνης ὅτι πᾶν. συνέ-
γυς ὁ μᾶλλον ὁ ἥλιος κατὰ γὰρ τὰς
περὶ σόδους καὶ τὰς ἀφόδους, μετα-
βάλλον τὸν αἶρα συνεχῶς πρὸς
λόγον φύκης (τε) καὶ θερμασίας,
ὅς συνεπακολουθεῖ καὶ τῶ ἡνέ με-
ταβάλλειν, καὶ πάντα τὰ ὅτι γῆς.

Εἴ ὁ ἔχει καὶ ἡ λόξις ἡνέ ζω-
όντων τῶ πᾶσι πρὸς τῶν τῶ ἡλίε
φορέων· αὐτὰ γὰρ καὶ αὐτῇ τὸ γενέ-
σεως ὅτι. κατὰ γὰρ ὁ ἡνέ πᾶν τὸς
διακόσμησις, ὥστε εἴ ἐν αὐτῇ τὸ
μὲν ποιεῖν, τὸ ὅτι πάρον. τὸ μὲν ἔν
ἐν ἐτέρῳ γεννῶν, τὸ ὑπερβαίνειν (τὸ)
σελεύνης ὅτι. τὸ ὅτι ἐν ἑαυτῷ, τὸ
ὑπερβαίνειν σελεύνης. τὸ ὅτι εἰς ἀμ-
φοτέρων αὐτῶν, τῶ μὲν αἰεὶ δέον-
τος δέικ, τῶ ὅτι αἰεὶ μεταβάλλον-
τος γεννητῶ, κόσμος αἶρα ὅτιν.

Verùm cum ingenuus mundus,
& interiturus nunquam sit, atque
ut neque initium sumpsit, ita nec
finem sit accepturus, duo efficien-
tia, quorum alterum in alio, alte-
rum in se ipso generet, vicissim
constituantur necesse est: atque
quod in alio generat, ea censetur
esse universa mundi pars quæ supra
Lunam posita est. propius verò
Sol ipse, qui appulsu suo & abscessu
aërem continenter immutat & va-
riat, ut eundem modò frigidum
reddat, modò calidum, cuius mu-
tationem sequitur terræ mutatio &
eorum quæ sunt in terrâ.

Orbis etiam signifer, qui obli-
quus est, ad solis motum maxime
confert, cum & ipse generationis
causa sit, necnon universi ornatus
ac descriptio, idque generatim effi-
ciat, ut in eo alia res gignendi, alia
patiendi vim habeat. Quod ergò
in alia generat, supra Lunam, quod
autem in se ipso, infra eandem col-
locatum est: at quod ex ambabus
constat partibus, ex unâ scilicet di-
vinâ & semper currente, ex alterâ
verò genitâ, & mutationibus sem-
per obnoxia, id certè mundus est.

Κεφάλαιον γ'.

Caput III.

ἈΝΘΡΩΠΟΝ Δ' ἀρχὴν γενέσεως
πρώτην ἔχοντα ἐκ γῆς,
ἔδ' ἢ ἄλλων ζώων, ἔτε φυτῶν,
ἀλλ' αἰεὶ τὴ διακοσμήσεως ἕσης,
ἀνάγκη καὶ τὰ ἐνυπάρχοντα, καὶ
τὰ ἐνδιακεκοσμημένα συνυπεί-
ναι. πρῶτον μὲν γὰρ αἰεὶ ὄντ' οὗτο
κόσμος, ἀναγκάσιον καὶ τὰ μέρη
αὐτοῦ συνυπάρχειν. λέγω δὲ μέ-
ρη, ἕρποντα, γῆν, τὸ μεταξὺ
τῶν. ὁ δὲ [20.] μεταρσίον καὶ
ἀέριον ὀνομάζει. ἔπειτα ἀνδρά-
πων, ἀλλὰ συντέτοις καὶ ἐκ τέ-
των ὁ κόσμος.

anim sine iis, sed cum iis, atque

Τῶν δὲ μερῶν συνυπαρχόν-
των, ἀνάγκη καὶ τὰ περιεχόμενα
συνυπάρχειν αὐτοῖς. ἕρποντα μὲν
ἥλιον, σελήνην, ἀπλανεῖς τὲ
ἀστέρων καὶ πλανήτας. τῇ δὲ γῇ
ζῶα, φυτὰ, χρυσόν, ἄργυρον.

[20.] Μεταρσίον, verbum Græcum Latine sublimis interpretatur, quo usus
Mercurius Trismegistus in Pœmandro (tamen μίταρσιον pro excellenti
& præstanti accipiat) cum ait: ἀλλὰ τοῦτο ἐπικύσει ἐπὶ ἀνθρώπων περὶ
τὰς εὐσεΐας ἢ ἐπὶ τὴ διακρίσει ἀρίστοθλυσας καὶ μεταρσίους. Sed infra in
eodem dialogo μεταρσίον sumit pro animali pennigero & aërio, scri-
bens: ἐκείνο δὲ ὅρα ὃ τέκνει, ὃ π' ἔκαστον ἢ ζῶον, εἰς μὲν ὑπὸ φαιτὰ τὴ
κόσμου, τὰ μὴ ἰνυδρὰ καὶ ὕδατι, τὰ δὲ χρυσῶνα τῇ γῇ, τὰ δὲ μεταρσία τῇ
αἰερί. Idem reperitur vocabulum pro sublimi usurpatum à Philone Ju-
dæo tum in opusculo περὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς, tum etiam περὶ ἀφθαρσίας
κόσμου. Ocellus (ut satis constat) μεταρσίον sumit pro aërio: atque
eam mundi partem intelligit, quæ igni & aëri tributa est, quam quidem
dicit postea à Dæmonibus occupatam. Verum Aristoteles non hanc re-
gionem inter cælum terramque constitutam μίταρσιον vocavit, sed omnes
eas res, quæ in eadem gignuntur & apparent, unde si o commentario
περὶ ἢ μίταρσιον titulum imposuit, in quo disputari περὶ ἢ μεταρσίον
Olympiodorus Aristotelis interpretes asserit. μεταρσίον quoque in eadem
significatione accipitur à Laërtio in Epicuri vitæ. Quid autem sit pro-
priè μίταρσιον, abundè jam dixi cum illius libri inscriptionem expli-
carem,

Nec verò primum humani or-
tūs initium, quemadmo-
dum nec cæterorum animalium,
neque plantarum è terrâ ductum
est, sed mundi ornatus & disposi-
tio cū semper existat, etiam quæ
in eo disposita, digestæque sunt,
semper existant necesse est. siqui-
dem mundus primū semper ma-
net. Quare partes ejus unā cum
eo statuendæ sunt. partes inquam
cælum & terra, & quæ iis inter-
jecta sunt & media (porrò quod
μεταρσίον, id est, sublime dicitur,
etiam aërium nuncupatur) non e-
x iis concretus est mundus.

Verū cū partes simul exi-
stant, etiam quæ continentur, u-
nā cum eisdem statuuntur, ut cum
cælo Sol, Luna, & Stellæ tam
infixæ certis locis quàm erran-
tes: cum terra, animalia, stirpes,
& plantæ, aurum & argentum:

[21.] μεταρσίον

[21.] μεταρσίω ὃ καὶ αἰεὶ φανδύματα, ἀνεμον, μεταβολῶ ἐπὶ τὸ θερμότερον, μεταβολῶ ἐπὶ τὸ ψυχρότερον. Ὡς τέτω γὰρ ἔρανός Ὡς τῶ τὰ περὶ ἐχέον, καὶ Ὡς τέτω γῆ τὰ ἐπ' αὐτῆς φύματα καὶ βοσκόμια ὑπείναι, καὶ Ὡς τέτω μετάρσιον, καὶ αἰεὶον Ὡς τῶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα τὰ γινόμενα γίνεσθαι.

Ἐπεὶ ἐν καθ' ἐκάστην ἀποτομῇ ὑπερῶν πὶ γένεσιν ἐντέτακται ἡ δὲ ἄλλων, ἐν μὲν ἔρανῳ τὸ τῶν θεῶν, ἐν δὲ γῇ ἀνδρωπῶ. [22.] ἐν δὲ τῶ μεταρσίῳ τόπω δαίμονες,

cum sublimi & aëria regione spiritus & venti, necnon & mutatio in vim calidiorē & frigidiorē mutatio consistunt. Nam ipsius cœli illud est proprium, ut eas res intra se habeat, quas ejus ambitus complectitur. Terræ ut plantas sustineat, quæ ex ipsa pullulant, & animalia, quæ pastum capefunt. Sublimis & aëria pars hoc sibi vindicat, ut quæ in ea gigni possunt, gignantur.

Cum igitur in unaquaque mundi parte collocatum sit aliquod eximium animalium genus, verbi gratiâ, in cœlo Dii, homines in terra, in sublimi loco Dæmones,

[21.] Μεταρσίῳ καὶ αἰεὶ φανδύματα καὶ ἀνεμον, μεταβολῶ ἐπὶ τὸ θερμότερον, μεταβολῶ ἐπὶ τὸ ψυχρότερον. In sublimi & aëriâ regione duæ sunt mutationes, unam cum exhalatio calida & sicca & terris excitata calidior redditur, ex aquâ stellarum crines & trajectiones apparent, quæ quidem in supremâ aëris parte (hæc autem ab Aristotele dicitur ὑπερῶν καὶ αἰετῶν, id est, fomes succendens) gignuntur. Hoc sanè idem est, quod ignis elementum. Altera accidit mutatio, cum vapor calidus & humidus, qui ex aquis tollitur, in nubium loco, qui frigidus est, vi frigoris concrefcit, & in pluviam, nivem, & grandinem convertitur. Nam grando contrarii caloris circumstantiâ, quæ Græcè nuncupatur ἀνταέριον, quæ exhalationis augetur frigus, cogi solet.

[22.] Ἐν δὲ τῷ μεταρσίῳ τόπῳ δαίμονες. Ocelli hæc sunt verba, quibus esse Dæmones censuisse satis perspicuum est. quam sententiam secutus est Plato, qui quatuor Dæmonum genera posuit. Aristoteles verò (ut omnes contendunt Peripateticæ sectæ philosophi) Dæmonas esse omnino negavit, quippe qui nullam asseruerit inveniri mentem à materiâ separatam, quæ aliquam cælestem sphaeram non moveat. Verùm ipse libro tertio de orta animalium eisdem asserere visus est, sed non incorporeos. Ejus locum ascribere libuit, ut qui legerint, meliùs judicent an quod ipse senserit, locutus sit, & scriptum reliquerit, cap. x. Τὸ δὲ τέταρτον γένος ἐστὶ τῶν δαίμονων, καὶ οἱ βέλτεται γὰρ τε καὶ ἀπὸ τῶν τε πυρὸς καὶ τῆς γῆς καὶ τῆς ἀέρος καὶ τῆς ὕδατος ἀλλὰ μὴ πῶς αἰετῶν καὶ τῶν μορφῶν ἐν ἰδίᾳ ἔχον, ἀλλ' ἐν ἑτέρῳ σωματίῳ. ὃ γὰρ αἰεὶ ἢ κατὰ τὴν γῆν φαίνεται τὸ πνεῦμα μόνον, ἀλλὰ δὲ τοῖς τοῖς γένεσιν ἐπὶ τῆς σελήνης. αὐτὸ γὰρ φαίνεται κοινῶς τῆς τετάρτης στοιχείου. ἀλλὰ περὶ τῶν ἀλλῶν ἐν λόγῳ. i. Verùm quartum genus in iis non est querendum, quantumvis ipsius ignis ordo requirat ut sit, id enim quartum inter corpora numeratur: verùm ignis propriam habere formam nunquam apparet nisi in alio corpore. Nam quod ignescit, aut aër, aut fumus, aut terra esse cernitur. Hoc autem genus proximè infra Lunam querere necesse est. quippe quæ quantæ distantia sive abscissæ pariceps sit, sed de iis alia fuerit dispositio.

un-
exi-
gra-
ter-
es,

nu-
ior
em
a,
nis
us,
an-
do
s.

Te
st
ut
ò
-
ro
.
c
r
.
4
u
.
-
-
-
-

α
α
γ
κ
λ
ρ

 γ
δ
λ
ε
ι
τ
π
γ
ξ

 τ̃η
'Ι
ον
χ̃η
μ̃ε
γδ
'Ε
νον
χα
ζον
μὴν
πε

 λ
ο
αυ
ἐξ
κα
μα
θ̃ς-
φ̃ ο̃
εν τα
[2]

ἀνάγκη τὸ γένθ· ἥγ' ἀνθρώπων
αἰδίδον ἔσθ', εἴ πο' ἀληθῶς ὁ λό-
γθ· συμβιβάζει, μὴ μόνον τὰ
μέρη (συμπάρχειν τὰ κόσμῳ, ἀλ-
λά καὶ τὰ ἀπειχόμενα τοῖς μέ-
ρεσθ·.

Φθορὰ δ' καὶ μετὰ βολὰς βίαιοι
γίνονθ' καὶ μέρη τ' γῆς· ὅτε μὲν
ἀνάχθ' ἐν λαμβανέσθ' (τ') θα-
λάσσης ἐτερεθ' μέρηθ', ὅτε δ' καὶ
οὐτῆς τῆς γῆς ἐκρηκνέσθ' καὶ δι-
σταλνέσθ' ἐπὶ πνέματων ἢ ὑδά-
των, καὶ ἐδύω ἐπιφρεσθ' ὡν.
παντελὲς δ' ὁ φθορὰ τῆς ποτὶ τὴν
γῆν διακοσμήσεως, ἔτε γέρονεν,
ἔτε ἔσθ' ποτέ.

[23.] Διὸ καὶ τοῖς λέγουσιν τ'
τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀρχὴν ἐπὶ
Ἰνάχθ' (ἔσθ') τῇ Ἀργεῖ, προσεκτέ-
ον ἔσθ' ὡς ἀπὸ πνέθ' ἀρ-
χῆς πορώσθ', ἀλλὰ τῆς γενεμῆς
μετὰ βολῆς καὶ αὐτῶ. πολλάκις
γὰρ καὶ γέρονε καὶ ἔσθ' βάρβαρθ' ἢ
Ἑλλὰς, ἔχ' ὡς ἀνθρώπων μόνον
γινόμεθ' μετὰ βολῆθ', ἀλλὰ
καὶ ὡς αὐτῆς τῆς φύσεως ἢ με-
σονθ' ἢ δὲ μείονθ' αὐτῆς γινο-
μένης, ἀλλὰ γὰρ νεοτέρως αἰὲ καὶ
πρὸς ἡμᾶς ἀρχὴν λαμβανέσθ'.

Περὶ μὲν τῶ ὅλε καὶ πανθός, ἐπ'
τ' ν. γενέσεως καὶ φθορῆς τ' ἐν ἐ-
σθ' γινομένης, ὡς ἔσθ' ἔχει καὶ
ἔσθ' τ' ἀπαντα αἰῶνα, τ' μὲν ἀει-
κνήτε φύσεως ἔσθ' τ' ἀειπα-
θῆς καὶ μὲν (τ') αἰὲ καὶ νεοτέρως,
τ' καὶ νεοτέρως, ἰκανῶς μοι εἰ-
ρηται διὰ τέτων.

[23] Plinius tamen civis meus Cadinum Malesim primum historiam condi-
disse tradit libro vii.

necesse est humanū genus esse per-
petuum. Siquidem verè præscri-
bit ratio non solum mundi partes
unā cum mundo, verum & quæ
mundus continet, simul cum par-
tibus existere.

At terræ partes vi mutantur &
intereunt: interdum quidem cum
altera pars maris effunditur, quan-
doque verò cum terra à ventis &
aquis quæ in ipsam latenter ingre-
diuntur, dilatatur, ac dirimitur:
terræ tamen constitutio nunquam
anteà tota prorsus interiit, nec
pōst ullo tempore interitura est.

Quapropter quod dicitur, histo-
riam Græcam ab Inacho Argivo
initium duxisse, sic est interpretan-
dum, ut non ab aliquo primo prin-
cipio, sed aliquā ejus mutatione
quæ acciderit, ortum habuerit.
Nam terra Græcia antè sapius
fuit & posthac etiam erit Barbara,
non modò, quòd ad eam exules ali-
unde commigraverint, verum quòd
à naturā id etiam proveniat, quæ
tamen nec major redditur neque
minor, recentior tamen semper
est, & ratione nostri principium
sumit.

De toto quidem & universo, deq;
ortu & interitu, qui in eo fiunt, & ut
se habeant, & in omni æternitate
sint habituri, cum natura partim
sempiterno cieat motu, partim per-
pessionem semper sentiat, atq; tum
semper gubernet, cum gubernetur,
iis verbis satis explicuimus.

Κεφάλαιον δ'.

Caput IV.

ΠΕρὶ δὲ τ' ὅζ' ἀλλήλων ἀνθρώπων γένεσεως, ὅπως τὲ καὶ ἐκ τίνων ἔσται καὶ ἔσπον ὀπιτελευμένα, νόμῳ τὲ καὶ σφραγισμῶς καὶ ὁσιότητι ὀπισσωεργίας, τὰδε καλῶς ἔχειν οἴομαι. πρῶτον μὲν τὸτο διαλαβεῖν ὅτι ἐκ ἡδονῆς ἔνεκα παρσέμεν, ἀλλὰ τέκνων γένεσεως.

creandæ sobolis causâ mulieribus

DE mutuâ autem ipsorum hominum generatione, quo modo scilicet, & ex quibus rectè perfici possit, ita ut non modò legitime facta, sed temperantiâ & pietate simul operante, habita esse videatur, operæ precium existimo hunc in modum statuere, & primo quidem hoc ipsum cogitare, quòd non voluptatis, sed pro-

Siquidem facultates ipsas, instrumenta, & appetitus hominibus dedit Deus, non ut voluptate fruantur, sed ut eorum genus perpetuò duret, ac permaneat. Nam cum fieri non possit, ut homo ipse qui mortalis natus est, divinitatis efficiatur particeps, si generis immortalitas absumatur, in singulis supplevit Deus, & generationem hanc infinitam & continuatam reddidit. Hoc unum igitur spectare in primis oportet, non esse concumbendum voluptatis causâ.

Καὶ γὰρ αὐτὰς τὰς δυνάμεις, καὶ τὰ ὄργανα, καὶ τὰς ὁρέξεις τὰς πρὸς (τῷ) μίξιν ἡμεῖς δεῖν δεδωκέναι ἀνθρώποις, ἐκ ἡδονῆς ἔνεκα δεδωκέναι συμβέβηκεν, ἀλλὰ τὸ εἰς τὸ αἰεὶ χρόνον διαμονῆς τὰ γένος. ἐπειδὴ γὰρ αὐτὴ χρόνον οὐκ ὀνείδον φῶτα δεῖν (βίβ) κοινωνῆσαι, τῆς τὰ γένος ἀθανασίας φειρομένης, καθ' ἑκάστον ἀνεπλήρωσεν ὁ θεὸς, ἀκατάληπτον ποιήσας καὶ συνεχθὶ ταύτῃ γένεσιν. ἐν ἧν τὸτο πρῶτον δεῖ θεωρεῖν, ὅτι ἐκ ἡδονῆς ἔνεκα ἡ μίξις.

Ἐπειτα δὲ καὶ τῷ αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ ζωῆταξιν πρὸς τὸ ὅλον, ὅτι μέγῃ ὑπάρχον οἴκετε καὶ πλεως, καὶ τὸ μέγιστον κόσμου, συμπληρῶν ὀφείλει τὸ ἀπογενόμενον τέτων ἑκάστον, ἐὰν μέλλῃ μήτε συγγενικῆς ἐστίας λειποτάκτης γενέσθαι, μήτε πολιτικῆς, μήτε μὲν τὸ δεῖαι.

Οἱ γὰρ καὶ δάπαξ μὴ διὰ παιδοποιεῖν ζωαπὸβόμοι, ἀδικήσουσι

Mox eandem hominis constitutionem ad universam referendam, quippe qui non solum domus & civitatis, verum etiam mundi maxima habeatur pars. quæ quidem, quæcunque res desit, eam supplere & complere debeat. alioquin tum domestici & civilis, tum etiam divini laris desertor futurus sit.

Nam qui prorsus causâ procreationis liberorum non coierint, ii

τὰ πμιάτα τὴ κοινωνίας συστήματα. εἰ δὲ καὶ γεννήσκειν οἱ ποῖτοι μεθ' ὕστερος καὶ ἀπερσίας παρρησι (οἱ) γενόμενοι, καὶ χαροδαίμονες ἔσονται, καὶ βέλυστοι ὑπὸ τοῦ θεῶν καὶ δαιμόνων καὶ ἀνθρώπων, καὶ οἰκῶν καὶ πόλεων.

Ταῦτα ἔν τεροδιανομένους καὶ δὲ ὁμοίως τοῖς ἀλόγοις ζώοις σπορέσθαι τοῖς ἀρεδισίοις, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον χαλὸν ἡσμεν. εἴτε ἀναγκαῖον καὶ χαλὸν ἢ νομίζουσιν οἱ ἀγαθοὶ ἢ ἀνθρώπων, τὸ μὴ μόνον πλουανδρεῖας καὶ οἴκους καὶ πλείονα τῆ γῆς τόπον πληροῦσαι. ἡμερώτων γὰρ πάντων καὶ βέλυσον ζῶον ὁ ἀνθρώπου. ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον εὐανδρεῖας.

Διὰ γὰρ ταῦτα τὸ αἴτιον καὶ τὰς πέλεις εὐνομενέας οἰκήσασιν καὶ τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ ὕπον οἰκονομήσας, καὶ τοῖς φίλοις αὐτοῖς καὶ τὰς πολιτείας καὶ τὰς πολιτικὰς πράξεις παρέξας, ὅτε μὴ μόνον πολυπληθεῖα ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ εὐανδρία χορηγῶν.

Ὅθεν αὐτῶν πολλοὶ μὴ πρὸς τὸ μέγεθος τῆ τύχης, μηδὲ πρὸς τὸ συμφέρον τῶ κοινῷ συνάντες τοῦ γάμου, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλεον, ἢ τὸ ὑποχρῶν τῶ γένει ἀποβλέποντες. ἀντὶ μὲν γὰρ τῶ νέαν καὶ ὥριαν ζωαρχοῦσθαι, ζωηρόσαντο ἐν τῷ ὑποχρῶντι, ἀντὶ δὲ τῶ συμπαθεῖ τῷ ὑποχρῶντι καὶ ὁμοιοτάτῳ, ὅτι δὲ τῶ γένει, ἢ περὶ χεῖματι.

nobilissimos communionis cœtus injuriâ afficient & violabunt. Quod si tales fuerint, ut nec legitime nec temperanter generent, qui orientur filii, scelesti, improbi, & miseri Diis, Dæmonibus, hominibus, nec non familiis & civitatibus execrandi & detestabiles futuri sunt.

Qui igitur hæc anrea considerata verint, ii non belluarum more ad concubitum ferri debent, sed ita ut qui res venereas necessaria bona esse putent. quod sanè probi viri faciunt, qui non solum domos & plurima terræ loca magnâ hominum multitudine replere necessarium & bonum existimant (mansuetissimum enim atque optimum animalium omnium est homo) sed etiam probis viris, maximum esse censent.

Hanc enim ob causam eveniet, ut civitates benè institutas inhabitent, res suas domesticas & familiares rectè gubernent & tueantur, amicisq; ipsis (ut civilis statûs requirit ratio) civiles actiones præbeant, cum illi non multos tantum homines, sed etiam probos suppeditabunt.

Iraque peccant complures, qui in matrimoniiis contrahendis, non fortunæ magnitudinem, neque publicam utilitatem sibi proponunt, sed divitias aut generis præstantiam tantum respiciunt. Pro eo enim quod adolescentæ & integrâ ætate ducere deberent, vetulas sibi ipsis adjungunt, atque cum uxores ejusdem secum mentis, & sui simillimæ ducendæ essent, nobilitate præstantes & divitiis affluentes ducunt.

ποιῶν τοι, ἀντὶ συμφωνίας δια-
φωνίαν, καὶ ἀντὶ ὁμοφροσύνης,
διχοφροσύνην κατὰ σκεδάζεσι,
πρὶ ἡγεμονίας διαμαχόμενοι πρὸς
ἀλλήλους. ἢ μὲν γὰρ ὑπερέχουσα πλέ-
τω καὶ γένει καὶ φίλοις, ἄρχειν
περὶ αἰρεῖν ἄνδρὸς πρὸς τῆς
εὐσεως νόμον. ὁ δὲ διαμαχό-
μενος δικάως, καὶ ἐξ ἐλάττε-
ρος, ἀλλὰ πρὸς τὸ θέλων εἶναι,
ἀδυνατεῖ τῇ ἡγεμονίας ἐφικέσθαι.

Ὡν δὲ γινόμενων, ἐκ μόνον τοῦ
οἴκου κακοδομίας, ἀλλὰ καὶ
τὰς πόλεις συμβαίνει γενέσθαι.
μέρη γὰρ τῶν πόλεων οἱ οἴκοι, ἐκ
δὲ τῶν μερῶν, ἢ τὸ ὅλε καὶ πέν-
τος ζωίδεσις. εἰκὸς ἔν ὁποῖα
τὰ μέρη τυγχάνουσιν ὄντα, καὶ τὸ
ὅλον καὶ τὸ πᾶν τὸ ἐκ ποικίτων
ζωοποιεῖται, τοιοῦτον εἶναι.

Καὶ ἐν (ταῖς) πρώταις δὲ αἰ-
σῶν οἰκοδομαὶ μεγάλα συνε-
γχεσι πρὸς (τὸ) καλῶς ἢ κακῶς
τὸ ὅλον ἔργον συνελεσθῆναι.
οἶον ὅτι μὲν οἰκοδομίας, θεμελί-
α καὶ βολή. ὅτι δὲ ναυπηγίας, ὕ-
πης. ἐπὶ δὲ συναρμογῆς καὶ με-
λοποιίας, τόσις φωνῆς καὶ λήξε-
ς. ἔτι καὶ ὅτι πολιτείας, ἐνο-
μοσύνης τε καὶ καλοικονομικῆ-
νης, οἴκων καὶ πόλεως καὶ ζω-
οποιήσεως μέρη συμβαλλεῖ.

Περὶ γενέσεως ἐν ζωοποι-
μίαις, τάδε χρὴ πρὸς λέγειν. κα-
θόλου μὲν δὴ φυλάττεσθαι χρὴ
πᾶν τὸ ἀνόμοιον καὶ ἀτελές.
ἔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ ἀτελῆ,
ἔτε τῶν ζώων ἀκαρπὰ γίνε-
ται. ἀλλὰ δεῖ γενέσθαι τινα

Quapropter pro concordia discor-
diam, pro legitimo consensu dis-
fensionem sibi parant, siquidem
maritus & uxor inter se de princi-
patu contendunt. Quæ enim mu-
lier divitiis, genere, & amicis
antecellit, ut sibi pareat vir con-
tra naturæ leges exoptat: at ille,
tametsi justè repugnet, quippe qui
sibi primas, non secundas deferri
velit, obtinere tamen principatum
nullo modo potest.

Quæ quidem res cùm eveniunt,
non familiæ tantùm, & domus, ve-
rùm etiam civitates infelices red-
dantur, necesse est. Domus enim ci-
vitatum partes sunt: ex partibus to-
tum & universum cōstituitur. Con-
sentaneū igitur est, quales sunt par-
tes, tale & totū & universū existere,
ex hujusmodi constans partibus.

Atque ut primarum quidem par-
tium primæ structuræ ad universum
opus benè aut malè complendum
plurimum faciunt: verbi gratiâ ad
domum ædificandam fundamenti
jactus, ad navem struendam carinæ
fabrica ad exercendam concentio-
nis & mûsicæ artem contentio vocis
& remissio: sic Reipublicæ benè
vel malè instituendæ familiarum
constitutio, concordia, & conve-
nientia magnoperè utilis est.

Quapropter qui de generatione
cogitant, hæc agere opus est, ut ge-
neratim quodcunq; dissimile imper-
fectūque est observent. Nam nec
plantæ ipsæ, nec animalia, cùm ad-
huc imperfecta sunt, fœcunda sunt,
quin potius requiritur, ut aliquo

χρόνον πρὸς τὰς καρποφορίας,
ὅπως ὅξ ἰσχυρόντων τε καὶ τελει-
μύνων ἤν' σωματῶν τὰ σπέρ-
ματα καὶ καρποὶ γίνωνται).

Ὅθεν δὲ τὸν πᾶνδ' αὖ καὶ τὰς
παρθένους ἐν γυμνασίοις τε καὶ
καρτερίαις ταῖς ποσειδέας τρέ-
φειν, καὶ ἑφ' αὐτὰς ποσειδέεσσι (τ')

Πολλὰ δὲ ἤν' καὶ ἀνδράσιν
ἔστιν βίον ποιεῖν οὗτος ἐν οἷς
βέλπον ἢ ὀψιμαξία. διὸ καὶ
πρὸς τὴν ἡμέραν ἀφ' ἧς ἡμέρας
[24.] ὡς μὴδὲ ἐπιζητεῖν πορ-
τῶν εἰκοσίων ἐπὶ τὴν ποιεῖν
χρήσιν, ἀλλὰ καὶ χρησάμενον,
πάντως χρῆσθαι. ἔσται δὲ τὸ τοιοῦτον
καλὸν καὶ ἥμιον (τ') νομίζη
τ' ἐνέξῃαν καὶ τ' ἐγκράτειαν.

[25.] Δεῖ δὲ καὶ παιδῶν
τὰ ποιεῖν ἡμέρας νομίζων ἐν ταῖς
ἑλλησικαῖς πόλεσιν, τὸ μὴτε μη-
τρί συγγένεσθαι, μὴτε θυγατρί, μὴτε
ἀδελφῷ, μὴτε ἐν ἱεροῖς, μὴτε ἐν
φανερῶ τόπῳ. καλὸν γὰρ ὅτι καὶ
πρὸς πορτῶν τὸ ὡς πλεῖστα κωλύμ-
ματα γίνεσθαι τ' ἐνέργειας ταύτης.

temporis spacio genita sint antea,
quàm fructum ferant, ut cùm ro-
bur & perfectionem assumpserint
corpora, semen & fructus produ-
cant.

Ex quo fit, ut tam pueri, quàm
puellæ virgines, in exercitationi-
bus tolerantissque decoris alendi
sint: quibus is etiam adhibendus
est cibus, qui laboriosæ, temperatæ,
& toleranti vitæ sit aptissimus.

Multa sanè existunt hujusmodi
in vitâ humanâ, quæ melius est,
si serò discantur. quare adolescens
ad rerum venerearum usum ita est
agendus, ut ipsis ante xx. annum
non fruatur: quas etiam cùm gu-
staverit, rarerer exerceat. Quod
sanè erit, si bonum corporis habi-
tum & continentiam res esse opti-
mas & honore dignas censuerit.

Quin etiam hujusmodi instituto-
rum disciplina in terræ Græciæ ci-
vitates inducenda est, ne cum ma-
tre, filiâ sorore nec in locis sacris,
nec in propatulis coeant. Nam præ-
clare & utiliter agetur, si huic a-
ctioni plurima adhibeantur impe-
dimenta.

[24.] Ὅτι μὴδὲ ἐπιζητεῖν πορτῶν εἰκοσίων ἐπὶ τὴν ποιεῖν χρῆσιν, ut ante an-
nos viginti rerum venerearum usum non querat, in hanc sententiam Cæsar
libro VI. de bello Gallico, de Germaniæ moribus loquens, *Intra annum*
(inquit) *XX. fæminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus.*

[25.] Plato lib. 5. de Rep. hæc Ocelli præcepta vidisse patet ostendit: qui
tamen si plures enumeret cognationis gradus, à quibus abstinere nos oportet,
coitum tamen cum sorore non videtur prohibere, verba Platonis hæc
sunt: Ὅταν ὅ δὲ οἶμαι αἱ τὰ γυναικας καὶ οἱ ἀνδρες τὰς θυγατέρας καὶ ἀδελφὰς
ἡλικίαν, φύσιν καὶ πᾶσι ἀδελφικαῖς αὐταῖς συγγένεσθαι καὶ ἰθὺς αὐταῖς πλεονεχίαν
τοῖς καὶ θυγατρί, καὶ ταῖς ἡμέραις καὶ τοῖς ἀνδράσιν καὶ τοῖς γυναικας
αὐτῶν, πλεονεχίαν καὶ πατρί, καὶ τοῖς ἡμέραις τοῖς καὶ τοῖς ἀνδράσιν καὶ τοῖς γυναικας
αὐτῶν.

Καθόλου ὃ δὲ περὶ ἀναιρεῖν τὰς
τε παρὰ φύσιν γένεσις, καὶ τὰς
μεθ' ὑβρεως γινομένης. καὶ ἀλιμ-
πάνειν ὃ τὰς κατὰ φύσιν καὶ μετ'
σωφροσύνης ὅτι τεκνοποιῖα σώ-
φρονί τε καὶ νομίμῳ γινομένη.

Δεῖ ὃ πάλιν πρένοιαν ποιεῖν
καὶ τεκνοποιουμένης τῆς ἐσφαλμένης
τέκνων. ὡς ὅτι μὲν ἐν μεγάλῃ φυ-
λακῇ πρὸς γένεσιν τῶν τεκνοποι-
εῖν βυλομένης, δίατα σωφρονικῇ
καὶ ὑγιεινῇ. ὥς μή τε πληρώσει
χρηστὴς ἰσοφῆς ἀκαίρες, μήτε μέθη,
μήτε ὅλλη τῇ παραχῇ, ὅς ὅν
χέρους (αἰ) ἀντὶ σώματων ἕξαι
γινόν. μάλιστα ὃ πάντων περ-
σῆκε φυλάττειν τὸ ἡ κατὰ φύ-
σιν καὶ διανοίας τὰς μύσεις γίνε-
σθαι. ἐν φαύλων γὰρ καὶ ἀσυνφώ-
νων καὶ παραχρᾶδων ἕξεων μοχθη-
ρὰ γίνεσθαι τὰ σπέρματα.

Μετὰ πάσης ἐν αὐτοῖς καὶ
περὶ τῆς δὲ καταλλάττειν, ὅ-
πως τὰ θυνάμεινα γίνεσθαι χα-
εῖεσθαι, καὶ θυνάμεινα, κα-
λῶς ἀνατρεφῆ. [26.] ὅτε (δὲ)
γὰρ δίκμον, καὶ μὲν φιλίππες καὶ
φιλόβρινδας καὶ φιλόκυνες μετ'
πάσης ἐπιμελείας φροντίδα ποι-
εῖσθαι τῆς γινομένης [27.] ὥς δὲ,

Tollendæ porro sunt penitus omnes
illæ generationes, quæ præter natu-
ram & contumeliosæ sunt. Contrà
relinquendæ & servandæ, quæ secundum
naturam & temperanter efficiuntur,
ut filii sobriè & legitime geniti fiant.

Opus est præterea ut qui libero-
rum procreationi operam dant, fu-
turæ sobolis multò antè curam sus-
cipiant. Ea porro prima & potis-
sima adhibebitur animadversio, si
temperato & salubri utantur cibo,
non ebrietate capiantur, nec quid-
piam sumant, quod perturbationem
afferat, ex quibus quidem rebus ha-
bitus corporis deteriores evadunt.
illud verò omnium maximè curan-
dum est, ut non nisi pacatâ & tran-
quillâ mente concumbant. nam cum
pravi & inconstantes, ac perturbati
sunt corporis habitus, ex illis vicio-
sa semina solent prodire.

Ita quoque omni studio & inten-
to animo eniti debent, ut sciti ad-
modum & elegantes nascantur li-
beri, & cum orti susceptiq; fuerint,
liberaliter educantur. iniquum est
enim philippos quosdam, & phi-
lornithas, & philocynas, id est
qui equos alunt, aut aves aut canes
ad venandum, omni diligentia cu-
rare, ut belluas quemadmodum,

[26.] Hoc eodem exemplo usus est Plato libro quinto de Rep. ubi nobis suadet
ut in gignendis liberis eos imitemur, qui belluarum studiosi dant operam,
ut ex optimis canibus, equis & avibus, optima oriatur proles. Platonis
verba huic loco brevitatis causâ apponere nolui, cum nimis multa sint,
tum maximè quòd vulgò habeantur bene conversa.

[27.] Ὡς δὲ, καὶ ὅς μὲν δὲ, καὶ ὅτι δὲ, καὶ πῶς] his verbis modos exprimit O-
cellus, qui in generandis animalibus servandi sunt. Hos τὰς περὶ τῶν
appellat Græci, circumstantias Latine reddunt. Tum Seneca in qua-
stionibus Naturalibus, tum etiam Quintilianus libro v. suarum institutio-
num. Similiter circumstantias quæ in dandis requiruntur pecuniis, se-
cundo de Moribus libro Aristoteles sic enumerat: Καὶ τὸ δῆναι ἀργύρου
καὶ διαποιῶσαι ῥᾶδιον, τὸ ὅτι καὶ ὅπου καὶ ὅτε καὶ ὅπως καὶ ὅς, ἐκ ὧν πάντα
εἴτι ῥᾶδιον. καὶ

καὶ ἔξ ὧν δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ πῶς
διακειμένων γίνεσθαι τὰς μίξεις
καὶ τὰς κοινωνίας, ἢ μὴ ὡς ἔτυ-
χε γίνεσθαι τὰ γεννώμενα. τοῦ δ'
ἀνθρώπου μηδένα ποιεῖσθαι λόγον
ἢ ἰδίῳ ἐγγόνων· ἀλλὰ (καὶ)
γενᾶν ὡς ἔτυχε, καὶ γεννωμένων
ὀλιγοῦσθαι καὶ τῆς ἑσφῆς καὶ τῆς
πατρίδας.

[28.] Ταῦτα γὰρ ἀμελέμενα,
πάσης κακίας καὶ φανόπῃς
αἰτίαι γίνονται, βοσκοματώδη
καὶ ἀγενῆ ὑποτελῆντα τὰ γεννώ-
μενα.

& ex quibus, & quo tempore oporteat, generent, & quonam modo affectæ sese admiscere & copulare debeant, ne vilis ac vulgaris nascatur soboles; homines verò nullam filiorum suorum curam suscipere, quin potius illos (ut fors tulit) procreare, & cum genuerint, ipsorum educationem institutionemque negligere.

Nam istæ si contemnantur, omnis improbitatis & nequitiae causæ sunt, quippe quæ efficere soleant, ut qui orti fuerint, belluarum similes, vilēsque ac degeneres evadant.

[28] Huic libello nonnulla deesse arbitror, eâ adductus ratione, quod Ocellus in fine hujus ultimi capituli (id quod fecerat in alio, uni calce) quæ prius explicuit, non recensuit.

φύσιν ἧς συνέσκειν ὕλας, τὰν
 ἀντὶ αὐτῶν ἔχει τὰς διαλυ-
 σιθ. σωῆσιν γὰρ ἐν μεταβο-
 λίας καὶ ἀειπαδέθ. ἡ γὰρ ἡ
 γεννομένη ἐπογένεσις σωτηρία
 τῆς γεννάτορ ὕλας. τὸ ὃ ἀφ-
 κίνητον κυβερνεῖ, τὸ δὲ ἀειπαδὲς
 κυβερνεῖται, καὶ τὸ μὴ πρῶτον
 τῶ δυνάμει, τὸ δὲ ὕστερον. καὶ
 τὸ μὴ δεῖον καὶ λόγον ἔχει καὶ
 ἔμφρον. τὸ δὲ γεννατὸν, καὶ ἄ-
 λογον, καὶ τὸ μεταβάλλον.

natura materiæ, ex quâ constituta
 sunt, ipsam habent causam disso-
 lutionis, constant enim ex mutabili
 & semper passibili: eorum enim
 quæ genita sunt interitus, fa-
 lus genitricis materiæ. quod verò
 semper movet, gubernat: quod
 semper patitur, gubernatur: & il-
 lud quidem potestate prius, hoc ve-
 rò posterius; & illud quidem di-
 vinum, & rationem habens, &
 mentis particeps, hoc verò geni-
 tum, & rationis expers, & mutabile.

Nogarolæ

N O G A R O L Æ

COMITIS

E P I S T O L A

A D

ADAMUM FUMANUM

Canonicum Veronensem,

Super Viris illustribus genere Italis, qui
Græcè scripserunt.

Cum proximè Ocelli Lucani de Universitate libellum convertissem, Adame, tametsi non ignorabam id me non esse affectum quod volebam; tamen ipse mecum vehementer lætabar, quòd rudibus, & ignaris Græcæ linguæ hominibus nonnihil profuissem, tum maximè quia in eruendo è tenebris viro, qui suis commentariis Græcè scriptis Italiam plurimum exornasset, operæ quidpiam & laboris consumpseram. De quo quidem plura (si possem) libenter scriberem, sed quæ ad mores ejus,

& vitam attinent, omnia temporis longinquitate obscuravit oblivio. Illud tantum inter omnes constat auctores, qui ejus meminerint, Ocellum genere fuisse Lucanum: ex quâ verò Lucaniæ civitate ortum habuerit, nullibi scriptum vidi. Nam Lucania Italiæ regio, quæ nunc Basilicata, & Principatus nuncupatur, plurimis, & maximis urbibus semper floruit, & temporibus nostris etiam floret, inter Thyrrenum, Siculûmque littus, (ut Strabo asserit) posita, à Sylari fluvio usquè ad Laum extensa, & à Metaponto ad Thurios continen-

tem

tem versûs, & à Samnitibus usque ad Isthmum, qui est à Thuris ad Cherillos, porrecta, cujus quidem Isthmi latitudo C C C sunt stadia. In hanc Italiæ partem commigrârunt Ocelli majores, qui exules sub Laomedonte Rege à Troiâ Myrram Lyciæ civitatem longè antea (ut Platonis testimonio initio diximus) profecti sunt. Aspera quædam ferè tota, & montana Regio, ut qui eam viderunt, uno ore omnes renunciant. In hâc ergo Provinciâ natus est Ocellus, quamvis ipse non solus, verùm & complures alii, tum ibi, tum in aliis Italiæ locis, quorum scripti Græcè constant libri non sine magnâ Italiæ nostræ laude. Hos ego, cùm Italus sim, & Italiæ honori mirificè faveam, idque non immeritò, colligere, & complecti breviter constitui, (omissis tamen illis omnibus, qui eandem Latine tantùm scribentes illustrârunt) ut antiquus in literis Italiæ splendor, & dignitas, meâ etiam industriâ, paulisper appareat.

Quamvis igitur Arcades sexaginta fermè annis ante bellum Trojanum duce Evandro primi in Italiam navigaverint, & Græcas literas cum instrumentis quibusdam musicis attulerint, Pythagoras tamen primus omnium (sive Samius, sive Thyrrenus, ut nonnulli opinantur, fuerit) post diuturnas, easdémque varias peregrinationes in eam tandem venit Italiæ partem, quæ Magna Græcia dicta est, illis quidem temporibus quibus L. Junius Brutus Romam dominatu

Regio liberavit. Hic sanctissimum Philosophiæ nomen reperit, ad quem confluebant, ut cum eo vitam agerent disciplinæ, & studiorum causâ Lucani, Picentini, Messapii, Romani. Quo factum est ut ipse veluti nostrâs, aut Italiæ incola Italicam Philosophiam, quemadmodum Ionicam Thales Milesius instituerit. Unde postea in consuetudinem ventum sit, eandem Philosophiam Italicam, & Pythagoream, eosdémque Italicos, & Pythagoreos Philosophos nuncupare. Quod sanè & secundo de Cœlo, ubi agit de terrâ, & primo Meteor. cap. de stellis Crinitis perspicuè demonstrat Aristoteles. Hic enim, ἡ Ἰταλικῶν πινὲς καὶ καλεμμένων Πυθαγορείων ἑνα λέγεσθαι αὐτὸν ἔτι ἡ πλανήτων ἄστρον. Illic verò, ἐναντίας οἱ περὶ τῆς Ἰταλίας καλέμφοι Πυθαγόρειοι. Item & primo ἡ μὲν τὰ φυσικά. Μετὰ δὲ τὰς εἰρημίας φιλοσοφίας ἡ Πλάτωνος ἐπὶ γένετο πραγματεία. τὰ μὲν πολλὰ τῆς Πυθαγορείους τέτης ἀκολουθεῖσα, τὰ δὲ ἴδια παρὰ ἡ Ἰταλικῶν ἔχουσα φιλοσοφίαν.

Quo autem tempore floruerit Pythagoras, Plinius noster civis sic prodidit libro secundo Naturalis Historiæ: *Veneris stellæ naturam Pythagoras Samius primus apprehendit Olympiade circiter XLII. qui fuit annus nostræ Urbis CXLII. Eundem tamen LX. Olympiade ætatem egisse Laertius: post verò quinquagesimam Pythagoram*

thagoram in Italia docuisse, Dionysius Halicarnassæus tradunt.

Ejusdem Pythagoræ (ut testatur Lucianus, cujus verba antea retuli) Ocellus Lucanus auditor fuit. Sed magnus Syrianus Eccelli librum de universi Naturâ, quem ego tamen eundem esse Ocellum existimo, adducit in commentariis suis in XI. I. Metaphys. volumen.

Archytas quoque Tarentinus (ut idem Lucianus asserit) auditur Pythagoram, ejusque familiaris fuit, cujus una tantum extat ad Platonem Epistola, in quâ Ocelli meminit, atque ejusdem libros quosdam enumerat. Platonis verò ad Archytam tres, quarum unam ex Laërtio recitavi. Archytæ in geometriâ discipulus fuit Eudoxus Gnidius, quem etiam de Sapientiâ librum scripsisse nonnulli autumant, ac rerum universitatem decem Categoriarum numero fuisse complexum; quem postea hâc in re secutus sit Aristoteles, auctor est Simplicius. Est autem Tarentum, unde Tarentinus ducitur, Calabria civitas, ad quam cognoscendi Archytæ gratiâ Plato se contulit: ut quinto de Finibus, & primo Tusculanarum autumat Cicero.

Timæus Locrus vir in Philosophiâ clarus & nobilis nostrâs fuit, de quo Plato in suo ejusdem nominis Dialogo: Τίμαιος τε γὰρ (inquit) ὁ δὲ εὐνομιότατος ὢν πόλεως ἂν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Λοκείδῃ ἦσιν καὶ γένει ἔθεντο ὑπερὸν ὢν τῷ ἐκεί, τὰς μεγίστας μὲν ἀρχάς τε, καὶ πρῶτος ἐν τῇ πόλει

μετ' ἀνερχοίμεται. φιλοσοφίαν δ' αὖ κατ' ἐμὴν δόξαν ἐπ' ἀκρόν ἀποσιγῆς ἐλάλουν. Timæus quidem ex Locride Italia urbe optimis institutis legibus ortum habuit, nulli suorum civium nec divitiis nec nobilitate generis secundus: qui ut ibi maximos magistratus, & honores adeptus est, sic (ut mea fert sententia) ad summum totius philosophiæ fastigium pervenit. Hic libellum de animâ Mundi, & naturâ composuit, unde multa sumpsit Plato, & in Timæum suum transtulit, quem ego jam Latinum feci, & Marcello Cervino Cardinali optimo dicavi, qui post initum Pontificatum statim moriens, magnum sui Christianæ Reip. desiderium reliquit. Timæum ut cognosceret, & audiret Plato, in Italiam profectus est, quamvis utriusque tempora Macrobio non videantur congruere.

Alcmaeon Crotoniata Pythagoræ discipulus habitus est, cujus mentionem facit Aristoteles libro primo τῷ μὲν τὰ φυσικά. ὃν περὶ ὅσον ἔοικε καὶ Ἀλκμαίων ὁ Κροτωνιάτης ὑπολαβεῖν, καὶ ἡτοιμάσθαι παρ' ἐκείνων, ἢ ἐκείνοι ὡς τότε παρέλαβεν τὸν λόγον τῆτον. καὶ γὰρ ἐγένετο τῷ ἡλικίαν Ἀλκμαίων ἐπὶ γέροντι Πυθαγόρᾳ. id est: Quemadmodum visus est sentire Alcmaeon Crotoniata, sive quoddam ab illis, sive illi ab ipso hanc rationem acceperint. Nam Alcmaeon unâ cum Pythagorâ jam sane ætatem egit. Hic (ut affirmat Cicero) Soli, Lunæ, & syderibus

fideribus divinitatem dedit. Alcmaeonis nomen reperitur frequens in libris Aristotelis, tum de historia, tum de ortu Animalium. An verò fuerit hic ille Alcmaeon, qui capras spirare per aures, prodidit, atque ob id primo de Historia Animal. irrisus est, non satis constat, cum ibi nulla Alcmaeonis patriæ fiat mentio. Illud curiosi ignorare nullo modo debent, hanc de caprarum spiritu opinionem Archelao, non Alcmaeoni Plinium nostrum tribuisse.

Parmenidem pariter fuisse Pythagoreum ex Elea Lucaniæ civitate auctor est Strabo libro 6. Geographiæ, quamvis habitum Xenophanis discipulum primo ἦν μὲν τὰ οὐσιχὰ Aristoteles asserat. Huius nomine suum de Ideis dialogum inscripsit Plato, in quo Parmenidem disputantem fecit, & ita exprimit: Τὸν μὲν Παρμενίδην δὲ μάλα ἦδη φρεσύτερον εἶναι (φόβρα πολλὸν, καλόν τε, καὶ γὰρ δὸν τὴν ὄψιν, περὶ ἔτι μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα. Parmenidem admodum senem, & valde canum, & pulcherrimo aspectu, quique annum ferè quintum & sexagesimum ageret. Hunc ipsum, velati qui omnia esse unum opinari visus sit, acriter vexat Aristoteles libro primo de Naturali Auditione, ubi Simplicius Eleatem nominat Parmenidem.

Ex eadem Elea ortus est Zeno (ut ibidem affirmat Strabo) Parmenidis auditor, de quo sic Plato in Parmenide: Ζήνωνά δὲ ἐγὼς ἦν τεσσάρων τῶν τότε εἶναι,

ἐμνήκη δ', καὶ χαλεπὴν ἰδέειν καὶ λέγειν αὐτὸν περὶ δικῆ. Παρμενίδης γε γινώσκων. Zenonem eo tempore annorum ferè quadraginta, procerâ staturâ, & iucundo aspectu, quem etiam fuisse Parmenidis delicias aiebant. Hic, ut in Sophistâ scriptum reliquit Aristoteles, Dialecticæ inventor fuit, quam cum à Rhetorica distingueret, hanc quidem palmæ, Dialecticam verò pugno similem esse dicebat. Idem Eleæ mori in tormentis coactus est, cum omnia perpeti maluisset, quam consocios delendæ Tyrannidis perdere.

Eleatem quoque fuisse Leucipum nonnulli (ut tradit Laërtius) sunt opinati, ac Zenonem civem suum audivisse. Non desunt tamen, qui eundem dicant fuisse Milesium, ut primo Physicor. testatur Simplicius.

Exstitit & alius Eleates & philosophus, & orator nomine Alcidas, quem à Platone appellatum fuisse Palamedem libro 111. suarum institutionum Quintilianus asserit. Suidas tamen Alcidasmantra fuisse Eleum, ab Eleâ Asiæ civitate, non ab Eleâ, quæ est in Italiâ, dictum existimat. Ita enim scribit: Ἀλκιδάμας ἀπὸ Ἑλέας τῆς Ἀσίας φιλόσοφος. Διοκλέης ὁ δὲ μεσσηνικὸς γεγραμμένος, μαθητὴς τῷ Γοργίῳ Λεοντίνῳ.

De Eleâ Lucaniæ urbe, à quâ Eleates deducitur, sic Latine loquens Strabo, ubi agit de Lucaniâ: Alius item siccanti contiguus sinus offertur, ubi urbs ab edificatoribus Phocensibus Hyela nuncupata est, cum

eam quidam Helam à fonte quodam nominaverint. Nostra verò ætas Eleam dicit, de quâ Parmenides, atque Zeno duxerunt originem Pythagorica sectæ viri. Eam per illos prioribus annis legibus, & institutis bene formatum fuisse arbitror. Hæc Strabo.

Claruerunt hi duo philosophi Olympiade LXXXI. quo tempore Romani legatos Athenas miserunt, qui inelytas leges Solonis describerent, & aliarum Græciæ civitatum instituta, mores, jurâque noscerent, ex quibus postea XII. tabularum leges natæ sunt.

Philolaus Crotoniata Pythagorâ usus præceptore in philosophiâ multum profecit. Hic librum composuit, quem (ut ait Hermippus) emit Plato à Philolai sanguineis argenti minis Alexandrinis X L. in Siciliam ad Dionysium accedens, ex quo Timæum transcripsit. Quod quidem factum, Adame, ex Laërtio hilari animo, ac libenter excerpti, & huic meæ ad te epistolæ inferere volui, quod illius commemoratio non parum gloriæ, & laudis nostræ Italiæ asferre videatur.

Fuit & alter Philolaus, & Euriscus, ambo Pythagorei, non Crotoniata, sed Tarentini, quorum Xenophilus Chalcidensis Thracius, Planton, Echecrates, & Diocles, & Polymnastus omnes Phliasi fuerunt auditores. De utroque Laërtius in virâ Pythagoræ: Ipasius similiter Pythagoreus ex Metaponto urbe in sinu Tarentino posita originem habuit, qui (ut Demo-

criti testimonio Laërtius autumat) nullam prorsus scripsit literam: tamen primo *ἔτι μετὰ τὰ οὐτινα*. Aristoteles dixerit Ipasii Metapontini opinionem fuisse ignem esse rerum omnium initium.

Asto Crotoniata arcanum quendam composuit sermonem, de quo Laërtius. Scripsisse item dicitur & alia multa, quæ tamen Pythagoræ tanquam auctori tributa sunt.

Lysis Tarentinus audivit Pythagoram, de quo scripsit ad Hipparchum. Ejus meminit Laërtius. Thebani Epaminondæ præceptor fuit.

Ex Crotone civitate ortus est quidam poeta nomine Orpheus, Pisistrato Tyranno familiaris, quem scripsisse Decaeteriam, Argonautica, & alia quædam libro 6. Grammaticorum Asclepiades tradit. De eo ita Suidas, *Ὁρφεὺς Κροτωνιάτης, ἐποποιὸς, ὃν Πισιστράτω συῶναι τῷ τυραννῶ, Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἐκ τῆς βιβλίου τῆς γεωμικτικῶν. διηγεσθῆναι, Ἀργοναυτικὰ, καὶ ἄλλα τινὰ.*

Ex Tarento quoque originem duxit Heraclides medicus, qui (ut testatur Celsus) cum aliquibus non mediocribus viris ex ipsâ professione se Empiricum appellavit. Hunc in libro de compositione medicamentorum per genera magnopere laudat Galenus; ut eum qui fide dignus sit, & sola ipsius experimentis probata commemoret. Bo in loco ejusdem adducit libros u-

num ad Astiodamantem, & Antiochidem, alterum quem *παισιώνω*, i. militem nuncupavit. Heraclidis item Tarentini symposium citat Athenæus ubi (*ἵκνον* Græcè, Latine cucumerem vocat *ἡδύμαον*, quod in dulci oriatur solo.

Exitit & Apollodorus Tarentinus de quo Plinius libro primo.

Annibalis res gestas historia Græcæ mandavit Eumachius Neapolitanus, ut idem Athenæus auctor est.

Cleomenis Rhegini epistolam ad Alexandrum, & dithyrambos ejusdem ex Meleagro inscripta fabula refert Athenæus.

Illud quoque ad hanc rationem maximè pertinet, quod in libro de philosophicâ historiâ scribit Galenus: (si modò illud opus Galeni legitimum est) duo fuisse philosophorum genera, alterum Ionium, alterum Italicum. quorum, hujus quidem quod Crotone, & Tarento floruit, Pythagoras: illius verò, quod Eleæ Xenophanes Colophonius princeps fuit.

Extiterunt & duo legiflatores celeberrimi, atque notissimi Zaleucus, & Charondas, quos in Italiâ fuisse à Pythagorâ institutos affirmat Laërtius, in ejusdem vita, cujus hæc sunt verba: *Ἀλλῆς τε καὶ Ἰταλίαν ἀπεργάσαδαι καλῶς, καὶ ἀγαθῶς ἀνδρας, ἀλλὰ Ζάλευκον, καὶ Χαρόνδαν νομοθέτας.* Horum autem duorum Zaleuci quidem patriam reticuit Aristoteles,

eundem tamen Locrensisbus qui ad occidentem vergunt tulisse leges asseruit. Charondam verò ex Catanâ Siciliæ civitate ortum suis leges scripsisse civibus. Sic enim ille ait libro Politicorum Secundo: *Νομοθέται δ' ἐγένοντο Ζάλευκος ὁ Λοκρεῖς τοῖς ἐπὶ Ζεφυρείας, καὶ Χαρόνδας ὁ Κατάνης τοῖς αὐτῶν πόλεσι, καὶ ταῖς ἄλλαις Χερσιδικαῖς πόλεσι τοῖς περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν.* Sed non parùm me torquet, quod 6. Valerii Max. librolegetur Zaleucum quidem Locrum, sed Charondâ fuisse Tyrium. Cui dubitationi satisfacere me posse planè diffido; cùm Valerius ab Aristotele (si uterque de eodem loquatur Charonda) nimis aperte dissentiat. Nisi dixerim aut mendum occupâsse Valerii codicem, aut duos Charondas extitisse. At Plato libro 10. de legibus, Charondam neque Italum neque Siculum fuisse dicit, laudari tamen, atque extolli, quòd ambobus illis populis leges dederit: nam sic scribit; *Χαρόνδαν μὲν γὰρ Ἰταλία, καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλωνα· σέ δὲ τίς ἐξεῖτιν ἀεὶ πτεῖν;* id est, *nam Charondam Italia, & Sicilia, nos Solonem: te verò quemnam quis esse dixerit?* Præterea Zaleucum legibus instituisse non Locros (ut Aristoteles, & Cicero) sed Thurios Italiæ populos his verbis prodidit Athenæus Dipnosoph. libro 11. *Καὶ τοὶ ἐδει κατὰ τὸν Λυκῆρον τὰς Λακεδαιμονίους καὶ τὸν Σόλωνα τὰς Ἀθηναίους καὶ τὸν Ζάλευκον*

τὰς Θερίας καὶ αὐτὸν, εἶπερ ἦσαν χεῖρισι νόμοι, πᾶσι πρὸς τῶν Ἑλλήνων αὐτοῖς χεῖρα δα. Atqui opus erat quemadmodum Lacedæmoniis Lycurgus, Solon Atheniensibus, & Zaleucus Thuriis si utiles erant leges, persuasisset quibusdam Græcis, ut eas servarent. Huic quoque loco illud addi possit Ciceronis libro de Legibus depromptum, Platonem, Zaleucum, & Charondam legislatores imitatum, quod legis putavit esse persuadere aliquid, non omnia vi, aut minis cogere.

Diocles Peripathius primus ab urbe conditâ Græcam confecit historiam, quem ut in Romulo testatur Plutarchus, imitatus est.

Fabius Pictor, scriptorum (ut ait Livius) antiquissimus, cujus Annales à Cicerone & Plinio commemorantur sæpius. Hunc Græcè scripsisse, quamvis Romanus vir, ex Ciceronis verbis, quæ posita sunt lib. primo de Divinatione satis apparet. Sunt (inquit) & hæc ut dixi somnia fabularum, hisque adjungatur etiam *Aeneæ somnium*, quod in numerum Fabii Pictoris Græcis Annalibus ejusmodi est, ut omnia quæ ab *Aeneâ* gesta sunt, quæque illi acciderunt, ea fuerint, quæ ei secundum quicquid visa sunt. Hæc Cicero. Hoc idem asserit Dionysius Halicarnassæus libro suæ historiæ primo, sic Latine loquens: Nec ab similes historias ediderunt, quotquot Romani homines urbis suæ res antiquas Græco sermone scripserunt, quorum vetustissimi Quintus Fabius, & L. Cincius,

ambo æquales bellis Punicis. Horum uterque ea quibus ipse interfuit, ut probè sibi cognita, diligenter mandavit literis. Verùm Quintum Fabium, cujus meminit Halicarnassæus, non posse alium esse, quàm Pictorem ex eo constat, quod illum paulò post adducit, & Pictorem nominat; tum etiam quod ipse post Cannensem pugnam, ut affirmat Livius, Delphos ad oraculum missus est scitatum, quibus precibus supplices Deos possent placare, & quænam futura finis tantis cladibus foret. Perspicuum igitur est Fabium Pictorem Græcè scripsisse. Vi- get tamen libellus Latinus de æneo seculo, qui eidem ascribitur Pictori, in duas distributus partes. Referuntur etiam ab A. Gellio nonnulla Latina ejusdem Fabii loca. Quo factum est, ut aliqui nostrates fuerint suspicati duos fuisse Fabios Pictores, quorum alter Græco, alter Latino sermone in scribendo usus sit. Crediderim ego potius unum tantum ejus cognominis Fabium, qui utrâque lingua & loqui, & scribere probè noverit, juris, & omnis antiquitatis peritissimus. Nam uni tantum vulgatum est nobilissimo viro summæ laudi datum fuisse, quod ædem salutis, (ut autumat Plinius) pinxerit, atque inde nomen Pictoris habuerit anno urbis CCCCL. quæ pictura duravit usque ad Claudii principatum æde exusta.

Plinius similiter civis noster Italos enumerans auctores, per quos in contexendis naturalis historiæ libris ipse profecerat, L. Aruncium

de Astris, Sextium Nigrum, & Iulium Bassum de Medicinis Græcè scripsisse prodidit.

C. Alcidius Græcam scripsit historiam, ut tertio Officiorum testatur Cicero, cujus etiam Plutarchus meminit in Romulo.

Scripsit postea Cicero Græca sui consularis commentaria, ut ipsemet fateatur lib. Epistolarum secundo ad Atticum, quem ferunt etiam Græcam extempore habuisse orationem, quam admiratus Apollonius Alabandensis Molonis filius, Ciceronis Cæsarisque præceptor exclamasse dicitur se Græcorum fortunæ misereri, quod eloquentiæ ornamenta, quæ eis sola relicta essent, homo Romanus sibi vendicaret.

Scripserunt & alii Romani cives eadem linguâ, ut Africanus Scipio, & T. Graccus P. F. cujus oratio Græca temporibus Ciceronis erat apud Rhodios.

Præterea & A. Albinus Græcam composuit historiam, vir literatus & disertus, qui cum L. Lucullo consul fuit.

Extant etiam nonnulla (ut in libris Digestorum satis apparet) veterum Jurisconsultorum responsa, præsertim Herennii Modestini & Imperatorum rescripta, quæ Græco sermone fuerunt edita.

Verum quoniam Sicilia Italiæ conjuncta quondam fuit, & una ejus habebatur pars, idcirco Siculos eosdem, quos Italos esse censendum est: nam & ejusdem vernaculæ linguæ commercio, & morum similitudine maximè conveniunt.

Quapropter si hujus insulæ homines in literarum studiis eximios, qui Græcè aliquando scripserint, Italici nostris admisceam, profectò rem me facturum arbitror, quâ quidem augeri Italiæ dignitatem omnes intelligant.

Atque ut ab Empedocle incipiam: Hic fuit Agrigentinus ex Agrigento, sive Agraga (utroque enim modo dicitur,) nobilissima Sicilia civitate. Idem (ut ait Cicero) poëta, & physicus, sed physicus potius quàm poëta Aristotelis judicio nuncupandus, quem fuisse Pythagoræ discipulum in sua historia Timæus prodidit, quamvis alii dicant Parmenidis, & ab eo mirificè adamatum. Hujus complura apud Aristotelem leguntur carmina, quem invenisse artem Rhetoricam, referente Laertio, Aristoteles in Sophista scriptum reliquit. Lustrasse autem terrarum orbem, ut magiam disceret, tradit noster Plinius, de cujus morte Horatius in Poetica.

Excelluerunt quoque duo summi oratores genere Siculi, Corax, & Tisias, qui artem dicendi & ejus præcepta primi conscripserunt. Hanc autem rem ab Aristotele literis commissam in Bruto repetit Cicero. Plato in Phædro Tisiam, & Gogriam simul nominat De eisdem Quintilianus libro tertio, *Artium* (inquit) *scriptores antiquissimi Corax, & Tisias, quos inssecutus est vir ejusdem insulæ Gorgias Leontinus, Empedoclis, ut traditur, discipulus.*

Numeratur inter Siculos doctri-

nâ prædiros Nicetas, vel (ut ipsum appellat Laërtius) Iceras patriâ Syracusanus, quem quidem primum putâsse terram immobili manente cœlo in orbem ferri nonnulli tradiderunt. De hoc itâ in Academicis. Cicero: *Nicetas Syracusanus* (ut ait Theophrastus) *Cælum, Solem, Lunam, Stellâs, superâque omnia stare censit: atque præter terram rem nullam moveri, quæ circa axem se summâ celeritate convertat, & torqueat, eadêmque effici omnia, quæ si stante terrâ moverentur.* Atque hoc etiam Platonem dixisse, sed paulò obscuriùs.

Syracusanus pariter fuit Monimus Diogenis discipulus; cuius (ut testatur Laërtius) meminuit Menander.

Fuit item Nymphodorus Syracusanus, quem *ᾠδὴ τῆς Ἀσίας* *ᾠδὴ πλὴν*, καὶ *ᾠδὴ τῆς ἐν τῇ Σικελίᾳ θαυμαζουμένων* scripsisse Athenæus prodidit. Idem Athenæus Alcimi Siculi adducit librum, qui inscriptus est *Italicus*.

Exitit etiam Siculus Andreas Pahormita, qui, auctore Athenæo, *Σικελικὰ τὰ γὰρ πάλιν* monumentis mandavit. An verò hic fuerit Andreas ille Medicus, cuius toties & Celsus, & Plinius, & Galenus, mentionem faciunt, incertum apud me est.

Siciliam quoque insulam maximè illustravit Diodorus natus in Agyra urbe: cuius auctoritate utitur Athenæus, tum ex libro ad Lycophronem, tum ex Italicis linguis, & ex Bibliotheca quæ est Romana historia. Floruit Caesaris Augusti temporibus.

Phlistus item Syracusanus fuit, qui in conscribenda historia ocium consumpsit, Thucydidem maximè (ut secundo de Oratore Cicero opinatur) imitatus, cuius etiam meminerunt Dionysius Halicarnassæus, & Plutarchus. Eiusdem libros enumerat Suidas.

Exitit duo Heraclidæ patriâ Syracusani, quorum uterque (Athenæus refert) *ᾠδὴ τῆς Ἀργολικῆς*, sed alter etiam *ᾠδὴ τῆς Δεσμῶν* pertractârunt.

Habitus est etiam Siculus quidam poëta nomine Orpheus ex oppido Camerino, cuius dicunt esse ad inferos descensum, de quo itâ Suidas: *Ὀρφεὺς Καμαρεινός, ἐπιποιός, ἔγραψεν ἔτι πάλιν εἰς ἄλυσιν καὶ νόσον.*

Ex urbe Syracusana originem duxit etiam Theocritus poëta ille, quem in Bucolicis secutus est Virgilius, longo tamen intervallo. Non desunt qui dicant eundem fuisse Coim, atque ex Coö Syracusam commigrâsse.

Syracusis pariter ortus est Archimedes mathematicus: de cuius ingenio, & morte Livius, Plinius & Plutarchus, item de ejus sepulchro libro quinto Tuscul. Cicero.

De alio poëta Syracusano Theodoridâ nomine, sic lib. ult. Diogenes. scribit Athenæus: *Θεοδωρίδας γὰρ ὁ Σικελικός ἐκ Κανταύριος διδουράμβω φησὶ, πᾶσα δὲ ᾠδὴ τραγῳδίαν ἔσχευεν.* hoc est, itaque Syracusius Theodoridas in Centauris hoc utitur dithyrambo: *Pix sub querno ligno stillabat.*

Præter-

Præterea Theognis Poëta Elegus patriam habuit Megaram Siciliæ civitatem, de quo Plato lib. 1. de Legibus: Ποιητὴν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐ-
χρήμεν μάρτυρα. Θεογνίην πολί-
την τῇ ἐν τῇ Σικελίᾳ Μεγαρέων.
Idem in Memnone, & Aristot. lib.
9. de Morib. Athen. quoque lib. 6.
ὡς καὶ ὁ Μεγαρεὺς Θεόγνης ἐν
παῖς ἐλεγκταίς, quarum multæ
nunc habentur vulgò.

Ex Leontio similiter Siciliæ ur-
be ortus est Gorgias orator præ-
stantissimus, Isocratis doctor, &
discipulus Empedoclis, ut in Ca-
tone Majore affirmat Cicero. Qui
de eodem pluribus aliis in locis,
sed potissimum in Oratore, ubi
Gorgiam dicit fuisse λογιστὴν
ἀελον, sumpto illo ex Phædro
Platonis vocabulo, quod sanè libro
tertio, Plato quoque qui Gorgiæ
nomine suum de Rhetorica dialo-
gum inscripsit, in Apologia & in
Memnone ejusdem meminit, quem
hominum primum auream statuam,
& solidam Delphis in templo sibi
posuisse LXX. circiter Olympiade,
noster testatur Plinius.

Exitit & alius Timæus natio-
ne Siculus, à quo se adjutum fuisse
in Naturali Historiâ fatetur Plin-
ius primo libro. De eodem plen-
unque Dionysius Halicarnasseus.

Ortum item habuit ex Messanâ
Siciliæ civitate Euhemerus anti-
quus auctor, qui (ut scribit La-
ctantius) res gestas Jovis, & cæ-
terorum, qui putantur Dii, col-
legit, historiâque contexuit ex
titulis, & inscriptionibus sacris,
quæ in antiquissimis templis habe-

banur, maximèque in fano Jovis
triphylîi, ubi auream columnam
positam esse ab ipso Jove titulus
indicat, in qua columna gesta sua
perscripsit, ut monumenta essent
posteris rerum suarum. Hunc Eu-
hemerum interpretatus & secutus
est præter cæteros Ennius, ut pri-
mo de Natura Deorum testatur
Cicero. De hoc eodem alii La-
tini scriptores, ut Varro, & Au-
gustinus, & Servius memine-
runt. Ex Græcis Sextus Empiri-
cus, & Theodoritus Thirensis,
qui quòd ipse veram de Diis scri-
pserit historiam, eorum mortes
& sepulturas demonstrando, ἁ-
θεον καὶ γέγοντα ἀλάζονα
nuncupârunt.

Postremò Siculus etiam fuit
Epicharmus, civis Syracusanus,
poëta Comicus, ut in Theage
existimat Plato, de quo Cicero
primo Tuscul. & tertio Epistola-
rum ad Q. Fratrem. Epicharmi
ἐπικοδομήσιν, id est exaggera-
tionem (ut vertit Gaza, quamvis
Soritem, & Acervalem interpre-
tari possumus, quod est argumen-
tandi genus) Aristoteles comme-
morat, & primo lib. de Ortu A-
nimal. & primo Rhetoric. De hoc
eodem Laërtius in Platonis vitâ.
Citat Athenæus complures Epi-
charmi libros.

Illud silentio non prætereun-
dum, quod ad nostrum institu-
tum attinere videtur, Herodotum
Halicarnasseum, quamvis tam in
Asia sua quàm in terra Græcia plu-
ra quidem opportuna & commo-
da reperirentur loca, in quibus

suam potuisset historiam contexere, Thurios tamen Italiæ oppidum inter Cratim & Sybarim (ut noster ait Plinius) sibi elegisse, ubi confectio divino opere patris historiæ nomen vindicaret. Quandoquidem non ignorabat eam esse Italiæ naturam, (sive id cœli temperatione proveniat, sive quodd hoc proprium ei munus dederit Deus:) ut non modò acuta & perspicacia semper gignat ingenia, verùm & quæ ex aliis Europæ regionibus ad seipsam accedant incolendam, ea & magis eximia atque præstantia reddere soleat.

Id denique libet adjungere, Flavium Philostratum duos nominare Sophistas genere Italos, Ælianum Romanum, & Aspasium Ravenatam, qui sua animi sensa literis mandantes, Græcâ oratione usi sunt.

At Galli fortè linguam Græcam suam quoque esse contendant propterea quod Massiliæ jam Græca studia & literæ vigerint. Quasi verò Galliatantam hominum copiâ qui Græcè scripserint, artes & disciplinas invenerint, à quibus summi Græciæ viri multa accipere, & docere non erubuerint, quantam Italia in medium possit afferre Vix unum habuit eundemque Sophistam (ut Philostratus asserit) Phavorinum, cujus toties mentionem facit Gellius, qui ortus Arelate, quæ est Galliæ Narbonensis civitas, Cæsarum Trajani & Adriani temporibus illustri laude celebratus est. De quo sic Flavius Philostratus in libris Sophistarum :

τὸν Φαβοῦνον τὸν φιλόσοφον ἢ ἐν γλωσσίᾳ ἐν τοῖς σοφισταῖς ἐκ-
ήρτυπεν. ἐκ μὲν γὰρ τῆς ἐκείνου
Γαλατίας ἐστὶν Ἀρελάτης πό-
λεως ἢ ἐπὶ Ροδανῶ ὀρίσσει.

Hos tibi clarissimos viros, Adame, quorum monumentis in magno honore jam habita est & nunc habetur Italia, hâc meâ ad te-
pistolâ enumerare volui, ut si quando Germanis, Hispanis, Gallis, legere hæc nostra, contigerit; ii (tametsi nostris temporibus magnos in literis fecisse progressus sibi ipsis visi sunt) sese tamen jactare & gloriari paulùm desinant, & nos Italos præ se nolint continere. Tot enim, & tam multos eruditos viros omnibus sculustulit, ac nunc etiam fert continenter Italia, ut Europa universa ad omnem animi excellentiam Italiæ ope & auxilio egere videatur.

Quapropter non possum complures nostræ ætatis præstantissimos homines eosdémque Italos non incusare, qui cùm Græcam & Latinam habeamus linguam, quæ quidem nostræ propriæque sunt, iis tamen posthabitis in Etrusco sermone totam ætatem inutiliter conterunt: nec illis venit in mentem, hunc ipsum fuisse tunc exortum, cùm in Italiam infusa peregrinitas Latini sermonis dignitatem & decorẽ corrupti depravavitque. in qua quidem verborum colluvie tres excelluere nostrates viri, Danthes, Petrarcha, & Boccatus, non, meo tamen iudicio, tam absoluti atque perfecti ut non aliquid eis vitio verti possit. Nam à Danthe postulari
verba

verba magis splendida, & ornata: In Petrarcha res & sententias verbis subjectas requiri: Majorem in Boccacio desiderari prudentiam satis apparet. Sed non est nostros hîc reprehendendi locus.

Restat igitur, mi Adame, ut quando nostra Italia meritò utriusque linguæ parens atque alrix dici potest, in eis & loquendo & scribendo continenter versemur; Etruscum verò sermonem effugiamus

tanquam scopulum, atque ex doctorum hominum conventibus explo- damus, nec eo nobis ullo modo uti liceat, nisi cùm agere cum imperitorum vulgo necesse fuerit. Quod sanè si facere neglexerimus, vereor equidem nè nostra Italia, quæ nunc in augendâ & honestandâ Thuscâ linguâ magis quàm par sit, occupa- ta est, foedâ & intolerandâ barba- rie omnes Europæ nationes tandem sit superatura. Vale.

F I N I S.

Kk 3

I

Ex

Τ Ο Υ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΤΙΜΑΙΟΣ ΛΟΚΡΟΣ

περὶ Ψυχᾶς κόσμου, καὶ φύσεως.

P L A T O N I S
T I M Æ U S L O C R U S
De Anima Mundi,
Id est N A T U R A .

CANTABRIGIÆ:

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi,
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

p^o
 on
 em
 Ti
 tim
 dir
 &
 ad
 Et
 mu
 ep
 ho
 Vifi
 mas
 tiff
 nere
 nu

D E
T I M Æ O L O C R O

Veterum Testimonia.

P L A T O in T I M Æ O.

Tίμαχος τε γὰρ ἔδῃ δῖνομωζέτης ὡν πόλεως τῆς ἐν
Ἰταλίᾳ Λοκρίδος, ἑστία καὶ γένει ἑδενὸς ὕσε-
ρος ὡν τῆς ἐκεῖ, τὰς μεγίστας μὲν ἀρχαίς τε καὶ τιμαῖς
ἐν τῇ πόλει μετακχεύεσθαι, φιλοσοφίας δ' αὖ, καὶ
ἐμὴν δόξαν, ἐπὶ ἄκρον ἀπάσης ἐδήλυνεν. *Nam &*
Timaeus hic cūm esset à Locris civitate in Italia op-
timis legibus fundatā, neque quoquam civium aut
divitiis aut genere inferior, summos in ea civitate
& honores & Magistratus gessit, & ut ego arbitror,
ad summum in omni Philosophiā fastigium pervenit.
Et paulo post, Ἐδοξε γὰρ ἡμῖν Τίμαχον μὲν, ἀπὲρ ἀστρο-
νομώτατον ἡμῶν, καὶ περὶ φύσεως τῆ παντὸς εἶδέναι μέγιστα
ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν, ἀρχόμενον δὲ τῆς τῆ
ἡσυχίας γενέσεως, τελευτῶνται δ' εἰς ἀνθρώπων φύσιν.
Visum est enim nobis, ut Timaeus, utpote Astronomia
maximè peritus, & qui in scientia naturæ Universi po-
tissimūm operam collocavit, primas dicendi partes susti-
neret, ab ipsa mundi generatione incipiens, & in homi-
num procreatione finiens.

TIMÆO LOCRO.

Cicero Libro 5. de Finibus.

Cur Plato Ægyptum peragravit, ut à sacerdotibus barbaris numeros & cœlestia acciperet? cur post Tarentum ad Archytam? cur ad ceteros Pythagoreos, Echecratem, Timæum, Acrionem Locros, ut cùm Socratem expressisset, adjungeret Pythagoreorum disciplinam, eaque quæ Socrates repudiabat, addisceret? Et lib. 1. Tuscul. Quæstionum, Platonem ferunt ut Pythagoreos cognosceret in Italiam venisse, & in ea cùm alios multos tum Archytam, Timæumque cognovisse, & didicisse Pythagorea omnia.

Clemens Alexandrinus Stromatum lib. 5°.

Τίμαιος ὁ Λοκρὸς ἐν τῷ φυσικῷ συγγράμματι λέξιν ὠδέ μιν μαρτυρήσει. Μία ἀρχὴ πάντων ὅσιν ἀκίνητος· εἰ γὰρ ἐκίνητο, οὐκ ἂν ἦν ἐπὶ ἀρχῇ, ἀλλ' ὁκείνα ἔξ ἧς αὖ ἀρχὴ ἐγένετο. *Timæus Locrus in Libro de Natura huius verbis mihi feret testimonium.* Unum principium omnium est infectum. Si enim esset factum, non esset utique amplius principium, sed illud ex quo factum est principium, vel, ex quo tanquam principio factum est, legitur enim ἔξ ἧς ἀρχὴ ἐκίνητο, apud Theodoretum, qui eundem locum citat, sermone 2° de Principio.

Vide S. Hieron. adv. Ruffinum, ubi eadem ferè habes.

Iamblichus in Nicomachi Arithmetica, de Musica proportionem agens. *Ευρίσκονται γὰρ πολλοὶ τῶν Πυθαγορείων αὐτῇ χρηρμένοι, ὥσπερ Αἰσίδατος ὁ Κροτωνιάτης, καὶ Τίμαιος ὁ Λοκρὸς.* Quare multi Pythagorei inveniantur qui illa sunt usi, ut Aristaeus Crotoniates, & Timæus Locrus, &c. Et rursus agens de proportionem Geometrica.

Τίμαιος

TIMÆO LOCRO.

Τίμαιός τ' ἐν ὁ Λοκρός, ἐν τῷ περὶ φύσεως κῆσμε καὶ ψυχᾶς, (ἀφ' ἧπερ ἐφοδιαζέντα Πλάτωνα τὸν διὰ τῆτο φερώνυμον Τίμαιον συντάξαι λέγουσιν, ὧν ἔστι καὶ ὁ τῆς Σιλλογῆς ποιήσας Τίμων λέγων ἕτως,

Πολλῶν δ' ἀργυρίων ὀλίγην ἠλλάξατο βέβλον

"Ἐνθεν ἀφορμηθεὶς Τιμαιογραφεῖν ἐπεχείρει.)

ἕως πῶς φησί. τελευτῶν γὰρ ὧντινωνέν ὄρων ὅταν καὶ τὰ δια-
τάγματα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐτάθη πρὸς ἄλλα (ἢ ἄλλαλα)
τότε δὴ τὸ μέσον ῥυσμῶ δίκης ὁρήμεθα πρὸς τὸ πρῶτον, ὅπ-
περ τὸ τελευτῶν ποτ' αὐτὸ, καὶ πάλιν, καὶ παρελλάξ.

*Quare Timæus Locrus in Libro de Natura mundi atq; Ani-
mā (ex quo instructum Platonem Timæum cognominem compo-
suisse ferunt nonnulli, inter quos etiam est Timon Sillogra-
phus, ita scribens,*

Magno nummorum numero parvum emit librum,

Unde materiam nactus aggressus est Timæum scribere.)

*ita loquitur. (secundum interpretationem editam) Cum e-
nim tres quidam existant termini, & intervalla quoque eā-
dem ratione inter se distent, tunc videlicet medium radii in-
star videmus ad primum esse, quod tertium est ad ipsum, &
contrariā vice, commutatīque intervallis.*

Syriani Testimonium vide ad Ocellum.

Proclus Diadochus in Commentario in Timæ-
um Platonis.

Κ ΑΙ' γὰρ καὶ αὐτὸ τῷ Πυθαγορικῷ Τιμαίῳ γεγάμη-
ται. καὶ φύσεως τὸν Πυθαγορικὸν τρόπον διατάττε-
ται. ἔνθεν ἀφορμηθεὶς ὁ Πλάτων Τιμαιογραφεῖν ἐπεχείρει,
καὶ τὸν Σιλλογράφον. ὁ καὶ πρὸς τὴν ξαμνὴν τῶν ὑπομνημά-
των, ἵν' ἐχρήσθαι γινώσκων πῶς καὶ ὁ Πλάτων Τιμαίος
λέγει

T I M Æ O L O C R O.

λέγει ταυτὰ ἐκείνῳ, τίνα ὃ πρὸς ἡμᾶς, τίνα ὃ καὶ διάφορα.
*Etenim Liber Timæi Pythagorei de Natura Pythagorico more
disponitur. Unde materiam nactus Plato Timæum scribere
aggressus est, secundum Sillographum. Quem librum etiam
Commentariis nostris præfiximus, ut noscere possimus que-
nam Platonis Timæus tradit illi consentanea, quam addi-
dit, quam etiam dissentanea. Hunc igitur Librum ab ipso
conservatum, & à nobis editum in Commentariis sæpe ci-
tat Proclus, quem nunc περὶ φύσεως indigitat, nunc
περὶ ποικίλης.*

Damascius περὶ ἀρχῶν MS.

Xρόνος ἅμα τῷ ἔσαν ἡ καὶ τὸν Τίμαιον, Tempus si-
mul cum coelo factum est, juxta Timæum, & ali-
bi, αἰώνων [1. αἰώνων] εἰκὼν τὸν χρόνον ὃ Τίμαιος
πεποίηκε, sæculorum imaginem Timæus fecit tempus,
& alibi, sæpe.

Æneas Gazæus in Theophrasto.

Oὅτι δὴ Πλάτων τὸν Τίμαιον ὁμιλεῖ, Plato
Timæum explicans.

Suidas in Lexico.

Tίμαιος Λοκρός, Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, μα-
θηματικῶν, περὶ φύσεως, περὶ τῆς Πυθαγόρου βίης.
*Timæus Locrus, Philosophus Pythagoreus, Mathema-
tica, de Natura, de Vita Pythagore.*

va.
m
ere
iam
ne
di-
plo
ci-
ane

fi-
li-
G.
is,

co

-
%.
s-

str
ron
dill
de
mu
me
cu
do
ran
me
qu
773

TIMAIΩ TΩ ΛΟΚΡΩ

ΠΕΡΙ

ΨΥΧΑΣ ΚΟΣΜΩ,

Καὶ Φύσεσ.

TIMÆI LOCRI

DE

ANIMA MUNDI,

Id est Natura.

ARGUMENTUM.

VERE aureus libellus, & purioris priscorum philosophorum doctrinæ pulcherrimum *μνημόσυνον*, superioris verò disputationis à Platone copiosè de Natura perscriptæ verum autographum: cui fusiùs & dilucidius nimirum explicandò commentarij vice illa adhibita est. unde nomen etiam autoris retinuit Platonis candor. Nos, nè actum agamus, summis tantùm capitibus notatis, hæc autographi verba ad commentarium revocabimus. nam & libri subjectum & ipsa *οἰκονομία* planè cum illo consentiunt. illic latior & magnificentior via, hîc ejusdem doctrinæ certa & perspicua animadvertuntur vestigia. Hoc tamen notandum, Platonem, ad doctrinam amplificandam, sæda quædam commenta ex Ægyptiorum scholis putidâ quâdam diligentia illuc congestisse, quæ commodius & modestius hîc notantur à Timæo: veluti sunt nugæ *περὶ ματαρύσεως*, in quibus sanè nimius est Plato. hîc notantur quidem, sed

sed ita ut & confictæ dicantur, & ξέναι πικραίνει appellantur, quibus minimè sit fides adhibenda: eas tamen necessariò dici, ut tam horribili poenarum denuntiatione homines à sceleribus absterreantur. Fuit autem hic Timæus Locrus, Pythagoreus philosophus, purioris philosophiæ, ut apparet, peritissimus: ut non immeritò eum quasi archetypum in physicis rebus explicandis sibi proposuerit Plato. Quo tempore vixerit, dubitatur, quidam Platone antiquiorem, quidam ei σύγχροτον fuisse arbitrantur.

AXIOMATA & THEOREMATATA petantur quoque ex superiori disputatione.

ΤΙΜΑΙΟΣ ὁ Λο-

κρός τάδε ἔφα.

Δύο αἰτίας εἶμιεν ἥς

συνπάντων νόον

μὲν, ἥς καὶ λό-

γον γεννομένην ἀνάγκην δέ,

ἥς βίᾳ καὶ τῆς δυνάμεως ἥς σω-

μάτων. τετέων δέ, τὸν μὲν,

τῆς τὰ κατὰ φύσιν

Legitur e- εἶμιεν, θεὸν τε ὄντι

tiam τὰ κα- μένειν, ἀρχάν

δωρ. τε ἥς ἀέτερον. τὰ

δ' ἐπὶ οὐρανῷ τε καὶ

συναιπᾷ, εἰς ἀνάγκην ἀνάγκ-

ας. τὰ δ' ἑξέμπαυτα, ἰδέαν, ὕ-

λαν, αἰδητόν τε, ὃ ἐκ γόνον τε-

τέων. καὶ τὸ μὲν, εἶμιεν ἀγνά-

τόν τε καὶ ἀκινητόν, καὶ μέρον

τε, καὶ τῆς ταυτῷ φύσιν, νο-

εἶτον τε καὶ ὁρατόν, ὃ ἔστιν

νοητόν, ὁκόσα ἐν μεταβολῇ ἐν π.

τοῖς τινὲς γὰρ πλὴν ἰδέαν λέγουσιν

rerum singularū vicissitudinibus constans & perpetuū exemplar, ἰδέαν δὲ

I MÆ U S Locrus

hæc dixit, Duas esse

rerum omnium cau-

sas: Mentem qui-

dem, earum quæ ra-

tionem quādam nascuntur, & Ne-

cessitatem earum quæ existunt vi

quādam, secundum corporum po-

tentias & facultates. Harum re-

rum, id est Naturæ bonorum, op-

timum esse quoddam rerum opti-

marum principium, & Deum vo-

cari: ea verò quæ consequuntur &

tanquam adjuvantes causæ acce-

dunt, ad Necessitatem reduci. [1.]

omnia enim esse Ideam, Materi-

am, Sensile, veluti illarum sortum.

& hanc quidem esse ingenitam &

immobilem. Esse præterea in hac

naturæ universitate quiddam quod

maneat, & intelligibile sit, rerum

genitarum, quæ quidem in perpetuo

quodā mutationum fluxu versantur,

exemplar. huiusmodi nimirum in his

[1.] De principiis rerum naturalium, Materiæ & Formæ. Harum naturarum causarum Deus est summa & princeps causa, ἀρχὴ τῶν ἀφ' ἧς πάντα γίνονται, ἀρχὴ πάντων, ἀρχὴ πάντων, ἀρχὴ πάντων. Itā Deus universi opifex agnoscitur. Vide in Tim. Plat. pag. xxviii, usque ad xxx.

[2.] Rerum naturalium mirabilis οἰκονομία. Formā, Materiā, Sensile, Formā & Materiā in mente Dei, vis & ἰσχύς, unde res creatæ produnt veluti sortus, Opificis decreto. a pag. xlviii, usque ad liii.

ἡ νοεῖσθ. τὰν δ' ὕλαν, ἐκμα-
γῶσιν καὶ ματέρα, πιδάναν τε καὶ
ἡγναπικὴν εἰμὼ τὰς τείτας ἐσῆας.
ἡξαμέναν γὰρ τὰ ὁμοιώματα εἰς ἐ-
αυτὰν, καὶ οὗ ἀναμαξαμέναν, ἀπο-

τελεῖν * πάντα τὰ

Legitur etiam
tāta tā γα-
νῆματα. Ραυ-
λο ποστ. ἀμορ-
πον, προ ἀμορ-
πον.

ἡγνύματα. ταύται

δὲ τὰν ὕλαν αἰδῶ-

ον μὲν ἔφα, ἡ μὲν

ἀκίνατον. ἀμορ-

πον δὲ καὶ αὐτὰν

ἡ ἀγνύματα, δεχομένην ὅτι πᾶ-

σαν μορφάν. τὰν δὲ πρὶ τὰ σῶ-

ματα, μείσων εἰμὼ, καὶ τὰς

πατέρων οὐσίῃ. ποταγορῶντι

δὲ τὰν ὕλαν, τόπον καὶ χώραν.

δοῶν αἰδῶ ἀρχαὶ ἐναντία. ἀν

τὰ μὲν εἰδῶ λόγον ἔχει ἀρρενός

τε καὶ πατέρος. αἰδῶ ὕλα, θηλε-

ες τε καὶ ματέρῃ. τείτα δὲ εἰδῶ,

τὰ ἐκ τέτων ἐκρονα. τείτα δὲ ὄν-

τα, τείτα γνωεῖσθ. τὰν μὲν

ιδῶν, νόον κατ' ὁπσιμῶν. τὰν

δὲ ὕλαν, λογισμῶ νόον. τὰ

μὲν κατ' ὁπσιμῶν νοεῖσθ, ἀλλὰ

κατ' ἀναλογίαν. τὰ δὲ

ἀποἡγνάματα, αἰδῶσι καὶ δῶ-

ξα. πρὶν δὲ ὡραῖον ἡγνῶσθ,

λόγῳ ἡσιν ιδῶ τε καὶ ὕλα, καὶ

ὁ θεὸς δαμυργὸς τῶ βελτίο-

νῷ. ἐπεὶ δὲ τὸ πρεσβύτερον

ἡγνῶν ὅτι πᾶ νεωτέρω, καὶ τὸ

τεταγμένον πρὶ τῶ ἀτάκτω, ἀ-

μαρτῶν ὡν ὁ θεός, ὁρῶν τε τὰν

ὕλαν δεχομένην τὰν ιδῶν καὶ

ἀπομαρτῶν, πανπῶς μὲν,

& mentē comprehendī. Materi-
am autem esse expressum rerum si-
mulacrum, & matrem & nutricem,
& ad generationem Tertix essen-
tix aptam. quum enim effigies re-
rum in sese susceperit & veluti im-
presserit, hos fœtus producere.

[1.] Hanc verò Materiam aiebat
esse sempiternam, nec verò mobi-
lem: & ab omni forma & figura
per se immunem & liberam, quas-
libet tamen formas recipientem. cir-
ca verò corpora dividuam esse, &
alterius naturæ participem. Appel-
lant autem Materiam, Locum &
Sedem. Duo hæc igitur sunt con-
traria principia. Idea quidem id
est [Forma] rationem habet ma-
ris & patris: Materia autem, fœ-
minæ & matris: Tertiam verò es-
se essentiam, ea quæ ex his, ut fœ-
tus, nascuntur. Quum hæc tria
sint, tribus quoque modis cognosci:
Formam quidem, mente & scien-
tia: Materiam adulterinā quādam
ratiocinatione (quod videlicet non
rectā quādam & æquā rei ani-
madversione, sed ex proportionē
quādam & collatione intelligatur)
Fœtus verò qui ex illis nascuntur,
sensu & opinione. Antequam igitur
Cælum extaret, [2.] ratione e-
rant Forma & Materia, & quidem
Deus ille erat melioris opifex.
Quandoquidem igitur antiquius ju-
niore præstātius est, & id quod ordi-
natū est inordinato, Deus quū nimi-
rū bonus sit, & videret Materiā re-
cipere formā, & alterari variè quidē,

[1.] Materix primæ descriptio, & ministerium in opificio naturæ. Ibidem.

[2.] Mundi ἰουταξία, & penē æterna firmitas. Pag. jam notatis: ubi hæc
crunt diligenter perquirenda suis locis.

ἀτάκτως δ' ἐ, ἐδ' εἴτ' εἰς τὰ ξιν αὐ-
τὰν ἄλῃ, καὶ ἔξ ἀορίστων μεταβο-
λᾶν, εἰς ὁρίσμεν ἡ καταστῶσαι· ἵν'
ὁ μολογοῖ τὰ ἰ διακρίσεις τ' ὁ σωμα-
των γίγνοιτο, καὶ μὴ κατ' αὐτόμα-
τον ἕκαστος δέχριντο. ἐποίησεν
ὦν τὸνδε τὸν κόσμον ἔξ ἀπό-
σας τὰς ὕλας, ὅρην αὐτὸν κα-
τασκευάσας τὰς τῶ ὄντων φύ-
σιν, διὰ τὸ πάντα τὰλλα ἐν
αὐτῷ περιέχειν, ἓνα, μονογενῆ,
τέλειον, ἐμφυχόν τε καὶ λογι-
κόν. (κρέσσονα γὰρ τὰ δε ἀψύ-
χου καὶ ἀλόγου ἐστίν) καὶ σφαιρο-
ειδὲς σῶμα· τελειότερον γὰρ τῶν
ἄλλων σωματικῶν ὡς ἴστω. διὰ τὸ
ὦν αἰεὶ ὡς ἴστω ποιῆν, ἴστω
ἐποίησεν θεὸν ἡμιόμοτον, ἕ-
ποκα φθορησόμενον ὡς ἄλλω
αἰτίῳ, ἔξω τῷ αὐτὸν συντε-
ταγμένῳ θεῷ, ἔποκα δ' ἡλετο
αὐτὸν διαλύειν. ἀλλ' ἐ γὰρ τὰ-
μαθὼ ὅτι ὁρᾶν ὅτι φθορὰν γεν-
νάματ' ἡμῶν. διαμῆναι ἄ-
ρα, ποῖόςδε ὦν, ἀφ' ὧν καὶ
ἀνθρώπων καὶ μακρίων. κρέ-
σσος δ' ὅτι ἡμιόμοτον, ἐπεὶ ὡς
τῷ κρεττίῳ αἰτίῳ ἐγένετο, ἀ-
φ' ὧν καὶ ἐκ εἰς χειρὸς κματα
ἡμῶν εἰσὶν, ἀλλ' εἰς τὰν
ἰδέαν καὶ εἰς τὰν νοετὴν εἰσὶν·
ποθ' ἄνθρωπος τὸ γεννάμενον ἀπα-
κρίβωθεν, καλλίστην τε καὶ ἀπα-
ρετήρητον γίγνεται. τέλει δ'
αἰεὶ κατ' τὰ αἰσθητά ὅτι,

di ut novā quādam operā emendari minimè debeant. Perfe-
ctus verò semper est mundus, rerum sensilium comparatione :

sed tamen inordinate : vidit quo-
que opus esse ut eam ipse in ordinē
reduceret, & ex indefinitis muta-
tionibus ad certam definitamque
constitueret : ut corporum distin-
ctiones mutuā ratione inter se re-
sponderent, neque temere vicissitudi-
nes ultrò citròque reciperent. Hunc
igitur mundum ex omni materia
creavit Deus, universique naturam
terminum ipsum circumscriptis at-
que definiit : quod videlicet omnia
alia in seipso complectatur, quippe
quod unum sit unigenitum, perfe-
ctum, animā & ratione præditum
(sic enim melius erat futurum,
quàm illud quod animæ & rationis
est expers) globoso corpore. (hæc
enim figura omnibus figuris perfe-
ctior est.) Quum igitur Deus vel-
let pulcherrimum fœtum producere,
hunc effecit Deum genitum, nun-
quam corrumpendum ab alia causa,
præterquam à Deo qui ipsum com-
posuit, siquando voluerit ipsū dissol-
vere. At non est boni genitoris, ad
sui fœtus, & pulcherrimi quidem
illius, perniciem impelli. Perma-
net igitur mundus constanter talis
qualis est creatus à Deo, ab omni
corruptione liber & interitu, beatus,
optimus rerum omnium genitarum :
quandoquidem ab optima causa ex-
titit, proponente sibi non exem-
plaria quædam manuum opificio e-
dita, sed illam Ideam intelligibi-
lemque essentiam : ad quam vide-
licet quum res ipsæ exquisitæ quæ-
dam ratione effectæ fuerint, pul-
cherrimæ extiterunt, & hujusmo-

ἐπὶ καὶ τὸ παρόδειγμα τῆνο
αὐτῆς περιέχον πάντα τὰ * νοα-
τά ζῶα ἐν αὐτῷ,
ἐξ ἧς ἐκτὸς ἀπέλι-
πεν ἄλλο, ὅρθον ὦν

νοατῶν παντελὴς, ὥς ὅδε ὁ
κόσμος αἰδητῶν. περιὸς δὲ ὦν,
ἐκτὸς τε καὶ ὁρατὸς, ὡς μεμώ-
ρεται, περὶ τε καὶ ἡμῶν με-
ταξὺ αἰθέρος καὶ ὕδατος. ἐν
παντελέων ὅσων ἐστὶν ὁ σῶμα
πάντων, τὰ ὅλα ἐν αὐτῷ ἐντὶ,
ὥς μὴ ποταμὸς μέσθῃ σπολαιοῦ
ἐκτὸς αὐτῶν. ἵνα ἡ αὐταρ-
κείαν τὸ τῷ παντὸς σῶμα,
ἀκέραιον ἡμῶν ἐκτὸς κερῶν. ὃ γὰρ
ἡ δόξα τῶν ἄλλων, καὶ ἡ
ἐκτὸς. τὰ γὰρ κατὰ ἀείσαν ἀ-
ναλογίαν σωτηριεῖν ἐν ἰσο-
σταμίᾳ, ὅτε κρατὶ ἀλλήλων
ἐκ μέρεσιν, ὅτε κρατέται. ὥς
τὰ μὲν, αὖξαν, τὰ δὲ φθί-
νη λαμβάνειν. μὲν δὲ ἐν σω-
τηριᾷ ἀδιαλύτῳ καὶ λόγον ἀ-
μεν. τῶν γὰρ ὧν πᾶν ὅσον ὅρων
ἵνα καὶ τὰ διαστήματα κατὰ ὅν
αὐτὸν ἐκτὸς λόγον ποτ' ἀλλα-
λα, τότε δὴ τὸ μέσον ῥυθμῶ
* δὲ καὶ ὁ ὅριμος ποτ'
αὐτῶν. τὸ περὶ ὅ, π ὅρ
τὸ περὶ ποτ' αὐτό. καὶ π
καὶ ὅρα κατ' ἐ-
κτὸς τῶν καὶ τὰξι.

quoniam & Exemplar illud quod
& omnia animalia in seipso com-
plectitur, nihil extrā reliquit ali-
ud: hoc verò Exemplar, intelli-
gibilium perfectus est terminus,
quemadmodum hic mundus, sensi-
lium. [1.] Est porro solidus, &
hujusmodi ut & tangi & cerni pos-
sit: ac proinde Terram sortitus est
& Ignem, &, quæ inter terram
& ignem media intercedunt, Aë-
rem & Aquam. E perfectis autem
constitutus est corporibus, quæ to-
ta in ipso existunt, ut nulla quidem
pars extra ipsum relicta sit: ut sit
Universi corpus absolutissimum, ut
in ipso nihil desiderari possit, &
interitui nullo modo obnoxium, ex-
tra omnem lethi noxam. Non e-
nim alia quæpiam sunt seorsim à
terra & igne, & duobus aliis inter-
mediis elementis. Nam ipsa ex op-
timæ proportionis formula, æqua-
li quâdem inter se potestate conti-
nenter, ut neque contineant neque
contineantur ex parte inter se
mutuò, ut alia incrementum, alia
diminutionem capiant: sed pro-
fectò indissolubili quâdam com-
page, optimæ cujusdam rationis
vinculo constrictæ permanant. Quæ
enim tres quidam existant termini,
& intervalla quoq; eadē illâ ratione
inter se distant: tunc videlicet mediū
radii instar videmus ad primū esse,
quod terciū est ad ipsum: & contra
intervallis, servato locorum ordine.

[1.] Mundi forma absolutissima, è perfectis corporibus constituta, perfecta
ἀναλογία: ut quidem nihil in ipso deficit, nihil superfluum, quam ele-
mentorum mirabilem proportionem explicat. Illud autem est Mundi
Corpus.

ταῦτα δ' αἰσθημένα μὴ μετ' ἰσοκρετίας, ἀνάχαρον παντί· δ' αὖ ἐχει καὶ κατὰ γῆμα καὶ κατὰ λάν κίνασιν· καθ' ὃ μὲν σφαῖρα ὄν, ὡς ὁμοιον αὐτὸ αὐτῷ, πάντα εἶμυ, καὶ πάντα τὰλλα ὁμογενέα γῆματα χωρεῖν δυνάσθαι· καδὰν δ' ἐγκύκλιον μεταβολὰν ὑποδιδόν δι' αἰῶν· μὲν δ' αὖ σφαῖρα, ἐδυνάτο καὶ ἀρεμέεσσι καὶ κινεμένα ἐν τῇ αὐτῇ συναρμώσιν χώρα, ὡς μὴ ποκα ὑπολιπεῖν, μήτε λαμβάνειν ἄλλον τόπον, τῷ ἐν μέσῳ ἴσον εἶμυ πάντα. λεϊότατον δ' ὄν ποτ' ἀκρίβειαν κατὰν ἐκτὸς ὀφείναι, ἢ ποτὶ δέετω θνατῶν ὀργάνων, ἀ διὰ τὰς χερείας τοῖς ἄλλοις ζώοις ποτάρπηται καὶ διακτα. τὰν δ' τῷ κόσμῳ ψυχὰν μεσίδεν ἑξάφας ἐπάγαγεν ἑξω, περικαλύφας αὐτὸ ὅλον αὐτῇ, κρεῖμα αὐτὰν κρεσάμυ· ἐκ τε τὰς ἀμερίσσι μορῶς καὶ τὰς μερίσσι ὑσίας· ὡς ἐν κρεῖμα ἐκ δύο πούτεων εἶμυ.

ditumque usum cæteris animantibus aptata sunt & accommodata. [3.] Animam autem mundi in ipsius medio indidit Deus, & extrâ eduxit: ipsamque universum ipsâ contexit, certo quodam temperamento con-temperatam, ex forma nimirum individua, & ex dividua essentia: ut unum quoddam temperamentum ex his duobus existat:

Hæc autem recensere, ita ut numeri & quasi articuli harum proportionum intelligantur, nequaquam fieri potest, nisi res quædam pari potestate prædita, subjectâ oculis descriptione, opponantur. quæ quidem docendi ratio opportuna est & ad figuræ & ad motus rationem repræsentandam. [2.]

Quatenus igitur Mundus globosus est figurâ, sibi que aded undiquaque similis, omnes certè alias figuras, quæ quidem unius sint generis, capere potest. Jam & ex illo circulari motu perpetuum quendam tenorem conservat. sola enim globosa illa sive circularis figura potest, & dum quiescit & dum movetur, in eodem loco aprâ quadam commensuratione componi: ut nunquam vel deficiat, vel in alium quempiam commigret locum: quoniam videlicet omnia paribus ab ipso medio distent intervallis. Quum porro lævissimus sit & prorsus æquabilis, ut nihil ad summam perfectamque æquabilitatem desiderari in eo possit: minimè indiget mortalibus instrumentis, quæ ad facilem expe-

[2.] Cur circularis sit mundi FIGURA. Iisdem pag.

[3.] De MUNDI ANIMA, id est NATURAE ORDINE, graphica & διαγραμματοδότης descriptio: præclaris exemplis illustrata: ut octo musicorum, arithmeticoꝝ numerorum harmonia, Naturæ eximius ille concentus intelligatur, oculis per hæc exempla subiectus. Diagrammatis explicationem vide in Timæo majore. Ταῦτα autem & διατέτυν articulis illam harmoniam constare docet, pag. xxxiv, usque ad xxxvii.

ἡ ποτέμιξε δύο δυνάμεις, ἀρ-
χὰς κινάσιων, τὰς τε τῶν
καὶ τὰς τῶ ἐτέρω. ἃ καὶ ἡ δυνά-
μις ἔαυτα, ἐν ἐν τῷ ῥῥῳ
συνεκίρνατο. λόγῳ δ' οὐδὲ πέν-
τες ἐντὶ κατ' ἀειδμῶς ἀρμονι-
κῶς συγκεκραμένοι. ὡς λόγως
ἡ μοῖραν διαίρηται ποτὶ ὅτι-
σιν, ὡς μὴ ἀγνοεῖν ἐξ ὧν
ἡ ψυχὰ καὶ δι' ὧν σωεσάκει. ἀν-
ὲρ ἡ δυνάμις τὰς σωματικὰς ἐστίαι
συντάττατο ὁ θεός, ὡς ὅτι λέ-
γεται ἀμύμους, (ὡς ἔτερον γὰρ τὸ
πρωτότερον καὶ δυνάμει καὶ ἡρόνῳ)
ἀλλὰ ὡς ὅτι τῆς ἐποίει, μι-
αν ἀραιρέων τὰν ὡς ὅτι μονά-
δων ὡς ὅτι τῆς ὡν, ποτὶ ὅτι
δυνάμις καὶ τῆς ὡν ἐκατοντάσι. τῶ-
ν ὡς τὰν τε διπλασίαν καὶ τῆς
πλασίαν ὡς ὅτι συλλογίζαντες, ἐσα-
μύμους τῶ ὡς ὅτι. διὰ δ' ὡς ὡς
πῶς πάντας σὺ τοῖς πληρώμασι
καὶ τοῖς ἐπογδοοῖς ὡς ὅτι καὶ λ'.
τὴν ὡς σύμματα ἀειδμῶν γενέ-
σθαι μυνιάδας ια', καὶ τῆς ὡν
χλιδάων ἐξακοσίαν ζε'. ταὶ ὡς
διαίρεσις αὐτῶν ἐντὶ, μυνιάδες
ια' δ' ὡς ζε'. τὰν μὲν ὡς τῶ
ὅτι ψυχὰν ταῦτά πῶς δι-
εῖλε.

cui duas potentias immiscuit, mo-
tuum principia, Eiusdem videlicet
& Alterius. quæ quidem Anima,
quum difficulter suscipiat mixtio-
nem, neque facile etiam ad hujus
temperamenti formulam coaluit.
Hæ autem omnes rationes sunt
contemperatæ ad numeros harmo-
nicos: quas & ipse rationes Opifex
congruenter distinxit, certis sci-
entiæ auspiciis: ut quidem mini-
mè incognitum esse possit ex qui-
bus hæc mundi anima sit constitu-
ta. Hanc verò non ultimam or-
dinavit Deus post corpoream ip-
sam essentiam, quemadmodum nos
affirmamus. (illud enim quod ho-
norarius est atque augustius & po-
testate & tempore prius est) sed
antiquiorem creavit. & quidem hoc
ordine: [1.] Quum primæ essent
unitates quatuor, unam ex illis au-
fert, ad octo Denarios & tres Cen-
tenarios. hujus autem duplum &
triplum facile est colligere, primo
numero constituto. Omnes autem
numeros cum suis supplementis &
sesquioctavis oportet esse, termi-
nos sex & triginta: omnem autem
numerum fieri, Centena & qua-
tuordecim millia, sexcenta nona-
ginta quinque. Divisiones autem
hæc sunt, CENTENA

QVATVORDECIM

MILLIA, SEXCENTA NONAGINTA QVINQVE.

Universi igitur animam hunc in modum ferè divisit.

- [1.] Διὰ τοῦτο ipsum consultò hîc omisimus: tum quòd ex majore Timæo
peti posset illius explicatio: tum quòd peculiarem locum destinaverimus
in nostris de Νοῦ, Plat. comment. in quo de Mathemat. descriptionibus,
& de earum usu ex professo agamus: nè minùs provektorum ingenia istis
figuris tanquam μωροῦν καὶ ἀλὲν, à lectione absterreantur.

ΘΕΟΝ δὲ, πὺν μὴ αἰώ-
νιον νόθον ὁρῇ μόνον ἢ ἅπαν-
των ἀρχαὶν καὶ γενέτορα πυτέ-
ων· τὸν ὃ γεννατὸν ὁφεί οἰέο-
μεν, κόσμον τε τὸνδε καὶ τὰ μέ-
ρεα αὐτῷ ὁκόπα ὡρῶν ἐν ἡ. τὰ
πρὸ αἰθέρα ὄντα, διαίρετά δι-
χα· ὡς τὰ μὲν, τὰς τῶν τῶ φύ-
σις εἶμεν· τὰ δὲ, τῷ ἐτέρῳ.
ὡν τὰ μὲν, ἔξωθεν ἄγει πάν-
τα ἐν αὐτοῖς τὰ ἐντὸς, ἀπ' ἀ-
νατολῆς ἐπὶ δύσιν τὰν καθ' ἡ-
μῶν κίνεσιν· τὰ δὲ τὰς τῷ ἐ-
τέρῳ, ἐντὸς ἀπὸ ἐσπέρας, τὰ
ποθ' ἔω μὲν ἐπαυροῦνται τε
καὶ καθ' αὐτὰ κινεῖσθαι. συμ-
περιδινέσθαι ὃ καὶ συμβεβηκός
τῶ τῶν πορῶ, καὶ ἐξοί-
σα ἐν κόσμῳ κάρρον. ἃ ὃ τῷ ἐ-
τέρῳ πορῶ, μεμεισμένα καὶ
ἁρμονικῶς λόγως, ἐς ἐπὶ κύ-
κλῳ σῶνται. ἃ μὲν ὡν
σελάνα ποπρηιότατα ἔασα ἔμ-
μνον τὰν περὶ τοῦ ἀποδίδωπ-
οῦ ἄλλοι μὲν τῶν ἐν νιανσι-
αῖν χροῶν τὸν αὐτῷ κύκλῳ ἐκ-
τελεῖ. δύο δὲ ἰσοδύναμοι ἀελίῳ
ἐν π, Ἑρμῆ τε καὶ Ἥρας· τὸν,
Ἀφροδίτας καὶ φασφόρον τοὶ
πολλοὶ καλέουσι. νομῆς γὰρ καὶ πᾶς
ὁμιλος ἐσθὺς τὰ περὶ τὰν ἰσθὺν
ἀστρονομίαν ἐν π, ἃ δὲ ἐπιστάμων
ἀνατολῶν τὰν ἐσπερίων καὶ ἑρῶν.

[2.] DEUM porro sola mens
videt in his omnibus sanè rebus,
principem autorémque & paren-
tem horum omnium. Id autem
quod genitum est, oculis videmus,
& hunc mundum per ipsius partes,
quarum quidem præcipuæ sunt
Cœlestes: quæ & ipsæ bifariam
dividuntur: ut quidem nonnullæ
sint Eiusdem naturæ, nonnullæ
Alterius. Harum aliæ quidem ex-
trinsècus ducunt omnes in ipsis in-
ternas, ab Oriente ad Occiden-
tem, universo quodam motu: ex
verò quæ ad motum Alterius perti-
nent intrà ab Occidente ad Ori-
entem reuertuntur, & peculiari
quodam motu moventur. circum-
rotantur autem per accidens Eius-
dem motu, qui in mundo præstan-
tiorè habet potestatem. At mo-
tus ille Alterius per harmonicas ra-
tiones distributus, septem circu-
lorum ordinibus distinguitur. Luna
siquidem, omnium maximè infima,
& ad terram accedens propius,
menstruum peragit circulum: Sol
autem post hanc annuo tempore
suum circulum absolvit. Duo ve-
rò pari [3.] cum Sole cursu eunt,
Mercurii & Junonis astrum: quod
Veneris sive Luciferum vulgus vo-
cat. neque enim quilibet ho-
minum cœtus rerum astronomica-
rum ex certæ cognitionis legibus,
eruditus est, neque ortuum aut
occasuum discrimina perire novit.

- [2.] Deus, per se inconspicius, in rerum naturalium opificio apparet.
Ipsarum porro rerum aliæ constantiorem habent naturam, aliæ, cado-
cam. Motum autem τῶν, uniformem quidem illam cœli motum &
σταθερῶν, varium & multiplicem explicat, in variis planetarum cur-
sibus, pag. xxxviii, usque ad x l. &c.
[3] Solis ministerium, iisdem paginis.

ὁ δὲ αὐτὸς, πόκα μὲν ἔσπε-
 ϑ γίνεται, ἐπόμενϑ τῷ
 ἁλίῳ ποσῶτον ὁκόσον μὴ ὑπὸ
 τῆς αὐγᾶς αὐτῷ ἀφανισθῆναι.
 ἦτορ δ', ἐδῶϑ, αἶψα περὶ ἀγέ-
 νηται τῷ ἁλίῳ, καὶ περὶ ἀνατέλλη
 ποτ' ὄρεθρον. φωσφόρεϑ ὧν πολ-
 λάκις μὲν γίνεται ὁ τῆς Ἀφρο-
 διτας, διὰ τὸ ὁμοδρεμεῖν ἁλί-
 ον. ἔχ' εἰς δ', ἀλλὰ πολλοὶ μὲν
 ἦν ἀπλανέων, πολλοὶ δ' ἦν πλα-
 ζομένων. πᾶς δ' ἐν μεγέθει ἀστὴρ
 ὑπὸ τὸν δείζοντα τὸν ἁλίῳ πε-
 ριγόμενϑ, ἀμέραν ἀγγέλλει.
 ποτ' δ' ἄλλοι τρεῖς, Ἀρεὸς τε καὶ
 Διὸς καὶ Κρόνου, ἔχοντι ἰδιατῆρα
 καὶ ἐνιαυτὸς ἀνίσως. ἐκτελέ-
 οντι δὲ τὸν δρόμον, περὶ κατὰ
 λάβας ποιδόμενοι, φάσας τε,
 καὶ κρύβας, καὶ ἐκλείβας, γεν-
 νῶντες ἀτρεκέας τε ἀνατολὰς καὶ
 δύσας. ἐπ' ὅ φάσας φανεροὺς ἐφ-
 ας ἡ ἑσπερία ἐκτελέοντι ποτ' τὸν
 ἅλιον, ὃς ἀμέραν ὑποδίδωμι τὸν
 ἀπ' ἀνατολᾶς ὅπῃ δύσιν αὐτῷ
 δρόμον. νύκτι δ', τὰν ὑπὸ δύσι-
 ος ἐπ' ἀνατολὰν κίνασιν κατ'
 ἄλλο ποιεῖται, ἀγόμενϑ ὑπὸ
 τῆς ταυτῷ φορεῖς. ἐνιαυτὸν
 δ', κατὰ τὸν αὐτῷ κατ' ἑαυτὸν
 κίνασιν. ἐν δ' τετέων ἦν κίνασι-
 ον, δύο ἑσπερίαν, τὰν ἑλίκα ἐκ-
 πύλλαισι, ποδάρπων μὲν καὶ μι-
 α μοῖραν ἐν ἀμερῇσι χρόνῳ
 περὶ ἀνέμῳ δ' ὅ ὑπὸ τῆς ἡμέ-
 ραν ἑλίων σφαίρας, κατ' ἐκείαν
 μέτρον, ὅρονας καὶ ἀμέρας.

discrimina designat: illo verò, dum fixarum stellarum motu rapido circum-
 volvitur, ad unumquemque circuitum, Noctem & Diem facit.

Idem enim aliquando Vesperus est,
 [i. occiduus] dum Solem sequitur,
 haftenus ut nobis conspicuus sit
 Sole lucem suam abscondente: ali-
 quando Eous vocatur [i. orienta-
 lis] quum Solem adventantem an-
 tecedat, & sub diluculum prior o-
 ritur. Lucifer igitur sæpenumero
 est Veneris stella, quòd eodem cum
 Sole cursu feratur. Non tamen u-
 nus ipse est Lucifer. nam id præ-
 stant multæ stellæ & fixarum & in-
 errantium. omne enim justâ ma-
 gnitudine astrum quod super hori-
 zontem ante Solem extat, diem
 denuntiat. Jam verò alii tres Pla-
 netæ, Martis nimirum, Jovis &
 Saturni, habent peculiare celeri-
 tates & inæquales annos. Cursus
 autem suos justis spatiis conficiunt,
 ita ut certâ exploratâque cogniti-
 one percipi possint: quippe qui cer-
 tis temporibus & appareant & late-
 ant & deficiant, veròsque ortus &
 occasus generent. Jam & manife-
 stas apparitiones orientales & oc-
 ciduas perficiunt ad Solem: qui
 Diem ex eo cursu reddit, dum
 ab oriente ad occidentem pergit:
 Noctem verò alio contrario
 modo, ex occidentis ad orientem
 motu: quatenus Sol videlicet ex
 illo Eiusdem motu defertur:
 Annum verò, quatenus suo
 & peculiari motu. Ex duobus his
 motibus Sol duplicem cursum pera-
 grat, dum universo quidem illo
 motu cœli circumfertur: & spi-
 ram gyrumque obliquo quodam mo-
 tu involvit. hoc quidem secundum
 unam partem dierum tempora &

χέινω ὃ τὰ μέρη, τὰςδε τὰς
περίόδους λέγοντι, ἀς ἐκόσμησεν
ὁ θεὸς σὺν κόσμῳ. ἔτι δὲ πάλιν
κόσμῳ ἀσφα. διότι ἔστι ἐνιαυ-
τός· ἔστι ὡρῶν περίοδοι, αἷς με-

τρῆσιν ὁ γεννατὸς
γρ. χρί- *κόσμος ἔστι. εἰκὼν
·σ.

δὲ ἔστι τῷ ἀγεννάτῳ
χέινω, ὃν αἰῶνα ποταροῦο-
μες. ὡς γὰρ ποτ' αἰδίων ὡραῖ-
γμα τὸν ἰδανικὸν κόσμον ὁ δε
ὡρανὸς ἐγεννάθη, ἔτις ὡς πάλιν
ὡραῖγμα τὸν αἰῶνα ὁ δε χρί-
νθ σὺν κόσμῳ ἐδαμικρῆθη.

Γὰρ δ' ἐν μέσῳ ἰδανικῶν, ἐ-
στὶ δεῶν, ὅςθ' τε ὄρνας καὶ ἀ-
μέρας γίνεται. δύστας τε καὶ ἀ-
νατολὰς γεννῶσι κατ' ἀποτομὰς
ἥν' οὐκ ὄντων, ὡς τὰ ὄψι καὶ
τὰ ἀποτομὰ τὰς γῆς περιγεφό-
μην. προσβύσα δ' ἐντὶ ἥν' ἐν-
τὸς ὡρανῶ σωματων. ἐδέποκα
ὑδὼς ἐγεννάθη δίχα γῆς, ἐδὲ
μάντοι ἀήρ, χαλκὸς ὑγρῶ. πῦρ
τε ἔρημον ὑγρῶ καὶ ὑλὰς ἀς ἐξά-
πτοι, ἐκ αὐτῶν διαμύροι. ὡς εἰς
πάντων καὶ βάσις ἀγαθὴ ἐρήρειται
ἐπὶ τὰς αὐτὰς ῥοπᾶς. ἀρχαὶ μὲν
ὃν ἥν' γενναμύρων, ὡς μὲν ὑπο-
κείμενον, ἀῦλα. ὡς ὃ λόγος
μορφᾶς, τὸ εἶδος. ἀπογεννά-
ματα ὃ τουτέων ἔστι τὰ σώματα,
γὰρ τε καὶ ὑδὼς, ἀήρ τε καὶ πῦρ.

ratio proportioque formæ, est Idea. harum autem fa-

[1.] Sunt verò hæc Temporis
partes, quas Circuitus vocant. De-
us autem Τ Ε Μ Π Υ Σ cum ipso
mundo ordinavit. non enim erant
astra ante tēpus, neq; proinde annus,
neq; anni tēpestates certis circuitibus
distinctæ, quibus genitum hoc tem-
pus definitur. Est autē tempus inge-
niti temporis imago, quod Æternita-
tem vocamus. Quemadmodum e-
nim hæc Universitas ad intelligibi-
lis mundi exemplar creata est, ita
& hoc tempus ad Æternitatem, ve-
luti ad exemplar quoddam, cum
mundo ab Opifice fuit constitu-
tum.

Terra porro in medio stabilita,
deorum sedes, terminus est noctis
& diei: occasus & ortus generat,
prout cœli medium orbium illorum
qui οὐκ ὄντες [i. finientes] vo-
cantur, quasi abscissionibus divi-
ditur. sic enim ex vario terræ as-
pectu eos circumscribimus atque
definimus. Antiquissimum verò
est omnium quæ in hac universita-
te sunt, corpus. neque enim Aqua
nata est sine terra, neque verò Ær
sine humido. Ignis autem humido,
veluti materiâ quâ inflammatur, de-
stitutus, handquaquam possit consi-
stere. quocirca omnium radix &
firmamentum aliorum, Terra eo-
dem moimento firmata est. Rerum
igitur creatarum, ut subjectum,
est Materia, veluti autem ra-

[1.] Τ Ε Μ Π Υ Σ descriptio, id est diei, mensis, anni διαίρεσις, ill-
dem paginis.

[2.] Elementorum ipsorum συζυγίαι, conformatio, unus pag. LIII, usque
ad LVIII.

ὅτι ἂν ᾖ ἡ εἰς, τοιαῦτα. ἅπαν
 σῶμα ἔξ ἐπιπέδων ὅτι· τὸ τοιοῦτον
 ἐκ τριγώνων, ὃν τὸ μὲν ὀρθο-
 γώνιον ἰσοσκελές ἡμιτετράγωνον,
 τὸ δὲ, ἀνισόπλευρον, ἔχον
 τὴν μέγιστα διωάμει τετραπλάσιαν
 τὰς ἐλάσσωνας. ἡ δὲ ἐλαχίστη
 ἐκ αὐτῶν γωνία, τρίτον ὀρθῆς ὅτι.
 διπλασία δὲ ταύτης, ἡ μέση. δύο
 γὰρ τρίτων ἂν ὅτι. ἡ δὲ μέγιστη
 ὀρθά, ἀμύβληται μὲν τὰς μέσας
 ἑκάστης, τετραπλάσια δὲ τὰς ἐλαχί-
 στας. τὸ δὲ ὃν τὸ τριγώνον, ἀ-
 μιγνόμενον ὅτιν, ἰσοπλευρὸν τρι-
 γώνω, δίχα τετυμμένον κατέπετο,
 ἀπὸ τὰς κορυφῶν εἰς τὰν βάσιν,
 εἰς ἰσά μέρη. δύο ὀρθογώνια
 μὲν ὃν ἐν τῇ ἐκαστέρῳ· ἀλλὰ ἐν ᾧ
 μὲν, τὰ δύο πλὴν τῶν περὶ
 τὰν ὀρθάν, μόνον ἰσά· ἐν ᾧ δὲ,
 τὰ τρεῖς πᾶσαι ἀνισά. σκολιὸν
 δὲ τὸ τοιοῦτον καλεῖσθαι· κείνο δὲ ἀ-
 μιγνόμενον, ἀρχὰ συστάσι
 γὰρ. τὸ γὰρ τετράγωνον ἐκ τετράων,
 ἐκ τετρώων ἡμιτετραγώνων
 * σὺν τεθειμένον. ἐκ
 ἡ. συντεθει-
 μων. ὃ τῶ τετραγώνω
 γεννᾶσθαι τὸν κύβον,
 ἐδραϊότα πν καὶ σταθεῖον πάντῃ
 σῶμα, ἔξ μὲν πλὴν ὅτι, ὅτι τὸ
 δὲ γωνίας ἔχον. κατὰ τὸ δὲ, βα-
 ρυτάτον τε καὶ δυσκίνητον ἂν γὰρ,
 ἀμετάβλητόν τε σῶμα εἰς ἄλ-
 λα, διὰ τὸ ἀκίνη-
 ἡ. ἄλλο. νύκτον εἶναι τῶ ἀλ-
 λῳ ἡμῶν τῶ τετράγωνῳ, μόνον γὰρ ἂν
 γὰρ αἰδίον στοιχεῖον ἔχει τὸ ἀμικ-

quorum quidem huiusmodi est ge-
 neratio atque productio. Omne
 corpus ex planis constat : hoc verò
 ex Triangulis : quorum alter qui-
 dem est ex rectis angulis æqualium
 laterum, semiquadrangulus : alter
 autem inæqualium laterum, qui ha-
 bet maiorem angulum potentiâ tri-
 plum minoris. minimus verò in ip-
 so angulus, tertia recti pars est : hu-
 jus autem duplum, medius est. hic
 enim duarum tertiarum partium
 est : maximus autem rectus ad me-
 diam sesquialteram proportionem
 habet : triplus autem est ad mini-
 mum. Hic igitur triangulus, semi-
 quadrangulus est, quatenus cum
 æquilatelo triangulo comparatur,
 perpendicularo bifariam abscisso à
 vertice ad imum, in partes æqua-
 les. duo igitur utrique sunt re-
 ctanguli : at in uno, duo quidem
 latera, quæ quidem in recto sunt,
 æqualia sunt tantum, in altero au-
 tem omnia tria inæqualia. Hæc
 verò figura Obliqua vocetur. Ille
 autem semiquadrangulus primordi-
 um fuit constituendæ terræ. nam
 quadrangulus ex his quatuor vide-
 licet quadrangulis componitur. ex
 quadrangulo verò cubus generatur,
 omnium corporum firmissimum &
 maximè statarium, ut nullam in
 partem moveri possit : utpote quod
 sex latera, octo autem habeat an-
 gulos Hæc nimirum constitutione
 Terra elementum est & gravissi-
 mum & difficulter mobile : huius-
 modi quidem certè ut in aliud cor-
 pus transmutari nullo modo possit,
 quod nullam habeat cum ullo triangulorum genere communitatem. sola
 enim terra proprium habet & peculiare elementum, Semiquadrangulum.

ΘΕΟΝ δὲ, τὸν μὲν αἰώ-
νιον νότον ὁρῶν μόνον ἢ ἀπὸ πάν-
των ἀρχαρχὸν καὶ γενέτορα τούτων
· τὸν δὲ γεννατὸν ὅστις ὁρέο-
μεν, κόσμον τε τὸνδε καὶ τὰ μέ-
ρεα αὐτῷ ὁκόπα ὡρᾶν ἐν τῇ τὰ-
τῳ αὐθέει ὄντα, διαίρετά δι-
χα· ὡς τὰ μὲν, τὰς ταυτῶ φύ-
σις εἶμυ· τὰ δὲ, τῷ ἐτέρῳ.
ὦν τὰ μὲν, ἔξωθεν ἀγχι πάν-
τα ἐν αὐτοῖς τὰ ἐντὸς, ἀπ' ἀ-
ναπαλᾶς ἐπὶ δύνει τὰν καθ' ἑ-
καστὴν κίνησιν· τὰ δὲ τὰς τῷ ἐ-
τέρῳ, ἐντὸς ἀπὸ ἐπείρας, τὰ
ποθ' ἔω μὲν ἐπαπαρεργάζονται τε
καὶ καθ' αὐτὰ κινεῖσθαι. συμ-
πεδινέειται ὅτι καὶ συμβεβηκὸς
τῶ ταυτῷ φορᾷ, καὶ ἐξοί-
σα ἐν κόσμῳ κάρρον. ἃ δὲ τῷ ἐ-
τέρῳ φορᾷ, μεμεισμένα καὶ
ἁρμονικῶς λόγως, ἐς ἐπὶ κύ-
κλως σιωτέονται. ἃ μὲν ὦν
σελάνα ποηιοτάτα ἔασα ἔμ-
μνον τὰν ἀφίεον ἀποδίδωσι·
ὅτι ἄλλοι μὲν ταύτων ἐνιαυσι-
αῖα χρόνῳ τὸν αὐτῷ κύκλον ἐκ-
τελεῖ. ὅσοι δ' ἰσόθεμοι ἀελίῳ
ἐντὶ, Ἑρμῇ τε καὶ Ἥρας· τὸν,
Ἀφροδίτας καὶ Φωσφόρον τοὶ
πολλοὶ καλεῖσιν. νομῶς δὲ καὶ πᾶς
ὁμιλος ἐς σφὸς τὰ περὶ τὰν ἱερῶν
ἀστρονομίαν ἐντὶ, ἐδ' ἐπιστάμων
ἀνατολᾶν τὰν ἐπερίων καὶ ἐρώων.

[2.] DEUM porro sola men-
videt in his omnibus sanè rebus,
principem autorémque & paren-
tem horum omnium. Id autem
quod genitum est, oculis videmus,
& hunc mundum per ipsius partes,
quarum quidem præcipuæ sunt
Cœlestes: quæ & ipsæ bifariam
dividuntur: ut quidem nonnullæ
sint Ejusdem naturæ, nonnullæ
Alterius. Harum aliæ quidem ex-
trinsecus ducunt omnes in ipsis in-
ternas, ab Oriente ad Occiden-
tem, univerto quodam motu: ex
verò quæ ad motum Alterius perti-
nent intrā ab Occidente ad Ori-
entem revertuntur, & peculiari
quodam motu moventur. circum-
rotantur autem per accidens Ejus-
dem motu, qui in mundo præstan-
torem habet potestatem. At mo-
tus ille Alterius per harmonicas ra-
tiones distributus, septem circulo-
rum ordinibus distinguitur. Luna
siquidem, omnium maximè infima,
& ad terram accedens propius,
menstruum peragit circulum: Sol
autem post hanc annuo tempore
suum circulum absolvit. Duo ve-
rò pari [3.] cum Sole cursu eunt,
Mercurii & Junonis astrum: quod
Veneris sive Luciferum vulgus vo-
cat. neque enim quilibet ho-
minum cœtus rerum astronomica-
rum ex certæ cognitionis legibus
eruditus est, neque ortuum aut
occasuum discrimina peritè novit.

[2.] Deus, per se inconspicuus, in rerum naturalium officio apparet.
Ipsarum porro rerum aliæ constantiorem habent naturam, aliæ, cada-
cam. Motum autem ταυτῶ, uniformem quidem illum cœli morum &
στασις, varium & multiplicem explicat, in variis planetarum cur-
sibus, pag. xxxviii, usque ad x l. &c.

[3] Solis ministerium, iisdem paginis.

ὁ δὲ αὐτὸς, πῶκα μὲν ἔσπε-
 ϑ γίνεται, ἐπόμεν θ πρὸ
 αλίου ποσῆτον ὁκόσον μὴ ὑπὸ
 τῆς αὐγᾶς αὐτῷ ἀφανισθῆναι.
 πρὶν δ, ἐὼθ, αὐτὰ παραγέ-
 νται τῷ αλίῳ, καὶ παρανατέλλη-
 ποτ' ὄρεθρον. φωσφόρεθ ὦν πολ-
 λάκις μὲν γίνεται ὁ τῆς Ἀφρο-
 διτας, διὰ τὸ ὁμοδρεμεῖν αλί-
 ω· ἐχ εἰς δ, ἀλλὰ πολλοὶ μὲν
 ὅτι ἀφανέων, πολλοὶ δ ὅτι πα-
 ζομένηων. πᾶς δ ἐν μεγέθει ἀσθρ-
 ῶν δὲν ὁρίζονται πρὸ αλίου πα-
 ραγόμεθ, ἀμέραν ἀγγέλλει.
 πρὶ δ' ἄλλοι τρεῖς, Ἀρεὸς τε καὶ
 Διδὸς καὶ Κρόνος, ἔχρηπ' ἰδιατάχα
 καὶ ἐνιαυτὸς ἀνίσταται. ἐκτελέ-
 οντι δὲ τὸν δρόμον, πρὶ κατε-
 λάφιας ποιδμήροι, φάσιός τε,
 καὶ κρύφιας, καὶ ἐκλείφιας, γεν-
 ῶντες ἀτρεκέας τε ἀνατολὰς καὶ
 δύσις· ἐπ' ὅ φάσις φανερεῖς ἐφ-
 ας ἢ ἔσπερίας ἐκτελέοντι ποτὶ τὸν
 ἄλιον, ὃς ἀμέραν ποιδίδωπ τὸν
 ἐπ' ἀνατολὰς ὅπρ' δύσιν αὐτῷ
 δρόμον· νύκτα δ, τὰν ποιδύσι-
 ος ἐπ' ἀνατολὰν κίνασιν κατ'
 ἄλλο ποιέεται, ἀρόμην θ ὑπὸ
 τῆς ταυτῷ φρεῖς· ἐνιαυτὸν
 δ, κατὰ αὐτῷ κατ' ἐαυτὸν
 κίνασιν. ἐκ δ τετέων ὅτι κίνασί-
 ον, δύο ἐασαῖν, τὰν ἑλίκων ἐκ-
 πυλίσαι, ποιδέρον μὲν κατ' ἐμ-
 ῶ μοῖραν ἐν ἀμερησίῳ χρόνῳ
 ποιδινδμήθ ὅ ὑπὸ τῆς ὅπρ' ἀ-
 πανέων σφαίρας, κατ' ἐκείαν
 ποιδόν, ὅρονας καὶ ἀμέρας.
 discrimina designat: illo verò, dum fixarum stellarum motu rapido circum-

Idem enim aliquando Vesperus est,
 [i.occidius] dum Solem sequitur,
 haftenus ut nobis conspicuus sit
 Sole lucem suam abscondente: ali-
 quando Eous vocatur [i.orienta-
 lis] quum Solem adventantem an-
 tecedit, & sub diluculum prior o-
 ritur. Lucifer igitur sæpenumero
 est Veneris stella, quòd eodem cum
 Sole cursu feratur. Non tamen u-
 nus ipse est Lucifer. nam id præ-
 stant multæ stellæ & fixarum & in-
 errantium. omne enim justâ ma-
 gnitudine astrum quod super hori-
 zontem ante Solem extat, diem
 denuntiat. Jam verò alii tres Pla-
 netæ, Martis nimirum, Jovis &
 Saturni, habent peculiares celeri-
 tates & inæquales annos. Cursus
 autem suos justis spatiis conficiunt,
 ita ut certâ exploratâque cognitio-
 ne percipi possint: quippe qui cer-
 tis temporibus & appareant & late-
 ant & deficient, veròque ortus &
 occasus generent. Jam & manife-
 stas apparitiones orientales & oc-
 ciduas perficiunt ad Solem: qui
 D I E M ex eo cursu reddit, dum
 ab oriente ad occidentem pergit:
 N O C T E M verò alio contrario
 modo, ex occidentis ad orientem
 motu: quatenus Sol videlicet ex
 illo Eiusdem motu defertur:
 A N N U M verò, quatenus suo
 & peculiari motu. Ex duobus his
 moribus Sol duplicem cursum pera-
 grat, dum universo quidem illo
 motu cæli circumfertur: & spi-
 ram gyrumque obliquo quodam mo-
 tu involvit, hoc quidem secundum
 unam partem dierum tempora &
 Noctem & Diem facit.

χρόνω ἢ τὰ μέρη, τὰςδε τὰς
περίόδους λέγοντι, ἃς ἐκόσμησεν
ὁ θεὸς σὺν κόσμῳ. ἢ γὰρ ὡς
κόσμῳ ἄσπερον· διότι ἔστι ἐνιαυ-
τός· ἔστι ὥσπερ περίοδος, αἷς με-

τρεῖται ὁ γεννατός
γρ. κρί- *κόσμος ἔστι· εἰκὼν
···

δέ ἐστι τῷ ἀγεννάτω
χρόνω, ὃν αἰῶνα ποταμοὶ ὀ-
μεῖς, ὡς γὰρ ποτ' αἰθῆρον ἀφ' αἰ-
γματος τὸν ἰδανικὸν κόσμον ὁδὸς
ὡραῖος ἐγεννάθη, ἕτως ὡς πρὸς
ἀφ' αἰγματος τὸν αἰῶνα ὁδὸς χρο-
νὸς σὺν κόσμῳ ἐδαιμυργήθη.

Γὰρ δ' ἐν μέσῳ ἰδυμένα, ἐ-
στὶ θεῶν, ὅς τε ὄρνεις καὶ ἄ-
μειβες γίνεται· δύσιαι τε καὶ ἀ-
νατολὰς γεννῶσι κατ' ὑποτομὰς
ἧς οὐκ ὄντων, ὡς τὰ ὄψι καὶ
τὰ ὑποτομὰ τὰς γῆς περικυβό-
μενα. πρὸς βύσσιν δ' ἐντὶ ἧς ἐν-
τὸς ὡραῖῳ σωματῶν. ἔδ' ἐποκα-
ύδωρ ἐγεννάθη δίχα γῆς, ἔδ' ἐ-
μάντοι ἀήρ, χαεὶς ὑγρῶ. πῦρ
τε ἔρημον ὑγρῶ καὶ ὕλας αἷς ἐξά-
πτοι, ἐκ αὐτῶν διαμύθοι. ὥστε εἰς αὐ-
πάντων καὶ βάσις ἀγαθὴ ἐρήρεται
ἐπὶ τὰς αὐτὰς ῥοπὰς. ἀρχαὶ μὲν
ὅν ἦν γεννωμένων, ὡς μὲν ὑπο-
κείμενον, ἀῦλα· ὡς ἢ λόγῳ
μορφᾶς, τὸ αἶδ' ἔστι. ἀπογεννά-
ματα ἢ τουτέων ὅτι τὰ σώματα,
γῆ τε καὶ ὕδωρ, ἀήρ τε καὶ πῦρ.

ratio proportioque formæ, est Idea. harum autem scilicet, Corpora : nimirum Terra, Aqua, Aër, Ignis.

[1.] Sunt verò hæc Temporis partes, quas Circuitus vocant. Deus autem T E M P V S cum ipso mundo ordinavit. non enim erant astra ante tēpus, neq; proinde annus, neq; anni tēpestates certis circuitibus distinctæ, quibus genitum hoc tempus definitur. Est autē tempus ingeniiti temporis imago, quod Æternitatem vocamus. Quemadmodum enim hæc Universitas ad intelligibilis mundi exemplar creata est, ita & hoc tempus ad Æternitatem, veluti ad exemplar quoddam, cum mundo ab Opifice fuit constitutum.

Terra porro in medio stabilita, deorum sedes, terminus est noctis & diei : occasus & ortus generat, prout cœli medium orbium illorum qui οὐκ ὄντες [i. finientes] vocantur, quasi abscissionibus dividitur. sic enim ex vario terræ aspectu eos circumscribimus atque definimus. Antiquissimum verò est omnium quæ in hac universitate sunt, corpus. neque enim Aqua nata est sine terra, neque verò Aër sine humido. Ignis autem humido, veluti materiâ quâ inflammatur, constitutus, haudquaquam possit consistere. quocirca omnium radix & firmamentum aliorum, Terra eodem momento firmata est. Rerum igitur creaturarum, ut subjectum, est Materia, veluti autem ratio

[1.] TEMPORIS descriptio, id est diei, mensis, anni διαίρεσις, id est dem paginis.

[2.] Elementorum ipsorum συζυγία, conformatio, unus pag. LIII, usque ad LVIII.

ὅτι αὐτῶν, ποιαῦτα. ἅπαν
 σῶμα ἐξ ἐπιπέδων ὅτι· τῆτο ὃ
 ἐκ τριγώνων, ὃν τὸ μὲν ὀρθο-
 γώνιον ἰσοσκελὲς ἡμιτετράγωνον,
 τὸ δὲ, ἀνισόπλευρον, ἔχον
 τὴν μέγιστα διωάμει τριπλασίαν
 τὰς ἐλάσσονας. αὐτὸ δὲ ἐλαχίστα
 ἐν αὐτῷ γωνίᾳ, τρίτον ὀρθῆς ὅτι.
 διπλασία δὲ ταύτης; αὐτὴ μέγα. δύο
 δὲ τρίτων αὐτῆς ὅτι. αὐτὴ μέγιστα
 ὀρθὰ, ἀμύλιον μὲν τὰς μέσας
 ἑκάστας, τριπλασία δὲ τὰς ἐλαχίσ-
 τας. τῆτο δὲ ὃν τὸ τριγώνον, ἀ-
 μιτέγωνόν ὅτι, ἰσοπλὺν τρι-
 γώνῳ, διπλασιάζει καὶ τὸ πλάτος,
 ἀπὸ τὰς κορυφῶν ἐς τὰν βάσιν,
 ἐς ἴσα μέρη. δύο ὀρθογώνια
 μὲν ὃν ἐν τῇ ἐκτέρῳ· ἀλλὰ ἐν ᾧ
 μὲν, τὰ δύο πλάττει τὰ πρὸς
 τὰν ὀρθάν, μόναι ἴσαι· ἐν ᾧ δὲ,
 τὰ τρεῖς πᾶσαι ἀνισοί. σκολιὸν
 δὲ τῆτο μὲν καλεῖται· κείνο δὲ ἀ-
 μιτέγωνον, ἀρχὰ συστάσιον
 γὰρ. τὸ δὲ τετράγωνον ἐκ τετάρων,
 ἐκ τετάρων ἡμιτετραγώνων
 * συντεθειμένον. ἐκ
 ἡ. συντεθε-
 ματον. ὃ τὸ τετραγώνον
 γεννᾶται τὸν κύβον,
 ἐδεξιότατον καὶ σαφέστατον πάντῃ
 σῶμα, ἐξ μὲν πλὴν ὅτι, ὅτι τὸ
 δὲ γωνίας ἔχον. κατ' ἑαυτὸ δὲ, βα-
 ρυτάτον τε καὶ δυσκίνητον ἀγαθόν,
 ἀμετάβλητόν τε σῶμα εἰς * ἀλ-
 λα, διὰ τὸ ἀκίνητόν
 ἡ. ἄλλο. νότον εἶναι τὸ ἀλ-
 λω γένεσθαι τὸ τριγώνον. μόνον δὲ ἀ-
 γὰρ αἰδίον στοιχεῖον ἔχει τὸ αὐτε-

quod nullam habeat cum ullo triangulorum genere communiteratem, sola enim terra proprium habet & peculiare elementum, Semiquadrangulum.

quorum quidem hujusmodi est ge-
 neratio arque productio. Omne
 corpus ex planis constat : hoc verò
 ex Triangulis : quorum alter qui-
 dem est ex rectis angulis æqualium
 laterum, semiquadrangulus : alter
 autem inæqualium laterum, qui ha-
 bet majorem angulum potentiâ tri-
 plum minoris, minimus verò in ip-
 so angulus, tertia recti pars est : hu-
 jus autem duplum, medius est. hic
 enim duarum tertiarum partium
 est : maximus autem rectus ad me-
 diam sesquialteram proportionem
 habet : triplus autem est ad mini-
 mum. Hic igitur triangulus, semi-
 quadrangulus est, quatenus cum
 æquilatelo triangulo comparatur,
 perpendicularo bisariam abscisso à
 vertice ad imum, in partes æqua-
 les, duo igitur utrique sunt rec-
 tânguli : at in uno, duo quidem
 latera, quæ quidem in recto sunt,
 æqualia sunt tantum, in altero au-
 tem omnia tria inæqualia. Hæc
 verò figura Obliqua vocetur. Ille
 autem semiquadrangulus primordi-
 um fuit constituendæ terræ. nam
 quadrangulus ex his quatuor vide-
 licet quadrangulis componitur, ex
 quadrangulo verò cubus generatur,
 omnium corporum firmissimum &
 maximè statarium, ut nullam in
 partem moveri possit : utpote quod
 sex latera, octo autem habeat an-
 gulos Hæc nimirum constitutione
 Terra elementum est & gravissi-
 mum & difficulter mobile : hujus-
 modi quidem certè ut in aliud cor-
 pus transmutari nullo modo possit,

τρέγωνον. τὸτο δ' εἰσὶ χεῖον ἢ
ἄλλων σωματίων ὅτι, πυρὸς,
ἀέρος, ὕδατος· ἐξ αὐτῶν γὰρ σω-
τείνονται τὸ αἰμπελώνων, τεί-
νωνον ἔξ αὐτῶν ἰσχυρότερον γίνε-
ται. ἔξ δ' αὖ πυρᾶς, τῆς αἰσθη-
σίας καὶ τὰς ἴσας γνώσεις ἐχρί-
σα, σωπύεται, εἰς δ' αὖ πυρὸς
διναπύεται καὶ λεητομέρεσα-
τον. μὲν δ' τὸτο, οὐκ ἀνέδρον,

οὐκ πρὸ μὲν βάσιος,
γρ. ἐκ τῶ δὲ * ἔξ δ' ἰσχυρίας ἐ-
γνώσεως. χον, ἀέρος εἰσ-

χεῖον. τείτον δ', τὸ εἰκοσίε-
δρον, βάσιων μὲν εἰκοσί, γν-
ωσιῶν δ' ὁδὸν, ὕδατος εἰσ-
χεῖον, * πολυμερέ-

γρ. πολυμερὲς σατον καὶ βαρύ-
τερον κ' βαρύτε-
ρον. τῶντα δ' ὦν ἀπὸ τῶν τῶν

εἰσὶ χεῖον συγκείμενα εἰς ἄλλα
τρέπεται. τὸ δ' ἀνέδρον εἰ-
κόνα τὸ παντὸς ἐστὶ σατον, ἐγί-
σα σφαιρῶν ἔδον. πῦρ μὲν ὦν διὰ
τὴν λεητομέρειαν διὰ πάντων ἡ-
κιν, ἀήρ τε διὰ ἡμῶν ἄλλων,
ἔξω πυρὸς ὕδατος δ', διὰ τῶν
γᾶς. ἅπαντα δ' ὦν πλήρη ἐντὶ,
ἐδὲν κενὸν ἀπολείποντα. σω-
πύεται δὲ τὰ σφαιρῶν τὸ παν-
τὸς, καὶ ἐρεῖσθ' αὐτὰ τείνεται μὲν
ἀμοιβᾶδον, ἀδιδάκτον δὲ ἀλ-
λοίσωσιν περὶ γνώσεως καὶ φθο-
ρᾶς ἀποδίδωσι. τέτοις δὲ πο-
τεῖσθ' αὐτῶν ὁ θεὸς τὸνδε τὸν
κόσμον κατασκεύασεν. ἀπὸ δὲ
μὲν, διὰ τὴν γᾶν ὁρατὸν δ',
διὰ τὸ πῦρ ἀπὸ δὲ δύο ἀ-
κρῶ. δι' ἀέρος δὲ καὶ ὕδατος

Hoc porro elementum est alio-
rum corporum, Ignis, aeris, a-
quæ. sexies enim composito se-
miquadrangulo triangulus ex ipso
æqualibus fit cruribus : ex quo
pyramis, quæ quatuor bases & æ-
quales angulos habet, componitur,
species ignis maximè mobilis &
tenuissimarum partium. Post
hoc autem, id quod octo con-
stat sedibus, octo quidem ba-
ses, octo verò angulos habens,
est Aeris elementum. Tertium
autem quod viginti sedes habet,
bases quidem viginti, angulos
autem duodecim, Aquæ elemen-
tum est, plurimarum partium at-
que gravissimarum. Hæc igitur
ab eodem elemento composita, in-
ter se commutantur. At id quod
duodecim constat sedibus, imagi-
nem Universi statuit, quippe quod
ad sphericam figuram proximè
accedat. Ignis igitur ob partium
tenuitatem per omnia pene-
trat : Aer item per alia e-
lementa, excepto igne : A-
qua autem, per terram. O-
mnia igitur plena sunt, nec
vacui quicquam relinquunt. Ra-
pido autem illo universi mo-
tu circumaguntur, & firma-
ta tenentur quidem vicissim,
indefinentem verò alterationem
ad ortus & interitus perficiunt.
Horum ministerio &
operâ urens Deus hunc mun-
dum construxit : qui qui-
dem mundus propter terram
tangi potest, videri autem pro-
pter ignem : quæ duo sunt ex-
trema. Per ærem verò & aquam,

συνιδήσαστο δεσμιῶν κρεπίσων, ἀ-
ναλογία, ἃ καὶ αὐτὰν καὶ τὰ
ἄ' αὐτᾶς κρεπεδωμένα συνέχον
δυναται. εἰ μὲν ὦν ἐπίπεδον εἴη
τὸ συνδεόμενον, μία μεσότης
ἴκανά ὄσιν· εἰ δὲ καὶ σφαιρὸν,
δύο χήζει. Δυσὶν ὦν μέσοις δύο
ἀκρὰ περισσάρμοζατο, ὅπως εἴη
ὡς πῦρ ποτ' αἴρα, αἶρ ποτ' ὕ-
δωρ, καὶ ὕδωρ ποτ' γᾶν· καὶ
κατ' ἐναλλαγάν, ὡς πῦρ ποτ'
ὑδωρ, αἶρ ποτ' γᾶν· καὶ ἀνά-
παλιν, ὡς γᾶ ποτ' ὕδωρ, ὕ-
δωρ ποτ' αἴρα, καὶ αἶρ ποτ'
πῦρ· καὶ κατ' ἐναλλαγάν, ὡς
γᾶ ποτ' αἴρα, ὕδωρ ποτ' πῦρ.
καὶ ἐπεὶ δυναμίαι ἴσαι ἐντὶ πάν-
τι, τοὶ λόγοι αὐτῶν ἐν ἰσονο-
μίᾳ ἐντὶ. εἰς μὲν ὦν ὅδε ὁ κόσ-
μος διαμονίῳ δεσμιῶν τὸ ἀνά-
λογόν ὄσιν. ἕκαστον δὲ τῶν τετλο-
ραν σωματῶν πολλὰ εἶδεα ἔχει.
πῦρ μὲν, φλόγα, καὶ φῶς, καὶ
σὺν γᾶν, διὰ τὴν ἀνισότητά τῶν
ἐν ἑκάστῳ αὐτῶν τειχάνων. κατ'
αὐτὰ τε καὶ αἶρ, τὸ μὲν, κα-
τάρθρον καὶ αἶον, τὸ δὲ, νο-
τρεῖν καὶ ὁμιχλῶδες. ὕδωρ τε,
τὸ μὲν, ῥυτὸν, τὸ δὲ πακτὸν·
ὀρεῖσιν γᾶν τε καὶ πάχνα, χα-
λαρά τε καὶ κρύσταλλος. ὕψρον
τε, τὸ μὲν ῥυτὸν, ὡς μέλι, ἑ-
λαμον· τὸ δὲ, πακτὸν, ὡς πίσ-
σα, κηρός. πακτῶ δὲ εἶδεα,
τὸ μὲν, χυτὸν· χρυσός, ἄρ-
μερος, χαλκός, καὶ αἰτέρος, μόλιβ-
δος, σαγών· τὸ δὲ, θρασύν· θείον,
ἀσφαλτον, νίτρον, ἄλες, συτήη-
εἶα, λίθοι τοὶ ὁμογενέες.

firmissimi cujusdam vinculi pro-
portione, mundum colligavit, quā
& ipsa & quæ per ipsam compre-
henduntur, constringi continerique
possint. Si igitur id quod colligatur,
planum fuerit, una medietas satis
est: sin verò solidum, duobus in-
diget. Duobus igitur mediis duo
extrema adaptavit, ut essent,
veluti ignis ad aërem, aër ad a-
quam, aqua ad terram: & vi-
cissim, ut ignis ad aquam, aër
ad terram. & vicissim, veluti ter-
ra ad aquam, aqua ad aërem, &
aër ad ignem: & vicissim, velut
Terra ad aërem, aqua ad ignem.
Quandoquidem autem omnia sunt
potentiā æqualia, ipsorum ratio-
nes totæ sunt in æqualitate. Unus
igitur hic mundus felicis cujusdam
& planè divini vinculi proportionem
consistit. Horum porro quatuor
corporum unumquodque multas spe-
cies habet. Ignis quidem, flammam,
lucem, splendorem, propter tri-
angulorum, qui in unoquoque ip-
sorum sunt, inæqualitatem. Eodem
etiam modo & Aër, partim qui-
dem purus & siccus, partim humi-
dus & nebulosus. Aqua etiam,
quædam fluida est, quædam con-
gelata, veluti nix, grando, gla-
cies. Humor autem, alius est
humidus, ut mel, oleum: alius,
compactus, ut pix, cerâ. Compa-
cti verò species, alia, fusilis, ut
aurum, argentum, æs, stannum,
plumbum, ferri defæcati genus,
quod *σαρόνα* sive *σαρόνιδι* vo-
cant: alia, fragilis, ut sulphur, bi-
tumen, nitrum, sal, alumen, & la-
pides ejusdem generis.

META' δὲ τὰν τῷ κόσμῳ σύσταιν, ζῶων θνατῶν γήνασιν ἐμαχανάσατο, ἵν' ἡ τέλειος, ποτὶ τὰν εἰκόνα παντελῶς ἀπειρασμένῃ. τὰν μὲν ὄντων ἀνθρώπων ψυχὰν ἐκ τῆς αὐτῆς λόγων καὶ δυναμίων συγκερασάμενῃ καὶ μερίζας, δίδεναι τῇ φύσει τῇ ἀλλοιωτικῇ ὡς ἄδύνατον. διωδεξαμένα δ' αὐτὸν ἐν τῇ ἀφράζεν θνατά τε καὶ ἐραμέεια ζῶα, ὃν τὰς ψυχὰς ἐπὶ ῥύτους ἐνάγαγε, τὰς μὲν, ἀπὸ σελένας, τὰς δ', ἀπὸ ἀλίου. τὰς δ', ἀπὸ τῆς ἄλλων τῆς πλεονάζοντων ἐν τῇ τῷ ἐτέρῳ μετὰ ἕξω μίαν τὰς τῷ αὐτῷ δυναμίας, ἃν ἐν τῷ λογικῷ μέρει ἔμειξεν, εἰκόνα σοφίας τοῖς ἀμοιρασθεῖσι. τὰς μὲν, ὡς ἀνθρώπων ψυχὰς τὸ μὲν, λογικόν ὅτι καὶ νοερόν, τὸ δ', ἀλογον καὶ σφεν. τῷ δὲ λογικῷ τὸ μὲν κρείσσον, ἐκ τῆς πτωχότητος φύσεως. τὸ δὲ χεῖρον, ἐκ τῆς τῷ ἐτέρῳ ἐκείνου. ὡς τὰν κεφαλὰν ἰδρυταί μόνον, ὡς τὰλλα μέρη τὰς ψυχὰς καὶ τῷ σώματι ὑπηρετοῦν τέτω, καὶ δάτω ὡς αὐτῷ τῷ σκευνοῦς ἀπεινῇ. τῷ δ' ἀλόγῳ μέρειος τὸ μὲν θυμωδές, ὡς τὰν καρδίαν.

[1.] JAM VERO post mundi constitutionem, mortalium animantium generationem molitus est Deus ut ad imaginem illam perfectus esset planè atque absolutus. [2.] Humanam igitur animam ex iisdem rationibus atque potentiis contemperatam atque divisam distribuebat, Naturæ alteratrici hoc tributo ministerio: quæ acceptis harum rerum mandatis, ipsius Opificis quasi vicem obivit in mortalibus & diurnis animalibus efficiendis, quorum animas quasi per fluxum quendam instillabat: ita alias quidem à Luna, alias à Sole, alias à cæteris quæ in Alterius parte oberant astris deducebat. Unam animam excepit, quæ Ejusdem potentiâ prædita est, quam in parte illa rationis particeps admiscuit, imaginem sapientiæ his qui bono fato utuntur, nam humanæ animæ altera pars rationis est particeps & intelligens: altera, rationis expers atq; inhiptens. Ejus verò quæ rationis est particeps, melior: utriusq; pars de Ejusdem natura est: deterior verò, Alterius. Utraque autem circa caput sedem habet, ut reliquæ tum animæ tum corporis partes huic inserviant, quemadmodum sub ipso corporis tabernaculo universo. [3.] At partis ejus quæ rationis est expers: ea pars quæ ad iram prona est, circa cor:

[1] Animalium, & hominis maximè, qui cæteris animalibus dignitate præstat, μακροκρεμῶν nimirum, creatio. Corporum autem creatorum potestatem, ut ἐμμετρίῳ & Opificis ministræ Naturæ tribuit, distinctius quàm Plato, qui δίδων illorum γυναικῶν crebriorem facit mentionem quàm ἡ φιλοσοφία deceret: cui est inhonesta in rebus maximis ἀνελευθέρια. p. xli. &c.

[2] De animæ creatione. Ibidem.

[3.] De corporis creatione, pag. xliii. &c. usque ad xlviii. De singulis corporis partibus, earumque officiis atque ministeriis, pag. lxi. usque ad lxxi. &c.

τὸ δ' ἐπιθυμαπκὸν, περὶ τὸ
 ἦτορ. τὸ δ' ὅσον σώματι, ἀρχὴν
 καὶ ῥίζαν μυελῶ εἰμὴ ἐγκέ-
 φαλον, ἐν ᾧ ἡ ἀγεμονία. ἀπὸ
 δὲ τούτου, * ἀπόχυμα ῥεῖ διὰ τῆς
 νωπίων σπονδύλων τὸ
 λοιπὸν, ὅς ὃ εἰς
 σπέρμα καὶ γόνον με-
 ἐξέδωκεν. ὅσα δ' ὅσον μυελῶν περι-
 ῥοήματα. ταύτων δὲ σκέπαν
 μὲν τὰν σάρκα καὶ περιχύμα.
 σπινθῆσμοις δὲ ποτὶ τὴν κίνησιν
 τῆς νούσεως συνάψαι τὰ ἄρδρα.
 τῶν δ' ἐντοσίων τὸ μὲν, ὁ-
 ρᾶς χάριν, τὰ δ' ὅσον, σπιρίτας.
 Κινάσων δ' ὅσον, τῆς ἀπὸ τῆς ἐκτὸς,
 τὰς μὲν ἀναδιδόμενας εἰς τὸν
 φρονέοντα τόπον, αἰδήσας ἐ-
 μιν. τὰς δ' ὅσον, ἀντίλαβιν
 μὴ παροίσας, ἀνεπαίδητους, ἢ
 τῶν τὰ πάροντα σώματα γενομέ-
 νων εἶμεν, ἢ τῶν τὰς κινάσας
 αἰνευνοτέρας γίγνεσθαι. ὁκό-
 σαι μὲν ὅσον ἐξιστάνει τὰν φύσιν,
 ἀλγεῖναι ἐντὶ. ὁκόσαι δ' ἀπο-
 κατίστάνει εἰς αὐτὰν, ἀδυνατὶ ὁ-
 νυμάνονται. τῶν δ' αἰδησίων
 τὰν μὲν ὅσον αἰμιν τὸν θεὸν ἀ-
 νάλαβιν εἰς θεὸν τῆς ὡραίων, καὶ
 ἐπιστάμας ἀνάλαβιν. τὰν δ'
 ἀκρῶν, λόγων καὶ μελῶν ἀντι-
 λαμπρὰν ἐφύσεν. ὅς σπειροκό-
 μεν ὅσον ἐκ γῆρας ὁ ἀνδρωπος
 ὅσον λόγον ἐπὶ πρὸς δὲ δυνάσε-
 ται. διὸ καὶ συγγενεσάται τῶν
 λόγων ταύτων αἰδήσας παντὶ εἶ-
 μεν. ὁκόσαι δ' πᾶσα τῆς σωμα-
 των ὀνυμάνεται, ποτὶ τὰν ἀ-
 φάν κληίζεται, τῶν δ' ὅσον ποτὶ

ea quæ concupiscit, circa jecur se-
 dem habet. Jam verò Cerebrum,
 est principium & radix medullæ, in
 eoque etiam est animæ prin-
 cipatus. Ab hoc autem diffusio quæ-
 dam manat per dorsi vertebra, qua-
 si prono alveo, ut inde ad semen
 generationemque materia sufficiat-
 tur. Offa autem, medullarum mu-
 nimenta sunt: Caro, horum tegmen
 & cooperimentum est. Articulos
 autem nervis connexit per liga-
 menta ad modum. Ex internis au-
 tem instrumentis quædam alimenti
 gratiâ, quædam salutis fecit. Ex mo-
 tibus autem qui ab externis profi-
 ciscuntur, hi qui ad sapientem illum
 locum tribuuntur, sensibus sunt ex-
 positum: qui verò sub perceptione non
 cadunt, sensus effugiunt: sive quod
 corpora quæ afficiuntur, magis sint
 terrea, sive quod motus sint imbe-
 cilliores. Quicumque igitur motus
 sint, qui naturam excedunt, dolorem
 pariunt: quicumque autem ad ipsam
 restituuntur, Voluptates nominan-
 tur. At verò ex sensibus vitium qui-
 dem nobis accendit Deus ad rerum
 cœlestium contemplationem scien-
 tiâque comparandam. Auditum
 autem creavit, accommodatum in-
 strumentum ad sermones & con-
 centus percipiendos: cujus sensus
 beneficio si homo ab ipso or-
 tus primordio destitutus sit, ser-
 monis quoque emittendi facul-
 tate destituetur. Itaque maximè
 cognatum sermoni hunc sensum
 esse aiunt. Quæcunque verò af-
 fectiones corporum nominantur,
 tactus ratione appellationem for-
 tiuntur: ipsâ verò inclinatione,

τὰν χόρεαν. ἀ μὲν γὰρ ἀφ' αὐτῆς κείναι
 τὰς ζωπικὰς δυνάμεις, θερμώ-
 τατα, ψυχρότατα. ξηρότατα,
 ὑγρότατα. λειότατα, τεραχύ-
 τατα. εἰκοντα, ἀντίτυπα. μα-
 λακὰ, σκληρά. βαρὺ ὃ καὶ κέρον
 ἀφ' αὐτῆς περικείμεναι, λόγῳ δ'
 οὐκ εἰς, τὰ εἰς τὸ μέσον καὶ ἀπὸ
 τοῦ μέσου νόσει. κέτω ὃ καὶ μέ-
 σον, ταυτὸν φανή. τὸ γὰρ κέντρον
 τῆς σφαίρας, ὅτε ὅτι τὸ κέτω.
 τὸ δ' ὑπὸ τῷ κέτω, ἄχει τῆς πε-
 ριφερείας, ἄνω. τὸ μὲν ὅν διε-
 μόν, λεπτομερές τε καὶ διασα-
 πκὸν ἢ σωματικὸν δοκεῖ εἶναι.
 τὸ ὃ ψυχρὸν, παχυμερές ἐστι
 πόρων καὶ συμπλωπικόν ὅτι. τὰ ὃ
 περὶ τὰν γεῦσιν ἔοικε τῷ ἀφ' αὐ-
 τῆς συγκείσθαι γὰρ καὶ διακείσθαι, ἐπὶ ὃ
 τὰ εἰς πῶς πόρος διαδύσει, καὶ
 τοῖς ὁμιλάουσιν, ἢ σφυρὰ, ἢ
 λεία. ἀποτάκοντα ὃ καὶ ῥύπον-
 τα τὰν γλῶτταν, σφυρὰ φαίνε-
 ται. μετεάλλοντα ὃ τὰ ῥύφει,
 ἀλμυρὰ. ἐκπυρρύντα ὃ, καὶ
 διαρρέοντα τὰν σάρκα, δει-
 μέα. τὰ δ' ἐναντία, λεία τε
 καὶ * γλυκέα, κεχύλωται. Ὅσ-
 μᾶς ὃ εἶδεα μὲν ἔ-
 γ. γλυκὴ καὶ χυλὴ. κεχάειται. διὰ γὰρ
 σενῶν πόρων διηδεῖ-
 ται, σερρότερων ὄντων ἢ ὡς
 σιμάρεδα καὶ δίσιαδα, σάφε-
 σι καὶ πέφεισι γὰς τε καὶ ροειδέ-
 ων, δωδεκά τε καὶ δωδεκά εἶ-
 μιν. Φωνὰ δ' ὅτι μὲν πᾶσις ἐν
 αἰεῖ, διικνηνόμενα ποτὶ τὰν ψυ-
 χάν δι' ὧτων, ὧν τοὶ πό-
 ροι δίκοντι ἄχεις ἢ πατῶ

ad locum. tactus enim vitales fa-
 cultates dijudicat, caliditatem, fri-
 gidity: siccitatem, humidita-
 tem: lenitatem, asperitatem: ce-
 dentia, renitentia: mollia, dura.
 Tactus autem grave & leve præju-
 dicat: ratio verò definit atque de-
 terminat, eā inclinatione quæ & ad
 medium & à medio tendit. Deor-
 sum verò & medium idem omnino
 esse aiunt. nam centrum sphaerae,
 ipsum est illud Deorsum: quod ve-
 rò supra hoc est usque ad circumfe-
 rentiam, Sursum vocant. Calidum
 igitur tenuissimarum est partium,
 & vim habet atq; facultatem corpo-
 rum disparandorum. Frigidum ve-
 rò, crassiorum est partium & me-
 atus constringit. Gustus autem ta-
 ctui similis est. nam concretionem &
 discretionem, præterea & subtili quo-
 dam ad meatus ingressu, & figu-
 ris, aut acerba sunt aut lenia ea
 quæ ad gustum pertinent. Namea
 quæ vim habent inducendi stupo-
 rem in linguam, ejusque abster-
 gendæ, Acerba sentiuntur: quæ
 moderatè linguam abstergunt, Sal-
 sa: at quæ linguam inflammant, &
 in carnem penitius immanent, A-
 ctria, at contraria & lævia & dulcia,
 in succum eliquefcunt. Odoris porro
 species distinctæ non sunt. per an-
 gustos enim meatus percolantur, qui
 solidiores quidem sunt quàm ut con-
 trahi & dispesci possint putrefactio-
 nibus & concoctionibus terræ, re-
 rumq; terrearum. sunt verò vel jucū-
 di vel injucundi odoris. Vox autè,
 ictus in aëre [aëre intermedio] ad
 animū perveniens per aures: quarū
 aurium meatus procedentes ad jecur

χέροντες.

χορεύοντες. ἐν τούτοις πνέμα,
 ὃ δὲ κίνασις ἀκούσθαι. φωνᾶς
 δὲ καὶ ἀκοῆς, ἃ μὲν ταχέως,
 ὁρᾶν, ἃ δὲ * βραδέως. μέσα
 Ἄ' αὖ συμμε-
 τρετάτα. καὶ
 ἃ μὲν πολλὰ καὶ
 κέχρμένα, με-
 γάλα. ἃ δὲ
 ὀλίγα καὶ σω-
 αγμένα, μι-
 κροῦ. ἃ δὲ τε-
 ταγμένα ποτὶ
 λόγους μωσι-
 κῶς, ἐκμελής. ἃ δὲ ἀτακτὸς
 τε καὶ ἀεργή, ἐκμελής τε καὶ
 ἀνέριμος. Τέταρτον πένθος
 ἀδελφῶν, πολυειδέστων καὶ ποι-
 υλोटάτων. ὁρατὰ δὲ λέγεται.
 ὃ δὲ χρώματά τε παντοῖα, καὶ
 κηρώσμενα μυεῖα. πρῶτα δὲ,
 πῖσος. λευκὸν, μέλαν, λαμ-
 πρὸν, φοινικῶν. τὰλλα γὰρ ἐκ
 κρημμένων τέτων γίνονται. τὸ
 μὲν λευκὸν διακρίνει τὰν ὀ-
 ψιν, τὸ δὲ μέλαν συγκρίνει.
 ὁπότε τὸ θερμὸν διακρίνει τὰν
 ἀσάν, τὸ δὲ ψυχρὸν συνάγει
 δύναται. καὶ τὸ μὲν θερμὸν,
 συνάγει τὰν γαστρίων, τὸ δὲ ψυ-
 χρὸν, διακρίνει πύρκα. πρῶτα
 ὃ τὰ σπένθησιν ἐναερίων ζώ-
 ων καὶ συνέχεται. τὰς μὲν τε-
 ραὶς διαδιδόμενας διὰ τῶν φλε-
 βῶν εἰς ὅλον τὸν ὄγκον, κατ'
 ἐπὶ τοῖαν. ὃ δὲ ὀρεῖσθαι ἀρ-
 μένας καὶ ἀρδόμενας ὑπὸ τῷ πνέ-
 ματι, ὃ διακρίνει αὐτὰν ἐπὶ τὰ
 πρῶτα φέρει. Ἀ δὲ ἀναπνοῶ

usque contingunt. in his est
 spiritus, cujus motus est audi-
 tus. Vocis verò & auditus alia
 velox, alia acuta, alia tarda :
 gravis mediâ, nullis tamen certâ
 mensurâ terminis definita : & al-
 lia quidem multa & diffusa,
 magna est : alia pauca & con-
 tracta, parva : alia verò ad ra-
 tiones Musicas ordinata, con-
 cinna est : alia confusa & à ra-
 tione aliena, absurda est atque
 intemperata. Quartum autem
 genus eorum quæ sub sensus
 cadunt, varias habet atque
 multiplices species. ea porro di-
 cuntur visibilia : quo genere &
 varii colores & coloratæ res
 quamplurimæ comprehenduntur.
 Primi autem colores sunt quatuor,
 Albus, Niger, Splendidus,
 puniceus. reliqui enim ex his
 permixtis generantur. Albus i-
 gitur color visum dispescit, ni-
 ger componit atque coagmen-
 tat : quemadmodum Calidum
 diffundit tactum : frigidum con-
 trā potest contrahere : & acer-
 bum quoque gustum contrahe-
 re, acre verò diducere solet na-
 turali quâdam facultate. Por-
 ro animalium eorum quæ æ-
 rem inspirant, corpus & nu-
 tritur & conservatur, dum a-
 limentum per venas in univer-
 sam corporis molem distribuitur,
 & defluxione quâdam veluti
 per canales derivatur, & à
 spiritu irrigatur, qui eum ad ex-
 tremos usque fines efficaci quodam
 motu diffundit. Respiratio autem

γίνεται

γίνεται, μηδενὸς μὲν κενεῶ ἐν
τῷ φέσει ἐόντι, ἀπὸρρέοντος
ὃ καὶ ἐλκομένῳ τῷ αἵρῳ ἀντὶ τοῦ
ἀπὸρρέοντος διὰ τῆς ἀσθενείας
σομίων, δι' ὧν καὶ ἡ νοσὶς ἐπι-
φαίνεται, πρὸς ὃ καὶ ὑπὸ τῆς
φυσικῆς θερμότητος ἀπαναλε-
μένῳ. ἀνάγκα ὧν ἀνπηκταχ-
θῆναι τὸ ἴσον πρὸ ἀναλωθέντι.
εἰ δὲ μὴ, κενώσεως εἶναι. ὅπερ
ἀμάχανον. ἐδὲ γὰρ ἐπὶ τῇ κατ-

σύρροον καὶ ἐν τῷ
ζῶον, διακριμέ-
νῳ τῷ σπένει
ὑπὸ τοῦ κενῶ. ἃ
δ' ὁμοίᾳ ὀργανο-
ποιῖα γίνεται καὶ
ἐπὶ τῇ ἀψύχῳ,
καθ' ἃν τῆς ἀναπνοῆς ἀναλο-
γίαν. ἃ γὰρ σικύα καὶ τὸ ἡλεκθρον,
εἰκόνες ἀναπνοῆς ἐντί. ῥῆτι γὰρ
διὰ τοῦ σώματος ἔξω θύραζε
τὰ πνέματα, ἀντεπισταγε-
ται δὲ διὰ τῆς ἀναπνοῆς πρὸς
τὸ σῶμα καὶ πᾶσι ῥίσι. εἴτα
πάλιν, ὅς τις πρὸς, ἀντεπ-
φέρεται εἰς τὸ σῶμα. τὸ δ' ἀ-
νατείνεται καθ' ἃς ἐκροῆς. ἃ δ'
σικύα, ἀπαναλωθέντι ἀπὸ
τοῦ πρὸς τῷ αἵρῳ, ἐφέλκε-
ται τὸ ὑγρόν. ὅπερ δ' ἡλεκθρον,
ἐκκεδέντι τῷ πνέματι,
ἀναλαμβάνει τὸ ὁμοίον σῶμα.
Τερφὰ δ' ἡ πᾶσα, ἀπὸ ῥίζης μὲν
τῆς καρδίας, παρὰ δὲ τῆς κοι-
λίας, ἐπάγεται πρὸ σώματι.
ὃ καὶ εἰκα πλείον τῆς ἀπὸρρέουσας
ἐπάρδοιτο, αὖξιν λέγεται. εἰ-
κα δὲ μείω, φθίσις. ἃ δ' ἀκμά

fit quum nihil vacui in natura sit:
aër autem per oscula quæ videri
non possunt, & attrahitur, & in-
fluit in ejus vicem qui effluxit, ex
illis etiam meatibus maior sudor-
que perspicue existit in suprema
cutis parte. Jam quum & aliquid
de ipso à naturali calore absuma-
tur, necesse est vicissim introdu-
ci æqualem motum ejus qui con-
sumptus est, quod nisi fieret, vacu-
um aliquid daretur in rerum natu-
rà: quod fieri nullo modo potest.
non enim perpetuo illo motu quo
solet animal quasi fluere, vires su-
as reficere atque instaurare posset,
ut unum videlicet perduret, si
corporis tabernaculum à vacuo
divideretur. Similis autem in-
strumentorum solet esse molitio,
& in ipsis quidem inani-
mis, ex ea respirationis re-
ciprocà proportionē. cucurbitu-
la enim & succinum imagi-
nes sunt respirationis. nam flu-
unt per corpus foras spiritus,
vicissim autem introducuntur per
respirationem & ore & naribus,
deinde rursus, velut Euripus,
vicissim feruntur in corpus. il-
lud verò secundum influxiones
distenditur. At cucurbitula con-
sumpto igne ab aère, at-
trahit humorem: succinum ve-
rò excreto spiritu, suscipit
simile corpus. Omne verò a-
limentum à radice quidem cor-
dis, à fonte verò ventriculi
in corpus inducitur. quod eti-
am, si plus irrigatur quàm deflu-
at, Incrementum dicitur: si verò
minus, Imminutio. Vigor autem

μεθέρειον τετέων ὄρι, καὶ ἐν ἰ-
σότητι ἀπορροῶς καὶ ἐπρροῶς
νόεσται. λυομένων ὃ ἦν ἀρμυρῶν
πᾶς συστάσιθ, αἶμα μικρὸν δέ-
δοθ' ἢ πνέματι, ἢ τροφῇ
μὴ διαδίδοται, θνάσκει τὸ ζῶ-
ον. πολλὰ ὃ κείρες ζωᾶς καὶ θανά-
του αἰτίαι. ἐν δὲ γένθ νόσθ
ἀνυμνῶνται. νόσων δ' ἀρχαὶ μὲν,
αἱ τῶν παρῶν δυναμῶν ἀσυμ-
μετεῖαι, εἴκα πλεονάζουσιν ἢ ἐλ-
λάττωσιν τὰ ἀπλάθ δυναμῖες,
δερμάτις, ἢ ψυχράτις, ἢ ὑ-
γρότις, ἢ ξηρότις. καὶ δὲ ταύ-
τας, αἱ τῷ αἵματιθ τροφῇ καὶ
ἀλλοιώσεις, ἐν διαφθορῇ, καὶ

* αἱ τᾶς σαρκὸς τα-

in preced. e-
dit. αἰτίας. κομῆας κακώπες.

αἶμα κατὰς μετα-
βολάς, ἐπὶ τὸ ὄξύ ἢ ὀλμυρὸν
ἢ δειμὺν τροφῇ αἵματιθ, ἢ σαρ-
κὸς παχέδονες γένοιντο. χολᾶς
καὶ αἱ χυμῶσις καὶ φλέγματιθ,
ἐκ τίνδε. χυμοὶ νοσώδεις, καὶ
ὕγρῶν σάψις, αἰμῶναι μὲν, αἱ
μὴ ἐν βάθει. χαλεπαὶ δ' ὄν
ἀρχαὶ γυνῶνται ἐξ ὀσέων. αἱ
νῆσαι ὃ, ἐν μυελῷ ὕδατιθ
μύα. τελευταῖα ὃ γένον ἐν πῇ,
πνεῦμα, χολᾶ, φλέγμα, αἱ-
μάτις, καὶ ῥέοντα εἰς χόρας ἀλ-
λοτείας, ἢ τόπως * ἐπικαμῖος.

τόχα γδ ἀνπηκατα-
γαθὴ καὶ λαμβάνοντα τὰν ἡν
καρρόνων χόραν, καὶ
ἀπυλῶντα τὰ συχθένεα, ἰ-
σφύεται κακῶντα τὰ σώματα,
καὶ εἰς αὐτὰ ταῦτα * ἀναλύον-
τα. ἀναλύοντα. τὰ καὶ σώματος

in horum confinio consistit, & in
defluxionis ac influxionis æqua-
litate intelligitur. Quum autem
constitutionis compages dissol-
vuntur, si non amplius transitus
est spiritui, aut alimentum mi-
nimè distribuitur, animal in-
terit. Multæ verò sunt pestes
& noxæ vitæ, & mortis causæ.
unum autem genus nominatur
Morbus. morborum verò prin-
ceps & primaria causa, est pri-
marum facultatum intemperies
atque perturbatio: si videlicet
simplices facultates vel redunda-
rint vel defecerint: caliditas
nimirum, frigiditas, humidi-
tas aut siccitas. Post has, au-
tem sunt sanguinis mutationes
& alterationes ex corruptione,
& depravationes carnis tabidæ:
si vicissitudinum alternationibus
ad acidum vel falsum aut a-
cre, sanguinis alterationes aut
carnis tabes existant. Hinc e-
nim bilis & pituitæ origines,
humores morbosī & humorum
putrefactiones, tennes quidem,
si in profundo sint: [curatu]
difficiles, quorum principia ex
offibus generantur: molestæ ve-
rò [ipso sensu] quæ ex me-
dulla accenduntur. Postremi au-
tem sunt morbi, Spiritus, bi-
lis, pituita: dum & augen-
tur & influunt in sedes alie-
nas, vel locos corporis prin-
cipales. tunc enim meliorem
locum occupant, cognatisque
depulsis sedes figunt, & affli-
ctis corporibus in hæc ipsa
dissolvuntur. [1.] Et corporis

μὴ πάθεια πάθει, καὶ ἐν ᾧ δὲ
ψυχῆς νόσοι ἐντὶ πολλαί. * ἄλ-

*Legitur etiam
ἄλλα, ut refe-
ratur ad πᾶ-
θια.*

λαι δ' ἄλλων συ-
ναμίων ἐντὶ αἰ-
δηπηγῆς μὲν, συ-
σαιδησία· μναμο-
νιγῆς δ', λάθια.

ὀρμηπηγῆς δ', ἀνορεξία, καὶ ἀ-
περεπείτεια· παδηπηγῆς δὲ, ἀ-
γεια πάθειά τε καὶ λύσσει οἰσώ-
δες· λομηγῆς δὲ, ἀμαθία καὶ

* ἀφροσύνα. ἀρχαὶ δὲ
γρ. ἰκθρ- καλίας, ἀδοναὶ καὶ
σωῖα.

λύπαι, ἐπιθυμίαι
τε καὶ φόβοι, ὕδαμμένοι μὲν ἐν
σώματι, ἀνακεκραμέναι δ' τῇ
ψυχῇ, καὶ ὕδαμνισθαι ὁ-
νόμασι ποικίλοις· ἔρωτες γὰρ καὶ
πόθοι, ἱμεροὶ τε ἔκλυτοι, ὀρ-
γαί τε σύντονοι, καὶ θυμοὶ βα-
ρεῖς, ἐπιθυμίαι τε ποικίλαι, καὶ
ἀδοναὶ ἀμετεροὶ ἐντί. ἀπλῶς δ',
αὐτόπως ἔχειν ποτὶ τὰ πάθη, καὶ
ἀρχεσθαι, πέρας ἀρετῆς καὶ κα-
κίας ἔχει. τὸ γὰρ πλεονάζειν ἐν
ταύταις, ἢ κατ' ὁρὴν αὐτῶν εἶναι,
δὲ ἢ κακῶς ἄμμε διατίθησι.
ποτὶ δ' ταύτας πᾶς ὁρμῆς μεγαί-
λα μὲν συνεργεῖν δύναται αἰ-
τ' σωματικῶν κρείσσεις, ὁξείαι ἢ θερ-
μαί, ἢ ἄλλοι ἀλλοῖσι γινώσκονται,
ἔς τε μελαγχολίας καὶ λαγνείας
λαβροτάτας ἀρῶσαι ἄμμε. καὶ ὁ δι-
μαπτόμενα μέρεα * διαξασμῶς

*Scribendum puto
ἰσαξασμῶς.*

ποιεῦντι καὶ κορ-
φᾶς φλεγμαι-
νόντων σωματικῶν

μᾶλλον ἢ ὑγαινόνητων· δι' ὧν συ-
θυμίσαι καὶ λῆθαι, ἀφροσύνα

quidem hæ sunt affectiones, &
ex his animi complures morbi ex-
istunt: sed alii alias habent pote-
states: Sentiendi quidem facul-
tatem, stupor: memoriæ vim,
oblivio: appetendi stomachi fa-
stidium, vel nimius appetitionis
ardor: patiendi, feræ affectiones
& æstro percitæ rabies: rationis
participem animi facultatem, in-
docilitas, imperitia & insipien-
tia. Vitiositatis autem princi-
pia sunt, Voluptates & dolores,
cupiditates & timores, ex cor-
pore quidem accensæ, sed in
animam quasi immixtæ: ac pro-
inde ex variis effectis varias for-
tiuntur appellationes. Nam a-
mores, desideria, dissolutæ cu-
pidines, iræ concitatæ, graves
excandescentiæ, cupiditates variz,
cupiditates denique infinitæ ex his
moribus animo existunt. In sam-
ma verò, ita comparatum esse ut im-
portunò quodam & absurdo cupidi-
tatum imperio animus subjiaciatur,
est Virtutis & vitii terminus. nam
in his vel multum esse vel superio-
rem, nos vel bene vel malè affectos
reddit. Ad hos animi impetus
multum afferunt adjumenti cor-
poris temperamenta, quæ vel ve-
hementia fuerint & fervida, vel
alio quopiam modo affecta arque
composita, prout varii sunt multi-
plicisque motus: & ad atras bi-
les & effusissimas libidines nos ab-
ripiunt. Fluxionibus autem illis ir-
ritatæ quædam partes inducunt acres
morsus, formæsq; tumescentiū potius
quàm sanorum corporum: per quas
tristitiæ & obliviones, & desipientiæ

τὴν καὶ τοιαῦτα ἀφ' ἑαυτῶν. ἵκα-
να δὲ τὰ ἔθνη, ἐν οἷς ἀνέντραφ-
αι καὶ πάλιν ἢ οἶκον, καὶ ἀ καθ' ἑ-
μῶν δίδουσι, ἐν τῇ πόλει τὴν ψυ-
χὴν, ἢ ῥαγνύσα ποτ' ἀλλαν. τὰ
δὲ θυραυλίας, καὶ ἀπλὰ ἔφαί, καὶ
τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ ἡδεα τῇ συν-
δόντων, τὰ μέγιστα δύναται ποτὶ
ἀρετὴν καὶ ποτὶ κακίαν. καὶ ταῦτα
μὴ αἴτια ἐκ τῇ γυνεπείων καὶ
ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῶν μάλλον ἢ ὅς
ἀπὸ τῶν, ὅτι μὴ * ἀργεῖα δεῖν,

ἀφιστάμενων ἀ-
μὼν τῇ ποδα-
κόντων ἔργων.
ποτὶ δὲ τὸ εὖ ἔ-
χειν τὸ ζῶον,
δεῖ τὸ σῶμα ἔ-
χειν τὰς ἰσχυ-
αῖς ἀρετὰς, ὑγίαν τε καὶ εὐαι-
σθησίαν, ἰσχυρὰ τε καὶ κάλλος. ἀρ-
χαὶ δὲ κάλλος, συμμετεῖα ποτὶ
τὰ αὐτὰ τὰ μέγιστα καὶ ποτὶ τὰν
ψυχὴν. ἀ καὶ φύσις οἷς ὄργανον
ἀναξάτο τὸ σῶμα, ὑπακχόν
πρὸς τὴν καὶ ἐναρμόνιον τῆς τῇ
ἰσχυρῆς ὑποθέσεσι. δεῖ δὲ καὶ τὰν
ψυχὴν ῥυθμίζεσθαι ποτὶ τὰς ἀ-
λλότῳ ἀρετὰς. ποτὶ μὲν σω-
φροσύνην, οἷς ποτὶ ὑγίαν τὸ
σῶμα. ποτὶ δὲ φρονήσιν, οἷον
ποτὶ εὐαισθησίαν. ποτὶ δὲ ἀνδρείαν
καὶ οἷς ποτὶ ῥώμην καὶ ἰσχυρὰ. ποτὶ δὲ
δυσμολύνην, οἷον ποτὶ κάλλος τὸ

ἀφιστάμενων ἀ-
μὼν τῇ ποδα-
κόντων ἔργων.
ποτὶ δὲ τὸ εὖ ἔ-
χειν τὸ ζῶον,
δεῖ τὸ σῶμα ἔ-
χειν τὰς ἰσχυ-
αῖς ἀρετὰς, ὑγίαν τε καὶ εὐαι-
σθησίαν, ἰσχυρὰ τε καὶ κάλλος. ἀρ-
χαὶ δὲ κάλλος, συμμετεῖα ποτὶ
τὰ αὐτὰ τὰ μέγιστα καὶ ποτὶ τὰν
ψυχὴν. ἀ καὶ φύσις οἷς ὄργανον
ἀναξάτο τὸ σῶμα, ὑπακχόν
πρὸς τὴν καὶ ἐναρμόνιον τῆς τῇ
ἰσχυρῆς ὑποθέσεσι. δεῖ δὲ καὶ τὰν
ψυχὴν ῥυθμίζεσθαι ποτὶ τὰς ἀ-
λλότῳ ἀρετὰς. ποτὶ μὲν σω-
φροσύνην, οἷς ποτὶ ὑγίαν τὸ
σῶμα. ποτὶ δὲ φρονήσιν, οἷον
ποτὶ εὐαισθησίαν. ποτὶ δὲ ἀνδρείαν
καὶ οἷς ποτὶ ῥώμην καὶ ἰσχυρὰ. ποτὶ δὲ
δυσμολύνην, οἷον ποτὶ κάλλος τὸ

ἀφιστάμενων ἀ-
μὼν τῇ ποδα-
κόντων ἔργων.
ποτὶ δὲ τὸ εὖ ἔ-
χειν τὸ ζῶον,
δεῖ τὸ σῶμα ἔ-
χειν τὰς ἰσχυ-
αῖς ἀρετὰς, ὑγίαν τε καὶ εὐαι-
σθησίαν, ἰσχυρὰ τε καὶ κάλλος. ἀρ-
χαὶ δὲ κάλλος, συμμετεῖα ποτὶ
τὰ αὐτὰ τὰ μέγιστα καὶ ποτὶ τὰν
ψυχὴν. ἀ καὶ φύσις οἷς ὄργανον
ἀναξάτο τὸ σῶμα, ὑπακχόν
πρὸς τὴν καὶ ἐναρμόνιον τῆς τῇ
ἰσχυρῆς ὑποθέσεσι. δεῖ δὲ καὶ τὰν
ψυχὴν ῥυθμίζεσθαι ποτὶ τὰς ἀ-
λλότῳ ἀρετὰς. ποτὶ μὲν σω-
φροσύνην, οἷς ποτὶ ὑγίαν τὸ
σῶμα. ποτὶ δὲ φρονήσιν, οἷον
ποτὶ εὐαισθησίαν. ποτὶ δὲ ἀνδρείαν
καὶ οἷς ποτὶ ῥώμην καὶ ἰσχυρὰ. ποτὶ δὲ
δυσμολύνην, οἷον ποτὶ κάλλος τὸ

& consternationes incidunt. Mul-
tum etiam possunt consuetudines
quibus quis vel in ea civitate vel eā
familia in qua & natus & educa-
tus fuerit, sese conformārit. Ac-
cedit quotidiana vivendi ratio,
animum vel frangens atque effe-
mifans, vel contrā ad gravitatem
fortitudinemque corroborans. nam
& sub dio vitam agere, simplex te-
nuisque alimentorum ratio, exer-
citationes, mores denique eorum
cum quibus versaris, magnum ha-
bent sive ad virtutem sive ad viti-
um momentum. Viriōsitas verò
ē parentibus nostris & elementis
potius oritur quàm ex incuria &
publicorum morum intemperie:
[quum videlicet itā simus compa-
rati] ut ab illis actionibus quæ
nos ad primævas illas parentum
nostrorum labes adducunt, nun-
quam abscedamus. [1.] Cæte-
rum, ut bene se habeat animal, eo
corpore debet esse præditum, quod
eas virtutes quibus sanitas, sensuum
subtilitas, robur, pulchritudo de-
nique constare ei possit, cumulatē
complectatur. Pulchritudinis prin-
cipia sunt, partium congruentia
atque concinnitas, quæ & secum
& cum animo ipso aptē conspirent
atque conveniant. Natura enim
hoc corporis tabernaculum veluti
instrumentum composuit, ut &
obediens sit, & ad omnes vitæ

modo par esse possit. Animus
conformandus est atque insti-
tuendus: nimirum ad temperantiam,
veluti corpus ad sanitatem: ad
prudentiam verò, veluti ad sensuum
subtilitatem: ad fortitudinem, veluti
ad robur & vires: ad justitiam, veluti
corpus ad pulchritudinem.

σῶμα τετέων ὃ, ἀρχαὶ μὲν ἐκ
εὐσεως· μέσα δὲ καὶ πέρατα, ὅς
ἐπιμελείας· σώματος τε, διὰ γυ-
μναστικῆς καὶ ἰατρικῆς· ψυχᾶς
δὲ, διὰ παιδείας καὶ φιλοσοφίας.
αὗται γὰρ τὰ δυνάμεις πρέουσιν
καὶ πνοῖσαι καὶ τὰ σώματα καὶ τὰς
ψυχὰς διὰ πόνων καὶ γυμνασίων,
καὶ διαίτας καθαρότατας, καὶ μὴ
διὰ φαρμακείων, καὶ ὃ παιδευ-
καὶ τῶν ψυχῶν, διὰ κολασιῶν καὶ
ἐπιπλάξεων. φωννύουσι γὰρ, διὰ
πρῶτον πάντων ἐγείρουσαι τὴν ὁρμὴν,
καὶ ἐκκαλύπτουσαι τὰ ποτήρια.
* ποτὶ ἔργα. ἀληθινὰ μὲν ὄν,

καὶ ἃ ταῦτα συζη-
νεῖται ἰατρικῇ,
σώματα ταχέως
δεραπύειν, ἐς τὰν
κρεττίστην ἀρμονίαν

ἀγρῖστα τὰς δυνάμεις, τό τε αἷμα
καθαρόν καὶ τὸ πνεῦμα σύρροον
ἀφ' ὧς ζέεται· ἵν' εἰ καὶ πνοῶδες
ὑπογένοιτο, κρεττός αὐτῷ ἔχοιεν
ἐρρωμένον καὶ τὰ δυνάμεις αἵματος
καὶ πνέματος. μουσικῇ δὲ, καὶ ἃ ταύ-
τας ἀγεμὼν φιλοσοφία, ὅτι τὰ
τὰς ψυχὰς ἐπανορθώσκει ταχέως
ὑπὸ δεῶν τε καὶ νόμων, ἐδί-
ζοντες καὶ πείδοντες, τὰ δὲ καὶ ποί-
ναρχοῦντες, τὸ μὴ ἄλογον τῷ λο-
γικῷ πείθεσθαι· τὸ δὲ ἄλογον
δυμὸν μὴ φράσον εἶναι, ἐπιθυμίαν
δὲ ἐν ἀρεμῇ· ὥς καὶ διὰ λόγου
κινέσθαι, μηδὲ μὲν ἀτρεμίσκειν
τῷ νῶ ἐκκαλεομένῳ ἢ ποτὶ ἔργα
ἢ ποτὶ ἀπολαύσεις. ὅπως γὰρ ὅστις
ὁρᾷ σωφροσύνας, εὐπείθειά
τε καὶ καρτερίαν καὶ εὐσεύς,

Harum Virtutum primordia qui-
dem sunt ex natura: media verò
& fines, ex diligentia: in corpore
videlicet, gymnasticæ adjumento
& medicinæ: in animo autem eru-
ditionis & philosophiæ beneficio.
Hæ enim facultates nutriunt & ro-
borant tum animos tum corpora,
laboribus, exercitationibus, puraq;
victus ratione: adhibitis partim
medicamentis ad corpus reficien-
dum atque instaurandum, partim a-
nimi institutione, castigationibus &
reprehensionibus, corroborant enim
animum, dum cohortationum acu-
leis illius impetum exsuscitant, & ad
commodas fructuosasque actiones
impellunt. Unctoria igitur ars, &
quæ huic cognata est Medicina,
corporibus curandis destinata est:
adque optimam harmoniam facul-
tates illas adducens, purum san-
guinem spiritumque expedite flu-
entem reddit: ut siquid etiam mor-
bosum subsit, validis illis sangui-
nis spiritusque facultatibus id va-
leant pervincere atque profligare.
Jam verò Musica & hujus dux Phi-
losoφία ad animi emendationem
à diis legibusque constitutæ assue-
faciunt & suadent & cogunt, par-
tem animi expertem rationis ob-
temperare rationi: ei autem parti
quæ sit expertis rationis, mansuetam
esse cicuramque Iram: Cupidita-
tem, quiescere: hætenus videlicet
ut ipsæ nec absque ratione movean-
tur, nec contrà quiescant, quâ ipsæ
Mens vel ad actiones vel ad fructum
voluptatis provocaverit. Ille enim
est temperantiæ terminus, Obedien-
tia & tolerantia. Sed & intelligentia

καὶ ἀπορροβύσα φιλοσοφία, ἀπο-
 παρθέναι * Ἰδέσθαι, ἐνέδη-
 κεν τὰν ἐπιστήμαν, ἀ-
 νακαλεσάμεναι τὸν
 νόον ἐν μεγάλας τὰς
 ἀγνοίας, χαλάσασαι ἐς ὅψιν ἤν-
 δῃων· τοῖς ἐνδιατεῖβεν σὺν αὐ-
 ταῖς τε ποτ' ἀνθρώπειαν καὶ
 σπερμικήν, ἐπὶ τὸν σύμμετρον
 βίον χερόν, ἀδαιμόν ὅστιν. ὅτῳ
 ἡ δὲ δαίμων μοῖρας τὰς δι' ἑ-
 λκός, δι' ἀλατρώταται δ' ἔσαν ἀ-
 γῆται ἐπὶ τὸν ἀδαιμόνιστον βί-
 ον· ἡ δὲ χάρις σκληρὸς καὶ ἀπεί-
 ρῃς, τέτω δι' ἐπέδω κόλασις ἃ
 τ' ἐκ τῆς νόμων καὶ ἃ ἐκ τῆς λό-
 γων σὺντονα ἐπαύρισα δέματά
 τε ἐπερσένια καὶ τὰ καθ' ἃ δέω,
 ὅπῃ κολάσεις ἀφαιρήτοι ἀποκείν-
 ται δὲ δαίμοσι νερτέροις· καὶ τὰ λ-
 λα ὅσα ἐπαινέω τὸν Ἰωνικὸν
 ποιητὰν ἐν παλαιᾷ ποιέοντα
 πὺς ἐναργίως. ὥς γὰρ τὰ σώματα
 νοσώδεσι πόκα ὑμιάζοις, εἴκα
 μὴ εἴκη τοῖς ὑμεινοτάτοις, ἔτω
 τὰς ψυχὰς ἀπείρρομες ψευδέσι
 λόγοις, εἴ κα μὴ ἀγνητὰ λαδέσι.
 κέρνιντο δι' ἀναγκάως καὶ πικ-
 ραίαι ξέναι, ὥς μετενδρομήσαν
 τὰν ψυχάν, τῆς μὲν δειλῶν, ἐς
 γυναικεῖα σκάνεα, ποθ' ὕβρειν
 ἡμιδρόμημα· τῆς δὲ μαιερόνων,
 ἐς θηρίων σώματα, ποτὶ κόλα-
 σιν· λάγνων δι' ἐς σὺν ἡ χά-
 ρειν μορσός· κέρων δ' καὶ
 ἀνιμᾶ commigrent ultro citroque in varia corpora : ignavorum
 quidem, in corpora muliebria, corporibus tributis ad ignomini-
 am : homicidarum, in ferarum corpora, ad poenam & supplici-
 um : libidinosorum, in suum vel aprorum formas : levium &

& antiqua illa augustaque philoso-
 phia mentem mendacibus inani-
 busque opinionibus expurgatam,
 & ex magna ignorantia revocatam
 Scientiæ dedicarunt, eamque ad re-
 rum divinarum contemplationem
 erexerunt. In quarum rerum cog-
 nitione si quis ita versetur ut ani-
 mum gerat suâ sorte contentum, hu-
 manôque casus sub se positos habe-
 at, & in hac animi æquitate quasi
 secundo flumine ad moderatam
 temperatamque vitam aspiret, is
 profectò viam ingressus est certæ
 felicitatis. Et certè is cui Deus has
 sortes attribuerit, per verissimam
 opinionem ad felicissimam vitam
 deducitur. si quis contrà durus, &
 præfractus fuerit, nec sanctissimis
 illis præceptis voluerit parere, eum
 poena consequetur tum ex legibus
 tum ex illorum sermonum vocibus
 quæ & cœlestes & infernas poenas
 denuntiant : Infelices videlicet ma-
 nes implacabilia supplicia manere :
 & alia quæ Ionicus poeta scripsit
 ex vetere memoria repetita, ex quo-
 rum audita animos hominum volu-
 it ad religionem puritatēmq; infor-
 mare. quo sanè nomine illius con-
 silium probo. quemadmodum enim
 corpora remediis quibusdam mor-
 bos sanamus, nisi cedant saluber-
 rimis, ita & animos falsis sermo-
 nibus coërcemus, nisi ducantur ve-
 ris. Hac igitur de causâ hoc conce-
 datur, quod necessariò commemo-
 rentur peregrina supplicia, quasi

μετεώρων, ἐς ἡλυῶν ἀερόπορον·
 ὀργῶν δὲ καὶ ἀπείκτων, ἀμειβῶν
 τε καὶ ἀνοήτων, ἐς τὰν ἥν ἐνί-
 δρων ἰδέαν. ἅπαντα ἧ παῦτα ἐν
 δεύτερα περὶ δὲ ἡ Νέμεσις συν-
 δέκειναι, σὺν δαίμοσι παλα-
 μναίοις χθονίοις τε, τοῖς ἐπὶ πᾶσι
 ἥν ἀνθρωπίνων· οἷς ὁ πάντων
 ἀγερῶν θεὸς ἐπέτελλε διοίκη-
 σιν κόσμῳ συμπληρωμένῳ ἐν
 θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων· ἥν τε

γρ. αἰωνία καὶ
 ποικίλα.

ἄλλων ζώων, ὅσα
 εἰδόμενα καὶ εἰδόμενα ποτ'
 εἰκόνα τῶν αἰώνων
 εἶδετο * ἀφ' ὧν ἀπὸ καὶ αἰώνων.

cumulatâ ratione. Et hæc quidem omnia ad optimam illam ingenitâ,
 æternâ, intelligibilis formæ imaginem fuerunt creata.

temerariorum hominum, in species
 volantium animantium, quæ in a-
 ère solent versari: segnium denique,
 otiosorum, imperitorum, stolido-
 rum, in aquatiliū speciem. Omnia
 autem hæc in secundo circuitu Ne-
 mesi: certo iudicio rata fixâque esse
 voluit, cum infernarum illarum fu-
 riarum numinibus: quibus huma-
 narum rerum inspectionē summus
 ille Deus, omnium imperator atque
 prætes, attribuit: quibus etiam gu-
 bernationem mundi commisit, qui
 quidem mundus & diis & homini-
 bus & cæteris animantibus constat,
 absolutâ planè omnibûsque numeris

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

ἈΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

PYTHAGOREORUM

FRAGMENTA

Partim apud STOBÆUM partim
alibi reperta.

Catalogum versa dabit Pagina.

CANTABRIGIÆ:

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi,
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

E STOBÆO *desumpta sunt hac*

Hippodami,
Euryphami,
Hipparchi,
Archytæ,
Theagis,
Metopi,
Cliniæ,
Theagis,
Archytæ,
Critonis,
Archytæ,
Poli,

Sermone CI
Eodem
Serm. CVI
Serm. I
Eodem
Eodem
Eodem
Eodem
Eodem
Sermone III
Serm. III & XLI
Serm. IX.

Annectuntur autem

Incerti cujusdam dissertationes.
Archytæ fragmenta ex Iamblichi protrept.
Pythagoræ Epistolæ II.
Lyfidis Epistola.
Theanûs Epist. III.
Melissæ Epistola.
Myæ Epistola.

IN FRAGMENTA

à STOBÆO servata

PRÆFATIO

GULIELMI CANTERI

Ad Theod. Zuinggerum.

CUM hac doctissimorum philosophorum fragmenta, quæ sunt à Stobæo conservata, quoniam Aristotelica philosophia lumen aliquod præferre posse videbantur, à nobis & Græcè emendari, & Latine paulò nitidius, quàm factum erat, verti, Vir doctissime, postquam ad eam rem tibi ocium ipsi non erat, voluisses: quanquam & rei difficultatem non exiguam, & brevitatem temporis permagnam videbam, tamen tantum apud me tua valuit tum pro dignitate autoritas, tum pro meritis gratia, ut, quod in meare nunquam posse visus fuisset, id in tua & visus fuerim, & nisi quid utrunque nostrum fallit, potuerim. Itaque primum Græcam scripturam, quæ non leviter erat vitiata, correxi & restitui, quibus in locis à doctiss. Gesnero non fuerat emendata: nam in aliis, quæ fuerunt ab illo felicissimè castigata, parum fuit laboris relictum: sic ut correctiones eas ferè omnes in contextum ipsum retulerimus. nostras porro emendationes, & varias lectiones aliquot, fragmentis singulis subjecimus. Deinde quanquam doctissimi viri versio non admodum reprehendi poterat, cum tamen nemo tam sit perspicax, qui non aliquando, præsertim in opere longo, cecutiat, & vel prior versio multis in locis, quæ Græcè fuerant emendata, mutanda, vel nova fuerit instituenda:

malui, si quid forte peccandum esset, in meo, quàm in alieno scripto peccare, suamque priori interpreti versionem sartam tectam relinquere. Hunc laborem nostram, doctissime Zuinggere, tibi dicare visum est, ut & tu hoc animi grati pro singulari, quàm nos prosequeris, benevolentia testimonium videas, & ego patronum contra malevolos potentem ac benignum habeam. Erit igitur humanitatis tuae, hanc praclarissimi operis appendicem, quanquam ex tempore quodam modo confectam, non gravatim excipere & quod per se scripta nostra consequi non possunt, id per tua ipsis concedi non molestè ferre.

Bene vale.

DE

λόγος
νίκας
ἀρετή
χρυσός
σπ
ὄψις
ὄψις
ρετα
τὸ
τὰν
ἀδ' α'
λόγος

[1.]

[2.]

DE FELICITATE SEU FINE.

HIPPODAMI THURII,

Libro de Beatitudine.

TΩΝ ζώων τὰ μὲν
ἐν τῇ δεκτικῇ τῶν
διδαιμονίας· τὰ
δὲ ἀδεκτα. καὶ
δεκτικὰ μὴ ὅσα

λόγον ἔχει. (ἀλλὰ γὰρ διδαιμονί-
α, ἐκ ἀτερθεν ἀρετῶν. αὐτὴ δὲ
ἀρετὰ ἐγγίνεται τῷ λόγον ἐ-
χοντι ὡς τὸν ἀδεκτὸν) [1.] ὅ-
σα λόγον ἐκ ἔχει. ἔτε γὰρ τὸ
ὅψις αἰμοίον, δέχεται τῶν
ὅψις ἔργον, ἢ τῶν ὅψις ἀ-
ρετῶν. ἔτε τὸ λόγον αἰμοίον,
τὸ τῷ λόγον ἔχοντι ἔργον, ἢ
τῶν λόγον ἔχοντι ἀρετῶν.
ἀλλ' ἐν διδαιμονίᾳ καὶ ἀρετᾷ τῷ
λόγον [2.] ἔχοντι, τὸ μὴ ὡς

ANIMALIA bea-
titudinis alia capa-
cia sunt, alia non
sunt. Capacia sunt
ea, quæ ratione sunt

prædita: quandoquidem beati-
tudo sine virtute subsistere non po-
test: virtus autem in eo, quod
rationis est compos, cernitur.
Capacia non sunt, quæ ratione
carent. Etenim nec quod visu
caret, visus aut operis aut vir-
tutis est capax: nec quod ratio-
nis est expers, ratione præditi
vel opus vel virtutem potest
capere. At beatitudo & virtus
ratione præditi, illa tanquam

[1.] ἀδεκτα δὲ. Locum mutilum sic restitimus, cum prius legeretur, ἀ-
δεκτα δὲ, ὅψις ἔργον, &c.

[2.] τῷ λόγον ἔχοντι. Sic hunc locum correximus, qui prius corruptè lege-
batur, τῷ λόγον ἔχοντι κατὰ μὴν ἔργον τῷ δ' ὡς τέλει.

ἔργον, τὸ ὃ ὡς τέχνη τις ἐν-
τί. ἥν δὴ λόγον ἔχοντων ζώ-
ων, τὰ μὲν ἐπὶ αὐτοτελείᾳ,
ὅσα δὲ αὐτὰ τέλει ἐπὶ, καὶ ἐδε-
νός ἐπιδέη ἥν ἔξωθεν, ἔτε
ποτὶ τὸ ἥμῃ, ἔτε ποτὶ τὸ κα-
λῶς ἥμῃ. τοιῦτ' οὖν δὲ κεν εἴη
ὁ θεός· ἐν αὐτοτελείᾳ δ', ὅσα
μὴ δὲ αὐτὰ τέλει ὄντα, ποτὶ δέ-
επι δὲ τὰς ἔξωθεν αἰτίας. τοι-
ῦτ' οὖν δὲ κεν εἴη ὁ ἀνθρώπος.
ἥν δὴ ἐκ αὐτοτελείων, τὰ μὲν
ὄντα τέλει, τὰ δὲ ἐν τέλει. καὶ
τέλει μὲν, ὅσα καὶ παρὰ τὴν
αὐτῇ αἰτίαν, καὶ παρὰ τὰς ἔξ-
ωθεν αἰτίας γίνονται. καὶ ὅσα
μὲν τὴν αὐτῇ, τὰ καὶ φύσιν ἀ-
γαθὰν καὶ περιείρουν ποτενέγ-
καθεύει· ὅσα δὲ τὰς ἔξωθεν,
τὰ ἐννομεῖται καὶ ἐπὶ σῶτας ἀγα-
θὸς λαβεῖν. [3.] ἐν τέλει δ', τὰ
ἥτοι μὴ δὲ ἐτέρῳ πέτῃ κοινωνά-
σονται, ἢ πνὸς αὐτῇ, ἢ τὸ κα-
δὲ παῖδα φαῖλα ὑπάρχοντα κατὰ
τὴν τρέπον τὰς ψυχὰς. [4.] τοι-
ῦτ' οὖν καὶ εἴη διὰ τὸν ἀν-
θρώπον. ἥν δὲ τελείων ἀνθρώ-
πων διὰ διαφορὰς. τοὶ μὲν γὰρ,
ἐπὶ τὴν αὐτῇ κατὰ φύσιν τέλει-
οι· τοὶ δὲ, κατὰ φύσιν καὶ κατ-
τὰν φύσιν μὲν, τοὶ μόνον ἀγα-
θοί. ἔτι δὲ καὶ εἶναι, τοὶ ἔχοντες τὰν ἀρετάν. [5.] ἀ καὶ
ἀρετὰ τὰς ἐκείνων φύσις καὶ ἀκέρως, καὶ τελειότης ἐντί. ἀ καὶ τὸ
ὁρθολογία, τὰς τὸ ὁρθολογία φύσις καὶ ἀκέρως καὶ τελειότης· ἀ
δὲ τὸ ἀνθρώπου, τὰς τὸ ἀνθρώπου φύσις καὶ ἀκέρως καὶ τελειότης.
κατὰ φύσιν καὶ τέλει, τοὶ μὴ μόνον ἀγαθοὶ ὄντες, ἀλλὰ καὶ ἀδαιμόνες

opus, hæc tanquam ars quædam
est. Jam ratione prædita quædam
ipsa perfecta sunt, quæ per se sunt
perfecta, nec ullâ re externâ vel
ut sint, vel ut bene sint, indigent,
qualis quidem sit Deus. Non ipsa
perfecta sunt, quæ per se non sunt
perfecta, verum externas res re-
quirunt, qualis quidem sit homo.
Non ipsa perfecta porro quædam
perfecta sunt, quædam imperfecta
Perfecta, quæ & suis & externis
causis nituntur: suis, quod &
naturam bonam, & consilium re-
ctum attulerint: externis, quod
rectam legum constitutionem ac
probos præfectos nacti sint, qua-
lis quidem sit homo bonus. Im-
perfecta sunt, quæ vel neutrum
horum, vel tantum aliquod sunt
consecuta, vel prorsus pravo sunt
ingenio, qualis quidem sit alte-
rius generis homo. Perfecti ho-
mines porro alii naturâ sunt,
alii vitâ perfecti. Naturâ, qui
boni duntaxat sunt, id est, vigute
præditi. Virtus enim cujusque rei
supremum est & perfectio: tum
supremum & perfectio: tum
hominis, in hominis natura
supremum & perfectio. Vitâ
perfecti sunt, qui non boni
tantum, sed etiam beati sunt.

[3.] ὅπως αὐτὰς ἀγαθὸς λαβεῖν.] Addenda videntur, τοιῦτ' οὖν δὲ καὶ εἴη ὁ
καλοκαγαθὸς ἀνθρώπος.

[4.] καὶ εἴη.] Fortasse rectius, καὶ εἴη.

[5.] ἀ γὰρ ἀρετὰ.] Decet, ἐκείνων. ἀ γὰρ ἐκείνων ἀρετὰ.

ἀλλ' ὅτι δ' δαίμονια, τελειότας
ἐν βίῳ ἀνθρώπων· ὁ δ' ἐν βίῳ
ἐν ἀνθρώποις, οὐκ ἔστιν ἄλλ' ἀρε-
τήν· αὐτὸ δ' δαίμονια, συμ-
μετρῶν τὰς ἀρετὰς. συμ-
μετρῶν δ' τὰς ἀρετὰς, ἀρετὰ
καὶ ψυχή, τὰ μὲν ἀρετὰ, κατὰ
τὴν φύσιν· τὰ δ' ἀτυχία, κατ-
ὰ τὴν κατὰ φύσιν, ὁ μὲν ὅτι
ἐκ μαζῶν ἀρετῶν τὴν ἀ-
ρετὴν, ἀρετὴ δ' ἐκ φύσεως, ὅτι ἐπι-
συναρτάμενος αὐτῇ τὰς ψυχῆς
διδάσκων. φύσει γὰρ ἡ ἀρετὴ, καὶ
ἐκ φύσεως δαίμων, καὶ αὐτὸς ἡ
ἐκ φύσεως, καὶ ἐκ φύσεως ὑπολείπει
τοῦτο ἐν δὲ, ἀρετῶν ἐν δὲ, καὶ
ἐκ φύσεως ἀρετῶν. ὁ δ' ἐν ἀνθρώποις,
ὅτι τῶ φύσει δαίμων, [6.] ἀλ-
λὰ μαζῶν, καὶ ἀρετῶν πα-
ρὰ φύσιν. ποτὶ μὲν τὸ ἡμέτερον
ἀρετῶν, τὰς ἀρετὰς· ποτὶ δ'
τὸ ἡμέτερον δαίμων, τὰς ἀ-
τυχίας. καὶ διὰ τὸ ἐν δύο τύ-
ποις, αὐτὸ ἀνθρώπων δαίμονια
συγκεραλεύεται, ἐκ φύσεως τὸ καὶ
ἐκ φύσεως. ἐκ φύσεως μὲν τὸ ἐκ
ἀρετῶν· μακαρισμῶ δ' τὸ ἐκ
ἀτυχίας. τὴν μὲν ὅτι ἀρετῶν ἐ-
κ φύσεως, διὰ τὴν φύσιν, τὴν
δ' ἀτυχίαν, διὰ τὴν φύσιν.
ἐκ φύσεως δ' τὰ μὲν, ἀρετὰ, ἀπὸ
τῆς φύσεως· καὶ τὰ ὅτι γὰρ ἐκ
ἐκ φύσεως· τὰ δ' ἡμέτερον, ἀπὸ τῆς
βελόνης. καὶ διὰ τὸ ὅτι μὲν ἐκ φύσεως
τῶν φύσεως ἀρετῶν, δαίμωνι· ὁ δ' ἐκ φύσεως
τῶν ἀρετῶν, κα-
ταδαιμονεῖ. τὸ μὲν γὰρ τὴν φύσιν ἐκ φύσεως, ἀρετὴν ἀτυχία, καὶ
ἐκ φύσεως. καὶ ἀρετὴν μὲν, διὰ τὴν φύσιν ἡμετέρον ἀρετῶν δ' ἀρετῶν
τὸ συνερπείν τῶν ἀρετῶν. καλὸν ἐν ὅκα ἀτυχία παρὴν τῶν φύσεως, ὡς ἀρετῶν
[6.] ἐκ φύσεως ἡμετέρον.] Deest, ὅτι τῶ φύσει ἀρετῶν, quod paulo ante
vacat.

Cum enim beatitudo sit humane
vitæ perfectio : vita quidem est
actionum compositio, eas autem ad
finem deducit beatitudo: id quod per
virtutem fit & felicitatem : illam
propter usum, hanc propter successum.
Ac Deus quidem nec virtute ab ali-
quo percepta bonus, nec felicitate
comitante beatus est redditus. E-
tenim naturâ tum bonus tum bea-
tuserat, semperque & fuit & erit,
nec unquam talis esse desinet, cum
interire non possit. Homo verò
nec bonus naturâ nec beatus est,
verum disciplinam & fortunam
requirit : virtutis quidem, ut bo-
nus, felicitatis autem, ut beatus
evadat, indigens. Quocirca duo
hæc beatitudinem humanam con-
stituunt, laudatio & felicitatis
prædicatio. Laudatio virtuti,
altera felicitati tribuitur. Jam
virtutem ex divina, felicitatem
ex humana sorte adipiscitur. Dif-
ferunt autem cum divina cælesti-
aque à mortalibus ac terrenis, tum
à melioribus deteriora. Itaque
qui Deos sequitur, beatus : qui
mortales, miser evadit. Nam
prudentiâ prædito decens & utilis
est felicitas : decens, quoniam
uti novit : utilis quia factis ma-
num admovent. Pulcrum igitur
est, quando cum felicitate prudentia
conjungitur, tanquam secundo

ἀνέμῳ θεόντα ποτὴν ἀρετὰν
 ἀποβλέποντα ποιεῖσθαι τὰς περὶ
 ξίας· ὅς τ' ἐκ τὸν κυβερνῶντα
 ποτὴ τὰς ἡμῶν ἀσπρὴν κινήσας· ἔγω
 γὰρ ἔμνον ἀκολουθήσει τῷ θεῷ,
 ἀλλὰ καὶ σωτῆρξ ἐστὶν τὸ ἀνθρώπινον
 ἀγαθὸν ποτὴ τὸ θεῖον. καὶ μὲν καὶ
 ἅπτο γὰρ φανερόν, ὅτι ἐκ διαφέ-
 ρει καὶ περὶ ξίας· βίβλ' διαφέ-
 ρων γίνεται. ἀνάγκη γὰρ τῷ μὲν
 διάδεσιν, ἢ περὶ αἰάν ἢ σαύλαν
 ἡμῶν. τὰν γὰρ περὶ ξίας, ἢ διδάμο-
 να, ἢ χακοδαίμονα. καὶ περὶ
 αἰάν μὲν τὰν ἀρετὰς μετελη-
 φῆται· σαύλαν γὰρ τὸν κακίας.
 τὰς δὲ περὶ ξίας, διδάμονας μὲν
 ἐν τῇ ἀτυχίᾳ· (συμπεραίνονται
 γὰρ ποτὴ τὸν λόγον) χακοδαίμονας
 δ' ἐν τῇ ἀτυχίᾳ. ἀποτρεκτικὸν
 γὰρ τῷ συμπεράσματι. διό τ' ὅς
 ἔμνον μαθεῖν δεῖ τὰν ἀρετὰν,
 ἀλλὰ καὶ κλήσας, καὶ χησας
 αὐτῶν· ἥτοι ἐς ἀσφάλειαν, ἢ εἰς
 σωαύξασιν, ἢ τὸ μέγιστον, ἐς
 ἐπαύρῳσιν οἰκων καὶ πολιῶν. ἔ
 γὰρ μόνον τῷ κατὰσιν ἔχειν δεῖ τ'
 καλῶν, ἀλλὰ καὶ τὰν ὄνασιν.
 πάντα γὰρ πάντα ἐσέεται, αἶψα
 πόλι' ἐννομενῆς τύχη ὁ ἀν-
 θρωπός· καὶ πάντα μὲν ἐγὼ φημι
 ἡμῶν, τὸ ὀνομαζόμενον ἀμαλ-
 θείας κίρας. ἐν ἐννομῇ γὰρ τὰ
 πάντα ἐντὶ· καὶ ἐνδὲ πάντας, ἔτε
 γινῶνται τὸ μέγιστον τὰς ἀνθρω-
 πίνων φύσι' ἀγαθὸν, ἔτε γιν-
 ναθὲν καὶ αὐξάνειν διώκετο καὶ δι-
 αμένειν. καὶ γὰρ τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν
 αὐτὰ ἀμπεχει, τῷ καὶ φύσις ἀγαθὰς
 γινῶνται κατὰ αὐτὰν· καὶ
 ἡδεα δὲ καὶ ἐπιτηδύματα, καὶ νόμος
 ἡμῶν πρὸς αἰείως ἐπ

venio actiones ad virtutem tan-
 quam Cynosuram respiciendo per-
 ficere. Sic enim non Deum tan-
 tum sequetur, sed etiam huma-
 num bonum cum divino compo-
 net. Hoc quoque manifestum est,
 ex affectionibus & factis vitæ dis-
 crimen gigni. Est autem tum af-
 fectio vel honesta vel turpis tum
 factum vel beaurum vel miserum.
 Honestæ affectio est, quæ virtu-
 tis: turpis quæ vitii particeps est.
 Facta quoque beata sunt, quæ in
 felicitate cernuntur, quoniam ra-
 tione perficiuntur: misera, quæ
 in infelicitate, quoniam finem
 non assequuntur. Quapropter vir-
 tus non modò discenda, sed eti-
 am possidenda, & ad familiarum
 ac rerumpub. vel securitatem, vel
 augmentum, vel etiam, quod est
 maximum, emendationem est u-
 surpanda. Rerum enim præcla-
 rarum non tam possessionem quàm
 usum sectari debemus. Quæ qui-
 dem omnia contingent, si quis
 tempub. bene constitutam nan-
 ciscatur. id quod equidem Ama-
 theæ, quod dicitur, cornu voco.
 Etenim in recta legum consti-
 tutione sunt omnia, neque maxi-
 mum humanæ naturæ bonum vel
 existere absque ea, vel compa-
 ratum & auctum permanere pos-
 sit. Nam & virtutem & ad vir-
 tutem viam hæc in se continet,
 quandoquidem in ea partim natu-
 ræ bonæ procreantur, partim &
 mores, studia, leges optimè se habet,

ἡ λόγῳ ὁρῶμενον, καὶ δι-
 στίαν ἢ καὶ ὁσιότητα ποτὶ τὰν
 πρῶτα. ὥς τε τῶ μέλλοντι ἐν-
 δαμονήσιν, καὶ ὁρῶμενον ἐξείν
 τὸν αὐτῷ βίον, ἐνομιᾶς ὑπαρ-
 χέως, καὶ διαπερῆσαι δεῖ καὶ δι-
 ελθεῖν αὐτὸν, ἐνομιᾶν κατα-
 λήποντα. αἷμα δὲ καὶ ἀνάγκην
 ἐπιφέρει ὁ λόγος τοῖσιν ἐμ-
 περσθάν εἰρημνοῖς. ὁ γὰρ ἀνδρῶ-
 πος, κοινωνίας μέρος ἐστὶ καὶ
 σὺ τέτοις ὁλόκληρος γίνεται
 κατὰ τὸν λόγον, σὺ τῶ
 μὴ μόνον κοινωνῶν, ἀλλὰ καὶ κα-
 λῶς κοινωνῶν. αἱ μὲν γὰρ ἐν πλείο-
 σιν, ἀλλ' ἐκ ἐνὶ πέφυκε γί-
 νεσθαι. αἱ δὲ ἐν ἐνὶ μὲν, ἐκ μὲν ἐπὶ
 ἐν πλείοσιν. αἱ δὲ καὶ ἐν πλείοσι,
 καὶ ἐν ἐνὶ, καὶ διὰ τῶτο ἐν ἐνὶ, ὅ-
 π καὶ ἐν πλείοσιν. ἀρμονία μὲν γὰρ
 καὶ συμφωνία καὶ ἀειδμῶς, ἐν πλεί-
 οσιν ἐγγίγνεσθαι πέφυκεν. ὁ δὲ ἐν
 γὰρ αὐτάρκες, ὁ τέτοιον ἑαυ-
 τῷ ποιεῖ τὸ ὅλον. ὁ ξυκοῖα δὲ
 καὶ ξυδορκία, καὶ ποδῶν ἀκρότης,
 ἐν ἐνὶ μόνον. ἐν δαμονία δὲ καὶ
 ἀρετὰ ψυχῆς, καὶ ἐν ἐνὶ καὶ ἐν πλεί-
 οσι, καὶ ἐν τῶ ὅλῳ, καὶ ἐν τῶ παν-
 τὶ, καὶ διὰ τῶτο ἐν τῶ ἐνὶ, ὅπ
 καὶ ἐν πλείοσι. καὶ ἐν τοῖς πλεί-
 οσιν, ὅπ καὶ ἐν τῶ ὅλῳ καὶ ἐν
 τῶ παντί. αἵ τε γὰρ τὰς ὅλας φύ-
 σεις διακόσμησις, καὶ τὸ καθ'
 ἐν ἑκάστων διακόσμησιν. [7.] καὶ αἱ καθ'
 ἑκάστων διακόσμησις, τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν ἐκπεπλήρωκε. τῶτο [8.] δὲ ἀκολε-
 δεῖ διὰ τὸ τῶ οὐσὶ παρῶτον ἡμῶν τὸ ὅλον τῶ μέρους, ἀλλ' ἐκ τὸ μέρος
 τῶ ὅλου. αἵ τε γὰρ μὴ ἢ ὁ κόσμος, ἢ δ' αὖν ὁ ἥλιος ὡς, ἢ δ' αἱ σελάναι, ἢ δ'

& recta ratio, pietas, sanctimonia
 magnopere vigent. Quamobrem
 qui beatus futurus & feliciter vi-
 cturus est, eum in bene constitutâ
 repub. & vivere necesse est & mo-
 ri. Quid quod etiam necessariò,
 quæ antè dicta sunt, ità se ha-
 bent. Cùm sit enim homo socie-
 tatis pars, hâc ratione fit eodem
 pacto perfectus, si non tantùm
 socium, sed & probum socium se
 præbeat. Quædam etenim in
 pluribus, non in uno: quædam
 in uno, non in pluribus cernun-
 tur: quædam & in pluribus & in
 uno, ideòque in uno, quoniam &
 in pluribus. Nam harmonia, con-
 centus, numerus, in pluribus cer-
 nuntur. quandoquidem horum
 nulla pars totum queat constitue-
 re. Jam visus & auditus præ-
 stantia, pedumque velocitas in u-
 no duntaxat existunt. At beati-
 tudo & animi virtus & in uno, &
 in pluribus, & in toto, & in uni-
 verso cernitur: Ideòque in uno,
 quoniam & in pluribus: ideòque
 in pluribus, quoniam & in toto
 atque universo. Nam & naturæ
 totius constitutio singulas partes
 constituit: & singulorum consti-
 tutio totum atque universum ab-
 solvit. Id autem indè fit, quòd
 natura prius est parte totum, non
 pars toto. Si enim mundus non
 esset, nec sol, nec luna, nec vel

[7.] καὶ αἱ καθ' ἑκάστων. Corruptè prius. αἱ καθ' ἑκάστων.
 [8.] τῶτο δὲ. Conjunctiōnem ἢ, pro β. α. ῥο. αἰν. αἰ.

οἱ πλανᾶτες ἀστέρες, ἐδ' οἱ ἀ-
 πλανέες. ὄντ' ὁ δὲ γὰρ τῷ κόσμῳ,
 καὶ τέτων ἑκαστὸν ἐντι. ἴδρι ᾧ καὶ
 πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἐπ' αὐτὰς τὰς τῶν
 ζώων φύσιν. αἶκα γὰρ μὴ ἢ ζώ-
 ον, ἐδ' ὁφθαλμῶς, ἐδ' ἂν σό-
 μα, ἐδ' ἂν ἀκοά. ὄντ' ὁ δὲ
 καὶ ζῶν, καὶ τέτων ἑκαστὸν ἐντι.
 ὥς ᾧ ἔχει τὸ ὅλον ποτὶ τὸ μέ-
 ρ' ὅ, ἔπειτα καὶ ὁ πᾶς ὅλος ἀρετὰ,
 ποτὶ τὰν τῷ μέρ' ὅ. μὴ ὑπαρ-
 χέσας γὰρ ἀρμονίας, καὶ ἐπὶ ψι-
 ος θείας πρὸς τὸν κόσμον, ἐκ ἂν
 ἐδύνατο σωθεῖν καλῶς ἐ-
 χοντα τὰ ἐγκοσμία ἀρετὰ. μὴ
 ὑπαρχέσας δ' ἐννομάς πρὸς τὰς
 πόλεις, ἐκ ἂν δύναιτο τις ἀγα-
 θὸς ἢ εὐδαίμων πολίτης ἦν. μὴ
 ὑπαρχέσας δ' ὑγίαιας πρὸς τὸ ζῶ-
 ον, ἐκ ἂν δύναιτο πᾶς ἢ χεῖρ
 ἀναρᾶν τε καὶ ὑμῖν ἡμῶν. ἔστι
 γὰρ ἂν μὴ ἀρμονία, ἀρετὰ κόσ-
 μῳ. [9.] ἂν δ' εὐδαίμονία, ἀ-
 ρετὰ πόλιν. ἂν δ' ὑγίαια καὶ ἡ
 ἰσχύς, ἀρετὰ σώματι. καὶ ἑκα-
 στὸν δὲ ᾧ ἐν αὐτοῖς μετέων,
 σωτέταται ποτὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ
 πᾶν. ὁφθαλμοὶ τε γὰρ ὁρᾶνται,
 ἡ δὲ πᾶσι πάντες σώματι. καὶ τὰλλα ᾧ μέρ' αὖτε καὶ μέρεα, ἡ δὲ
 πᾶς ὅλος καὶ πᾶσι πάντες σωτέταται.

[9.] ἂν δ' εὐδαίμονία.] Legendum ἐννομία.

fixæ vel errantes extarent stellæ.
 Postquam verò mundus est, ho-
 rum quoque singula cernuntur.
 Atque hoc in ipsa quoque anima-
 lium natura perspicitur. Si enim
 animal non esset: nec oculus, nec
 os, nec auris appareret. Post-
 quam autem est animal, hæc quo-
 que singula cernuntur. Sicut por-
 ro totum ad partem, sic etiam
 totius virtus ad partis virtutem
 se habet. Siquidem absque har-
 monia divinæque mundi cura non
 possent, quæ constituta sunt, in
 statu suo permanere: absque re-
 cta legum in civitate constitui-
 one nullus vel bonus vel beatus
 posset esse civis: absque anima-
 lis sanitate non posset nec pes
 nec manus roboris & valetudinis
 esse particeps. Est enim ut mun-
 di virtus, harmonia, ita civita-
 tis, bona legum constitutio, &
 corporis, sanitas ac robur. At-
 que singulæ totorum partes ad to-
 tum & universum referuntur.
 Nam & oculi totius corporis
 causâ cernunt, & reliquæ par-
 tes totius atque universi causâ con-
 stitutæ sunt.

EURIPHAMÍ PYTHAGORICI

Libro de Vita.

ΒΙ'ΟΣ ἀνθρώπου τελήϊς, θεῶ μὲν λείπεται, τὰ μὴ αὐτοτελής ἡμῶν, ἀλόγων δὲ ζώων καὶ θυέχει, τὰ ἀρετῶν καὶ εὐδαιμονίας ἐπιμοιρῶν ἡμῶν. ὅτε γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἐξωθεν αἰτίας ποιεῖ ἐν π. (φύσει γὰρ ἀγαθὸς ἐὼν καὶ φύσει εὐδαίμων, ἐξ αὐτῶν τελήϊός ἐστι) ὅτε καὶ ἀλόγων ζώων ἐσθλὴν. λόγῳ γὰρ ἀμοιρῶν ὄντα, καὶ τὰς ἐς τὰς περὶ εὐδαιμονίας ἀμοιρῶν ἐν π. ἀνθρώπου δὲ φύσις, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἰδίας περὶ αἰρέσει. τὰ δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν θῆων μιν οὐκ ἐπικερύσει ποιεῖ ἐν π. τῶ μὲν γὰρ λόγῳ τυπωτικὸς ἡμῶν καὶ καλῶν καὶ ἀσχετῶν νοσητικὸς, καὶ τὰ ὁρῶν ἀπὸ γῆς ἀνακεκλίδαι, καὶ εἰς τὸν ἑρμῶν ἐποβλέπειν, καὶ θεῶν καὶ ἀνωτάτων νοσητικὸς ἡμῶν, ταῦτα δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν θεῶν ἐπικερύσει τέτυχε. τὰ δὲ βέλυσιν ἔχον καὶ περὶ αἰρέσει καὶ ἀρχῶν ἐν αὐτῶν τοιαύτω, καὶ ἂν κύνει ὅτις ἐν π. καὶ ἀρετῶν ἐπιταδεύει, καὶ κακίαν ζαλῶσαι, καὶ θεοῖς ἀποδῆσαι, καὶ ἀπὸ θεῶν ἀποτραπῆναι. ταῦτα δὲ καὶ καὶ αὐτὸν κινεῖται δυνατὸς ἐν π. διὰ καὶ ψόγων καὶ ἐπαύων καὶ πμῶν καὶ ἀτιμίας, τὰ μὲν ἐκ τῆς καὶ θεῶν, τὰ δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τυγχάνοντί τοι, ἥτοι ἀρετῶν

PERFECTA hominis vita quemadmodum Deo cedit, quoniam ipsa perfecta non est, ita brutis præstat, quoniam virtutis & beatitudinis est particeps. Nam nec Deus externam causam requirit (cùm enim naturâ bonus ac beatus sit, per se perfectus est) nec brutum ullum. Etenim cùm ratione careant, actionum quoque carent scientiâ. At hominis natura partim sui est consilii, partim etiam divinum requirit auxilium. Quod enim rationem capere, honesta turpiâque cognoscere, recta in cælum à terra suspicere, - deosque altissimos potest comprehendere: divinum quoque adeptus est auxilium. Rursum quod voluntatem habet atque consilium, ac tale in se initium, quo possit & virtuti & vitio studere, deosque & colere & averfari: per se quoque moveri valet. Quapropter tum laudem & honorem, tum vituperium & ignominiam partim divino, partim humano facto consequuntur, sive

ἀρετὰν, ἢ κακίαν ζηλώσαντες. ἔχει γὰρ ἕως ὁ σύμπασι λόγος. τὸ δῆϊον ἀνθρώπων πολυτέλειαν ζῶον ἐς τὸν κόσμον ἐσώκισεν, ἀντίπριον μὲν τῆς ἰδίας φύσεως, ὁφθαλμὸν δὲ τῆς τοῦ ὄντων διακοσμήσεως. διὸ καὶ ὀνόματα μὲν ἔθηκε τοῖς πρῶτοις μασι χαεακτὴρ αὐτοῦ γυρόμενος, ἀνδρετο δὲ καὶ γεγύματα, διπλοῦς τῆς μνάμης ᾧ διασάμειος. ἐμμάστα δὲ καὶ τὰν τῶ παντὸς διακόσμων, δίκαιος τὲ καὶ νόμοις κοινωνίαν πόλεων συναρμοξάμενος. ἐδὲν γὰρ ἕως κοσμοπρεπὲς, καὶ θεῶν ἄξιον ἔργον ἀνθρώποις πεπρακται, ὡς πόλις συνομειβίας σωμαρογῆ, καὶ νόμων καὶ πολιτείας διακόσμων. εἰς γὰρ ἕως ἀνθρώπων αὐτὸς καὶ αὐτὸν ἐδὲς ἐόν, ἔτε ποτὶ δὲ ὁμοφροσύνην ζῶν καὶ ξωαρμογῆ πολιτείας, αὐτὸς καὶ αὐτὸν ἰκανὸς γέρονε, καὶ ποτὶ ὅλον καὶ τὸ τέλειον σύστημα τῆς κοινωνίας [1] ἀνάρμος. ἀνθρώπων γὰρ ὁ βίος λύρας ἑξακεισωμίας καὶ κατὰ πᾶν ἐπιτελεῖ ἐάσας εἰκὼν ἐντι. λύρα τὲ γὰρ πᾶσα χρῆζει πειῶν τέλει πυλίν. ἑξαπύσιος, σωμαρογῆς, ἐπαφῆς τινος μωσιχῆς. ἑξαπύσιος μὲν ἐν ἐντὶ αὐτοῖς οἰκῶν μερέων τῶ σάματος ᾧ διασάμειον πάντων. λέγω δὲ τῶν χορδῶν, καὶ τοῦ ὀργάνων τοῦ ποτὶ ἐυφροσύνην καὶ πληγῶν ἐπισωεργέντων. σωμαρογῆ δὲ αὐτοῦ ἀλλήλως σύγκοις τοῦ φθόγγου. ἐπαφῆ δὲ μωσιχῆς, αὐτοῦ συναρμογῆν κίνησις ἡδὴ τέτων. ἕως

virtuti sive vitio dederint operam. Sic namque se tota res habet. Hominem Deus, animal præstantissimum, & ut suæ naturæ respondens, ita Universi constitutionis oculum in mundo collocavit. Quamobrem hic & rebus imposuit nomina, quarum fuit signator: & literas invenit, memoriæ thesauro instructo: & Universi constitutionem imitatus, jure ac legibus urbium societatem concinnavit. Nullum enim scilicet nec mundo nec diis potest esse dignius, quàm civitatis bene constitutæ compositio, legumque & reip. constitutio. Siquidem unusquisque cum sit per se nullus, nec ad vitam in communi concordia, reique pub. compositione degendam per se aptus est, & ad integram perfectamque societatis compagem constituendam ineptus. Etenim humana vita lyra undique perfectæ & accuratæ similis est. Sicut enim lyra omnis tria hæc requirit, apparatus, compositionem, & pulsum musicum (apparatus dico propriarum partium omnium copiam, ut chordarum, & ad pulsum ac sonum pertinentium instrumentorum: compositionem autem mutuam sonorum proportionem: pulsum denique horum pro compositione motum) sic e-

[1] ἀνάρμος: Sic lego, non ἰνάρμος.

ἐν καὶ βίῳ ἀνθρώπων χήζει
 πειρῶν τέτων πυχόν. Ἐξάρτυσις
 μὲν ἂν ἦν τῷ βίῳ μερέων ἐντὶ
 συμπάρεωσις. βίῳ ὃ μερέα, τὰ
 πτόματ' ἀγαθὰ, καὶ τὰ ἦν
 χημάτων, καὶ τὰ τὰς δόξας, καὶ
 τὰ ἦν φίλων. συναρμογὰ ὃ ἂν
 κατ' ἀρετὰν καὶ νόμῳ τέτων
 σύνταξις. ἐπαφὰ ὃ μωσικὰ, ἂν
 κατ' ἀρετὰν καὶ νόμῳ τέτων
 σύγκρασις, ὁρδοπορευμένης τὰς
 ἀρετὰς, καὶ μηδὲν ἔξωθεν ἀν-
 τιπίπτον ἐχέσας αὐτῇ. ἔρδ' ἐν
 τῷ ἀφ' οὗ κεῖται τὰς [2.] περὶ
 εἰσας ἦν ἐκασίῳν σκοπῶν πέπλω-
 κε τὸ εὐδαιμονίῳν, ἀλλ' ἐν τῷ
 καταπυργάνει. ἔρδ' ἐν τῷ
 ἀδρυφορετον ἡμῶν, καὶ ἀνυπι-
 ρέτατον τὰν ἀρετὰν. ἀλλ' ἐν
 τῷ συμπληρῶνται τὰς οἰκίαις
 δυναμει ποτὶ τὰς περὶ εἰσας. ἔρδ'
 αὐτοτελής ἐντὶ ὁ ἀνθρώπου,
 ἀλλ' ἀτελής. τέληθ' ὃ γινόμε-
 νθ', ἂν μὲν παρ' αὐτὸν, ἂν δὲ
 καὶ παρὰ τὸν ἔξωθεν αἰτίαν. καὶ
 τέληθ', ἥτοι κατὰ φύσιν, ἢ
 κατὰ βίον. καὶ κατὰ τὸν βίον
 φύσιν, αἴκα ἀγαθὸς γήνηται.
 ἂν δὲ ἐκείνῳ ἀρετὰ, ἀκέρως καὶ
 τελήους ἐντὶ τὰς ἐκείνῳ φύσι-
 ος. οἷον ἂν μὲν ἦν ὁφθαλμῶν φύσις ἀκέρως καὶ [3.] τελήους
 τὰς ἦν ὁφθαλμῶν. ἂν ὃ ἦν ἑάτων, τὰς ἦν ἑάτων. ἔτω ὃ τῷ
 ἀνθρώπῳ ἂν ἀρετὰ, ἀκέρως ἐντὶ καὶ τελήους τὰς ἀνθρώπῳ
 φύσιθ'. τέληθ' ὃ κατὰ βίον, αἴκα εὐδαιμονίῳν γήνηται. ἂν δὲ
 εὐδαιμονία, τελήους καὶ συμπάρεωσις ἐντὶ ἦν ἀνθρώπων ἀγαθῶν.

etiam humana vitā tribus his indi-
 get. Apparatus quidem est vitæ
 partium iustus numerus. sunt au-
 tem vitæ partes corporis bona,
 opes, amici, gloria. Compositio
 est horum secundum virtutem &
 leges constructio. Pulsus deni-
 que musicus est horum secun-
 dum eadem permistio, cum se-
 cundo vento virtus fertur, neque
 adversi quicquam aliunde sentit.
 Non enim in eo, si voluntario sco-
 po excidant consilia, verum si
 eura assequantur, est posita bea-
 titudo : neque tam ut satellitibus ac
 ministris virtus careat, quàm ut
 suis facultatib. ad res agendas af-
 fatim instruat. Nam non ipse
 perfectus, sed imperfectus est ho-
 mo. Fit autem perfectus partim
 suâ, partim alienâ operâ : idque
 vel naturâ, vel vitâ. Naturâ, si
 bonus evadat, virtus enim cuius-
 que in cuiusque rei natura supre-
 mum est & perfectio : tum oculo-
 rum, in oculorum natura supre-
 mum & perfectio : tum aurium
 in aurium : tum hominis, in ho-
 minis natura supremum & perfe-
 ctio. Vitâ perfectus fit, si beatus
 evadat. Beatitudo enim humanorum
 bonorum summa est & perfectio.

[2.] τὰς περὶ εἰσας. Non περὶ εἰσας.

[3.] ἀκέρως καὶ τελήους. Post ὁφθαλμῶν, addo φύσιν.

διὸ πάλιν ἀρετὰ καὶ εὐτυχία,
μῆρτα γίνονται τῷ ἑαυτῷ
βίῳ. τὰς μὲν ἀρετὰς, ὥς ψυ-
χᾶς κεμήλας· τὰς δὲ εὐτυχί-
ας, ὥς σώματα. ἥν δὲ συ-
αμφοτέρων αὐτῆς ὥς ζῶον.

[4.] τῷ μὲν γὰρ χρεῖσθαι καλῶς
αὐτόν ἐστι τοῖς χτ' οὗσιν ἀγα-
θοῖς· τῷ δὲ τὰν χρεῖσιν ἐμ-
παρέχειν. καὶ χρεῖσθαι μὲν ἀρετᾶ·
χρεῖσθαι δὲ παρῆκεν εὐτυχία. καὶ
ἂ μὲν τὰν θεωρεῖσιν καὶ τὸν λό-
γον ὁρῶν παρέχεται· ἂ δὲ τὰς
ἐνεργείας καὶ τὰς πράξεις. τὸ
μὲν γὰρ βεληθῆναι τὰ καλὰ, καὶ
ὑποσῆναι τὰ δεινὰ, τὰς ἀρε-
τὰς οἰκῆον ἐντί. τὸ δὲ ὁρῶ-
ν πλοῦσαι τὰς [5.] θεωρεῖσας,
καὶ ἐπὶ τέλει ἐλθεῖν τὰς πρά-
ξεως, τὰς εὐτυχίας. ἐνίκασε
γὰρ ὁ στρατηγὸς, καὶ σὺν τῇ
ἀρετᾷ, καὶ σὺν τῇ εὐτυχίᾳ. καὶ
εὐπλόησεν ὁ κυβερνήτης, καὶ
σὺν τῇ τέχνῃ, καὶ σὺν τοῖς
κείροις πνύμασιν. καὶ εἶδεν ὁ ὀφ-
θαλμὸς καλῶς, καὶ σὺν τῇ
ὁξυδορκίᾳ, καὶ σὺν τῇ φάει.
καὶ αἶετο· ὁ βίβη· ὁ δὲ ἀνδρῶπων
ἐγγύετο, καὶ διὰ τὰν ἀρετὰν
αὐτὰν, καὶ διὰ τὰν εὐτυχίαν.

[4.] τῷ μὲν γάρ. Sic legere malo, quàm τὸ μὲν, τὸ δὲ.

[5.] ὁρῶν πλοῦσαι τὰς θεωρεῖσας.] Malè prius, θεωρεῖσιν.

Quo fit, ut rursum virtus & felici-
tas ejus vitæ partes existant, &
virtus animæ, felicitas corporis,
simul utrumque animalis vicem
gerat. Ut enim illius est, naturæ
bonis rectè uti, ita hujus usum
suppeditare: & ut uti, virtutis,
ita usum præbere, felicitatis. Il-
lius est, consilium & rationem re-
ctam: hujus, actiones & facta
conferre. Nam ut honesta vel-
le & ferre gravia, virtutis est
proprium: ita consiliorum opta-
tus eventus, & factorum finis
in felicitate situs est. Quemad-
modum etenim vincit imperator
virtute & felicitate: feliciter gu-
bernator navigat arte & vento se-
cundo: rectè cernit oculus &
videndi facultate & luce: ita
præstantissima humana vita &
virtute & felicitate redditur.

HIPPARCHI PYTHAGORICI,

lib. de Animi tranquillitate.

Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰ-
ῶνα ἐξετάζοντι, βραχύ-
πιτον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν
τῆς ζωῆς χρόνον, κάλλιστον ἐν
τῷ βίῳ οἰοῦναι πᾶσα παρεπιδη-
μίᾳ ποιησένται, ἐπ' εὐδυ-
μίᾳ καταβιώσαντες. ταῦτα δ'
ἔχοντι μάλιστα πάντων ἀκείῳς
ἐπιστάμενοι, καὶ ἐπεγνώκοτες ἐ-
αυτοὺς, ὅτι ἐνὶ θνατοῖ καὶ σάρ-
κνοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν
κακίμωνοι σῶμα, καὶ πάντων
καλεπωτάτων αὐτοῖς ἐπιχρεμα-
σίῳν, μέγιστος ἐξάτης ἀναπνο-
ῆς, καὶ πρῶτον γε [1.] πενθῶ-
ντι ὅτι τὰ συμβαίνοντα πρὸς τὸ
σῶμα· πλυνεῖν, περὶ πλυν-
μῶν, φρενίπιδες, ποδείγαι,
εραγχεῖαι, δυσιντεῖαι, ληθα-
ρίαι, ἐπιληψίαι, σιπιδόνες, ἄλ-
λα μυρία. πρὸς δ' τὴν ψυχάν,
πολλῶ κρείζονα καὶ καλεπωτέρα.
πάντα γὰρ τὰ κατὰ τὸν βίον ἁθε-
σια, κακὰ, παράνομα, καὶ ἀσε-
βήματα, ἐκ τῆς κατὰ τὴν ψυ-
χὴν παθημάτων ἐντί. διὰ γὰρ τὰς παρὰ φύσιν ἀμέτερος
ἐπιθυμίας, πολλοὶ εἰς ἀκατασχέτους ὁρμὰς ἐξάκειλαν.

CUM brevissimum sit hu-
manæ vitæ tempus, cum
æternitate collatum, pulcherri-
mam homines tanquam peregrina-
tionem instituent, si in animi
tranquillitate vivere statuerint. Id
autem consequentur maximè, si
seipsos diligenter cognoverint,
qui mortales & carnei sint, in-
jurix & interitui obnoxio prædi-
ti corpore, rebûsque omnibus gra-
vissimis ad extremum usque ha-
litum expositi. Ac primùm qui-
dem ad ea, quæ corpori accidunt,
veniamus. hæc sunt pleuritides,
pulmonis morbi, phrenitides, po-
dagræ, vesicæ morbi, dysenterix,
veterni, comitiales, ulcera pu-
trefcentia, cætera infinita. Ac
animo multò majora atque gra-
viora contingunt. Quicquid enim
sceleris, vitii, peccati, impieta-
tis in hominum vita cernitur, ex
animi perturbationibus ortum du-
cit. Etenim per immoderatas &
à natura alienas cupiditates multi
in effrænes imperus inciderunt,

[1.] πενθῶμων.] Hæc ut loco placeret mihi verbum, πορεῖθῶμων.

καὶ ἔτε τὰς ἐν ἡμῶν θυγατέρων,
 ἔτε τὰς ἐν ἡμῶν ματέρων ἀνοσι-
 ωτάτας ἡδονὰς ἀπέχοντο· ἀλλὰ
 καὶ ἐπὶ πατρικονίᾳ παρεχόν-
 το, καὶ πολλοὶ τὰ ἰδία τέχνα κα-
 τέσθαι. ἢ ὅτι ὑπὸ ἡμῶν ἐκτὸς
 ἐπιτηδεύειν [2.] καὶ τὰς ἐπομ-
 βείας, καὶ αὐχμῶς, ὑπεβολὰς
 καυμάτων, ὑπεβολὰς ψύξεως·
 ὥστε πολλάκις ἐν ταῖς καὶ τὸν ἀέ-
 ρα ἀνωμαλίας, λοιμὸν τε καὶ
 λιμὸν γίνεσθαι, καὶ ποικιλίαν
 παντοδαπῶν συμπτωμάτων, καὶ
 ὅλας πόλεις ἐρημῶδες; πολλῶν
 ἐν τοιούτων ἐπιχειρημάτων, μὴ-
 τε ταῖς καὶ τὸ σῶμα ἐναμεί-
 ναις ποτέχοντες, σεμνωδῆμοι
 ἐπαρώμεθα, ἀπνες ὀλίγω πυ-
 ρετῶ ἐπιχρυσίζω, σὺν θεῶν
 ἔσπῳ, σωτῆρας μαρμαίνονται·
 μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζόμεναις
 εὐτυχίαις. καὶ αὖτοις πολλάκις
 τάχον ἀπόλλυθαι ἢ γίνεσθαι πε-
 ρυκασί. πάντα γὰρ ταῦτα, ἀσα-
 τά τε καὶ ἀδέσβαια [3.] εὐρετὸν
 ἔσπον, ἐν πολλαῖς καὶ ποκίλαις
 μεταβολαῖς γινόμενα παρελθ-
 ομένων. καὶ ἐδὲν αὐτῶν μόνον, ἐδὲ
 ἀκίνητον, ἐδὲ βέβαιον, ἐδὲ ἀ-
 διαίρετον. διὸ ταῦτα μὲν ἐνδυ-
 μιθέοντες, νομίζοντες εἰ τὰ

nec vel à filiabus vel à matribus
 turpissimam potuerunt cohibere
 libidinem. Quid quodd & paren-
 tes multi, & liberos proprios ju-
 gulârunt? Jam quid aliunde ob-
 venientia referam mala, diluvia,
 siccitates, æstus & frigoris in-
 clementiam, sic ut ex aëris inæ-
 qualitate nonnunquam pestis, fa-
 mes, varique casus oriantur, æ-
 totæ desolentur urbes? Quæcūm
 impendeant multa, neque cor-
 poris bonis confisi, quæ vel unâ
 febriculâ statim corrumpuntur,
 nec externâ, quæ viderur, effe-
 ramur felicitate, cūm & hæc sæ-
 pe citiùs recedere soleat, quàm
 accedere. Hæc enim omnia in-
 certa esse & instabilia, nec co-
 rum quicquam firmum, perpet-
 uum, aut immobile existere,
 multis & variis ex mutationibus
 cognovimus. Quapropter & hæc
 animo reputantes, & an ea, quæ
 data præstò sunt, vel minimum
 tempus durare possint, cogitan-
 tes, fortiter, quicquid accidit, si
 feramus, animi fruemur tranqui-
 litate. Nunc verò perimulti, quæ-
 cunque vel natura vel fortuna de-
 dit, meliora cūm finxerunt, nec
 iam ea qualia sint, quàm

[4.] παρέοντα καὶ δεδομένα,
 καὶ τὸν ἐλάχιστον χρόνον διαμείναι δύναίτο, ἐν ἀδυνάμει
 διάξωμεν γενναίως φέροντες τὰ παροισήοντα. νῦν ὅτι πολλοὶ πάν-
 τα τὰ ὑπὸ φύσει καὶ τύχαις παρέοντα, καὶ δεδομένα αὐτοῖς ὅτι τὸ
 βέλπον θεωροῦντες, καὶ ἐκ οἷά ὅτι λογιστάμενοι, ἀλλ'

[1.] ἐπιτηδεύειν. Lego κατέχειν, pro κατέχειν.

[2.] εὐρετὸν. ἢ non rectius, ἔστιν.

[4.] νομίζοντες εἰ τὰ. Fortassis ὅτι particula addenda, νομίζοντες ὅτι εἰ τὰ.

ὅτι ἐπ' ἀκρον ἐπιπυχανόμῃα
 δυνάται γινέσθαι, ἄφρων σερό-
 μῃοι, πολλοῖς καὶ μεγάλοις
 καὶ ἀθέστοις καὶ ἀνοήτοις κακοῖς
 καταφορτίζονται τὴν ψυχάν. καὶ
 ἔτι συμβαίνει αὐτοῖς πικρότα-
 τον ἔχειν τὸν βίον καὶ χαλεπώ-
 τατον. ταῦτα δὲ γίνεται, ὅτι
 τε ἀποβολαῖς χρημάτων, ἢ φί-
 λων θανάτων, ἢ τέκνων, ἢ π-
 νῶν ἄλλων ἢ νομιζομένων π-
 μωτάτων ἤκη. ἔτι κλαίον-
 τες καὶ ὀδυρόμενοι, λέρναι αὐτὰς
 μόνες ἀπυχεσάτες καὶ κακοδαί-
 μονας, καὶ μέναιμενοι ὅτι κατ-
 ταυτὰ καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἐγί-
 νοντο, καὶ νῦν γίνονται. ἔτε δυν-
 αμοὶ κατανόησαι τὸν τε ἢ
 παρόντων βίον, καὶ τὸν ἢ
 παρεξελκόντων, ἐν ὅσας συμ-
 φοραῖς καὶ κακῶν τεικυμίας, καὶ
 νῦν ἐν π πολλοῖς, καὶ πρὸ τῶ
 ἐγίνοντο. ὅπλοισι μὲν ἔν, ὅ-
 π πολλοὶ ἀποβαλόντες χρήμα-
 τα, ἔτερον διὰ τὴν ἢ χρημά-
 των ἡμομίαν ἀπώλειαν, αὐτοὶ
 περὶσπύθησαν, ἢ ληστὰς διὰ τῶτο
 μέλοντες περὶπύθη, ἢ τυραν-
 νῶ. πολλοὶ δὲ φιλήσαντες πινας,
 καὶ κατ' ἑσθελῶν δυνόσαντες,
 ἐν τῶ μετέπειτα χρόνῳ μεγά-
 λως ἐμίσησαν. ἀ δὲ πάντα ἀ-
 ναλογισάμενοι ἐν τὰς πρὸς δε-
 δωμένας αὐτῶν ἰσοείας, καὶ μαθόν-
 τες ὅτι καὶ ὑπὸ τέκνων καὶ φίλων μάλιστα φιληθέντων, πολλοὶ ἀπώ-
 λοντο. καὶ ἀντιπρὸςβάλλοντες τὸν αὐτῶν βίον, πρὸς τὸν ἢ πρὸς
 συμῶν φαιλότερον, καὶ τὰ πρὸςπύθη ἀνθρώπων νομίζοντες, καὶ
 μὴ μόνοις συμβαίνοντα, ἀλλὰ συμῶν διὰξομένη. ἐδὲ γὰρ τίς τις ἀνθρώπων
 ὄντα, ἢ ἀλλοτείων συμπλήρωμα ἐύροσιν νομίζειν, ἀλλὰ καὶ τὰ

qualia maximè cerni possint, æsti-
 marunt, subito privati, multis ac
 magnis turpibusque malis animum
 deprinunt. quo fit, ut acerbissi-
 mè vivant ac miserrimè. Id au-
 tem vel in opum jactura, vel in
 amicorum aut liberorum morte,
 vel in aliarum rerum, quæ ca-
 rissimæ ducuntur, amissione con-
 spicitur. Tum verò flentes & eju-
 lantes, infelicissimos ac miserr-
 mos se solos prædicant: cum nec
 eodem se, quo alios multos, modo
 & habuisse & habere meminerint,
 nectum sui, tum superioris tem-
 poris hominum vitam queant
 perspicere, quantis videlicet in
 calamitatibus & miseriarum cu-
 mulis & nunc agant, & olim per-
 multi egerint. Quocirca si ex hi-
 storia nobis tradita repetamus, mul-
 tos amissis opibus, eam ob jactu-
 ram ipsos postea salvos evasisse,
 cum vel in latrones vel in tyran-
 num eam ob rem potuissent inci-
 dere: multos quoque quos maxi-
 mæ benevolentia profecuti quon-
 dam fuerant, eos post maximè
 odisse: nec paucos à liberis & a-
 micis carissimis fuisse interemtos:
 si etiam nostram vitam cum alio-
 rum infeliciorē conferamus, ca-
 sūsque omnes humanos atque com-
 munes habeamus, vivemus tran-
 quillius. Nec enim debet, qui
 homo sit, aliena mala, sed & sua

ἴδια χάρις, ἰδόντας ὅτι πολλὰ
κῆρες καὶ πάντα τὸν βίον περὶ-
καμπ. οἱ δὲ κλαίοντες καὶ καπο-
δρέμνιοι, ὥς τῷ μὴ δ' ἦν-
πινούσι ὠφέλειαν τῷ ἀπολυμνίῳ
ἢ τῷ ἀποικιμνίῳ περαινέσθαι, ἐς
μείζονα παθήματα τὰν ψυχὰν
ἐλαύνοντι, μέσσην πολλῶν φά-
λων φυσωμάτων ἔσθαι. ὥς τῇ κε-
αὐτὴ ἐκνέπτοντας καὶ ἀνακαταίρων-
τας, ἀπορρύπτεσθαι πάσας μηχαν-
νάς τὰς ἐγκατασκευασμένας κη-
λίδεις, τῷ κατὰ φιλοσοφίαν λό-
γῳ. ποιήσμεν δὲ τὸτο, ἀντε-
χόμενοι φρονήσῃ καὶ σωφροσύ-
νῃ, καὶ [5.] μεταποιέμενοι τοῖς
παρέσθαι, καὶ μὴ πολλῶν ὀρεγ-
μνιοι. οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰ πολλὰ
περασσάμενοι, ὥς ἐκ ἑστ-
ζῶ μετὰ τὸν τῆς ζωῆς χρό-
νον, [6.] ἔξεστι γνέσθαι, χρη-
σόμεθα παρὸς τὴν ἀγαθῶν, ἐκ
δὲ τῆς φιλοσοφίας καλῶν καὶ σιμῶν, καὶ τῆς ἐκ τῆς φά-
λων ἀπολυμνισόμεθα ἀπλησίαν.

[5.] καὶ μεταποιέμενοι.] An forte καταρτίζμενοι legendum.

[6.] μετὰ τὸν τῆς ζωῆς χρόνον.] Dersse videtur hæc, ἐκ ἀναλογίζονται, ἵνα
ἔσθαι, τὸτο ἐκ ἑστῇ, ὅτι.

ARCHYTÆ

ARCHYTÆ PYTHAGOREI,

lib. de Bono viro & beato.

ΠΡΩΤΟΝ μὲν ὃν χρὴ
ᾄδον γενώσκειν, ὅτι ὁ μὲν
ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐκ εὐδαιμονίας διδύ-
μων ἢ ἀνάγκης ὄσιν. ὁ δὲ δι-
δαίμων καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ ὄσιν. ὁ
μὲν γὰρ διδύμων ἢ ἐπαινετῶ καὶ
μακαριστῶ γίνεται. ὁ δὲ ἀγαθὸς
ἀνὴρ ἢ ἐπαινετῶ μόνον. γίνε-
ται δὲ ὁ μὲν ἔτι μὲν ἐπ' ἀρετῆς.
ὁ δὲ μακαριστὸς, ἐπ' ἀπυλίας.
καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ ὅτι τοῖς πα-
ρὰ αὐτὸν ἀγαθοῖς γίνεται τοῖς-
τε. ὁ δὲ διδύμων ὄσιν ὅκ'
ἀρετῆς τὰν διδύμων συναν-
τῶν μὲν γὰρ ἀρετῶν ἀνυπάρχων
ἀδύναμις. τῶν δὲ διδύμων συν-
αντῶν ἀδύναμις. νόστοι τε γὰρ μα-
κρὰ σώματι καὶ πρὸς αἰσθη-
τικῶν ἀπομαρταίνοντι τὰν δι-
δαίμων τῶν διδύμων συναν-
τῶν δὲ δεῖς ἀνθρώπῳ ἀγα-
θῶ, ὅτι δεῖς μὲν ἐ μόνον ἐπι-
κρινῆ καὶ διυλισμέναν ἔχει τὰν
ἀρετῶν ἀπὸ παντὸς τῶ θνητῶ
πλάττει. ἀλλὰ καὶ τὰν δύναμιν
αὐτῶν ἀτρύτον πέπαται καὶ ἀνυ-
πεύδωτον, ὡς πρὸς αἰώνιαν
ἀρετῆσαν. ἀνθρώπος δὲ ἐ μόνον τῶ θνητῶ τῆς φύσεως κατὰ-
τάματι μείονα ταύταν πέπαται. ἔστι δὲ ἕκαστος καὶ δι' ἀγαθῶν

HOC igitur primum est in-
telligendum, virum qui-
dem bonum non statim esse ne-
cessariò beatum, verùm beatum
etiam bonum esse. Ut enim be-
atus laudationem & felicitatis
prædicationem, ita bonus lauda-
tionem duntaxat meretur. Lau-
datio quidem virtuti, altera fe-
licitati tribuitur. Jam vir bonus
suis bonis talis redditur, beatus
aliquando beatitudine privatur. Vir-
tutis enim facultas est libera :
beatitudinis non item. Nam &
diurni corporis morbi, & sen-
suum jacturæ, beatitudinis vigorem
tabefaciunt. Eo autem differt à
viro bono Deus, quòd Deus non
tantum sincerâ & omnis huma-
næ perturbationis experte virtu-
te præditus est, verùm etiam e-
jus facultatem tranquillam & li-
beram pro æternorum factorum
majestatem ac magnificentiam possi-
det : homo verò non tantùm per
humanam naturam eâ minore fru-
itur, verùm sæpe vel per bonorum

[1.] ἡ μετρίαν, καὶ διὰ συνήθειαν ἰσχυρὰν, καὶ διὰ φύσιν μορηνερὰν, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας πολλὰς, ἀδυνατεῖ κατ' ἀρετὴν ἡσυχάζειν παναλαθέως ἀγαθῶ.

Ἐπεὶ ὦν ἥ' ἀγαθῶν ἡ μὲν αὐτὰ ἐν τι διὰ ταυτὰ αἰρετὰ, ἡ μὲν δ' ἑτερον· ἡ δ' ἑτερον, ἡ μὲν διὰ ταυτὰ. ὡς ὦν καὶ τείτον τι εἶδ' ὅτε ἄτερον ἀγαθῶν, ὃ καὶ διὰ ταυτὸν αἰρετὸν ἐντι, καὶ δ' ἑτερον. πῶς ἔντι τὰ ποιαῦτα ἥ' ἀγαθῶν, ὥστε αὐτὰ διὰ ταυτὰ αἰρετὰ πέφυκεν ἡμεν, ἡ μὲν διὰ ἑτερον; φανερόν ὅτι ἡ ἐσθαιμοσύνη. ταύτης γὰρ ἐνεκα τὰ ἄλλα αἰρέμεθα, αὐτὰν δ' αὐτὰν ἐξενεκα ἀτέρω. πῶς δ' παλιν ἐντι, ἡ δ' ἑτερον μὲν αἰρέμεθα, ἡ μὲν διὰ ταυτὰ; δῶλον ὅτι τὰ ὠφέλιμα, καὶ τὰ

[2.] θεωρητικὰ ἥ' ἀγαθῶν, ὥστε αἷτια γίνεται ἥ' αἰρετῶν. οἷς πόνοι μὲν σώματι καὶ γυμνάσι καὶ πείσις ἐνεκίας· ἀναγνώσεις δὲ καὶ μελέται καὶ ὁππιδεύσεις καλῶν καὶ ἀρετῶν. πῶς δὲ καὶ διὰ ταυτὰ αἰρετὰ, καὶ τὰ δ' ἑτερον. οἷς αἷτε ἀρεταὶ καὶ αἱ ἐξίεις αὐτῶν, καὶ αἱ θεωρητικές, καὶ αἱ πρακτικές καὶ πᾶν τὸ ἐχόμενον τὰς τῶ καλῶ ἐσίας. τὸ μὲν ὦν διὰ ταυτὸ αἰρετὸν ἡ μὲν διέτερον, μονῆρες ἀγαθῶν ἐντι καὶ ἐν τῷ δὲ καὶ δ' αὐτὸ καὶ δ' ἑτερον, τοιχῶ δὲ δῶσαι. τὸ μὲν γὰρ τι αὐτῶ περὶ ψυχὰν εἶναι, τὸ δ' ἐπεὶ εἰ σῶμα, τὸ δὲ τι ἐκτός· περὶ ψυχὰν μὲν, αἱ τὰς ψυχῶν ἀρεταί.

neglectum, vel per potentem consuetudinem, vel per pravam naturam, vel per alia multa non potest veri boni fastigium assequi.

Quoniam igitur bona quædam propter se expetuntur, non propter aliud: quædam propter aliud, non propter se: tertium quoque bonorum quoddam genus est, quod & propter se, & propter aliud expetitur. Quæ igitur hæc sunt bona, quæ propter se, non propter aliud expetuntur? nimirum beatitudo. Ut enim hujus causâ reliqua, ita hanc nullius causâ ipsam experimus. Quæ rursus sunt ea, quæ propter aliud, non propter se expetuntur? nempe utilia, & bonorum efficientia, quæ rerum expetendarum causas in se continent, ut labores corporis, exercitia, frictiones, bonæ valetudinis: lectiones, meditationes, studia, virtutis. Quæ denique & propter se & propter aliud expetenda dicuntur? virtutes, earumque habitus, studia, actiones, & quicquid est cum virtute conjunctum. Atque id quidem, quod propter se, nec propter aliud expetitur, unicum est ac singulare bonum, quod autem & propter se & propter aliud, triplex est, ac vel ad animum, vel ad corpus, vel ad externa pertinet. Ad animum referuntur animi virtutes:

[1.] δι' ἀγαθῶν ἡ μετρίαν.] Corruptus locus. Fortè ἀμελῶς, vel ἀμετρίαν.

[2.] θεωρητικὰ.] ποιντικὰ substituo.

πρὸς σῶμα ᾧ, αἰ τῷ σώματι. ἐκτὸς δὲ, φίλοι, δόξα, τιμὰ, πλεονέχεια. ὡς πλεονέχεια δὲ, καὶ τὸ διάτερον αἰρετὴν. τὸ μὲν γὰρ τι αὐτῶ, τὰ ποιητικὰ ἢ τὰς ψυχᾶς ἀγαθῶν. πρὸς σῶμα δὲ, τὰ τῷ σώματι. ἐκτὸς δὲ, τὰ αἴτια πλεονεξίας καὶ δόξης καὶ τιμᾶς καὶ φιλίας. ὅτι δὲ τὰν ἀρετῶν [3.] ἡμεῖς συμβέβηκεν αὐτὰν διαπαντὶν αἰρετῶν, δηλον καὶ ἐκ τῆς δεξιᾶς. εἰ γὰρ τὰ καταδεέστερα τὰ φύσει, λέγω δὴ τὰ σώματος ἀγαθὰ, αὐτὰ διαπαντὶ αἰρετόμεθα. κρέσσον δὲ ψυχᾶς σῶματι. φανερόν ὅτι καὶ τὰς ψυχᾶς ἀγαθὰ αὐτὰ διαπαντὶ ἀγαπώμεθα, ἀλλ' ἐν δὴ τὰ ἀποβαίνοντα ἀπ' αὐτῆς.

Τῷ δ' ἀνθρώπῳ βίῳ καὶ ἡμεῖς τρεῖς. ὁ μὲν ἐν εὐτυχίᾳ, ὁ δὲ ἐν ἀτυχίᾳ, ὁ δὲ μεταξὺ τούτων. ἐπεὶ δὲ ἀγαθὸς ἀνὴρ ὁ ἔχων ἀρετὰν, καὶ ὁ χρεόμενος ἀρετῇ. χρῶμαι δὲ αὐτῇ καὶ τῶν τρεῶν καὶ ἡμεῖς. ἢ γὰρ ἐν ἀτυχίᾳ, ἢ ἐν εὐτυχίᾳ, ἢ ἐν τοῖς μεταξὺ τούτων. καὶ ἐν ἀτυχίᾳ μὲν ἐντι κακοδαίμων, ἐν εὐτυχίᾳ εὐδαίμων, ἐν ᾧ τὰ μέσα καταστάσει ἐκ εὐδαίμων. φανερόν ἐν ὅτι ἐδὲν ἀτερεῖν ἔστιν ἀδαιμονία, ἀλλὰ χρῆσις ἀρετῆς ἐν εὐτυχίᾳ. λέγουμεν δὲ τὴν εὐδαίμονσιν, τὰν τῷ ἀνθρώπῳ. ὅλ' ἀνθρώπου ἔχῃ καὶ ψυχᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα. τὸ γὰρ ὅς ἀμφοτέρων ζῶν, καὶ τὸ ἐκ τοῖς τούτων ἀνθρώπου. καὶ γὰρ εἰ τὰς ψυχᾶς ὄρανόν τὸ σῶμα πέφυκεν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ μέρος καὶ τὰτο,

ad corpus, corporis. externa sunt amicitiae, gloria, honor, divitiarum. Similiter quod propter aliud expetitur, vel animi bonorum est efficiens, vel corporis, vel externorum, ut divitiarum, gloria, honoris, amicitiae. Esse porro virtutem propter se expetendam, vel hinc patet. Cum etenim corporis bona, quae sunt naturae minora, propter ipsa expetamus: animus autem praestet corpori: nimirum animi quoque bona propter ipsa, non propter eorum effectus expetimus.

Tria sunt humanae vitae tempora, unum felicitatis, alterum infelicitatis, tertium inter haec medium. Quoniam igitur vir bonus est, qui virtute praeditus est atque utitur: utitur autem ea tribus temporibus, vel in felicitate videlicet, vel in infelicitate, vel in medio: & in felicitate quidem beatus est, in infelicitate miser: in medio autem non beatus: efficitur, nihil esse aliud beatitudinem, quam virtutis in felicitate usum. Beatitudinem autem nunc hominis dicimus. homo porro non solum anima, sed etiam corpus est. nam ex utroque animal, & hinc homo componitur. Etenim quamvis animae sit corpus instrumentum, tamen & hoc pars homi-

[3.] ἡμεῖς. Non τιμῇ.

καὶ ἡ ψυχὴ. διὸ καὶ ἡ ψυχή ἀγαθὸν, αὐτὴ μὲν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, αὐτὴ δὲ ἡ ψυχή μετέωρον. καὶ ἀνθρώπῳ μὲν ἀγαθὸν εὐδαιμονία, ἡ ψυχή δὲ μετέωρον τῷ ἀνθρώπῳ, ψυχᾶς μὲν φρόνας, ἀνδρεία, δικαιοσύνη, σωφροσύνη. σώματι δὲ, καλλίον, ὑγίεια, εὐεκπία, εὐαισθησία. τὰ δὲ ἐκ τούτων, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ δόξα, καὶ τιμὴ, καὶ εὐγένεια, πέφυκεν ἐπιγένημα ἡμῖν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἀκόλουθα φύσει ἀρετακάκῃν ἀγαθοῖς, δορυφορεῖται τὰ μῆκον τῶν ἀγαθῶν τὰ μείζονα. φιλία μὲν καὶ δόξα καὶ πᾶσι τοῖς σώματι καὶ ψυχῇ ὑγίεια δὲ καὶ ἰσχύς καὶ εὐαισθησία, ψυχῇ φρόνας δὲ καὶ ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη, τὸν νόον τῆς ψυχᾶς. ὁ δὲ νόος τὸν θεόν. ἔστι γὰρ ὁ κρείττιστος ὅστις καὶ ὁ ἀγαθότατος. καὶ τῶν ἑνῶν καὶ τὰ ἄλλα ἡ ψυχή ἀγαθῶν [4.] αὐτὴ παρῆμυν. σφαιρεύματι μὲν γὰρ ἀγείνεται σφαίρης, πλωτῆρων δὲ κυβερνήτης, τῷ δὲ κόσμῳ θεός, τῆς ψυχᾶς δὲ νόος, τῆς δὲ πρὸς τὸν βίον εὐδαιμονίας φρόνας. ἔστι δὲ γὰρ ἄτερόν ἐστι φρόνας, εἰ μὴ ὁπσιμα τῆς πρὸς τὸν βίον εὐδαιμονίας, ἢ ὁπσιμα ἡ ψυχή φύσιν ἀνθρώπῳ ἀγαθῶν.

Καὶ θεῷ μὲν εὐδαιμονία καὶ βίον αὐτοῦ. τῷ δὲ ἀνθρώπῳ ἔστι ὁπσιμα καὶ ἀρετὰς καὶ τείτω εὐτυχίας, σωματεύμενα. ὁπσιμα γίνονται. λέγω δὲ ὁπσιμα, σοφίαν μὲν ἡ ψυχή θεῶν καὶ δαιμόνων, φρόνας δὲ ἡ ψυχή ἀνθρωπίνων καὶ ἡ πρὸς τὸν βίον. τὰς γὰρ

[4.] αὐτὴ παρῆμυν.] Reclitius forte δὲ παρῆμυν.

ut & anima, ducitur. Quapropter etiam bona quædam sunt hominis, alia partium. Atque hominis quidem bonum est beatitudo: partium autem, animi quidem, prudentia, fortitudo, iustitia, temperantia: corporis autem, pulcritudo, sanitas, bona valetudo, sensuum vigor. Jam externa, divitiæ, gloria, honor & nobilitas, homini solent adnasci, ac naturâ præcedentium bonorum consequentia, majora bona stipant hæc minora: amicitia quidem, gloria, ac divitiæ, corpus & animum: sanitas autem, robur, ac sensuum vigor, animum: prudentia, fortitudo, temperantia, atque iustitia, mentem animi: mens denique Deum. hic enim præstantissimus ac princeps est: huiusque causâ reliqua præstò sunt bona. Etenim exercitui præest imperator, navis gubernator, mundo Deus: animo mens, vitæ huius beatitudinis prudentia. Nihil enim est aliud prudentia, quàm huius vitæ beatitudinis, sive naturalium hominis bonorum scientia.

Ac Dei quidem beatitas est & vita præstantissima propria: hominis autem è scientia, virtute, ac tertia felicitate componitur. Scientiam dico tum deorum ac dæmonum sapientiam, tum hominum ac rerum ad vitam pertinentium prudentiam, quæ enim

λόγους καὶ ἀποδείξουσιν ποτι-
χράμενας ἀρετὰς, θεὸν ἐπι-
σημασ ποταγροῦεν. Ἀρετὰν
δὲ τὰν ἡθικὴν καὶ βελτίστην
εἶναι τῷ ἀλόγῳ μέρεθ' τῆς ψυ-
χῆς, καθ' ἃν καὶ ποιοῖ τινες
ἡμεν λεγόμεθα καὶ τὸ ἡθικόν,
ὅτι ἐλδοθεῖοι, δικαιοὶ καὶ σώ-
φρονες. εὐτυχίαν δὲ, τὰν ὡς
τὸν λόγον τῷ ἀγαθῷ παρε-
στάν, καὶ μὴ δι' αὐτὸν γινο-
μένην. ἐπεὶ ὦν ἂν μὲν ἀρετὰ καὶ
ἐπιτήμια ἐφ' ἑμῖν, ἂν δὲ εὐτυ-
χία ἐκ ἐφ' ἑμῖν. ἐν δὲ θεωρί-
αις καὶ πράξεσι τῶν καλῶν τὸ
εὐδαιμονεῖν. αἱ δὲ θεωρίαι καὶ
αἱ πράξεις ποτάντηις μὲν ἔσαι
ληιτερίαν καὶ ἀνάγκην ἐπρέ-
ροντι. εὐδοῦσαι δὲ διαγωγὰν
καὶ εὐδαιμοσύναν. γίνεται δὲ
πάντα ἐν εὐτυχίᾳ, φανερόν ὅ-
τι ἔδεν ἀτερεῖν ὅτιν εὐδαιμο-
σύνα, εἰ μὴ χρεῖσις ἀρετᾶς
ἐν εὐτυχίᾳ. [5.] Ὅτι ὁ ἀγα-
θὸς ἀνὴρ ἔτω διακείται πότ'
εὐτυχίαν, ὥστε καὶ ὁ τῷ σώ-
ματι καλῶς ἔχων καὶ ῥωμαλέ-
ως, καὶ γὰρ ἐκείνῳ οἷός τε
καὶ δαίμων καὶ ψυχὴ ὑπο-
μένειν, καὶ βάρῃ ἀεὶ μέγα,
καὶ πολλὰς ἀτίεας εὐχερῶς ὑπο-
μένειν κακοπαθείας.

Ἐπεὶ ὦν εὐδαιμοσύνα χρεῖ-
σις ἀρετᾶς ἐν εὐτυχίᾳ, καὶ ἀ-
ρετὰς καὶ εὐτυχίας λέγωμεν, καὶ
πρῶτον περὶ εὐτυχίας. ἥν γὰρ
ὁ φιλοσοφῶν, οἷον ἀρετὰ. ἔ γάρ
καὶ ὑπερβαλλόντως τις ἀγαθός. ἂν γὰρ ἀρετὰν σάτημαν ἔχῃ τὸ θεόν,

[5.] ὅτι ὁ ἀγαθός,] ὅτιν ὁ ἀγαθός.

ratione ac demonstratione utun-
tur virtutes, eas appellari scien-
tias est æquum. Virtutem verò
moratum & optimum animi par-
tis ratione carentis habitum, à
quo nomen aliquod ad mores per-
tinens ducimus, & liberales, ju-
sti, temperantes dicimur. Felici-
tatem denique bonorum citra
rationis auxilium copiam. Quo-
niam igitur virtus ac scientia no-
bis inest, felicitas non item: be-
atitudo autem in contemplandis
& agendis rebus honestis versa-
tur: hæ porro contemplationes &
actiones cum non rectè succedunt,
ministerium & necessitatem, cum
rectè, delectationem & beatitu-
dinem adferunt, idque in felici-
tate cernitur: nihil esse beatita-
tem aliud, quam virtutis in felici-
tate usum, efficitur. Quo fit,
ut non aliter vir bonus, quam fe-
tiam qui corpore sano ac robusto
est, in felicitate se gerat. Nam
hic quoque & frigus atque æ-
stus ferre, & magnum onus tol-
lere, & alias multas ærumnas fa-
cilè potest ferre.

Posteaquam igitur beatitudo
virtutis est in felicitate usus, de
virtute & felicitate dicendum e-
rit, ac primum de felicitate. E-
tenim quædam bona nimium non
recipiunt, ut virtus. siquidem
non est ulla virtus nimia, nec
quisquam vir nimis bonus. virtus
enim decorum pro norma habet,

καὶ ἐστὶ τῷ δέοντι ὅτι ἐξίς ἐν τοῖς
 παλαιῇσι. αὐτὸ δὲ ἐντυχία καὶ τὰν
 ὑπερβολὰν ὁπιδέχεται, καὶ τὰν
 μίωσιν. ὑπερβάλλουσα ὅτι γεννᾷ
 πινὰς κακίας, καὶ ἐξίσησι τὸν ἀν-
 ὄρωπον ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἐξίτι.
 ὥστε πολλάκις ἀντιβαίνειν καὶ τὰ
 συστάσει τὰς ἀρετὰς. καὶ ἔμνον
 αὐτὴν ἐντυχία, ἀλλὰ καὶ ἀπερὶ αἰ-
 τίας πλείονες. ἔλεγον καὶ οἱ
 δαυμάνεν, παρὰ μὲν αὐλητικῶν
 ἡμῶν πινὰς ἐλαζόντας, οἱ δὲ
 ποτ' ἀλάθων ἐάσαντες, φαντα-
 σία πνὶ ψαλμοῖς πὺς ὁμοῦσι
 [6.] αὐτὸν ῥέοντι· περὶ ὅτι τὰν ἀ-
 ρετῶν μὴ ἡμῶν τὸ τοῦτο γινώσκου-
 σιν· ὡς περὶ σεμνοτέρων ὅτι, το-
 σῶν καὶ τὸ ποιοῦν ἡμῶν περὶ
 αὐτὰν πλεόν ἡμῶν γινώσκου. πολλὰ
 γάρ ὅτι τὰ διασφύροντα τὰς πε-
 ρὶ τὰν ἀρετῶν ἐπιφανείας, ὡς
 ἐν μὲν ἐστὶ τὰ τῶν ἐπιτελεσθόν-
 των καὶ ποιοῦμένων γινώσκου. ἀ-
 περὶ ὅτι φυσικὰ πάθηα ὡς ἀκο-
 λυθούντα ἐνίοτε ποιεῶντι ἐνα-
 πνὶν ἐπιτρέπειαν τὰς ἀληθινὰς
 διαδέσκει· πνὶν ὅτι καὶ δὲ ἐξ ὅ-
 συνεκτεταμένων ἐκ παλαιῶν
 χρόνων· ἐκ ὁλίγα ὅτι καὶ δὲ ἀ-
 λικίας ἀβηπικῶς τε καὶ χρονοτικῶς,
 καὶ δὲ ἐντυχίας ἢ καὶ ἀτυχίας καὶ
 δὲ ἀτίμως παμπληθείας τρόπος.
 ὥστε ἔλεγον καὶ οἱ δαυμάνεν, ἐν
 πάντι ἀντεταμένως ἐνίοτε καί-
 νεται, τὰς ἀληθινὰς διαδέσκει μετὰ πηλείους. ὡς περὶ καὶ τέκοντα ὅτι ἀ-
 εις ἡμῶν ὁκείοντα πολλὰ ἐν τοῖς ὑποκειμένοις ἔρσοις ὁρέομεν ἀμύ-
 λανοντα· καὶ στρατὸν, καὶ κυβερνάται, καὶ στραφεία, καὶ πάντας ἀ-
 πλῶς. καὶ ὅμως οὐκ ἀποσερόμεν τὰς ὑπαρχούσας ἐξίτι.

[6.] αὐτὸν ῥέοντι.] Legenda ῥέοντι, vel αἰετῶντι.

ac decori est in rebus agendis
 habitus. Felicitas autem & ni-
 mium recipit & parum. Nimia
 porro vitia quædam gignit, &
 hominem ab habitu naturali trans-
 versum rapit, sic ut virtuti quo-
 que sæpe reluctetur. Nec tamen
 felicitas tantum, sed & alix cau-
 sæ idem possunt efficere. Neque
 enim credendum est, cum inter
 tibicines quidam reperiantur ar-
 rogantes, qui veritatis curâ re-
 lictâ, falsâ quâdam imaginati-
 one captent imperitos, in virtute
 non idem cerni, verum quanto
 res est dignior, tanto, qui e-
 am sibi vindicent, plures exi-
 stere. Multa sunt enim, quæ vir-
 tutis faciem, & veram affectio-
 nem pervertunt, vel insidiando ac
 vindicando, vel per naturæ per-
 turbationes cognatas, aut longâ
 confirmatas consuetudine, vel
 per ætatem juvenilem aut seni-
 lem, vel per felicitatem aut in-
 felicitatem, vel aliis modis plu-
 ribus. Quocirca mirandum non
 est, si cuncta nonnunquam, ve-
 râ affectione mutata, aliter eve-
 niunt: quemadmodum & fabrum,
 qui optimus habeatur, sæpe in-
 ter operandum videmus peccare,
 & imperatorem, & gubernato-
 rem, & pictorem, & omnes
 denique, quos tamen arte,
 quâ pollent, non privamus.

λίω, ὃ καὶ δικνεῖται δύναται ὁ
ἀγαθὸς κυβερνάτης μεγάλα πε-
λάγα διαπεραιύμενος, καὶ με-
γάλην ναυκλασίαν σελλόμενος.
ὁ δ' ὑπερβολὰ τὰς εὐτυχίας τοῖς
ἀγαθοῖς, ὃ κρατεῖται πέφυκεν
ὑπὸ τὰς ψυχᾶς, ἀλλὰ κρατεῖν
αὐτὰς. ὥστε ὅτι τὸ λαμπρὸν
φάος μαρτυρίαν πεποιθῆσι τοῖς
ὀφθαλμοῖς· ἔγωγε καὶ ὑπερβάλ-
λουσα εὐτυχία τῷ νόμῳ τὰς ψυχᾶς.
καὶ περὶ μὲν ἐν εὐτυχίας ἀ-
λὺς εἰρήνη.

cujus operâ probus gubernator
magnum transire mare, magnam-
que potest navigationem perfice-
re. At nimia felicitas non tam
animo parere solet, quàm impera-
re. Ut enim lux nimia oculos,
itâ nimia felicitas animi men-
tem offendit. Ac de felicitate
quidem hætenus.

DE ANIMO, TANQUAM EFFICIENTE.

THEAGIS PYTHAGORICI, *lib. de Virtutibus.*

ἘΞΕΙ ὅτι καὶ τὰς ψυχᾶς δι-
άκοσμος ἔστω. τὸ μὲν
γὰρ τι αὐτῆς ὅτι λογισμὸς, τὸ
δὲ δύναμις, τὸ δ' ἐπιθυμία.
λογισμὸς μὲν, ὃ κρατεῖται τὰς
γνώσεις. δύναμις δ', ὃ κρατεῖται
τῷ μένῃ. ἐπιθυμία δὲ, ἢ κρα-
τεῖται τῷ ἐπιθυμητικῷ ἀδεῶς.
ὁ καὶ ὅτι ἐν τῷ ταῦτα αἰσθη-
ταῖς, τόκα ὅτι γίνεσθαι ἀρετὰ καὶ

ANIMI constitutio sic se ha-
bet, ut una sit ejus pars ra-
tio, altera iracundia, tertia cupi-
ditas. Ratio cognitioni, ira ro-
bore, cupiditas appetitui præest.
Cum igitur hæc tria unâ compa-
ge in unum rediguntur, tum vir-
tus in animo gignitur & concordia:

μολῇ, μίαν ἐπιδεξάμενα σω-
[1.] ὁμόνοια ἐν τῇ ψυχᾷ.

[1.] ὁμόνοια. Αἰτίας ὁμολογία.

ἔνα ὃ σατάζοντα ἀπ' ἀλλήλων ἀπάσασαι, τόχα ὃ γίνεται κακία, καὶ ἀναρμοσία ἐν τῇ ψυχῇ. ἀνάγκη δ' ἀρετῶν τρία πάντα ἔχειν, λόγον, δυνάμιν, καὶ περαιτέρω. τῷ μὲν ἔν [2.] λογικῷ μέρει τῆς ψυχῆς, ἀρετὰ ἀφρόνησις. κειμήλιον γὰρ ἐν τῇ θεωρητικῇ ἔστι. τῷ δ' ὁρμητικῷ, ἀνδρεία· ἔστι γὰρ ἐν τῇ ἀντρευστικῇ, καὶ ὑποστατικῇ ἡ δυνάμις. τῷ δ' ἐπιθυμητικῷ, ἀσωφροσύνη· μετριοφροσύνη γὰρ ἐν τῇ κατὰ τὴν ἡδονὴν ἡ δυνάμις διασωματίζεται. ὅλας δὲ τὰς ψυχῆς ἀδικαιοσύνη. σαῦλοι μὲν γάρ ποτε ἄνθρωποι γίνονται, ἢ διὰ κακίαν, ἢ δι' ἀκρασίαν, ἢ διὰ θνητότητα. ἀδικοῦσι δ' ἀλλάως, ἢ διὰ κέρδιον, ἢ δι' ἡδονὰν, ἢ διὰ φιλοπρίαν. ἀλλὰ ἔν κακία τῇ λογικῇ μέρει τῆς ψυχῆς ἐντὶ οἰκιοτέρει. περὶ οὐκ αἰσίου γὰρ ἀ μὲν φρόνησις τῇ τέχνῃ· ἀ δὲ κακία, τῇ κατεχνίᾳ [3.] ἔστιν. μαχάνει γὰρ [4.] ποτε ἐνείσκει τὸ ἀδικόν. ἀ δ' ἀκρασία μάλλον τῷ ἐπιθυμητικῷ. ἐν γὰρ τῷ κρατεῖν ἀδυνατῶν, ἢ ἐγκρατείας· καὶ ἐν τῷ μὴ κρατεῖν, ἢ ἀκρασίας. ἀ δ' ὁρμητικῇ, τῷ ὁρμητικῷ. ὅκα γὰρ τῇ ἐπιθυμίᾳ τὸ κακὸς ποιῆσαι χαιρέται, καὶ ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς θνητόν, τὸ τοιοῦτον οὐκ ὀνομάζεται θνητός. ἀκόλουθα ὃ καὶ τὰ ὑποτελέσματα τῶν διαδέσεων ἵετων, ὧν φησὶ ἐν ἐκῇ [5.] περὶ ἀφρο-

cum per seditionem inter se divelluntur, vitium oritur atque discordia. Sunt autem virtuti hæc tria necessaria, ratio, facultas, & consilium. Jam ratione præditæ animi partis virtus est prudentia, quoniam iudicii & contemplationis particeps est habitus: iracundiæ autem fortitudo, quandoquidem resistit, & gravia perfert hic habitus: cupiditatis verò temperantia, posteaquam corporis voluptatum quædam est moderatio: totius denique animi iustitia. Improbi porro redduntur homines vel per malitiam, vel per incontinentiam, vel per feritatem: iniuste autem agunt vel lucri, vel voluptatis, vel gloriæ causâ. Ac malitia quidem ad ratione pollentem animi partem refertur, quandoquidem ut prudentia cum arte, ita malitia cum prava confertur arte, quoniam ad injuriam dolos excogitat: incontinentia verò ad cupiditatem, posteaquam & in moderanda voluptate sita est continentia, & in non moderanda, incontinentia: feritas autem ad iracundiam. huic enim cum quis maleficium non ut homo, sed ut fera gratificatur, ea dicitur feritas. Sunt quoque harum affectionum effectus & fines consequentes.

[2.] λογικῷ μέρει. Gesnerus λογικῷ quoque legis.

[3.] ἔστιν. Alius ἔστιν.

[4.] μαχάνει γὰρ ποτε ἐνείσκει. Legere malim, μαχανίας γὰρ ἐνείσκει ποτε τὸ ἀδικόν.

[5.] περὶ ἀφροσύνης. Gesnerus etiam περὶ ἀφροσύνης.

α μὲν γὰρ πλεονεξία, ἀπὸ κα-
 κίας· α ὅ κακία, ἀπὸ τῆς λο-
 γιστικῆς μέρεθ τῆς ψυχᾶς. καὶ ἡ
 μὲν φιλοπομία, ἀπὸ τῆς θυμο-
 ειδικῆς. αὐτὰ δ' ἐν ὑπερβολῇ
 θυμοειδῆ, θυμῷ τὴν θειότητα.
 πάλιν ὅ α μὲν ἡδονὰ ἐν τῷ
 ἐπιθυμητικῷ, σφοδρότερον ὅ
 μακροθυμῶν, θυμῷ τὴν ἀκρηπί-
 αν. ὥς· ἐπεὶ τὸ ἀδικεῖν γίνεται
 δι' αἰτίας ποσάυτας, φανερὸν ὅτι
 τὸ δικαιοπραγεῖν γίνεται διὰ
 τῆς ἴσας. φύσει γὰρ α μὲν ἀρετὰ
 ἀγαθοποιὸς καὶ ὠφελιπικῆς, α δὲ
 κακία κακοποιὸς καὶ βλαπτικῆς.
 ἐπεὶ δὲ ἡ τῆς ψυχᾶς μερέων,
 τὸ μὲν ἐντὶ ἀρχομῶν, τὸ δ'
 ἐπίμῶν· αὐτὰ δ' ἀρετὰ, καὶ αὐ-
 κακίαι παρὰ ταῦτα ὅ ἐν τέτοις,
 φανερὸν ὅτι καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ μὲν
 ἐντὶ ἡγεμονικῇ, καὶ δ' ἐπιπι-
 κῇ, καὶ ὅ συνδέονται ἐν τέτων.
 ἡγεμονικῇ μὲν, ὅς α φρόνησις·
 ἐπιπικῇ δὲ, ὅς ἀνδρεία καὶ σω-
 φροσύνα. συνδέεται δ' ἐν τέ-
 τῃ, ὅς α [6.] δικαιοσύνα. τὰ
 δὲ πάρεα, τῆς ἀρετῆς ὕλα. πε-
 εὶ ταῦτα γὰρ καὶ ἐν τέτοις αὐτὰ ἀρε-
 τῇ. ἡ δὲ παρὰ τὴν τὸ μὲν
 ἐκείσιν, τὸ δ' ἀκείσιν. καὶ
 ἐκείσιν μὲν, αἰδονά· ἀκείσιν
 δὲ, λύπα. ταῦτα δὲ ταῦτα
 καὶ ὁπτείνονται καὶ ἀνίεντι τοῖς
 πολιτικοῖς συναρμόζοντες τὰ
 ἀλλὰ μέρεα τῆς ψυχᾶς ποτὶ τὸ
 λόγον ἔχον. ταῦτα ὅ σωμαγωγῆς ὅρος, τὸ μήτε διὰ τὴν ἔν-
 δειαν, μήτε διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἀπεργεῖται τὸν νόον τὸ ἴδιον ἔργον

Ut enim à malitiâ pendet à
 varitia, sic ad ratione pollen-
 tem animi partem refertur ma-
 litia. Similiter ut ad iracundi-
 am pertinet ambitio, sic ipsa
 nimia redditâ, feritatem gignit.
 Denique voluptas ut cupiditas
 est, ita nimium quæsita parit
 incontinentiam. Quare cum de
 tot causis injustè agamus, de tot
 idem nimirum justè agemus.
 Nam & virtutis natura benefa-
 cit ac prodest, & vitium male-
 facit ac nocet. Et quoniam de
 animi partibus alia imperat, alia
 paret, virtutes autem in his ac
 vitia cernuntur, virtutes quoque
 partim imperantes, partim pa-
 rentes, partim esse mistas effi-
 citur. Imperat quidem pruden-
 tia, parent autem fortitudo ac
 temperantia: mista demum est
 iustitia. Perturbationes porro sunt
 virtutis materia, quandoquidem
 in his illa cernitur. Est autem
 aliud perturbationis genus cum
 voluntate conjunctum, aliud non
 est. conjunctum voluptas est,
 non conjunctum, dolor. Arque
 hæc & intendunt & remittunt
 civiles homines, dum reliquas
 animi partes cum rationis par-
 ticipes coaptant: id quod in eo
 positum est, ut nec propter ni-
 mium nec propter parum su-
 as actiones prohibeatur mens

ἐπιτέλει. συντέτακται γὰρ τὸ
 χείριον ἕνεκα τῷ βελτίονι. ὅς
 ἐν μὲν τῷ κόσμῳ τὸ ἀει-
 παθὲς πᾶν μέρει, ἕνεκα τῷ
 ἀεικινάτω. ἐν δὲ τῇ συζυ-
 γίᾳ τῷ ζώον, τὸ θήλυ ἐ-
 νεκα τῷ ἄρρενι. τὸ μὲν γὰρ
 παύει τὴν ψυχὴν θνητῶν. τὸ
 δὲ μόνον τὴν ὕλιν παρέχεται
 πρὸ θνητωμένων. ἐν δὲ γὰρ τῇ
 ψυχῇ τὸ αἰόλον τῷ λογικῷ.
 συντέτακται γὰρ καὶ ὁ θυμὸς
 καὶ ἡ ἐπιθυμία ποτὶ τὸ πρᾶ-
 πον μέρει τῆς ψυχῆς. τὸ
 μὲν ὥστερ δρυφόρον πρὸς καὶ
 σωματοφύλαξ, τὸ δὲ ὡς οἰ-
 κονόμος καὶ οἰκουρὸς τῷ ἀνα-
 χνῶν. ὁ δὲ νόος ἐπ' ἀκρας
 τῆς κορυφῆς τῷ σώματι ἰ-
 δρυμένῳ, καὶ ἔχων περιαυγέα
 καὶ διαυγέα τὴν ἐποψιν, μα-
 σάεται τὴν τῷ εὐόντων φερένα-
 σιν. καὶ τῷ ἔργῳ ἐντὶ αὐτῷ
 καὶ φύσιν, τὸ μαρτυράμενον,
 καὶ κησάμενον, ἀκολουθεῖται τοῖς
 βελτίοσιν αὐτῷ, καὶ πμωτάτοις.
 ἀρχὰ γὰρ καὶ αἰτία καὶ κανὼν ἐντὶ
 τῆς ἀνθρωπίνης οὐδαμοσύνης, καὶ
 δυνάμει καὶ πμωτάτων ἐπίγνωσις.

perficere. Quod enim deterius
 est, præstantioris causâ cœpit
 existere: ut in mundo semper
 patiens pars propter eam, quæ
 semper movetur: in animalibus
 femina propter marem (hic e-
 nim animum gignit, illa dun-
 taxat materiam gignendo suppe-
 ditat) in animo ratione carens
 pars propter rationis compotem.
 Nam & iracundia & cupiditas
 ad primam animi partem refer-
 tur, illa tanquam satelles & la-
 tro, hæc curatoris instar & cu-
 stodis domestici. At mens in
 summo corporis vertice colloca-
 ta, in pellucida undique specu-
 la eorum, quæ sunt, scienti-
 am investigat, & hoc à natura
 opus habet, ut post investigati-
 onem & acquisitionem, melio-
 ribus ac præstantioribus utatur.
 Etenim rerum divinarum ac præ-
 stantissimarum cognitio, beatitu-
 dinis humanæ principium, causa,
 & norma est.

DE ACTIONIBUS ET HABITIBUS

in Genere, tanquam de Materia & Forma.

M E T O P I
P Y T H A G O R E I,*lib. de Virtute.*

ΑΡΕΤΑ ἐντὶ ἀνθρώπῳ
τελειότας φύσιϑ ἀνθρώ-
που. ἕκαστον γὰρ ἡῦ ἐόντων, τέ-
λειον καὶ ἀκρὲν γίνεται, καὶ
τὴν οἰκίαν τὰς ἀρετὰς φύσιν.
ἵππῳ τε γὰρ ἀρετὰ ἐντὶ, ἃ ἐς
τὸ ἀκρὲν ἀριστὰ τὰν τῷ ἵππῳ
φύσιν. καὶ ὅτι ἡῦ μερέων ἢ ἡῦ
καθ' ἕκαστον, ὁ αὐτὸς λόγϑ.
ὀμμάτων τε γὰρ ἀρετὰ ὀξύδω-
ρία. αὐτὰ δ' ἀκρότας ἐντὶ τὰς
ὀφθαλμῶν φύσιϑ. καὶ ἑάτων
ἀρετὰ, ὀξύακοῖα. αὐτὰ δ' ἀ-
κρότας ἐντὶ τὰς ἑάτων φύσιϑ.
καὶ ποδῶν ἀρετὰ, ποδωκία. καὶ
αὐτὰ ἢ ἀκρότας ἐντὶ τῆς πο-
δῶν φύσεως. ἀνάγκη δ' ἀρε-
τὰν πᾶσαν τεῖα ταῦτ' ἔχειν.
λόγον καὶ δυνάμιν καὶ θεωρεῖσιν.
λόγον μὲν, ὃ κείναι καὶ θεωρεῖ.
δυνάμιν ἢ, ὃ ἀντέχει καὶ κρα-
τεῖ. θεωρεῖσιν δέ, ὃ εἴρ-
γει καὶ ἀραπαῖ. τὸ μὲν ἔν κείνῳ
καὶ θεωρεῖν, ἐντὶ τῷ διανοητικῷ μέρει τὰς ψυχῆς. τὸ δ' ἀντέχειν
καὶ

HOMINIS virtus est ho-
minis naturæ perfectio.
Etenim per propriam virtutis na-
turam perfectum quicque ac su-
premum redditur. Nam & e-
qui virtus est ea, quæ naturam
equi ad supremum perducit, &
in partibus singulis eodem se-
modo res habet. Nam & ocu-
lorum virtus est acris visus, i-
démque supremum in oculorum
natura: & aurium virtus, acris
auditus, idémque supremum in
aurium natura: & pedum vir-
tus, velocitas, eadémque su-
premum in pedum natura. Sunt
autem virtuti hæc tria necessa-
ria, ratio, facultas, & consili-
um. Ratio judicat & contem-
platur: facultas resistit & mo-
deratur: consilium amat & am-
plectitur. Jam judicare & con-
templari, intelligentis animi
partis est proprium: resistere

καὶ κρατὲν, ἰδίον τῷ ἀλόγῳ
μέρεθ' τὰς [1.] ψυχᾶς. συν-
έτακε γὰρ παρὰ αἰσῶσις ἐκ διανοί-
ας καὶ ὀρέξεθ'. ἡ μὲν ὦν δια-
νοία, ἀπὸ τοῦ λογικῷ μέρεθ'
ἔντι τῇ ψυχᾷ. ἡ δὲ ὀρέξις
ἀπὸ τοῦ ἀλόγου. Τὸ δὲ πλεον-
εθ' τῶν ἀρετῶν ἀπαρτῶν ἐκ
τῶν μερέων τὰς ψυχᾶς κατ-
ὰ διπλῶν ἀντιθέσεων, ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν
ἡμετέρας, καὶ τῶν σύστασιν τὰς
ἀρετῶν. ἔπειτα γὰρ τῶν μερέων
τὰς ψυχᾶς δύο τὰ πρῶτα, τὸ
μὲν λογισκὸν, τὸ δὲ ἄλογον.
καὶ λογισκὸν μὲν ὅτι κείνομεν
καὶ θεωροῦμεν. ἄλογον δὲ, ὅτι
ὀρμῶμεν καὶ ὀρεζόμεθα. ταῦτα
δὲ ἀλλήλοισι ἢ συμφωνοῦσι, ἢ
διαφωνοῦσι. ἡ δὲ μάχη καὶ
διαφωνία γίνεται αὐτοῖς, δι'
ὑπερβολῶν καὶ ἑλλείψεων. φανερόν
ὦν, ὅτι καὶ μὲν τὸ λογισκὸν μέ-
ρεθ' τὰς ψυχᾶς ἐγκρατὴ τῷ
ἀλόγῳ, γίνεται καρτεία καὶ
ἐγκράτεια. ὅτι καὶ δὲ τὸ μὲν
ἡγήται, τόδ' ἔπεται, καὶ ἀμ-
φοτέρω συμφωνεῖ ἀλλήλοισι, τὸ
πρωτοῦτον ἀρετῶν. ἡ μὲν ὦν
καρτεία καὶ ἐγκράτεια, γίνε-
ται μετὰ λύπης· ἀλλ' ἡ μὲν
καρτεία ἐν τῷ ἀντέχειν πόνοι.
ἡ δὲ ἐγκράτεια, ἐν τῷ ἀντέ-
χειν ἡδονῶν. ἡ δὲ ἀκρατία καὶ
μαλακία, ἐν τῷ μὴ ἀντέχειν, καὶ δὲ κρατὲν. καὶ διὰ τῶν
συμβαινέων φάσκει τὰς ἀρετὰς διὰ λύπης, ἀποβαλέν
δὲ αὐτὰ διὰ ἡδονῶν. καὶ τοὶ ἔπαινοι δὲ καὶ φόβοι, καὶ τὰ καλὰ
πάντα τὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων, γίνονται ἐν ταῖς τοῖς μέρεσι τὰς ψυχᾶς.

& moderari, ratione carens :
amare & amplecti, utriusque,
tam quæ ratione caret, quam
quæ pollet. Cum enim ex in-
telligentia & appetitu constet
consilium, illa ad rationis com-
potem animi partem, hic ad ex-
pertem refertur. Jam virtutum
omnium numerum, nec non
virtutis ortum & constitutionem
ex animi partibus licet cog-
noscere. Etenim animi partes
primæ sunt duæ, altera com-
pos rationis, expert altera. Il-
lâ judicamus & contemplamur,
hâc ferimur & appetimus. Hæ
porro vel consentiunt inter se,
vel dissentiunt, quæ quidem
pugna ac discordia propter ni-
mium vel parum existit. Cum
igitur rationis compos pars mo-
deratur expertem, tolerantia
gignitur & continentia. cum
altera imperat, parat altera, &
inter se ambæ consentiunt, vir-
tus nascitur. Ac tolerantia qui-
dem & continentia cum dolore
gignuntur, dum labori illa, vo-
luptati hæc resistit. Incontinen-
tia verò ac mollietates nec resistit
nec moderatur. Quo fit, ut bo-
na propter dolorem fugiamus,
propter voluptatem amittamus.
Quid quod laudationes, vitu-
peria, cunctaque humana bona
in his animi partibus cernuntur.

[1.] μέρεθ' τὰς ψυχᾶς. Lacunam hic supplevimus : τὸ δὲ σῆμα καὶ ἀπαρ-
τῶν ἐκ ἀμοιβετικῶν αὐτοῖς γίνεται, καὶ τῷ ἀλόγῳ, καὶ τῷ λόγῳ ἔχοντι με-
ρεῖ τὰς ψυχᾶς. καὶ

καὶ καθόλου μὲν αἱ τὰς ἀρε-
τὰς σύσεις γίνεται τῶν τὸν
τέτον· τὰ δὲ εἰδέα αὐτὰς
καὶ τὰ μέρη ἔτι ἀντι-
θησάτω. ἐπεὶ γὰρ τὰς ψυχὰς
δύο μέρη, τὸ μὲν λογιστικόν,
τὸ δὲ ἄλογον. [2.] τὸ μὲν
θυμοειδές, τὸ δὲ ὁπθυματικόν.
καὶ τὸ μὲν λογιστικόν ἐντι, ὃ
κείνομεν καὶ θεωροῦμεν· τὸ δὲ
ἄλογον, ὃ ὁρμῶμεν καὶ ὀρεγόμε-
θα. καὶ τέτε τὸ μὲν οἶον
ἐμνηπικόν, καὶ ὑπνοματικόν
ποπῆς πλάσιον θυμοειδές ὀνυ-
μάζεται. τὸ δὲ οἶον ὀρεκτικόν
καὶ ποθητικόν τὰς οἰκείας τῶ
σώματι συσσι, ὁπθυ-
ματικόν. φανερόν ὡς καὶ λόγον
τοῖς μέρεσι τέτοις τὰς ψυχὰς,
καὶ τὰ πλάσιον τῶν ἀρετῶν ἀ-
κολούθου, καὶ τὰ διαφορὰ καὶ ἰδιότατες αὐτῶν.

Et hoc quidem passio virtus in
universum constituitur: species
autem ejus & partes hoc modo
sunt considerandæ. Posteaquam
duæ sunt animi partes, altera
ratione prædita, carens altera,
quæ porro vel iracundia, vel cu-
piditas dicitur: & rationis com-
pos quidem est, quâ judicamus
& contemplamur: expers autem,
quâ ferimur & appetimus: hujus
porro quâ parte tanquam ul-
ciscimur nos ac defendimus, vo-
catur iracundia: quâ propriam
corporis constitutionem tanquam
appetimus ac desideramus, cu-
piditas: efficitur, ex his animi
partibus etiam virtutum nu-
merum, discrimen, ac pro-
prietatem pro portione conse-
qui.

[2.] τὸ μὲν θυμοειδές.] Manifestè hic desunt quedam sic supplenda: τίς
ἄλλοι τὸ μὲν θυμοειδές, &c.

CLINIAE PYTHAGOREI.

ΠΑΣΑ μὲν ὧν ἀρετὰ τε-
λεῖται, καθάπερ ἐν ἀρ-
χῇ διόκειται, ἐκ λόγου καὶ με-
τρέσεως, καὶ σωφροσύνης. ὅτε
καὶ αὐτὸ ἐκαστον, ἐκ ἀρετῶν

ET omnis quidem virtus, ut
initio definitum est, rati-
one, consilio, ac facultate perficitur:
horum autem singula non virtutis
μέρη

, ut
raci-
itir:
tucis
p &

μ
δ
λ
ρ
ρ
κ
μ
κ
π
α
χ
δ
π
φ
χ
δ
τ
δ
σ
δ
φ
α
α
τι
π
σ

[
[
[
[
[

μέρῳ ἐντὶ, ἀλλ' αἶπον ἀρετῶς.
 ὅσοι μὲν ἔχοντι τὸ νοστικὸν
 καὶ γνωστικὸν μέρος αὐτῶς, δει-
 νοί τε καὶ συνετοί [1.] ὀνυμαί-
 νονται. ὅσοι δὲ τὸ [2.] ἡδι-
 κόν τε καὶ παραιρετικόν, χηίσι-
 μοί τε καὶ ἐπεικέες. Ὅποταν ὅ
 ἐκ τῆς τῶς αἰτίας [3.] ἀναρρί-
 πιδίσας εἴη, ἀδικεῖν πέφυκεν
 ἀνθρώπου. αὐταὶ ὅ τρεῖς πυ-
 χάνονται· φιλαδονία μὲν ἐν ταῖς
 ἀπολαύσεσι, ταῖς διὰ σώματι·
 πλεονεξία ὅ, ἐν τῷ καρδαινέειν·
 φιλοδοξία ὅ, ἐν τῷ καὶ θυμῷ
 χεῖν τε καὶ ἴσων τε καὶ ὁμοίων.
 δεῖ πειραρῆν γνωρίζειν, ὅπ-
 τί τοις ἀντιπιδίμενοι οἷον τέ-
 ῃην, ἀ μὲν φόβον [4.] παρ-
 αιδάοντι τοῖς ἀνθρώποις, ἀ
 ὅ ἀγόναν, ἀ ὅ καὶ ἐπιθυμίαν.
 φόβον [5.] μὲν δὲ καὶ νόμων,
 ἀγόναν ὅ καὶ θεῶν, ἐπιθυμί-
 ας ὅ καὶ λόγων. διδάσκειν ἔνδεον
 νέες καὶ ἀρχαὶς πάντε θεῶν
 τιμῶν, καὶ τῶν καὶ νόμων. ἐκ καὶ ὅ
 γὰρ φανερόν ἐν εἴη, ὅτι
 πᾶν ἔργον ἀνθρώπων, καὶ βίῳ, ὅσο-
 τας τε, καὶ ἀσεβείας μι-
 νύξει [6.] ἀμ' ὁρδοποιοί.

partes, sed causæ sunt. Itaque
 qui intelligente atque cognos-
 cente hujus parte valent, vehe-
 mentes ac prudentes dicuntur :
 qui impetuosâ & appetente, uti-
 les & commodi. Quoniam verò
 non sine causis exuscitatis injus-
 tæ solent agere, hæ autem tres
 sunt, intemperantia in corporis
 voluptatibus, avaritia in lucran-
 do, ambitio in æqualibus ante-
 cellendis: sciendum est, his op-
 poni posse & quæ metum, &
 quæ pudorem, & quæ cupidita-
 tem pariant: metum propter le-
 gem, pudorem propter Deum,
 cupiditatem propter sermonem.
 Quocirca sunt initio juvenes &
 deorum & legum honorem do-
 cendi. Sic etenim omne factum
 humanum, totâque vita, si non
 desit successus, sanctimoniz piera-
 tisque particeps erit.

[1.] ὀνυμαίνονται. Corruptissimè prius legebatur, εἰ μάλιστα.

[2.] ἡδικόν τε. Legere malo, ἡδικόν τε.

[3.] ἀναρριπτιδίσας εἴη, ἀδικεῖν πέφυκεν. Gesnerus aliter habet, ἀναρρίπ-
 τιδί εἰς ἀδικεῖν πέφυκεν.

[4.] παρρασκυζόντα. Gesnerus legit quoque ἡπαρρασκυζόντα.

[5.] φόβον καὶ δὴ καὶ νόμων. Gesnerus aliter legit, διὰ τὸν νόμον, διὰ τὸν
 τὸν θεόν, διὰ τὸν λόγον.

[6.] ἀμ' ὁρδοποιοί. Melius, αἰκ' ὁρδοποιοί.

THEAGIS PYTHAGORICI,

libro de Virtutibus.

ΑΡΧΑΙ τὰς συμπάσας ἀρετὰς, τρεῖς· γνῶσις, καὶ δυνάμις, καὶ περσείρεσις. καὶ ἔστιν ἡ μὲν γνῶσις, ἣ θεωρεῖν καὶ κείνοισιν τὰ πράγματα. ἡ δὲ δυνάμις, ὅς ἄλλα τις τῶ σκαίνεσθαι, ἢ ὑφίσταμεθα, καὶ ἐμμερόμεν πῶς πράγμασιν. ἡ δὲ περσείρεσις, ὅς χεῖρες ψυχᾶς τινες, αἷς ὁρμῶν καὶ ἀντιλαζόμεθα τῶν πραγμάτων. ἔχει δὲ καὶ ὁ τὰς ψυχᾶς διάκοσμος, ἕως. τὸ μὲν γὰρ τι αὐτὰς ὄρεται λογισμὸς, τὸ δὲ δύμισις, τὸ δὲ ἐπιθυμία. λογισμὸς μὲν ἐν ὁ κρατέων τὰς γνῶσις. δύμις δὲ, ὁ κρατέων τῶ μὲν. ἐπιθυμία δὲ, ἡ κρατέουσα τῶ ἐπιθυμητικῷ ὁρμῶν. ὅσα ἐν ἐς τὸ ἐν τὰ τεῖα πάντα μολῇ, μίαν ἐπιθεξάμεθα συναρμογάν, τόκα δὲ γίνεται ἀρετὰ, καὶ ὁμολογία ἐν τῇ ψυχᾷ. ὅσα δὲ εἰσιζόντα καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέσπασται, τόκα δὲ γίνεται κακία καὶ ἀναρμοσία ἐν τῇ ψυχᾷ. καὶ ὅσα μὲν ὁ λογισμὸς ἐπικρατεῖ τῶν ἀλόγων μερῶν τὰς ψυχᾶς, τόκα δὲ γίνεται καρτερία καὶ ἐγκράτεια. καρτερία μὲν, ἐν τῇ κατοχῇ τῶν πόνων· ἐγκράτεια δὲ, ἐν τῇ κατοχῇ τῶν ἡδέων. ὅσα δὲ τὰ ἄλογα μέρη τῆς ψυχᾶς ἐπικρατεῖ τῶ λογισμῷ,

VIRTUTIS omnis causæ sunt tres, cognitio, facultas, & consilium. Cognitio est, quæ res contemplamur ac judicamus. facultas tanquam robur est causæ, quo ferimus, & in rebus permanemus. consilium instar manuum est animi quibus ferimur, & res apprehendimus. Animi quoque constitutio sic se habet, ut una sit ejus pars ratio, altera iracundia, tertia cupiditas. Ratio cognitioni. ira robori, cupiditas appetitui præest. Cum igitur hæc tria unâ compage in unum rediguntur, tum virtus in animo gignitur & concordia: cum per seditionem inter se divelluntur, vitium oritur atque discordia. Jam cum ratio partes animi ratione carentes moderatur, tolerantia gignitur & continentia, dum labores illa, voluptates hæc moderatur: cum ratione carentes moderantur rationem,

τόκα

τοκα δὲ γίνεται μαλακία καὶ ἀκρατία. μαλακία μὲν ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ πόνους, ἀκρατία δὲ ἐν τῇ νικηθείᾳ ὑπὸ τῆς ἡδύων. ὅκα δὲ τὸ μὲν κρείσσον ἀρχὴν μέρθ τὰς ψυχῆς, τὸ δὲ κέρρον ἀρχεται, καὶ τὰ μὲν ἡγῆται, τὸ δὲ ἐπιτάσσεται, ἀμφοτέρω δὲ συνδεδεῖται καὶ συνομολογῆται ἀλλήλοις, τοκα δὲ γίνεται ἀρετή καὶ παναγαθία, καὶ ὅλας τὰς ψυχὰς. καὶ ὅκα μὲν τὸ ὅπου ἡμιπλὸν ἐπιτάσσεται μέρθ τῆς ψυχῆς τὸ λογιστικῶν, γίνεται σωφροσύνη, ὅκα δὲ τὸ θυμοειδές, ἀνδρείότης. ὅκα δὲ τὰ μέγιστα πάντα, δικαιοσύνη. αὐτὰ γάρ ἐστιν ἡ διέργουσα τὰς τε καλὰς πάσας τῆς ψυχῆς, καὶ τὰς ἀρετὰς ἀπ' ἀλλήλων. καὶ ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη, σύνταγμα τι τὰς ἀρμογῶν τῆς μερέων τὰς ψυχῆς καὶ ἀρετὰς τελεία καὶ πανυπερίστη. πάντα γὰρ ἐν ταύτῃ. τὰ δὲ ἄλλ' ἀγαθὰ τὰς ψυχῆς, ἐκ ἀπερθε ταύτης. διότι καὶ ἐν θεοῖς μέγα κρέσσον ἔχει ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἐν ἀνθρώποις. τὸ γὰρ ὅλα καὶ τὸ παντὸς ἀπὸ ἀρετῆς συνέχει τὴν κοινωνίαν καὶ τὰν ἐν θεοῖς καὶ τὰν ἐν ἀνθρώποις. διμὴς γὰρ ἐν [1.] φημίζεται παρὰ τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις. διότι δὲ, παρὰ τοῖς θεοῖς νόμος δὲ, καὶ τὰς ἀνθρώποις. ταῦτα δ' ἐν τῇ σημείᾳ καὶ σύμβολῳ, τὰ τὰν δικαιοσύνην πανυπερίστη ἀρετῆν ὅτι παρὰ τὴν ὅκα μὲν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ κείνῃ τῇ ἡδονῇ ἀρετῆς, καλέεθ' ὁρῶντας. [2.] ὅκα δὲ ἐν τῇ ὑφίστασθαι τὰ ἡδέα,

mollities & incontinentia nascitur, dum labores illa fugit, à voluptatibus hæc vincitur. Cum verò melior animi pars imperat ac præest, deterior paret ac sequitur, & inter se ambæ consentiunt, tum virtus & omne bonum per totum animum existit. Et cupiditas quidem cum rationem sequitur, fit temperantia: cum iracundia, fortitudo: cum partes omnes, justitia. Hæc enim & vitia cuncta, & virtutes animi inter se discernit: & animi partium compagis quædam est constitutio, virtutisque perfecta & suprema. Ut enim in hac omnia sunt, ita sine hac reliqua non existunt animi bona. Quapropter & inter deos magnam vim habet, & inter homines justitia. Totius enim atque universi tum inter hos tum inter illos communionem hæc virtus continet, ac Themis quidem apud superos, Dice autem apud inferos, Lex verò inter homines prædicatur. Hæc porro, justitiam supremam esse virtutem indicant. Cum etenim in judicando & contemplando posita virtus est, vocatur prudentia: cum in gravibus ferendis, fortitudo: cum in moderandis voluptatibus,

[1.] φημίζεται. Gesneri codex aliàs, φημίζεται.

[2.] ὅκα δὲ ἐν τῇ ὑφίστασθαι τὰ ἡδέα. Etiam hic subest lacuna, quam sic replevimus: ὅκα δὲ ἐν τῇ ὑφίστασθαι τὰ δαιμόνια, ἀνδρεία δὲ ἐν τῇ κατὰ τὰ ἡδέα, σωφροσύνη, &c.

σωφροσύνη. ὅκα δ' ἐν τῷ κέρ-
 δεῖ ὑποχέσθαι καὶ βλάβας τὰς
 εἰς τὸν πλάσιον, δικαιοσύνης δ' ὅ
 καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον, αὐτὰς
 σύνταξις, καὶ ὅτι τὸν ὀρθὸν
 λόγον ὑπερβάλλει, τῷ δέοντός
 ἐντι σοφισμὸς, καὶ οὗ μὴ δέον-
 τος ἐπιπλοῖσις. ἔστι δὲ τὸ μὴ
 δέον, ὃ εἶναι ἡμῶν. οὗτο δὲ ἐκ
 ἀφαιρέσεως, ὅτε περιέσειθαι
 δέεται. αὐτὸ γὰρ ὅτιν, ὃ εἶναι
 ἡμῶν. τῷ ὅ μὴ δέοντος, εἰ-
 δε δὲ οὐ. τὸ μὴ ὑπερβολὰ, τὸ
 ὅ ἑλλειψις. καὶ ἂ μὴ ὑπερβολὰ,
 τὸ πλέον οὗ δέοντός ἐστιν. ἂ
 δ' ἑλλειψις, τὸ ἑλαττον. ἂ δ'
 ἀρετὰ, ἕξις τίς ἐντι οὗ δέον-
 τος. διότι καὶ ἀκρότης, καὶ με-
 σότης ἐνδεώς ἐντί. ἔτω [3.] γὰρ
 καὶ μεσότητες πυγχάνοντι καὶ ἀ-
 κρότης. μεσότητες μὴ, ὅτι
 [4.] ἐντὸς τὰς ὑπερβολὰς καὶ
 τὰς ἑλλείψεως πῶντι. ἀκρό-
 τες δὲ, ὅτι ὅτε περιέσειθαι,
 ἔτ' ἀφαιρέσειθαι δέονται. αὐτὰ
 γὰρ ἐντὶ ταῦτα, ἂ εἶναι αὐτὰ
 ἡμῶν.

Ἐπειδὴ δ' οὗ οὗτο ἀρετὰ
 καὶ πάθεια, ἥν' ὅ παθῶν ἡδονὰ
 καὶ λύπη ὑπερτάτα, φανερόν
 ὅτι ἐκ ἐν τῷ ὑπερβαλέντι τὰ
 πάθεια τῆς ψυχῆς ἀδονῶν καὶ λύ-
 παν, ἂ ἀρετὰ πέπλωκεν. ἀλλ'
 ἐν τῷ ταῦτα συναρμόσειν, ἐδὲ γὰρ ὑγίεια, ἐν κερσῶσι τίς ἐν-
 σα ἥν' οὗ σώματι δυνάμεων, ἐν τῷ ὑπερβαλέντι τὸ ψυχρὸν

temperantia : cū in lucro &
 injuriā non faciendis, justitia.
 Jam eandem vel secundum re-
 ctam rationem constitui, vel præ-
 ter rectam rationem non con-
 stitui decorum est, vel indeco-
 rum assequi. Est autem deco-
 rum, quod esse decet. id quod
 nec addi quicquam nec demi po-
 stulat, quandoquidem ipsum, quod
 esse decet, est. Indecori verò
 species duæ sunt, nimium &
 parum. Illud plus, quàm decet,
 hoc minus habet. At virtus
 decori est habitus. quocirca sta-
 tim quoque & supremum est &
 medium. Sic enim decora quo-
 que & media sunt & suprema :
 media, quoniam inter nimium
 & parum constituta sunt : supre-
 ma, quoniam nec addi quic-
 quam nec demi postulant, quan-
 doquidem, quod esse decet, ipsa
 sunt.

Quandoquidem morum virtus
 in perturbationibus versatur, ac
 supremæ perturbationes voluptas
 & dolor censentur : efficitur, in
 eo virtutem non esse positam, ut
 quis ex animo perturbationes,
 voluptatem ac dolorem, evellat,
 verūm ut aptè connectat. Ete-
 nim nec sanitas, quæ corporis
 facultatum quædam est bona tem-
 peratura, in eo ponitur, si frigus,

[3.] ἔτω γὰρ καὶ μεσότητες. Videtur hic aliquid desisse, ἔτω γὰρ καὶ τὰ διορί-
 καὶ μεσότητες, &c.

[4.] ἐντός. Non ἐκτός.

καὶ τὸ θερμὸν, καὶ τὸ ὑγρὸν,
καὶ τὸ ξηρὸν πέπηκεν· ἀλλ' ἐν
τῷ πᾶσι συγκρασιῶναι. ἐν-
τι γὰρ οὗ συμμετρία τις τέτων.
ἴδι' ἐν τῇ μουσικῇ, ἐν τῷ ὑπο-
εξελείπει τὸ ὀξύ καὶ τὸ βαρὺ, τὸ
σύμφωνον πέπηκεν· ἀλλ' ἐν
τῷ πᾶσι πως συναρμόζασθαι
συναρμόζαν τῷ ὀξείῳ καὶ τῷ
βαρείῳ, τὸ μὲν σύμφωνον ἐνα-
πλαμβάνεται, τὸ δὲ διάφω-
νον ἐκκρέει. συναρμοσμένων
δὲ καὶ τῶ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ, καὶ
τῷ ὑγρῷ καὶ τῷ ξηρῷ ἀμφοτέρωθεν
γίνεται, ἀδὲ νόστος ἀπόλυ-
ται. συναρμοσμένων δὲ καὶ τῷ θυ-
μῷ καὶ τῇ σπουδῇ, αἱ μὲν
καλῶς καὶ τὰ πάρεα ὀξαιρέον-
ται, καὶ δὲ ἀρετὰ καὶ τὰ ἡδέα
ἐγγίνονται. ἰδιαίτατον δὲ τὰς
τῶ ἡδέῳ ἀρετῶν, ἀδὲ παρὰ
ρεσις ἀδὲ ἐν τοῖς καλοῖς. λόγῳ
γὰρ καὶ δυνάμει συγκρασιῶναι
[5.] δυνατὸν, καὶ ἀνὰ ἀρετῶν,
παρὰρεσις δὲ ἐν δυνατῶν. τὸ
γὰρ ἀξίωμα τῶ ἡδέῳ ἀδὲ παρὰ
ρεσις σημαίνει. διὸ καὶ μὲν τῇ
βίᾳ μὲν ὀπκρετέων ὁ λογισμὸς
θυμῷ καὶ σπουδῇ, ἐγκράτειαν
καὶ καρτερίαν ἐμποιεῖ. καὶ βίᾳ
δὲ πάλιν ἐκβιασθεὶς αὐτὸς ὑπὸ
τῷ ἀλόγῳ, ἀκρεσίαν καὶ μα-
καρίαν. αἱ δὲ ποιῶνται διαδέ-
σιν τὰς ψυχῶν, ἡμιτελεῖς μὲν ἀρετὰ, ἡμιτελεῖς δὲ κακίαι
πυγχανόντι. ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς, ὑγιαίνει· τὰ δὲ ἀλογα
μέρεα τὰς ψυχῶν, νοσεῖ. καὶ κατὰ μὲν ἀρχεται καὶ
ἀγεται ὁ θυμὸς, καὶ ἀδὲ σπουδή ὑπὸ τῷ λόγῳ ἔχοντι
μέρεθ' τὰς ψυχῶν, ἀδὲ ἐγκράτεια καὶ ἀκαρτερία, ἀρετὰ τυγχάνοντι.

[5.] δυνατὸν.] Sic male, quàm δυνατῶν.

calor, humor, & siccitas tol-
lantur, verum si permisceantur,
cum sit horum quasi quidam
commensus: nec in musica, si
acutum & grave demantur, con-
centus oritur, verum si hæc aptè
permisceantur, tum & concentus
existit, & vocum discordia tol-
litur. Similiter calore, frigore,
humore, siccitate permistis, &
sanitas oritur, & morbus perit.
Neque aliter iracundiâ & cupi-
ditate rectè compositis, & vitia
cum perturbationibus eximuntur,
& virtutes morésque existunt.
Est autem morum virtutis maxi-
mè proprium, quod in rebus ho-
nestis est, consilium. Etenim
ratione ac facultate etiam sine
virtute uti licet, consilio non li-
cet, quandoquidem moris digni-
tatem consilium indicat. Qua-
propter & per vim imperans ira-
racundiâ & cupiditati ratio, con-
tinentiam ac tolerantiam parit:
& per vim rursus à rationis ex-
pertibus pulsa, incontinentiam &
mollitiem. Cæterum tales ani-
mi affectiones & imperfectæ vir-
tutes, & imperfecta sunt vitia.
Ut enim est sana ratio, ita par-
tes animi rationis expertes agro-
rant. Et quatenus quidem à ra-
tionis compote animi parte ira
& cupiditas reguntur, virtutes
habentur continentia ac tolerantia:

καθὸ ὃ μὲ βίας, ἀλλ' ἐκ ἐκσίως τὲτο πρῶτοντι, κακίαι πυγχάνοντι. δεῖ γὰρ τὰν ἀρετὰν μὴ μὲ λύπης, ἀλλὰ μὲ ἡδονῆς τὰ δέοντα πρῶτοντι. πάλιν ὃ καθὸ μὲ ἐπικρατεῖ ὁ θυμὸς καὶ ἐπιθυμία τῷ λογισμῷ, μαλακίαν καὶ ἀκρασίαν ἐπιδέσονται, κακίαι τινὲς πυγχάνοντι. καθὸ ὃ μὲ λύπης χαιρίζονται τοῖς πάθεσιν, εἰδότες ὅτι ἀμπαλίσκονται, τῷ ὕμῃς ἡμῶν τὸ ὄμμα τὰς ψυχᾶς, ταῦτα δὲ ἐκακίαι [6.] πλάνον. αὐτὸ γὰρ τὲτο φανερεῖν, ὅτι ἐκσίως δεῖ τὰν ἀρετὰν τὰ δέοντα πρῶτοντι. τὸ μὲ ἀκρίσιον ἐκ ἀνδρῶν λύπης, καὶ φόβου· τὸ δὲ ἐκ ἐκσίσιον, ἐκ ἀνδρῶν ἡδονῆς καὶ φιλοφροσύνας. ἅμα ὃ καὶ ὁ λόγος τὰς διαίρεσις ἐμπέσει, καὶ παρείτω ταῦτ' ὅπως ἔχεν. αὐτὸ γὰρ γινώσκεις καὶ αὐτὸς ὁρᾷς τῶν πραγμάτων, τὲ λόγον ἔχοντι μέρη ἐντὶ τὰς ψυχᾶς· αὐτὸ δὲ διώκεις τῷ ἀλόγῳ. τὸ γὰρ ἀντέχειν μὴ διώκοντος τῶν πόνων, ἐπικρατεῖν ὃ τὰν ἀδονίαν, οἰκεῖον ἐντὶ τῷ ἀλόγῳ μέρη τὰς ψυχᾶς. αὐτὸ δὲ περαιτέρω, ἐν ἀμφοτέροις αὐτοῖς γίνεται, καὶ τῷ λόγον ἔχοντι μέρη τὰς ψυχᾶς, καὶ τῷ ἀλόγῳ. σύγκειται γὰρ ἐκ διανοίας καὶ ὁρεξίως. ἔν αὐτῷ διάνοια τὲ λόγον ἔχοντι ἐντὶ, αὐτὸ ὁρεξίς τῷ ἀλόγῳ. διὰ καὶ ἀρετὰ πᾶσα ἐν συναρμογῇ γίνεται τῶν μερῶν τὰς ψυχᾶς, καὶ ἐκούσιον

quatenus autem per vim hoc, non sponte fit, sunt vitia. debet enim virtus non cum dolore, sed cum voluptate officium facere. Quatenus rursus imperantes rationi ira & cupiditas mollitiem & incontinentiam procreant, vitia hæc sunt: quatenus verò cum dolore perturbationibus gratificatur, dum errorem suum, quoniam sanus est animi oculus, agnoscunt, non vitia, vel saltem non prorsus, habenda veniunt. Manifestum est igitur, sponte virtutem debere officium facere. Et cum voluntate quidem conjunctum quod est, non caret voluptate & hilaritate: quod autem non est, dolore & metu non caret. Quid quod simulatque inciderit divisio, hæc ita se habere comperientur. Etenim cognitio rerum & inspectio ratione prædita est animi partis: facultas autem ratione carentis. siquidem & laboribus resistere, & voluptates moderari, ratione carentis proprium est animi partis. Consilium verò in utroque cernitur, & rationis compote, & experte animi parte. cum enim ex intelligentia & appetitu constet, illa ad rationis compotem, hic ad expertem refertur. Quamobrem & virtus omnis in partibus animi componendisposita est, & voluntas

[6.] πλάνον αὐτὸ γὰρ ἐστίν. Gesnerus πλάνον opinor, ego corruptum existimo, sic lego, πλάνον ἐκ αὐτοῦ γὰρ τὲτο.

δὲ καὶ τὸ περιαιρετὸν πάντως ἐν τῇ ἀρετῇ.

Καθ' ἃς μὲν ὧν ἀρετὰ, συν-
μμενὰ πρὸς ἐντὶ ἑαυτῶν ἀλόγων μέ-
ρων τὰς ψυχῶν, ποτὶ τὸ λόγον
ἔχον γίνεσθαι αὐτὰ, [7.] τῶ
καὶ τὰν ἡδονῶν καὶ τὰν λύπαι ὅ-
σον ἀπεδέξατο τὸν τῷ δέον-
τος. ἔδεν γὰρ ἀπερὶ ἀληθινῇ
ἀρετῇ, εἰ μὴ ἕξιν τῷ δέον-
τος. αὐτὸ δὲ τὸ δέον ἐντὶ,
ὅπως εἴη ἡμῶν. τὸ δὲ μὴ δέον,
[8.] ὅπως ἔσθαι ἡμῶν. τῷ δὲ
μὴ δέοντος εἰδέναι δύο· τὸ μὴ
ὑπερβολὰ, τὸ δ' ἑλλειψις. καὶ
ὑπερβολὰ μὲν ἐντὶ, τὸ πλεον
τῷ δέοντος· ἑλλειψις δ', τὸ
ἐλαττον τῷ δέοντος. τὸ δ' ἑ-
ν αὐτῷ ἔδεν, ὅπως εἴη ἡμῶν, καὶ
ὅπως αὖ ὑπερβολὴ καὶ μέσον.
ἀλλ' οὐ μὲν, ὅτι ἔστ' ἀραιόσις,
ἐπεπερασμένη δέσθαι· μέσον δ',
ἐπεμεταξὺ ἐντὶ τὰς ὑπερβολῶν,
καὶ τὰς ἐλλείψεσιν. ἔχει δ' τὸ
δύο καὶ μὴ δέον [9.] εἰς ἄλ-
ληλα ὅπως, ὥστε τὸ ἴσον καὶ
ἀνιστον, καὶ τὸ τεταγμένον καὶ ἀ-
τακτον (ταῦτα δ' ἐντὶ ἀμφο-
τέρω, τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ
ἀπειρον) καὶ διὰ τῶν ἀνίστων τὰ
μέσα, λέγεσθαι ποτὶ τὸ μέσον,
ἀλλ' ἔστι ποτ' ἀλλήλα ἀρβύλα τε
καὶ ὀνομάζεσθαι ἡμίονα, ἢ μείζων
ὀρδῶν· ὅθεν δέσθαι, ἢ μείζων ὀρδῶν. καὶ μείζων μὲν ὀρδῶν, ἢ ὑπερ-
βόλαια τῶν ἐν τῷ κέντρῳ, καὶ μακροτέρω μὲν ἀμείζων ἰσμερινῶν. καὶ τε
ἴσων τε γίνονται τῷ σώματι, διὰ τὸ θερμώτερον ἢ κρυμώδεσθαι

atque consilium prorsus in virtute cernuntur.

Et in universum quidem com-
positio quædam ratione carentium
animi partium cum rationis com-
pote, virtus est: cum autem &
voluptas & dolor decori norma
reguntur, tum existit. Nihil e-
nim est aliud vera virtus, quàm
decori habitus. Decorum autem
est, quod esse decet: indeco-
rum, quod non decet. Indecori
verò species duæ sunt, nimium
& parum. Illud plus, quàm de-
cet, hoc minus habet. Deco-
rum porro cum sit, quod esse
deceat, & supremum sit & me-
dium: supremum, quoniam nec
addi quicquam nec demi postu-
lat: medium, quoniam inter ni-
mum & parum constitutum est.
Sic porro se decorum & indeco-
rum inter se habent, ut æquale
& inæquale, dispositum & con-
futum: quæ quidem utraque fi-
nitum & infinitum sunt. Jam
inæqualis partes ad medium, non
ad se invicem referuntur. Nam
& obtusus dicitur angulus, qui
recto major est, & acutus, qui
minor, & major linearecta, quæ
ductam à centro superat, & lon-
gior dies eo, quem dat æquino-
ctium. morbi quoque gignuntur,
quoniam vel calidius vel frigidius

[7.] τῷ καὶ τῶν. Prius legebatur, τὸν καὶ τῶν.

[8.] ὅπως. Aliàs, ὅπως.

[9.] εἰς ἄλλήλα. Aliàs, ἀλλήλα.

γίνεσθαι τὸ σῶμα. τὸ μὲν γὰρ θερμότερον ἐν π, τὸ πλεον. τῷ μετεῖω. τὸ δ' κρυμνότερον, ἔλασσον τέτω. ἔχει δὲ γὰ καὶ αὖ ψυχὰ, καὶ τὰ πρὸς αὐτὰν, τὰν διάδωσιν, καὶ τὰν ἀναλογίαν ταύταν. αὖ μ' [10.] ἐν θεα-
 σύτας ἐντὶ ὑπερβολὰ τῷ δέον-
 τῳ, ἐν ὑποστάσει θειῶν. αὖ δὲ δειλότας, ἔλλειψις τῷ αὐ-
 τῷ. καὶ αὖ μ' ἀσωτία, ὑπερβολὰ
 τῷ δέοντῳ ἐν δαπάνῃ χρημά-
 των. αὖ δ' ἀνελευθερία, ἔλ-
 λειψις τῷ αὐτῷ. καὶ αὖ μὲν ὀρ-
 γὰ, ἐντὶ ὑπερβολῇ τῷ δέοντῳ
 ἐν ὁρμῇ θυμῷ. αὖ δ' ἀναλγη-
 σία, ἔλλειψις τέττε. ὁ δ' αὐ-
 τὸς λόγῳ, καὶ ὅτι ἥ' ἄλλων
 διαδέσεων ἥ' ἀντικειμένων.
 δεῖ δ' ἔξιν τῷ δέοντῳ ὑπάρ-
 χουσιν πῶς ἀρετῶν, καὶ μεσό-
 τητα ἥ' παδείων, μήτ' ἀπα-
 δία, μήτ' ἐκπαδεία ἥ' ἡδύ. αὖ μ'
 γὰ ἀπαδεία, ἀπατέρμητον καὶ
 ἀνεκδοκίαν παρέχεῖ τὰν ψυ-
 χὰν ποτὶ τὸ καλόν. αὖ δ' ἐκ-
 πάθεια, συντεταραγμένον καὶ
 ἀνεπιλόγισον. δεῖ ὦν τὸ πόθῳ
 ἔτω παρεμφαίνεσθαι ἐν τῇ ἀ-
 ρετῇ, ὥστε καὶ τὰν σκιάν καὶ
 τὰν γεαμμάν ἐπὶ τῆς γεαφῆς.
 τὸ γὰρ ἐμφυχον καὶ τὸ ἀπαλόν,
 θειὰν σὺν τῇ χρησέτητι ἥ' χρωμάτων,
 μάστιχα γίνεσθαι διὰ
 τέτων. ἐμφυχὰ δ' ἐκ παρορμήσεως
 καὶ ἐνδοσιασμῶ ἀρετῆς τῆς
 κατὰ φύσιν τὰ πάθεια τῆς ψυχῆς.
 γίνεσθαι γὰρ ἐκ ἥ' παδείων ἀρετῶν
 καὶ γεννηθεῖσα, πόλιν [11.] σὺν αὐτοῖς
 συνίσταται. ὥστε

redditum est corpus. siquidem quod
 calidius est, plus est mediocri-
 tate: quod frigidius, minus. E-
 nimvero animus quoque cum su-
 is hanc affectionem & propor-
 tionem habet. Ut enim audacia
 plus decoro habet in gravibus
 perferendis, ita minus ignavia,
 ut prodigalitas plus decoro habet
 in sumptuum factione, ita minus
 illiberalitas, ut ira plus decoro
 habet in iracundiæ impetu, ita
 stupiditas minus. Ac similis est
 aliarum affectionum oppositarum
 ratio. Debet autem virtus, cum
 decori sit habitus, & perturba-
 tionum mediocritas, nec stupida
 esse, nec immodicè affici. Ut
 enim stupor immorum & langu-
 dum ad honestatem reddit ani-
 mum, ita confusum & imperi-
 tum immodica perturbatio. Qua-
 re sic debet in virtute perturba-
 tio, ut in pictura umbra atque
 linea, obiter elucere. Quod e-
 nim vivum ac tenerum & veri-
 tatem exprimens ducitur, id per
 hæc maximè, si boni sunt colo-
 res, efficitur. Animi quoque per-
 turbationes naturalis virtutis im-
 petu & instinctu animantur. Ut
 enim ex perturbationibus oritur
 virtus, ita rursus orta cum ip-
 sis conjungitur: quemadmodum
 καὶ τὸ μεμνημένον πῶς ἀλή-
 θειαν γίνεσθαι διὰ
 τῶν χρωμάτων, μάστιχα γίνεσθαι διὰ
 τέτων, ἐμφυχὰ δ' ἐκ παρορμήσεως
 καὶ ἐνδοσιασμῶ ἀρετῆς τῆς
 κατὰ φύσιν τὰ πάθεια τῆς ψυχῆς.
 γίνεσθαι γὰρ ἐκ ἥ' παδείων ἀρετῶν
 καὶ γεννηθεῖσα, πόλιν [11.] σὺν αὐτοῖς
 συνίσταται. ὥστε

[10.] αὖ μ' ἐν. Alias, αὖ μ' γὰρ.

[11.] σὺν αὐτοῖς συνίσταται. Genesius alias, συναύξεται τέττοις.

καὶ τὸ καλῶς ἡρμοσμένον ἐν
τῇ ὀξείᾳ καὶ βαρέᾳ, καὶ τὸ δὲ
κρατὸν ἐν τῇ θερμῇ καὶ ψυχρῇ,
καὶ τὸ ἰσορροπὸν ἐν τῇ βαρέ-
ᾳ καὶ κέρῳ. ἐκ ἀρετῆς ἔν
δὲ τὰ πάρεα τῆς ψυχῆς, ὅτε
δὲ ὠφέλιμον· ἀλλὰ συναρμό-
σασθαι ποτὶ τὸ [12.] λόγον ἔχον
τῷ δέοντι καὶ τῷ μετεῖω.

ex gravi & acuto concentus, ex
calido & frigido temperatura, ex
gravi & levi æquilibrium. Non
sunt igitur ex animo tollendæ
perturbationes, quandoquidem id
non conducit, verum cum ra-
tione prædito per decorum
& mediocritatem aptè compo-
ponendæ.

[12.] τὸ λόγον ἔχον τῷ δέοντι. Videtur deesse, διὰ, vel μετὰ, hoc mo-
do: τὸ λόγον ἔχον μετὰ τῷ δέοντι.

ARCHYTÆ PYTHAGOREI, lib. de Morum doctrina.

ΦΗΜΙ τὰν ἀρετὰν ἥμῶν
ποτὶ μὴ κακοδαμονεῖν ἰ-
κανῶν, τὰν δὲ κακίαν ποτὶ μὴ
ὠδαμονεῖν, αἶσα τὰς ἐξίας αὐ-
τῶν κείνομεν. αἰεὶ μὲν γὰρ κακο-
δαμονεῖν ἀνάγκη τὸν κακὸν,
αἴτε ἔχη ὕλαν, κακῶς τε γὰρ
αὐτῇ χεῖρεται· αἴτε σπανίζου-
σι καὶ πέν τυφλόν, αἴτε φῶς
ἔχει, καὶ λαμπρότητα ὄραν, αἴτε
ἐν σκότει διατελεῖ. ἐκ
αὐτῶν δὲ ὠδαμονεῖν τὸν ἀγαθόν.
ὁ γὰρ ἀκτῆσις τὰς ἀρετὰς ἐν-
δαμονία ὡς, ἀλλὰ χεῖρεσις.

AIO virtutem ad miseri-
am, vitium ad beatitu-
dinem fugiendam, si habitus
iplos inspiciamus, sufficere.
Semper enim virum malum
esse miserum necesse est, si ve-
teriam habeat, quoniam eā ma-
le utitur, si non habeat: quem-
admodum & cæcum, si ve-
lucem atque splendorem habeat, si ve-
tenebris degat, cæcum esse neces-
se est. At bonum non semper beatū
esse necessarium est, quandoquidem
non in possessione virtutis, ve-
rū in usu beatitudo cernitur.

καὶ

καὶ γὰρ ὁ ἔχων τὴν ὄψιν, ἔχ
 ὄρεται αἰεὶ. καὶ γὰρ μὴ ἔχει οὕτως,
 ἐκ ὅψεται. δύο δ' ὁδοὶ τέμνον-
 ται ἐν βίῳ· ἡ μὲν συνδραπο-
 τέρα, ἣν ὁ τλάμων ἐβάρησεν
 ὁδυσσεύς· ἡ δ' ἐυδαιμοντέρα,
 τὴν ἐπορεύετο νέστωρ. τὰν ὧν
 ἀρετὰν θαμὶ δηλήτης μὲν παύ-
 ται, δυνάσθαι δ' καὶ τῶν αὐτῶν. ἀλ-
 λά τὰν ἐυδαιμονίαν [1.] κα-
 εῖναι ἡ φύσις βίον ἐκπαιῶν, καὶ
 εὐσθεῖα, διὰ τὸ γνῶμας τε-
 λεθῆναι. ὥς τε ἂν μὴ δηλήται
 πῖς [2.] παριόντας, ἐκ ἐυδαι-
 μονίᾳ, ἢ μὴ πάντως κακο-
 δαίμων. Μὴ ὧν ἄνοσον καὶ ἀ-
 νάλγητον [3.] τολμώντων τὸν
 ἀγῶνα εἰπεῖν, μηδὲ ἄλυστον
 θρασυμένειν λέγειν. ὥς γὰρ σά-
 μαπ ἀλγεινὰ πινὰ ὑπολείπου, ἢ
 πῶ καὶ ψυχῆς ἐπώδυνα. ἀλλ'
 αἱ μὲν ἀφ' ἑνὸς λόγου ἀλόγι-
 σοι πέλονται· αἱ δ' ἐφ' ἑρμηνείᾳ
 εἰς ὅσον ὁ [4.] λόγος ἐπιτρέ-
 πει [5.] ὁρίσθαι τὰ περὶ γμα-
 τα. ἀλλὰ μὲν καὶ τὸ καύχαια αὐ-
 τῶν τῶν ἀπαθείας, ἐκδοῖται τῶν
 ἀρετῶν τὸ γενναῖον, αἰεὶ ἐν
 [6.] διαφύσει καὶ μὴ κακοῖς
 θανάτῳ τε καὶ ἀλγηδόνι καὶ π-
 νία ἀντιβέβηκεν. ἐκκαταγώνισα
 γὰρ τὰ μὴ κακὰ. ἀσκητικὸν ὧν

Nam neque qui visu præditus
 est, videt semper. si enim luce
 careat, nihil videbit. Ac duæ
 secantur in vita viæ: altera
 difficilior, quâ patiens incescit
 Ulysses: altera commodior, quam
 Nestor tenuit. Virtutem igitur
 aio & hanc expetere, & illam
 posse. Sed beatitudinem naturæ
 vitam optabilem atque firmam,
 quoniam consilia perficiantur,
 prædicat. Quapropter qui, quæ
 non desiderat, omittit, ut bea-
 tus non est, ita nec planè est
 miser. Nè igitur morbis ac
 doloribus bonum virum carere
 audeant dicere. Quemadmodum
 enim corpori, sic & animo quæ-
 dam, quæ dolorem pariant, re-
 linquimus. Veruntamen stulto-
 rum dolores ratione carent: pru-
 dentum non ulterius quàm ratio,
 res definiens, permittat, pro-
 dunt. Quid quod ipsorum de
 stupore gloriatio virtutis genero-
 sitatem tollit, si rebus medii
 generis & non malis morti,
 dolori, & paupertati se oppo-
 nat. Facile etenim, quæ mala
 non sunt, vincuntur. Quocir-
 ca mediocritatem perturbatio-
 num sectari debemus. siquidem

ποτὴν μετριοπαθείαν ἔμελλε, ὥς

[1.] καρύσσει α.] Mendosè, καρύσσει α. Nisi quis, καρύσσει α, malit.

[2.] παριόντες.] Sic legere malo, quàm παριόντας.

[3.] τολμώντων.] Non τολμώντι.

[4.] ὁ λόγος.] Mendosè, ὁ λόγος. Gesnero emendante.

[5.] ὁρίσθαι.] Depravatè, ὁρίσθαι.

[6.] ἀντιβέβηκεν.] Malè, ἀντιβέβηκεν.

τότε ἀνάλγητον εἰς ἴσον τῷ & stuporem æquè atque immo-
ἐκπαθεῖ φέρομεν, [7.] μήτε dicam perturbationem fugimus,
μέλον οὐσίῃ τὰς ἀμετέρας neque supra naturam nostram
φεγγόμεθα. loquimur.

[7.] μήτε.] Non μὲν.

EFVSDEM, LIBRO

de Bono viro & beato.

ΦΑΜΙ, δὴ τὸν ἀγαθὸν ἀν-
δρα τῶτον ἦμῃ, τὸν πρῶ-
τον μεγάλῳς καὶ καμῶν κα-
λῶς χροῖσθαι. ἔτι δέ κε εἴη
ὁ ἐντυχίαν τε διωκόμενος κα-
λῶς φέρον, καὶ πάλιν ἀτυχίαν.
καὶ ὁ ἔντε τοῖς καλοῖς καὶ πρῶ-
τοις ἀξιῶ χροῖσθαι καὶ ἐπο-
καμῶν, καὶ μεταλλοῖσας τὰς
πλάς ἐν τῷ παρὲν ἐκδεχόμε-
νος. εἰ δὲ συντόμως τε καὶ
καλαμαδῶς δεῖ φέροσθαι, ὁ ἐν
πάντεσσιν τοῖς καμῶν καλῶς
ἀγωνιζόμενος ἐκ τῆς ἐνδεχόμενης. καὶ μὴ μόνον αὖ ται-
ντὸν διατιθεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμπροσθεν αὐτῷ καὶ σω-
αγωνισαμένους.

A I O virum bonum eum ef-
sc, qui rebus ac tempo-
ribus magnis rectè utatur. qui
quidem & felicitatem rectè pos-
sit, & infelicitatem ferre: ac
tum rebus bonis dignum se for-
tunâ præbeat, tum rebus muta-
tis rectè, quod evenit, ferat:
qui denique qualicunque tempo-
re rectè pro re nata se gerat,
nec sese solum, sed & alios ipsi
fidentes ac rerum socios ità com-
ponat.

DE HABITIBUS IN SPECIE.
DE PRUDENTIA.

CRITONIS
PYTHAGORICI

lib. de Prudentia & Felicitate.

ΦΡΟΝΑΣΙΣ καὶ εὐτυ-
χία, ὧςδε ἔχοντι πότε ἄλ-
λαλα. φρονάσις μὲν, τὸ ρητὸν
καὶ λόγον ἔχον. τεταγμένον γάρ
τι καὶ ὠεισμένον ἐντί. εὐτυχία
δ', τὸ ἀρρήτον καὶ τὸ ἄλογον.
ἀτακτον γάρ τι καὶ ἀόριστον ἐν-
τί. καὶ τὸ μὲν ἀρχαῖ καὶ διωά-
μει πρῶτον, τὸ δὲ ἀρχαῖ καὶ
διωάμει ὕστερον. τὸ μὲν γὰρ κυ-
βερνήτῃ καὶ οὐκ ἐν πέρυκι, τὸ
δὲ κυβερνήτῃ καὶ οὐκ ἐν πέρυκι. λαμ-
βάνοντι μάντοι γε σωτηριογὰν
ἀμφοτέρω, φρονάσις καὶ εὐτυ-
χίας εἰς ταὐτὸ συνδεσμοίους.
αἰεὶ γὰρ δὲ, τὰν μὲν ρητὰν καὶ
λόγον ἔχουσιν φύσιν, ἔχον δ'
περανεῖ τε καὶ συντάξει. τὰν δ'
ἀρρήτον καὶ ἄλογον, ἔχον ὅφ' ὃ
περαδύσεται τε καὶ σωταχρήσει-
ται, ἔχει γὰρ ἕκαστος ὁ λόγος καὶ
πάντων, ὅ, τε τὰς ἀπείρου
φύσιν καὶ τὰς περανοίους. τὰ
μὲν γὰρ ἀπειρα, φύσιν ἔχει ὥς-
αἰνεῖται τε καὶ σωταχρήσει ὥστε

PRUDENTIA & felici-
tas sic se habent altera ad
alteram, ut prudentia rationis ac
sermonis sit particeps, quando-
quidem compositum quiddam ac
definitum est: felicitas in rati-
onem ac sermonem non cadat,
quandoquidem & confusum &
infinite quiddam est. Illa in-
itio ac facultate prior, hæc po-
sterior est. Nam ut illa gu-
bernare ac definire, ita guber-
nari hæc atque definiri solet.
Veruntamen componitur utrun-
que, cum prudentia & felicitas
eodem concurrunt. Semper etenim
rationis ac sermonis particeps
natura debet, quod definiat atque
componat: rationis & sermonis
expers, à quo definiatur atque
componatur, habere. Sic enim
& infinite & finientis naturæ ra-
tio per omnia se habet, ut, quæ
quidem infinita sint, ab iis, quæ
rationem & prudentiam habent,
naturâ finiantur, & componantur,
τὸ λόγον ἔχοντων αἰεὶ καὶ φρονάσιν.
ὕλας

ἄλλας γὰρ καὶ ἐσῆας ἔχοντι τάξιιν.
τὰ δὲ περαίνοντα, ὧς αὐτέων
σωτητέχῃαι τε καὶ ὤλεως. τέ-
χας γὰρ καὶ αἰτίας ἐνεργητικῆς ἐ-
πὶχοντι τάξιιν.

Ἀ δὲ σωμαρογὰ ταύταν τῶν
φύσιων κατ' ἄλλα καὶ ἄλλα γι-
νομένα, μεγάλην καὶ ποικίλαν
πεποίηκε τὴν διαφορὰν ἥν συν-
αρμωσμένων. ἔντε γὰρ τῇ ἥν ὁ-
λων περιοχῇ σωμαρογὰ σω-
αμφοτέρων τῶν φύσιων, τῆς τε
ἀκιννάτω φύσι, καὶ τῆς ἀει-
παθεί, κόσμῳ ἐντί. ἄλλως
γὰρ ἐκ ἐνεδέχτο σῶζεσθαι τό, τε
ὅλον καὶ τὸ πᾶν, μὴ σωμαρο-
γὰν ἔχοντι τῷ γέννατῳ ποτὶ
τὸ θῆον, καὶ τῷ ἀειπαθείας πο-
τὶ τὸ ἀκιννάτον. ἔντε τῷ ἀν-
θρώπῳ δὲ σωμαρογὰ τῷ ἀλόγῳ
μέρε, τῆς ψυχῆς ποτὶ τὸ λό-
γον ἔχον, ἀρετὰ. ἔτε γὰρ ἐν τέ-
ποις ἐνδέχεται εἰσι εἶσας
ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσιν, ὅπο-
τε εἰδῶαι ἀρετὰν. καὶ ἐν πέλει
δὲ, ἥν μὲν ἀρχομένων ποτὶ πῶς
ἀρχοντας, ἀποτελεῖ κρείττον, καὶ ὁμόνοισιν.
τὸ μὲν γὰρ ἀρχεῖν, ἰδίον τῷ κρείωντι. τὸ δὲ ἀρ-
χεῖν ῥᾶον τῷ χείωντι, τὸ δὲ
κρεῖτεν καὶ ὁμονοεῖν, κοινὸν
ἀμφοτέρων. ὁ δὲ αὐτὸς τρέπος
τῆς ἐφ' ὅλῳ καὶ τῆς ἐπὶ τῷ οἴ-
κῳ σωμαρογῆς συνήδεται τε καὶ
[1.] συνήδουσιν [2.] ἐπὶ πᾶσι
καὶ παιδείας, ποτὶ λόγον ἐς τὸ αὐτὸ συνδεσμοῖσας. καὶ λύπας δὲ, καὶ
ἡδονὰς, καὶ εὐτυχίας, καὶ [3.] ἀτυχήματα. χεῖν γὰρ ὁ βί

quandoquidem materix naturæque
locum tenent: quæ autem fini-
unt, à sese compositionem ac
finem nacta sint, quandoquidem
artis & efficientis causæ vicem
gerunt.

Harum porro naturarum in va-
riis rebus facta compositio, ma-
gnam & variam peperit compo-
sitionum differentiam. In Uni-
verso primum utriusque naturæ
compositio, tum quæ semper mo-
vet, tum quæ semper patitur,
mundus est. Nec enim aliter
Universum subsistere potuisset,
nisi & creatum cum divino, &
quod semper patitur cum eo,
quod semper movet, fuisset compo-
situm. In homine verò partis
animi ratione carentis cum ra-
tionis compote compositio fit
virtus. Nequit enim hic, dis-
sidentibus inter se partibus ut-
risque, virtus existere. Simili-
ter in urbe principum cum sub-
jectis compositio, potentiam pa-
rit & concordiam. Ut enim
imperium, potioris, ita obtem-
peratio deterioris, potentia &
concordia est utriusque propria.
Jani eadem in Universo & in
familia compositionis ratio, ig-
norationes atque doctrinas, eo-
dem cum ratione concurrentes,
nec non dolores ac voluptates,
felicitates & infelicitates compo-
nit. Requirit enim vita tum

[1.] συνήδουσιν. Aliàs, συντάσσεται.

[2.] ἐπὶ πᾶσι. Forè ἀμαθίας, nisi aliud subsit mysterium.

[3.] ἀτυχήματα. Gesnerius etiam, ἀτυχίας.

πυγχανεν κ' ἀνέσιΘ, κ' ὀπ-
 τήσιΘ, κ' σκυθρωπότητιΘ,
 κ' διαχύσιΘ. κ' ζυγίας δ' ἐ
 κ' ἀπυρίας. ἃ μὲν γὰρ σωέχεν
 κ' σωαλὲν διώταται τὸν νόον,
 ἐς τὰν ζυμαχανίαν, κ' ἐς τὰν
 φέρνασιν. ἃ δ' ἄμπασις καὶ
 διάχυσιν παρεχόμενα, χαμνότε-
 ρον κ' ἀψυχον αὐτὰν φρασκυ-
 αζοντι ποτὶ τὰς παρ᾽ ἑξίας. εἰ
 ἢ ἐν τύτων ἐνδυνασίου κ' τὴν
 τὸν βίον, ἐτερομερής τε κ' ἐ-
 τερακλινής γίνεται ὁ βίος,
 ὅκα μὲν ὅπ' τὸ σκυθρωπὸν τε
 κ' χαλεπὸν καταφερέσθωΘ,
 ὅκα ἢ ὅπ' τὸ ἀναιμένον κ' κῶ-
 φον. ἃ ἢ συναρμολογία τύτων ἀ-
 πάντων ὀφείλει γίνεσθαι ποτὶ
 τὰν φέρνασιν. αὐτὰ γὰρ ἃ
 διενεργῶσα ἐντὶ, τό, τε ἀπει-
 ρον κ' τὸ περαινόν ἐν ταῖς
 παρ᾽ ἑξίσι. διότι κ' τὰν ἄλλαν
 ἀρετὰν αὐτ' ἂν ἀγαθὸν ἐντὶ
 κ' μάτρη. πᾶσαι γὰρ ποτὶ τὸν
 λόγον κ' νόμον τὸν ταύτας σω-
 αρμοσμέναι τε κ' σωπεταγμέναι
 πυγχανοντι. φαίνεται [4.] δὴ ὁ
 λόγος ἡδύμω κατ' ἐυθεΐαν.
 τὸ γὰρ ἄλογον καὶ τὸ ῥητὸν ἐν πᾶσιν ἐνι. καὶ τὸ μὲν
 οὐκ εἶναι καὶ περαινέιν, τὸ δ' οὐκ εἴζεται καὶ περαινέται. τὸ δ'
 ἔξ ἀμφοτέρων αὐτῶν συγκατέμνηον, ἃ, τε τῷ ὅλῳ καὶ τῷ
 παντὶ συναρμολογία ἐντὶ.

[4.] περαινέται δ' αὖ.] Ἀλλὰς, δέ.

tum intensionem & remissionem,
 tum difficultatem & oblectatio-
 nem, tum felicitatem & infe-
 licitatem. Alia enim ad indu-
 striam & prudentiam valent men-
 tem cogere & contrahere : alia
 requie ac delectatione exhibitis,
 recentiores eandem & ad actio-
 nes alacrem præstant. Quod si
 quid horum in vita excellar, al-
 terius fit partis ac declivis vita,
 vel ad asperitatem ac difficul-
 tatem, vel ad remissionem &
 facilitatem vergens. Cæterum
 horum omnium compositio se-
 cundum prudentiam debet insti-
 tuti. Hæc enim finitum & in-
 finitum in actionibus constitu-
 it. Quapropter etiam reliqua-
 rum virtutum mater hæc atque
 dux est, siquidem ad hujus rati-
 onem & legem cunctæ sunt
 compositæ. Et jam nobis ora-
 tio simul finitur. Quod enim
 ratione caret, quodque in ser-
 monem cadit, in omnibus
 cernitur. Illud finitur, hoc fi-
 nit. Quod autem ex utroque
 constituitur, totius est atque uni-
 versi compositio.

ARCHYTÆ PYTHAGOREI,

libro de Bono viro et beato.

ΦΡΟΝΙΜΟΣ ἀνὴρ ἔστω
 ἂν μάλιστα γένοιτο. οὐσί-
 ος πρῶτον εὐσόχῳ τε καὶ μυα-
 μονικῇ· καὶ φιλοπνῶ τυχῶν, ἐν
 λογισμοῖς τε καὶ μαθημάτεσι,
 καὶ πᾶς ποτ' ἀκρίβειαν θεωρίας
 εὐδὺς ἐν νέων γυμνάσει τοὺς
 διανοίαν φιλοσοφίας ἀπὸ μὲν ὁ-
 ρῶν. μὲν ὅτι πᾶν, θεῶν τε
 καὶ γαμῶν καὶ βίων ἀνθρωπίνων
 ἐμπειρίαν λαβῇ. οὐ γὰρ ἐντὶ οὗ-
 τῷ φρονίμῳ διὰ διότις πρῶ-
 τήνεται, ὧν τὸ μὲν ἐντὶ ἔξιν
 μαθηματικῶν τε καὶ γνωστικῶν
 λαβεῖν, τὸ δὲ θεωρήματα καὶ
 πραγμάτων πολλὰ ἐπελδόντα
 μὴ καὶ αὐτὸν ἰδόντα, τὰ δὲ καὶ
 ἄλλ' ἑτέρω πρὸς τὴν κατανό-
 ησιν. ἔτι γὰρ ὁ ἐν λογισμοῖς
 καὶ μαθημάτεσι, καὶ πᾶς ποτ'
 ἀκρίβειαν θεωρίας εὐδὺς ἐν νέ-
 ον γυμνάσει τοὺς διανοίαν, ἱ-
 καλὸς ἐστὶ ποτ' φρονῶν. ἔδ'
 ὁ τίτων μὲν ἀπολειφθεὶς, ἐν
 ἀκρομάτεσι δὲ πολλοῖς καὶ πρᾶ-
 ματεσιν ἀνασφραδῆς. ἀλλ' ὁ μὲν
 ἐν τῇ κατέχουσα κείνῃ, πολλὸς ἐγένετο τῷ διανοίαν· ὁ δ' ἐν τῇ
 κατέχουσα πρὸς ἀπὸ κατέχου γὰρ ἐπὶ τῇ λογισμῶν τὰ μέρεα
 σιωπῆς

VIR prudens ita fit maxi-
 mé. Naturam primùm,
 quæ ingenio, memoriâ, ac la-
 bore valeat, nactus, in ratioci-
 nationibus ac disciplinis & ac-
 curatis contemplationibus à pue-
 ro, rectam sectatus philosophi-
 am, se exercent. Deinde deo-
 rum, legum, ac vivendi gene-
 rum experientiam sibi compa-
 ret. In duabus enim his rebus
 prudentia ponitur, ut quis &
 habitu sit disciplinæ atque cog-
 nitionis particeps, & multas res
 partim ipse tractarit ac viderit,
 partim alio quovis modo per-
 spectas habeat. Etenim nec qui
 in ratiocinationibus ac disci-
 plinis & accuratis contempla-
 tionibus à puero se exercuit,
 nec qui his destitutus, in au-
 ditionibus multis ac rebus ver-
 satus est, aptus est ad pruden-
 tiam. Sed ut hic in singulis
 judicandis, ita ille in toto
 semper considerando mentem
 excæcavit. Quemadmodum e-
 nim in rationibus, qui partes

συνπιδείς τὸ ὅλον ἔξ αὐτῆς
 λογίζεται· ἔτω καὶ ἐπὶ τῆς
 παραγμάτων διώκεται ὁ μὲν λό-
 γος τὰν κατὰ τὴν θεωρίαν ὑπο-
 γράφειν· ἂν δὲ ἐμπειρία, κατὰ
 ἑκάστα κείναι.

composuit, ex iis totum sup-
 putat: ita in rebus, ratio to-
 tius rei constitutionem deline-
 are, experientia de singulis ju-
 dicare potest.

EXV SDEM, LIBRO de Disciplinis.

ΔΕΙ γὰρ ἢ μαθόντα παρ'
 ἄλλου, ἢ αὐτὸν ἑξ ἑαυτοῦ
 ὃν ἐπιστάμων ἦτα, ἐπιστάμονα
 γινέσθαι. τὸ μὲν ἐν μαθεῖν παρ'
 ἄλλου καὶ ἀλλότριον· τὸ δὲ ἑξ-
 ἑαυτοῦ αὐτὸν δι' αὐτοῦ καὶ ἰδίον.
 ἑξ ἑαυτοῦ δὲ μὴ ζήτουντα ἀπο-
 ρεῖν καὶ ῥάδιον· μὴ ἐπιστάμονα
 δὲ ζητεῖν ἀδύνατον. γὰρ μὲν
 ἔπαισεν, ὁμόνοια δὲ αὐξήσεν,
 λογισμὸς εὐρεθεὶς. πλεονεξία
 τε γὰρ ἐκ ἑστὶ, τέττα γινώσκου-
 καὶ ἰσότης ὅτιν. τέττω γὰρ παρ'
 τῆς συναλλαγμάτων διαλλασ-
 σόμεθα. διὰ τῆτον ἐν οἷ πε-
 νητες λαμβάνοντι παρὰ τῆς δω-
 αμένων· οἱ τε πλείστοι διδόν-
 τι τοῖς δεομένοις, πεισθέντες
 ἀμφοτέρω διὰ τέττω τὸ ἴσον ἔξ-
 ειν. κατὰ τὸ καὶ κωλυτὴρ τῆς ἀδι-
 κύντων, τοῦ μὲν ὅτι πεισθέντες τῶ
 ὀργίζεσθαι πρὶν ἀδικεῖν ἔπαισεν, πείσας ὅτι ἐδωκεν) λαθεῖν, ὅταν
 ἐπ' αὐτὸ ἔλθωντι. τοῦ δὲ μὴ πεισθέντες ἐν αὐτῶν δηλώσας ἀδική-
 τας, ἐκώλυσεν ἀδικήσας.

DE B E S enim vel ex alio dis-
 cendo, vel ipse, quorum sci-
 entiam habes, inveniendo, peri-
 tus reddi. Ac si quidem discis, id
 ab alio habes, & alienum est: sin
 ipse invenis, ex te, ac tuum ha-
 bes. Et siquidem quæras, facile erit
 invenire: sin quærere nescias, dif-
 ficile. Et seditionem compescuit, &
 auxit concordiam inventa ratio. In
 hac enim ut æqualitas inest, ita de-
 est iniquitas: & hujus operâ con-
 tractus componuntur. Hujus gra-
 tiâ pauperes à divitibus sumunt, &
 pauperibus concedunt divites, post-
 quam per hanc utrique se æquum
 obtenturos credunt. Jam cum inju-
 riorum norma sit & repagulum, eo-
 rum, qui periti sunt, iram ante inju-
 riam sedat, postquam eos non posse,
 cum ad rem ventum erit, latere per-
 suasit: imperitos autem, ostenso in re
 ipsa scelere, ab injuria revocat.

DE JUSTITIA.

P O L I

PYTHAGOREI

Libro de Justitia.

ΔΟΚΕΙ μοι. ἥ ἀνδρῶν
τὴν δεικνυσύναν, ματέρα
τὴ καὶ πάλιν ἥ ἄλλων ἀ-
ρετῶν προσειπεῖν. ἀτρεχε ταύ-
της, ἔτε σώφρονα, ἔτε ἀν-
δρῆον, ἔτε φρόνιμον οἷον τε
ἦ. ἀρμονία γάρ ἐστι καὶ εἰρηνία
ἥς ὅλας ψυχὰς μετ' εὐρυθμίας.
διλοφανεστέρον ὃ καὶ γήνοιο τὸ
πάντας κρέττω, ἐτάξουσιν ἀ-
μὴν τὰς ἄλλας ἐξίας. μεικρὰν
γὰρ ἔχονται αὐταὶ τὰν ἀφελει-
αν, καὶ ποδ' ἓνα. ἃ δὲ ποδ'
ὅλα τὰ συστάματα, καὶ ἐν πλά-
θει. ἐν κόσμῳ μὲν ὦν αὐτὰ
τὰν ὅλων ἀρχὰν διασχετα-
γῶσα, φρόνοια τε, καὶ ἀρμο-
νία, καὶ δικαιοσύνη, γένεσι πνὸς δε-
ῶν ἔτιω ἰαφριξαμένων. ἐν πό-
λει δὲ εἰρηνία τε καὶ εὐνομία
δικαίως κέκληται. ἐν οἴκῳ δ'
ὦν ἀνδρὸς μὲν καὶ γυναι-
κὸς ποτ' ἀλλήλας ὁμοφροσύνα.
εἰκατῶν ὃ ποτὶ δεσπότης ἀνοία. δεσπότην ὃ ποτὶ δεσποῦντας καὶ δε-
μονία, ἐν σώματι ὃ, πρεσβύτα καὶ ἀπασιν ἀγαπατοτάτα ζώοις,

EXISTIMO justitiam re-
liquarum virtutum matrem
ac nutricem esse dicendam. si-
quidem absque hac nec tempe-
rans, nec fortis, nec prudens
quisquam possit esse. Est enim
hæc animi totius cum concinni-
tate pax atque harmonia. Ac
manifestior fiet hujus dignitas,
si cæteros habitus consideraverim.
Ut enim illorum usus ad
unum aliquod refertur, ita hæc
ad cætos integros, & multitu-
dinem. Et in mundo quidem
totum administrans imperium,
Providentia, Harmonia, ac Dico
vocatur ex deorum quorundam
decreto: in urbe verò pax &
recta legum constitutio: in fa-
milia autem viri & uxoris in-
ter ipsos concordia, famulorum
erga dominos benevolentia, domi-
norum de famulis cura: in cor-
pore porro, quæ prima est &
omnibus animalibus carissima,

ἄτε ὑγίεια καὶ ἀρτιότης. ἐν ᾗ
 ψυχῇ σοφία ἢ ἐκ τῶν ἐπισά-
 μας τε καὶ δικαιοσύνας ἡγο-
 μένη παρ' ἀνθρώποις. εἰ δ' αὖ-
 τὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη ἕτω
 παιδαγωγῇ τε καὶ σώζει, ὁμό-
 φρονα καὶ ποτάργεα ἀλλήλοις
 ἀφ' ἑαζόμενα, πῶς ἔ μάτηρ καὶ
 τιθιμὰ πᾶσάν τε καὶ πάντων
 πανταφει λέγεται;

sanitas & bona valetudo: in a-
 nimo denique sapientia, quæ
 inter homines ἐ scientia con-
 stat atque iustitia. Quod si hæc
 ita totum & partes instruit ac
 servat, & concordiam inter ip-
 sa compositionemque efficit,
 cur non mater omnium ac
 nutrix cunctorum calculis ha-
 bearur?

Τ Ε ' Λ Ο Σ.

FINIS.

[1.] 'ΑΝΩΝΥΜΟΤ ΤΙΝΟ' Σ Διαλέξεις Δωρικῆ δια-
λέκτῳ, Περὶ τῆς ἀγαθῆς καὶ τῆς κακῆς, Περὶ τῆς καλῆς καὶ
τῆς αἰσχρῆς, Περὶ τῆς δικαίας καὶ τῆς ἀδίκης, Περὶ τῆς ψαλ-
δους καὶ τῆς ἀληθείας, Περὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς,
καὶ διδασκτόν.

Incerti cujusdam dissertationes quinque Dorico
sermone conscriptæ.

Versione & Notis Jo. North.

[1.] 'Ανώνυμ.] Mirum. Henricum Stephanum, qui primus hoc fragmen-
tum in lucem emisit, nē verbo unico præfatum esse unde desum-
serit: Credo equidem excerptorem aliquem illud An-choris nomine non
affixō conservasse, ē majori libro de promptum; etenim Author ipse
se de industria non celavit qui nomen suum in Capite quarto inter-
feruisse videtur, ἡμεῖς τοι καὶ ἐξῆς κατὰ μέρος δι' ἀντιγράφων Μίμης αἰμὶ,
τὸ αὐτὸ μὲν πάντες ἔρεμεν, ἀλλὰ τῆς ἡμῶν ἐξῆς, ἡμεῖς καὶ οἱ μὲν. Mi-
mantis igitur cujusdam sunt hæ dissertationes, etsi tantum non nobis
æquæ ac prius ignoti: nam Virum talem scriptores nunquam memo-
rant quibuscum ego versatus sum. E Siciliæ aut Italiæ oriundum me-
rito suspicemur, ideoque Pythagoreum etsi Jamblichi Catalogo non
reperitum, tam quia Dorismo involutus, quàm quod tam solenni mo-
re ac particulari, ἐν τῇ ἑκάστῃ ὑπὸ τῶν φιλοσοφῶντων, opiniones istas
prævalere dixit, quod non facturum puto, si istam patriam suam
agnoverat. Antiquum maximè se prodit multis indiciis. Etenim vi-
toriam quam de Atheniensibus & sociis reportarunt Lacedæmonii
tanquam novum quid ac recenter acquisitam ponit. καὶ τὰ νῦν (τὰ
νῦν σὺ λέγο) πρῶτον ἔρε. αὐτῶν Λακεδαιμονίων νικᾷ ἐν ᾧ εἰκὼν τῶν
Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων — Hanc si ad postremam referamus
quam tulerunt Lacedæmonii, viz. ad Ægos Poramos obtentam, in O-
lympiade nonagesima tertia, collocanda est. Tum verò cūm asserat
βασιλεὺς τοῦ μεγάλου ἐδὲν καλῶν ὁμοίως διακρίδων τοῖς πλοῦσι, con-
stat Persarum imperium nondum eversum, Sed & sophistas etiam-
num docentes tradit, & sanè quæ hic affert & contra quæ disputat je-
junam ipsorum ἑριστικῶν sapiunt & inanes captiunculas quibus adversa-
rios irretire conati sunt.

ἀδεδυκὸς πάντων χρημάτων μίτην ἀνδρῶν εἶναι. ἢ μὴ ὅτι οἱ αἰσθη-
ταί, ἢ δὲ καὶ ὄντων αἰσθηταί. Qualia cuique videntur, talia reip-
sa sunt omnia. Ita pluribus exponit Plato, ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς
ἀληθείας τῆς αὐτῆς. ὁ μὲν ἰμῶν ριγέι. ὁ δὲ ἔ· καὶ ὁ μὲν ἡρίμα, ὁ δὲ σφί-
δεα; καὶ καλὰ ποτιερὴν εἶναι τότε αὐτῶν ἰσχυρὰ τοῦ πνεύματος ψυχρὸν καὶ
ψυχρὸν φέρονται; καὶ ποτισμὸν τοῦ Περγαμῶνα ὅτι τοῦ μὲν ῥιγέι τοῦ
χερὸν, τοῦ δὲ μὴ. καὶ Nonne eodem aliquando vento flante, nostrum
quidem aliis friget, alius non, ille quidem leniter, ille vehementer &
omnino. Utrumquid statuerimus ventum in seipso tunc frigidum vel
non frigidum? ἀντίωτις. Protagorᾶ credimus, ei quidem qui friget,
frigidum, quin non, nec item. Quæ autem de frigido differt Protago-
ras, ad bonum & malum, iustum & iniustum, ad verum & falsum
applicavit, uti in locis suis ostendam. Videtis ergo contra quod dis-
putat Mimās, si καὶ appellare liceat, forsan ipsius ævo jam floren-
tes: & sanè licet se jana nobis sub luce majori viderentur. Quæstio-
nes, non ita olim, quas tam celebri Authore naras, tam acriter à
multis defensas, tanta pompâ, reverentiâ tantâ exagitarunt Plato &
Aristoteles.

καὶ τοῖς μὲν ἀγαθὸν εἶναι, τοῖς δὲ
κακόν· καὶ τῶ αὐτῶ ἀνδρώπῳ,
ὡπὲρ καὶ ἀγαθόν, τότε δὲ κα-
κόν, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς τοῖς δὲ πο-
τισμῶν. οὐδέ μοι δὲ ἐν τῷ
ἀνδρώπῳ βίῳ, [4.] ἐν ὅπμι-
λῃς, βρώσος τε καὶ πόσις καὶ
ἀφροδισίων. ταῦτα δὲ ἀνεν-
τη καὶ κακὰ ὄντιν, ὑμῶν ὅντιν
καὶ ἀπορῶν, ἀγαθὰ καὶ ἀρε-
τὰ ποίνω τέττων, τοῖς μὲν ἀ-
κατέστ, κακόν· τοῖς δὲ ἱατροῖς,
ἀγαθόν. [5.] ὁ ποίνων δάνατος,
τοῖς μὲν ἀποθανῶσι κακόν, τοῖς
δὲ ἐνταφισι πώλῃς καὶ τυμβοποι-
αῖς ἀγαθόν. γεωργία τε καὶ ἄλῃς
ἐξενείχεσθαι πῶς κατὰ πόλιν, τοῖς
μὲν γεωργοῖς ἀγαθόν, τοῖς δὲ
ἐμπόροις κακόν. τὰς ποίνων ὁλ-
κῆρας συντελεθεῖν καὶ πῶς ἀφρα-
γῆς, τῶ μὲν ναυκλήρῳ κακόν, τοῖς δὲ ναυπηγοῖς ἀγαθόν·
ἐπὶ τὸν σίδηρον κατέπεσε καὶ ἀμβλύνεσθαι καὶ συντελεθεῖν,

sed his bonum illis malum,
eidemque homini quandoque bo-
num quandoque malum. Ego
certè hisce assentior, res illas
perpendens quarum studiosa est
humana vita, scilicet cibum, potum
& Venerem: Hæc enim ægro-
tanti mala, sano autem & in-
digo bona; & horum usus ni-
mius, ipsis incontinentibus malum,
sed medicis bonum. Imò mors
obeuntibus quidem malum, sed
libitinariis & tumulos struen-
tibus bonum: & quòd ex cul-
tura terra feliciter emittat fru-
ctus, agricolis bonum, mer-
catoribus verò malum: ut con-
terantur navigia & diffringan-
tur, naviculario malum, nau-
pegis tamen bonum. Porro ut
ensis rubigine corrodat, obtu-
sus fiat, & comminuetur,

[4.] ἐν ὅπμιλῃς.] lego ὅπμιλῃς ut cum sensu congruat.

[5.] ὁ ποίνων δάνατος.] mulas ubique instantias congerit & inducit Socra-
tico planè more.

κακόν. ἀποίνυν τῷ Ἰλίῳ ἀρε-
εις, [9.] πῶς μὲν Ἀχαιοὶς
ἀγαθόν, τοῖς δὲ Τρώσιν κακόν.
καθ' ἃ τὰς δὲ καὶ τὰ ἦν [10.] Θη-
βαίων καὶ τὰ ἦν Ἀργείων πάθῃ.
καὶ ἃ ἦν Κενταύρων καὶ Λαπιδῶν
μάχη, τοῖς μὲν Λαπίταις ἀ-
γαθόν, τοῖς δὲ Κενταύροις κα-
κόν. καὶ μὲν καὶ ἃ ἦν θεῶν καὶ
γigάντων λεγόμενα μάχα καὶ νί-
κα, τοῖς μὲν θεοῖς ἀγαθόν, τοῖς
δὲ γίγασιν κακόν.

Ἄλλο δὲ λόγῳ λέγεται, ὡς
ἄλλο μὲν τὰ ἀγαθόν εἴη, ἄλλο δὲ,
τὸ κακόν, διαφέρειν, ὥστε καὶ
τὸν νοῦν, ὅτι καὶ τὸ πρᾶγμα.
ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸ τῶτον διαίρε-
ται τὸν τρόπον. δοκῶ γὰρ ἔ-
σθαι ἄλλο ἢ μὴ ποῖν ἀγαθόν καὶ
ποῖν κακόν, αἱ τὰ αὐτὰ καὶ μὴ
ἄλλο ἐκείτῃ εἴη. καὶ γὰρ δαυ-
μασὸν κ' εἴη. οἶμαι δὲ ἔσθαι κ'
αὐτὸν ἔχον ἀποκρίνασθαι, αἱ πρὸς
αὐτὸν ἔροισι, τὸν παῖτα λέ-
γοντα, Ἐἰπὼν δὴ μοι, ἦδη τι
πῶς γινέας ἀγαθόν ἐποίησας;
θαύμα κα, Καὶ πολλὰ καὶ μεγά-
λα. Τὸ ἄρα κακὸν καὶ μέγαλα
καὶ πολλὰ τί τοις ὀφείλεις, αἱ τῶ
πῶτόν σε τὸ ἀγαθόν τῷ κα-
κῷ. Τί δὲ, πῶς συγγενέας ἦδη
τὶ ἀγαθὸν ἐποίησας; πῶς ἄρα
συγγενέας κακὸν ἐποίησας. Τί δὲ

malum: Sic Ilii expugnatio A-
chæis bonum, Troibus malum.
Eadem dicantur de miseriis quæ
Thebanis & Argivis contige-
runt. Insuper, quod inter La-
pithas & Centauros gerebatur
bellum, Lapithis quidem bo-
num, Centauris verò malum.
Pugna etiam quam Deos cum
gigantibus habuisse ferunt, &
secuta victoria Diis sanè bonum,
sed gigantibus malum.

Altera sententia, diversum
quid bonum, diversum malum
affirmat, non nomine magis
quàm re ipsa distinguendum.
Ego verò illud hoc modo di-
judico. Credo equidem, nobis
non posse constare quæ res bo-
na quæve mala, si idem esset
utrumque non diversum quid;
& illud meritiò miretur quispi-
am. Nec puto habiturum quod
respondeat, si quis hæc dicen-
tem ità interrogaret, dicas obse-
cro mihi, an quid boni parenti-
bus præstitisti? reponet forsan,
Imò inulta & præclara. Tu igitur
illis poenas multorum ac gra-
vium malorum debes, si idem
bonum malumque censendum est.
Quid autem, propinquos bono
quopiam affecisti? Eosdem igitur
& malo. Quid dein,

[9.] πῶς μὴ Ἀχαιοῖς.] non Ἐλλᾶσιν ut ante; Nam hæc appellatio pro to-
ta Græcorum gente tunc nondum invaluit, nec unquam apud Home-
rum invenitur, ut etiam observat Thucid. l. i. Ἀχαιοῖς communiter
vocat Homerus.

[10.] Θηβαίων καὶ ἦν Ἀργείων πάθῃ.] Respicit Au hor in Th-bani's infortunia,
quæ Oedipo & filiis contigerunt, in Argivis ea quæ Agamemnoni & O-
relli, apud Tragicos declamatiflima.

τὼς ἐχθρῶς ἥδη κακῶς ἐποίη-
σας; καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα ἀρε-
τὰ ἀγαθὰ ἐποίησας. [11.] ἄγε καὶ
δὴ μοι καὶ τὸδε ἀποκρίναι, Ἄλ-
λο πῆ τὼς πτωχῶς οἰκτεῖρεις,
ὅππῃ πολλὰ καὶ μεγάλα ἔχοντι·
πάλιν ἐυδαμονίζεις, ὅππῃ πολ-
λὰ καὶ ἀγαθὰ πρῶτοντι, αἰ-
σῶσι τῶν κακῶν καὶ ἀγαθῶν.
[12.] τὸν δὲ βασιλῆα τὸν μέ-
γαν ἐδὲν καλύει ὁμοίως δια-
κρίνει τοῖς πτωχοῖς. τὸ γὰρ πολ-
λὰ καὶ μεγάλα ἀγαθὰ αὐτῷ, πολ-
λὰ κακὰ καὶ μεγάλα ὄντι, αἰ-
κα τῶν κακῶν ὄντι τὰ γὰρ κακὰ καὶ κα-
κόν. καὶ τὰδε μὲν περὶ τῶν
παντὸς εἰρήνω. εἴμι δὲ καὶ
καθ' ἕκαστον, ἀρχαῖα μὲν ἀπὸ
τῶν ἐστὶν καὶ πίνειν καὶ ἀφροδι-
σιάζειν. τὸ γὰρ τοῖς ἀνι-
στέλλει ταῦτα ποιεῖν, ἀγαθόν
ὄντι αὐτοῖς, αἵπερ τῶν κακῶν ὄντι
ἀγαθόν καὶ κακόν· καὶ τοῖς νο-
σέουσι, κακόν ὄντι τὸ νοσεῖν
καὶ ἀγαθόν, αἵπερ τῶν κακῶν ὄντι
τὸ ἀγαθόν τῷ κακῷ. καθ' ἕνα
τὸδε καὶ τὰλλα πάντα τὰ ἐν
τῷ ἔμμετρῳ λόγῳ εἴρηται. καὶ
ἐλέγω τί ὄντι τὸ ἀγαθόν, ἀλ-
λὰ τὸ περὶ τοῦ διδάσκειν, ὡς
καὶ τῶν κακῶν εἴρηται κακόν καὶ ἀγα-
θόν, ἀλλ' ἐκτερεῖν.

an hostibus quid mali intuleris?
Etiam & illos multis & prae-
claris bonis cumulasti. Age
verò & illud aliud responde,
quare vel pauperes misereris eo
quòd multis & ingentibus ma-
lis opprimuntur, vel rursus di-
vites beas quòd bene & pro-
spere agant, si idem bonum &
malum? Profectò nihil obstat
quin rex magnus Persarum eà-
dem versetur conditione cum
egenis; Nam multa & magna
bona quibus abundat, in eju-
dem gravitatis mala transibunt,
si idem bonum malumque. Hæc
ad rem generaliter sumptam di-
cta sufficiunt. Sed & singula il-
la percurro, à cibo, potu & Ve-
nere incæptans. Infirmis bonum
est hæc omnia pro libitu usur-
pare, si idem bonum & ma-
lum: parique ratione ægrotan-
tibus morbus ac firma valetu-
do perinde bona sunt. Hoc
autem ad cætera omnia appli-
candum quæ in isto priorè se-
mone conduntur. Interim ta-
men quid bonum sit & malum
non determino, illud solùm pro-
bare annixus ad idem utrumque
non posse referri sed alterutrum
tantum.

[11.] Ἄγε καὶ δὴ. In hoc loco quædam omitti, & puncta transponi viden-
tur. quem ita restitui. ἄγε δὴ μοι καὶ τὸδε ἀποκρίναι ἄλλο, πῆ δὲ
πτωχῶς οἰκτεῖρεις, ὅππῃ πολλὰ καὶ μεγάλα κακὰ (interponendum enim
proculdubio) ἔχοντι; ἢ πάλιν πλεονέχεις (delendum forè πάλιν) ὅππῃ
πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πρῶτοντι αἵπερ τῶν κακῶν καὶ ἀγαθῶν.

[12.] τὸν δὲ βασιλῆα τοῦ μέγαν. Ità Persarum regem appellabant non ad-
jecto nomine, uti ubique constat in Græcorum se ipsis. Ego unum
tantum apponam exemplum ex Arist. Achar. Ἐπιμύθε' ἡμᾶς ὅς βα-
σιλεὺς τοῦ μέγαν.

Diff. II. de Honesto & Turpi.

ΛΕΓΟΝΤΑΙ ὃ καὶ περὶ τῷ
καλῷ καὶ αἰσχροῦ διαστὰς λό-
γῳ. τοὶ μὲν γὰρ παντὶ ἄλλα
μὲν ἡμῶν τὸ καλὸν, ἄλλο δὲ τὸ
αἰσχρὸν, διαφέρειν ὡς περὶ καὶ τῷ
γυναικί, ἔτω καὶ τὸ πρᾶγμα. τοὶ
δὲ, τῷτὸ καλὸν καὶ αἰσχρὸν.
κατὰ πειρασμοῦ, τὸνδε τὸν
πρῶτον ἐξαγγέλλω. αὐτίκα
γὰρ παιδίῳ ὡραίῳ ἐρχομαι μὲν

Uo etiam feruntur sermones
de Honesto & Turpi. Nam
quidam aliud esse honestum asse-
runt, aliud turpe, tam re quam
nōmine distinguendum: Quidam
verò idem utrumque, cuius sen-
tentiae modum explicare conabor.
Ut igitur formosus puer Ama-
tori probo gratificet, honestum,

χρησῶ [1.] χαίρειδ' αὖ, καλὸν,

[1.] χαίρειδ' αὖ.] Sumitur verbum saepius ita, in nefando scilicet obsequi,
corpus prostituere. "Εν πολλοῖς ἡδὲ τῷ·ων, inquit Xenophon, οἱ ἰόμοι
ἐκ ἐκινῶνται ταῖς παρὰ τὰς παῖδας ὑποδουλίαις, l. de Rep. Lac. Ap-
pud Boetios & in Elide his terminis legem latam testatur Plato in
Conviv. ἀπλῶς νομοθεῖται, καλὸν τὸ χαίρειδ' αὖ ἐχρᾶται· καὶ ὅτι
ἀντὶς ἔτοιμος ἔστι τοῦτο ἔτι παλαιός τις αἰσχρὸν. Quod confirmat Xeno-
phon οἱ μὲν ἄλλοι "Ελλῆσι δὲ ὡς περὶ Βοιωτοὶ ἀντὶς καὶ παῖς συζυγόντις ὁ-
μιλεῖν ἢ (ὡς περὶ Ἠλείοι) διὰ χαρῶν τῇ ἡρᾷ χρῶνται. Et quan-
quam tam horrendum amorem Spartanæ leges ac Atticæ pro forma
prohibent, attamen aperte & communiter usurpatum ex Aristophane
constat ceterisque scriptoribus qui tam frequenter commemorant,
quinam erant huius aut illius παιδικῆ. Formosi pueri innumeris continud
stipati incedebant qui ipsos sollicitant & omni officio devincere stu-
debant: & si cui morem gererent, illis præ ceteris χαίρειδ' dice-
bantur. Sic Alcibiades se Socrati obtulit, παννύχιον ἀνδρὶ ἡγήματι ἐννε-
σοὶ μὴ ἔτι τὸ χαίρειδ' αὖ. Quem tamen ille magnanimo fletu rejecit.
Alium huic verbo sensum affingunt Platonici, uti solent in ἑσθρικῇς,
quod ita χαίρειδ' debent compiti Adolescentes, viz. se amatoibus
adungere, ipsorum frequenti consortio frui ut inde bonos mores edif-
cant, & ad virtutem colendam componantur, cuius optimam spem ex
ipsa forma præstat Xenophontes: ἐχρᾶται instituisse Lycurgum dicit,
quod ipse confiteretur plurimos huic rei fidem non adhibere. Mi-
mantem hoc sensu philosophico verbum cepisse sentio eò quod non nisi
τὸ χρεῖον ἐχρᾶται faveat. Nam ita distinguit Maximus d. 8. πρᾶγμα
διπλὸν τὸ μὴ ἀριτὸν ἢ τὸ ὄλον, τὸ δὲ μοχθηρία συμπερικὸν, φησὶ καὶ οἱ
αἰσχροὶ ἐπονομαζόντες ἐχρᾶται, ἔτωσι καλόντις καὶ τὸν θεὸν καὶ τὴν νόσον·
καλλυπίζονται μὲν οἱ μοχθηροὶ ἐχρᾶται διὰ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἐπινομίαν·
ἀπείκονται δὲ οἱ χρεῖοι διὰ τὸ ἀμφιβολοῦν τῷ παθεῖν. Plato magis diserte
ad proprium posuit, in Conviv. ἀλλὰ καλῶς μὲν πρὸς πόμῃν (i. e.
ἐχρᾶται) καλὸν αἰσχροῦ δὲ αἰσχρὸν· αἰσχρὸν μὲν ἔστι ποινῆς τε καὶ ποινῆς
χαίρειδ' αὖ καλὸν χρεῖον τε καὶ καλῶς· ποινῆς δὲ ἐστὶν ἐκείνῳ ὁ ἐχρᾶται ὁ
πάννυχος ὁ τῷ σώματι μᾶλλον ἐρῶν ἢ τῇ ψυχῇ. ὁ δὲ τῷ ἥδιος χρη-
στὲ ἐχρᾶται διὰ βίην μὲν ἄτε μοιμαρ συντακοῖς.

[2.] μὴ

[2.] μὴ ἐραστὰ δὲ καλῶ, αἰ-
χερόν. καὶ πῶς γυναικας λεῖδῃς
ἐνδόν, καλόν. ἐν παλαίστρᾳ δὲ,
αἰχερόν. ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐν
παλαίστρᾳ καὶ ἐν γυμνασίῳ, κα-
λόν. καὶ σωμαίων τῶ ἀνδρεί, ἐν
αὐτοῖς μὲν, καλόν, ὅπως πεί-
χῃς κρυφθῆσεται. [3.] ἔξω δ',
αἰχερόν, ὅπως τίς ὀφείτω, καὶ τὸ
μὲν αὐτὰς συνίμεν ἀνδρεί κα-
λόν. ἀλλοτεῖω δ' αἰχερόν. καὶ
τῶς ἀνδρεί, τᾶ μὲν αὐτῶ γυ-
ναικὶ συνίμεν, καλόν. ἀλλοτεῖα
δ', αἰχερόν. καὶ κοσμεῖσθαι, καὶ
ψιμμουδίῳ χεῖρσιν, καὶ χρυσία
πρεσβυτέρῳ, τῶ μὲν ἀνδρεί αἰ-
χερόν, τᾶ δὲ γυναικὶ καλόν.
καὶ πῶς μὲν φίλως εὖ ποιεῖν,
καλόν. πῶς δὲ ἐχθρῶς, αἰ-
χερόν. καὶ πῶς μὲν πολέμιος
φύγειν, αἰχερόν. πῶς δ' ἐν σα-
δίῳ ἀγωνιστῶς, καλόν καὶ πῶς
μὲν φίλως καὶ πῶς πολίτας πο-
νέειν, αἰχερόν, πῶς δ' πολέ-
μιος, καλόν. καὶ τὰς ἄλλας πάντων.

*Εἰμι δ' [4.] ἐφ' ἃ ταὶ πόλεις τε αἰχερῶς ἀγνοῦται καὶ τὰ ἔθνη.

non probo autem turpe: ut fœ-
minæ domi laventur honestum,
in Palæstra turpe; sed ut viri id
& in Palæstra faciant & Gymna-
sio, honestum. Ut fœminæ cum
viris congregiantur privatim ubi
parietes abscondunt, honestum,
extra verò in conspectu cuius-
quam turpe: & ut à maritis su-
is comprimentur, honestum, sed
ab alieno, turpissimum: Ut eti-
am, vir propriâ fruatur uxore
honestum, alienâ autem turpe.
Viro turpe est, molliter ornatus
incedere ceruflâve oblitus vel
aurum appensum gerere, sed mu-
lieri honestum. Sic amicis be-
nefacere honestum, inimicis tur-
pe: Hostes fugere turpe, cer-
tantes autem in stadio, hone-
stum: cives & amicos necare
turpe, sed hostes honestum. Et
hæc de omnibus dici supponantur.

Transio autem ad ea quæ
gentes & civitates turpia ducunt.

[2.] μὴ ἐραστὰ καλῶ.] Scripsit Author χρυσῶ ut puto, non solitus variare
verba dum ita opponit, nec hic præsertim vellet ubi καλῶ alio
sensu torres desumit: sed eo quod tam sæpe occurrat, facilis transcrip-
tum error.

[3.] ἔξω δὲ αἰχερόν.] Diogenes Cynicus εἰσθὲν πάντα ποιεῖν ἐν τῇ μέσῃ καὶ τῇ
ἀκρότατῃ καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ—χειρουργῶν τε ἐν μέσῃ σωμαίχῃ. Diog. in Vit.
Cræti, ejusdem περὶ φρίδα frontis contigit uxor Hyparchia, ἐν τῇ φε-
νὲ σωμαίχῃ. Et illud tantum non placitum erat Cynicorum ut
merito dixerit Epictetus, scilicet Cynicam si non rectè instituitur, ni-
hil aliud profiteri quàm δημοσίᾳ ἀρχιμονεῖν. Arr. l. 3. c. 22. Indorum
tota Gens in pr. p. aulo coit. S. x. t. Emp. Sed Lycurgus hanc pitem
munivit maxime, ἵδμεν γὰρ αἰδέσθαι μὴ αἰσχροῖτα ὀφθῆναι, αἰδέσθαι δὲ ἵ-
σόντα. Xenoph. in Lac. Rep.

[4.] ἐφ' ἃ ταὶ πόλεις.] Mirum, quantum ex hoc loco disputabant Phi-
losophi Sceptici & Ἑρακλιτεῖοι, quos joco ῥήτορας appellat Plato.
Nam ita Protagoras, λίγυρμι ἀποφρονέμενοι τότε δεῦν ἐκείτω, τότε

ἢ εἶναι ἰδιώτη τι ἢ πόλει, clariùs verò postea, πρὸς πολιτικῶν καλῶν
 καὶ ἀρετῶν, δικαιοῦ καὶ ἀδικοῦ, καὶ ὅσα καὶ μὴ, οἷα ἀν' ἐκείνῃ πόλει
 εἰσθῆσαι δεῖται νόμους ἑαυτῇ, ταῦτα καὶ εἶναι τῷ ἀλλοθιῇ ἐκείνῃ.
 Plat. in Theæt. innumerisq; aliis ejusdem dialogi partibus constat.
 Hinc etiam rationes boni & mali tollebant Cynici, ita Diogenes in-
 ter cætera, μὴδ' ἀνόστον εἶναι τὸ καὶ ἥδ' ἀνθρώποιον κρεῖον γινώσκειν
 ὡς δόλον καὶ ἥδ' ἀλλοτριῶν ἰδόν. Hoc etiam inter Scepticorum δόξας
 ἡρώδης, quincum, secundum Empiricum deci-
 mum scil. παρὰ τοῦ ἀγῶνός καὶ τοῦ νόμου constituebat, in quo eandem
 planè rationem addibent quam hic Author. Teneri non possum quin
 illud ex Herip. Rhaphis. apponam quia tam aptè respondet. Εἰ πᾶσι
 ταῦτα καλὸν εἶναι σοφὸν εἴ τι μα, καὶ ἢ ἀμφίλεκτον ἀνθρώποις εἶναι.
 Νὺν δ' εἴς ὅμοιον εἶδεν ἐπ' ἑστί βελτίως Πλάτῳ ὀνομασθαι. πρὸς ἔργον καὶ
 εἰς πόλιν. Ubi qui plura vult, addat Scholiasten.

αὐτὰ Λακεδαιμονίοις [5.] πρὸς
 κόρας γυμνάζεσθαι ἀχειροδύτως,
 καὶ [6.] ἀχειρώντας περιέρπειν, κα-
 λῶς ἰσχυρῶς αἰσχροῦ καὶ πρὸς
 παιδείας [7.] μὴ μανδάνειν μου-
 σικῶ καὶ γυμναστικῶ, καλὸν. Ἰ-
 σχυρῶς αἰσχροῦ [8.] μὴ ὁπίστα-
 θαι πᾶσι πάντα. [9.] Θεο-
 σταλοῖσι δὲ καλὸν, τὴν ἵππου

Ut igitur puellæ discinctis bra-
 chiis se exerceant, & veste de-
 positâ prodeant, Lacedæmoniis
 honestum, Ionibus turpe vide-
 tur: & ut pueri Musices & li-
 terarum ignari sint, inter illos
 honestum, at hujusmodi in-
 scitria inter Iones turpis. Thes-
 sali honestum putant equos

[5.] πρὸς κόρας γυμνάζεσθαι.] Heracl. de Gentium moribus ait apud Spartanos
 γυμνάσια ὡς περ ἀνδρῶν εἶναι καὶ παρθένων. Xenoph. item de Lycu-
 ro in Lac. Rep. συμμαχεῖν ἵταξεν εἰδέν ἥπλον τῶν δούλων τῶν ἄλλων. οὐκ αὖ
 ἔπειτα δὲ δόγμα καὶ ἰσχυρῶς ὡς περ καὶ τοῖς ἀνδράσιν εἶναι καὶ ταῖς θηλείαις
 ἀγῶνας ὡς ἀλλήλους ἐπαινοῦν.

[6.] ἀχειρώντας περιέρπειν.] Plutarch. in V. Lycur. εἰδέν ἥπλον εἰδέν καὶ
 πρὸς κόρας γυμνάζεσθαι καὶ ὡς ἐκείναις πᾶσι ὁρχήσθαι καὶ εἰδέν ἥπλον
 καὶ περιέρπειν καὶ διασκεῖν.

[7.] μὴ μανδάνειν μουσικῶ καὶ γυμναστικῶ.] Λακεδαιμονίοις τέχνας μανδάνειν
 ἢ τὰς εἰς πόλιν αἰσχροῦ inquit Heraclides; nam ad bellicam disci-
 plinam compositi; nihil intermisciebant quod emollire animos poterat.
 Vid. etiam Ælianum. l. 12 c. 50.

[8.] μὴ ὁπίσθαι ταῦτα πάντα.] Nam præterquam in Sparta inquit Xenoph
 Græci πᾶσι πεμπυσι τοῖς διδασκαλοῖς μαθησιμῶν καὶ γυμναστικῶ καὶ
 μουσικῶ καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ. Cicero in Tuscul. l. 1. Themistocles cum in
 ἐργείοις recusaret. Lyram habitus est indoctior. Ergo in Græcia musici
 flor. ἐνικετ' ἀπὸ τοῦ εἰδέν καὶ ὅτι οἱ μὴ ἐσκεπτοῦσαν τοῖς ἐκείνους δο-
 ξαῖσι πρὸς αἰσχροῦ. Sed Asiæ minoris Po uli ἵππου πρὸς αἰσχροῦ qui non
 longè à littore siti, musicam maximè colebant: cum suos ἀρμονίας τρῶ-
 πους haberent, & ab ipso nominatos, φρυγιστὰς, λυδιστὰς, αἰολιστὰς, & ab
 Ionibus ἰαστὰς.

[9.] Θεοσταλοῖσι δὲ καλὸν.] nihil tale apud ceteros scriptores repertum
 quam ἡν ἐγὼ ὡςquam deprehendi. Ubique celebres sunt ob Genero-
 sos equos & equitandi peritiam. Vitam λυσικῆν olim cum laude
 exci-

exerceri ubique patet, præsertim ex Thucydidis notissimo loco. ὅνα ἔχοντες πῶς αἰχρῶν τετὶ πῶ ἔργα, φέρωντες δὲ τὶ καὶ δέξιν μέλλει· δηλοῦν δὲ ὅτι ἡ περὶ τῶν τιμῶν ἐπὶ καὶ τοῖς καλῶς καλῶς τὸ δ' ἔστιν. I. I. De Thracibus Hero locus τὸ ζῆλον καὶ τὸ καλῶς. Boves autem (in quibus ostendit, Pausanias veterum opes maximè collocari) frequenter directos etiam Caci Historiola demonstrat.

ἐν ταῖς ἀγέλας [10.] λαβόντι, αὐτῶς δαμάσαι, καὶ τῶς ὀρέας· βῶς τε λαβόντι, αὐτῶς σφάζει καὶ ἐκδέχεται καὶ κατακτείνει· ἐν Σικελίᾳ δὲ αἰχρῶν, καὶ δόλων ἔργα. [11.] Μακεδόσι καλὸν δοκεῖ ἡμίονο, τὰς κόρας, περὶ ἀνδρῶν γαμῶν, ἐξῆσαι καὶ ἀνδρῶν συγγίνεσθαι· ἐπεὶ δὲ καὶ γαμῶνται, αἰχρῶν· Ἑλλασσίδι ἀμφὺ αἰχρῶν. [12.] τοῖς δὲ Θραξὶ κόσμος τὰς κόρας εἰζίδει. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νόμιζον, ὅς ἀνδρα. [13.] χερῶν ἐκδέχεται τὰν κεφαλὰν, [14.] π

& mulos ex armento ablatos domare, bovesque raptos jugulare, & pelle detracta discindere: hæc autem Siculi turpia ac fraudulenta opera censent. Puellas nondum collocatas amari & à viris comprimi inter Macedones honestum: post nuptias verò turpe; Utrumque inter Græcos turpe. Puellarum frontes notis quibusdam interpungi, Thracibus ornamentum videtur. Scythis quidem honestum ut cum quis hominem occiderit, capitis,

[10.] λαβόντι.] pro λαβόντας sive ex errore exemplarium, seu potius ex Dorici idiomatis usu in quod magis propensum sum, etsi nihil tale in Lexicographis comperio, quia bis in hac sententia occurrat, cum toties obrepere errorem non putandum. Et quidem satis distinguitur, à λαβόντι quod pro λαβόντι ponunt Dores, eò quod hæ voces in penultima accentum gerant. Sic in postremis hujus capitis verbis ποιητὰς δὲ μάρτυρας ἐπαγομένη ποτὶ ἀδονάν τε ποτὶ ἀλάθην πο. ἔντι, pro ποιητὰς, nisi forsitan omittatur οἱ —

[11.] Μακεδόσι.] Quod hic de Macedonibus narratur, de Thracibus refert Herodot. in Terpsic. τὰς δὲ παρθένους ἐφύλασσον ἀλλ' ὥσπερ οἱ αὐτὰς βέλονται ἀνδράσιν μίσγεται. τὰς δὲ γυναῖκας ἰσχυρῶς φυλάσσουνσι. Eadem de Lydis Ælianus l. 4. c. 1.

[12.] τοῖς δὲ Θραξί.] hoc ad omnes Thraces applicare videtur Herodotus, etsi ad solas restringi potest, τὸ μὲν ὅτι χεῖρας ἐν γυνὴν κτείνει, τὸ δὲ ἄσπετον ἀβύσις. Ad Æthiopes idem defert Sextus. Pyr. Hyp. l. 1.

[13.] ὅς ἀνδρα χερῶν.] κατὰν proculdubio

[14.] τὸ κοῦμον] to sit aliquantulum hoc verbum utpote quod nec in veterum nec recentiorum Lexicis inveni. Sed facilis conjectura à κομῇ duxit, quod confirmavit sensus ut sic πῶς ἔστιν opponatur. Sed & favet Herodotus qui dum exponit quomodo cariti eutem detrahit Scythia, sic ait, in l. Melpom. σκεταμὼν κόλλῳ περὶ τὰ ὦτα, ac si postero em tantum partem crinitiam scilicet, usui suo accommodaret: cum pars cutis frontem obvolvens minus forsitan idonea quia tot locis perforatur.

μὲν κόμιον [15.] πρὸ τοῦ ἵπ-
που φορεῖ, [16.] τὸ δὲ ὄρεον
[17.] χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας,
πίνει ὅς αὐτὸ, καὶ ἀνέδει τοῖς
θεοῖς. ἐν ᾧ τοῖς Ἑλλασιν, ἔδε
καὶ ἐς τὰν αὐτὰν οἰκίαν συνε-
σταδῆν βέλοισ' ἂν τις τοιαῦτα
ποιήσων. [18.] Μασαγέται
δὲ πὼς γυνέας κατακόβαντες
κατέδωκεν, καὶ [19.] τὰρος κάλ-
λιδος δοκεῖ ἡρώ, ἐν τοῖς τέ-
κνοις τεδάρθαι. ἐν δὲ τᾷ Ἑλ-
λάδι ἂν τις ταῦτα ποιήσῃ, ἔξ-
ελαθεὶς ἐκ τῆς Ἑλλάδος, κα-
τὰ ἀποπάνη, ὡς αἰχρὸς καὶ θεινὰ
πίεων. τοὶ δὲ Πέρσαι, [20.] κοσμεῖσθαι τε, ὥσπερ τὰς γυν-
αῖκας, καὶ τὼς ἀνδρας, καλὸν νομίζοντι, καὶ τᾷ θυγατρὶ

cute divulsâ, partem crinitiam ante
equum gestet, Ossiam verò auro
vel argento obducens, ex illâ bi-
bat dissique ipsis libamina fundat.
Græcorum autem nullus easdem
ædes ingredi vellet unâ cum vi-
ro qui tale quid fecerit. Mas-
sagetæ parentes suos obtruncan-
tes comedunt & optima videtur
sepultura, irâ in sobolis ventre
condi: sed in Græcia si quis ta-
le quippiam committeret, ejectus
statim miserè periret, ut qui rem
turpem ac horrendâ patrâisset. Persæ
viros delicatulè ornari instar fœmi-
narū putant, ut & cum filia, honestū

[15.] πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ.] ἂν ἰχθυόμα κλέον κέκτανται inquit Herod. cum jam
satis emolliverat tanquam mantile servabat. Sed jactabundus ἐκ τοῦ χα-
λινῶν τοῦ ἵππου, τὸν δὲ αὐτὸς ἐλάων, ἐκ τούτου ἐξέπαι καὶ ἀγλαίται,
habenis equi cui ipse infidet annectebat superbus.

[16.] τὸ δὲ ὄρεον.] Id non nisi infensissimorum capiti faciunt, Herod.

[17.] χρυσώσας.] Si pauper sit Scythia, ἔξωθεν αὐτοῦ τοῦ μόλου ἀφαιρήσας
χεῖρας, Caput extra crado bovino corio obducens sic vivit, sin autem
dives, insuper & intus inaurat. Herod.

[18.] Μασαγέται δὲ τὼς γυνέας.] si ad extremam ferecitatem pervenerint
inquit Herodotus l. 1. ἵππων δὲ γέροντι ῥήνται κέρτα, οἱ περὶ αὐτοὺς οἱ
πῶτες συνελθόντες δύοσι μὴ καὶ ἄλλα περὶ αὐτὰ ἅμα αὐτῷ ἐψύσαντες δὲ
τὰ κρία κατέδωχόνται. Sin autem ante ex morbo noriantur, & κέρτα
στένονται ἀλλὰ γὰρ κρύπτουσι non edunt sed inculco condunt συμφορῶν
ποιούμενοι dolentes quod illis immolari vel potius obtruncari non con-
tingerit. Unde lepidissime ait Herodotus ἔρτο δὲ ἡλικίης σφι περὶ αὐ-
ταί αἰλὸς μὴ ἔδοις nullus alius vita terminus iis impendit.

[19.] τὰς καλλίδος.] Sic Indi Callatini apud Herod. l. 3. rogante Dario
ὅτι τίνα χρέματα διέξαιεν ἂν τελευτήσας τοῦ πατρίδος κατακαίει πυ-
ρὸς, ἀμείβονται μίση θνητῶν μὴ ἐκείνων. Nam & illi parentes
comedunt. Indèque ex sententia Herodoti, Cambysem infanire meritò
putabant homines; & γὰρ ἂν ἱερῶσι τε καὶ νομαῖσις ἐπιχέρησι ἐπιγυλῶν.
aliter non ausus fuisset, templa & Ritus ludibrio habere, Apim sc.
Ægyptiacam occideris: cum sacra sua omnium præstantissima quæli-
bet judicat Gens.

[20.] Κοσμεῖσθαι.] eo quòd vestes demissas admodum & fluitantes induerent
ἀνδρῶν φερεῖς ἰδιώτας καὶ πεδύρους Sext. Emp. vel ut Diodor. l. 2. σὺλιν δὲ
ἦς ἔκ τινος διαγνώται τὸν ἀνδρῶν κλῆμας ποτὲ ἀντὶ ἡ γυναι. Comam
quoque alebant indè in Oraculo Milesiis dato κομῆτας διδῆναι Herod. l. 6.
& faciem fuce illinebant, ut ex Xenoph. Cyrip. l. 2. colligatur.

καὶ τὰ ματὶ καὶ τῇ ἀδελφῇ
 συνίμω. τοὶ δὲ Ἕλληνες, καὶ
 αἰχρῶ καὶ παρόνομα. [22.] Λυ-
 δοὶς ποίνω τὰς κότες πορνύ-
 δεισας, καὶ ἀργύριον ἐνεργή-
 σαυς, καὶ ἔγω γάμοις καλὸν
 δοκεῖ ἡμῶ. ἐν δὲ τοῖς Ἕλλη-
 σιν, ἐδεῖς καὶ θέλει γάμον.
 [23.] Ἀιγυπτίοι τε ἐ ταυτὰ
 νομίζοντι καλὰ τοῖς ἄλλοις.
 τῇδε μὲν γὰρ γυναικας ὑφαίνεν
 καὶ ἐργάζεσθαι, καλόν. ἄλλὰ
 πίνει τῶς ἀνδρας, τὰς δὲ γυν-
 αϊκας ποτίζειν ἄσφ τῇδε τοὶ ἀν-
 δρες. τὸν πάλιν δίδειν ταῖς
 χερσὶ, τὸν σῖτον τοῖς ποτῇ,
 πύρις καλόν. ἀλλ' αἰμὴν τὸ ἐν-
 αῖνον. οἶμαι δ' ἂν τις [24.] τὰ καλὰ εἰς ἐν κελδίῃ συνενεῖται
 πάντας ἀνθρώπους ἃ ἕκαστοι νομίζοντι, καὶ πάλιν ἕξ ἀδελφῶν τοῖ

matre ac sorore congregat: at
 Græci turpia hæc & iniqua; Ly-
 dis puellas, cum prostituto cor-
 pore pecunias corraferint, ita
 tandem nubere honestum videtur:
 inter Græcos autem nemo harum
 ullam, in uxorem duceret. Ægy-
 ptii non eadem statuunt honesta quæ
 cæteræ gentes: Alibi certè fœ-
 minas texere & operari hone-
 stum, hîc autem viros. Mulieres
 officiis funguntur quibus alibi viri
 solent: Cæmentum manibus sub-
 igere, panem verò pedibus, in-
 ter illos honestum, sed apud
 nos obtinet contrarium. Sanè
 si quis juberet omnes homi-
 nes in unum locum deferre,

[21.] καὶ τῇ ἀδελφῇ] hi fœli mores non ante Cambysis tempora invales-
 cebant. Nam ille primò sororem duxit: ὁ δὲ αὖτις γὰρ inquit Herod.
 1. 3. ἐκείνην προσηύχθησι ἀδελφεῖσι συνίμωσι οἱ Πέρσαι.

[22.] λυδοίς.] Hadem narrat Herodotus 1. 1.

[23.] Ἀιγυπτίοι τε.] hæc etiam ex Herodoto desumpsit Author, qui ita
 observat, Ἀιγυπτίους ἄμα τῷ ἔργῳ τῷ κατὰ σφίτας εἶναι ἑταίρῳ καὶ τῷ
 ποταμῷ εὐσιν ἀλλήλων παρεχομένῳ ἢ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ, τὰ πάλιν
 πάντα ἑμπάλιν τοῖσι ἄλλοις ἀνδρωποῖσι ἐκείνηντο ἥδιστα καὶ ῥέμναι,
 1. 2. ubi inter cætera hoc etiam de pane habet. Miror autem im-
 pensius interpretes tam Herodoti quam Strabonis, qui eadem ex
 Herodoto refert 1. 17. πάλιν hic transfulisse lutum, unde constat eos
 nec verbi vim nec Authoris sensum affecutos, nam quare lutum sub-
 igerent aut Ægyptii aut quivis mortalium? πάλιν igitur cæmentum
 exprimit unde sensus statim optimus emergit, Jul. Pol. 1. 7. c. 27. in-
 ter cætera cæmenti genera etiam πάλιν & inter mercenarios πάλ-
 ῖνος ponit. Nec illud tantum Ægyptii sed & χέρσι τὸν κάστρον ἐ-
 ναίοντες, fordes manibus auferunt. Plura adjicit Herodotus sed ea
 omnia omittit Diodorus Sic. 1. 1. tanquam fabulosa nec fide digna.
 ὅσους μὲν δ' Ἐφοδοτῶ καὶ πῖες ἥδ' τὰς Ἀιγυπτίους προεξέως συνταξά-
 μβον ἐκεδένεσσι καὶ συνεργάζαντο ἐκείνης πορκαίναντες τῆς ἀλλοθίας
 τὸ παρὰ δὲ ἑλόντων καὶ μέδους πάλιν ψυχρωγίας ἐνέμειν παρὶσσομυ.

[24.] τὰ καλὰ.] & dein τὰ αἰχρῶ suos invicem locos occuparunt ita ut
 transponenda sunt, τὰ αἰχρῶ εἰς ἐν & τὰ καλὰ καλῶν. Quod illud λα-
 δὲν ostendit, alias improprie ad τὰ αἰχρῶ annexum. Sed & indicat Au-
 thor ipse cum postea repetens diluit argumentum.

τὴν αἰσχρὴν λαβὲν, ἃ ἔκαστος
[25.] ἀγνώσκει, ἔδεν [26.] κα-
κοφθῆναι, ἀλλὰ πάντας πάν-
τα δαλαβέν. ἔδ' ὅτι πάντες τῶν-
τε νομίζοντι. παρεξῆμαι δ' ἡ
ποίημά π.

quæ turpia putant, & dein è simul
congestis excerpere quæ singulis
honestæ videntur, nihil superfu-
turum credo, sed omnes omnia
desumpturos: non eadem enim
omnes colunt. Apponam autem
poëticum fragmentum.

- [27. Καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητῶσι νόμον
"Οὐκ ἐστὶν αἰσχρὸν, ἔδεν ἂν παντὶ καλὸν,
"Οὐδ' αἰσχρὸν ἀλλὰ τῶντ' ἐποίησε λαβὼν
"Οὐ κακὸς αἰσχρὸς, ἡ διαλλάξας καλὰ.

Speſtabis alias hoc loco datas viris
Leges, hinc discens nihil honestum, nihil
Ubique turpe, sed reddit occasio
Idem nunc turpe, dein mutata, bonum.

Ὅς δὲ τὸ σύνολον εἶπεν,
[28.] πάντα καὶ ὧς μὲν καλὰ
ἴσθαι, ἐν ἀκαίρῳ δ' αἰσχρὰ.
ἢ ὅτι διεσπασθέντων; ἔφαν' ὅτι
ἔστιν ταῦτά αἰσχρὰ ἡ καλὰ
ἴσθαι ἡ ἀπίσταντα ἐν τέτοις
πᾶσι.

λέγεται δὲ ἡ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν ἡ
καλῶν, ὥς ἄλλο ἐκείνους εἶναι.
ἴσθαι αὖ τις ἐρωτάσῃ πῶς λέγον-
ται ὥς τὸ αὐτὸ πρῶτον αἰ-
σχρὸν ἡ καλὸν εἶναι, ἀποκρί-
νεται καλὸν ἔργασαι, αἰσχρὸν

Ut totam rem verbo compin-
gam, omnia opportuna quidem
honestæ, intempestiva verò tur-
pia. Quid ergo confeci? dixi me
velle eadem honestæ ac turpia de-
monstrare, quod his omnibus absolvi.

Cæterum alius fertur sermo de
honesto ac turpi nempe qui u-
trumque diversum quid affirmat.
Quandoquidem si quis prioris sen-
tentię patronos rogaret, an quid ho-
nestū unquā peregerint, etiā & istud
turpe agnoscant necesse est, si idem
ὁμολογησύνῃ, αὐτὸ τῶν

[25.] ἀγνώσκει] verbum Ionicum: Et ut semel hic moneam plura Ionice
ultrapat Author, quale est τὰ ὅτις ubique oculis obversans, Sic etiam
συνεῖται sæpius in Herodoto repertum.

[26.] Κακοφθῆναι] emendo καταλειπεθῆναι —

[27.] Καὶ γὰρ τὸν] hoc ποίημα in suos σίχας disposui & non dubito quin ex
Euripide illo σκωπικῶ φιλοσόφῳ, excerpantur. Non tantum quia ipse
ferè solus periculosa illa & nefaria solet effundere sed & dictionem
ipsius sapiunt: cæsi nec in tragædiis quæ extant nec in deperditorum
fragmentis reperio.

[28.] πάντα καὶ ὧς] Eadem habet sed sensu magis sano Sophocles πάντα
γὰρ καὶ ὧς καλὰ —

καὶ τὸ αἰχρὲν καὶ τὸ καλόν. καὶ αἱ πᾶσα καλὸν οἶδαντες ἄνδρες, τῷτον καὶ αἰχρὲν τὸν αὐτόν. καὶ αἱ πᾶσα καὶ λεῖκον, καὶ μέλανα τῷτον τὸν αὐτόν. καὶ καλόν γ' ὅτι τὼς θεὸς σέβεται, καὶ αἰχρὲν ἄρα τὼς θεὸς σέβεται, αἰὲρ τῷτον αἰχρὲν καὶ καλόν ὅτι. καὶ τάδε μὲν περὶ πάντων εἰρήσω μοι. τρέφομαι δὲ ἐπὶ τὸν λόγον αὐτῶν ὃν λέγουν. αἱ γὰρ τὰν γυναικα καλόν ὅτι κοσμεῖται, τὰν γυναικα αἰχρὲν κοσμεῖται, αἰὲρ τῷτον αἰχρὲν καὶ καλόν. καὶ τῶλλα κατὰ τῷτον. ἐν Λακεδαίμονι ὅτι καλὸν τὰς παῖδας γυμνάζει, ἐν Λακεδαίμονι ὅτι αἰχρὲν τὰς παῖδας γυμνάζει. καὶ τῶλλα ἕτως. λέγεται δὲ ὡς [29.] αἱ πᾶσαι τὰ αἰχρὲς ἐκ τῶν ἐνέων πάντοθεν συνενέχμεν, ἔπειτα συγκαλεσθέντες κελύοιεν, ἃ τις καλὰ νομίζει, [30.] λαμβάνεν πάντα, καὶ ἐν καλῷ ἀπενέχθη. ἐγὼ θαυμάζω αἱ τὰ αἰχρὲς, συνενέχθοντα καλὰ ἐσέεται, καὶ ἐχ' οἷά τῳ λῦθεν. αἱ γὰρ ἵππως ἢ βῶς ἢ οἷς ἢ ἀνδρώπως ἀγαγον, ἐκ ἀλλό πῃ κα ἀπάγαγον. ἐπεὶ ἐδὲ χρυσὸν ἤνεκον, χαλκὸν ἀπώκειον. ἐδὲ ἀργύρεον

honestum ac turpe. Et si virum quempiam honestum cognoverint, eundem etiam & turpem: si album quempiam, etiam & illum ipsum nigrum: Deosne venerari honestum? venerari ergo quoque turpe. Et hæc de omnibus dici supponantur. Sed memet converto ad rationes quas illi afferunt: Si mulierem bellè ornari honestum, & eandem ita ornari turpe, si pro eodem honestum ac turpe reputandum. Pariter ratione cætera. In Sparta puellas se exercitare honestum, in Sparta quoque puellas se exercitare turpe est: aliisque consimili modo. Dicunt autem, si quis turpia ex omni undequaque gente in medium adduceret, deindeque mandaret singulos ea quæ honesta putant capere, omnes omnia sumpturos, & pro honestis reportaturos. Mirum quid, si turpia in unum locum delata, honesta fierent non eadem quæ adducebantur. Si equos, boves, oves aut homines attulerint non aliud certe asportarunt: Nec aurum

[29] αἱ τῶσαι τὰ αἰχρὲς.] Non possum hîc prætermittere præclarissimam Herpdoti sententiam, quæ et si cum sensu Authoris nostri non undiquaque congruat, similis tamen modo effertur. ὅπως αἱ δὲ τῶσαι ἢ πάντες ἀνδρῶτες τὰ οἰκίᾳ κακῶς ἐκ μίσου συνενέχονται, ἀλλ' ἐκ τῶν βελόμων τοῖσι πάντοτε, ἰαυύφαιτες ἀντὶ τὰ τῶν πᾶσαι κακῶς ἀσπασίως ἔχουσι αὐτῶν δοποφροῖατο ὅπως τὰ δόπτεται. l. 7.

[30.] λαμβάνει.] aliquid deest ita reponendum, ἃ τις καλὰ νομίζει λαμβάνει, πάντες πᾶσα διαλέγει.

ἤνευαν, μόλις δὲν καὶ ἀπέφερον.
ἀντὶ δ' ἅρα ἥσ' αἰχρῶν καλὰ
ἀπαγαγόντι, φέρε δὴ αἱ ἅρα τίς
αἰχρὸν ἀπάγαγε, τῆτον αὖν, κα-
λὸν ἀπάγαγε. ποιητὰς ὅ μάρτυ-
ρες ἐπαρόνται, [31.] ποτὶ ἀ-
δονάν ἔποτ' ἀλάθειαν ποιῶντι.

ferentes, & domum reduxerint, aut
plumbum referent, quod argentum
intulerint. Pro bonis ergo mala re-
tulerunt: age verò si quis turpe
quid adduceret, illud quoque bo-
num asportaret. Poëtas autem tes-
tes inducunt qui non pro rerum ve-
ritate, sed hominum delectatione
carmina sua componunt.

Diff. III. De justo & injusto.

ΔΙΣΣΟΙ δὲ λόγοι λέ-
γονται καὶ περὶ τῷ δικαίῳ
καὶ περὶ τῷ ἀδίκῳ. καὶ τοὶ μὲν,
ἄλλο ἥ μὲν τὸ δίκαιον, ἄλλο δὲ,
τὸ ἀδίκον. τοὶ ὅ, τὸ αὐτὸ δί-
καιον καὶ ἀδίκον. καὶ ἐγὼ τού-
τω πειθέσθαι πειμνέω. καὶ
πρῶτον μ[ε]ν [1.] ὅτι δὲ ὡς δίκαι-
ον ὅτι λέξω, καὶ ὅτι πατὴρ. τὸς
μὲν πολέμους ταῦτα ποιεῖν, ἀ-
χρὸν καὶ πονηρὸν αὖν ὅτι ποιεῖν.
τὸς ὅ φιλτάτως, ἔ. αὐτῆς τὸς
γονίας. αἱ γὰρ δέοι τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα [2.] φάρμακόν τι

Duo iidem feruntur sermones
de justo & injusto: Ete-
nim quidam aliud esse justum a-
liud injustum putant, quidam ve-
rò idem utrumque, quam senten-
tiam defendere conabor. Et pri-
mò ostendam fallere & mentiri
justum esse. Dicat igitur quispiam,
ità tractare inimicos turpe & im-
probū: amicissimos verò nequaquā,
exēpli causā parentes. Si enim opor-
tet patrem aut matrē medicamentū

[31.] ποτὶ ἀδονάν ἔποτ' ἀλάθειαν.] ἔτι ὡς ποιεῖται ὑμνήματα ὅτι τὸ μέζον
κακομνῆται— ἔτι ὡς λογογράφος ξυγέδοιται ὅτι τὸ πρῶτον ὁμιλεῖται τῇ
ἀκροαταὶ ἢ ἀντιθέσει. Thucyd. l. i. sic etiam Eratosthenes apud Strab.
l. i. ποιεῖται πᾶς σοχάζεται ψυχαιωγίας καὶ διδασκαλίας.

[1.] ὅτι δὲ ὡς δίκαιον.] Plac in Rep. l. i. αὐτὰ ταῦτα ἵσ'· ἐνίστι μὲν δικαίως, ἐνίστι
ἀδίκως ποιεῖν, οἷον τοῖς δὲ λέγω· πὸς ἂν πᾶς εἴποι, εἰ τίς λάβει παρὰ φι-
λῶν ἀδίκως σφετεριζέτω· ὅπλα, εἰ μὲν αἰσθάνοιτο· ὅτι ἔτι χρὴ τὰ τοιαῦ-
τα ὑποδιδόναι· ἔτι δίκαιον αἰ εἴη ὁ ὑποδιδόν, ἔδ' αὖ πρὸς τὸν ἄνθρω-
πον. πάντα ἱθιλοὶ τάλαντα λέγειν. Et quomodo Homerum corona-
tum ē Republica sua eiecero ob turpes fabulas Diis ascriptas, tamen
publicas quisdā confingi iubet quibus civitas ad virtutem efforme-
tur: nempe ut μηχανὴ τίς γένοιτο ἥ μιν δύναιτο ἥ ἐν δόξῃ γινώσκον, ὡς
δὲ καὶ ἐν ἱστορίᾳ. γὰρ αὖτις εἴηαι ψυχῆς πᾶσαι, Rep. l. i.

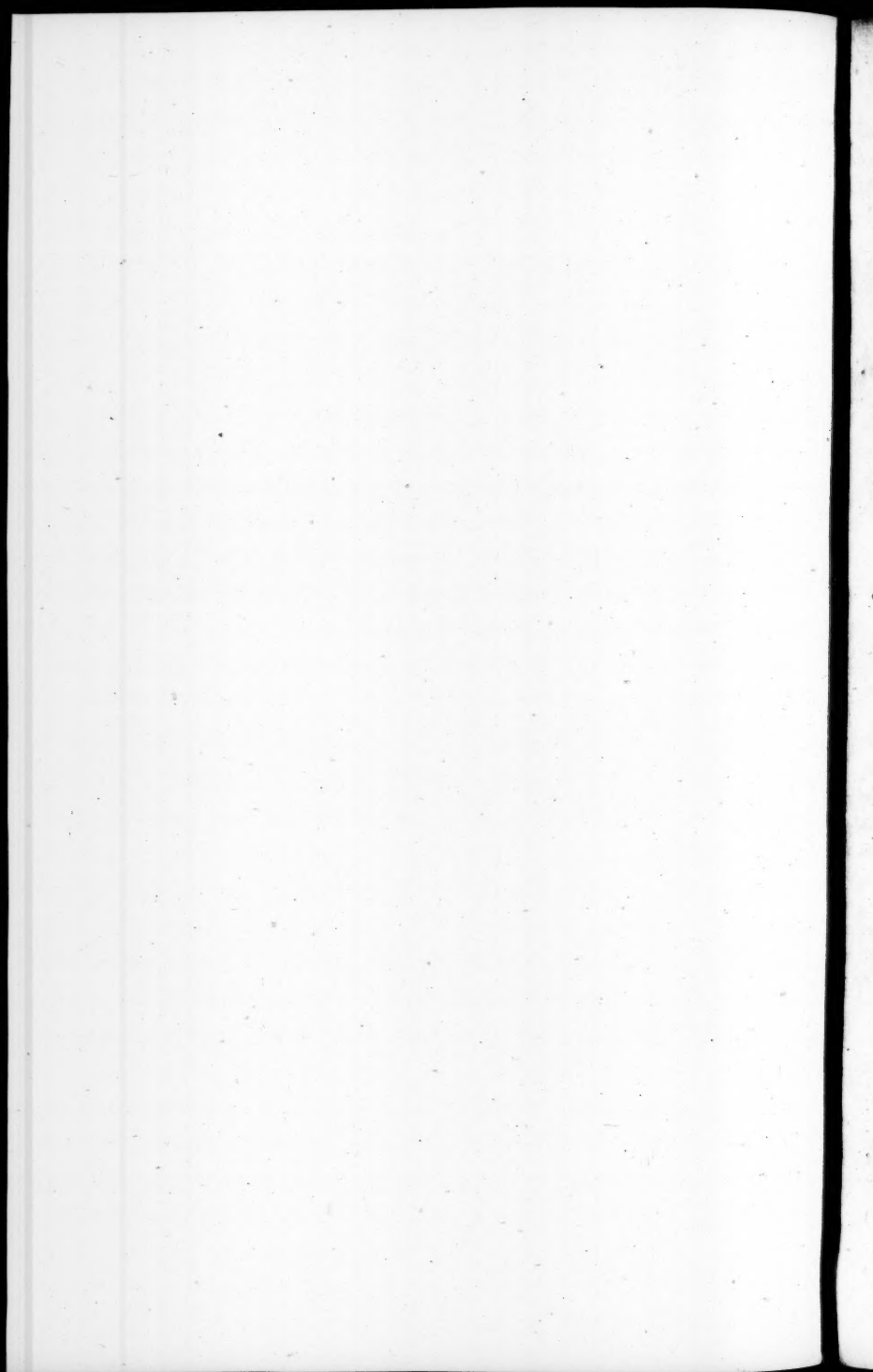
[2.] φάρμακόν τι.] Omnium de pharmaco tum de ense eripiendo refe-
riuntur apud Xenon hominem in quarto memorabilium, ubi Socrates
Euthydemum quendam ob sapientiam Politicam tumentem obtundit,
& pro more suo his captiunculis in angustum redigit, transcribere nolo
nē tædio essem.

ἐγχεταφάλλῳ, καὶ μὴ θέλοι, ἢ
 δίκαιον ἔσται, καὶ καὶ τὸ ροφήμα
 καὶ ἐν τῷ ποτῷ δόμῳ, καὶ μὴ
 φάμεν ἐν ἡμῶν; ἔκων ἡδὴ ἰδί-
 δεῖται καὶ ἕξαπατᾶν τὼς γονέ-
 ας, καὶ κλέπειν μὲν τὰ τοῦ φί-
 λων, καὶ βιῆσαι τὼς φιλάτους
 δίκαιον. αὐτίκα εἰ τις λυπηθεὶς
 πρὸς οἰκήων καὶ ἀχρεατεὶς μέ-
 λοι αὐτὸν διαρθεῖρειν ἢ ξίφει
 ἢ θρινίῳ, ἢ ἄλλῳ πνίξ δίκαιον
 ἔστι ταῦτα κλέψαι, αἰ δυνάται
 αἱ τῇ ὑπερέξει καὶ ἔχοντα κα-
 ταλάβοι, ἀρελέει βία, ἐν-
 δεσποδίζαντα δὲ πῶς ἢ δίκαι-
 ον τὼς πολεμῶν, αἱ τις δυν-
 αίτο ἐλὼν πόλιν ὅλαν ἀποδύ-
 ας; τοιχωρυχὲν ἢ τὰ τοῦ πο-
 λιτῆς κοινὰ δικάματα, δίκαιον
 φαίνεται. αἱ γὰρ ὁ πατήρ ὅπῃ
 δυνάτω κατεσπασμένῃ ὑπὸ
 τοῦ ἐχθρῶν δεδιμῶν εἴη, ἄρα
 ἢ δίκαιον διορύξαντα κλέψαι καὶ
 σῶσαι τὸν πατέρα; ὅπορκεν ἢ
 αἱ τις ὑπὸ τοῦ πολεμῶν λαρ-
 θεὶς ὑποδέξαιτο, ὁμνύων ἢ μὲν
 ἀρεθεὶς τὴν πόλιν περὶ δώσεν,
 ἄρα ἔστω δίκαια ποιήσαι ἐν-
 ορκήσας; ἐδὼ μὲν γὰρ ἢ δοκῶ.
 ἀλλὰ μᾶλλον τὴν πόλιν καὶ πῶς
 οἴλω καὶ τὰ ἑρῶ σῶσαι πατρώ-
 ῖα ἐπορκήσας. ἡδὴ ἄρα δίκαι-
 ον καὶ τὸ ὅπορκεν, καὶ τὸ ἑρῶ σῶσαι.

deglutire, nec voler, annon ju-
 stum est sorbili quodam aut po-
 tu diffusum porrigere & inesse
 dissimulare? Justum igitur pa-
 rentes mendacio fallere, ut & sub-
 ripere bona amicorum & charis-
 simis vim inferre. Nam si quis
 ob res quasdam familiares gra-
 viter tristitia affectus sibi lethum
 consciscere cogitaret sive ense vel
 resti aut alio telo, annon justum
 est hbc clanculum subripere si quis
 posset, aut si tardior adveniens
 jam in manibus habentem depre-
 henderit, per vim auferre? quis
 unquam dubitavit annon justum
 esset, inimicos in servitutem rap-
 ere, si modò quis posset totam
 civitatem expugnare? sed & ædes
 civium nostrorum publicas per-
 rumpere justum videtur: nam si
 pater inimicorum factione oppres-
 sus, in vinctulis ad mortem servaretur,
 annon justum est, effringentem
 abripere patrem & liberare? Nec-
 non pejerare: si quis enim ab hosti-
 bus captus juramento dato spon-
 deat se dimissum urbem suam pro-
 diturum, an ille sanctè observans
 justa peraget? Ego certè non ità
 sentio: sed potius si civitatem suam
 & amicos & templa patria perjuris
 conservet. Pejerare igitur justum est
 ut & sacra spoliare: quæ privatim
 ad quamlibet civitatem spectant,

[3.] τὰ μὲν ἴδια.] Innumera apud Historicos conduntur exempla ubi sa-
 cra sua ad usus profanos allocant civitates. Ego unum tantum
 subjungam. (ὅτι Pericles Atheniensium opes in concione exponeret,
 quibus bellum contra Lacedæmonicos ἵστυρε possent, inter cetera
 numerat, ἀναδύνατα ἴδια καὶ δημοσὰ καὶ ὅσα ἑρῶ σκάνυ ἀπὸ τῶν
 ποταμῶν καὶ τῶν ἀγῶνας καὶ σκύλα καὶ δικά—ἵππῃ τὰ ἐκ τοῦ ἑλάνου ἱ-
 ρῶν χυρματα, οἷς χρῶσθαι αὐτοὶ καὶ ἂν πάλιν ἐξήγονται πάντων καὶ αὐ-
 τῶν τῶν διὰ πλεονεξίας ἐρεῖ. Thucid. l. 2.

u.
o-
ffe
a-
b-
if-
nis
a-
m
el
m
is
as
e-
is
m
a-
m
es
r-
fi
f-
e-
m
c-
i-
-
-
s
h
m
us
R
m
-
y
a-
m
t,
ra
is
-
-
.

ἔσθ'· τὰ δὲ κοινὰ τῆς Ἑλλάδος,
[4.] τὰ ἐν Δελφῶν καὶ τὰ ἐν
Ὀλυμπίας. [5.] μέλλοντες τῷ
βαρβαρῶ τὴν Ἑλλάδα λαβέν,
καὶ τὰς σωτηρίας ἐν χεῖμασιν
ἔσας, ἐ δίκημον λαβέν, καὶ
χρησάμενοι ἐς τὸν πόλεμον; φονδύ-
εν δὲ τὸς φιλάτῳς δίκημον· ἐ-
πεὶ καὶ [6.] Ὀρέσας καὶ Ἀλκ-
μαῖον, καὶ ὁ θεὸς ἔχρησε δίκημα
αὐτῶς ποιῆσαι. ὅπῃ δὲ τὰς τέχνας
πρόσφομαι, καὶ ταῦτα ποιητῶν.

prætermitto; sed totius Græciæ
sacra publica, è Delphis & O-
lympiâ, cùm periculum sit nè
barbari Græciam subjugarent, &
spes salutis in sola pecunia po-
natur, annon justum est desumere
& in belli usus allocare? Justum
etiam charissimos necare cùm
id fecerint Orestes & Alcma-
on, & justè fecisse in oraculo
pronunciavit Deus. Ad artes me
converto & poetarum imprimis:

[4.] τὰ ἐν Δελφῶν καὶ τὰ ἐν Ὀλυμπίας.] Nam templum inter Delphis non
ad hanc aut illam urbem aut populum spectabat, uti ferè cætera quæ
nemo præter cives ipsos ornabat, sed à tota Græcia colebatur. Hoc con-
sulturi adibant, huc viatoriâ poritâ mittebant spolia. In hoc Græci
post consecutum bellum Persicum ἀεροδία dedicauerunt, καὶ ἐπιπροτίον
τὸν θεὸν κοινῇ εὐχαρίστησε πλήρη καὶ ἀριστὰ τὰ ἀεροδία. Herod. l. 9.
Ità ut sive ex Græcis ipsis vel exterorum munificentia immensa divi-
tiarum moles congesta est: sed & apud Delphos Ludi Pythii: uti quo-
que in Olympia Olympici; In quibus τὸ δύν καὶ ἀγωνίζεσθαι jus
Græci omnes habebant; & si quod bellum intercederet, cessabat ita-
tum usque dum festum celebratur, & hinc vocabantur Ὀλυμπιακαὶ
σπείδοι, quas qui violabant, multa puniebantur prout νόμος Ὀλυμ-
πιακός postulabat: & usque dum solverent, τὸ ἱερὸν, θεοσίας καὶ ἀγῶν
εἴργοντο, uti olim Lacedæmonii apud Thucyd. l. 5. Hujusce quoque
loci vastas fuisse opes ostendit Pausanias, qui Olympici templi θη-
σαυρὸς numerat, id est cellas in quibus servantur ἀναθήματα: & inde
patet tam quæ in Delphis quàm quæ in Olympia reponebantur, κοι-
νὰ fuisse, quòd Pericles cùm ad bellum Peloponnesiacum Athenien-
ses incitaret, & inopiam Lacedæmoniorum ostenderat, εἶπε, inquit,
καὶ κηλίσαντες τῷ Ὀ·υ· μάνη ἡ Δελφοῖς χρημάτων, nec verò auferten-
tes pecunias aut è Delphis aut Olympia quicquam contra nos valeren-
t. Thucyd. l. 2.

[5.] μέλλοντες.] Græcos cùm Persæ invaderent, quid aut è Templo Del-
phico aut Olympico abstulisse nullibi constat, etsi ià tradere videtur
hic Author, Herodotus planè contrarium innuit de Delphis, narrans
quanto timore percellerentur cùm Xerxes milites mitteret ad diripien-
dum templum & præsertim ea quæ consecravit Chærus longè opu-
lentissima; quæque θεύματα Deus ipse sua defendit sacrilegòsque
abegit, Herod. l. 8. Ista Chæri ἀναθήματα usque ad bellum sacrum
illata permansisse refert Diod. Sic.

[6.] Ὀρέσας.] Vide tragædiam Euripidis eo nomine insignitam, ubi more
suo deos Ethnicis aspergit: Ità enim Orestes & Menelaus colloquun-
tur. O est, ὦλ' ἐστὶν ἡμῶν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς· Men. Μὴ δάστων εἴ-
πη· πῶτο μὴ γὰρ ἔσσοδόν· Orest. Ποῖ δὲ καλῶς ματὲρ ἐκπράξει
εἶνον. Men. ἀμείδεις δὲ ὦν τὸ καλὸν καὶ τῆς δίκης; Orest. Διαιδο-
μῃ θεοῖς ὃ τί ποτ' εἰπὶ θεοῖ.

ἐν γ' [7.] τραγῳδοποιία καὶ ζω-
γραφία ὅσις πλεῖστα ἐξαπα-
τῇ ὁμοία τοῖς ἀλαδινοῖς ποι-
έων, ἔτ' αἴεις. Δέλω δὲ
καὶ ποιήματα ἢ παλαιότερων
μαρτύριον ἐπαγαγέω. [8.]
Κλεοβουλίνης,

Etenim in conficiendis tragædiis
& pingendi disciplinâ qui pluri-
mum fallit, veris maximè simi-
lia confingens, is optimus. Ve-
terum autem poemata in testimo-
nium afferam. Cleobulinis,

Ἄνδρ' εἶδον γλέπλοντα, καὶ ἐξαπατῶντα βία· ὥς
καὶ τὸ βία ῥέξαι τὸ δικμότατον·

Cognovi quendam fallentem & vi spoliantem :
Quâ vi non olim res magis æqua fuit.

ὡς πάλαι ταῦτα. [9.] Αἰσχύλῃ δὲ ταῦτα,
hæc olim erant : Æschyli verò ista,

Ἀπάτης δικίας ἐκ ἀποστατῆ θεός.
Bonos nec ipse Jupiter spernit dolos.

Ψάδων δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅποι πμῇ θεός.
Est tempus quando mendacem laudat Deus.

Λέγεται δὲ καὶ τῷδε ἀντί-
λόγῳ· ὥς ἄλλο τὸ δικμόν καὶ
τὸ ἀδικόν ὅτι, διαφέρειν, ὥπερ
καὶ τῶν νῦν, ἔτω καὶ τὸ περὶ γ-
μα· ἐπεὶ αὖ πρὸς ἐρωτήσαι

Dicitur autem alius sermo huic
contrarius, aliud esse iustum aliud in-
iustum tam re quàm nomine distin-
guendum : Cum si quis interroget

[7.] τραγῳδοποιία.] Nam tragædiam & comædiam μμήσεις dixit tam A-
ristoteles in Poet. quàm Plato l. 3. de Rep. διὰ μμήσεις ὅλην δὲ τρα-
γῳδίαν καὶ κωμῳδίαν. Hinc ea optima habetur quæ idem πάθῳ in
auditoribus excitare potest ac res ipsa coràm gesta.

[8.] Κλεοβουλίνης.] Lindia Poetria, filia Cleobuli de septem sapientibus uni-
us Ænigmata versibus Hexametris scripsit. Prior versus incultus
maxime, sed nolebam in textu mutare, quia in eum verba ipsa in-
cidunt : forsan ὡς, omisso puncto cum βία construendum, ut signifi-
cet ὡς βία, forsan βία ἐ loco suo aberravit ac ita legendus versus,
ἀνδρ' εἶδον γλέπλοντα βία καὶ ἐξαπατῶντα, ὥς τὸ βία, &c. & sic καὶ
παρέλκει.

[9.] Αἰσχύλῃ.] Hi Æschyli versus ἐ diversis tragædiis desumuntur priore
Stobæus in nono sermone conservavit.

τὸς λέγοντας ὅς τὸ αὐτὸ ἔστιν
ἀδικον καὶ δίκαιον, αἴχα δὴ π
δίκαιον καὶ τὸς γονέας ἔπρα-
ξαν, ὁμολογέοντι καὶ ἀδικοὶ ἄρα.
τὸ γὰρ αὐτὸ ἀδικον καὶ δίκαιον
ὁμολογέοντι ἡμῶν. φέρε, ἄλλον
δὲ, αἰ πνα γινώσκῃ δίκαιον ἄν-
δρα, καὶ ἀδικον ἄρα τὸν αὐτόν.
[10.] καὶ μέγαν τοίνυν καὶ μι-
κρὸν καταιτόν. καὶ τοὶ πολλὰ
ἀδικήσας ἀποδυνέτω πρᾶξάμε-
νθ. καὶ καὶ μὲν τέτων ἄλλης.
ἔμ δὲ ἐφ' αὐτὸν λέγοντες ἀξιοῶν-
τι τὸ αὐτὸ καὶ δίκαιον καὶ ἀδι-
κον ἀποδεικνύειν. τὸ γὰρ κλέ-
πην τὰ πρὸ πολεμίων, δίκαι-
ον καὶ ἀδικον ἀποδεικνύειν.
[11.] τῆτ' αὐτό. αἶκ' ἀληθὴς
ὁ πύων λόγος καὶ τὰλλα
[12.] καὶ πῶυτό. τέχνας δ' ἐ-
πάρνται ἐν αἷς ἐκ ἐστὶ τὸ δί-
καιον καὶ τὸ ἀδικον. καὶ τοὶ πεινταὶ ἔπι ποτ' ἀλήθειαν, ἀλλὰ
πρὸ τὰς ἡδονὰς πρὸ ἀνθρώπων, τὰ ποιήματα ποιεοίντο.

idem utrumque asserentes, an
justum quid parentibus præstite-
runt, injustos se quoque confi-
tentur. Nam idem justum &
injustum agnoscunt; age verò,
si quem alium justum cognov-
erint, etiam & illum injustum:
si minùs injustum etiam & il-
lum ipsum magis: & sanè mul-
ta injustè perpetrans ob ista mo-
riatur. Et de his quidem satís.
Transeo autem ad ea ex quib-
us illi idem justum & inju-
stum flagitant. Hoc ipsum, bo-
na inimicorum subripere, &
justum & injustum ostendere li-
cet, si vera sit illorum senten-
tia: cæterâque pari ratione. Ar-
tes verò inducunt in quibus ju-
stum & injustum non conspi-
citur. Et poëtæ non pro rerum
veritate sed hominum delectatio-
ne carmina componunt.

Diff. IV. de Veritate & Falsitate.

ΛΕΓΟΝΤΑΙ δὲ καὶ καὶ
τῶ ψάδεθ καὶ τὰς ἀ-
ληθείας διαοὶ λόγοι. ὦν ὁ μὲν
θαπ, ἄλλον μὲν τὸν ψάσαν
ἡμῶν λόγον, ἄλλον δὲ τὸν
ἀληθῆ· τοὶ δὲ, τ' αὐτόν. αὐτὸν κἀγώ.

Sed & de veritate & falsitate,
duplex fertur sententia; una
quidem, alium esse sermonem
verum, alium falsum asse-
rit; altera verò eundem u-
trumque; sic etiam ego ipse.

[10.] καὶ μέγαν] Ità lego ut sensum indè eliciam, καὶ μικρὸν τοίνυν καὶ μέγαν
καὶ αὐτόν, id est, μικρὸν ἀδικόντα καὶ priora & sequentia postu-
lare videntur, forsân omittitur verbum.

[11.] τῆτ' αὐτό] deest verbum forsân ῥάδιον aut hujusmodi, tollenda ve-
rò puncta & ità legendum ἀποδεικνύει ῥάδιον τῆτ' αὐτό, αἶκ', &c.

[12.] καὶ τὰυτό.] κατὰ ταυτό.

[1.] τὸν δὲ λόγῳ προῶτον μὲν, ὅπ' τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι λέγονται· ἔπειτα δὲ, ὅταν λόγῳ ῥηθῇ, [2.] ἂν μὲν ὥς λέγῃ, ὁ λόγῳ, ἔγω γῆν, ἀληθὴς ὁ λόγῳ· ἂν δὲ μὴ γῆν, ψευδὴς ὁ αὐτὸς λόγῳ. αὐτίκα κατηγορεῖς ἱεροσυλίαν τῷ, αἰὲν ἐχέετο πᾶργον, ἀληθὴς ὁ λόγῳ· καὶ αἰὲν μὴ ἐχέετο, ψεύδεις καὶ τῷ ἀπολογεῖσθαι ὥς γε ὁ λόγῳ. καὶ ταῖς δικαστήρια τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ψεύσαν καὶ ἀληθῆ κρίνοντι. ἐπεὶ τοι καὶ ἐξῆς καθεμύνοι αἰ λέγοιμι Μίμας εἰμὶ, τὸ αὐτὸ μὲν πάντες ἐρεῖσθαι, ἀλαθὴς ὃ μόνῳ ἐγώ· ἐπεὶ καὶ εἰμὶ. δῶλον ὦν ὅπ' ὁ αὐτὸς λόγῳ, ὅταν μὲν αὐτῷ παρῇ τὸ ψεῦδος, ψεύδεις ὅταν ὃ τὸ ἀληθὲς, ἀληθὴς. ὥσπερ καὶ ἀνδρῶπι τὸ αὐτὸ, καὶ παῖς καὶ νεανίσκος καὶ ἀνὴρ καὶ γέροντες ὅτιν.

Λέγει δὲ καὶ ὥς ἄλλῳ εἶη ὁ ψεύδεις λόγῳ, ἄλλῳ ὃ ὁ ἀλαθὴς, [3.] διαφέρων τῶνυμα.

Et illud primum aio, quod de iisdem verbis dicuntur, dein postquam ex ore profertur sermo, si ita ut dicitur res ipsa facta fuerit, verus est sermo, si non facta, falsus ille ipse. Verbi causa cum sacrilegii quempiam infimules, si tale quid commissum, verus est sermo, si non commissum, falsus. Sic etiam se purgantis oratio, qualis est. Iudices in confesso eundem sermonem verum ac falsum pro libitu decernunt. Imò & nos hic iuxta sedentes, si dicamus singuli, Ego sum Mimas, idem certè dicimus omnes, sed verum ego solus, cum & ille ipse sim. Clarum igitur eundem sermonem si illi falsitas adjungatur, falsum esse; si veritas, verum. Sicut etiam hoc ipsum, homo, puerum, juvenem, virum & senem denotat.

Dicitur autem, alium esse sermonem verum, alium falsum, & re ipsâ & nomine differentem.

[1.] λόγῳ rectius λέγω, scilicet τὸ ὃ λέγω προῶτον.

[2.] ἂν μὲν ὥς λέγεται ὁ λόγῳ.] Sextus Empiricus tale placitum Epicuro ascribit Iadv. Mat. ὁ Ἐπικυρεὺς τὰ μὲν ἀδύνατα πάντα ἔλεγε ἀληθῆ καὶ ὄντα· ἔ' δὲ ἴσχυε καὶ δὲ ἀληθὲς εἶναι τὰ λέγειν ἢ ὑπάρχειν. ἐν δὲ καὶ ὑπογράφει τὰ ἀληθὲς καὶ ψεῦδος, ὅτι φησὶ ἀληθὲς τὸ ὅπως ἔχειν λέγεται ἔχειν· καὶ ψεῦδος ὅτι, φησὶ. τὸ ὅπως ἔχειν ὥς λέγεται ἔχειν. Epicurus ipse eadem in epistola ad Herod. κατὰ τὸ πᾶσι τῶν πᾶσι κινήσεων συνημμένῳ τῇ φανταστικῇ ὁπσολῇ, διέλεγε δὲ ἔχουσιν εἶναι μὲν μὴ ὁπμαρτυρηθῆναι ἢ ἀπμαρτυρηθῆναι, ψεῦδος γίνεσθαι· εἰν ὃ ὁπμαρτυρηθῆναι ἢ ἀπμαρτυρηθῆναι, τὸ ἀληθὲς· & quidem veros esse sensus magnum illud Epicuri Dogma, ipse non primò excogitavit, sed longè ante Protagoras uti in Platone ubique patet. Infra, ἂν λέγοιμι legendum ὅν λέγοιμι— & ἀληθὲς ὃ μόνῳ, ἀληθὲς ὃ μόνῳ—

[3.] διαφέρων τῶνυμα.] supplendum aliquid ἔγω καὶ πᾶσι.

αἱ γὰρ πρὸς ἐρωτάσιν τὰς λέγοντας ὡς ὁ αὐτὸς λόγος εἴη ψεύδεις καὶ ἀλαθεῖς, ὃν αὐτοὶ λέγοντι, πότερές ἐστιν, αἱ μὲν ψεύδεις, δὲ ἄλλον ὅπ' οὗτο εἴη. αἱ δ' ἀλαθεῖς ἀποκρίναιτο, καὶ ψεύδεις ὁ αὐτὸς ἔστω. καὶ [4.] ἀλαθεῖς πολλὰ εἶπεν, ἢ ἐξεμάρτυρῃσιν. καὶ ψεύδῃ ἄρα τὰ αὐτὰ παῦτα. καὶ αἱ πᾶσι ἀνδράσιν ἀλαθεῖς οἵδε καὶ ψεύδαν τὸν αὐτόν. [5.] ἐν τῷ τῷ λόγῳ λέγοντι ταῦτα, ὅτι ψευδοῦν μὲν τῷ πρᾶγματι ἀλαθεῖ τὸν λόγον, ἀληθῆ τὸ ψεύδαν. ἐκὼν διαφέρει αὐτὸς τὰς δικαίας, ὅτι κείναιντο. καὶ γὰρ πᾶσι τοῖς πρᾶγμασιν. ὁμολογοῦντι δὲ καὶ αὐτοὶ, ὃ μὲν τὸ ψεύδῃ ἀναμείμῃ, ψεύδαν ἡμῶν. ὃ δὲ ἀλαθεῖς, ἀλαθεῖς. τὸτο δ' ὅλον διαφέρει.

[6.] Ταῦτα τοὶ μανόμυθοι καὶ τοὶ σωφρονεῖντες καὶ τοὶ σοφοὶ καὶ τοὶ ἀμαθεῖς καὶ λέγοντι καὶ πρᾶσσοντι. καὶ πρῶτον μὲν ὀνομάζοντι ταῦτα γὰρ καὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων, καὶ πῦρ,

Si quis enim eundem utrumque dicentes interrogaret, qualis est sermo, quem ipsi asserunt: Si falsum esse respondeant, constat res diversas esse, si verum, & falsus quoque ille ipse arguitur: & an quis vera multa dixit aut attestatus est? etiam & illa ipsa falsa: & si quis veracem virum cognoverit & illum quoque mendacem. Absque ratione verò asserunt, re peractâ verum esse sermonem, non peractâ falsum; nam tum maxime refert quid discernunt iudices: rebus enim dum transiguntur, non intersunt. Ipsi confitentur, cui immiscetur falsitas, falsum, cui veritas verum. Hoc autem toto cælo differt.

Similiter autem insani & sobrii, docti & indocti appellant & agunt: primò ita vocant ista terram, hominem, equum, ignem,

[4.] ἀλαθεῖς π] ἀλαθεῖ πρὸς, rectius.

[5.] ἐν τῷ τῷ λόγῳ] forte ἐν δὲ τῷ λόγῳ.

[6.] ταῦτα τοί. Rectius ταυτά— sed hæc sectione novâ inclusi, quoniam non video quomodo cum superioribus annectantur. Suspicio, ad aliam dissertationem pertinere, hic verò errore quodam assuta. Nam jam ante hanc dissertationem absolverat author eo modo quo præcedentes, id est, διατρίβας λόγους proposuerat, & pro utroque argumenta pertransierat. Dein alia nunc subjungit, contra methodum in prioribus usurpatam, quæ statim in proxima sectione diluit. Id igitur sentio; si ad priora spectant, præculdubiò transponuntur, & quæ in hac sectione reperiuntur ad primum λόγον reduci debent, & in ea parte immediatè post ἀνὴρ καὶ γέροντες collocari. Tum confutatio τοὶ πῖνες λέγοντες claudet secundum λόγον, & sequetur τὸτο ὅλον διαφέρει: ad sensum non alio modo accommodari possunt quàm isto: si propositiones contradictoriæ simul veræ sint, constat, verum & falsum à se invicem non distingui, sed eandem rem quodam respectu veram, quodam falsam.

καὶ τὰλλα πάντα· καὶ ποίουν-
τι ταῦτα, κἀδινῳ, καὶ ἔδον-
τι καὶ πίνοντι, καὶ κατὰκεινῳ,
καὶ τὰλλα κατὰαὐτό. καὶ μὲν καὶ
αὐτὸ πρῶγμα καὶ μείζον καὶ
μειόν ὄντι, καὶ πλέον καὶ ἑ-
λάσσον, καὶ βαρύτερον καὶ κυ-
φότερον. ἔγω γὰρ εἶην ταῦτα
πάντα. τὸ τάλαντον ὄντι βαρύ-
τερον τῆς μνᾶς καὶ κυφότερον
ἤν δὲ το τάλαντων. ταῦτόν δὲ
εἶν καὶ κυφότερον καὶ βαρύτε-
ρον. καὶ ζῶν ὁ αὐτὸς ἀνδρω-
πιῶ καὶ ἔ ζῶν, κατ' αὐτά
[7.] ὄντι καὶ ἐκ ἔστ. τὰ γὰρ
τῇδε ὄντα, ἐν τῇ Λιβύᾳ ἐκ
ἔστιν, ἐδὲ γὰρ τὰ ἐν Λιβύᾳ, ἐν
Κύπρῳ, καὶ τὰλλα κατὰ τὸν
αὐτὸν λόγον. ἐκὼν καὶ ἐντὶ
τὰ πρῶγματα καὶ ἐκ ἐντί.

Τοὶ τινες λέγοντες τὸς μαι-
νομένους καὶ τὸς σοφῶς, τὸς
ἀμαθεῖς ταῦτα διαπράττειν,
καὶ λέγειν καὶ τὰλλα ἐπὶ μύθῳ
κατὰ λόγῳ, ἐκ ὁρῶς λέγοντι.
αἱ γὰρ τις αὐτῶς ἐρωτάσας αἱ
διαφέρει μανία σωφροσύνης, καὶ σοφία ἀμαθείας, φανερὸν ναί. ἐν
γὰρ καὶ εἴς ὃν πρῶτον ἐκέρχεται, δῆλοι ἐντὶ ὡς ὁμολογῶ-
σέντι. [8.] ἐκὼν καὶ ταῦτα πρῶτον, καὶ τοὶ σοφοὶ
μάνον, καὶ τοὶ μανόμενοι σοφοί, καὶ πάντα συνταράσσον.

[7.] ὄντι καὶ ἐκ ἔστ.] Rectius καὶ αὐτά. Iudicet author vel ille cuius sensum
explicat, sophistico planè more: nam illi tales nugas veniuntabant,
quibus disputantes secum prosternebat satagebant. Huiusmodi multa
in Platone occurrant, dum cum sophistis agat Socrates, nec non in
Diogene Laërtio. Sed Ἡρακλείτης illud ferid tenebant, ἐδὲ καὶ
τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι, prout certè ex ipsorum primario dogmate
necessariò sequitur. Ideoque Protagoras referente Lærtio dicebat
ὅτι λόγος εἶναι σοφὸν πάντοτε πρῶτον ἀντικειμένης ἀλλόλοις. Con-
tra hos proluxo capite in quarto Metap. arguit Aristoteles; veritatem
axiomatis & non esse potest, si enim defendens.

[8.] ἐκὼν καὶ ταῦτα.] ἐκὼν αἱ ταῦτα.

καὶ

κὶ [9.] ἐπ' ἄρτεθ ὁ λόγθ, ππερὲν οἷ ἐν δέοντι σωφρονέν-
ται λέγοντι ἢ τοὶ μαινόμενοι. ἀλλὰ γὰρ φανερὸν ὡς ταῦτα μὲν
λέγοντι, ὅταν τις αὐτὸς ἐρωτῇ·
ἀλλὰ πῶς μὲν σοφοί, ἐν τῷ δέ-
οντι, τοὶ δὲ μαινόμενοι, αὐτὸ
δεῖ· καὶ τῷτο λέγοντες, δι-
κύντι μικρὸν ποτιδιδῶναι, αὐτὸ
καὶ μὴ δεῖ· ὥστε δὲ μικρότερον τὸ
αὐτὸ ἡμῶν· ἐγὼ δὲ δὲ πρὸς γ-
μαθ τοσέτω πρὸς τεθέντθ
ἀλλοιῶν δὲ καὶ τὰ πρὸς γματα,
ἀλλ' ἀρμονίας διαλλαχέας ὡς-
περ Γλαυκθ κὶ γλαυκός,
Ξανθθ κὶ ξανθός, Ξῶθθ κὶ
ξυθός. ταῦτα μὲν τὴν ἀρμονίαν
ἀλλάζαντα διδύκειαν. τὰ δὲ μα-
κρῶς κὶ βραχυτέρως ῥηθέντα
Τύρθ κὶ τυρὸς, σάνκθ καὶ
σάνκθ. ἄτερε δὲ, γράμματα
διαλλάζαντα, κάρτθ κὶ κρό-
τθ, ὄνθ κὶ νόθ. ἐπεὶ ἔν
ἐκ ἀφαιρέντθ ἐδενδὸς τοσέ-
των διαφέρει, τί δὴ αὐτὸς ἢ πο-
τιπιδεῖται, ἢ ἀφαιρεῖ· καὶ τῷ-
το δεῖξω οἷ ἔστιν. αὐτὸς ἀπὸ
ἡμῶν δὲ καὶ ἐν ἀφελόι, ἐκ ἔτι
δὲ καὶ ἐν εἴη. καὶ τὰλλα κατ' ἔστω. [10.] τὸ δὲ τὸν αὐτὸν ἄνδρα πον

Dein alia oritur quaestio, an quid
opportunè loquuntur sapientes aut
insani? aiunt verò eadem u-
troisque dicere rogatos, sed sapi-
entes opportunè, insani autem,
etsi non decet. Hoc igitur asse-
rentes parvum quiddam adjici-
unt, viz. si decet vel non decet,
unde sequitur non idem esse;
cæterùm ego tali quopiam ad-
jecto res ipsas variari non ar-
bitror sed concentum immuta-
tum. Exempli gratiâ Γλαυκθ
& γλαυκός, Ξανθθ & ξαν-
θός, Ξῶθθ & ξυθός; hæc e-
nim variante concentu differunt:
quædam tardiùs vel celeriter pro-
lata, Τύρθ & τυρὸς, σάνκ-
θ & σάνκθ. Alia literas
transponunt, ut κάρτος κρότθ,
ὄνθ νόθ. Si igitur nihil
dempto, tanta est differentia,
quid si quis aliquid adjiciat aut
subtrahat? & hoc quale est
ostendam; si quis à nume-
ro decennali unum auferat,
quod reliquum nec unum
est nec decem. Quantum au-
tem ad illud, eundem hominem

[9.] κὶ ἐπ' ἄρτεθ ὁ λόγθ, si vox ferre potest. fortè
ἐπ' ἀρτίη, vel ἑπαρτίη ὁ λόγθ.

[10.] τὸ δὲ τὸν αὐτὸν ἄνδρα πον,] locus maximè corruptus è quo nullus fe-
rè sensus el ci potest. Sed ut aliquem affingerem, ita mutavi, ἐ-
κὼν αὐτὸς φανερὸν ἡμῶν καὶ μὴ ἡμῶν ψεύδεται, τὰ πάντα εἰπότες πάντα
πάντα (vel πάντως) οὐ μὴ ἔστι. Et huic quam dedi interpretationi,
de hac ipsa re diffusans favet Aristoteles in quarto Met. c. 4. ἐπὶ
εἰ ἀληθεῖς αὐτὸ ἀπὸ φασὶ ἀμάρ κατὰ τὴν αὐτὴν πᾶσαι, δὴ ὅτι ὡς ἀπαν-
τα ἔσαι ἐν ἑστὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ τριπλῆς καὶ τετράθ καὶ ἀνδρα πον εἰ
κατὰ πρῶτον τὴν ἢ καταφῶσαι ἢ ἀποφῶσαι εἰδίζεταί. Item si contra-
dictioes simul veræ e eodem omnes, patet quòd omnia erant unum;
erit etenim idem & trivernis & paris & homo, si de omni contingit
quicquam affirmare aut negare.

ὃ ἦν καὶ μὴ ἦν ἐρωτῶ τί ἢ
τὰ πάντα ὅτιν; ἐκὼν αἱ τις
μὴ φαίη ἦν, ψάδετω, τὰ
πάντα εἰπόντες τὰς τὰ πάντα
ὧν πῃ ὅτι.

esse & non esse, rogo an unum ali-
quid est, vel omnia? Qui ergo di-
cit esse & non esse mentitur quia
res omnes easdem omnino dicit,
quod fieri non potest.

Diff. V. An virtus & sapientia doceri possunt.

ΛΕΓΕΤΑΙ δὲ τις λό-
γος ὅτι ἀλαδής, ὅτε
κενός· ὅτι ἀρεὰ σοφία καὶ ἀρε-
τὰ ὅτε [1.] διδασκτὸν εἴη, ὅτε
μαθητόν. τοὶ δὲ τὰς τὰς λέγον-
τες ταῖςδε ἀποδείξεις χρῶνται,
ὡς ἐχ' οἷον τε εἴη, ἂν ἄλλω
παράδοις, τὸ αὐτὸ ἐστὶ ἐ-
χέειν. μία μὲν δὴ αὐτὰ. ἄλλα
δὲ, ὡς [2.] αἱ διδασκτὸν καὶ
διδασκαλικὰ ἀποδεδογμένω,
ὡς τὰς μαθητὰς. τεῖτα δὲ, ὡς
τοὶ ἐν [3.] τῇ Ἑλλάδι γη-
όμενοι σοφοὶ ἄνδρες, τὰ αὐτὰ τέκνα ἂν ἐδιδάξαν καὶ πρὸς φίλους.

Dicitur etiam sermo, nec ve-
rus nec tamen inanis, sa-
pientiam & virtutem nec disci
nec doceri posse. Qui autem
ita asserunt his rationibus de-
monstrant, quia fieri non po-
test ut quod alii tradas, illud
etiamnum ipse habeas: hæc u-
na ratio; alia verò si doctrinā
comparari poterat, huiusce præ-
cepta traderentur æquè ac mu-
sices. Tertia, tum etiam viri
sapientes quos rulerit Græcia,
filios suos & amicos instituerant,

[1.] ὅτι διδασκτὸν ὅτι μαθητόν.] Celeberrima quæstio inter Philosophos,
quam nemo se esse omisit: Plato quidem in variis Dialogis excussit.
Et ita in Menone luculenter proponit—ἔχεις μοι εἰπεῖν, ἀρεὰ διδασ-
κτὸν ἢ ἀρετὴ; ἢ ἂν διδασκτὸν ἀλλ' ἀσκητόν; ἢ ὅτι ἀσκητόν ὅτι μαθη-
τόν ἀλλ' οὐδὲν παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἢ ἄλλω πᾶσι τοῖς
Νam non solum quærebatur an doctrinā sed etiam an exercitatione
comparari poterat.

[2.] αἱ διδασκτὸν διδασκαλικὰ.] Plato disertè hoc—ἐκὼν τὴν αὐτὴν αἰ-
δὴ μὴ διδασκαλοὶ μὴ μὴ διδασκτὸν εἴη, καὶ αὐτὸ εἰσάγειν, ὅτι
εἰσάγειν μὴ διδασκτὸν εἴη—πολλοὶ δὲ ἐν Ἑλλάδι εἴτις ἀρετὴ εἴη
διδασκαλοὶ, πάντα ποιεῖν, ὅτι δυνατοὶ εἴη. hoc in Menone—sed in
Protagora fusiùs disserit. Cum in concione, sive de edificio seu extru-
endis navibus consilium ineunt cives, solos artifices barumque rerum
peritos, dicere permittunt, ceteros excludunt. Cum autem de Repub-
licæ administratione agant, συμβουλευεῖν αὐτοῖς ἀνιστάμενοι, ὅτι τῶν
ὁμοίων μὴ τῶν ὁμοίων ὅτι χαλκοῦς, σφυροτόμοι, &c. καὶ τῶν ὁμοίων
εἴη τῶν ὁμοίων ἀσπερ τοῖς ἀσπερ, ὅτι ἑκάστην μαθὼν εἴη ὅτι
διδασκαλοὶ εἴη αὐτῶν, ὅτι συμβουλευεῖν ὅτι χρεῖται.

[3.] τοὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι γηόμενοι σοφοί.] hoc argumentum urget maximè
Plato in Menone, ubi viros illos sapientes Themistoclem, Aristidem,
Periclem,

Periclem, & Thucydidem in exemplum adducit, qui cum cæteris educationis generosæ dotibus filiorum animos imbuerent, virtutem tamen instillare non poterant, indolem sive φύσιν non defuisse probat, quia res aliis satis promptè addicerent, & summam peritiam attingerent, ergoque quod boni viri non evaserint, indomitæ virtutis naturæ imputandum.

τέταρτα δὲ, ὅπῃ ἦδῃ [4.] πινὲς παρὰ σοφιστὰς ἐλθόντες, ἐδὲν ἀφέλινθεν. πέμπτα δὲ, ὅπῃ πολλοὶ ἐ συγγυρόμενοι σοφισταῖς, αἰετοὶ λόγῳ γεγήμενοι.

Ἐγὼ δὲ χάριτα διήδη νομίζω τὸνδε λόγον. γινώσκω γὰρ πῶς διδασκάλως γεγένηται διδάσκοντας, καὶ αὐτὸς ἐπιστάμενος πυγγάει, καὶ κινδαεὺς κινδαεῖζει. αὐτὸς δὲ τὰν δουτέραν ἀποδείξει, ὡς ἀεὶ ἐκ ἐντὶ διδασκάλου ἀποδεδεγμένοι [5.] πῇ μὲν τοι σοφιστῇ διδάσκοντι, ἀλλ' ἢ σοφίαν καὶ ἀρετάν. ἢ πῇ δ' Ἀναξαγόρειοι καὶ Πυθαγόρειοι ἦεν. πῇ δὲ τρίτον, ἐδίδαξε Πολύκλειτος τὸν ἦδῃ ἀνδειάντας ποιῆν. καὶ αἱ μὲν τις μὴ διδάξει, ἐσμεῖον. αἱ δ' [6.] ὅτιν διδάξει, τεκμήριον ὅπῃ διωατόν ἐστι διδάξει. τέταρτον δὲ, αἱ μὴ τοι παρὰ σοφῶν σοφιστῶν σοφοὶ γίνονται. καὶ γὰρ γεγένηται

Quarta, quosdam apud sophistas collocatos nihil percepisse commodi. Quinta, plures cum sophistis nunquam versatos, celebres tamen evasisse.

Cæterum ego hunc sermonem valde fatuum arbitror. Etenim probè novi præceptores literas, & citharistas artem citharam pulsandi docere, quorum tamen ipsi periti manent. Ad secundam rationem, nullos haberi magistros, quid aliud docent sophistæ quàm virtutem & sapientiam? aut quare appellantur quidam Anaxagorei aut Pythagorei? ad tertiam, Polycletus filium suum simulacra fingere docuit. Et si quis docere non volet, illud nequaquam arguit. Sed si licet, constat quod doceri potest. Ad quartam respondeo, quid si quidam sophistas doctos adeuntes, ipsi sapientes non evaserint? Nam & literas

[4.] πινὲς παρὰ σοφιστὰς. Tantum absuit ut aliquis à sophistis commodum perceperit, ut istos planè pronunciat Plato φανερὸν λόγῳ καὶ διαφθορῇ τῶν συγγυρόμενων.

[5.] πῇ μὲν σοφιστῇ διδάσκοντι. Virtutis se magistros profiteri sophistas infinitis constat locis. Ità appellat Plato τῶν ὑπὸ χρομῆς ἀρετῆς διδασκάλους εἶναι, καὶ δοπορήσαντας αὐτῶν κοινὰς τῶν βελονῶν μακροδαινῶν. μακροὶ τὰ τε ταξίμους τε καὶ περὶ πομπῆς. Eadèmq; ipse jactat Protagoras, in Plat. Prot. Et sanè non sine colore conjiciamus auctorem nostrum ejusdem fuisse professionis virum, quia sophistis ità fateatur, quas omnes immortalis odio prosequerentur Philosophi.

[6.] ὅτιν διδάξει.] fortè διδάσκων.

πολλοὶ ἐκ ἑμαῶν μαθόντες. ἔστι δὲ τις καὶ φύσις. αἱ δὲ τις μὴ μαθὼν ᾧδε σοφιστῶν ἱκανὸς ἐχέετο ἀφουίς, καὶ γηούμεντο ῥαδίως συναρπάσαι τὰ πολλὰ ὀλίγα μαθόν. παρ' ὧν καὶ τὰ [7.] ὀνόματα μαθηάνομεν. καὶ τέτων πῖ ἥτοι πλέον, ἥτοι ἔλασσον. ὁ μὲν ᾧδε πατεὺς, ὁ δὲ πατρὸς ματεὺς. αἱ δὲ τῷ μὴ πτόν ὄντι τὰ ὀνόματα μαθηάνομεν ἄμα, ἀλλ' ὁπταμῶς ἄμα γίνεσθαι, γνώτω ἐκ τῶνδε. αἱ τις ἐνδὺς γηούμενον παιδίον ἐς Πέρσας ἀποπέμψαι, καὶ τῷ τε τῶν τοι, κωφὸν Ἑλλάδι φωνᾶς, περὶ οἷοι καὶ καὶ αἱ τις τῷ ὄντι τῇδε κομίζοι, ἑλλανίζοι καὶ ἔτω μαθηάνομεν τὰ ὀνόματα. καὶ πῶς διδασκάλως, ἐκὶ ἄμα. [8.] ἔλελεκαί μοι ὁ λόγος, καὶ ἔχεις ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσων. καὶ ἔλεγω ὡς διδασκτάς ὄντι, ἀλλ' ὅτι [9.] ἀποχρῶντι μοι τῶναι τὰ ἀποδείξεις.

Λέγοντι δὲ τινες τῶν δημαγορέωντων ὡς καὶ τὰς ἀρχὰς [10.] ἀπὸ κλάσων γίνεσθαι, καὶ

discentes plures; non tamē attingunt; etenim multū valet indoles. Si quis autem sophistarum consortio non utens, satis ingeniosus exiterit, cum illis sanē versatus, pauca discens multa arripuerat. Sed & constar, ex quibus rerum nomina discimus: & hæc certē aliquando magis, aliquando minūs; partim à patre partim verò à matre. Sed si quis non credat nomina addisci sed cum scientia quadam simul exoriri, indē cognoscat; Si quis infantem statim postquam natus est, in Persiam mittat ibique educet Græciæ linguæ ignarum, Persicē loqueretur: si quempiam ibi natum huc transportaret, Græcē sciret. Itā verba addiscimus, preceptores non adeuntes. Sic sermonis quem primò dixi principium, medium & finem habes. Nec affirmo virtutem doceri posse, sed non mihi satisfaciunt ista argumenta.

At quidam populares concionatores asserunt, quod oportet, Magistratus sorte conferri, non

[7.] ὀνόματα μαθηάνομεν] Euricides in supp.— ἡ δὲ ἱκανὸς εἰς διδασκίαν εἶπερ καὶ βριφὸς διδασκίαν λέγειν, ἀκρίβειαν δὲ ὧν μαθόντων ἐκ ἔχει.

[8.] ἔλελεκαί] δ.

[9.] ὅτι ἀποχρῶντι] videretur omitti ἐκ. ὅτι ἐκ ἀποχρῶντι.

[10.] ἀπὸ κλάσων γίνεσθαι.] Xenophon primo Memor, tradit eam partem fuisse occupationis quam Socrati inferebant Athenienses:— λέγων ὅτι μακρόν ἐστιν τῷ πλείονι τῶν πόλεως ἀρχόντας ἀπὸ κλάσων κωδίσταται, κυβερνήται δὲ μὴδὲν εἶλκεν μακρόν κωδίσταται μὴδὲ τέκνοι μὴδ' ἀνελπίστῃ μὴδ' ἐπ' ἄλλα τοιαῦτα ἀπολλοῦ ἐλάττωνας βλάδας ἀμαρτανόμην ποιῶν τῶν περὶ τῶν πολλῶν ἀμαρτανόμην. Ideo autem hoc priori sermōni adjungit auctor noster quia magistratuum ex sorte assignatio, ac

ac si omnes ad eos gerendos æquè idonei censerentur, nullam esse virtutis disciplinam innuit. Nam per virtutem & sapientiam nihil aliud intelligebant quàm ἢ οἱ ἀνθρώποι τὰς τὴν εὐκρίαν καὶ τὰς πόλιν καλῶς διακρίνει.

βέλτετα ταῦτα νομίζοντες. εἰ γάρ τις αὐτὸν ἐρωτῇ τὸν ταῦτα λέγοντα, πῶς οὖν τοῖς οὐκ αἰσθητοῖς ἐκ ἀπὸ κλάσιν τὰ ἔργα ποιῶντος, ὅπως ὁ μὲν ζῶν λατὺς, αἶψ' ὁφθαλμοῖς λαχὼν ὁφθαλμοῖς, ὁ δὲ ὁφθαλμοῖς ζῶν λατὺς; καὶ τὰλλα κατὰ τὸτο. καὶ πῶς ἔτι καὶ πῶς χαλκῆας καὶ πῶς συντάς συναγαγόντες καὶ τέκτονες καὶ χρυσοχῶας διεκκληρώσασιν καὶ ὑπαγαγέσασιν, [11.] ἀλλὰ ἕκαστος λαχὼν τέχνην ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἂν ἐπιστάται. τῶν τῶν καὶ ἐν ἀγῶσι τὰς μισθῶν διακλαρώσασιν πῶς ἀγωνιστῶν. καὶ ὅτι καὶ ἕκαστος καὶ λαχὼν, ἀγωνίζεσθαι. αὐλητὰς κηδεύεσθαι τυχόν, καὶ κηδεύεσθαι αὐλῆσι. καὶ ἐν τῷ πολέμῳ πῶς ποξότας καὶ τῶς ὁπλίτας ἱππασεῖται, ὁ δὲ ἱππῶς ποξέσει. ὥστε πάντες αὖ ἐκ ἐπιστάται ἔτι διώων, ἔτι περὶ ἔντι. λέγοντι δὲ [12.] ἀγαθὸν ἡμεῖς καὶ δημοτικόν. κέρτα ἐν ἡμῖς νομίζω δημοτικόν. ἐν πῶς ἐν ταῖς πόλεσι μισθῶμαι ἀνθρώποι, ἀνὰ αἶψα τύχη ὁ νόμος, ἀπολέντι τὸν δαίμον. ἀλλὰ χρὴ τὸν δαίμοντα πῶς δύνως αὐτῷ καὶ

rectè quidem sentientes. Etenim interrogare licet talia dicentem, cur non & tu servis opera forte distribuis, ità ut jugarius coqui officium fortitus opsonia pareret, ut coquus plaustrum agar: cæteraque hujusmodi. Et quare non, fabros, sutores, structores, aurarios convocantes, sorte opera partiamur, & cogamus quemlibet artem quam sortitus est exercere, non illam quā instructus est. Eodemque recidit si in musico certamine sorte designentur Agonistæ, & in eo quod sortitus est contendat quisque: ità ut fortasse tibicen citharam pulsabit, citharista tibiā canet: & in bello continget sagittarios & graviter armatos equitares, equitem verò jaculari. Et sic omnes ea quæ nequaquam callent aut intelligunt, nunquam præstare possunt. At rem bonam & popularem esse clamitant. Sed ipse minimè popularem credo: nam sunt quidam in civitatibus, statūs illius hostes, in quos si faba inciderit, plebem destruent. Enimvero oportet ut plebs ipsa prospiciens, sibi benivolos eligat omnes, quosdam militū præfecturā gerere magis idoneos, αὐτὸν ὁρῶντα, αἰρεῖσθαι πάντας τῶς ἐπιτηδείως στρατὸν,

[11. ἀλλὰ ἕκαστος] ἢ καὶ.

[12.] ἀγαθὸν ἡμεῖς καὶ δημοτικόν.] Aristoteles inter ea quæ recenset δημοτικὰ Pol. I, 6, c. 2, illud etiam ponit: τὸ κληρονομῆσαι τὰς ἀρχάς.

ἐτέρως δὲ νομοφυλακῆν, καὶ
τᾶλλα.

Ἀνδρῆς [13.] καὶ τὰς αὐ-
τὰς τέχνας νομίζω καὶ βραχυ-
τε διωαδῆ καὶ ἀλέγχεσθαι, καὶ ἀ-
λάθειαν ἥν περὶ γράμματα ἐπι-
σαδῆ, καὶ διδασκαλίαν ὁρῶν, καὶ
δαμαρρῆν οἷόν τ' ἦν, καὶ
λόγων τέχνας ἐπισαδῆ, καὶ περὶ
φύσιθ ἥν ἀπάντων, ὥς ἔχει
καὶ ὡς ἐγίνετο, διδάσκειν. καὶ πρῶ-
τον μὲν ὁ περὶ φύσιθ ἥν ἀπάν-
των εἰδῶς, πῶς ἐ διωασαίται
περὶ πάντων ὁρῶν καὶ περὶ αὐ-
τῶν ἐπὶ δὴ ὁ τὰς τέχνας ἥν λόγων
εἰδῶς, ὁππασαίται καὶ περὶ πάν-
των ὁρῶν λέγει. δὲ γὰρ τὸν
μέλλοντα ὁρῶν λέγει περὶ ὧν
ὁππασαί, περὶ τέτων λέγειν. πάν-
των γὰρ ὁππασαί. πάντων μὲν
γὰρ ἥν λόγων τὰς τέχνας ὁπ-
πασαί, τοὶ δὲ λόγοι πάντες πε-
ρὶ πάντων ἥν ἐ--- * δὲ δὲ
ἐπισαδῆ τὸν μέλλοντα ὁρῶν
λέγειν, περὶ ὅτων καὶ λέγει,
* * καὶ τὰ μὲν ἀγα-
θὰ ὁρῶν διδάσκειν τὴν πόλιν
περὶ αὐτῶν, τὰ δὲ κακὰ πῶς κα-
λύειν. εἰδῶς δὲ γε αὐτὰ, εἰδή-
σει καὶ τὰ ἀπὲρ τέτων. πάν-
τα γὰρ ὁππασαί. ἐστὶ γὰρ ταύ-
τα ἥν πάντων, καὶνα δὲ πο-
τὶ ταυτὸν τὰ δέοντα περὶ αὐ-
τῶν. χρὴ καὶ μὴ ὁππασαί αὐ-
τῶν, αὐ διωασαί αὐτῶν, αὐ
κα δὲν πᾶσι περὶ αὐτῶν. τὸν
δὲ διδάσκειν ἐπισαδῆμενον δὲ τὸ δίδασκειν ἐπισαδῆ ὁρῶν.

quosdam legibus præsidere, & sic
in cæteris.

Ego arbitror virum posse tam
continuâ oratione secundum ar-
tem quam brevibus responsis dis-
ferere & rerum veritatem scire
& ritè doceri, posse item con-
cionari & artem oratoriam calle-
re & alios in rerum omnium natu-
râ instruere, ut se habent, & ge-
nerantur. Et primò qui omni-
um naturam cognovit, quomodo
omnia rectè non peraget? dein
qui Rhetoricam artem caller, e-
tiam de omnibus rebus optimè
perorabit. Etenim probè dictu-
rum oportet, de iis rebus concio-
nari quæ novit; nam omnium
peritum suppono. Omnium ser-
monum artem tenet: sermones
autem omnes circa omnia cog-
noscibilia versantur; & certè qui
ritè concionari vult eas res scire
oportet de quibus dicturus est.
Sed & civitatem ut quod bonum
est agat docere debet & impe-
dire nè quid malum. Hæc au-
tem sciens, alia ab his diversa
cognoscer. Etenim omnium pe-
ritum suppono: & etiam ista in
eo verbo continentur. Quædam
verò quonam tempore decenter &
opportunè peraguntur, cognoscer;
ideoque etsi tibiâ canere non po-
test, si tamen posset, quando op-
portunè faciendum est, intelligere
debet. Porro qui iudicis officium
obire novit, oportet ut quod
justum est probè intelligat:

[13.] ἀνδρῆς: foris ἀνδρῆς, deinde δὲ διδάσκειν. sed quæ in hac sectione
reperiuntur, manca admodum, uti indicant Asterisci. Verba quidem
satis obvia, sed connectio & sensus obscuritate maximâ involvuntur.
Verti igitur incuriosè, de lectione non valde sollicitus, πνεῦμα

πει γὰρ τέτων τὰ δίκαια. εἰ-
δὲς δὲ τὸτο, εἰδήσει καὶ τὸ ὁ-
πτανήιον αὐτῶ καὶ τὰ *
τρεῖς. δὲ αὐτὸν καὶ πῶς
νόμους ἐπίσταται πάντας. αἱ τῶν
νῶν τὰ πρῶτα μὴ ἐπισ-
ταί, καὶ δὲ πῶς νόμους. τὸν γὰρ
ἐν μουσικῇ νόμον τις ἐπίστα-
ται, ὅσπερ καὶ μουσικῶν. ὅς δὲ
μὴ μουσικῶν, καὶ δὲ τὸν νόμον.
ὅς γὰρ τὴν ἀλάθειαν ἡμῶν πρῶτα
ἐπιστάται, ἀπεπείσθη ὁ λό-
γος ὅτι πάντες ἐπιστάται. ὅς
δὲ βραχὺ, δὲ νῦν ἐρωτώμενον
ἀποκρίνεσθαι περὶ πάντων. ἔκκεν
δὲ νῦν πάντες ἐπίσταται.

Μέγιστον δὲ καὶ κάλλιστον ἐξ ὅ-
ντων ἐννοεῖται ἐς τὸν βίον, μνά-
μα, καὶ ἐς πάντα χρήσιμον, ἐς
φιλοσοφίαν τε καὶ σοφίαν. ἔστι
δὲ τὸτο, ἐὰν προσέχῃς τὸν
νῦν, διὰ τέτων παρελθόντων
γνώμας μᾶλλον αἰσθῆσαι σύν-
λογον ὁμαδίας. [14.] δὲ τρεῖς δὲ
μελέται, αἱ καὶ ἀκρότης. τὸ γὰρ
πολλάκις ταῦτα ἀκροῦσαι καὶ ἐ-
πεῖ, ἐς μνάμας παρελθόντων.
τρεῖς, αἱ καὶ ἀκρότης, ἔπειτα
οἷμας [15.] καταδέσθαι, ὅς
τρεῖς. δὲ μεμνῶντες Χρυσίππου,
κατὰ μέτρον ἐπὶ τὸν χρυσὸν καὶ
ἵππον. ἄλλο, πνεύματι, κατὰ
μέτρον ὅτι πῦρ καὶ τὸ λάμπειν.

In hoc enim versatur judican-
dum; hoc autem instructus con-
trarium etiam cognosceret **

Sed & leges omnes tenere debet.
Si verò facta non cognoscat, nec
etiam leges; etenim ille leges
sive regulas musicæ caller, qui
musicam quoque ipsam: qui verò
non musicam, nec ipsas regulas.
Et qui rerum veritatem nescit,
facile illi negotium est, ad sci-
entiam omnium pervenire. Sed
in concisa interrogandi arte peri-
tus, ad omnem quæstionem re-
spondere debet; ergoque necesse
est ut omnia intelligat.

Sed optimum fuit, & in vitæ
commoda pulcherrimum inven-
tum memoriæ artificium, ad om-
nia utile tam Philosophiam quam
sapientiam. Hoc autem in eo
consistit, primò si animum ad-
modum advertas. Nam tum
mens unà pertransiens, magis
totum apprehenderet quod didice-
ris. Secundò si mediteris quæ-
cunque audieris: eadem enim
sæpius audire & repetere, ad
memoriam multum juvat. Tertio
si rerum quas audis, imagines
reponere noveris; exempli gratiâ
si Chrysippum meminisse voles, in
auri & equi imagine conserves: si
vermiculum Pyrilampem appellatum
in τῷ splendore & ignis constituas.

[14.] διυτρεῖς δὲ μελέται.] fortè διυτρεῖς δὲ μελέται.

[15.] κατὰ δέσθαι.] hanc artificialem memoriam tradat Cornificius sine I.
tertiæ ad Heren. Ibi duplices similitudines esse ait unas rerum. at-
tas verborum. Posteaque adjicit plerisque Græcos qui de memoria
scripserunt, fecisse ut multorum verborum imagines conscriberent, uti
eas quædîscere vellent, paratas haberent, &c.

πάδε μὴ περὶ ἧς ὀνομάτων. Hæc quidem de verbis. De re-
 τὰ δὲ πράγματα ἕτως περὶ bus verò hoc modo. Quæ ad
 ἀνδρείας, ὅτι τὸν Ἄρη καὶ τὸν fortitudinem spectant, in *Achille*
 Ἀχιλλῆα· περὶ χαλκείας δὲ, reponenda, quæ ad artem fa-
 ὅτι τὸν Ἡφαιστὸν· περὶ δειλίας, brilem, in *Vulcano*, quæ ad ti-
 ὅτι τὸν Ἑπειόν.

EX ARCHYTÆ

lib. de Sapientia

FRAGMENTA QUÆDAM

Ab Iamblycho in tertio cap. Protrep. conservata.

Versione Jo. North.

Ἀρχύτας πίνω ἐν τῷ περὶ
 σοφίας ἐνδὺς ἀρχόμην
 πορτῆς ἐπεὶ ἔτω.

Τοσῶτον διαφέρει σοφία ἐν
 πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις [1.] σώ-
 μασιν, ὅσον ὅψις μὴ αἰδατέ-
 ων σώματι, νότι δὲ ψυχῇ,
 αἰσθῆ δὲ ἄστρον. Ὅψις τὴν
 γὰρ ἐκαβολεσάτα καὶ πολυειδε-
 σάτα ἢ ἄλλων αἰδατέων ἔστι,
 καὶ νότι ὑπατὶ λόγῳ καὶ δι-
 ανοίᾳ τὸ δέον [2.] ὁπρὸς ἐπί-
 νων, καὶ ὅψις καὶ δυνάμεις ἢ
 πμωτάτων ἀρχῶν· ἡλὶός γε

Archytas igitur in lib. de sapi-
 entia in ipso principio ita
 suadet.

Tantum rebus omnibus huma-
 nis antecellit sapientia, quantum
 visus sensibus corporeis, mens ani-
 mæ, aut sol astris. Etenim vi-
 sus, res multifarias & longè dis-
 tinctas, magis quàm cæteri sensus,
 apprehendit: & mens suprema,
 ratione & intelligentiâ, quod fa-
 ciendum est, dijudicans, quasi
 visus & potentia rerum pretiosissi-
 marum existit. Ac quidem sol

[1.] Jamblichus primò ponit fragmenta ipsa, dein fusiùs explicat & quasi
 paraphrasi illust. ac, unde varias textûs emendationes excerpti, pro σω-
 μ-σιν igitur legendum πορτῆς μασιν:—

[2.] ὁπρὸς ἐπί- longè melius.

ad
ll
a.
i.

ij.
v.

a.
m
i.
i.
f.
s,
a,
a-
afi
if-
fol

afi
w.

27

μ
λ
λ
λ
α

π
ρ
ε
λ
δ
δ

τ
λ
δ

π
λ
δ

ον
μ

π
μ

γ
ρ
ρ
ρ

ρ
ον

[5.
α

μ
ον

α
μ

π
α

γ
π

π

[3
[4
[5
[6

μὲν ὁρᾷ αὐτὸς ἐν τῇ ψυχῇ
καὶ οὖσαν ἐχόντων· ὁρᾷ τε
γὰρ [3.] δι' αὐτῶ πάντα καὶ
γενήματα καὶ νοήματα ῥιζοφύοντα
καὶ γενήδεντα τρέφεται καὶ ἀέ-
ζεται καὶ ζωπυρῆται τε μετ'
αὐτῶσεως.

* Ἄνθρωπος πάντων ζώων ὅτι
πολλὸν γέρονε σοφώτατος. θεω-
ρεῖσαι τε γὰρ δυνατός ἐστι τὰ
εἶντα καὶ ἐπιδάμειν καὶ φεῖνασθαι
λαβὲν ἐκ τῆς ἀπάντων· παρ'
ὃ καὶ ἐνεχάσσει καὶ ἐπεσημάνηται
τὸ θεῖον αὐτῷ τὸ τῶ παντὸς
λόγῳ σύστημα· ἐν ᾧ τὰς εἰδέας
πάντα τὰ ἐνόντων ἐνδεύονται
καὶ [4.] τὰ συμπᾶσαι τε τῆς
ονομάτων τε καὶ ῥημάτων· τοῖς
μὲν γὰρ φθόγοις τὰς φωνὰς τὸ
πρὸ ἀρώσεως φάρυγγος καὶ στό-
ματος καὶ ῥίνος. ὡς περ δὲ τῆς φθόγ-
γων, δι' ὧν τὰ ὀνόματά τε καὶ
ῥήματα σημαίνονται, γέρονεν ἄν-
θρωπος ὄργανον· ἔγω γὰρ καὶ τῆς
νοημάτων ἐν τοῖς ἐόντεσσιν
[5.] ὁπλιζομένοις· ἔργον σοφί-
ας τὸ δοκεῖ μοι ἔμεν [6.] ποθ'
ὡς περ καὶ γέρονε καὶ σωῖσα ὃ
ἄνθρωπος καὶ ὄργανά τε καὶ διω-
κῆς εἴληφε ὡς τὰ πᾶσι θεῶ.

Γέρονε καὶ σωῖσα ὃ ἄνθρω-
πος ποθὶ θεωρεῖται τὸν λό-
γον τὰς τῶ ὅλων φύσεως, καὶ
τὰς σοφίας ὧν ἔργον καὶ θεωρεῖν

oculus est & anima eorum quæ
naturam habent; nam per eum
omnia conspiciuntur, generan-
tur & radices egisse deprehen-
duntur, jamque nata aluntur,
& augentur, ac cum sensu re-
focillantur.

Homo omnium animalium cre-
atus est longè sapientissimus. E-
tenim contemplari potest ea quæ
existunt, & ex omnibus, scien-
tiam & prudentiam haurire. Præ-
terquam quod etiam illi inscul-
psit numen & impressit universæ
rationis Systema, in quo omnes
existentium species disperguntur,
necnon significationes rerum ac
verborum. Nam ad formandos
vocis sonitus locus attribuitur pe-
culiaris, guttur, os ac nares.
Ut enim vocum per quas nomi-
na ac res exprimuntur, homo
conditus est instrumentum, sic e-
tiam & notionum quæ in ex-
istentibus conspiciuntur. Hoc o-
pus sapientiæ mihi videtur, ad
quod natus & constitutus est ho-
mo, arque ad quod instru-
menta & facultates à Deo
accepit.

Homo in hoc natus & constitutus
est, ut Naturæ rationem in uni-
verso contempletur: & cum ip-
se sapientiæ opus sit, speculari

[3.] δι' αὐτῶ.

[4.] τὰ σημασιαι.

[5.] ὁπλιζομένων.

[6.] ποθ' ἔπειρ.

πάν ἥν' ἐόντων φέρουσιν. ----
 εἰ γὰρ ὁ τὲ λόγος τῶ ἀνθρώπου
 θεωρητικὸς ἐστὶν ἐν τῷ λόγῳ τῆς
 [7.] τῷ λόγῳ φύσις καὶ ἡ σο-
 φία τῶ ἀνθρώπου [8.] κατὰ
 καὶ θεωρεῖ τὰν ἥν' ἐόντων φέρ-
 ουσιν, ὅμῃ μὲν ὁμολογεμένη
 ἔσα ἀποδείκνυται [9.] τῆς με-
 ειῆς τῶ λόγου καὶ τῆς τῶ ὅλου
 νοεῖς φύσις.

Ἡ σοφία ἐστὶν ἡ ἀφαιρε-
 τικὴ ἐν τῇ ἥν' ἐόντων, ἀλλ'
 ἀπλῶς περὶ πάντα τὰ ἐόντα.
 καὶ δεῖ μὴ [1.] πρώτῃ αὐτὰν
 τὰς ἀρχάς [2.] αὐτὰς ἀνέ-
 ρεσθαι, ἀλλὰ τὰς κοινὰς ἥν' ἐ-
 ὄντων ἀπάντων ἀρχάς. ἔτι γὰρ
 ἔχει [3.] σοφίας περὶ πάντα
 τὰ ἐόντα [4.] ὧν καὶ ὅλοι
 πᾶσι συμβεβηκότα συνιδὲν καὶ θε-
 ωρὲν τὰς σοφίας οἰκείων. καὶ
 διὰ τὸτο σοφία τὰς ἥν' ἐόντων
 ἀπάντων ἀρχάς ἀνδείκνυται.

Ὅστις ὧν ἀναλῦσαι οἷός τε
 δεῖ πάντα τὰ γένη ἐκ μίαν
 τὴ καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχάν, καὶ
 πάλιν σιωθεῖναι τε καὶ συνα-
 ειδήσεσθαι, ἔτι δοκεῖ μὴ καὶ
 σοφώτατος ἦν καὶ παναληθέστα-
 τος. ἐπὶ ἣ καὶ χαλὰν σκοπεῖν ἀρε-
 κέναι ἀφ' ἧς διωατὸς ἐστίται
 τὸν θεὸν καταλεῖδαι, καὶ πάντα

prudentiam quæ in existentibus
 reperitur. Si enim ratio homi-
 nis contemplatur rationem Natu-
 ræ in universo, & sapientia ho-
 minis considerat & speculatur
 prudentiam rerum quæ existunt,
 ex confesso clarè demonstratur
 esse pars rationis illius & Natu-
 ræ mente præditæ, quæ in uni-
 versis conspicitur.

Sapientia non circa unum ali-
 quod in rebus definitum versatur,
 sed simpliciter circa omnia quæ
 existunt, nec debet sua ipsius
 principia primò indagare sed re-
 rum omnium existentium com-
 munia. Ità enim circa omnia
 existentia se habet sapientia, ut
 illi sit proprium inspicere & con-
 templari quæcunque rebus in u-
 niversum contingunt: ergoque
 sapientia omnium entium prin-
 cipia invenit.

Quicumque igitur resolvere pos-
 sit omnia genera quæ sub uno
 eodémque principio conduntur,
 & dein rursus componere, ac
 numero compingere, ille mihi
 videtur sapientissimus, & longè
 veracissimus. Porro pulchram
 speculam reperiit, è qua Deum
 contemplari potest, arque omnia

[7.] τῷ ὅλῳ.

[8.] κατορεῖται.

[9.] εἰς μέρος τῆς.

[1.] forte πρώτων.

[2.] αὐτὸς.

[3.] σοφία.

[4.] ὧς.

τὰ ἐν τῇ συστοιχείᾳ καὶ τά-
ξι τὰ ἐκείνη κατακεχωρισμένα,
καὶ ταῦτα ἀρματήλατον ὁδὸν
ἐμπειράμεθα, τῷ νόμῳ κατ'
ἐνδεῖαν ὁρματῆναι καὶ τελοδρο-
μήσαι, τὰς ἀρχὰς τῆς πύξεσι
συνάψαντα καὶ ἀπηνόοντα ὅτι ὁ
δὲ ἀρχὰ τε καὶ τέλος καὶ μέ-
σον ἐστὶ πάντων ἡμῶν καὶ δίκαν
τὴ καὶ τὸν ὁρδὸν λόγον περαι-
νομένων.

Πυθαγόρας

'Αναξιμένει.

Pythagoras

Anaximeni.

ΚΑΙ σὺ, ὦ λῶξε, εἰ μὴδ' ἐν
ἀμείνων ἦς Πυθαγόρῳ χα-
ρίμῳ τε καὶ κλέῳ, μεταρραῖς
ἀν' ὅραο ἐν Μιλήτῳ· νῦν δὲ
κατέρυκε σὲ ἡ πατριὸς ἐν-
αῖνα καὶ ἐμὲ τε ἀν' κατέρυκεν
'Αναξιμένει ἐοικότα· εἰ δ' ὅ-
μως οἱ ὄντες τὰς πόλεις ἐκ-
λέγετε, ἀπὸ μὲν αὐτῶν ὁ κόσ-
μος αἰρεθήσεται, ἀπὸ κινδυνώ-
πια δ' αὐτῇσι τὰ ἐν Μήδων.
ὅτε δὲ αἰεὶ καλὸν αἰδεσθαι
χαῖν, μελεδωμόν τε εἶναι τῇ
πατρίδι καλλίον· καὶ ἐγὼ δὲ ἐ-
πάντα περὶ τοῦ ἐμεῶντος μύ-
θου, ἀλλὰ καὶ ἐν πόλεμοις ὅς
διαφέρειν εἰς ἀλλήλους ἴτα-
λιῶται.

TU quoque, Vir optime, si
genere, & gloriâ Pytha-
goræ nihilo plus antecelleres,
Mileto discedens, aliò migrâsses.
Nunc verò patria! te isthic gloria
detinet, quæ me quoque Anaxime-
ni similem detinuisse. Quòd si
vos augures civitates deseretis,
privabuntur illæ quidem ornatu,
sed & à Medis majora adhuc ip-
sis imminent pericula. Nec ve-
rò semper honestum est cœlestia
contemplari, sed de patria cogi-
tare pulchrius est. Ego quidem
non omne tempus studiis meis
tribuo, sed nonnihil etiam bel-
lis, quibus inter se dissident
Itali.

Πυθαγόρας Ἱέρωνι.

Pythagoras Hieroni Syracusano.

Ἀσφαλὴς ὁ ἐμὸς βίῃ καὶ
 ἡσυχίᾳ. ὁ δὲ σὸς κατ'
 ἔδην ἐμοὶ προσελάζει. μέ-
 τειθ' ἀνὴρ καὶ λεπιδὴς Σικε-
 λικῆς τραπέζης καὶ δαΐται.
 πάντ' ἔχει Πυθαγόρας ἱκανὰ
 τὰ καθ' ἡμέραν, καὶ ἂν ἔλθῃ.
 θεραπεῖα δὲ δύναται βαρὺ καὶ
 ἐπαχθεῖς τῷ μὴ εἰδισμῶν. μέ-
 γα καὶ ἀσφαλὲς αὐτάρχεια. ἔ-
 τε γὰρ ἔχει τὸν φρονήσοντα, ἔτε
 τὸν ἐπελελδίσοντα. διδὼ καὶ δο-
 καὶ εἶναι ἐγγυτάτω θεῶν ἢ δι-
 αγωγῇ. Διάφρασις ἀγαθὴ καὶ
 ἡμιγῆται ὑπὸ ἀφροδισίων καὶ δὲ
 ὑπὸ ἐδεσμάτων, ἀλλ' ὑπὸ ἐν-
 δίας ἀγύσης πρὸς ἀνδρὸς ἀρε-
 τῶν. ἡδοναὶ δὲ ποικίλαι καὶ ἀ-
 κρατεῖς δαλῶνται ψυχὰς ἀδελ-
 γῶν ἀνθρώπων. πολὺ δὲ μά-
 λις αὖν οὐκ ἀπολαύεις. Δίδω καὶ
 ἐπιδίδως συντόνεις εἰς τὰ πιαύ-
 τα, αἰωρεῖ γὰρ, καὶ ἐδύνασαι
 σῶζεσθαι. λόγῳ γὰρ ὁ θεὸς
 σὲ ἐκ ἐναντίαςται τοῖς ἀνι-
 στήτοισι. μὴ ἔν κἀκεῖ Πυθαγό-
 ραν συμβιάσονται σοί. ἐδὲ γὰρ
 οἱ ἱατροὶ αἰρῶνται τοῖς νοσήσι
 συγκαταμεν.

ris. Nam oratio tua quam profers,
 est. Nē igitur Pythagoram voca
 tibi convicturum : neque enim Me-
 dici simul cum ægrotis decumbere volunt.

Vita mea tuta & quieta est :
 tua verò nulla in par-
 te mihi appropinquat nec con-
 venit. Vir moderatus & pauper
 Siculæ mensæ non indiget. Py-
 thagoras quocunque locorum ve-
 nerit, omnia quæ quotidie suffi-
 ciunt, & quantum satis est, ha-
 bet. Dynastæ verò se in famu-
 litium dare, ejusve contubernio
 uti, grave & permolestum est ei,
 qui non adsuevit. Magnum &
 à periculo remotum est, habere
 quod sibi ad vitam frugaliter ex-
 igendam sufficiat. Siquidem ille
 suis contentus animus, nec amu-
 los aut invidios habet, nec sibi
 à cujusquam insidiis quæ tendi
 poterunt, metuit. Quo nomine
 etiam vitam Deo proximè dege-
 re videtur. Bona dispositio at-
 que habitus non prolesminatur
 rei Venereæ usu nec cibis
 sed venit ab indigentia quæ
 ad viri virtutem ducit. Va-
 rix autem & intemperantes vo-
 luptates infirmorum animos ho-
 minum in servitutem adigunt ;
 multo verò maximè illæ quibus
 tu frueris. Quare cū te ipse
 etiam illis dedideris (pendes enim
 ab ipsis) etiam servari non pote-
 ris.

ΛΥΣΙΔΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ

ἑπιστολὴ πρὸς Ἱππάρχον.

LYSIDIS PYTHAGORICI

Epistola ad Hypparchum.

ΜΕΤΑ τὸ Πυθαγόραν ἔξ
ἀνθρώπων ἡνέσθ, ἔδε-
ποκα διασκεδάσθης τὸ ἀ-
δερσιμα ἧδ' οὐκ ἔστιν ἐς τὸν
ἑαυτῷ θυμὸν ἐβαλόμενον. ἐπεὶ
ἡ παρ' ἐλπίδας, ὥσπερ ἀπὸ
καὶ μεγάλας φορτίδας ἐν ἐρή-
μῳ πλάγῃ λυθείσας, ἀλλ' ὅτι
ἄλλοι φορδύμενοι διεσπάρημεν,
ὅσον καὶ μὲν μᾶλλον ἢ πῶς θεί-
ων καὶ σεμνῶν ᾤσαγγελέμα-
των, μηδὲ κοινὰ ποιεῖσθαι τὰ
σοφίας ἀγαθὰ τοῖς μὴ ὄντα
τὰς ψυχὰς κεκαθαρμένοις. ἔ-
ρδ δέ μιν ὀρέγῃν τοῖς ἀπαν-
τῶσι τὰ μὲν ποσάτων ἀγώνων
μειδέντα. ἔδ' ἐγὼ βεβαίως
τὰ πᾶν Ἑλθόντιαν θεῶν μύ-
σηρια διηγείσθαι. κατ' ἰσότητα
ἡ ἀδικοὶ καὶ ἀσεβεῖς ἀμρότε-
ροι οἱ πάντες ὡς ἔχοντες. κα-
λὸν δ' ἐναντιοφύλακτον ὅσον ἡρό-
ν καὶ μᾶλλον διαγόμενος ἐμμετρή-
σιντες, ἀπορρηπτόμενοι σάλας
πρὸς ἐν τοῖς αἰθέσιν ἡμῶν ἐγ-
κεκολαμμένους. ἕως πάντε διελ-
δόντων ἐτέων, ἐχθόμενα δεκτικοὶ ἧδ' ὡς λόγων. κατὰ τὰς

Postquam ex hominum con-
sortio Pythagoras decessit,
nunquam in animum induxi ut
discipulorum congregationem dis-
persum iri putarem. Quoniam
verò præter spem, quasi à navi
magna onerariâ in deserto pela-
go solutâ, alius aliò delati dis-
gregatissimus, sanctum est etiam
me divinorum & gravissimorum
ejus præceptorum memorem esse,
neque communicare sapientiæ bo-
na, his qui nē in somnio quidem
animis mundati sunt ac purgati.
Non enim fas est quibuscvis por-
rigere, quæ tantis laboribus com-
parata sunt, neque enim prophā-
nis duarum Eleusiniarum dearum
mysteria commemorare. Equè
verò sunt injusti & impii utrique
qui hæc faciunt. Par est autem
animo reputare, quàm longum
tempus emercentes consumpseri-
mus, abstergendis maculis, quæ in
pectore nostris infederant, do-
nec quinque præteritis annis, ca-
paces ejus disputationum ac sermo-
num evaderemus. Quemadmodum

γὰρ οἱ βαρεῖς περιεκκασάραν-
 τες ἔσυλαν τὰ βέλματα τῶν ἱ-
 ματίων, ὅπως ἀνέκλυτον τὰν
 βαρὺν ἀναπίοντι, καὶ μηδέπο-
 κα γυμνοσμέναν εἴταλον· τὸν
 αὐτὸν δὲ δαιμόνιον τρέπον ἀνὴρ
 παροσκόαζε τὸν φιλοσοφίας
 ἐρεθίζοντας, ὅπως μὴ διαψέ-
 σθῃ περὶ πνα τῶν ἐλπιζομένων
 ἐσθῆται καλῶν καὶ κατῶν. ἔγ-
 κισθῆλκε ἐνεπορεύετο λόγους,
 ἐδὲ πάγας, αἷς πολλοὶ τῶν σο-
 φιστῶν τὰς νέας ἐμπλέκοντι,
 ποτ' ἐδὲν κρήνην ἡραλῶντες·
 ἀλλὰ θείων τε καὶ ἀθρομένων
 παραγμάτων ἐπὶ ἐπὶ αὐτῶν. οἱ
 δὲ, περὶ ματαιοποιήματα τὰν
 τῶν διδασκαλίας, πολλὰ καὶ
 δεινὰ δρῶντι, σαλιδόντες ἔ-
 χτι κόσμον ἐπὶ ὡς ἔτι γε τῶς
 νέας. τοιγαρὶν χαλεπὸς τε καὶ
 παραλλῆλός αὐτῶν γίνονται τὰς ἀ-
 κέοντας. ἐγκρινῶντι γὰρ ἡδεσι
 τεταραγμένοις τε καὶ δουλοῦσι
 θεωρηματὶ καὶ λόγους ἐλαδίζε-
 ρος. κατὰ τὸ γὰρ, οἷτις εἰς ὁρέα
 βαρὺν βορβόρον πληρὲς ἐγχεῖν
 καὶ διαρῶν καὶ διαρῶς ὕδατος, τὸν
 τε βορβόρον ἐπὶ ἔραξε καὶ τὸ ὕ-
 δος ἠφάνισεν, ὁ αὐτὸς δὲ τρε-
 πῶν τῶν ἐπὶ διδασκόντων τε
 καὶ διδασκωμένων. πυκναὶ γὰρ
 καὶ βαθεῖαι λόχμοι περὶ τὰς φρέ-
 νας καὶ τῶν καρδιῶν ἐμπεφυκαν-
 τι τῶν μὴ κατὰ τὸν ὁρθὸν ἐν-
 των, πᾶν τὸ ἄκρον καὶ περὶ
 καὶ λογιστῶν ἐποικιάζουσι περὶ
 φανήμων αὐτῶν. ἐγκατα-
 δύκναι δὲ πρὸ δύναι τέττα παντοῖαι κακότητες ἐκβοσκομένηαι,

enim tinctorum ea vestimenta, quæ
 tincturam accipere debent, strin-
 gendo expurgant ut inelutam tin-
 cturam imbibant, & quæ nun-
 quam eximi possit: ad eundem
 modum vir divinus, præparabat
 eos qui amore philosophiæ te-
 nerentur, ne falleretur ab his,
 quos bonos honestosque futuros
 esse spem habuisset. Non enim
 adulterinam eruditionem tracta-
 bant, neque laqueis quibus Sophi-
 starum vulgus adolescentes im-
 plicat, nihil boni aut veri doce-
 tes, sed divinarum humanarum-
 que rerum scientiam tenebat. Il-
 li verò in prætextum adhibentes
 ejus doctrinam, multa & mira-
 bilia faciunt irretitis non ritè ac
 temere adolescentibus. Quæ cau-
 sa est quamobrem difficiles &
 impudentes efficiant suos audito-
 res. Inculcant enim moribus con-
 fusis & turbidis, theorematà &
 orationes liberas. Quemadmo-
 dum, si quis in profundum pure-
 um cæno ac luto plenum, in-
 fundat puram & dilucidam a-
 quam, & cœnum perturbat,
 & aquam corrumpit: eadem
 etiam ratio est eorum, qui sic
 docent & docentur. Densi enim
 ac profundi cespites circa men-
 tem & cor eorum qui non pure
 inicianur, innati sunt, qui om-
 nem modestiam & mansuetudi-
 nem ac rationem obscurant, in
 conspectu quidem & foris auctam:
 subeunt autem hunc cumulum, om-
 nis generis malitiæ excrecentes,

καλύπτει καὶ μηδ' αὖτως εἶδαι
 σφραγίσαι τὸν λόγον. ὀνομά-
 ξαι δὲ πρῶτον ἐπελθὼν αὐ-
 τῇ τὰς μητέρας, ἀκρασίῳ τε
 καὶ πλεονεξίῳ. ἀμφὶ ὃ πολύ-
 ροι πεφύκοντι. τὰς μὲν ἔν
 ἀκρασίας ἐξεβλάσαν ἀδελφοί
 καὶ μέδαι καὶ σφοδρὰ, καὶ περὶ
 οὖσιν ἵδοναι, καὶ σφοδρὰ τι-
 νες ὀρμαί, μέχει θανάτων καὶ
 κρημνῶν ἐνδιδάσκουσι. ἡδὴ γάρ
 τινες λυάργασαν ἐπιθυμίαι μή-
 τε ματέρων μήτε θυγατέρων
 ἀποχέδω. καὶ δὴ παρεωπάμηναι
 νόμον, καὶ πατέρας, καὶ πόλιν,
 καὶ ὑπερῶν, ἐκπειραγῶσαι τὴν
 ἀγκῶνας, ὡς ἀχμαλώτους ἐπὶ
 τὸν ἔχρατον ὀλεσθῆναι ὑπὲρ βίας ἄ-
 γουσι κατέστρωσαν. τὰς δὲ πλε-
 ονεξίας ἐκπεφύκοντι ἀρπαγαί
 τε καὶ πατερκτονίαι, ἱεροσυλί-
 αι, φαρμακίαι, καὶ ὅσα τέτων
 ἀδελφά. δεῖ ὦν τόγῃ πρῶτον,
 τὰς ὕλας ταῖς ἐνδιδαιτῇται ταύ-
 τα τὰ πάθη, πνεὶ καὶ σιδάρω καὶ
 πίπτει μηχαναῖς ἐκκαθάραντα,
 καὶ ὑποσάμνον τὸν λογισμὸν ἐ-
 λπίδων ἢ τῶν πόντων παθόντων,
 πτωτικά φουδόντά τι χρεὶν
 αὐτῶν πρῶτον διδόναι. Ἄφω ἔμα-
 ρες μὲν Ἰπποκράτης ὑπὲρ σωφροσύνης,
 ἐκ ἐτήρησας δὲ ὁ Ἰωνναῖς, γλυ-
 σάμηνθ' Σικελικῶς πολυτελεί-
 ας, ὡς ἐχέτω πύργον δό-
 τερων. λέγουσι δὲ πολλοὶ σε καὶ
 δημοσίᾳ φιλοσοφῆν. ὁ δὲ ἀπα-
 ξίωσι Πυθαγόρας. ὅς γε Δα-
 μῶ τῇ αὐτῇ θυγατρὶ τὰ ὑπομνήματα ἀποκατάδελονθ',
 ἐπὶ τῇ μητρὶ ἢ ἐκτὸς τὰς οἰκίας παραδιδόμεν.

& impediētes, neque sinētes
 prospicere rationem. Nominabo
 autem primū matres earum re-
 censens intemperantiam & ava-
 ritiam. Ambæ verò sunt fœcun-
 diffimæ. Ex intemperantia igitur
 progeminant scelera, & te-
 mulentia ac perditiones, & ab-
 horrentes à natura voluptates, at-
 que impetus quidam vehementio-
 res, ad mortem & præcipitia
 impellentes. Jam enim quosdam
 coegerunt libidines, neque à ma-
 tribus, neque à filiabus abstinere;
 & violantes legem, patrem, civi-
 tatem atque Regem, & circum-
 ductis brachiis, quasi capti-
 vos ad extremum exitium vi &
 violentiâ rapiunt. Ex avaritia
 progignuntur rapina, parricidia,
 sacrilegia, venenorum sparsiones,
 & quæcunque sunt his affinia.
 Oportet igitur primū sylvas
 in quibus hi affectus nutriuntur,
 igni, ferro, & omnibus instru-
 mentis expurgare, & rationem
 ab his affectibus vindicare, ac-
 tum demum boni aliquid misce-
 re atque tradere. Quæ didicisti
 quidem Hypparche summo stu-
 dio, at non executus es, ὁ præ-
 clare, postquam Siculas lautitias
 degustasti, quas te iterum gu-
 stare non oportebat. Multi verò
 dicunt, te publicè etiam philoso-
 phari, quod Pythagoras recu-
 savit qui Damæ suæ filia propo-
 sitis monumentis ac præceptis, vetuit
 cuiquam extra familiam tradere.

α' ὅ, δυναμένα πολλῶν χρημάτων
ἀποδοῦναι τὰς λόγους, ἐκ
ἐβελήθη· περίαν δὲ καὶ τὰς τῶ
πατρὸς ἐπιστάτας ἐνόμιζε χρη-
στὴ τιμωτέρας ἑμῶν. φαντὶ δὲ
ὅτι καὶ Δαμῶ θνέσκοντι Βισα-
λίῃ τῇ ἐκωτῆς θυγατρὶ τὰν
αὐτῶν ἐπὶ πολλὰν ἀπέσειλεν. ἀμ-
μεις ὅ ἄνδρες ἐόντες, καὶ γνη-
σίως αὐτῷ ποτιφερέμεθα, ἀλ-
λὰ ὡς φάται τὰν ὁμολογίαν
γιγνόμεθα. εἰ μὲν ἔν μεταλά-
λοιο, χαρήσομαι· εἰ ὅ μὴ,
τέθνακας μοι.

Illa verò cū multis pecuniis
sermōnes posset vendere, noluit:
sed egestatem & parentis impe-
rium iudicavit auro potius & an-
tiquius esse. Aiunt autem Damo-
morientem Bistaliæ suæ filiæ hoc
idem præceptum misisse. At nos
cū sumus viri, non rectè nos
erga illum gerimus, sed con-
ventorum sumus transgresso-
res. Si igitur mutatus fueris,
lætabor: sin minus, obiisti
mihi.

ΘΕΑΝΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ, Η' ΤΗΣ

Πυθαγορείς σοφίας θυγατρὶς προσηγόμεναι.

Theanūs Epistolæ quæ Pythagoreæ sapi-
entiae filia appellata erat.

Περὶ τέκνων ἀνατροφῆς.

De liberorum educatione.

ΘΕΑΝΩ' ΕΥΒΟΥΛΗ ΧΑΙΡΕΙΝ.

THEANO EUBULÆ S.

ΑΚΟΥ' Ω σε τὰ παιδία
τρυφερώς ἀγειν. ἔστι ὅ ἀ-
γαθῆς μητρὸς καὶ ἡ πατρὸς ἡδον-
νῶν ἐπιμέλεια ὅν παιδίων, ἀλλ'

AUDIO te delicatam quandam
rationem in educandis li-
beris tenere, ad officium verò
matris pertinet, non ut ad volup-
tatem suos liberos affuefaciat, sed

πρὸς τὸ σῶφρον ἀγωγῇ. βλέ-
πεν μὴ εἰ φιλοπόνησιν ἀλλὰ κο-
σμιάντες ἔργον ποιήσας. συν-
τρεφόμενοι γὰρ ἡδονῇ πᾶσι, ἀ-
κολάστως ποιεῖ. ἢ γὰρ ἡδονὴν ἐ-
κὼς σιωπῆδες ἡδονῆς; καὶ ἔν,
ὁ φίλη, τὴν τρεφὺν ἢ παί-
δων μὴ διασεφῶν ἔχειν. ἢ ὅ
διασεφῶν τῆς φύσεως ὄντιν, ὁ-
ππὶ φιλήδονοι μὴ τῆς ψυχῆς,
ἐκπαίδευσιν ὅ τοῖς σώμασι γυ-
μνῶνται· καὶ τοῖς μὴ, οὐροπό-
νοι, τοῖς ὅ, μαλακώτεροι. δεῖ
ὅ πρὸς τὰ φοβερά. γυμνάζειν
τὰ τρεφόμενα, καὶ λυπηθῆναι,
καὶ πονῆσαι δεῖ. ἵνα μὴ ἡ
παιδὸν ἢ δέλα τέτων, καὶ π-
εἰ τὰς ἡδονὰς λίχνα, καὶ πρὸς
τὰς πόνας ὀκνησῶν. ἀλλ' ἵνα
τὰ καλὰ πρὸ πάντων τιμῶσιν,
ὅν μὴ ἀποχόμενοι, τοῖς ὅ ἐμ-
μένοντες. ἔδὲ πλησιονικῶς μὴ
τῆς τρεφῆς, πολυτελῆ ὅ τῆς
ἡδονῆς, ἀκόλαστα ὅ τῆς ἀνέ-
φρως παιδείας αὐτὰ ποιεῖν. καὶ
πάν μὴ λέγειν, πάν ὅ ἐπιτη-
δεύειν εἶσαι. ἔτι ὅ φοβεμέ-
νῳ μὴ λῶ κλαίη, φιλοτιμε-
μένῳ ὅ, ἵνα γελᾷ καὶ τὴν
τρεφὸν πᾶν, καὶ σε κακῶς
ἤτη, γελᾶσαν. καὶ τῷ μὲν δέ-
ψυχῃ, τῷ ὅ χειμῶν
παρέχουσαν. καὶ πολλὴν
χλιδῶν, ὧν οἱ πενιχοὶ γε παί-
δες ἐδεδόξαι περῶνται. καὶ τρέ-
φονται μὴ ῥᾶον, αὐξοῦνται δὲ
ἐκ ἡσων, διακινῶνται ὅ παρὰ
πολύ κρείσσον. οὐ δ' οἶον

ut ad temperantiam modestiam-
que instituat. Vide igitur nē non
amantis, sed adulatricis partes a-
gas. Nam educata simul cum pu-
eris voluptas, intemperantes &
prodigos reddit. Quid enim a-
dolescentibus suavius aut jucundius
consuetā voluptate? quamobrem
amica, providendum est summo-
pere, nē educationem liberorum
in seductionem convertas. Se-
ductio verò & perversio naturæ
est, cū ad voluptatis amorem
animi, corpora ad libidinem trans-
feruntur, & hæc laborem fugiunt,
illi molliem amplectuntur. Sunt
autem exercendi ad hæc dura &
formidabilia liberi, ut cū dolor
sit perpetiendus aut subeundus la-
bor, nē his affectibus quasi servi
subjiciantur, & in voluptatibus
libidinosi, & à laboribus abhor-
rentes. sed ut omnibus virtutem
& honestatem anteponant, atque
ab illis abstineant; in his verò
permaneant, neque in victu gu-
losi & voraces, neque in volup-
tatibus sumptuosi, & in nimis lu-
sibus prodigi sunt efficiendi, ne-
que quidlibet loquendi & omnis
studii potestas eis est permitten-
da. Præterea delatum est mihi te
metuere si flectant & ad risum eos
traducere conari, etiam si nutricem
percutiant, aut te perperam ridere
dicant, & in æstate refrigeratione,
in hyeme æstu fovere, multisque
delitiis, quarum inopes & egeni
nullas experiuntur & aluntur mi-
nori negotio, neque verò mi-

Σαρδαναπάλη γονὺν τιθεῖν τὰ
 τέκνα, τὴν δὲ ἀρρένων φύσιν
 ἐρύττῃσα ταῖς ἡδοναῖς. τί γὰρ
 ἂν ποιήσῃ τις παῖδιον, ὃ,
 ἂν μὴ τάχον φάγη, κλάει·
 καὶ ἐδίη, τὰ τερπνὰ δὲ ὅ-
 ψων ζητεῖ. καὶ χεῖμα, παί-
 εται. καὶ ψυχῇ, πῶμα τίς.
 καὶ ἐπιτιμᾷ τις, ἀντιμάχεται·
 καὶ μὴ πρὸς ἡδονὴν ὑποτρέψῃ,
 λυπεῖται. καὶ μὴ μαστᾷται,
 δυσκοαίνει· καὶ κακοχολεῖ πρὸς
 ἡδονὴν καὶ βαταλίζεται πει-
 αγόμενον. ἐπιμελὲς δὲ, ὃ φί-
 λη, εἰδῆα ὅτι τὰ σαρταλῶν-
 τα δὲ παῖδιον, ὅταν ἀκμά-
 σῃ πρὸς ἀνδρας, ἀνδρὸς ποδὰ
 γίνεταί, τὰς ποιαύτας ἡδονὰς
 ἀφαίρει. καὶ τὴν τροφὴν αὐτῇ-
 ρόν, μὴ τρυφερόν ἔτω, ποι-
 ῶσα, καὶ ἑῶσα καὶ λιμὸν καὶ δί-
 ψῃ ἐνεγκεῖν, ἔτι καὶ ψυχῇ
 καὶ δάλπῃ καὶ αἰδῶ τὴν ἀπὸ τῆς
 συνηλικῶν ἢ τῆς ἐπιστάτης. ἔτω
 γὰρ καὶ γυνικὰ εἶναι συμβαίνει τὰ
 καὶ ψυχὴν ἀνατεινόμενα ἢ ἐ-
 πτεινόμενα. οἱ γὰρ πόροι, φί-
 λη, πρὸς ποσὺν αἱ πνευ τοῖς παι-
 σιν εἰς τὴν τελειωθισμένην ἀρετῆς
 αἰς ἐμβάζοντες ἀποχρώντως,
 τὴν τῆς ἀρετῆς βαρὺν εἰκιστέ-
 ρον φέρουσι. βλέπε ἔν, φίλη,
 μὴ κατὰ τὴν ἀμπελὸν αἰ κα-
 κοτροφόμενα, τὸν καρπὸν ἐλ-
 λείψουσιν, καὶ ὑπὸ τῆς τρυφῆς οἱ
 παῖδες ὑβρεως καὶ πολλῆς ἀχρεΐ-
 οῦ κακίαν γυνήσωσι.

Sardanapali posteritatem liberos
 nutris, & masculorum vigorem
 voluptatibus frangis. Quid enim
 faciendum sit illi puero, qui si non
 confestim ut libitum est edat, in
 fletum ac gemitum erumpit, & si
 comedat, iuaves tantum & blan-
 dientes cibos querit: si sit æstus,
 tæbe corripitur; si frigus, contre-
 miscit: si quis obijuret, repugnat:
 si quis non ad voluptatem omnia
 ministret, indignatur: si non min-
 der, in iram concitatur: voluptati
 turpiter indulget, & unde quaque
 molliter ac effeminatè se gerit.
 Sed ô amica, scias qui in inertia
 tam dissoluti vivunt eos cum ad
 virilem ætatem perventum est,
 mancipia fieri solere: dâque ope-
 ram, ut ejusmodi voluptates de
 medio removeas, atque ita duram
 acerbamque non teneram & deli-
 catam educandi viam institue, &
 concede ut famem sitimque ferant,
 præterea calorem algorémque, &
 erga æquales aut præfectos vere-
 cundiam præstent. Sic enim in-
 genuitatem quandam in animi
 seu remissione seu contractione af-
 sequentur. Labores enim amica,
 sunt quasi præparationes quædam
 pueris ad virtutis perfectionem,
 quibus intincti quantum satis est
 virtutis tincturam facilius deinde
 ferunt. Quamobrem amica, dili-
 gentiam adhibe, nè quemadmo-
 dum vites, quæ malè aluntur, fructu
 destituntur, sic etiam liberi, præ
 luxu, injuriæ, & vanitatis plurimæ
 vitiositatem pariant.

Γρὸς τὴν ζηλοτυπῶσαν παραμυθητική.

Ad laborantem Zelotypiâ consolatoria.

ΘΕΑΝΩ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗ

χαίρειν.

THEANO NICOSTRATÆ

salutem dicit.

ΗΚΟΥΟΝ τὴν τοῦ ἀνδρός
 σου παράνοιαν, ὅτι τὴν ἐ-
 πείραν ἔχει· σὺ δὲ, ὅτι ζηλο-
 τυπῶς αὐτόν. ἐγὼ δὲ, ὡ φίλη,
 πολλὰς ἐγγυαῖας τῆς αὐτῆς νόσου.
 ἐπιδιδόνται γὰρ, ὡς εἰσιν, ὑπὸ
 τῶν γυναικῶν τέτων, καὶ κατέ-
 ρχονται, καὶ ἐκ ἔχουσιν νῦν. σὺ
 δὲ θυμῷ εἰ καὶ νύκτα καὶ μεθ' ἡ-
 μέραν, καὶ ἀδύμοναίς καὶ μηχαναῖς
 ἢ κατ' αὐτῶν. μὴ σύγχε, ὡ φίλη.
 γαμετὶς γὰρ ἀρετὴν ἔχει καὶ πα-
 ρατηρησίς τῶν δέξας, ἀλλ' ἢ συμ-
 πειροσά· συμπεπειροσὰ δὲ ἔστι
 τὸ φέρειν ἀγνοίαν. εἰδ' ἐπαίρα
 καὶ πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖς, γαμε-
 τὶς δὲ πρὸς τὸ συμφέρον. συμ-
 πεπειροσὰ γὰρ κακοῖς καὶ κατὰ μίσ-
 γον, καὶ δὲ ἀδύμονα παρὰ νοίαν
 ἐκείνην. ἐνία γὰρ ἀνάρτηματα,
 ὅτι, ἐλεγχόμενα γὰρ, ἐπιπλέ-
 ον ἐρεθίζεται, σιωπώμενα γὰρ,
 παύεται μᾶλλον· ὡς τὸ πῦρ
 ἡσυχία φασὶ σβέννυσθαι. εἰδ' ἂν

A Ccepi ex hominum sermo-
 nibus de mariti tui perversi-
 tate & amentia, eum cum scorto
 rem habere, &que id indignè ac
 molestissimè ferre. Ego verò, a-
 mica, multos novi eodem morbi
 genere ægrotos. Capiuntur enim,
 ut apparet, ab his mulieribus, at-
 que tenentur, neque quicquam a-
 nimi possident. At tu dolore cru-
 ciaris noctes ac dies, & mœsti-
 tiâ conficieris, sempérque aliquid
 contra ipsum machinaris: cave tu
 id faxis, uxoris enim virtus non ob-
 servatio & custodia viri, sed obe-
 dientia. Obedientiæ verò est, in-
 fāniam perferre & pati, nam cum
 scorto voluptatis causâ consuetu-
 dinem habet, cum uxore utilitatis.
 Utile est autem malis mala non
 miscere, neque amentiam amen-
 tiâ cumulare. Quædam verò pec-
 cata sunt, quæ carpta magis magisq;
 irritantur, involuta silentio sedantur
 & comprimuntur: quemadmodum ignē
 sensim ac paulatim aiunt extinguī. Si

ᾧ βυλόμενόν σε λεληθέναι δο-
 κῆν, ἐλέγχουσα, ἀφανήσης
 τὸ φανερύματα τῆ πάθης, καὶ
 φανερώς ἀμαρτῆσται. σὺ δὲ
 τὴν φίλιαν ἢ τῆ ἀνδρὸς ἐκ
 ἐν τῇ καλοκαρδίᾳ. τὸτο γὰρ
 ἢ χάρις τῆς κοινωνίας. νόμιζε
 εἶν πρὸς μὴ τὴν ἐταίραν ῥαθυ-
 μήσουσα πορδέσθαι ἐκείνον, σοὶ
 ᾧ συμβιώνοντα παρεῖναι. καὶ
 σε μὲν φιλεῖν κατὰ γνώμην,
 ἐκείνῳ ᾧ τῇ πάθει. βραχὺς
 ᾧ ὁ τέτε κερὲς. ἅμα γὰρ πο-
 τε ἔχει καὶ κόρον, καὶ παύεται
 ταχὺ καὶ παύεται. ὀλιγοχρό-
 νιον ᾧ ὁ κερὲς ἐστὶ πρὸς ἐ-
 ταίραν ἀνδρὶ μὴ σφόδρα κακῷ.
 τί γὰρ ἐστὶ ματωρότερον ἐπιθυ-
 μίας ἀπολαύσεως ἀδίκης; διὸ καὶ
 μειῶν τὸν βίον καὶ διαβέβλων
 τὸ δ' ἥμιον αἰδέσεται ποτε.
 ἐδεῖς γὰρ ἐπιμένει φρονῶν αὐ-
 ταιρέτω βλάβῃ. καλύμεν ἔν
 ἑσὶ ᾧ πρὸς σε δικαίων, καὶ
 τὰς αἰετὶ τὸν βίον ἐλαττώσεις
 ὁρῶν, αἰδέσεται ποτέ σε, καὶ
 τὴν ἀπὸ τῆς καταγνώσεως ὕ-
 βρειν ἐ φέρων, ταχὺ μεταγνώ-
 σε. σὺ ᾧ, φίλη, ζῆτι ἐχ
 ἐταίραις ἀποκεινομένη, τῇ μὲν
 εὐταξίᾳ πρὸς τὸν ἄνδρα δια-
 φέρουσα, τῇ ᾧ ὀπμιελία πρὸς
 τὸν οἶκον, τῇ ᾧ συναλλαγῇ
 αἰετὶ τὰς χρωμέναις, τῇ ᾧ οἰλο-
 σοργία περὶ τὰ τέκνα. ἐ ζήλο-
 τυπετέον εἶν σοὶ πρὸς ἐκείνῳ.
 πρὸς γὰρ τὰς ἐνναρέτους ἐκτί-
 νειν τὸν ζῆλον, καλόν. ἐσω-
 τὴν ᾧ παρεκτέον ἐπιτηδείαν τῆς διαλλαγῆς. τὰ γὰρ καλὰ

enim te clam habere vult, & tu
 carpendo velum crimini detraxe-
 ris, palam etiam delinquet, tu
 verò ne ponas amicitiam mariti
 in probitate, in hoc enim sita
 est societatis gratia. Sic igitur
 persuasum habeas ad scortum qui-
 dem libidinis causa eum accedere,
 tibi ut unà vivat adesse atque te ex
 animo charam habere, illam tan-
 tummodo per libidinem: hæc au-
 tem exigui temporis est. Bre-
 nim aliquando satiatur, & quem-
 admodum commovetur subito, sic
 statim desinit. Breve namque tem-
 pus cum scorto consumit vir non
 planè malus ac flagitiosus. Quid
 enim vanius est eà cupiditateque
 fruitur suo damno? proinde sen-
 tiet aliquando, se vitæ commoda
 diminuere, & famam projicere.
 Nemo enim sapiens in spontaneo
 damno permanet: revocatus igitur
 per jus conjugii quod ei te-
 cum intercedit, & cum vitæ de-
 trimentum animadvertit, cognos-
 cet aliquando te, & cum sceleris
 injuriam pati non potuerit, con-
 festim animum mutabit. Verum
 tu amica vitam age nequaquam
 meretriciæ respondentem, sed mo-
 destiâ & probitate erga virum, cu-
 rā erga familiam, commercio er-
 ga familiares, amore erga libe-
 ros, insignem & excellentem.
 Non debes tu Zelotypiā contra
 illam commoveri. Nam ad pudic-
 cas & honestas æmulationem di-
 rigere pulchrum est: sed reipsam
 reconciliationi semper idoneam &
 aptam præbere. Nam honesti

ἴδω· καὶ παρ' ἐχθροῖς εὐνοίαν φέ-
ρει, φίλη· καὶ μόνῃς καλοκα-
μαθίας ἔργον ὅτιν ἡ τιμή. ταύ-
τη γὰρ καὶ διωγμάτων ἀνδρὲς ἔξου-
σιν κατὰ τὸν ἔχειν γυναικί, καὶ
ἡμᾶς πλέον ἢ διεκπαδεῖν τὸν
ἐχθρὸν. καταρῶμεν ὅτι ἐν τῷ
αὐτῷ, μάλλον αἰχύνει· τάχον
ἢ διαλλαγῶναι δελήσει· περσο-
πιδέσκειν ἢ φιλοσοφῆσαι, συν-
γνώμῃς τὴν ἀδικίαν· τὴν εἰς
αὐτὴν, κατανοῶν τε τὴν περσο-
γῶν ὅτι τὸ βίαιον, καὶ πείθει τῆς
ἀργῆς λαμβάνων τῆς πρὸς αὐ-
τὸν. ὥστε ἢ αἱ κακοπάθειαι
τῶ σῶματι ἢ δόξαι τὰς ἀνα-
πύσεις ποιῶσιν, ὥστε αἱ δια-
φοραὶ τῶ φίλων οἰκειότερας τὰς
διαλλαγὰς φέρουσι. σὺ ἢ καὶ τὰ
βλαδέματα τῶ πάθος ἀντίθε-
τοῦν· γὰρ ἐκείνους, καὶ σὲ πα-
ρακαλεῖ νοσεῖν ταῖς λύπαις· καὶ
ἀμαρτάνοντες περὶ τὸ εὐρη-
μον, καὶ σὲ περὶ τὸν κόσμον
ἀμαρτάνειν· καὶ καταβλάπτον-
τες τὸν βίον, καὶ σὲ κατα-
βλάπτει τὸ συμφέρον. ἀλλ' ὦν
ἐν αὐτὸν συντετάχεται δόξεις,
καὶ κολαρομένη ἐκείνων καὶ στυγνῶ
καταλείπει. εἰ γὰρ καὶ ἀφελὴν πο-
ρῶσι, ἐτέρους ἀρετὰς περὶ ἀθήσῃ
ἀνδρὲς τῶ περὶ ἀπάλλα-
γῆς· καὶ ἐκείνους ἀμαρτάνει τὰ
ἴμια, πάλιν ἄλλα, ἢ φορητὴ
χρήσεις χρεία. ἢ μόνῃ μενεῖς
ἀλλ' ἀνδρὲς οἷον αὐτὸν ἀλυσ-
τὰ ἀμελήσεις τῶ οἴκου, καὶ κα-
ταποδέρεις τὸν ἀνδρα; ἐπω-
δῶν ἀρετὰ βίαιον συνδιαμέσῃ

mores & animi, etiam inimico-
rum sibi benevolentiam concili-
ant, amica. Et à sola probitate
atque integritate honor profiscisci-
tur. Hæc enim ratione viri quasi
copiam habere uxor potest, & in
pretio potius esse quàm inimi-
cum observare. Sic objurgatus à
te, magis pudore suffunditur, &
citiùs redire in gratiam volet.
Vehementiùs etiam amabit cum
suam in te injuriam cognoverit
& vitæ sanctimoniam præstanti-
amque animo reputarit, pericu-
lùmque tui in se amoris fecerit.
Quemadmodum autem afflictio-
num corporis, jucundus quidam
est finis & exitus, sic amicorum
controversiæ, in placidiorem gra-
tiorémque reconciliationem desi-
nunt. Tu verò etiam consilia
damni inter se contende. Ete-
nim si ægrotet ille, te quoque
facit ægrotare mœrore, & si pec-
caverit in famam, te quoque fa-
mæ jacluram facere, & si lædat
vitæ commoda, te quoque utili-
tatem lædere dum cum ipso con-
juncta esse videberis, & puniens
ipsum te quoque punire. Et eri-
am si illum reliqueris, & à priore
marito se juncta ad alterum te ap-
plicabis; & si similiter ille deli-
querit, rursus ad alium: Non est
adolescentibus scæminis tolerabilis
viduitas: aut sola perseverabis
absque marito quasi cœlebs? ac
negliges domum & virum per-
des? miseræ & acerbæ vitæ si-
mul damnum feres. Sed ulcisceris

τὴν βλάβην. ἀλλ' ἀμυνῇ
τὴν

τὴν ἐπαίρειν; πειρήσεται σε θυ-
λαήοι μὲν. καὶ ἂν ἀμυνῇ, μάχι-
μός ἐστιν ἐκ ἐρυθρίωσα γυνή.
ἀλλὰ καλὸν ὅσημέραι μάχε-
σθαι πρὸς τὸν ἄνδρα. καὶ τί
πλέον; αἱ γὰρ μάχαι καὶ λοιδο-
εῖαι τὴν μὲν ἀκολασίαν ἐπαί-
ουσι, τὴν δὲ διαφορὰν ταῖς περ-
κοπῶν αὐξάνουσι. τί δὲ; βυλά-
ση τί κατ' ἐκείνου; μὴ φίλη.
ζήλοισι κατὰ τὴν ἡγεσίαν
δὶα ἐδίδασκε, δειμάτων ἐ-
χουσα σύνταξιν ἐν οἷς παρλω-
όμηναι Μήδεια. ἀλλ' ὥστε τῆς
νόσου καὶ ὀφθαλμῶν ἀπέχειν δεῖ
ταῖς χεῖρας, ἔτω καὶ σὺ τῶ πά-
θους χροῖε. τὴν προσποιήσιν.
διακατεργάσα γὰρ, δαίμον τὸ
παῖθ' ὀβέσεις.

scortum? observabit te nimirum
& sic ubi volēs ulcisci, pugna
hercle mulier est quæ pudore va-
cat. At pulchrum est, quotidi-
anas cum marito disceptationes
habere? & quid magis? discepta-
tiones enim & jurgia non finem
imponunt intemperantiæ, sed ini-
micitiis incrementum addunt. At
aliquod contra ipsum consilium
inibis? nè faxis amica. Zelo-
typiam vincere Tragedia docet
compositionem Dramatum conti-
nens, in quibus Medea scelus pa-
travit. Sed quemadmodum ab
oculorum ægrotatione cohibenda
sunt manus, ita tu quoque da o-
peram, ut à dolore simulationem
abstineas. Etenim patientia &
perseverantia, citius damnum ex-
tingues.

Περὶ δειραπαγνῶν πορσεσίας ὑποδεπική.

ΘΕΑΝΩ ΚΑΛΛΙΣΤΟΙ.

THEANO CALLISTI

de famularum rectione adhortatoria.

ΤΑΙΣ νεωτέροις ὑμῶν ἢ
μὴ ἐξουσία καὶ τῶ νόμου
δέδοται καὶ οἱ κατὰ ἀρχὴν ἄ-
μα τῶ γήματι. ἢ δὲ διδασκα-
λία καὶ κατὰ τὴν πορσεβύτερων

VObis quidem junioribus à
lege datur potestas impe-
randi famulis simul & nuben-
di. Disciplina verò à senioribus

ἀπαι-

πάντων ὁφείλει πρὸς τῆς οἰ-
κονομίας αἰεὶ παραινέντων. κα-
λὸς γὰρ ἔχει πρότερον μανθάν-
ειν ἢ μὴ γινώσκειται, καὶ πλὴν
συμβελὴ οἰκονομᾶν τὴν ἥν παρ-
εόντων ἡγεῖται. ἐν τέτοις γὰρ
παρνεοτεροφειδῶς δεῖ νῦν ψυ-
χρῶ. ἀρχὴ δὲ εἶναι οἴκῳ παρ-
ημιναξίν, ἀρχὴ δὲ κατα-
νῶν. ἔστι δὲ, ὡς φίλη, μέγιστον
ἐπὶ δαλείᾳ εὐνοία. αὐτὴ γὰρ ἐ-
ναρρῶνεται τοῖς σώμασιν ἢ
κτῆσι, ἀλλ' ὅτε ὑστερὸν ψυχῶν
αὐτῶν οἱ συνεπὶ δασυόται.
ἡμεῖς δὲ χρῆσις αἰτία τέττε,
ἵνα μήτε διὰ τὸν κόπον κάμ-
ωσι, μήτε ἀδυνατῶσι διὰ
τὴν ἐνδεῖαν. εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι
τῇ φύσει. ἐνίαι δὲ κέρδι τὸ
καρδέστατον ἡγέονται, πλὴν ἥν
δραστηρίων κακῶν. βαρύν-
ται μὲν τοῖς ἔργοις, ὑποσελλό-
νται δὲ ἥν ἐπιτηδείων. εἴτα
ἰδολομαῖα κέρδι πειριποιούμεναι,
μεγάλοις ζημιῶν πημῆμασι,
δυσνοιῖαις καὶ ἐπιβλααῖς κακί-
ται. σοὶ δὲ παρέχερον ἔστω τὸ
μέτρημα ἥν σιπῶν παρὸς τὸν
αἰδμὸν τῆς ἐλευργίας τοῖς ἐφ'
ἡμέραν πύοις. καὶ παρὸς μὲν πλὴν
δύωται, ἔπως. παρὸς δὲ τὰς
ἐπιξίας, τὸ σοὶ παρέπον, ἐπὶ τὸ
μένειν συμφέρον εἰςυπρεπιτέ-
σι. πμᾶν μὲν γὰρ δεῖ δραστη-
ρίαι τὸ κατ' ἀξίαν. τὸ μὲν γὰρ
ἡμῶν ἐκ οἴσει πρὸς συμῶν χά-
ειν, τὸ δὲ μισοπόννηρον ἐχ-
ῆτον ὁ λογιμὸς βραβείη. εἰάν
δὲ ἢ ὑπεβολὴ τῆς κακίας ἥν δραστηρίων ἀνίκητο ἦ,

proficisci debet, qui de recte gu-
bernanda familia semper præcep-
ta dent & adhortentur. Bonum
est enim prius discere, quorum
sis rudis & ignara, atque senio-
rum consilium prudentissimum op-
timūque judicare, in his enim
institutui adolescentem virginis ani-
mum oportet. Primum autem
in domo mulieribus imperium
est, imperium famularum. At
plurimum ad serviendum potest
benevolentia. Hæc enim posses-
sio non unā cum corporibus e-
mitur, sed eam postea pariunt
atque comparant prudentes domi-
ni: hæc acquiritur iusto usu, ut
neque ob laborem defatigentur,
neque ob imbecillitatem defici-
ant. Etenim humana sunt na-
tura prædixæ. Nonnullæ verò in
lucro quæstuosissimo putant, fa-
mularum infirmitatem, easque
premunt oneribus, & necessariis
ad vitam rebus privant. Sic dum
obuli lucrum faciunt, maximis
multis afficiuntur, odiis atque in-
fidiis perniciosissimis. Tu verò
in promptu habeas mensuram ci-
borum ad numerum lanicii quam
laboribus quotidianis tribuas. Et
quod ad victum pertinet hoc mo-
do. Quod ad inobedientiam quan-
tum te deceat, non quantum illis
utile sit, est efficiendum. Etenim
objurgare famulas oportet pro
dignitate. Crudelitas enim non
adferet animo voluptatem. Odium
verò malitiæ nihilo minus ratio
suppeditat. Quod si sit incredibi-
lis & immota famularum malitia,

δραστηρίων ἀνίκητο ἦ,

ἔξοιςέον μὲν ἀνάγκης. τὸ γὰρ
 ἀλλότειον τῆς χρείας, ἀλλοτει-
 έδω καὶ τῆς κυρίας. ἔγω δέ σοι
 γνώμη, τῆδε πρόεδρ' ὅ, καδ'
 ὡς γνώσῃ τὸ μὲν ἀληθές τῆς
 ἀμαρτίας, πρὸς τὸ τῆς καταγ-
 νόσεως δίκαιον· τὸ δ' ἥν' ἡ-
 μαρτημένων μέγεθ' ὅ, πρὸς τὸ
 κατ' ὀξίαν τῆς κολάσεως. δε-
 σποπικὴ δ' καὶ ἡ γνώμη, χάεις
 ἐφ' ἡμαρτημένης ζημίας ἀπαλ-
 λάψουσα. ἔγω δ' τὸ ἀρέπον ἐπὶ
 τῷ οἰκείῳ τρόπῳ διαφυλάξει.
 ἔνιαι γὰρ, ὦ φίλη, ἔσθ' ὁμότη-
 τ' ὅ καὶ μασιζέσσι τὰ ἥν' ἀρε-
 παινῶν σώματα, θειέμεναι
 διὰ ζῆλον ἢ θυμόν, ὅς ἔσο-
 μνηματογραφέμεναι τὴν ἑσ-
 βολὴν τῆς πικρίας· αἱ μὲν γὰρ
 ἀννηλώθησαν χερόνῳ διαπονέμεν-
 αι, αἱ δ' οὐ γὰρ τὴν σωτηρίαν
 ἐποίησαντο· πνὲς δ' ἐπαύσαντο
 τῷ ζῆν, αὐτόχρει θανάτῳ με-
 τασῶσαι. καὶ λοιπὸν ἡ τῆς δε-
 σποίνης μόνωσις, ὁδυρομένης
 τὴν οἰκείαν ἀβυλίαν, ἔρημον
 μετάνοιαν ἔχει. ἀλλ', ὦ φίλη,
 ἴδῃ μιμενὴν τὰ ὄργανα, ἀφω-
 νεῖ μᾶλλον ἀνεμνῆρα, ἐκρήθη-
 ται δ' μᾶλλον ἐπτεινόμενα.
 καὶ γὰρ ὅτι ἥν' ἀρεταινῶν ταυ-
 τόν. ἡ μὲν ἄνθρωπος ἀνεσις διαφω-
 νίαν ἐμποιεῖσα τῆς πειθαρχίας,
 ἡ δ' ἐπίτασις τῆς ἀνάγκης, δι-
 ἄλυσιν τῆς φύσεως. καὶ ἐπὶ τέτε
 δεῖ νοεῖν, μέτερον δ' ἐπὶ πᾶσιν
 αἰετον.

exterminanda erit per venditio-
 nem. Nam quod alienum est
 usu, alienetur etiam possessione,
 in ea verò re consilium sequaris,
 quo peccati veritatem ad con-
 demnationis æquitatem exigas,
 delictorum verò magnitudinem
 ad supplicii dignitatem. Domi-
 narum autem etiam sententia
 beneficium, si meritam poenam
 relinquat & condonet. Ad hunc
 modum in tuis rebus decorum
 conservabis. Quædam enim ὁ
 amica præ crudelitate verberibus
 corpora famularum afficiunt, vel
 æmulatione vel iracundia exas-
 peratæ, quasi prodentes acerb-
 itatis nimiam vehementiam. Qua-
 dam enim tempore sunt absum-
 ptæ, aliæ sibi fuga salutem qua-
 siverunt, nonnullæ verò è vita
 discesserunt, manūque sibimet ip-
 sis mortem attulerunt. Ità in
 posterum Dominæ solitudo lu-
 gentis domesticam imprudentiam
 ac temeritatem, ad desertam quan-
 dam atque desperatam poenitudi-
 nem recidit. Sed ὁ amica, fac
 ut imiteris organa quæ remissa
 nimium sonum reddunt, intentæ
 verò vehementius disrumpun-
 tur. Nam eodem omnino modo
 res cum ancillis haber. Nimis
 remissio dissonantiam efficit obe-
 diendi, intentio verò necessitatis,
 dissolutionem naturæ, & in eo
 cogitandum est, μέτερον δ' ἐπὶ
 πᾶσιν αἰετον· modus in omni-
 bus rebus est optimus.

ΜΕΛΙΣΣΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΛΑΡΕΤΑ

χαίρειν.

MELISSA CLARETÆ

salutem.

ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ ἐμοὶ φαίνεται πλέονα ἢ γὰρ ἔχειν. τῷ γὰρ ἐσπευσμένως ἐθέλειν τί ἀκῆσαι περὶ γυναικὸς ἡμοσμίαις, καλὴν ἐλπίδα διδοῖ ὅτι μέλλεις πολιῦσαι κατ' ἀρετάν. καὶ ὧν τὰν σόφρονα καὶ ἐλευθέραν τῷ κατὰ νόμον ἀνδρὶ ποτῆρι, ἀσυχία κεκαλλωπισμένη, ἀλλὰ μὴ πολυτελῶς. ἡμῶς ὅ τῃ ἐδῶκεν λαοκρίμονα καὶ κατὰειον καὶ ἀφελή, ἀλλὰ μὴ πολυτελή καὶ περὶ αὐτὴν. παρρησιώτερον γὰρ αὐτὴν τὴν διαγωγὴν καὶ διαπόρευσιν, καὶ τὴν χρυσόπιστα ἢ ἐνδυνάτων. ταῖς ἐταίραις γὰρ τάδε χρῆσιμα ποτὶ τὴν πλείονων ἡμεῶν. ταῖς δὲ πρὸς ἑνα τὸν ἴδιον ἐναρεσέας γυναικὸς κόσμῳ ὁ τρόπος πέλει, καὶ ἡ αἰσολαΐα. εὐμορφον γὰρ τὴν ἐλευθέραν ἀδελφὴν τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ, ἀλλ' ἢ τοῖς πλησίον. ἔστι δὲ ἂν ὅτι ταῖς ὁψιθεῖς ἐρύθημα μὲν σαμείον αἰδέσθαι, ἀντὶ τοῦ καλοκάγαθον ὅ καὶ

Tua sponte videris mihi virtutis copia abundare. Nam quod summopere cupis aliquid de muliebri decoro audire, id verò bonam spem præbet, te velle cum virtute senescere. Oportet igitur modestam & liberam, viro legitimo modestè ornatam esse, non magnificè, & vestitum quidem candidum, mundum ac tenuem, non autem splendidum ac superfluum gestare. Nam rejiciendæ sunt illæ pellucidæ totæ & purpureæ, & auro intertextæ vestes, quoniam hæ lupas & scorta decent, ut quam plurimos pelliciant atque capiunt. Ejus verò mulieris, quæ uni marito placere debet ornatus in moribus ac industria positus est, non in stolis. Decorum est enim & pulchrum liberam uni marito placere, non quibuscvis obviis. In vultu autem pudorem ruboremque possis signum verecundiæ loco fuci adhibere. Probritatem verò, modestiam,

S f

κοσμίῳ ὅτι

κοσμιότητα καὶ σωφροσύναν, ἀντὶ
 χρυσῶ καὶ σμαράγδῳ. ὃ γὰρ ἐς τὴν
 τὰς ἐδῶτος πολυτέλειαν φιλοκα-
 λῆν δεῖ τὴν γλιχρὴν τὰς σω-
 φροσύνας, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκονομί-
 αν τῆς οἴκου· ἀρέσκειν δὲ τῷ αὐ-
 τῷ ἀνδρὶ ἐπιτελέας ποιεῖσαν
 τὰς ἐκείνῳ δελήσεις· αἱ γὰρ τῷ
 ἀνδρὶ δελήσεις νόμου ὁφείλει
 ἀγεσθαι ἐξ κοσμίας γυναικὸς
 ποδὶ ὃν καὶ βίων αὐτῆν. νο-
 μίζεν δὲ παρὶς ποτεννέχθαι ἄ-
 μα αὐτῇ καλλίσαν καὶ μερίσαν,
 τὴν εὐταξίαν. περὶ δὲ καὶ
 τῷ τὰς ψυχὰς κάλλει τε καὶ πλε-
 τῷ μᾶλλον ἢ τῷ τὰς ὀψιμῶ καὶ
 ἡ χρημάτων. τὰ μὲν γὰρ φθόνου
 καὶ νῦν παρρησίας, τὰ δὲ με-
 χει θανάτῳ παρέντι ἐν τεταγ-
 μένῳ.

& ingenuitatem; pro auro &
 smaragdo. non enim in vesti-
 um magnificentia pulchritudinis a-
 mantem esse oportet, quæ studet
 modestiæ: sed in domus rei que
 familiaris administratione, & ma-
 riti favorem ejus voluntati mo-
 rem gerendo, conciliare. Vo-
 luntas enim mariti, pro lege
 non scripta debet esse honestæ
 mulieri, ad quam ei vita est ex-
 hibenda, putandumque se dotem
 aliquando secum pulcherrimam
 & amplissimam attulisse obedi-
 entiam & integritatem. Magis
 enim animi pulchritudini atque
 opibus, quàm formæ pecuni-
 arumque credendum est, hæc
 enim invidiâ morbôque eri-
 piuntur. Illa verò usque ad su-
 premum diem insita permanent ac
 præstô sunt.

ΜΥΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΜΥΙΑ ΦΥΛΛΙΔΙ

χαίρειν.

ΜΥΙΑ ΡΗΙΛΛΙΔΙ

salutem.

ΓΕΝΟΜΕΝΑΙ τοι ματρί
 παίδων τὰδε παρρησίας. π-
 θόν μὲν ἐκκέξαδς τὴν ἐπι-
 θεοτάταν καὶ καδάειον,

Cum mater liberorum facta
 sis, hæc te moneo, ut nutricem
 deligas aptissimam atque mundam,

ἔτι ὃ καὶ αἰδήμονα, καὶ μὴ ὑπὸ
 περὶ κινεμένην, μηδὲ μὴν μέ-
 δει. ἀ τοιαῦτα γὰρ ἂν κείνοιτο
 κρότιστα ποτὶ δὲ ἐκπρέφειν ἐλὰ δέ-
 ρας ποῖδας, εἰάν γε δὴ γάλα τε-
 ροῖμον ἔχει, καὶ μὴ ταῖς πρὸς ἀν-
 δρα κοιτῆς ἐνὶ κατὰ πῆλη.
 μεγάλα γὰρ μέγῃ ἐν τῷδε καὶ
 πρῶτα καὶ περὶ καταρκτικώτερον
 ἐς ὅταν τὴν βιοτὴν πῆλη ἐν τῇ
 περὶ οἷσιν, ποτὶ καλῶ τεραφῇ-
 ναι. ποιήσει γὰρ πάντα καλὰ ἐν
 τῷ περὶ οἷσιν καὶ κερῶ. τὸν πτῶν
 τε καὶ μαζὸν καὶ τεροῖαν δούρην, μὴ
 κατὰ ἐπενδῶν, ἀλλὰ μετὰ τι-
 νῇ περὶ οἷσιν. ἔτω γὰρ ἐς ὑγίαν
 ἄξιον τὸ βρέφῃ. μὴ ὅτε αὐτὰ
 δὴ κατεῦθεν, νικῇ, ἀλλ' ὅ-
 πῃ τὸ νεογνὸν ἀναπύσῃ
 ἔργον ἔχει. ἢ μικρὸν γὰρ ἂν τῷ
 παιδί περὶ οἷσιν. ἔσω ὃ μὴ τῷ
 γάλα πῶτα, μήτε περὶ γλῶσσῃ
 μήτε ἐν ταῖς ἑῷ σίπῳ λήψιν
 ἀδιάφορῃ, ἀλλὰ τεταγμένα καὶ
 σφῶρα. δυνάτῃ ὃ ὄντων, μὴ
 ἐκέρῃ, ἀλλὰ ἑλλῶς. ἀ-
 ειρον εἰς καὶ τῷ γάλακτος χρηστῶς
 συμπλάμῳ τὸ νεογνὸν, ἕως ἐς
 ὑπὸν τρέπῃ. ἀδεία γὰρ νέοις, ἀ-
 ρεῖς καὶ ἐκκατέρῃς ἀ τοιαῦτα
 ὅπως. αἱ δὲ κατὰ ἀτέρῃ δού-
 ρην, ἀπὸ κατὰ. οἶνον ὃ το-
 παρῶν ὁ πῆχῃ, τῷ δυνάμιν
 ἰσχυρὸν ἔχειν, ἢ κατὰ σπῆνιον
 μεταδίδωμεν τῷ κρόσῃ δέλεον
 γαλακτώδες. τὰ ὃ λετρεῖ μὴ
 ποιεῖν συνεχῇ. ἀ γὰρ τῷ σπῆνιον
 καὶ ἐκέρῃ χροῖσι, ἀμείνων.
 κατὰ τὰ ὃ καὶ αἰς ἐπιτάδει

præterea verecundam & som-
 no non deditam, neque temu-
 lentia, talis enim optima ac præ-
 stantissima judicatur, ad pueros
 ingenuè & liberaliter educandos,
 si lac ad alendum idoneum
 habeat, & ut cum viro con-
 cumbat impelli nullo modo
 possit, magna enim pars in
 hoc & prima & evidentissima
 ad totam vitam posita est in nu-
 trice, præter rectam nutritionem.
 Faciet enim omnia suo & op-
 portuno tempore, ut pupillam
 mammamque & nutrimentum non
 temere cum in mentem venit, præ-
 beat: sed cum cura & prudentia.
 Sic enim valetudinem infantis con-
 firmabit, ut non illi collibitum
 est somnum capiat, sed cum in-
 fantem quiescendi desiderium in-
 cessit. Non enim exiguam pue-
 ro sanitatem adferet. Neque verò
 iracunda sit nutrix, neque balba,
 neque in sumendo cibo nullam rati-
 onem aut discrimen adhibens, sed
 composita & moderata. Item ex
 potentibus non Barbara sed Græca.
 Optimum verò, si probè lacte im-
 pletus infans, ad somnum conver-
 tatur. Jucunda est enim junioribus
 remissio, & ejusmodi cibi faci-
 lis concoctio. Quod si alius
 etiam dandus est, is sit sim-
 plicissimus. Vino autem prorsus
 abstinendum est, quoniam fortio-
 rem vim habet, aut quod raro
 admittat temperaturam crepuscu-
 lum lacteum. Balnea verò non sunt
 continuanda, nam rarorum, eorumq;
 bene paratorum usus, melior est.
 In ipsis verò sit aer idoneus

θάλασσε καὶ ῥίγῃς ἔχων τὰν συμ-
μετείαν. καὶ οἰκησις ᾗ μήτε ἀ-
γαν πεπινομένη μήτε ἄγαν κα-
ταστέγνθῃ. καὶ μὴν ἀλλὰ καὶ ὕδωρ
μήτε ἀπόσκληρον μήτε ἐν παρθε-
νώσει. καὶ σπῶν δὲ ᾗ καὶ τραχέα,
ἀλλὰ περσπύχουσα τῷ χρωτὶ ἐν-
αρμόως. ἐν πᾶσι γὰρ τέτοις τὸ
οἰκῆον ἂν φύσις ὀπιποθεῖ, ἀλλ'
καὶ τὸ πολυτελές. ταῦτα μὲν οὖν
ἐπὶ τῷ παρόντι ἐκ ἀχρεῖον ὑ-
πογράφαι τοὺς ἐλπίδι ἐκ-
τεφθῆς ἢ κατὰ τὸν ὑφαγόμενον
γινομένης, θεῷ δὲ συλλαμβάνον-
τι ὑπὲρ τῶν ἀγῶν τῷ παι-
δὲ αὖτις, τὰς ἐνδεχόμενας καὶ
ποτε οἰκείας κομιῆς ὑπομνά-
σεις.

ex frigoris & caloris iusta pro-
portione constans; & habitatio,
neque nimium flatibus obvia, ne-
que nimium tecta. Sed & a-
qua neque dura neque mollis. Et
strata non aspera, sed quæ
concinne sint ad corpus apta. In
omnibus enim his suam quan-
dam vim natura requirit, non
magnificentiam. Hæc igitur in
præsentia non ab re fuit tibi
præscribere spei nutritiones, quip-
pe ad præcuntis arbitrium ac-
commodatas: Deo verò juvante
de pueri educatione, quas poterim-
us etiam aliquando proprias ad-
feremus admonitiones.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ
ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΦΑΛΑΙΑ ΤΩΝ ὈΠΤΙΚΩΝ
HELIODORI
LARISSÆI
CAPITA OPTICORUM.

*Ad Hetrusci codicis fidem Græcè & Latine
edita & recensita.*

Ex Bibliotheca FR. LINDENBROGI.

CANTABRIGIÆ:

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi,
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

Y O G O A T A Y

Y O G O A T A Y

Y O G O A T A Y

I R O D O R I

I R O D O R I

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

M U O T I O R U M

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ HELIODORI

ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΥ

LARISSÆI

Κεφάλαια τῶν ὀπτικῶν.

Capita optidorum.

Τι προβολῆς πνός
ἀφ' ἡμῶν ἡχομή-
νης, ὁπιδόλμων
τοῖς ὀρωμένοις.

Ὅτι τὸ πρὸς τὸ πρὸς
ἐκδόλμων ἀφ' ἡμῶν, φῶς ἐστίν.

Ὅτι τὸ πρὸς ἐκδόλμων φῶς ἐπ'
ἀφείας φέρεται.

Ὅτι καὶ ἐν γήματι κωνικῷ.

Ὅτι καὶ ἐν ὀρθογωνίῳ φέρεται
τὸ κώνω.

Ὅτι ὁ τῆς ὀφθαλμοῦ κώνω ἐκ ἐστὶ
πλήρης ὁμοίᾳ φωτός.

Ὅτι τὰ ὀρώμενα κατ' ὀρθάς,
ἢ κατ' ὀξείας ὁρᾶται γωνίας.

Διὰ τὴν τὰ ὑπὸ μείζονος γω-
νίας ὀρώμενα, μείζονα φαίνονται.

Ὅτι τὰ πρὸς τὴν ἀξονα τὸ κώνω
φωτὴ μάλιστα κατ' ὀρθάμην.

Ὅτι ἡ ὀπτική διώματι πρὸς
τὸ ἐμπροσθεν μάλιστα πέρυκειν
ἐκτείνεται.

Ὅτι ἡ τῆς ὀφθαλμοῦ κώνω κο-
ρυφή, ἐν τῷ ἐστὶ τῆς κόρης, καὶ κέν-
τρον ἐστὶ σφαίρας, εἴπερ τεταρτη-
μειον ἀποτέμενται ὁ κύκλος τῆς
κόρης.

Uadam à nobis pro-
jectione ea, quæ
sub aspectum ca-
dunt, attingimus.

Id quod projicitur,
atque emittitur à nobis, lux est.

Quæ à nobis emittitur lux, recta
fertur.

Atque in coni figura.

Item in cono fertur rectan-
gulo.

Aspectus nostri conus simili lu-
ce plenus non est.

Ea quæ cernuntur, aut rectis an-
gulis intruemur, aut acutis.

Cur ea, quæ sub majori cernun-
tur angulo, majora videntur.

Eo lumine, quod circa coni axem
est, maximè contuemur.

Cernendi vis ac facultas, in iis
maximè, quæ ante sunt, munus
suum exequitur.

Vertex coni visus nostri intra
pupillam est, & est sphaeræ
centrum; quandoquidem tetar-
temorion abscindit pupillæ cir-
culus.

Ὅπ τὰ ὁρώμενα, ἢ κατ' ἰδου-
ράνεια ὁρεῖ, ἢ κατ' ἀνάκλασιν,
ἢ κατ' διάκλασιν τῆς ὀφθαλμοῦ τῆς
ἡμετέρας.

ΠΕΡΙ τῆς πρὸς ἥλιον ὁμοιό-
τητος, τῆς ἡμετέρας ὀφθαλμοῦ.

Ὅπ κωμῶν ἡμετέρας ὀφθαλμοῦ,
ἴσας ποιεῖ γωνίας τὰς, πρὸς ὁλοκλή-
ται. Ὅμοιως ἢ καὶ αἱ ἀκτῖνες αἱ
τῆς ἡλίου, καὶ τὰ ἐξ ἡς.

Ὅπ μὲν ἐν περὶ ὁλοκλήτων πνὸς ἀρ-
ῆμιν ὁπτάλλομεν τοῖς ὁρωμέ-
νοις, δηλοῖ καὶ τὸ ὅτι ὁφθαλμῶν
χρῆμα ἐκ κοίλον, ἐδὲ πρὸς ὁλοκλή-
ται πνὸς πεποιμένον, ὥστε
τὰ ὅτι ἄλλων αἰσθημάτων, ἀλλὰ
σφαιροειδὲς ὁ πᾶν ὅλον.

Ὅπ ἢ τὸ τὸ περὶ ὁλοκλήτων
ἀφ' ἡμῶν φῶς ὅτιν, αὐτ' ἀπο-
λάμπουσι τῶν ὁμμάτων δηλοῖ
μαρτυρεῖται. καὶ τὸ, πνὸς καὶ
νύκτωρ ὁρεῖ, ἐδὲ τῶν ἐξ ὁλοκλήτων
περὶ ὁλοκλήτων φῶς (ὥστε ἐδὲ
τὰ νυκτίνου αὐτῶν) ὅτι
ἐκείνος ὁ Τιτίος ἡγετὴν ὁ Ρω-
μαίων βασιλεὺς. Τῶν ἢ νυκτίνου
μὲν ζῶν τὰ ὁμμάτια, καὶ ἐκλάμ-
ποντα φαίνεται νύκτωρ δὲ κί-
πνους.

Ἀλλ' ὅπ μὲν φῶς περὶ ὁλοκλήτων
τοῖς ὁρεῖ τοῖς ὁπτάλλομεν, δη-
λον μὲν καὶ ἐκ τῶν. ἐπὶ ἢ σα-
φέστερον ἔσται, ἐπεὶ δὲν τὴν πρὸς ἡ-
λιον ὁμοιότητα τῆς ἡμετέρας ὀφθαλ-
μοῦ ὁφθαλμοῦ.

Ὅπ ἢ τὸ περὶ ὁλοκλήτων τῶ-
το ἀφ' ἡμῶν (ὅτι καὶ ἐδὲ ὁφθαλμοῦ
καλεῖται) ἐπὶ ἐνδύτε φέρεται, καὶ ἐν
χρῆματι κῶν ὁρεῖ γωνίας. καὶ ὅ,

Quæ adspiciuntur, aut cer-
nuntur directo, aut visus nostri
vel refractione, vel diffractione.

*DE similitudine quæ visui no-
stro est cum sole.*

Cum frangitur visus noster,
pares facit angulos ad id, ubi fran-
gitur. Itémque radii solis.

Projectione itaque à nobis ea,
quæ cernuntur, nos attinge-
re, oculorum figura declarat,
non cava, neque ad aliquid re-
cipiendum facta, ut reliquorum
sensuum, sed orbiculata & ro-
tunda.

Id autem quod emittitur lu-
cem esse, argumento est oculo-
rum fulgor ac splendor: quod-
que nonnulli noctu etiam cer-
nant, nullo extrinsecus lumine
indigentes: (ut & ea animantia,
quæ noctu pascuntur) ut Tiberi-
us ille Romanorum Imperator:
Noctivagorum autem animantium
oculi per noctem in morem ignis
effulgent.

Ejecto ergo & emisso lumine nos
ea contingere, quæ adspicimus, ex
his satis perspicuum est: apertius
verò tunc cognoscetur, cum solis
& aspectus nostri similitudinem ex-
posuerimus.

Atque id, quod à nobis emittitur,
quodque solemus visum appellare, re-
ctum à ferri & coni rectanguli figurâ,

τε Πτολεμαῖος δι' ὁργανῶν ἀπε-
δείκνυται, ἐν τῇ αὐτῇ Ὀπτική περὶ
ματείας. Ἐν ἐστὶ δὲ καὶ λόγῳ θεω-
ρῆσαι.

Ἐἰ γὰρ μέλλει τάχιστα ἡ ὄψις
πρὸς τὸ ὄρατον ἀφικνεῖσθαι, ἐπ'
εὐθείας ἐνεχθήσεται. Ἀυτὴ γὰρ πα-
σὼν ἐλαχίστη γραμμῶν, ἥτις τὰ
αὐτὰ πέρατα ἔχει πᾶν. Καὶ αὖ
πάλιν, εἰ μέλλει ὥς ἐνδέχεσθαι
πλεῖστον ὀπλήψασθαι τῶ ὁρωμένῳ,
καὶ κύκλον αὐτῷ ἐπιβαλεῖ. Ὅ-
τι γὰρ ἥτις ὀπιπείδων καὶ ἰσομέ-
τρων αὐτῷ σημείων πολυχωρό-
ται ἀποδείκνυται.

Δεῖ δὲ τὴν ὄψιν καὶ ταχέως ἐπι-
βάλλειν τοῖς ὄρατοῖς, καὶ ὥς ἐνδέ-
χεται πλεῖστον ἐλάττω θεωρεῖν ἄ-
μα. Λυσιτελεῖ γὰρ ταῦτα τὸ ζῶον.
Πάν ὃ ὁρᾷ λυσιτελεῖς τε καὶ ἀγα-
θὸν ὅτι τοῖς ζώοις, ἡ φύσις ἀποδεί-
ξει, καὶ θέλει ποιεῖν. ὥς καὶ τὸν
ἐκπύλον λόγον, ἡ ὄψις ἐπ' εὐθείας
ἐνεχθήσεται, καὶ καὶ κύκλον ἐπι-
βαλεῖ τοῖς ὁρωμένοις.

Ὅπου δὲ φερομένη, καὶ ἕτως
ἐπιβάλλουσα τοῖς ὄρατοῖς, ἥτοι κυ-
λινδρικόν, ἢ κωνικόν ἔξει τὸ ὄψι-
μα, εἴγε δὴ καὶ τεταμένον ἔχει, ὡ-
σὺν ἐν εὐλογον ἔχειν.

Ἀλλὰ μὲν κυλινδρικόν ἐκ ἔ-
χει. καὶ γὰρ αὖ ἐδωκότο τοῖς με-
τρωτοῖς τῆς κόρης μεγάλῃσιν ἀπρόως
ἐπιβάλλειν, καὶ πρὸς τέττα ἀ-
παντὰ τε ἄμα ὁλάτε ὁρωμένα ἐ-
δίδκει αὐτῇ ἵσα καὶ μέγεθος. Ὅτι
κωνικόν ἀεὶ ἔχει τὸ ὄψιμα. Ὅπου

cum Ptolemæus in optices expli-
catione organis demonstravit,
tum ratione ostendi, & intelligi
potest.

Ut enim visus nosset quàm ci-
rissimè eo, quod sub aspectum
cadit, perveniat, rectà feratur
necesse est: propterea quod hæc
linearum omnium, quæ eisdem
fines habeant, est minima. Ad
hæc, ut ejus, quod adspicitur,
quàm plurimum oculi percipiant,
eo se conjiciunt in orbem: nam
hanc figuram omnium, quæ planæ
sunt, & quæ isometræ, amplissi-
mam esse & capacissimam demon-
stratum est.

Adspectum autem nostrum oportet
& celeriter videnda consequi,
& ex his quàm plurimum exem-
plo intueri: ità enim animanti
expedit. Quæ verò animantibus
conferunt, & quæ bona & utilia
sunt, amplecti natura & compa-
rare solet. Quare optimâ ratio-
ne visus & rectà meabit, & in
orbem, ad ea quæ intuenda sunt,
contendet.

Quæ cum ità se habeant, aut
cylindri habebit figuram, aut co-
ni, cum extensam aut porrectam
habeat, talem enim habere, rati-
oni consentaneum est.

Hæc verò cylindricam non ha-
bet: non enim eas res, quæ pupillâ
maiores essent, statim assequere-
tur; præterea quæ conspiciuntur,
pari magnitudini esse oculis vide-
rentur. Quamobrem conici figu-
ram habeat, necesse est. Cum

ἢ ἔχουσα, καὶ τοῖς διαφόροις μεγέ-
θεσι ἢ ὁραμύρων, οἷα τ' ὅτι
διαφέρουσι καὶ τὸ μέγεθος ἐπι-
βάλλειν τῆς αὐτῆς ῥάσει.

Ὅτι μὲν ἐν τῷ τῆς ὀφθαλμοῦ ἡ-
μα, καὶ ὅτι ὅτι, ἔτι ἀντιπρὸς τῷ
λόγῳ κατασκευάσεται.

Ὅτι ἡ καὶ ὁρθογωνία καὶ ὁ
ὀρθογωνία τῷ εἶδει (εἶδος γὰρ ὅτι
εἰδικώτατον, ὡς περ ἐν καὶ ἡ ὁρ-
θὴ γωνία) ὅτι. Οἱ ἡ ἀμβλυ-
γωνία τε καὶ ὁξυγωνιοί, ἀδύνατοι
καὶ τὸ εἶδος ὁ παρὰ χεῖρα, ἐπεὶ ὅτι
καὶ αἱ τοιαῦται ἢ γωνιών, τὸ
μᾶλλον τε καὶ ἥττον εἰς ἀπειραν
ἐπιτελούν. Ἡ ἡ φύσις τὸ ὀρθο-
γώνιον περὶ τὸ ἀδύνατον ἐξείκει ποι-
εῖν, ὡς ἀνὰ μείνον, καὶ ἐκ ἡκιστα
λογικῶς ζῶν ἀρμόδιον φύσει.
ὡς κατὰ τὸ δόλορον ὁρθογώ-
νιος ἔσται ὁ τῆς ὀφθαλμοῦ καὶ ὅτι.
Τῷ τῷ καὶ τὰ φαινόμενα συμ-
φάνει. Τῷ τῷ γὰρ ἔχοντι σφαιρο-
εἶδος ὅτι, τεταρτημύειον ἄμα
ὁρῶμεν, καὶ διὰ καὶ τῆς τῆς ὀεί-
ζοντος περὶ φέρειας τὸ αὐτὸ βλέ-
πουμεν μέγας. Ἐάν ἡ κύκλος τι-
νὸς ἐπὶ τῆς, καὶ περὶ τῆς περὶ φέρ-
ειας ἡμῶμενοι, ἡμῶμενοι ἄμα
ὅλον ὁφόμεθα. Ταῦτα ἡ ἐκ ἀν-
τιπρὸς ἔτι σωφρονισμῶν, εἴη μὴ ὁρ-
δογωνία τῷ ὅτι τῆς ὀφθαλμοῦ καὶ ὅτι.

Ἀλλὰ περὶ τὸ τῆς σοιχείας τῆς
λείποντος, ὅτι δὲ τῶν τῶν
ὀρῶμεν τῶν ἄμα ὅλον
ὀρῶται, ἡμῶς εἰπωμεν, ὅτι διὰ
καὶ τεταρτημύειον τῆς ἔχοντι ἄμα
ὅλον ὁρῶ.

autem ita habeat, ea quæ dispari
magnitudine sint, contemplatione
potest adipisci.

Visum itaque figurâ coni esse,
his rationibus confirmari po-
test.

Conus autem est rectangulus,
specie definitus: species enim
est infima, ut est rectus angu-
lus. Qui verò obtusis sunt an-
gulis, aut acutis, incerti sunt,
nec finiti specie: quoniam ta-
les anguli augeri, minui, specie
denique innumerabiles esse pos-
sunt. Natura autem id, quod
sit finitum, tanquam præstanti-
us & maximè ad animal ratio-
ne urens accommodatum, ei
quod infinitum sit, solet anteferre.
Itaque rationi consentaneum est,
rectum angulum esse aspectûs co-
num; atque id etiam phænomena
ipsa confirmant. Cælum enim cum
rotundum sit, ejus tetartemorion
uno obtutu conspiciamus: & ean-
dem cernimus partem ambitûs
Horizontis. Intra autem circu-
lum aliquem & in ejus circu-
itu collocati, totum semicir-
culum unâ contuebimur. Quæ
minimè ita evenirent, si non
rectis angulis esset visus nostri
conus.

Quod autem ait Euclides NI-
HIL EORUM QUÆ CER-
NUNTUR, UNA TOTUM VI-
DETUR, responderi potest: Cæ-
li tetartemorion in oculos univ-
ersum incurrere.

ἴσμεν ποίνω, ὡς ὅτε μὲν ὁλοκαρῶς ὀπιδάλλομεν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὅτε δὲ καὶ τὸ ἐνδιδόμενον ἀκρίβες.

Ὅλοκαρῶς μὲν ἀκριβῶς πᾶν πάντα ἅλα τῶν μέρη ἐπιπαραδίδηται, τὰ μεταξὺ δὲ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων φερόμενων ἀκρίβως παρεμπιπτόντα. Καὶ ὁ ἄδη ἔλαθεν ἡμᾶς ἀναγκῶς καὶ τὴν πᾶσαν ἐπεσομένην, ταῦτα δὲ ὀφθαλμοῖς ἐπιδρομῇ θεωρούμεθα.

Γινώσκοντες γὰρ δεῖν, ὅτι τὸ κοινὸν τῶν, καὶ φωτοειδὲς τῆς ὀφθαλμοῦ χάρις, διὰ τῆς ἀδελφῶν πόρων τῆς κόρης φερόμενον, χρίζεται ἐξ ἀνάγκης εἰς κεχωρισμένας μὲν ἀλλήλων ἀκτίνας. συναρκαζόμεναι δὲ ἅπαντα τὸν μεταξὺ αὐτῶν τόπον, τῶν ὅτιν, ὅλα τῶν κύκλου τὸ βάθος.

Ὅραται δὲ τὰ ὀφθαλμοῦ ἡμῶν κατ' ὀρθὰς γωνίας, ἢ κατ' ὀξείας, κατὰ δὲ ἀμβλείας οὐδέποτε. Συνίστανται γὰρ αἱ γωνίαι, κατ' αἷς ὀφθαλμοῦ, πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τῶν τῆς ὀφθαλμοῦ κόρης. Καὶ αἱ μὲν ὀρθαὶ ἐπὶ διαμέτρων βεβήκασι τῆς βάσεως τῶν κόρης. αἱ δὲ ὀξείαι, ἐπὶ τινῶν ἐυθείων, αἱ εἰσι καὶ αὐταὶ ἐν τῇ βάσει τῶν κόρης ἐλαττωμέναι τῆς διαμέτρων. ἡτοι δὲ ἀρμόζουσαι εἰς τὸν κύκλον, ἢ ἔξ.

Αἰεὶ τὰ ἐπὶ μείζονος γωνίας ὀφθαλμοῦ, μείζονα φαίνει. πλείονι

Sciendum igitur est, nos ea quæ tuemur aliquando universim assequi, aliquando videndi subtilitate minimè absolutura.

Universim quidem una conspici res affirmamus: subtiliter verò nihil planè. Etenim ut subtiliter aliquid contemplerur, omnes ejus partes prosequamur oportet, quæ inter radios ab oculis prodeuntes occurrunt: ac quæ primum obtutum necessario effugerunt, hæc oculorum percursu repetita conspiciamus.

Intelligi enim oportet, conicam hanc, & luci cognatam aspectus figuram, per obscuras pupillæ vias permeantem scindi in radios, qui necessario quidem alii ab aliis separati sint, ut concipiant, & complectantur totum, qui inter eos intercedit locum: id est, circuli universi profunditatem.

Quæ autem adspiciuntur, aut rectis cernuntur angulis, aut acutis: ac obtusis nunquam. Quibus enim obtusis angulis, ad ipsum verticem conici aspectus nostri cocunt. Ac recti quidem in diametro consistunt basis ipsius conici: acuti verò in rectis quibusdam lineis, quæ sunt ipsæ quoque in basi conici, ac diametro minores: quæque aut congruant ad circulum, aut non congruant.

Quæ majori angulo cernuntur, apparent majora: copiosiore

γὼ αὐτῆς ἐπεβάλλομεν τῷ
 φωτί. Ἐκεῖνο δὲ οἶμοι, καὶ
 βραχὺ ἐπρήσαντη δῆλον ἂν
 γένοιτο. ὅπ τῷ περὶ τὸν
 ἄξονα τῆς ὀφθαλμοῦ φωτὶ μά-
 λιστα πως δοκῶμεν ὁρᾶν. Ἐ-
 ἂν οὖν ὁρᾶσθαι τι ἀκραιῶς
 ἐκτελέσωμεν, ἐπιστρέφομεν ἔτι
 πῶς ὅψιν, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ με-
 σότατον τῆς ὀφθαλμοῦ κώ-
 νη περιβάλλειν τῷ ὁρωμένῳ.
 Διάτοι τῆτο καὶ ῥαφίδῳ, εἰ
 τύχοι, παρέκκενθῆς τινὸς,
 περιβάλλοντες πῶς ὅψιν ἐπὶ
 τὸν τόπον, ἐν ᾧ κενθῆς πυ-
 χάνη, ὅυχ ὁρᾶμεν αὐτῷ, ἔ-
 ως ἂν καὶ τὸν ἄξονά πως, ἢ
 καὶ τοῦ περὶ αὐτὸν ἀκτῖνας αὐ-
 τῇ ἐπεβάλλομεν. Τῆτο δὲ
 αἶπον, ὅπ ἢ ὁπτικὴ δύναμις
 μάλιστα πως εἰς τέμπερᾶν
 πῶς ἐνέργειαν ἔχει. Εἰς δὲ
 πλάμα ὅυχ ὁμοίως πέρυκεν.
 Πρὸσω ποῖνον κατὰ φύσιν πα-
 σαντων ἡμῶν τὸ τῆς ὀφθαλ-
 μοῦ ὁρᾶμα, ἀκραιῶς μὲν περὶ-
 σω ὁ ἄξων ἂν εἴη τῆς κώνη,
 σωεγγὺς δὲ, αἱ τῆτω πλη-
 σιάζουσαι ἀκτῖνες τῆς ὀφθαλ-
 μοῦ. Αἱ γὰρ τοῖς λοιπὰς αἶ-
 νω τε καὶ κατὰ, καὶ εἰς τὰ
 πλάμα φέρονται. Οὕτω δὲ
 ἐπὶ περὶσω πέρυκεν ἢ ὁπτικὴ δύ-
 ναμις, ὥστε τὰ κατόπιν, ἢ ὅλως
 τὰ μὴ ἐμπερᾶν ἡμῶν κέντρα
 εἰ ἐν κατόπτρῳ θεωρῶμεν πινί,
 περὶσω εἶναι ταῦτα φαντάζεσθαι,
 καὶ τοῖς ἐνοπθεῖσιν ἐνυπάρχειν
 αὐτά.

enim luce ad ea contendimus.
 Hoc autem qui vel paululum
 considerabit, apertè intelliget.
 nam eâ luce maximè, quæ in
 visus axe est, res quasque con-
 templari videmur. Quod si quid
 accuratè & subtiliter intueri vo-
 limus, ità convertimus aciem,
 ut per mediam maximè & in-
 timam aspectus coni partem res
 ipsas tuendo consequamur. Quo
 fit ut si qua oculis objecta
 sit acus, atque obturum in eo
 loco, ubi posita est, defixe-
 rimus, eam non discernamus,
 quoad per axem aut per eos,
 qui circa axem sunt, radios
 attenti legamus. Atque idcirco
 fit, quod cernendi facultas ad
 ea maximè, quæ anteposita
 sunt, contendatur: obliqua ve-
 rò non perinde percipiat. It-
 aque si in anteriorem par-
 tem, naturam sequentes, aciem
 dirigamus, penitus quidem an-
 te axis coni erit: ei verò pro-
 pinqui reliqui radii, sursum,
 deorsum in dexteriolem & si-
 nisteriolem partem ferentur.
 Atque adeò cernendi vis hanc
 naturam habet, ut si ea, quæ
 à tergo sunt, atque omnino
 ante nos non sunt sita, proposi-
 to speculo contemblemur ea ta-
 men esse ante nos videantur, &
 in iis esse, qui in speculum in-
 spiciant.

Δῆλον δὲ, ὅτι ἡ τῆς
 ὥσεως κῶνυς κορυφή οὐκ ὄντι
 ἐν τῇ τῆς ὀφθαλμοῦ κέρης.
 ἢ ἂν ποτὲ ἀπὸ παντὸς
 τῶς τῆς κέρης ἐκείνου, ἀλλ'
 ἐν τῇ κέρῃ καὶ ἐν τῇ τῆς ὀφ-
 θαλμοῦ βάσει. Βάσις δ' ὄντι
 τῆς κῶνυς ἡ πρώτη, καὶ ἐλα-
 γίστη ὁ κύκλος, οὗ πέρας ὄντι
 ἡ πῶς κέρῃ περιγεγράφει πε-
 ραφάνεια. "Αὐτὴ γὰρ τοι ἡ κέρ-
 η, οὗ κύκλος, ἀλλὰ τῆς
 περὶ τὴν κέρην σφαίρας ὄντι ἐ-
 περὶ φάνεια. εἰς τὸ ὀρθογώνιον
 ὄντι ὁ τῆς ὀφθαλμοῦ κῶνυς, ὡς ἐ-
 δεικνύμεν.

Ἐπεβάλλομεν δὲ τοῖς ὀρω-
 μένοις, ἥτοι κατ' ἐντυωσίαν
 ἀλλὰ καὶ μὴ μέρους μέλει καὶ
 τῶν ὀρωμένων τῆς φερόμε-
 νης ὀφθαλμοῦ, ἡ κεκλασμένης
 ἡδ'. Οἶον ὅτε εἰς ὕδωρ ἐν-
 ὄντι. Τὴν μὲν τῆς ὕδα-
 τος ὀφθαλμοῦ κατ' ἐντὺ,
 καὶ ἀλλὰ καὶ φερόμενης τῆς ὀφ-
 θαλμοῦ θεωροῦμεν. τὰ δὲ κατ' ὕδα-
 τος γινόμενα, ἡ καὶ κείμενα,
 φερόμενης μὲν ἡδ' ὅτι τῆς ὀφθαλμοῦ
 πρὸς τὸν ὀφθαλμόν, ὀρώμεν, ἡ ἀνακλω-
 μένης μὲν τοι ὡς τῆς αὐτῆς κατε-
 φερόμενης.

Ἐὰν γὰρ εἰς ἀγγεῖον τι
 ὄντι οὐχ ὄντι, τῆς αὐτῆς
 ἀπορήματ' ὄντι, ἔαν ὕ-
 δωρ γένη, ὀφθαλμοῦ τὸ ἐμ-
 βληθέν, ὃ δὲ ὡς ὀφθαλμοῦ ἐχ-
 ὄντι. "Οὕτω δὲ τὰ κατ'
 ὕδατος θεωροῦμεν. Τῶν δὲ
 κατ' ὕδατος ὀφθαλμοῦ,

Perpicuum autem est, ver-
 ticem coni aspectus nostri in
 oculi pupilla non esse: neque
 enim ab omni pupillæ parte
 cerneremus, verum intra eam
 est, & in intimo oculo. Ba-
 sis verò coni prima ac mini-
 ma circulus is est, cujus ex-
 tremum est ea, quæ pupil-
 lam concludit & circumscribit
 superficies. Nam ipsa qui-
 dem pupilla, non circulus,
 sed superficies est quartæ par-
 tis sphaeræ, siquidem re-
 ctangulus est visus nostri co-
 nus.

Ea autem, quæ à nobis
 prospiciuntur, attingimus aut
 directo progressu, infracto ob-
 tutu manente ad eorum usque,
 quæ cernimus, metam: aut
 etiam obtutu fracto. Nam
 cum in aquam inspicimus,
 summam quidem aquam con-
 templamur dejecta, nec fracta
 oculorum acie. At quæ in
 aqua natant, aut in ea sita
 sunt, cum intuemur, progre-
 ditur quidem in profundum as-
 pectus, at ipso renixu aquæ re-
 fringitur.

Quod si quid, quod in vase
 sit, non videatur, cum aquam
 id vas habebit, quod injectum
 fuerit, quodque prius non cer-
 nebatur, eodem intervallo appare-
 bit: atque ita quæ in aqua sunt,
 cernimus. Earum verò rerum,
 quæ extra aquæ superficiem sunt,

καὶ λήγην δὲ ἐν τοῖς (& veteres consueverunt dicere,) quæcunque per ærem, & infractio manente vultu aspiciamus, hæc conspiciuntur per rectam apparentiam. Quorum vero imagines in aqua, aut omnino in speculo, hæc videri per antiphaniam: at quæ per aquam, cæteræque res perlucidas aspiciamus *

Τὴν δὲ εἰρημένω τῆς ὀφθαλμοῦ ἐπὶ εὐθείαν τε πορθεῖν καὶ ἀνάκλασιν, καὶ περιστροφὴν ἐπὶ πλείστον αὐτῆς τε καὶ ἀχρονον πρόοδον, ταῦτα δὴ πάντα ὁρᾶν ἔξεστιν, καὶ ὅτι τῆς τῆς ἡλίου ἀκτίνων συμβαίνοντα. ὡς καὶ νυντεῦθεν βεβαιώσας πῶς, τὰ κατ' ἀρχαίς εἰρημνύα ἡμῖν.

Ὅτι δὲ ὅς πορθεῖται ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ὀφθαλμοῦ, εἶχε ταῦτα πάντα ὅτι τε τῆς ἡμετέρας ὀφθαλμοῦ, καὶ τῆς ἡλιακῆς συμβαίνει φωτός. Ὅσον μὲν γὰρ διάστημα τὸ ἡλιακὸν ἀποτείνεται πῶς, ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἡλίου τῆς σφαίρας, περιδὸν ἡ μέγιστη γῆς, καὶ τῆς πύλης μυθῶν, ποσὸν καὶ ἡ ἡμετέρα ὀφθαλμοῦ περιεῖναι δοξάζειν, ὅταν τε πρὸς τὰ ἐξόρνια βλέπομεν. Καὶ αὖ πάλιν, ὡς περ ἡ τῆς ἡμετέρας ὀφθαλμοῦ ἀφ' ὧν ἀχρονος ὀπτελεύσας δοκεῖ, ἔπω καὶ ἡ τῆς ἡλιακῆς φωτός ἐπὶ πύλιναις ἀχρονος γινώσκου δοξάζειν.

Et hunc aspectus nostri & porrectum motum inflexum, & quam longissimum subitumque progressum, in solis quoque radiis evenire videri potest. Ut inde, quæ à principio diximus confirmantur.

Ac lucem quidem ab oculis nostris prodire, ex eo intelligere possumus, quod eam contingere videmus in aspectu nostro, & solis luce. Quantum enim solare lumen porrigitur ab ipso solis orbe profectum, & ad terram usque progrediens ultimosque ejus recessus, tantum oculorum nostrorum acies, cum cælum intuemur, procedere videntur. Præterea & aspectus nostri, & solaris luminis progressum fieri puncto temporis apparet.

“Οὐκ ὅτι τρέπον νέφους ἐ-
περυδέντῃ ἡμῖν, εἴτα ἢ
παράλθοντῃ, αὐτίκα καὶ
ἀφ’ ὧν ἡμῖν δοκεῖ τὸ ἡλια-
κὸν φῶς ἐπιβάλλειν. ὥτως ἡ-
μῖς ἀνακλῆσαντες μόνον, εὐθέ-
ως βάλλομεν πῶ ὅψιν τοῖς ἐ-
σθινίοις.

Ἀλλὰ καὶ δι’ ὧν σωματῶν
διακλωμέναις τε καὶ σεσμέ-
ναις ὁρῶμεν τὰς ἀφ’ ἡλίου ἀκ-
τῖνας, οἷον δι’ ὕδατῃ, ὕ-
δατος, ἢ κρυστάλλου, ἢ ἡψ’
πύκτων πνός, διὰ τέτων καὶ
πῶ ἡμετέραν ὅψιν συμβαί-
ναι χωρεῖν, καὶ ἀνακλᾶσθαι
δι’ αὐτῇ αὐτῇ, τό τε ἡ-
λιακὸν φῶς, καὶ πῶ ἡμετέ-
ραν ὅψιν συμβαίνει, καὶ τοῖς
ἴσας γὰρ τὸ παρέρχεται γωνίας.
Δηλον ὅτι τὸ ἐντεῦθεν. Ἐάν
ᾧ ἀνακλάσεως ὅσης ἡλιακῶν
ἀκτῖνων ἀφ’ ὕδατῃ, ἢ ὅ-
πως ὑπὸ πνός ἡψ’, ὅσα πυ-
κνὰ ὅτι καὶ λεῖα, κατασίσω-
μεν ὥπως τὸ ἡμετέραν ὅμμα,
ὡς εἶναι μὲν αὐτὸ ἐν ταῖς
ἀνακλαστικαῖς ἀκτῖσιν, ὁρᾶν
δι’ πρὸς τὸν τῷ ὕδατῃ τό-
πον, ἀφ’ ὅθεν ἀνεκλάσθησαν
αἱ τῷ ἡλίῳ ἀκτῖνες, ὁψό-
μεθα ὡς ἐν κρυστάλλῳ, τῷ
ὕδατι ἡλιακὸν κύκλον, ἐσαρ-
μαζέσων δηλονότι τῶν τῆς
ὁψέως ἀκτῖνων ταῖς τῷ ἡ-
λίου ἀκτῖσι, διὰ τὸ τοῖς
ἴσας τε καὶ αὐτὰς ἀνακλᾶσθαι
γωνίας.

Καὶ ἡ ἀνάκλασις δι’ ὧς

Nam quemadmodum nobis
obstante nube, deinde
prætereunte, confestim & in
ipso temporis articulo, so-
lis lumine attingimur & col-
lustramur: ita nos sursum
versus modo contuentes, sta-
tim in cælum oculos conji-
cimus.

Ad hoc per quæ corpora so-
lares radios & ferri & per-
fringi videmus, ut per aquam,
per vitrum, per cornu, & ex-
tera hujusmodi, per hæc oculo-
rum aciem permeare contingit,
& ab eisdem tum sola-
re lumen, tum aspectum no-
strum frangi, idque ad an-
gulos æquales. Quod ex eo
intelligi potest. Quod si ab a-
qua, aut alio quovis eorum,
quæ densa & levia sunt, radio-
rum solis fit refractionis, nobisque ita
oculos statuamus, ut in refra-
ctis sint radiis, & in eum aquæ
locum dispiciant, unde refra-
cti radii sunt, orbem solis in aqua,
tanquam in speculo conspiciemus;
congruentibus videlicet
& inter se aptis & respon-
dentibus visus nostri radiis,
& radiis solis, quod ad æ-
quales & eosdem angulos re-
fringantur.

Quæ quidem reflexio, ut
ὕστερον

ἔσθ' ἐν Σποδείχῳ, ὁμοία φαίνεται γινόμενη, ὅτι τε τῆς ἡμετέρας ὀφθαλμοῦ, καὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἀλλὰ καὶ τὸ χροῦν ὅτι πῶς ἐκ τῶν ὁρῶν ἀνακλῶνται ἢ διακλῶνται. συμβαίνει μὲν τῷ τῷ ἡλίῳ φῶτι, συμβαίνει δὲ καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ὀφθαλμῷ, ὡς ἐπιδείκνυται ὁμοίως τοῖς ὅτι τε ὅτι ἡμῶν ὁρῶν, ὅτι τε δὲ ὅτι ἡλίῳ καταλαμβάνοις. Ἐν γὰρ ἀνίσχων ὁ ἡλίου, ἢ διὰ πᾶν ἐρυθρῶ διακάμπτει νέφους, ὅταν ὅτι ἀπὸ τοῦ φοινίκου, καὶ γὰρ καὶ διαλάττω, καὶ ἀπλῶς ὅτι ἀνκαταλάμπτει. Τούτοις δὲ ὅτι πᾶσι καὶ πᾶσι τῷ ἡμετέρῳ ὀφθαλμῷ δὲ διακλῶνται. Ὅποῖον γὰρ ἀν τῷ τῷ διακλῶντι χροῦμα, τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ δὲ αὐτῷ φαινόμενον δὲ ὅτι ἀν ὁρῶν.

Καὶ αὖ πάλιν εἴπῃ λαβὼν ἐν ὁρῶν ὁποιοῦν τῷ χροῦμα πρὸς αὐτὸ δὲ πᾶν τὰ ἐν αὐτῷ ἐμφανίζονται ὁμοῦ χροῦμα τῷ ἐν ὁρῶν φαίνεται. τῆς ὀφθαλμοῦ δὲ πᾶσι τὰ ὁρῶν ἀνακλῶνται, καὶ τὸ τῷ ἐν ὁρῶν χροῦμα ἐπιδείκνυται αὐτῷ. Ταῦτα ὅτι συμβαίνειν φάνηται ὅτι τε τῆς ἡμετέρας ὀφθαλμοῦ, καὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἐάν τῃ ἢ ἀνάκλασις αὐτῷ ἀργυρῶν πινῶν γίνῃ ὅτι ἐν ὁρῶν, ἢ ἐκ καθαρῶν καὶ ἢ ῥεμύτων ὁρῶν, ἐκ δὲ ἀποθέσει χροῦμα, ὅτι τὸ ἡλιακὸν φῶς,

postea ostendemus; similis in obitu nostro fieri videtur, atque in radiis solis. Quinetiam & solis luci, & aspectui nostro contingit, ut ab iis colorem quodammodo ducant, à quibus aut franguntur, aut reflectuntur, ut similitudo intercedat cum iis, quæ tum prospiciuntur à nobis, tum à sole lustrantur. Si enim aut oriens sol, aut occidens per rubram aliquam nubem effluat, & terra, & mare, & cætera denique quæ solis splendore fulgescunt, purpurea omnia videbuntur: quod æquè in obtruendo evenire, considerare quivis potest. Nam quali medium perlucidum colore sit, quod per id prospicitur, eundem colorem videbitur habere.

Itaque si quis sumprum quovis colore speculum contempletur, quæ in eo apparent, omnia ejusdem coloris esse videbuntur, refracta videlicet & reflexa acie: ac speculi colorem ad ea, quæ apparent, perferente. Atque hæc tum in aspectu nostro, tum in radiis solis evenire dicimus. Quod si ab argenteis quibusdam speculis sit reflectio, aut à lymphidis placidissimè & quiescentibus aquis, nullum ab iis colorem vel solaris lux trahit,

ἢ ἡμετέρας ὄψεις, ὥς ἂν ἀ-
χρυσέων πῶς ὄντων. Διὸ καὶ
παιδῶτα ἔψ) τὰ χρώματα δοκεῖ,
ὅσα ἂν ἀπὸ τοιούτων, ἢ διὰ τοι-
ούτων κλωμέναι ἀκτίνες περ-
σώλῳσιν, ὅποια ἂν καὶ κατ' ἀ-
ληθείαν ὑπάρχει.

Ἐξ πάντων δὴ τέτων, ἔκ-
στην ὅστις οἶμαι ἀχρυσθεῖν λέγων,
ὅως π' ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ὀμμά-
των περιέναι, ἔτως ἀφ' ὅσον πῶ
πρὸς ἥλιον ὁμοιότητα τῆς ἡμέ-
ρας ὀψεως θεωρήσας. Πλάτων
ἢ ὁ μέγας, καὶ ἡλιοειδέσαντες ἔ-
φατο εἶναι πῶ ὄψιν τῆς πρὸς τὰς
αἰθήσεις ὀργάνων. Ἐιδέναι δέ,
ὅτι αἱ ἀνακλάσεις αὐταὶ καὶ δια-
κλάσεις τῆς ὀψεως, ἐκ ἀτάκτως
ἐπιτελῶνται. Πρὸς γὰρ ἴσας γί-
νον) γωνίας αἰ, αἱ δὴ καὶ συνί-
σται) πρὸς ἐκείνο, ἀπ' ἑαυτοῦ καὶ
ἀνακλῶν), ἢ διακλῶν). Ἀ-
πίδειξε γὰρ ὁ μηχανικὸς Ἡρώων,
ἐν τοῖς αὐτῶ κατηχηκοῖς, ὅτι
αἱ πρὸς ἴσας γωνίας κλωμέναι
ὠθεῖται ἐλάχισται εἰς μέσον, καὶ
ἀπὸ τῆς αὐτῆς καὶ ὁμοιομεροῦς
ρεσμῆς πρὸς τὰ αὐτὰ κλω-
μένων πρὸς ἀνίσως γωνίας. Τῷ
τῷ ἀποδείξας φησὶν, ὅτι μὴ
μέλλοι ἢ εὐστis μάτῳ περιέρειν
πῶ ἡμετέραν ὄψιν, πρὸς ἴσας αὐ-
τῶ ἀνακλάσει γωνίας. ὁμοίως
ἢ θεωρήσεται, ὅτι καὶ ἡ διάκλα-
σις τῆς ὀψεως τῆς ἡμετέρας, πρὸς
ἴσας ἐπιτελεῖ) γωνίας. Ἐκ τῆς
τέτης φανερὸν, ὥς καὶ αἱ τῆς ἡλίου
ἀκτίνες πρὸς ἴσας κλῶν) γωνίας.

vel aspectus noster, quippe co-
loris quodammodo sunt exper-
tia. Ea igitur, in quæ inci-
dunt radii, qui ab huiusmodi re-
bus colore carentibus, aut per eas
franguntur, suum verumque co-
rum colorem videbuntur ha-
bere.

Quæ cum ita sint, nemi-
nem opinor affirmare pudeat,
ab oculis nostris lucem pro-
dire, cum tam luculentam as-
pectui nostro esse videat simi-
litudinem cum sole, & con-
junctionem. Magnus quidem
Plato ex omnibus sensuum in-
strumentis visum esse dixit so-
lis simillimum, ejusque speci-
em atque imaginem imprimis
referre. Scire autem convenit
has vel refractiones visus, vel
perfractiones, non effici nulla
certa ratione, aut ordine. Ad
æquales enim sunt angulos:
qui quidem coeunt, unde vel
refringuntur, vel perfringuntur. E-
tenim demonstravit mechan-
icus Hero in Catoptriciis, quæ
ad æquales angulos frangun-
tur rectæ, minimas esse omni-
um, quæ ab eadem similiūm-
que partium linea sunt, & ad
eandem franguntur ad impares
angulos. Quo demonstrato, Na-
tura, inquit, si frustra no-
strum aspectum circumactura
non est, ad æquales angulos vi-
sus perfractioem esse. Ex quo
perspicuum est, solis quoque ra-
dios ad angulos æquales frangi.

Οὐ γὰρ περὶ τῆς ἡμετέρας ὀφεί
 ἐν ἰσότητι τὸ τοῦ συμβαίνειν δεῖ
 ἀγγεῖν, ταῖς δὲ τοῦ ἡλίου ἀκτῖσι,
 καὶ τὸ ἀνίσον καὶ ἀτακτον. Ἀπε-
 δείξαμεν δὲ καὶ τοῖς ἐμπροσθεν,
 ὅτι καὶ τῶν ἀνακλάσεων ἴσας σωί-
 σαθαι γωνίας, ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν
 ἀκτίνων ταῖς πρὸς ἡμετέρας ὀφεί-
 ως, ἥ τις ἀποδείξει, ὅτι τὰς ἴσας
 κλάσεις γωνίας.

Τ. Ε. Α. Ο. Σ.

Neque enim dici oportet, vi-
 sui nostro hoc in æqualitate con-
 tingere: solis radiis, sine æ-
 quabilitate atque ordine. Ac su-
 pra docuimus, in refractionibus
 æquales à solaribus radiis con-
 fluere & constare angulos, an-
 gulis visus nostri; quem ad æ-
 quales angulos frangi demonstra-
 tum est.

FINIS.

Ad Lectorem
P R Æ F A T I O.

*D*E Scriptoribus his, quos tibi, L. B. in hac Editione representamus, pauca admodum mihi dicenda restant; quoniam eorum maxima pars suis notitiis & testimoniis (cuique à fronte præfixis) abundè innotescere possit. Accuratè de Palaphato disputavit Ger. Vossius; de Heraclito, ut poinit, Allatius, qui eum primus edidit. Heraclitus, inquit, scriptor est antiquæ notæ; sed inter tot ejusdem nominis Scriptores, quisnam ille fuerit, expiscari alius fortunatiùs poterit. Non nemo hunc eundem ac Heraclitum illum esse existimabit, cujus elegantissimus atque optimus de Homericis Allegoriis liber legitur, quem alii sub Heraclidis Pontici nomine, sed falsò, evulgârunt. Existimaret etiam non nemo ad Heraclidem Ponticum hoc opusculum pertinere. Scripsit Heraclides ille περὶ τῆς ἐν ᾧ δ' , ut testatur in ejus vitâ Laertius, vides id in hoc nostro esse caput 13. Accedit, quòd ex Photio discimus Agatharchidem Cnidium nonnullos hujusce philosophi libros in Epitomen redevisse. Ferunt, inquit Photius *mem.* 214, Agatharchidem ἐκλογαῖς συντάξαι περὶ τῆς πρὸς φύλῃς [*non* πρὸς φιλοῖς, ut Schottus,] ὁμιλίας • docet autem Laertius Heraclidis id fuisse opus. ἐστὶ δ' αὐτῶς καὶ μεσότης τις ὁμιλητικὴ φιλοσοφῶν τε καὶ στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένων; idem quoque scriptum Suidas, ἐν λέγειν, videtur intellexisse. Pergit Photius de A-

Ad Lectorem

gatharchide, καὶ πάλιν ἄλλω ἐπιθρῆν τῶν συγγε-
 γραφότων ὡς συναγωγῆς θαυμασίων-----ἀνέμων,
 ἐκλογάς τε ἰσοριῶν συντάξαι. *Itidem ex eodem La-*
ertio constat Heraclidem scripsisse ἰσοριῶν; credo e-
quidem θαυμάσια, quoniam de lacu quodam mirifi-
co apud Sauromatas allegatur in eo libello Sotionis,
qui est inter Aristotelis opera, περὶ ὑδάτων καὶ κρη-
νῶν παραδοξολογημένων. Addo, plurimas fabulosas
historias. Agatharchidem complexum esse in suo quo-
dam, apud Photium, libro, quæ in hoc nostro com-
parent. Ut mihi à vero non abhorreere videatur, li-
bellum hunc ortum quidem esse ex Agatharchidis Ec-
logis sive Epitomis, retinuisse tamen Heraclidis no-
men, qui primus erat ejus pater. Idem fuisse fatum
dixerim eorum librorum, quos περὶ πολιτῶν fecit noster
Heraclides, quorum jam tenue adeò compendium sub ejus
nomine circumfertur. Sed Eustath. in Odyss. p. 1859,
Heraclitum quendam in hoc argumento agnoscit;
Membrana quoque [ut etiam in lib. de Alleg. Hom.]
idem nomen exhibuere. De totâ ergo hac de re amplius
deliberandum.

Subjunximus his Anonymum. idem enim argu-
 mentum. Quisquis is est, debes Allatio, qui ex Vati-
 cana Bibliotheca emisit.

Phurnutus, uti ferè dicitur, prodiit primò Aldi
 typis, deinde Oporini. Aldus (ut erat summâ in
 scriptis codd. exprimendâs fide) vocat eum in fronte
 Phurnutum, in calce libri Cornutum. Similis est
 Oxoniensium MSS^{rum} hac in re incertitudo; eorum
 tamen, quantum conjicio, antiquissimus, consenti-
 ente

P R Æ F A T I O.

ente quoque Vaticano, inscriptionem operis sic aperit
concepit, Κερνέτε ἐπιθεομένη τῶν καὶ τῶν Ἑλληνικὴν
 θεωρίαν παραδιδόμενων; *quo modo* & Diocles Mag-
 nesium *suum opus* ἐπιθεομένην φιλοσόφων *inscripisse* fer-
 tur. De Cornuto igitur, τίς; πόθεν ἐστὶ ἀνδρῶν; πῶς
 οἱ πόλις; *deinceps* *disquiramus*.

Romæ sub Nerone claruit Annæus Cornutus,
 domo Græcus, sectâ Stoicus: habuit in Philosophia
 auditores Claudium Agaturnum medicum Lacedæ-
 monium, Petronium Aristocratem Magnesium, An-
 næum Lucanum, & A. Persium. Ait Dio histori-
 cus illum Cornutum εὐδοκιμήσαντα τότε ἐπὶ παιδείᾳ,
 non solâ ergo Philosophiâ. Suetonius auctor est, fu-
 isse tragicum poetam; ut videri possit ad Medeam
 scribendam impulsisse Lucanum: eundem Fulgentius
 ut Satyricum laudat; Persius quoque in 5^a ad Satyras
 componendas se Cornuti auctoritate accessisse profite-
 tur. Summum fuisse criticum facit id, ut credam, quod
 Nero ejus censura quoddam suum poema permisit. Hujus
 poematis vitia cum ille more suo, hoc est, Stoico, li-
 beriùs traduceret, exulare coactus est. Adiere Plau-
 tum [tunc exulantem] doctores sapientiæ Coeranus
 Græci generis, Musonius Thufci. Verba sunt Taciti.
 Nescitur Coeranus ille. Soranus amicitiam coluit
 cum Plauto; & Vocabula parùm discrepant; sed
 Soranum fuisse doctorem sapientiæ, aut Græci generis
 non constat. Lego igitur in eoloco, Cornutus, quem,
 testibus Dione & Eusebio, intelligimus tunc tem-
 poris exulasse. Cornutum hunc multa reliquisse Phi-
 losophiæ suæ monumenta docet nos, qui Persii vitam

Ad Lectorem

conscriptit. Ea philosophica scripta (nam de ceteris
infra dicam) Porphyrius designabat, cū de Orige-
 ne nostro diceret, ἐχρήσατο ὁ Χαρήμων & τὰ σοικῆ καὶ
 Κουρνέτε βιβλίοις, παρ' ὧν τὸν μεταληπτικὸν τῶν
 παρ' Ἑλλήσι μυσηρίων τρόπον ἔγνων. *Occurrunt hac*
apud Eusebium Hist. Eccl. l. 6. c. 19, Et Suidam
V. Ωερμόνης. Eundem Cornutum intellexit Hiero-
nymus Epistolā ad Magnum; Origenes decem scri-
pfit Stromateas, omnia nostræ religionis dogmata de
Platone, Aristotele, Numenio, Cornutōque confir-
mans. Alium denique ab eo non esse hunc, quem pra-
manibus habes L. C. mecum statues, si attendas ad
scriptionis Characterem; si consideres Scriptoris Dog-
ma & sententiam in philosophando, quam in hoc
quoque libro videtur aperuisse.

Τὸ π & scribing quo utitur, est prorsus μεταλη-
 πτικόν. Quo in genere credo illum libenter versatum,
 cū ex Gellio videam libros aliquot de Figuris sen-
 tentiarum ab eo compositos fuisse. Habuit igitur de
 Cornuto idoneum satis ad artem Allegoricam Magi-
 strum Origenes; saltem ex hoc libello, si alius forte
 sit ille Cornutus Gellianus.

Quod autē istius libelli auctor Stoicorum in Philoso-
 phando sectam secutus sit, patet vel ex primo capite, ubi
 ἡρεσεν cum Stoicis χρησμεν dicit; item esse naturā πνεύματι
 & ἀρπάζειν: quod in secundo capite, animam mundo im-
 pertiat; quod Forēm esse illam animam contendat; quod
 Cælum Foris sedem, quodque animas ex igne ponat. It-
 lud denique satis arguitur ex eo, quod pag. 39 scribit, ἢ
 δε ποτε, ὡ παῖς, πῦρ τὸ πᾶν, καὶ χηρήσεται πάλιν ὅν
 ὡδε.

P R Æ F A T I O.

Ξερόδω· ait enim Laertius opinionem περί τῆς ἐκ-
 πυρώσεως Stoicos habuisse ab Heraclito, qui statuerat
 εἶναι εἶναι ὁσμὴν, ἡννᾶσαι τε αὐτὸν ἐκ πυρὸς καὶ
 πάλιν ἐκ πυρῶσαι καὶ πῦρ πῦρ. Atque ex his
 constare videtur, quod Origenes non tantum in scribendo,
 sed & in sentiendo Cornutum imitatus sit; quódque ex
 huius, aut similium, scriptis arripuerit, quæ in libris
 περί ἀρχῶν de Mundi rerúmque adeo omnium ἀποχρη-
 σταται aut credidit, aut opinatus est.

Sed ut ad Porphyrium redeam; is sibi visus est cor-
 nicum, quod aiunt, oculos confixisse, cùm Origenem
 ex Cornuto aliquid didicisse deprehendisset. A quo tan-
 dem ipse hausserit, quæro, egregiam in allegorizando so-
 lertiam, in qua nec Origeni ipsi concessurus videtur: am-
 bos in eodem ludo edoctos nemo non videt. In eo libro
 quem de Nympharum antro scripsit, ostendit, quantus
 esset in Symbolis explicandis artifex; Numenium &
 Cronium sequi se non diffitetur, quos etiam Origenem
 fuisse imitatum, loco apud Eusebium supra allato, docuit.
 Nihil igitur à Cornuto Porphyrius? imò, sed sup-
 presso nomine. In Antrop. 262, edit. Cantabrigi-
 ensis hæc occurrunt, ὅθεν ὁπιδυμῖα μὲν συνβοίας τὸν
 θεῶν καπνόντα εἰς γλῶττιν ἐκτέμνει ὁ Κρόνος. Ista ha-
 bes apud Cornutum p. 11, prout ex MS^o restituimus in
 n. 2. Ecce autem alium in hoc opusculo locum p. 91,
 Οὐ δὲ ὅ δόκειν πορταχῆ εὐρεσίλογον [Κλεάνδρῳ]
 προσεύτω; magnam enim (inquit Cicero) susceperat
 molestiam Cleanthes commentitiarum fabularum redde-
 re rationem, & vocabulorum cur quidque ità appellatum
 sit, causas explicare. Eandem notam cum videret se

Ad Lectorem

Porphyrus promeruisse, eodem modo purgat se, quo Cornutus Cleanthem, ὃ δ' εἰ τὰς τοιαύτας ἐξηγήσεις βεβιασμένας ἡγεῖσθαι καὶ εὐρεσιλογούντων πιθανότηας, ipsius verba sunt p. 272. de Antro. Tertius adhuc locus adferri posset ex Porphyrii libro περὶ ἀγαλμάτων (habetur autem apud Stobæum in Ecl. Physic. p. 1^a, verbis primis, quod rectè nos docuit Lucas Holstenius) nam quæ ibi de Etymologia τῆς Ζῆς disserit partim ex Platonis Cratylo, partim ex secundo capite Cornuti petiuit, ut inspicienti constabit. Eadem crypsi hunc nostrum tractat Joannes Diaconus, Scholiastes Hesiodææ Theogoniæ; integra quippe παράλλα ex hoc libro, non agnito auctore, subinde adfert, ut in notis ad Cornutum ostendi, cum aliàs, tum p. 38. n. II.

Laudatur porro Cornutus quidam Jamblichus apud Stobæum in Ecl. Phys. ἀλλ' εἰ ὅπως γίνεται ὁ δαίναϊς, ὡρασθαιρεῖ) ἡ ψυχὴ τῆς σώματος, καὶ δαίμων ὁ Κορνῦτος οἶεται; fuisse autem in ea sententia Stobæi plurimos ex Laertio & Stobæo constat: quare non videtur alius ille ab hoc nostro Cornutus Jamblichi.

De eo Cornuto idem statuendum quem Syriacus Philoxenus in Aristotelis Metaphys. allegat, Βοήθῳ καὶ τὸν Κορνῦτον συντάττειν μὲν εὐλογον, ὃ πόρρω καὶ αὐτὸν ταύτης ὑπενεχθέντα τῆς δόξης. Nec enim si cum Boetho Peripatetico ejusdem de universalibus fuerit opinionis, scēta quoque ejusdem fuisse concedi debet.

Extra dubium rem constituet Theodoretus, sermone ad Græcos secundo, Κορνῦτος ὁ φιλόσοφος τῶν Ἑλληνικῶν θεολογίῳ ἐκωτέθηκε. Hunc quin in-

P R Æ F A T I O.

intellexerit librum [in quo auctor se pro Theologo passim gerit, & queritur veterem ab Hesiodo Theologiam fuisse corruptam] suspicari potest nemo. Potest tamen Theodoretum testimonium aliquid roboris accipere à Nica (qui Etymologici magni auctor creditur;) is enim in V. Ζῶς eadem quæ supra Porphyrius περὶ ἀρχαῶν, ex hoc libro adfert; eorum verò auctorem asserit, Κορυδοῦτον ἐν τῷ περὶ Ἑλλητικῆς Θεολογίας.

Præter hunc libellum scripsit nonnulla alia Cornutus. φιλοσοφικὰ καὶ ῥητορικὰ tribuit ei Suidas; nescio an eadem intelligat Porphyrius qui in libello suo ad Categorias τέχνας ῥητορικὰς & γεωφωτὴν πρὸς Ἀδελφώδεον huic tribuit. Suspicor autem (nam cùm interciderit liber, res ad liquidum perducere nequit) opus id quod Athenodoro inscripsit, contra Aristotelis Categorias elaboratum fuisse; certè auctor est Simplicius [ex Porphyrio] in prolegomenis ad Aristotelis Categorias tum Athenodorum, tum Cornutum, è Stoa utrunque, contra Philosophum de eo argumento, infelicitè velitasse. Idem Simplicius docet Cornutum in dictionibus explicandis & distinguendis magnam partem sui Scripti insumpsisse. Videant igitur quibus est occasio, num is sit liber, qui jam in Bibliotheca Regis Gallorum unà cum Magistro de Atticis, sub Phurnuti nomine latitat.

Ærumnas Herculis Phurnuto tribunt codd. Vaticani & Veneti; eundem prænominè Polydeucem vocant, & de deorum naturâ commentatum fuisse asserunt. Erit igitur & hoc quoque opusculum Cornuto vendicandum; extat illud quidem Oxonii, sed sine scriptoris nomine, immediatèque præcedit in eodem volumine

Ad Lectorem

Cornutum hunc de diis. Nequeo autem jam affirmare idémne sit cum eo quem Allatius edidit. Interim Allatianus totus ferè habetur in Apollodoro & Scholiaste Homeri, ut meritò suspicari posset Leo, eum esse Johannis Pediafimi fœtum, qui adhuc in nonnullis Bibliothecis servari memoratur.

Denique, nè Te, L.B. rumpam, dicit Cornutus hujus operis p. 42, se aliquando in Hesiodum interpretationem editurum; quod & fecisse videbitur ei, qui animadvertet antiquorum illorum in Theogoniam Scholiorum primam ferè partem (nam video multa à recentiori manu in calce admisceri) cum hoc libello mirificè consentire: (antè eadem noemata, eundem μεταληπτικὸν τροπον, eadem loca aliquot (ut de Diacono superius notavi,) eandem quoque censuram de Hesiodo utrobique deprehendo. Scripsère, inquit Scholiastes, alii οἱ θεογονίας (poterat Orphea, Pherecydem, Antiphanem, Aristophanem, item Cleanthem & Timæum nominasse) ἢ ἴσως ἀληθέστερον τῷ Ἡσιόδῳ; hac possis conferre cum iis, quæ in hanc mentem noster scribit p. 43, ἀλλὰ τὸ μὲν Ἡσιόδῳ πελειότερα πολ' ἂν ἢ ἐξηγήσεις γένοιτο, τὰ μὲν τινα ὡς οἴμαι παρὰ τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῷ ἀφελήφοιτο, τὰ δ' ἡμιδικώτερον αὐτῷ θεωρεῖν.

L. Annæus Cornutus laudatur Charisio, Gellio, Servio, Macrobio ex iis quæ in Virgilium scripsit; nihil autem video, cur non idem haberi possit cum hoc nostro, quem in omni literaturâ nobilem fuisse ex Dione suprâ demonstravi. Et de Cornuto ista dicta sint, si vera; si falsa, (neque enim πῶνυ διευχερίζομαι) sint indicta.

P R Æ F A T I O.

De Sallustio paucis tecum, Lector, transigam. Ὁ Σαλλέστιος ἀπῆγε τὰς νεῦς ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας, ait de Suidas in v. ἀπῆγε. Simplicius quoque in Epiteto ejus meminit, εἰν γυμνάζεται τις πρὸς ἀλγέδνας, ἀνάγκη ζηλῶν τὸν ἐφ' ἡμῶν Σαλλέστιον, ἀνθενα πεπυρακτωμένον ἐπθέντα γυμνῶ τῷ μηρῷ καὶ φουσῶντα αὐτὸν, καὶ δοκιμάζοντα ἑαυτὸν μέχρι πόσε δύναται κατπεῖν. *Atque has addidi de eo observationes, quoniam inter testimonia non reperi; sed & Notas paucas, quoniam multa nimis concisè mihi visus est dixisse in suis Lucas Holstenius; collegi autem ex Jamblichō de Mysteriis, Syriano, & Damascio περὶ ἀρχῶν; quòd existimarem eos scriptores non volui omnium litteratorum manibus.*

Ocellus Lucanus & Timæus Locrus suâ antiquitate debent Tibi esse commendatissimi; nihilominus multorum suffragiis adjuti ad Te affectant aditum. Testimonia in Ocellum auxit, & meliori ordine disposuit Joan. Pearsonus, ὁ Δαυμάσιος, quo Viro majus nihil habet literatus orbis: ab ejusdem manu sunt, quæ jam primum Timæum cohonestant. Timonis Sillographi de Platone versus, prout apud Gellium lib. 3. c. 18, habentur, placuit obiter referre,

Καὶ σὺ Πλάτων καὶ γὰρ σε μαθητὴν ὁ πόδας ἔσχε,
Πολῶν δ' ἄργυριων ὀλίγῳ ἠλλάξαι βιβλον,
Ὅτ' οὐδ' ἀπὸ δ' ἰσχυρῶν Τιμαιογράφειν ἐδιδάχθης.
quamquam in primo non displiceat H. Stephani lectio,
----- καὶ γὰρ σε μαθητὰν πόδος ἔσχε.

Notæ quas vides in eum, sunt ex editione H. Stephani. Timæus major, occasione hujus scriptus, potes dubitare,

Ad Lectorem

bitare, illustrioremne an obscuriorem reddiderit. certè
dum dialogum suum κτννίζων κ̃ βοτρυχίζων, huic
 Locro lucem dare studuit Plato, in nonnullis locis
 simplicem & rectum scriptorem anili superstitione cor-
 rupt. Erat animus quadam huc, quod facile fieri pote-
 rat, applicuisse ex Jamblichō *περὶ ἡγνῆς μὲν μαθημα-
 τῶν*, Proclo, Syriano & Damascio, [qui quidem &
 ipsi in majorem Timæum commentati sunt, aliósq;
 ejusdem Commentatores Crantorem, Longinum, Nu-
 menium, Origenem, Porphyrium, Severum, Tau-
 rum sæpe multis verbis citant;] sed in aliud tempus re-
 jeci. Et hæc de scriptoribus nostris Physicis dixisse
 sufficiat.

*Inter Ethicos Demophilus, Demachares, & Secun-
 dus Lucæ Holstenii diligentia noti sunt; Sixtus Py-
 thagoricus Ruffini versione & Prologo; ex eo hæc ha-
 bes. Sixtum Pythagoricum in latinum verti; quem
 Sixtum Episcopum esse tradunt, qui apud nos in ur-
 be Romana Sixtus (f. Xystus) vocatur Episcopi &
 Martyris gloriâ decoratus. Hunc verò cùm legerit
 foror tua, ô Aproniane, inveniet tam brevem, ut
 videat singulis versibus ingentes explicari sensus, tam
 vehementem, ut versûs sententia ad totius possit vi-
 tæ perfectionem sufficere---& paulo post, Addidi &
 quædam religiosi parentis ad filium: sed breve to-
 tum, ut meritò omne opusculum, vel Enchiridion,
 Græcè, vel si Latinè, annulus appelletur. Fraudēs
 Ruffini in hoc Prologo statim vidit Hieronymus, se-
 riùs Augustinus & Pelagius; quâ de re videri pos-
 sit Philippus Labbe de scrip. Eccl. voce Ruffino &
 Sixto,*

P R Æ F A T I O.

Sixto. *Ex eodem Philippo discas Gelasium in decreto (modo Gelasii fuerit) hunc libellum inter apocryphos rejecisse. Liber Proverbiorum, qui ab Hæreticis conscriptus est, & Sancti Xysti nomine prænotatus est, apocryphus. de eo tamen Græci videntur aliud sensisse; certè Maximus, qui in Areopagitem scholia scripsit, Sextum hunc vocat Ecclesiasticum Philosophum. Sed nec in eo hæresin videtur animadvertisse Hieronymus, qui hoc solo criterio non esse Sixti Martyris opus contendit, quòd Christi nomen & Apostolorum omnino in eo reticeantur. Nec mirum; vixit enim harum γωνῶν author sub Julio Cæsare, & certè alius non est à Sextio illo Romano Philosopho, quem Plutarchus in Moraliibus laudat, (poterat autem Sextium Romanum faciliè vertere Rufinus in Sextum Romanum) laudat & Seneca, cùm alibi, tum Epist. Lix. Sextium, ecce, cùm maximè lego, virum acrem, Græcis verbis, Romanis moribus Philosophantem. Fuit ille Sextius Pythagoricus. Faciebat hoc Sextius, ut consummato die, cùm se ad nocturnam quietem recepisset, interrogaret animum suum: quod hodie malum tuum sanasti? cui vitio obstitisti? quâ parte melior es? Seneca de ira 3. c. 36. in quibus manifestò videas illum præcepti Pythagorici memorem τῇ ἀπέχεσθαι; τὴν δ' ἐπέξα, τὴν γὰρ θεὸν ἐκ ἐτελέειν; possit & ab abstinentia ab animalibus quam exercuit, idem ostendere. Sextium abstinuisse ait Seneca quòd existimaret bonæ valetudini contraria esse alimenta varia, & nostris aliena corporibus. Hanc suam opinionem, in his gnomis sic extulit, Falce animam verbo Dei, & corpus simplicibus cibis.*

Nec

• Ad Lectorem

Nec tamen hanc $\delta\mu\alpha\chi\eta\nu$ sibi imponebat Sextius, ac se illicitum, & omni modo infandum facinus, ut olim Pythagoras, patraturum se existimaret, si carnes gustaret. Dissimilis, inquit Seneca, utrique causa erat; Sextius; homini satis alimentorum citra sanguinem esse credebatur, & luxuriæ contrahendam esse materiam, crudelitatem vitandam; quæ quidem omnia breviter in his sententiis complectitur, ubi ait, Animantium omnium esus quidem in cibis indifferens; abstinere tamen rationabilius est.

S. Hieronymus in Epistola ad Ctesiphontem de hoc libello sic scribit; In quo, juxta dogma Pythagoricorum, qui hominem exæquant deo, & de ejus dicunt esse substantia, multa de perfectione dicuntur; similia apud Senecam delirat Sextius. Solebat, inquit, Sextius dicere Jovem plus non posse, quàm virum bonum. Noster autem, Quæcunque deus possidet, hæc & sapiens. Multa quoque alia videtur mihi Seneca ex eo hausisse in fine istius Epistolæ, & alibi, quorum hic habes manifesta vestigia; Et, ut paucis multa dicam, credo in $\gamma\omega\mu\alpha\tau\epsilon\gamma\gamma\epsilon$, quod tantopere affectat, ab hoc Sextio didicisse; imò totum hunc librum in suos descripsisse.

Ceterum ut de ipso libro, pauca addam; multa quæ hic leguntur Stobæus perpetuò Pythagoræ ipsi tribuit, eadem Maximus & Antonius Sexto. Atqui Pythagoras nihil scripsit; nec quidem Pythagorici, per aliquot secula; quoniam autem discipuli omnia ad Pythagoram referre (quemadmodum ad Mercurium sua quoque sacerdotes & Prophetæ Ægyptii) honoris & gratitudinis causâ solebant; evenit ut ea Pythagoræ

P R Æ F A T I O.

goræ nomen gerant, quæ ab alijs fuisse scripta. Certe Philolaus creditur *χρυσῶν ἐπι* composuisse, quæ nihilominus Pythagoræ vocabulum præferunt. Si quis autem diligenter attendat, pauca in iis versibus reperiet, quæ non in his gnomis habeantur, ut fecerit *ἰκταλογαδω* Sextius, quod alii versu. De utroque genere hoc *μεγρε-μικρῶ* (sed & Pythagoræ *ἱεροῦ λόγῳ* & tum prosâ, tum versu legebatur) vide Jambl. lib. 2. de sect. Pyth. cap. 2 & 3. Illud quoque moneo, magnam horum proverbiorum partem in Demophilo nostro comparere, nec desperem totum pænè hoc opusculum iterum ex iis quos annotavi, & S. Nilo, posse redintegrari.

Quæ sint ea quæ, more suo, Ruffinus addiderit, nescio; puto autem esse, quæ fidem tantopere prædicant & verbum Dei, quod erat in Sextio *λόγος* tantū i. e. ratio. Sed & alia manifestò ex sacrâ paginâ huc venêre; multa his posita, malè versa plurima, omissa nonnulla, inversa alia, ut satis clarè docet antiqua Simphoriani Champerii editio, [nam quæ jam prodit, desumitur ex Bibl. P P. Rhenaniam non vidi:] exhibet ea sententiam hanc, Libertatem arbitrii sui permisit hominibus Deus, ut purè & sine peccato viventes, deo similes fiant; agnoscit quoque Augustinus & Pelagius, in hac editione frustra quæres. Idem Champerius duas quasi partes in hoc libro distinxit, quarum posterior incipit p. 5, his verbis, Fides actus tuos omnes præcedat: quod & hîc factum oportuit; nam Hieronymus quoque istius divisionis meminit, contra Jovinianum, ubi de hoc opere verba facit.

Libet hîc testimonii loco, Senecæ judicium de Sextii libro adferre, ut videas Ruffinum de eodem opere judicasse

Ad Lectorem

dicâsse eodem modo, quid ni addam, ex eodem Senecâ. Lectus est deinde liber 2. Sexti patris, magni si quid mihi credis, viri, & licet negent, Stoici. Quantum in illo, Dii boni, vigoris? quantum animi? cùm legeris Sextium, dices: vivit, viget, liber est, supra hominem est. Dimittit me plenum ingentis fiducia; verba sunt Senecæ Epist. 64. Plura autem olim legit in Sextio Seneca, imò, ut apparet conferenti, etiam Stobæus & Maximus, aliique, quam nos hodie; si qua tamen Rufino fides, non multa desiderari videntur.

De notis quas Theophrasti Characteribus subjunxi, hoc tantum; vix qui vi pro meis agnoscere, adeò malè eas (ut & alia nonnulla) operæ typographicæ, me longè absente, mulctaverant.

Habes denique Pythagorica Fragmenta. vidère ea quidem jam sapiùs lucem, transfusa in plures, credo, formas, quàm ipsius Pythagoræ anima. Ex iis alia nunc primò latinè versa, alia autem notis illustrata debes Joanni North, V.C. qui generis sui claritudinem (quæ certè magna est) virtute & eruditione exæquat.

In his omnibus excudendis vulgata antehac exemplaria pressè secuti sumus; Menda in textu, excepto uno & alio minoris momenti, dereliquimus; codicum quoq; MSS. deliria non dissimulavimus: nam in his expediendis Tu fortè L. feliciùs versaberis. Ad Palæphatum recensendum libros scriptos quinque adscivi. Primus mihi ad manum erat, in Bibliotheca Coll. S. Trinitatis Cantabrigiæ, (unde & eum quoq; deprompsi, quo usus sum in Theophrasto) illum codicem significavi his literis, Cant. Trium Oxoniensium variantes Lectiones ad me misit

P R Æ F A T I O.

misit vir omni eruditione & humanitate excellens Ed. Bernardus, Coll. D. Joan. Ox. Socius; literis α, ε, γ, hos distinxi. Ex Tollii Annotationibus quintum habes; is erat descriptus ex Bibliotheca Arundeliana, Londini; nobis Arun. & Lond. brevitatis gr. appellatur.

Cornutus spissius nobis negotium facessebat, πολλοῖς ἐλκεσι βρώων. Suppetias venēre hīc tres codd. Oxonienses calamo exarati, quorum mihi copiam fecit eruditus & amicissimus vir Th. Hyde, Bibliothecarius Bodlejanus. Ex iis nonnullas ipse emendationes excerpseram, alias (partem longē maximam) & cap. ultimi fragmentum hactenus desideratum idem semper mihi colendus Bernardus suppeditavit. Lil. Gyraldus in Syntagmatibus infinitos locos in hoc scriptore ex veteri cod. sanārat; eos quoque huc adduximus. Cæpi versionem Clauseri refingere, sed abstinui statim; probas, inquis? itā quidem, ut existimem eam unā tantum liturā opus habere. Velarius item se & Cornutum eādē operā traduxit. Aliam interpretationem concinnare non licuit per operas Typographicas, quibus quotidianum pensum, conscribendis istis Annotationibus, soluturum me receperam. Vale L. Candide.

Tho. Gale.

TESTI-

E R R A T A

Accentus, litera, puncta minutiora saepe elapsa sunt.

IN *Præfat.* lege *Democrates*. In *tit. Palaph.* lege *Ἰσοειῶν*. In *tit. Phurn.* lege *Phurnuti*, non *Pornuti*. p. 7, deest n. 10 ante *ἀστυ*. *ibid.* lege *ἡμισα*. 14, *ἀρῶν*. 33, *Drusium*. 35, *Phæn.* 36, *conscr.* 49, *κρυφαῖος*. 74, *חנור*. 87, V, pro IV. P. 102, *ἀρχαίαν*.

TESTIMONIA VETERUM

DE PALÆRHATO

ΠΕΡΙ 'ΑΠΙΣΤΩΝ.

Theo Sophista Capite πει 'Ανασκόνης.

Καὶ Παλαίφατος τῷ Περειπατητικῷ ἔστιν ὅλον βιβλίον περὶ ἀπίστων, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται.

Plutarchus Sympoticon lib. xxvii.

Καινὸς γάρ ἔστιν ἐπὶ Παλαίφατος.

Athenæus lib. xv.

Ἰδὲ καινὸς ἔτος ἐστὶ Παλαίφατος.

Eustathius in Iliados α.

Ὅτι ὃ ἐξήνοντο οἱ ἵπποκύνταροι καὶ ἡναιῶοι καὶ δεξιοὶ κελαίην, καὶ ὅτι λησεικῶς ἔζων, καὶ ἡ τοῦ Παλαίφατος ἰσοεία ἡσίοι.

Idem in Iliad. κ.

Παλαίφατος ὃ μέμνηται καὶ Ἀθώαιος, ἔνθα μαγείρε σοφιστὴς καὶ τῷ οἰκίᾳ τέχνῳ ἀποσεμνέντος, ἔφη τὸ, καινὸς ἐπὶ Παλαίφατος. ὃ καὶ παρεμυμάζεσθαι τὸ πιδανολογῶντας τὰ μὴ οἶά τε ὄντα προσχρῶν ἔχειν.

Idem in Odyssæ λ.

Ὀυκίμια δὲ καὶ ἐν τῇ ἰσορήσαντος, ὅτι Σφίγξ γυνὴ τις ἦν εἰδωλῆς περὶ τῆς Βοιωτίας, λησεικὴ καὶ φονία, ὡς Παλαίφατος δοκεῖ.

Suidas.

Παλαίφατος. Πάριος ἢ Πειανδῆς, μερονὸς καὶ Ἀρταξέρξην, ἁπλῶν βιβλία ἐ. τινὲς δὲ ταῦτα εἰς τὸν Ἀθώαιον ἀναφέρουσι, καὶ ἄλλω καὶ ἑτέρῳ ἔγραψε.

Isaac. Tzerzes in Lycophronem.

Παλαίφατος ὃ ὁ Σπωϊκὸς, ψυχρῶς μὲν, ὅμως καὶ ἀλληγορικῶς, ὁδόντας

ὁδόντας ἔχεν ἑλεφάντων τὸν κάτμον λέγει, ἑλθόντα ἐξ φοι-
νίκης, καὶ τέτες διασπείροντα συμμαχίαν χεῖν καὶ τὸ ἀδελφεῖ
αὐτῶ.

Ioan. Tzetzes Chil. i, Hist. xx.

Ὁ δὲ σοφὸς Παλαίφατ, ἀνὴρ ἐκ Πειραιῆς,
Ἀλληγορεῖ τεμμάχιον, ἢ μέρθ τεμμάχιον, &c.

Idem Chil. ii, Histor. xlvii.

Οἶμαι δὲ καὶ Παλαίφατ ἐτθ αὐτὸ διδάσκει,
Τὼ ἐκτομῶ τῆς Δήμητρ θὸ λέγει δὲ τὸ ἄλλως,
Ἦνθ ἡμεῖς εἰρήκειμεν περὶ κτημάτων ἐθ).

Ibidem Histor. lxi.

Τέτο τὸ ἀλληγορημα, τέκνον ἐμὸν, μοὶ δοκεῖ.
Οἶμαι τὸ Παλαίφατ δὲ τὸ Στωϊκῶ πυγχανε.
Κάλλισεν ὄν, καὶ σαφῶν.

Idem Chil. vii, Hist. xcix.

Χρὴ κενταυρὸς τὸ λοιπὸν, μηδὲ κενταυρὸς λέγειν,
Παλαίφατε σοφώτατε. τὸ Παλαίφατε ταῦτα.

Apostolius Centuria ii.

Ὁ δὲ Παλαίφατ περὶ Ἀμαλθείας ἔτω φησί, ὅτι Ἡρακλῆς
ἔκτομῶν καὶ Βοιωπῶν, &c.

Virgilius in Ciri.

Infamem tali meritis rumore fuisse,
Docta Palaphatiâ testatur voce papyrus.

Hieronymus in Chronico Eusebiano ad annum dclxxx.

Secundum quorundam opinionem, hac aetate Phrixus cum Hella so-
rore fugiens insidias novercales, visus est per mare vehi ab Ariete vel-
leris arietis. Fuit autem ei navis parata fugienti, cuius insigne arietis
erat. Porro Palaphatus affirmat, Arietem vocatum nutritorem ejus,
per quem liberatus fuit.

Idem ad annum dclxxv.

Pegasus equus velocissimus cuiusdam mulieris fuit, sive, ut Pala-
phatus affirmat, Bellerophontis navis fuit.

Idem

Idem ad annum DCCXCV.

Ea quæ de Sparti memorantur, quos Palæphatus scribit, quum proximarum essent regionum, adversus Cadmum subito extitisse, & propter repentinos, quasi de terra contractus, & ex omni parte confusus, SPARTOS vocatos, tunc gesta sunt.

Idem ad annum DCCXXXVI.

Ea, quæ de Dædalo fabula feruntur, qui visus est simulacra fecisse moventia. Primus enim omnium pedes statuarum à se invicem separavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat. Nec non quomodo cum filio Icaro Minœm navi fugerit, & propter investigabilem fugam avolasse penitus æstimatus sit.

Idem ad annum DCCCLVI.

Sphingam verò scribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum resistisse.

Idem ad annum DCCCLXXII.

Bellum Lapitharum, & Centaurorum sub hoc tempore: quos scribit Palæphatus libro de Incredibilibus nobiles fuisse equites Thessalorum.

Idem ad annum DCCCXLIi.

Ea, quæ de Ulyssæ fabula ferant, quomodo trieri Tyrrenorum Scyllam fugerit spoliare hospites solitam. Scribit Palæphatus Incredibilium libro primo. Sirenas quoque fuisse meretrices, quæ decerpunt navigantes.

Orosius Lib. i. CAP. XIII.

Sed Thessalos Palæphatus in libro primo Incredibilium prodit, ipsos à Lapithis creditos diisquæ fuisse Centauros, eò quod discurrentes in bella equites, veluti unum corpus equorum & hominum viderentur.

DE PALÆPHATIS,

Ex Libro Illustris Viri,

GERARDI JOANNIS VOSSII de
Historicis Græcis, alterâ parte auctiore nunc pro-
pediem lucem visuro.

Palaphatus, grammaticus Ægyptius, vel juxta alios, Atheniensis, *ἡ γὰρ ἐστὶν ἱστῶν*, Suida teste. Ex quo etiam edidisse cog-
noscimus Ægyptiam philosophiam, & argumenta in Simonidem, &
μυθικὸν librum unum, & *ἀντίκω* ἢ *μυθικός ἐνυμῖον*. Quorum
postrema duo idem poterant volumen credi; nisi aperte distingueret Sui-
das. Præterea Troica (quorum præter alios meminere Stephanus in
Χαερμῶτος, & Suidas in *Μακρόβιος*) à nonnullis grammatici hu-
jus esse credebantur. Compluribus id opus libris constitisse, indicat,
quod Harpocration in *Δυσταλὺς* laudet Palaphatam ἐν *ᾠγῶ* *Τροί-
κῶν*; atque idem in *Μακρόβιος* citet ἐν *ἑξήκω* *Τροίκῶν*. Alii
alterius esse existimârunt. Incerta eò res est, quia quatuor fuere Pa-
laphati. Unus erat poëta epicus Atheniensis: alter Parius, vel Pri-
enensis: tertius historicus Abydenus: quartus grammaticus iste Ægyp-
tius, vel Atheniensis. Trium priorum ætas à Suida indicatur. Nam
Atheniensem ἐποποιὸν supparem fuisse Phemonœ ait, vel fortasse ei-
am antiquiorem: Parium vel Priæensem refert ad tempora Artaxer-
xis: Abydenum ad ætatem Alexandri Magni: quarti autem tempus ig-
noratur. Ex quatuor istis primus in considerationem non venit hoc lo-
co. Quod si quis nôsse volet, quæ carmine scripserit, adeat Suidam.
De tertio autem, Abydeno nempe historico actum nobis lib. 1. cap. 11.
Supersunt secundus, quartusque: quorum ille Parius, aut Priæen-
sis; hic Ægyptius, vel Atheniensis fuisse dicitur à Suida. Priori
tribuit quinque libros *ᾠγῶν*; sed addit, à quibusdam eos adscribi
Palaphato Atheniensi; ac hunc quoque illud argumentum tractasse.
Verum cum postea refert, quæ scripserit Atheniensis Palaphatus, non
nominat libros *ᾠγῶν*, sed *ἀντίκω* ἢ *μυθικός ἐνυμῖον*. Existat ho-
dieque Palaphati operis fragmentum; quo poëtica fabule explicantur.
Id Parii Palaphati arbitrantur Calius Rhodiginus lib. xxx. Antiq.
Lect. cap. xxxiv, & Lilius Gyraldus dial. 11. historia Poët. Quam
& sententiam ipsi primitus secuti fuimus: sed postea mutavimus. Monis

Theo

Theo in Progymnasmatibus capite δὲ ἀνασχόντι, καὶ κατασχόντι; ubi hunc in modum loquitur: Παλαφάτω πρὸς περὶ πατητικῶν ὅτιν ὅλον βιβλίον δὲ τῶν ἀπὸ τῶν ἐπιγραφομένων. Ad similitudinem insc. ipsi autor librum, quem habemus. Siquidem illum eo pacto orditur: τοῖς δὲ ἀπὸ τῶν συγγενέσσι. In Theonis autem verbis considerandum, quod ἀπὸ τῶν scriptorem appellet Philosophum Peripateticum. Imò & Ioannes Tzetzes, qui sapius citat Palaphati Μυθολογία, nunc eum vocet φιλοσοφόν Στωϊκόν, ut Chil. ix. Histor. CCIXXIII. nunc ἀπὸ τῶν περὶ πατῶν, ut Chil. i. Histor. xx. Quorum si alterutrum verum sit; diversus fuerit à Pario illo, sive Prieniensi, qui sub Artaxerxe vixit. Nam Zeno, Stoica sectæ conditor, demum floruit everso jam Persarum imperio ab Alexandro Magno; imò Rege hoc jam extincto, & successoribus ejus inter se de imperio decertantibus. Nec Parius ille Peripateticus rectè dicatur; cum appellatio ea conveniat nulli, qui Aristotele ipso antiquior sit. Sic igitur statuo, si Palaphatus, quem habemus, est unus ex illis Suida memoratis, esse illum incertæ ætatis, Ægyptium, sive Atheniensem; quem & ipsum δὲ ἀπὸ τῶν tractasse, ibidem dicitur. Tantum metuo, nè Suidas nobis duos confundat Palaphatos; quorum unus fuerit Ægyptius, alter Atheniensis, unus grammaticus, alter Philosophus. Nam scriptor ille Suida vocatur Grammaticus; Theoni philosophus Peripateticus; Tzetze nunc Peripateticus, nunc Stoicus; ut vidimus. Cum autem Tzetze sibi parum constet; & Theo longè sit antiquior: potius peripateticum fuisse censeo. Et si Josephus Scaliger, in poemate, quod Ciri inscribitur, Stoicum & ipse nuncupet: nempe à Tzetze, ut puto, deceptus. Palaphati ejus libri περὶ ἀπὸ τῶν, de quo diximus, meminit quoque Virgilius, sive alius, in Ciri:

Infamem tali meritò rumore fuisse,

Docta Palaphatiā testatur voce papyrus.

Priorem sic versum rescripsi, Paulum Leopardum secutus, Lib. x. Miscell. cap. xxiv. Ubi in vulgatis perperam est meritum more. Possentiori versu retineo scripturam vulgarem; licet minimè me fugiat, non Georgium Fabricium modò, sed Josephum quoque Scaligerum, p o papyrus reponere Pachynus. Mentio ejus præterea est apud Probum in III Georgicon; Eusebium in Chronicis ad numerum ΙΟCCIVII, ubi de Tyndari libris, & alibi; Orosium lib. i. cap. xiii.

[The text on this page is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a multi-paragraph document.]

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ

ΓΕΡΓ

ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

PALÆPHATI

DE

INCREDIBILIBUS

HISTORIIS.

CANTABRIGIÆ,

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiae Typographi,
Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

ΠΑΛΑΙΟΤΟ

ΕΡΕΤ

ΑΠΥΣΤΩΝ

ΕΡΕΤ

ΡΑΛΕΡΗΑΤ

DE

INCREDIBILIBUS

HISTORIIS

ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ.

ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ. ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ. ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ

PALÆPHATI

[1.] ΠΕΡΙ

DE

ΑΠΊΣΤΩΝ IN CREDIBILIBUS

ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

HISTORIIS.

ΕΑΔΕ [2.] καὶ ἀπίστων
συγγράμματα. [3.]
ἧν ἀνθρώπων οἱ
μὲν γὰρ πείθονται
πᾶσι τοῖς λεγο-

μένοις, ὡς ἀνομήλητοι σοφίας,
καὶ ἐπιστήμης. οἱ δὲ πυκνότεροι
τὸ φέρον, καὶ πολυπράγμονες,
ἐπιστάται τὸ παραπλανᾶν [4.] μηδὲν
γίνεσθαι τέτων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ
ἡμεῖς πάντα τὰ λεγόμενα.

[5.] καὶ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγγύοντο,

ΕΑΔΕ [2.] καὶ ἀπίστων
συγγράμματα. [3.]
ἧν ἀνθρώπων οἱ
μὲν γὰρ πείθονται
πᾶσι τοῖς λεγο-

μένοις, ὡς ἀνομήλητοι σοφίας,
καὶ ἐπιστήμης. οἱ δὲ πυκνότεροι
τὸ φέρον, καὶ πολυπράγμονες,
ἐπιστάται τὸ παραπλανᾶν [4.] μηδὲν
γίνεσθαι τέτων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ
ἡμεῖς πάντα τὰ λεγόμενα.
Si enim solo nomine contigissent,

[4.] Titulus hujus libri valde incertus. Theo forchista. Suidas, & Hieron. in Chron. Eusebi. videntur legisse καὶ ἧν ἀπίστων. Sic Heraclitus, & Anonymus [quem damus] suos libb. inscripsere. Impressi habent καὶ ἧν ἀπίστων ἱστοριῶν. Sic Apollonides. καὶ ἧν κατεπιστῶν [in Ammonio MSo. ἱστοριῶν.] & Myrsilus Lesbios καὶ ἧν παραδιδόναι ἱστοριῶν, scri. sic. Codd. Cant. & Ox. γ. ἐκ ἧν τῶ Παλαιῶν καὶ ἧν ἱστοριῶν. Editio Basil. καὶ μύθων, Suidas μυθικῶν, Tzetzes μυθολογικῶν libb. huic tribuunt.

[5.] Prophe & in S. S. Timæus Locrus, Ocellus, Alcmeon Crotoniates apud Laërtium, Herodotus, Thucydides, Sufarian apud Diomedem (quem corriges ex Stobzo, & Dionysio Thrace MSo.) sic ferè exordiantur. Vide Meursium in Epist. Beslarionis.

[3.] Cod. Ox. α. 1. ἐνδοξῶν γὰρ οἱ μὲν ἐμπειροτέροι πείθονται π. τοῖς—
ρεσέ.

[4.] παραπλανᾶν, γίνεσθαι τι τέτων. Ox. α.

[5.] καὶ γὰρ—Ox. α. & Arun. & γὰρ ὀνόματα μόνον ὑπῆρξαι, λόγῳ δὲ καὶ αὐ-
τῶν εἰδῆς. Tollius pro & ponit εἰ--forte, λόγῳ μὲν π. α. & ὑπῆρξαι αὐ-

λόγῳ.

λόγῳ ὃ πρὶ αὐτῶν ἐδείκνυτο ἢ ἤρξεν. ἀλλὰ πρῶτον [6.] τὰ ἔργα, εἰδ' ἔτις ὁ λόγῳ, ὁ πρὶ αὐτῶν. ὅσα ὃ εἶδεν καὶ μορφάει εἰσι λεγόμενοι, καὶ γυρόμενοι τότε· αἱ νῦν, ἐκ εἰσῶ, τὰ ποιαῦτα ἐκ ἐγρέτο. [7.] εἰ γὰρ τότε, καὶ ἄλλοτε ἐγρέτο, καὶ νῦν τε γίνεται, καὶ αὐτὸς ἔσται. αἱ δὲ ὃ ἐγὰρ ἐπαίνῳ πρὸς [8.] συγγραφέας Μελίσιον, καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον, [9.] ἐν ἀρχῇ λέγοντας ἔστιν ἃ ἐγρέτο, καὶ νῦν ἔσται. [10.] γυρόμενα δὲ πινυ· οἱ ποιηταί, καὶ λογιγράφοι παρέτευσαν εἰς τὸ ἀπιστότερον, καὶ θαυμάσιώτερον, ὅτι θαυμάζειν ἐνεκα πρὸς ἀνθρώπους. ἐγὼ δὲ γινώσκω, ὅτι ἐδύναται τὰ ποιαῦτα εἶναι, οἷα καὶ λέγεται. ὅτι ὃ καὶ δειλὴν, ὅτι εἰ μὴ ἐγρέτο, ἐκ ἀν ἐλέγτο. [11.] ἀπελθὼν δὲ καὶ πλείστας χώρας, ἐπωδανόμην ἐν πρεσβυτέρων, ὡς ἀκούειν πρὶ ἐκείνῃ αὐτῶν. συγγραφεὺς δὲ, ἃ ἐπωδόμην πρὶ αὐτῶν. καὶ τὰ χωρία αὐτὸς εἶδον, ὡς ἔστιν ἔκαστον ἔχον. καὶ γέγραφα τὰυτά, ἐκ οἷα ἡμετέρω, ἀλλ' αὐτὸς ἐπελθὼν, καὶ ἱστορήσας.

sermo super his existeret nullus. Sed primum opera, deinde sermo ejusmodi, qualis est de iis. Cujusmodi autem species, & formæ narratur, fuerunt tum quoque. Quæ nunc non existant, eadem neque fuerunt. Si tunc enim, & alio tempore acciderunt; & jam fiunt, atque erunt deinceps. Ego verò semper laudo scriptores Melissum, & Lamiscum Samium, ætuentes, quæ in rerum primordio nata sunt, etiam nunc fore. Facta autem quædam poetæ, & fabulatores, ad incredibilia, & miranda magis perverterunt, ejus ergo, ut homines obstupescerent. Equidem senio, talia minimè esse posse, qualia circumferuntur. Hoc autem collegi, quod si minùs facta essent, non item narrarentur. Ingressus verò & plurima loca, ex senioribus sum sciscitatus, quomodo de unoquoque illorum inaudivissent. Conscribo autem, quæ de iis intellexi. Et loca ipse vidi, ut quisque haberet; & consignavi hæc, non qualia vulgò narrantur; sed quemadmodum ipse ingressus, omnia cognovi.

[6.] πρῶτον ἰσχυρίτο τὸ ἔργον.

[7.] αἱ γὰρ ποτε καὶ

[8.] συγγραφεὺς hic laxè sumitur pro quovis scriptore. Voss. Hist. Gr.

[9.] ἐν ἀρχῇ—Atun. ἔστιν ἃ, καὶ ἰσχυρίτο, καὶ νῦν ἔσται. Voss. in Hist. Gr. ἔστιν ἃ ἰσχυρίτο καὶ ἔσται, fortè, ἔστιν ἃ ἰσχυρίτο, καὶ ἦν, καὶ ἔσται, vel, ἐν ἀρχῇ, λέγοντας, ἔστιν ἰσχυρίτο, καὶ ἦν, καὶ ἔσται. Vide cap. Eccl. 1. V. Antiquorum temporum non alia ratio fuit, quam nunc est; quod ergo tunc non fit, nec olim fuit. Voss.

[10.] γυρόμενα δὲ πινῶν οἱ ποιητικοὶ λογιγράφοι — Ox. β. οἱ π. λόγος. Ox. α.

[11.] ἐπελθὼν δὲ — Mox, χωρία αὐτῶν — Oxon. uterque, V. Artemid. proæm.

* ΠΕΡΙ

KENTAYPΩN.

DE

CENTAURIS.

Κένταυροι ὡς θηρία ἐχούον-
το, καὶ ἵππων μὲν εἶχον
ἐλὼν τῷ ἰδέαν, πλὴν τῆς [1.]
κεφαλῆς. εἰ πῶς ἐν πεδίῳ τοι-
στον ἡνέδου θηρίον, [2.] ἀν-
θρώποις πεπιδυκέν. [3.] ἔτε γὰρ
ἐν οὖσις σύμφωνον ἵππου καὶ ἀν-
θρώπου, ἔτε ἡ τεροφὴ ὁμοία, ἔτε
διὰ σχηματὸς καὶ φάρυγγος ἀν-
θρώπου δυνατὸν ἵππου τεροφῶν
διελθεῖν. εἰ δὲ τοιαύτη ἰδέα τότε
ἦν, καὶ νῦν [4.] ὑπερῆκε. τὸ δὲ
ἀληθὲς ἔχει ὁ δὲ. Ἰξίωνος
βασιλέως ὄντος Θεσσαλίας, ἐν
τῷ Πηλῷ ὄρει ἀπὸ χειρὸς ταύ-
ρων ἀγέλη, [5.] καὶ τὰ λοιπὰ
τῶν ὄρων ἀβάτα ἐποίησεν. εἰς γὰρ
τὰ οἰκόμενα καπνόντες οἱ ταύ-
ροι, ἔστινον τὰ δένδρεα, καὶ τοὺς
κάρπους, καὶ τὰ ὑποζύγια διέ-

Centaurs feræ fuerunt, & ad
equorum modum totam for-
mam habuere, excepto capite. Si
quis itaque persuasum habeat, e-
jusmodi bestiam fuisse, impossi-
bilibus credidit. Neque enim
natura equi, hominisque, in-
ter se convenit; neque alimen-
tum simile; neque per os, &
guttur humanum, equi nutri-
mentum potest descendere. Si
autem forma talis tum tem-
poris extitisset, etiam nunc su-
peresset. At rei veritas ita
habet. Ixione Thessaliæ rege,
in monte Pelio furore cor-
reptum est taurorum agmen,
ac quicquid montium reliquum
erat, inaccessible reddidit. Tau-
ri enim in loca culta discen-
dentes, arbores concutiebant,
ac fructus, jumentis simul noxii.

* Ox. & Lond. titulum cum initio capituli conjungunt, sic, Περὶ Κένταυρων
φασιν ὡς θ. quod & alibi fit.

[1.] Post κεφαλῆς, Ox. α. & Arun. addunt ταύτω δὲ ἀνθρώπου.

[2.] ἀδυνάτων πεπιδυκέν. Ox. α. ἐν ἀδυνάτοις Ox. γ. & Cantab. V. Salmuth
in Panc. p. 226.

[3.] ἔτε γὰρ ἄλλως αἱ οὖσις σύμφωναι—Ox. α.—& Arun. pro τεροφῶν, Aposto-
lius legit μορφή—quod placet Pantino, & Tollo contra vgeres codd. V.
Galen. de usu part. lib. 30.

[4.] καὶ νῦν ὑπερῆκε—Cant. ὑπ. ἀν. Ox. α. & β.

[5.] ἡ περὶ τ. Mox ἐσίνοντο τὰ—&, τὸν κάρποι—Ox. α. & β.—συμφέρον
Ox. & Arun. ἔφθηνον, Cant.

φθίονον.

φθειρεν. ἐκήρυξεν ἔν ὃ Ἰξίων
ὡς [6.] εἴ τις ἔν ἔλοιτο τῶν
ταύρων, τέτρω† δὲ χρημά-
τα πάμπολλα. νεανίσκῳ δὲ π-
νες ἐκ τῆς ὑπορείας ἐκ κόμης
πυλὸς χαλκιδῶν Νεφέλης, ὅπ-
νοῦσιν ἵππους κέλιντας διδάξει.
πρῶταρον γὰρ ἐκ ἠπίσαντο ἐφ'
ἵππων ὀχέειν, ἀλλὰ μόνον
[7.] ἄρμασιν ἐχρῶντο. ἔτω δ'
[1.] ἀναβαίνοντες τὰς κέλιντας
ἡλαυνον ἐφ' οἷ ταῦροι ἦσαν.
καὶ ἐπισβάλλοντες τῇ ἀγέλῃ, ἡ-
κόντιζον. καὶ ὅτε μὲν ἐδωκόντο
ὑπὸ τῶν ταύρων, [2.] ἀπερῶρον
οἱ νεανίσκῳ ποδωκέσθαι γὰρ ἡ-
σαν οἱ ἵπποι. ὅτε δ' ἔστησαν οἱ
ταῦροι, ὑποσφύροντες ἡκόντι-
ζον. καὶ τῶν τὸν τροπὸν ἀνεί-
λον αὐτάς. καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐν-
τεῦθεν ἔλαβον οἱ κένταυροι,
ὅτι τὰς ταύρας κατέκνεντον.
[3.] ἔπειτα γὰρ περὶ ταύρας τοῖς
κένταυροις. ἀλλ' ἵππων καὶ ἀν-
δρὸς ἰδέα ὄντιν ἀπὸ τῆς ἐργ-
λαβόντες γέν οἱ κένταυροι πα-
ρὰ Ἰξίον χρημάτα, καὶ γυν-
ειῶντες ὅπ τῇ πράξει, καὶ πᾶ-
σι φάνοι, καὶ πολλὰ κακὰ

Proclamari itaque jussit Ixion, si
quis hos tauros sustulisset, illi in-
gentem pecuniae vim dandam;
Juvenes autem quidem ex pede
montis, & pado dīsto Nephelē,
equos conducere celetes ex-
cogitârunt. Nescivere enim pri-
us equis vehi; sed curribus solum
utebantur. Itâ quidem, celetes
adscendentes, ferebantur in tau-
ros, & factâ in gregem incur-
sione, jaculis illum feriebant.
Atque ubi insequerentur tauri,
aufugere juvenes, erant enim
qui velociores. Tauris verò con-
sistentibus, conversi de nullo
immittebant. Atque hoc pado
interemerunt illos; & nomen
quidem exinde acceperunt Cen-
tauri; quod tauros stimulis ex-
agitâssent. Nihil enim equi Cen-
tauris inest; sed ab hoc opere
figura equi, hominisque proven-
nit. Accipientes itaque Centau-
ri ab Ixione pecuniam, ob
commissum facinus, & divitias, au-
roganter gloriantes, contumeliosi
existere, & superbi, ac plurima
mala perpetrârunt; etiam contra
πλάττω, ὑβρίζαι ὑπῆρχον, καὶ
εἰργάζοντο, καὶ δὴ καὶ κατ

[6.] εἴ τις ἀνέλοι—δῶταιν χρ. πολλά. Ox. α, & β.

[7.] μόνον αὐτοῖς ἐχρῶντο κατὰ τὰ ἄρματα. Ox. β. negit hoc Tzetzes in
Chil. Virgil. & Plin. 7. Lapithis tribuunt, quod hic centauris.

[1.] Apostol. & codd. omnes, ἀναβαίνοντες. mox, ἐν τῇ ἀγέλῃ—Apost. &
Cantabre.

[2.] ὑπέρουον—ποκ, εἰσίσταν—ε, ἡκόντιζον αὐτάς. dein, μετὰ τοῖς δὲ τρι-
πύ—Ox. α, β. V. Serv. ad Virg. Geor. 3.

[3.] Post ταύρας αὐτῶν. codd. Ox. ε γ δ' ἀπὸ τῆς ἰδέας τῶν ταύρων. καὶ ἐν γὰρ πε-
ρὶ τῶν ἵππων τοῖς κένταυροις, ἀλλ' ἵππων καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ὄντιν. ἀπὸ τῆς ἐργ-
λαβῆς ἔλαβον. Παρὰ τὴν Ἰξίον δ' ἡ λαβόντες χρημάτα ὑπῆρχον ὑ-
περφάνοι κ.—Codd. Ox. deest ὑβρίζαι,

αὐτῷ τῷ Ἰξίοντι, ὃς ὥκει πῶ
 τῷ καλεμύλῳ Λάριαν πλιν.
 οἱ δὲ τότε τῷ τὸ χεῖρον οἰ-
 κῶντες, Λαπίθαι ἐκαλεῦντο κα-
 λεμύλῳι. οἱ δὲ κένταυροι δὲ
 τῷ Λαπίθων ἐπὶ Δοῖνῳ, με-
 θυσθέντες ἀρπάξουσιν τὰς γυναῖ-
 κας αὐτῶν, καὶ ἀναβιβάσαντες
 ἐπὶ τὰς ἵππους αὐτὰς, ὄχοντο
 ὁδόντες εἰς [4.] πῶ οἰκίαν,
 ἰδὲν ὁρμῶντο. ἐπολέμουν οὖν
 ταῖς Λαπίθαις, καὶ καταβαίνον-
 τες διὰ νυκτὸς εἰς τὰ πεδία,
 ἰσχυρὰ ἐποίουν· ἡμέρας δὲ χυο-
 μήναι· ἀρπάζοντες ἀπὸ τρεχόν-
 τας τὰ θῆρ. ἔτι δὲ ἀπορρο-
 φῶν αὐτῶν, ἵππων [5.] ἕραι,
 καὶ ἀνδράπων κεφαλὰς μόνον ἐ-
 βάλλοντο. ξένῳ δὲ ὁρῶντες
 θάλα, ἔλεγον· οἱ κένταυροι ἡ-
 μάς κατὰ τρέχοντες ἐν Νεφέλῃς,
 πολλὰ κακὰ ἐργάζονται. ἀπὸ
 δὲ ταύτης [6.] τῆς ἰδέας τῷ
 λόγῳ, ὁ μὲν δὲ ἀπίστως ἐπλά-
 σεν, ὡς ἐν τῇ Νεφέλῃς ἵπ-
 ποι τε καὶ ἀνὴρ ἐγγυήθη ἐν
 τῷ θῆρι.

ipsum Ixionem, urbem nunc La-
 rissam nuncupatam habitantem.
 Qui eâ tempestate regionem il-
 lam incolebant, Lapithæ voca-
 bantur. Centauri autem ad con-
 vivium à Lapithis invitati, ubi
 vino incaluere, rapuerunt illo-
 rum mulieres; quibus in equos
 injectis, fugientes unde, prodie-
 rant, domum se receperunt. Sus-
 cepto igitur cum Lapithis bel-
 lo, de nocte in loca plana pro-
 cedentes, insidias illis struebant;
 & simul ac illuxisset, montes
 repetebant populabundi. Sic ve-
 rò illis abeuntibus, equorum
 caudæ, & virorum capita so-
 lum apparuere; ac spectacul-
 um videntes inusitatum, di-
 cere homines: Centauri ex Ne-
 phele proruentes multis nos
 malis afficiunt. Ab hac uti-
 que loquendi formâ, conficta
 incredibilis fabula est, quo-
 modo ex Nephelle homo simul,
 & equus, in monte esset pro-
 genitus.

[4.] ἰδὲν, ἐπὶ δὲ θῆρι ὁρμῶνται ἵπποι. mox καταβαίνοντες μὴ—Ox. α, β.

[5.] ἕραι, Cantab. cū nrent velociter, aut cū eorum equi ei ca flumen
 Peneon potarent cavibus inclinatis, locum fabulæ viderunt. Serv.
 sed totum hunc locum scripti eodd. aliter legunt. ἵπποι, ἡμέρας δὲ
 θάλασσας αὐτῶν, κατὰ τὴν τῶν πᾶσι πόρρωδιν ὁρῶσι, μόνον ἐβα-
 λοντο πῶ ἵππων τὰ λοιπὰ, πλὴν τῆς κεφαλῆς, ἧς ἀνδρῶν τὰ λοιπὰ πλὴν
 τῶν κεφαλῶν—videtur quoque Eustat. sic legisse.

[6.] τῆς ἰδέας καὶ λόγου, Cantab. & Ox. mox ἐγγυήθησαν—

Π Ε Ρ Γ

Π Α Σ Ι Φ Α Ή Σ

D E

P A S I P H A E.

[7.] ΜΥΘίζεται ὅτι ἡρώδη
 παῖδρον νεμόμενον ,
 Δαίδαλον ὃ ποιῆσαι βῆν ξυλί-
 νην, καὶ [8.] ἐγκλείσαι τῷ
 Πασφάλῳ εἰς αὐτῷ. ἔτω τε
 τὸν παῖδρον ὀπισθάντα, μνησθῆναι
 τῇ γυναικί. τῷ ὃ κηῖσαι πῦ-
 ρα ἔχοντα μὲν σῶμα ἀνδρὸς,
 κεφαλῇ δὲ βοός. Ἐγὼ δὲ ἔ-
 φημι ὅτι το γινώσκω. περὶ τὸν μὲν
 γὰρ ἀδωάτονον, ἐραδῶναι ζῶον
 ἔτερον ἑτέρου. [9.] καὶ γὰρ δυνά-
 τὸν κύναι, καὶ πῖθηκον, λύκον
 [10.] τε, καὶ ὕαιναν, ἀλλήλοισ
 συμμνησθῆναι, καὶ δὲ βύβαλον ἐ-
 λάφῳ. ἔτερον γὰρ εἰσι. ταῦ-
 ρα δὲ καὶ δοκεῖ μοι [11.] βοῖ
 ξυλίνῃ ἀναμνησθῆναι. ἐκ αὖν ὃ
 ἠνέχετο καὶ γυνὴ ταύρου ὀπισθί-
 νοντα. καὶ δὲ φέρειν ἡδωάτο
 γυνὴ ἑμβρυον ἔχον γε κέρατα.
 τὸ δὲ ἀληθές ἐστι οὕτως.

IN fabulis est, illam tauri pal-
 centis amore fuisse captam;
 Dædalum verò fabricasse bovem
 ligneam, eique Pasiphaën inclu-
 sisse. Atque ita taurum inscen-
 dentem mulieri se commiscuisse;
 illam concepisse, & peperisse pu-
 erum, cui corpus quidem viri,
 caput verò bovis esset. Ego au-
 tem tale quidpiam minimè fa-
 ctum esse dico. Primum qui-
 dem fieri non potest, ut animal
 diversi generis aliud amet: ne-
 que enim possibile, canem cum
 simia, lupum cum hyæna, vel
 cum cervo bubalum consulesceres;
 quòd alterius sint generis. Tau-
 rus autem non videtur mihi
 cum lignea bucua commisceri
 potuisse: non enim tauri ruentis
 in Venerem pondus mulier to-
 lerasset; neque fœtum cornua
 habentem utero gestare sustinu-
 isset. At veritas rei ita se habet.

[7.] μυθίζεται, ὡς ἡ Πασφάη ἡρώδη. Οκ. β. — νεμόμενον, Cant.

[8.] ἐγκλείσθαι. Cant. μνησθῆναι Οκ. καὶ περὶ Arun. & Οκ. post κηῖσαι.

[9.] καὶ ὁμοίως, &c. quæ melius nesciuntur, in Arun. & Οκ.

[10.] Post λύκον. περὶ καὶ ὕαινας ταυτοῖς μνησθῆναι — καὶ δὲ ἀλλήλοισ μνησθῆναι
 γυνῆν, ἰτερ. Οκ. α. β.

[11.] Post μοι. πρῶτον μὲν βοῖ — ὅτι καὶ io additur sa is obscæna in Οκ. & Arun.
 πάντα γὰρ τὰ τῶ. ζ. Οσφ. τ. αἰδ. τ. ζ. π. τ. μ. καὶ ε. διαβ. ε. α.

Μίνωα φασι ἀλγύντα τῷ αἰ-
δίῳ, [2.] διερωδοῦναι ὑπὸ
Κείθε τοῦ Πανδίωνος. κατ'
ἐξέγον ὃ τὸν τῆς Δεραπίνας
ἑμῶν, ἠκολούθει τῷ Μίνωι νε-
αρίῳ [3.] ἐνεδίῳ, ὀνόματι
Ταύρος. ἢ Πασφάη ἔρωπι ἀ-
λάσῃ, μίγνυται αὐτῷ, καὶ ἡ-
νὰ παῖδα. Μίνωας δ' ὀπλογι-
αίμυθ' τὸν χεῖνον τῆς ἀλ-
γυδόνος ἥ' αἰδίων, καὶ γνῆς
ὅς ἐκ ἐστὶν ἐξ αὐτῆς ὁ παῖς, διὰ
τὸ μὴ συγκαοιμᾶσθαι αὐτὸν τῇ
Πασφάῃ, ἔγνω ὡς ἐκ τῆς
Ταύρε ὅτι τὸ κυνιδίον. ἀπο-
κτεῖναι μὲν οὐκ ἠδεδεκε τὸν
παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελ-
φόν εἶναι ἢ αὐτοῦ παῖδων.
ἀποπύμπει δὲ αὐτὸν εἰς ὀ-
θ, [5.] ὡς ἐν Δεραπίον-
τῷ μοῖρα ὑπάρχεν τοῖς
ποιμέσιν. ὁ δὲ οὐχ' ὑπετάσ-
σιν τοῖς βουκόλοις. πυθό-
μυθ' δὲ ὁ Μίνωας τὰ κατ'
αὐτὸν, ἐκέλευσεν αὐτὸν πα-
ρ' τῶν πολιτῶν κρατηθῆναι.

Minoa dicunt pudendis laboran-
tem à Pandionis Cride sana-
tum fuisse: quo curationis tem-
pore comitabatur illum juvenis
quidam, egregiè formosus, Tau-
rus nomine; cujus amore cor-
repta Pasiphaë, concreditur cum
ipso, & puerum parit. Minos
verò supputans tempus, quo ex
verendis laboraverat, atque in-
telligens non ex se progenitum
filium, quod cum Pasiphaë
non coivisset; cognovit ex Tau-
ro esse natum, & interficere
quidem noluit puerum, quia
suorum liberorum frater esse
puraretur. Ipsum verò in mon-
tem ablegat, ut famuli vice
subesset pastoribus. Sed morem
gerere bubulcis noluit. Hæc
ubi Minos super illo rescivis-
set, à civibus jussit comprehendi;
& si sponte sequeretur, solum

- [2.] Τε διερωδοῦναι ὑπὸ Πέριχλει τοῦ τῆς Πανδ. ὅτι τὸ κυνιδίον καὶ τὸ ἀ-
κοντίον καφέλα. Ox. β. Pretium erat Lælaris canis & jaculum ἰσοῦσαν,
quod proleptice Cephali hic esse dicitur. V. Hyg. Fab.
[3.] νεαρίῳ καλεῖται διαφύων ὃ ὄνομα ἔσθ' Ταύρος, τὰς ἔρωπι Πασφάῃ ἀλά-
σα καὶ πείσασα μίγνυται καὶ ἡγήνησιν ἐξ αὐτῆς παῖδα—Ox. α, β. & Arun.
Pasiphaë dicta est Minotaurum peperisse, quoniam geminos peperit. unum
de Minos, alterum de Tauro: Serv.
[4.] Post Πασφάῃ Ox. α. ἐξέτασαν ὅτι τὸ ἀνελθεῖν ἐπέγνω ὅτι ἐκ τῆς Ταύρου
ὅτι τὸ κυνιδίον, ἀποκτεῖναι μὲν ἐκ ἰδοῦν αὐτῆς τὸν Ταύρον Ox. α,
β. & Cant.
[5.] Post ὀθ. sequitur in Ox. & Arun. ὅπως αὐξυνθεῖς ὑπάρχει ἐν
Δεραπίοντῷ μοῖρα τοῖς ποιμέσιν. ἀνδρωδεῖς ὃ ἔσθ' ἔχ' ὑπὸ καὶ ἡ
βουκόλων.
[6.] καὶ ἐκ τῶν ἐκων ἐποιπε, λαλ. ἰλθ. εἰς τὴν πόλιν—μοχ pro διὰ τὴν συλ. εἰς τὸ
λαβεῖν αὐτὸν. Ox. α.

ἐλθεῖν, εἰ δὲ μὴ, δέσμον. αἰδομένη ὃ ὁ νεανίας, ἀφίσταται εἰς τὰ ὄρη. καὶ ἀρπάζων βοσκήματα, ἔτω δέξιν. Πέμπαντο δὲ Μίνω καὶ ἔτερον ὄχλον πλείονα διὰ τὸ συλλαβεῖν αὐτόν. ὁ νεανίας ὀρυγμα ποιήσας βαθὺ, καθεῖρξεν ἑαυτὸν εἰς ἑκείνο. [7.] ἔνθα ὄντο τοῦ Ταύρου, εἰ ποτε ᾤετο τῷ Μίνω κερτήδη τις ἀδικῶν, ᾤετο τὸν Ταύρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος πικρῶσαιτο. καὶ λαβὼν οὖν ποτε Μίνως τὸν Θησέα πολέμου, ἐπὶ τὸν Ταύρον ἀπέειλεν, ὡς ἀποδανέμενον γυνῶσα ὃ τῷτο ἢ Ἀεικίδην, περιεσπένκει ξίφος εἰς τὴν εἰρηκτῶν, δι' ἧς ὁ Θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον.

advenire; sin minus, vindictam. Ista postquam animadvertisset juvenis, secessit in montes, & rapiendo pecudes, vitam sustinuit. Mittente verò Minoë aliam turbam copiosiore[m] ad capiendum eum; adolescens facta se fossâ continuit: in qua dum esset Taurus, si quis facinorosus à Minoë comprehenderetur, ad Taurum mittebatur puniendus. Cùmque aliquando Thesea hostem Minos cepisset, ad Taurum, tanquam moriturum, ablegavit. Quod intelligens Ariadne, gladium in carcerem præmisit, quo Minotaurum Theseus interemit.

[7.] ἔνθα ὄντο αὐτοῦ, τὸν μὲν ἄλλον χεῖρον εἰσέβαλλον πρὸς αὐτὸν καὶ αἰγας, καὶ ἐκ σπέρματος. ὁποῦ δὲ Μίνως ἀνδρωπὸν ἐβέλετο τιμωρῆσαι, τότε καθειργμένη ἐν τῷ οἴκῳ εἰσέπνευσεν, καὶ οὕτω ἀνέειπε. Καὶ τὸν Θησέα δὲ ἀνδραποῖμον λαβὼν ὁμοίως [ὁ Μίνως] ἤγαγεν ἐπὶ τὸν τόπον, ὡς ἀποδανέμενον — & post Μινώταυρον, ὅτε γὰρ αὐτὸς ὄνομα [in margine γὰρ ὡς Ταύρος, οὗτος Μίνω] ὁ δὲ ποιεῖτο ὃ συμβαδνέτω [συμβαδνέτω] γλυκύνει ὅτι τὸ μυῖον εἰς ποιηταὶ τὸν λόγον ἐξέτρεψαν. Οκ. α. β.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ
ΑΚΤΑΙΩΝΟΣ

DE
ACTÆONE.

[1.] Φασὶν Ἀκταίωνα ὑπὸ
ἰδίων κυνῶν κα-
πρωθῆναι. τοῦτο δὲ ἔστι ψα-
δὲς. κύων γὰρ τὸν δεσπότιν καὶ
μάλιστα φιλεῖ· ἄλλως τε,
καὶ αἱ θηροπικῆ [2.] πάντας
ἀνθρώπους σαίνουσιν. ἔνιοι δὲ
ρασιν, ὅτι Ἀρτέμιδι αὐτὸν
μεταλλάξας εἰς ἔλαφον, ἀ-
νθρώπινος. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, [3.]
Ἀρτεμιν εἰς δυνάσασθαι, ὃ θέλει,
ποιῆσαι. καὶ μὲν οὖν καὶ ἀλλοῖς, ἔ-
λαφον ἐξ ἀνδρὸς ἡνέκῃ, ἢ ἐξ
ἐλάφου ἀνδρα. τοῦτο δὲ μύθος
τάυτης σωέμεσθαι οἱ ποιηταί, ἵνα
οἱ ἀκρωμένους μὴ [4.] ὑβρί-
ζουσιν εἰς τὸ θεῖον. τὸ δὲ ἀλη-
θὲς ἔπος ἔχει. Ἀκταίων ἀν-
θρώπου ὡς τὸ θῆρος [5.]
Ἀρχαδίῳ, φιλοκυώνῃ. καὶ
τοῦτο ἔστρεφε κυώας πολλὰς, καὶ

Dicunt à propriis canibus Ac-
taiona devoratum. Id ve-
rò falsum est: canis siquidem
dominum quàm maximè amat,
præsertim venatici, qui omni-
bus adblandiuntur. Alii ferunt,
ipsum, prius in cervum à Dia-
na commutatum, à canibus di-
laniatum esse. Meâ verò sen-
tentiâ, non, quod vult, potest
Diana: neque vero simile est, cer-
vum ex homine factum fuisse, vel
ex cervo hominem. Fabulas au-
tem hujusmodi contexuerunt po-
etæ, ut, qui illas audiunt,
non adficerent contumeliâ divinum
Numen. Sed veritas hæc est. Ac-
taion vir erat genere Arcadius, ca-
num amator, & venationis; in-
dèque semper multos alens, at-
que in montibus venationi deditus,

[1.] φ-σι καὶ παλαιὰ φησὶ Ἀκταίων. καὶ δεσπότιν καὶ τρεφία μάλιστα φι-
λεῖ. Ox. α.

[2.] πᾶσι—Αἰνῇ, καὶ Ox. α — ποικ, ἔνιοι δὲ φ. αἰς Ἀρτεμιν μὲν αὐτὸν ἔλαφον
ἐποιῶσιν, καὶ ἔπος αἰετὸν αὐτὸν αἱ κύωνες. Ox. α.

[3.] Ἀρτεμιν μὲν δυνάσασθαι ὃ, π θέλοι π. Ox. α.

[4.] ὑβρίζουσιν εἰς τὸ θεῖον. Αἰνῇ καὶ Ox. α.

[5.] Ἀρχαδί, φ. — ἔστρεφεν αἰετὸν κυώας θηροπικῆς πολλὰς—ποστ ὅρεσι—ἢ δὲ αὐ-
τὴ πρὸς γένεσιν ἡμεῶν.

ἢ ἀγαθὴ πρῶγματ' ἡμέλει. οἱ γὰρ τότε ἄνθρωποι αὐτεργροὶ πάντες ἦσαν· οἰκέτας δ' εἶχον ἐλ' ὅλως, ἀλλ' [1.] αὐτοὶ ἐργάζοντο. καὶ εἶτ' ὡς πλεονότατ', ὅς ἐργάζοντο, καὶ ἐργασκώτατ' ὑπῆρχε. τῷ δ' Ἀκταίωνι, ἀμελεῖν τι σὺν οἰκείων, μᾶλλον δ' κυνηγετεῖν τι, διεφθάρη ὁ βίος. ὅτε δ' ἐκέπτετο εἶχεν ἐλ' ἐλ' ἐλ' [2.] αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι· δειλὴ Ἀκταίων, ὅς ὑπὸ σὺν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθη· [3.] ἐπεί τ' καὶ νῦν πορνοβόσκων δυσυχῆσαι εἰώδασι λέγειν, ὅτι ὑπὸ σὺν πορνῶν κατεβρώθη. [4.] τοιοῦτον καὶ περὶ τὸν Ἀκταίωνα γέροντα.

rem interea domesticam prorsus negligebat. Quippe tum temporis pro se homines opus perage-re, servos omnino non habere, sed ipsi agriculturæ operam dare; atque ille quidem ditissimus haberi, qui agrum coleret, & audiret laboriosissimus. Actæoni vero nihil curanti res domesticas, sed venationibus magis intento, facultas vivendi defecit. Et cum jam nihil esset ipsi reliquum, dicebant passim: Miser Actæon, qui à propriis canibus es comestus. Haud aliter, ac lenonem infelicem solent vocare, quod à meretricibus consumptus sit. Ac tale quid obvenit Actæoni.

[1.] αὐτοῖς ἐργάζοντο. καὶ εἶτ' ὡς πλεονότατ' ἔκαστος αὐτοὺς ἐργάζοντο.

[2.] εἰλεγον οἱ ἄνθρωποι, δειλὴ δ' Ἀκταίων ὑπὸ σὺν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθη.

[3.] ἐπεί τ' καὶ νῦν πορνοβόσκων δυσυχῆσαι εἰώδασι—Sic restituit Tollius, non habentur in Ox. nec Arun. agnoscit tamen Cantab.

[4.] τοιοῦτον δ' ἔστι καὶ τὸ κατὰ τὸν Ἀκταίωνα.

[5.] ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ἰππων Διομήδους.

DE
HOMINIVORIS
Equis Diomedis.

Περὶ τοῦ Διομήδους ἰππων
φασίν, [6.] ὅτι ἀνθρώπους
κατὰ τὸν νότον. τὸ δὲ γελοῖον. τὸ
ζῶον τὸ καὶ κρεῖττον καὶ χερσὶ
ἰσχυρὰ μᾶλλον, ἢ κρέσσον ἀν-
θρώποις. ἢ ὅτι ἀλήθεια ἦδε.
τοῦ παλαιῶν ἀνθρώπων ὄντων
αὐτοῦ, καὶ τροφῶν καὶ περὶ
ἐκείνων πλείων κακῶν, ὥστε
τὸν γὰρ ἐργαζομένων. [7.] ἰπ-
ποτροφῆν τε ἐπελάβετο, καὶ μέ-
λει τότε ἵπποις ἦδετο, ἕως ὅ-
τε αὐτὸς ἀπώλεσε, καὶ πάντα
πῶλον κατὰ τὴν ἀνάγκην εἰς τὴν τοῦ
ἰππων τροφῆν. οἱ δὲ φίλοι
τοῦ ἵππου ἀνδραφάγους ἀνό-
μας. καὶ γνομένης, ἀπὸ τῆς οὐ-
ρα.

Narrant hominibus pastos
fuisse equos Diomedis. Sed
illud perquam ridiculum. Ani-
mal enim hujusmodi hordeo, &
sæno magis delectatur, quàm
humanis carnibus. Ità autem
se habet veritas. Cùm anti-
qui illi omnes essent operarii,
& victu, cæterisque id genus
opibus, abundarent, ut qui ter-
ram ipsi colerent; equos cœ-
pit alere Diomedes, quibus tan-
tis gaudebat, donec omnia perdi-
dit, & divendita in equorum ali-
mentum consumpsit. Amici pro-
inde equos appellabant hominivo-
ros. Atque hinc fabula origi-
nem duxit.

[5.] ἀνδραποδῶν deest Ox. a.

[6.] φασί, ὅτι ἀνδραφάγοι ἦσαν αἱ τῶν ἰππων, γελοῖον.

[7.] ἰπποτροφῆν καὶ τὸν. διέλκω—in fine δὲ γνομένης ἀπὸ τῆς οὐρα.

[8.] Γ Ε Ρ Ι Ω Ρ Ι Ω Ν Ο Σ.

vid. hanc
fabulam aliter
enarratam a
Theophr. & Hesiod.
p. 136.

DE ORIONE.

Δίδος, Ποσειδῶν, καὶ Ἑρ-
μῆ παῖς. [9.] Τριῶς Πο-
σειδῶν, καὶ Ἀλκυόνης, μι-
ῶς δὲ Ἰῶ Ἀτλαντὶ θυγατέρι,
ᾧκει μὲν ἐν Τανάγρα τῆς Βοι-
ωτίας. οἰλοζενότατος δὲ, ὑ-
περῆξά το ποτε τὰς θεάς. Ζῶς
δὲ, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἑρμῆς ἐ-
πιξενόδοντες αὐτῷ, καὶ οἰλο-
φροσύνῃ [10.] ὑποδείξαντες οἱ,
παρήμεσαν αὐτῇν, ὅ, πᾶν βέ-
λοιτο, ὃ δὲ ἄτεκνος ὦν, ἠπύ-
σατο πᾶσι. λαβόντες δὲ οἱ θε-
οὶ τὴν τῆς ἱερουργιᾶς αὐ-
τοῖς βοῆς βύρταν, ἀπεπάρμυ-
σαν εἰς αὐτῷ. καὶ ἐκέλευσαν κοῦ-
ψαι καὶ γῆν, καὶ κατὰ δὲνα μὲν-
ας ἀνελέσθαι. ὦν διελθόντων,
ἐγνώστο ὁ Οὐρίων, ἕως ὀνο-
μαθεῖς, διὰ τὸ εἰρησῆαι [11.]
ὥστε τὰς θεάς. ἔπειτα κατὰ
ἐνσημιστὴν, Ὡρίων. συγκυ-
νηῶν δὲ ἔτετος Ἀρτέμιδι, ἐπε-
γείρυσεν αὐτῷ βιάσασθαι. ὅρμη-
θεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐν

Jovis, Neptuni, & Mercurii
filius. Hyrieus Neptuni &
Alcyones, unius ex Atlantis
filiabus, Tanagre habitabat, ci-
vitate Boeotiae; & cum esset
hospitalissimus, Deos aliquando
ædibus excepit. Hospitio verò
conjuncti, ejusque benignita-
tem suscipientes Jupiter, Nep-
tunus, & Mercurius, adhorta-
tati sunt, quicquid vellet, pe-
teret. Ille verò prolis exors,
filium rogavit. Accepto autem
immolati bovis corio, semen
in illud Dii effudere; idque
sub terra jusserunt abscondi, &
decimum post mensem rursus exi-
mi. Quibus elapsis natus est Ouri-
on, irà dictus ab injecto, ve-
lut semine, deorum lotio; de-
inde, boni ominis gratia, Ori-
on. Venatione autem cum Diana
sefe exercens, vim illi conatus
est inferre: sed irata Dea, pro-
duxit e terra scorpionem, qui illum
τῆς γῆς σκορπίον, ὅς αὐτὸν

[8.] Hanc fabulam non agnoscunt codd. Ox. aut Arun. videtur adjecta
Euphoriōne, aut σχ. Hom. ubi iisdem verbis occurrit. quid quod non
explicat hanc, ut ceteras, Palæ: hatus.

[9.] Erythrea vocat Germanicus; Hyginus etiam Byrseum; Musæum,
Nigidius.

[10.] Rectius ὑποδείξαντες σχ. Hom.

[11.] διὰ τὸ εἰρησῆαι τὸ σπέρμα τῶν. v. Etymol. M. in voce.

ἀνέσταν κατὰ τὸν ἀεθέρηλον,
ἀποκτείνε. Ζῶς ὃ συμπαθήσας,
κατῆρώσεν αὐτόν.

percussio talo interemit. At com-
miseratus Jupiter inter sidera O-
rionem collocavit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

DE SEMINATIS
GIGANTIBUS.

¶ **Λ**Εγεται ὡς ὁ Κάδμος,
ὡς φασὶν, ἀποκτεί-
ναι τὸν [1.] ἐν Λέρνῃ δρε-
κόντα, καὶ τὰς ὀδόντας ἐκλεξ-
άμεν, ἑσπεῖρεν ἐν τῇ ἰδίᾳ
γῇ· ἔπειτα ἐξεφύησαν [3.] ἄν-
δρες τε καὶ ὄπλα. εἰ ὃ αὐτὸν
ἀληθές, ἔδεις ἂν ἦν ἀνδρώπων
ἑσπεῖρεν ἄλλο τι, ἢ ὀδόντας δρε-
κόντων. τὸ ὃ ἀληθές ἔπος ἔ-
χει. Κάδμος τὸ γένος
φοίνιξ. ἀφίκετο εἰς Θίβας, πρὸς
τὸν ἀδελφὸν Φοίνικα, αἰμιλη-
θισμῶν περὶ τῆς βασιλείας,
ἔχων ἄλλα τε πολλὰ, ὅσα βα-
σιλῆς, ἀλλὰ δὴ καὶ ὀδόντας
ἐλεφάντων. ὡς ὃ βασιλῆς
ἦν Θηβῶν Δράκων, Ἄρεως
παῖς, ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτεί-
νας, ἐβασίλευσεν. οἱ ὃ φίλοι
τῷ Δράκοντι ἐπολέμουν αὐτῷ.

CAdmum ferunt, cum occi-
diffet in Lerna draconem,
exemptos indè dentes in pro-
pria terrâ seminâsse; atque post-
ea natos hinc esse viros armatos.
Illud autem si verum esset; nul-
lus quidem hominum aliud con-
sevit, quàm draconum dentes At
rei veritas sic se habet. Cadmus
genere Phoenix, habens cum a-
lia multa, qualia solet rex, tum quoq;
dentes elephantum; Thebas iter
moliebatur, cum fratre Phœnice de
regno certaturus. Erat verò The-
barum rex Dracon, Martis fili-
us; quo interfecto, regnum
Cadmus occupavit. Bellum autem
cum ipso gessere Draconis amici,

[1.] Λόγος πρὸς ἀρχαῖον λέγεται. Arun.

[2.] ἐν Λέρνῃ—Tzetzes Δίρην vocat ad Lycophr.

[3.] ἄνδρες—Arun, ἀνδρες ὀπλίται.

ἀνέστησαν δὲ καὶ Κάδμῳ καὶ οἱ
παῖδες τῆς Δράκοντος. ἐπεὶ ἔν
οἱ φίλοι καὶ οἱ παῖδες ἦσαν ἐ-
χθρόντο, ἀρπάσαντες τὰ χη-
ματα τῆς Κάδμου, καὶ τὰς ἐλε-
φαντίνους δρόντας, [4.] ἔφυγον
ὄθεν ὠρμώντο· ἄλλοι δὲ ἄλλα-
χῇ διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν
Ἀττικὴν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πελο-
πόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς Φωκίαν,
ἑτέροι δὲ εἰς Λοκίαν. ἀφ' ὧν
χωρῶν ἐρχόμενοι, ἐπολέμουν τοῖς
Θηβαίοις, καὶ ἦσαν ἀρχαῖοι πο-
λεμισταί. ἐπεὶ ἔν τας ἐλεφαν-
τίνους δρόντας, ὅς εἶχεν ὁ Κάδ-
μος, ἀρπάσαντες ἔφυγον, ἔλε-
γον οἱ Θηβαῖοι, ὅτι τοιαῦτα
δεῖν ὁ Κάδμος ἐπύραξεν ἡ-
μῖν, ἀποκτείναντες τὸν Δράκοντα.
ἐν τῇ δὲ ἐκείνῃ δρόντων πολλοὶ
καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες ἄσπετοι πολεμῶσιν ἡμῖν. τέτρα δὲ τοιά-
τα συμβάντων, ὁ μὲν πρὸς πρῶτον ἀπῆλθεν.

& filii quoque ejus insurrexerunt
in Cadmum: qui cum inferiores
essent, direptis Cadmi opibus;
& dentibus elephantinis, do-
mum se receperunt; alii aliò
dispersi sunt; hi quidem in At-
ticam, illi in Peloponnesum;
in Phocida alii, alii in Locri-
dem. Quibus è locis prodeun-
tes, bellum inferebant Theba-
nis, & graves erant proelia-
tores. Postquam verò rapientes,
quos habebat Cadmus, ele-
phantinos dentes, effugissent,
dicere Thebani; mala hæc sibi
Cadmum intulisse, interfecto
Dracone; cujus ex dentibus
disseminati viri multi, & bo-
ni, bellum secum gererent. Hæc
cum sic accidissent, fabula con-
ficta est.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

DE SPHINGE.

Περὶ τῆς Καδμείας Σφίγγος,
λέγουσιν ὡς θηρίον ἐγένετο,
σῶμα μὲν ἔχον ὡς κυνός, κεφαλὴν

Sphingem Cadmeam ani-
mal fuisse perhibent, cui
corpus quidem esset canis, caput

- [4.] Addit Arun, κατέκτανε ἐν τῇ ἰσθμῷ—Cæterum de his Sparti leges The-
odoretum Serm. 5. Lucian. *Encom. Dem.* Pindarum apud Plutar-
chum; Ammian. lib. 19. Apollod. 3. Eunap. *Fragm. leg.* Photium
Ecl. 186, 37. Censorinum, c. 4. Apollonii 2. ad 4. Euseb. *Chron.* 2.
692. & X de præpar. Euripidem *Hercule Fur.* Eustath. ad *Il.* 2.
Synes. *Dione.* Hyginum. & Heraclitum πρὸς ἀπίστην. Vide Jons. de
Script. H. Phil. p. 395.

ἢ, καὶ πρῶτον κῆρυξ, πῆρυ-
γας ὄρνιθός, φωνῶν δ' ἀνδρώ-
πων. καθεζομένη δ' ἐπὶ [5.]
Σφίγγι ὄρεσ, ἀνιγμά π' ἦν
πόλιτ' ἐκάστω [6.] ἔλεγε, καὶ
τὸν μὴ δέοντα ἀνῆρει. δέον-
τός δ' τὴν Οἰδίποδός τὸ αἰ-
νιγμα, ῥίψατα ἐαυτῷ ἀνείλεν.
ἔσθ' ὃ ἀπὸς, καὶ ἀδύνατός ὁ
λόγος· ὅτε γ' ἰδέα τοιαύτη
δύναται γινέσθαι. Τό, τε τὴν
τὰ αἰνιγματα μὴ διαλύοντας,
καὶ αὐτῆς ἀποκτείνου, πα-
ρακτείνου. Τό, τε τὴν Καδ-
μείας μὴ κατὰ τοξέου τὸ θη-
ρίον· ἀλλὰ παρῆν τὴν πο-
λίτας, ὡς πολέμους, κατεδι-
ομήσθαι, μάταιον. ἔχει ἔνθ' ἡ ἀ-
λήθεια ὁδὸς. Κάδμος δ' ἔχων
γαμῶνα Ἀμαζονίδα, ἣ ὄνομα
Σφίγξ, ἦλθεν εἰς Θήβας, καὶ
ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα, πῶ
τάτα βασιλείαν παρέλαβε· καὶ
δ' καὶ πῶ ἀδελφῶν Δράκοντός,
ἣ ὄνομα Ἀρμονία. αἰδομένη
δ' ἡ Σφίγξ ὅτι καὶ ἄλλω [7.]
ἔγχε, πείσασα τὴν πολλὰς
ἦν πολιτῶν συναπαρῆν αὐτῇ,
καὶ τῶν χημάτων τὰ πλεῖστα ἀρ-
πάσασα, καὶ τὸν ποδάρκην, ὃν
ἦκε Κάδμος ἄγων, λαβέ-
σα, καὶ τῶν ἀπῆρεν εἰς τὸ
λεγόμενον ὄρος Σφίγγιον, καὶ
ἐκεῖθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ.

verò, & vultus puellæ, volucris
alæ, & humana vox. Sphin-
gium autem montem tenens, æ-
nigma aliquod proposuit civium
unicuique, & solvere nescien-
tem interimebat: at scrupum
discuriente Oedipode, præceps
facta sibi ipsi mortem intulit.
Sermo hic incredibilis est, quî-
que fieri non potuit; neque e-
nim forma talis unquam na-
ta; atque eos, qui ænigmata
explicare non poterant, fuisse
ab ea interfectos, puerile est;
& Cadmeos feram jaculis non
confixisse. Sed malè cives, tan-
quam hostes, vidisse comestos,
stultum. Veritas itaque hæc est.
Cadmus uxorem habens Ama-
zonida, cui nomen Sphinx,
Thebas concessit, & Dracone
interempto regnum hujus occu-
pavit, & postea sororem Dra-
conis Harmoniam. Cum ita-
que rescivisset Sphinx, etiam
aliam duxisse uxorem; adductis
ad obsequium civium plurimis,
magnâ opum vi subductâ, ac ce-
lere illo cane, quem continuò
secum habebat Cadmus, his
omnibus instructa abiit in
montem Sphingium, unde bel-
lo Cadmum adorta est, &

[5.] Σφίγξ — Cant. & Tollii cod. σφίγιον γ. Eurip. & fortè Hesyc.
οἰκεῖν Apollodoro, Plu. ar. Stephano, Tzetze, V. Ortel.
Thes.

[6.] ἔσθ' ὃν. Toll. mox, κατὰ τοξέου, Cant.

[7.] ἐπὶ γῆμι. Arun. & συναπαρῆν. Cant.

ἐνέδρας ὃ ποικιλοὶ καὶ ἐκ-
 σιω ὄραν ἀνῆρει. καλῶσι ὃ οἱ
 [8.] Θησαυροὶ τῶ ἐνέδραν, αἰ-
 νίγμα. ἐδρύλλαν ὃ οἱ πολῖται
 λέγοντες. Σφίγξ ἡμᾶς ἡ Ἀρ-
 γεία, [9.] αἰνιγμὰ π λέγουσι,
 διαρπάζει. ἐξδρεῖν ὃ τὸ αἰ-
 νίγμα εἰς δυνάται. κηρύττει
 ὃ ὁ Κάδμος, τῷ ἀποκτε-
 νῶν τῶ Σφίγγα δώσειν χρῆ-
 ματα πολλὰ. ἐλθὼν ἐν ὁ Οἰ-
 δίπας, ἀνὴρ Κορίνθιος, τὰ
 τε πολεμικὰ ἀγαθὰ, ἔχων ἵπ-
 πον ποδῶκον, καὶ πῖνα λαβὼν
 μετ' αὐτοῦ καὶ Κάδμειον, [10.]
 νυκτὸς ἀπὼν ἐπὶ τὸ ὄροϋ, ἀ-
 πῆκτεινε τῶ Σφίγγα. τέτων
 ἔπος συμβάντων, ὁ μὲν δὲ ἐ-
 πηδύθη.

factis quotidie insidiis, Theba-
 norum multos oppressit. Vocare
 autem insidias illi solent ænig-
 mata; ac proinde sermonibus
 hæc divulgabant, dicentes; Ar-
 giva Sphinx, ænigma aliquod
 proponens, dilacerat nos; neque
 illud solvere quisquam potest. E-
 nunciari autem præconio iussit
 Cadmus, multam se daturum
 pecuniam Sphingem occisuro. Ad-
 veniens igitur vir Corinthius
 Oedipus, bellicis rebus inclutus,
 atque equum secum habens ve-
 locem, & Cadmeorum aliquos,
 Sphingem, noctu montem pe-
 tens, confodit. Quibus ita ge-
 stis, commodè instituta fabula
 est.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ἈΛΩΠΕΚΟΣ.

D E V U L P E.

ΦΑσὶ περὶ τῆς [11.] Τελ-
 μησίας ἀλώπεκος, ὡς ἀρπά-
 ζουσα τὰς Κάδμειους κατήπιεν.

Vulpem, uti ferunt, Telmessiam
 abreptos Cadmeos devorasse,

[8.] Κάδμοιοι, Arun. ἐξελυσσας αὐτοῦ Κάδμειον—So. h. Oed. Tyr.

[9.] αἰνιγμὰ π ὑφισταμένη, Arun. V. Apollod. 3°. Eibl.

[10.] διὰ νυκτὸς ἐξιών, καὶ ἐκδρυσσας αὐτῇ, εὕρετο τὸ αἰνίγμα, τέτων
 τῶ ἐνέδραν, καὶ ἀπῆκτεινε τῶ Σφίγγα. Arund. De Sphinge &
 triplici de eâ fabula V. Camerar. in Sophoc. Oedip. de ejus
 figura Apollod. 3°. quam pictam habes eleganter in Sophoc. M^{ro}. Bich.
 Trin. Col. Cant.

[11.] Mons Bæotici Teumessus, unde vulpem hanc Τευμασίαν dicunt He-
 syc. Stephan. Tzetzes. Ch. 1, 20. Telmessus Lyciæ mons suida im-
 posuit hæc in re.

ἔστι δ' ἄνθρωποι. [12.] ἔτι γὰρ ἄλλο
 π ζῷον, ὃ δύναται ἀρπάσαι ἀν-
 θρώπων, καὶ φέρειν, χερσαῖον
 ὄν. ἀλώπηξ δ', μικρόν ἐστι ζῷ-
 ον, καὶ ἀδενές. ἐγένετο δὲ π
 ποιῆτον· ἀνὴρ Θεβαῖος καλός,
 καλὰ δὲ, ἐκαλεῖτο Ἀλώπηξ,
 ὃς ἦν πανῦργος. ἔτ' οὖν συνέ-
 σαι πάντας ἀνθρώπους ἐνίκη. δε-
 δῶς δ' ὁ βασιλεὺς, μὴ ὀπίθε-
 λῶσθαι αὐτῷ, ἐξελαύνει αὐτὸν
 ἐκ τῆς πόλεως. συναγαγὼν δὲ
 [1.] ἐκεῖ πολὺν στρατὸν, καὶ
 ἄλλους μυριάδας, τὸν καλέ-
 σθαι Λόφον Τελμησίον κατέ-
 λαβεν. ὅθεν ἐκπηδῶν, ἐσύλα-
 τὸς Θεβαίους. ἔλεγον δ' οἱ ἀν-
 θρώποι, Ἀλώπηξ ἡμῶς κατα-
 πρέχων ὑποχωρεῖ. ἀφικνεῖται δ'
 ἀνὴρ Κέφαλος ὀνόματι, τὸ
 γένος Ἀθιωαῖος, πολλὴν ἔ-
 χων στρατὸν, ὅπκιον τοῖς
 Θεβαίοις. ἔτ' οὖν τὸν τε Ἀλώ-
 πεα ἀπέκτεινε, καὶ τὸν στρατὸν
 ἐξήλασεν ἐκ τῆς πόλεως.

est sanè stolidum; cùm nullum
 sit animal terrestre, quod rapere
 hominem possit, & ferre: vul-
 pes autem parva bestia est, &
 imbecillis. At verò tale quid
 factum est. Erat inter Theba-
 nos vir formâ egregiâ, præstans,
 ac bonus, Vulpes nomine, qui
 versutus planè, omnes ingenio
 exsuperabat. Veritus autem rex,
 nè quid adversum se moliretur,
 civitate illum ejecit. At is con-
 flato grandi exercitu, & mer-
 cenariis aliis, collem occupavit
 Telmesium; unde profiliens The-
 banos deprædabatur. Dixere ve-
 rò homines, vulpem ad se ex-
 cursiones facere, & retrò cedere.
 Cephalus postea Atheniensis cum
 grandi exercitu auxilio venit
 Thebanis; qui & vulpem in-
 terfecit, ejusque exercitum loco
 expulit.

[12.] ἔτι γὰρ ἄλλο πᾶσι χερσαῖον θηρῶν, ὃ δύναται ἀρπάσαι ἀνθρώπων καὶ φέρειν. A un.

[1.] ἐκεῖν οὖν—Cant. & Arup. de Τελμησίᾳ λ. V. Notam superiorem, 11. V. e hac fab. Apollod. 2. & Tzetzem Ch. 1. hist. 26. Suidam in Τελμησίᾳ—

ΠΕΡΙ ΝΙΟΒΗΣ.

DE NIOBE.

ΦΑσὶν ὡς Νιόβη ζῶσα, λί-
θῳ ἐγένετο ὅτι τὰ τέμ-
νω αὐτῆς παίδων· ὅς τις τῇ πεί-
θεται ἐκ λίθου γινέσθαι ἀνδρω-
πῶν, ἢ ἔξ ἀνδρώπων [2.] λί-
θου, εὐήθης ὄντι. τὸ δὲ ἀληθές
ἔχει ὧδε. [3.] Νιόβη ἀποθα-
νάντων αὐτῆς παίδων, πο-
ήσασα αὐτῇ εἰκόνα λιθίνην,
ἔστησεν ἐπὶ τῷ τέμνω αὐτῆς πα-
ίδων. [4.] καὶ ἡμεῖς ἐδεασά-
μεθα αὐτῇ, οἷα καὶ λέ-
γεται.

NIoeben memorant dum vi-
veret, ad filiorum tu-
mulum in lapidem conversam
esse. Qui verò credit homi-
nem ex lapide, aut vicissim
lapidem ex hominibus posse fieri,
næ ille insulsus est. At rei ve-
ritas hæc. Niobe, fato ereptis
liberis, statuam sibi lapideam
confici iussit, & filiorum sepul-
chro imponi; quam nos ipsimet
vidimus talem, qualis etiam esse
narratur.

ΠΕΡΙ ΛΥΓΚΕΩΣ.

DE LYNCEO.

ΛΥΓΚΕΑ λέγουσιν, ὡς [5.]
τὰ ὑπὸ γῆν ἐώρεα. τῷ δὲ
φείδους· τὸ δὲ ἀληθές ἔχει ὧδε.

Lynceum illa, quæ sub terra sunt,
visu penetrâsse, falsum omnino
arbitror. Ipsa autē veritas sic habet.

[2.] ἔξ ἀνδρώπων λίθου. Cantab.

[3.] Νιόβης, ἀποθανόντων αὐτῆς παίδων, ποιήσας τίς ἐστὶ λ. Arun. & Ox. fortè
pro ἐαυτῇ legas αὐτῇ—ἔστησεν ὅτι τῇ αὐτῆς παίδων τῷ φ. Cant. re-
αὐτῇ, τέμνω—

[4.] Post παίδων. Arun. & Ox. α. λέγουσι ἔλαγον οὖν οἱ παρόντες, Νιόβη λι-
θίνην ἔστηκεν ὅτι τῇ τέμνω· ἐθεασάμεθα καὶ ἡμεῖς αὐτῇ. ὡς περ νῦν [ὅταν]
λέγεται περὶ τὸν χαλκὸν ἡρακλῆα ἐκαδὴμῳ, τοῖς τὸν ὡς κακῆιν, ἀλλ' οὐχ
ἢ Νιόβη αὐτὴ λιθίνην ἐγένετο.

[5.] λέγεται, ὡς Λυγκίδες καὶ τὰ ὑπὸ τῇ γῇ ἐ. μοχ,

Λυγκίδες

Λυγκῆς πρῶτος ἤρξατο μεταφέρειν χαλκόν, καὶ ἀργύρεον, καὶ τὰ λοιπὰ. ἐν δὲ τῇ μεταλλοῦσι λύγκης μεταφέρων [6.] ὑπὸ γλῶ. τὸς μὲν κατέλειπεν [7.] ἐκείσε, αὐτὸς δὲ [8.] ἀνέφερε τὸν χαλκόν, καὶ τὸν σίδηρον. ἔλεγον ἔν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκῆς καὶ τὰ ὑπὸ γλῶ ὄρεα. καὶ καταδύων, ἀργύρειον περιφέρει.

Primus hic æs, argentum, & reliqua metalla inquirere occcepit, inque ea indagatione lucernas secum sub terram portavit, quas quidem ibi reliquit, ipse interim omne æs, ferrumque extulit. Narrare itaque homines: Lynceus etiam in terræ penetralibus recondita conspicit; atque ea subiens, aufert argentum.

Π Ε Ρ Ι Κ Α Ι Ν Ε Ω Σ.

D E C A N E O.

Καίνεα οἰοῦν, ὅτι ἄτρωτος ἦν. ὃς δὲ τὴν καταλαμβάνει [1.] ἄτρωτον ὑπὸ σιδήρεϊ ἄνθρωπος, ἐν ἡδὴ ὄρεϊ. ἢ δὲ ἀλήθεια ἔχει ἕως. [2.] Καίνδης ἦν Θεσσαλὸς τῶν γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, καὶ ὁπσημῶν πᾶσι μάχεσθαι. καὶ ὁμοῦ δὲ ἐν πολλαῖς μάχεσιν, ὥστε ποτε ἐπρώτην ἔτε Λαπίθαις συμμαχῶν, πρὸς [3.] τῷ Κενταύρων ἀπέθανεν, ἀλλὰ

Dicunt Cæneum invulnerabilem fuisse. Hominem verò ferro lædi non posse qui existimat, sanè perquam fatuus est. Sed verum ita est. Cæneum genere Thessalum, bello strenuum, & scientissimum pugnarum, etiam si multis interfuisset præliis, nunquam ferro percussum esse; etiam nec eo tempore, quo adversus Centauros præsidio venisset Lapithis, cecidisse; sed

[6.] μεταλλεία — &

[7.] ὅτι τὸ πᾶν — Ox. Lon. & Cant.

[8.] ἀνέφερετο θυλάκιον χαλκοῦ καὶ σιδήρου. Ox. & Lond. habes hæc verbatim apud σχ. in Aristop. Pl. Apostolium, & Lycophr. Terciam nullā faciā Palæphati mentione. Vide Pind. σχ. N. 1. & Theocrit. εἰδ. 27.

[1.] ἄτρωτον εἶναι πᾶσι καὶ τῷ σιδήρει, ἀνθρώποι ὄντι, ματαιόζει. Ox.

[2.] Καίνδης ἦν ἀπὸ Θεσσαλὸς τὸ γένος. Ox.

[3.] τὸς Κενταύρους — Ox. α.

συλλαβόντες αὐτὸν [4.] μόνον, κατέχουσιν, καὶ ὕπως ἐπιλάμπουσιν. ἔλεγον ἔν οἱ Λαπίθαι, ἀνελάμβανον τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ δρέοντες μὴ τετρωμὸν τὸ σῶμα, Κοινῶς τὸν γε σῆλον βίον ἀτρωτοῦ ἦν, καὶ ἀπέδανεν ἀτρωτοῦ.

ab illis comprehensum injectâ terrâ finiisse vitam. Reperto igitur illafo corpore, prædicârunt Lapithæ, Carneum, ut totâ quidem vitâ nullo fuisset ferro penetrabilis, sic quoque intactum obiisse.

ΠΕΡΙ ΚΥΚΝΟΥ.

DE CYCNO.

Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ Κύνου τῷ ἐν Κολώναις. καὶ ὃ ἐκείνόν φασιν, ὅτι ἀτρωτοῦ ἦν. καὶ αὐτὸς ἦν ἀχμητής, καὶ ἐπισήμων μάχης. [5.] ἐν δὲ Τροίᾳ ὑπὸ Ἀχιλλέως λίθῳ πληγείς, ἐκ ἐτρώθη. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, [6.] ὁρῶντες τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ὅτι ἀτρωτοῦ ἦν καὶ αὐτός. [7.] ὕτω καὶ κείνους ἀτρωτοῦ ἐκλήθη. κατηργεῖ ὃ τέτε τῷ λόγῳ, καὶ ἐμοὶ συμμάρτυρεῖ, Αἴας ὁ Τελαμώνιος.

Idem ille sermo fertur de Cycno illo Colono, fuisse scilicet & ipsum invulnerabilem. Sed & hic egregius bellator, rerumque militarium peritus, in Troja aliquando ab Achille lapide tactus est, nec vulneratus tamen. Propterea, qui cadaver reperirent integrum, etiam ipsum fuisse invulnerabilem narrabant. Atque ita dictus is invulnerabilis. Sed enim hunc sermonem retundit, ac mihi patrocinator Ajax Telamonius;

[4.] μόνον—ὅτι σφίλας οἱ αὐτοῦ ἄλλαν ἤλασ' ἀρξήναι—Apoll. Arg. a. Vide ibi σχ. & ad Hom. *Il. a. g.* 264. Apostolius hæc etiam ad verbum descripsit, non agnito Palæphato. cent. 4. n. 71.

[5.] μάχη. ἀπιδαν δὲ ἐν Τροίᾳ ὁ Α. Λ. βληθείς καὶ ὑπὸ τοῦ ἐτρώθη. Ox. l. βληθείς, ἐκ ἐτρώθη δέ. Confer σχ. Pind. *Ol. β.* cum Ovidio *Metam.* 12.

[6.] οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁρῶντες — Cant. cui defunt post ἦν, καὶ αὐτός.

[7.] ὕτω ἐτρωτοῦ, Ox. ut & infra, τέτων τῶν λόγων, καὶ ἐμοὶ μάρτυρεῖ.

καὶ κλέπτειν, ἐλέγχετο ἄτρω-
τος, [8.] ἀναμνησθεὶς ξίφος
ἐαυτοῦ.

qui & ipse invulnerabilis au-
diit, licet tibi ipfi ferro vi-
tam ademerit.

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ ΚΑΙ

[9.] ΙΚΑΡΙΩΝΟΣ.

DE DÆDALO ET
ICARO.

Φαίν ὅτι Μίνως Δαίδαλον,
καὶ [10.] Ἰκάρην, κα-
τάρξει διὰ πνα αἰτίαν, ὡς αὐ-
τὸ ὄντας. Δαίδαλος δὲ ποιή-
σας πτέρυγας [11.] περιστερῶν,
ἐξήλθεν μετὰ τὴν Ἰκάρην. νοήσαι
δὲ ἄνθρωπον πετόμενον, ἀμύχα-
νον, καὶ ταῦτα πτέρυγας ἔχον-
τα [1.] ὑποπελάσας. τὸ οὖν λε-
γόμενον, ἦν τοιοῦτον. Δαίδα-
λος ὢν ἐν εἰρκτῇ, καθεὶς ἐ-
αυτὸν διὰ θυεῖδος, [2.] καὶ
σκαφίδι ἐμβὰς, εἰς θάλασσαν ἐ-
πλεεν, αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως, πέμπει πλοῖα [3.] διώζοντα.

A Iunt à Minoë Dædalum, & I-
carum, filium ejus, ob deli-
ctum aliquod carceri mancipatum;
Dædalumque adpositis alis evolâsse
unâ cum Icaro. Fieri autem non
potest, ut quis hominem præsum-
mat volâsse, & quidem fictitias ha-
bentem alas. Hujusmodi ergo fuit,
quod refertur. Cum in custodia
detineretur Dædalus, clam per
fenestram sese demittens, ad-
scensâ scaphâ mare ingrediebatur;
quod ubi animadvertisset
Minos, naves misit infecuturas:
πέμπει πλοῖα [3.] διώζοντα.

[8.] ἀτρωτός, καὶ ἀπιδανὶς ξίφος. Eustath. ad Il. notat
Ajacem nunquam in Iliade vulnerari. inde creditum eum invulnerabi-
lem. σχ. Soph. in Ajace eadem ferè memorat, ad v. 849.

[9.] Ἰκάρην. Cant. & Ox.

[10.] Ἰκάρην τὴν υἱὸν αὐτοῦ καθεῖρεν—Ox.

[11.] περιστερῶν ἀμοτέρως περιστερῶν ἐξήλθεν. Ox. & Lond.

[1.] περιστερῶν.

[2.] καὶ τὴν υἱὸν καταπάσας, σκαφίδι ἐμβὰς ἀπῆλθεν—Ox. & Lond.

[3.] διώζοντα, εἰ δὲ ὅτι ἦσαν διωκόμενοι, ἀνέμω λαβόντες ὄντες, πετόμενοι ἐφαί-
νοντο. εἴτα πλείοντες ἔβω Κρητικῶ νότῳ, ἐν τῷ Ἰκάρῳ πελάγῳ αἰετρί-
πνιται. Ox. & Lond. Minocrates Dædalum, occiso patre suo fratre, Cre-
tam petiisse dicit: Icarum, filium ejus, ab Artice pulsum, dum patrem
petit, naufragio petiisse serv. ad v. 1 Æneid.

δὲ ἦδοντο ὃ Ἰκαρὸς τε καὶ
Δαίδαλος· φιωκόμενοι, ἀνέμους
λάβρως καὶ σφοδρῶς ὄντες, πτώ-
μενοι, ἦγον πλέοντες, ἐν τῷ
πελάγει περιτρέπονται. καὶ ὁ μὲν
Δαίδαλος [4.] σώζεται εἰς τὴν
γῆν. ὁ δὲ Ἰκαρος τελευτᾷ ἐν
τῷ πελάγει. ὁ δὲ ἀπ' ἐκείνου
Ἰκάρειον πέλαγος ἐκλήθη. ἐκ-
κληθεὶς δὲ ὁ Ἰκαρος ὑπὸ ἡλίου
κυμάτων, παρὰ τῷ πατρὶ ἐ-
τάφη.

sed ubi à Dædalo, Icaroque, fuerit
cognita; vento vehementi, atque
impetuoso, quasi volantes, in mari
huc illuc circumferuntur; & Dæ-
dalus quidem salvus terram attigit,
sed vitam in mari finit Icarus; at-
que ejus de nomine, Icarium pela-
gus nuncupatum. Postea verò à
fluctibus ejusdem sepulcro juxta pa-
trem mandatus est.

ΠΕΡΙ ἈΤΑΛΑΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΜΕΛΑΝΙΩΝΟΣ.

DE ATALANTA ET
MELANIONE.

Ἔγχεσι παρὰ Ἀταλάντης, καὶ
Μηλανίωνος, ὡς ἡ μῦθος
ἐγένετο Λέαινα, ὁ δὲ Λέων. τὸ
δὲ ἀληθές, ἔστι τοιοῦτον. Ἀτα-
λάντη, καὶ Μηλανίων, ἐκωμή-
χον. ἀναπείθει δὲ τὴν κόρην
Μηλανίων, μνηστῆρας [6.] αὐ-
τῇ, εἰσέρχεται δὲ εἰς πύλῃλαι-
ον, μνηστῆρας. ἦν δὲ ἐν τῷ
ἀντρώπῳ ἐννὴ Λέοντος, καὶ Λε-
αίνης. [7.] οἱ καὶ ἀκέσαντες

FERunt Atalantam, & Melani-
onem, in leonem, & leonem,
conversos. Hujus autem rei veritas
talis est. Cùm simul venationio-
peram darent Atalanta, & Melani-
onem, ille quidem persuasit pu-
ellæ, ut secum commiscere-
tur; & jam coiturus, spelæ-
um ingreditur; in quo cubi-
le erat leonis, leonæque: qui,
postquam voces eorum exaudivere,

[4.] περιτρέπεται—Ἰκαρος διαφθείρεται—Οκ. α.

[5.] ἐκβλήθηναι δὲ αὐτὸν ὑπὸ ἡλίου καὶ ὁ πατὴρ ἔθαψεν. Οκ. ait Apollod. 2. 1. se-
pultum fuisse ab Hercule.

[6.] αὐτῇ, εἰσέρχεται δὲ εἰς τὸ σπ. μνηστῆρες. Cant. & Οκ.

[7.] οἱ δὲ, Lond.

φανῆς, ἔξελδόντες, [8.] ἀνα-
ῖσι τὰς περὶ Ἀταλάντῃ. μὲν
ἢ χρέον τῆς Λεωνίης, καὶ τῆς
Λέοντος ἔξελδόντων, [9.] οἱ
κυνηγεῖντες σὺν Μελαίνῳ,
εἰς ταῦτα τὰ ζῶα ἔδοξαν αὐτὰς
μεταβελῆσθαι. εἰς ἑτέροντες ἔν
εἰς τὴν πόλιν, [10.] διεφύμι-
ζον οἱ περὶ Ἀταλάντῃ, καὶ
Μελανίῳ, ὡς εἰς Λέοντας με-
ταβελῆθαι.

prodeuntes continuò ambos dilace-
rârunt. Leone deinde, ac Leonâ
folis egredientibus, qui cum Mela-
nionē venabantur, ipsos in ejus
modi animalia existimabant con-
versos; sēque in urbem recipien-
tes, rumoribus sparserunt, Atalan-
tam, & Melanionem, in leones,
immutatos.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ.

DE CALLISTONE.

ΚΑὶ ὁ αὐτὸς Καλλιστὸς λόγῳ
ποιεῖται, ὡς κυνηγεῖσα
ἄρκτη ἐγένετο. ἐγὼ δὲ φημι,
καὶ ταῦτά εἰς [11.] ὅρῳ κα-
ταστήσασαν, ὅτε ἐπύγχανεν
ἄρκτη, θηρώσαν καταβρω-
θῆναι. τὰς καὶ κυνηγεῖντας,
[12.] ἰδόντας μὲν ὅτι τὴν τῆς
ἄρκτε κοίτῃ, μικρὴν ἢ ἔξ-
ερχουμένην; εἰπεῖν ὡς ἡ κόρη
ἄρκτη ἐγένετο.

Idem etiam de Callistone est
sermo; ut scilicet illa inter
venandum in ursam sit commu-
tata. At mea quidem sententia,
illam crediderim venatione oc-
cupatam, ab obvia in monte
ursa devorata esse; ipsos ve-
rò, qui unâ venarentur, vi-
dentes eam propè ursæ cubile,
neque inde redeuntem, mox trans-
formatam in ursam puellam pro-
clamasse.

[8.] ἐξελδόντες ἱμῆπῃσι τοῖς αὐτοῖς Ἀταλάντῃ καὶ Λεωνίῳ αὐτὰς. Ox. & Lond.

[9.] ἰδόντες τὰς οἱ κυνηγεῖντες—μεταβελῆσθαι—Ox. &.

[10.] διεφύμισαντο, ὡς Μελαίνῳ καὶ Ατ. Cantab. & Ox.

[11.] εἰς ἐπύγχανον πε καταστήσασαν. Ox. μοx. ἄρκτη, καὶ θηρώσασαν—Cant.

[12.] ἰδόντας μὲν αὐτὴν εἰσελθούσαν ὅτι τὴν τ. Ox. & Tollius.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΤΡΩΓΗΣ.

D E E U R O P A.

Φᾶσιν. Ἑυρώπῳ τε Φοίνικι
 καὶ ἐπὶ ταύρῳ ὀχυρῶν
 διὰ τῆς θαλάττης ἐκ Τύρου εἰς
 Κρήτῳ ἀρικήδης. [1.] ἐμοὶ ὃ
 δοκεῖ, ἔτε ταύρον, ἔθ' ἱπ-
 πον, ποῦτον πέλαγῳ διανή-
 ξασθαι δυνάδης. ἔτε κόρῳ ἐπὶ
 ταύρον ἀγειὸν ἀναβῆναι. ὃ,
 τε ζῶς εἰ ἐβύλετο Ἑυρώπῳ
 εἰς Κρήτῳ ἐλθεῖν, [2.] ὅρην
 ἀν αὐτῆς ἐτέρῳ πορείαν χαλ-
 λίονα. τὸ ὃ ἀλλήδης ἔχει ὅδε.
 ἀνῆς Κνώσι, ὀνόματι Ταῦ-
 ρῳ, ἐπολέμη τῇ [4.] Τυ-
 ρινίᾳ κόρᾳ. τελευτῶν δ' ἐκ
 Τύρου ἤρπασεν ἄλλας τε κόρας,
 ἀλλὰ δὴ καὶ τῷ τε βασιλέως
 θυγατέρα, Ἑυρώπῳ. ἔλεγον
 ἐν οἱ ἄνθρωποι, Ἑυρώπῳ τῷ
 τε βασιλέως ταύρῳ ἔχον
 ὄχτρο. τέτε ὃ ἡυομήδης, ὡρεσσεπλάδῃ ὁ μύθῳ.

E uropam Phœnicis filiam,
 à tauro, per mare vectam,
 è Tyro in Cretam trajecisse,
 fabula est. Mihi verò videtur,
 neque taurum, neque equum,
 tantum pelagus nando tran-
 sfretare potuisse, neque in tau-
 rum puellam conscendisse agre-
 stem: arque aded, si Euro-
 pam in Cretam abire Jupiter
 voluisset, invenisse utique vi-
 am illi meliorem. Veritas au-
 tem sic habet. Bello vexabat
 Tyrionum regionem Taurus, ho-
 mo Gnoffius, ac postremò, in-
 ter cæteras Tyri puellas, ra-
 puit etiam filiam regis Euro-
 pam. Indè dicere homines,
 Europam regis taurum avex-
 isse. His ità gestis fabula con-
 fecta est.

[1.] ἐμοὶ ὃ ἐκ τῶν ταύρῳ, ἔθ' ἱππῳ δοκεῖ ποῦτον πέλαγῳ διανύσαι
 δυνάδης. Ox. & Lond.

[2.] ὅρην ἀν αὐτῇ ἱππῳ ὁδὸν λίαν χαλλίονα. Cantab.

[3.] Κνώσι — Cant. b.

[4.] Τυρίαν κόρᾳ — ἀποπλάδης ἐκ Τύρου, ἤρπασεν ἄλλας τε πολλὰς κόρας,
 καὶ τῷ τε βασιλ. Ox. α.

[5.] ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΥΡΕΙΟΥ

Ἰωπε καὶ τῆς Τροίας.

DE EQUO DUREO,

& Troja.

Φάσιν ὡς Ἀχαιοὶ οἱ [6.] ἐν
 ξυλίνῳ ἵππῳ, κατεπέρ-
 ρησαν πῶ Ἰλιον. ἐστὶ δὲ μυθώ-
 δης ἄγαν ὁ λόγος. ἢ δὲ ἀλή-
 θεα ἐστὶν αὐτῇ. ἵππον κατε-
 κάσσαν ξυλινόν, πρὸς [7.]
 μέγας μετεωρότερον [8.] τῶν
 πυλῶν, ὅπως μὴ [9.] ἐλκό-
 μεθ' εἰσελθῇ, ἀλλ' ὥστε
 πρὸς μέγας. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκ-
 άθλων ἐν κοίλῳ χρεῖω πρὸς
 πῶ πάλιν· ὁ Ἀργείων λόχος
 ἐκάλειτο μέγας τῶ νῦν. αὐτό-
 μεθ' ὃ ἐλθὼν ὁ Σίνων εἰς
 Ἰλιον, φράζει [10.] πῶς Ἰ-
 λιεύσιν, εἰσηγαγὲν τὸν ἵπ-
 πον, πρὸς εἰς καὶ τὸ μὴ εἰσελ-
 θῆν τὴν Ἑλλῶας, ὃ ὥσπερ αὐτοὶ οἱ Τρῶες, καὶ τὰς πύλας

Plurimum item fabulosus ille
 sermo, absconditos, ut aiunt,
 in ligneo equo Achæos Ilium
 expugnâsse. Sed hoc est ve-
 rum: equum ædificârunt lig-
 neum, ipsis portis magnitu-
 dine sublimiorem; ut longè
 supereminens, nullâ ratione tra-
 hi in urbem posset. Ipsi in-
 terea ductores in concavo ad
 urbem loco confedere, qui in
 hunc usque diem Achivorum insi-
 diæ vocatur. Tum verò transfuga
 Sinon Ilium ingreditur, & per-
 suadet Iliensibus, equum in ci-
 vilitatem arcesserent, datâ fide,
 non reverfuros Græcos. Di-
 cto audientes Trojanæ, & portas

[5.] Πρὸς τὴν ἐν Τροίᾳ ξυλινὴν ἵππον. Ox.

[6.] Ἀχαιοὶ ἐν ξυλίνῳ κοίλῳ ἵππῳ χίλιοι καὶ ἑκατὸν κατεβάλλοιτο [κατελάβον-
 το] πῶ Ἰλιον. Ox. & Lond. ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ χίλιον ἑκατὸν ἐπορθ.
 Cantab. eritorem peperit (ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ) Iota olim adscriptum--
 Buxtath. ad Od. λ. non meminit hujus numeri. Stesichorus centum, alii
 tantum duodecim fuisse tradunt.

[7.] πρὸς μέγας τῶν πυλ. Cant. & Ox. γ. ἐκ ἰσομετρῶν ταῖς πύλαις, Ox. α.

[8.] μέγας ἢ ἰλ. — ἰλὰ ὑπερέχῃ Cant. Ox. & Lon. ὑπερέχῃ -- & mox ἐναρξάμενοι Cant.

[9.] Ἀργεῖοι λόχος, Cant. & Ox. γ.

[10.] φράζει αὐτοῖς κατὰ μαρτυρίαν, ὡς εἰ μὴ εἰσαγαγῶν τὸν ἵππον εἰς πῶ πῶ-
 λιν, ὥσπερ αὐτοὶ οἱ Ἀχαιοί. ἐὰν δὲ εἰσαγαγῶν, ε. τῶν δὲ ἵππων
 σωτὴς οἱ Τρῶες εἰς τὸ τείχος εἰσάγει τὸν ἵππον. ὡς αὐτοῖς
 αὐτοῖς ὁππότε οἱ Ἑλλῶες, ἀφ' ὃ κατήρτητο τὸ τείχος, καὶ ἔτις—Ox.
 α. & ferè in omnibus consensit Lond.

κατελόντες, εἰσάγασι τὸν ἵπ-
πον· ἐνωχέμεθ' ὃν αὐτῶν, ἐ-
πιστρέφοντα οἱ Ἕλληνες. καὶ ὅ-
πως ἐάλω ἢ Τροία.

dejicientes, equum inducunt :
quibus tum convivantibus, Græ-
ci supervenere ; & sic capta
Troja est.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΟΛΟΥ.

DE ÆOLO.

[11.] Ἀέγασιν ὅπ' Αἰόλῳ
ἦν κλειδίων τῶν πνι-
μάτων, ὅς τις ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ
τὲς ἀνέμους ἐν ἄσκει. Πρὸς δ'
τέτε ὡς ἔχ' οἶον τε, δῆλον
εἶναι πᾶσιν οἶμαι. εἰκὸς δ' ἀστρο-
λόγον γυρόμενον Αἰόλον, φερό-
σαι Ὀδυσσεῖ τὲς χεῖρας, [12.]
καθ' ἃς ὑπὸ τοιαῖς πνεύμασι
γυροῦνται. φασὶ δ' ὅτι καὶ χαλ-
κῶν τέχῃ τῇ πόλιν αὐτῆς πε-
ριεβέβλητο· ὅπερ βεβ' ἰδιδέεσ.
ὁπίστας γὰρ ὡς οἶμαι εἶχε, πῶς
πόλιν αὐτῆς φυλάσσοντας.

Narrant Æolum habitum fu-
isse ventorum deum, qui
inclusos utri ventos Ulyssi de-
dit. Sed de hoc nihil hujus-
modi esse, omnibus existimo
manifestum. Verisimilius autem,
Æolum, astrologiæ gnarum,
prædixisse Ulyssi tempora, qui-
bus certi quidam venti aspira-
rent. Tradunt insuper, aneomi-
ro urbem ejus circumdatam; falso
item, cū, uti arbitror, armatos
habuerit milites, qui mœnia cu-
stodirent.

[11.] Λίγεται ὅπ' αὐτῷ ὁ ἀνδραπῶν. Tol.

[12.] τὸν χεῖρον, καθ' ἃς ὑπὸ τοιαῖς ἀνέμοις πνιθύνεται — Ion. & Or.
ἀλλήγορεῖται inquit Eustat. ὁ ἀσπίς εἰς ἀνδραπῶν σῶμα —
Diod. 5. Apollon. & σχ. Lycophr. videri hanc de se pos-
sunt.

ΠΕΡΙ ΉΣΠΕΡΙΔΩΝ.

DE HESPERIDIBUS.

[13.] ΛΕΓΟΥΣΙΝ ὅτι γυναικὲς
πνυες ἦσαν αἱ Ἑσπε-
ρίδες. ταύταις δ' ἦν μῆλα χρυ-
σᾶ ὅτι μηλέας, ὡς ἐφύλασσε
δράκων. [1.] ἔφ' αὖ μῆλα καὶ
Ἑρακλῆς ἐσερατύνετο. ἔχει δ'
ἀλήθεια ὧδε. Ἑσπερίδ' ἦν
ἀνὴρ Μιλήσιος, ὃς ὦκει ἐν τῇ
Καίᾳ, καὶ εἶχε θυγατέρας δύο,
αἱ ἐκαλεῖντο Ἑσπερίδες. τέτρω
δ' ἦσαν οἷς καλὰ, καὶ ἔγκαρ-
τοι. [2.] οἷαι καὶ νῦν αἱ ἐν
Μιλήτῳ. ὅτι τέτρω δὲ ὀνομά-
ζονται χρυσαῖ, καλλίσον γὰρ αὖ
χρυσός. ἦσαν δὲ σκηνᾶι καλλι-
στα. Μῆλα δὲ καλεῖται τὰ χρυ-
σατά. ἄφ' ἰδὼν δ' Ἑρακλῆς
βοσκόμην [3.] φει τὴν δα-
λαπῆαν, περιελάσας ἐνέδετο εἰς
τὴν ναυὸν. καὶ τὸν ποιμένα αὐ-
τοῦ ὀνόματι Δράκοντα, εἰσήγα-
γε εἰς οἶκον, ἐκέει ζῶντα τῷ
Ἑσπερίῳ, ἀλλὰ αὐτὸν πείνων αὐ-
τοῦ. ἔλεγον ἔν οἱ ἄνθρωποι, ἐδέσπεμεθα χρυσαῖ μῆλα, αἱ
Ἑρακλῆς ἦρα γὰρ ὅς Ἑσπερίδων, τὸν φύλακα ἀποκτείνας δρᾶ-
νοντα. καὶ ἐνθεν ὁ μὲν δὲ πρὸς ἀνελάνθη.

FErunt mulieres quasdam fuisse
Hesperides; quibus aurea mala
erant in arboribus, à dracone ser-
vata; ad quæ Hercules etiam ex-
peditionem instituit. Res autem
ita se habet. Hesperus vir Milesius
fuit, Cariam incolens, habuitque
filias duas, nomine Hesperides.
Erant verò huic oves pulchræ, &
fœcundæ, cujuscmodi etiam nunc
Mileti; ac proinde vocabantur au-
reæ: pulcherrimum enim sicut est
aurum; ita & hæ pulcherrimæ.
Mῆλα quippe vocantur oves; quas
cùm in littore pascentes Hercules
vidisset, mortuo jam Hespero, sed,
viventibus liberis, abactas in na-
vem imposuit, earumque pasto-
rem Draconem domum abegit.
Dicebant itaque homines; vidimus
aurea mala, quæ Hercules, occiso
custode Dracone, ex insulis He-
speridum avexit. Inde fabula con-
ficta est.

[13] Λίγεται αἱ γυναῖκες. Ox. α.

[1.] Post δράκων in Ox. sequitur ἔχει δ' ὁ δὲ τις τὸ ἀλθίς. Horti Hesperidum duo, alter in Libyâ Pentepoli, alter ad Oceanum Atlanticum, qui hic memoratur.

[2.] ἔγκαρτοι, ἵται περὶ αὐτά, φέτο τὸ γένος ὁ νῦν ἐστὶν ἐν Μιλήτῳ. Ox.

[3.] πᾶσι τῇ θαλάσῃ βοσκόμην. Ox. Lond. & Cant. aurea mala. i. e. capræ & oves; quas Hercules ex Africa in Græciam exportavit. Varro. R. R.

[4.] ΠΕΡΙ ΚΟΤΤΟΥ, ΚΑΙ
ΒΡΙΑΡΕΩΣ.

DE COTTO, ET
BRIAREO.

[5.] Φασὶν ἔν περὶ τέτων, ἃς
ἔχον ἑκατὸν χεῖρας,
ἄνδρες ὄντες. πῶς ὃ ἐκ δ' ἡ-
δες τὸ ποιῆτον; [6.] τὸ ὃ ἀ-
ληθὲς ἔπως. [7.] τῇ πόλει ὁ-
νομα Ἑκατονταχεῖα, ἐν ᾗ
ἔκειν. ἦν ὃ πόλις τῆς νυνὶ κα-
λεμῆνης Ὀρεσιάδος. ἔλεγον ἔν
οἱ ἄνθρωποι, Κόπῳ, καὶ Βρι-
άρεως, καὶ Γύγης, οἱ Ἑκατον-
τάχειρες, βοηθήσαντες τοῖς Τι-
ταῖς, αὐτοὶ ἐξήλασαν τῆς Τι-
τῆνας ἐκ τῆ Ὀλύμπου.

Narrant de his, quod cen-
tum manus habuerint.
Quomodo autem non factum
hoc? Sed veritas ejusmodi est,
Civitatem, quam illi inhabitabant,
nomen erat Hecatonchiriz, sita
in Orestiae. Hinc aiebant
vulgò, Cottum, Briareum, &
Gygem, centimanos, opem Di-
is ferentes, Titanas Olympo
expulisse.

[4.] Περὶ Κόπῳ, καὶ Βριάρεω, καὶ Γύγι. Ox. & Cant.

[5.] περὶ τέτων ο, sed Cant. φασὶν περὶ Κόπῳ καὶ Βριάρεω.

[6.] τὸ ὃ ἀληθὲς ἔπως ἔχει. Cant. & Ox.

[7.] τούτων τῇ πόλει. Lond. — ἡ δὲ Ἀχαρνίης τῆς νυνὶ Ὀρεσιάδος
καλεμῆνης. Ox. & Lond. [ἡ δὲ ἡ πόλις ἡ νυνὶ καλεμῆνης Ὀρεσιάδος. Cant.]
Τεκμαίρεται δὲ ὅτι μετὰ τῆς Ὀλυμπίαν ἐμαχίσαντο τῶν περὶ Τι-
τῆνας μάχῳ. ταῦτα γὰρ τὰ χωρία ἔμοχθ' ὅτι περὶ Ὀλύμπου—hic te.
Ct, Ox. & Lond.

Π Ε Ρ Ι [8.] Σ Κ Υ Λ Λ Η Σ.

D E S C Y L L A.

ΛΕΓΟΥΣΙ ΠΕΙ ΣΚΥΛΛΗΣ, ΩΣ ΉΝ
 ἔν [9.] ΤΥΡΡΩΛΙΑ ΘΗΛΙΟΝ Π,
 γῆν μὲν ΜΕΙΧΕΙ Τῶ ΔΜΦΑΛῆ,
 ΚΩΩΝ ὃ ἔΝΤΕΔΔΕΝ ΑΥΤῇ ΠΕΡ-
 ΑΙΦΥΚΑΣΙ ΚΕΦΑΛΑΙ· Τὸ ὃ ἄλλο
 Πῶμα, ὅφρως. τοιαύτῳ ὃ φύ-
 σιν ἔννοεῖν, πολὺ δὴνδες· ἢ ὃ
 ἀλήθεια αὐτῇ. [10.] ΤΥΡΡΩΛΙΩΝ
 Νῆσι ἦσαν, αἱ ἐληίζοντο τὰ πε-
 εῖρα πῆς Σικελίας, καὶ τὸν
 Ἴονιον κόλπον. ἦν ὃ ναὺς
 ἱεήρης ταχεῖα, [11.] τότε, ὄνομα
 Σκύλλα· αὐτῇ ἢ τεῖρης τὰ
 λοιπὰ πλοίων συλλαμβάνου-
 σα, πολλάκις, [12.] εἰργάζε-
 το βροῦμα, καὶ λόγῳ ἦν πρὸς
 αὐτῆς πολὺς. ταύτῃ τὴν ναὺν
 Ὀδυσσεὺς [13.] σφοδρῶς, καὶ λαύ-
 ρον πνέματι χρησάμενος, δι-
 έφυγε. διηγῆσάτο ὃ ἐν Κορκύ-
 ρα τὸ Ἀλκινόω πῶς ἐδιδόθη,
 καὶ πῶς ἐξέφυγε. καὶ τὴν ἱε-
 ρὰν τῆς πλοίας. ἀπὸ ὧν περὶ αὐ-
 τῆς ὁ μύθος.

DE Scylla aiunt, in Tyrre-
 niā fuisse belluam, umbi-
 lico quidem tenus feminam,
 cui agnata deinceps erant ca-
 num capita; corpus verò re-
 liquum serpentis. Talem autem
 generationem concipere, per-
 quam absurdum. Sed veritas
 ita se habet. Erant insulae
 quaedam Tyrrenorum, quae de-
 praedabantur confinia Siciliae, &
 Ionium finum; eratque illis
 triremis velox, nomine Scylla;
 quae cum reliquas naves inter-
 ciperet, victum frequenter sibi
 comparabat, atque hinc pluri-
 um in ore versabatur. Illam
 tamen navem Ulysses vento se-
 cundo usus, & copioso, effu-
 git; ac postea, quomodo in-
 secuta fuisset, quā ratione ef-
 fugisset, atque navigii for-
 mam, Alcinoο Corcyrae e-
 narravit. Ex his conficta fa-
 bula est.

[8.] Σκύλλας. Cant. Lond. Ox.

[9.] ἐκ Κυρλωίας. & μοχ κωών ὃ κεφαλαί ἐν τῇ θύρῃ—& πολλὰς θυμίας Cant. πολλὰ θυμίας—Ox. α. & Lond.

[10.] Τυρρῶων νῆς ἦσαν, αἱ Ox. Κυρλωών, Cantab. qui mox etiam legit

[11.] ταχεῖα, τὸ, τὸ ὄνομα Σκύλλα, καὶ λατρεύοντο ὅτι τῆς περὶ αὐτῆς. αὐτῇ—Hygin. c. 270.

[12.] πολλὰ κακὰ εἰργάζετο. Ox. Lond.

[13.] φρενὲ καὶ λαύρῳ χρησάμενος. Lond. Ox. Ceterum de Scylla V. omnino Eustath. in Odyss. p. 1714.

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ.

DE DÆDALO.

ΛΕῖγ' οἱ περὶ Δαίδαλον,
ὡς ἀγάλματα κατε-
σκεύαζε [1.] πορθόμην. τὸ
ἢ ἀνδραῖντα δι' αὐτὸ βαδί-
ζεν, ἀδμήατον εἶναι δοκεῖ ἔ-
μοι γ. τὸ ἢ ἀλκίδες [2.] ποι-
ῆτον. αἱ τότε ἀνδριαντοποιοί,
καὶ ἀγαλματοποιοί, [3.] κατε-
σκεύαζον ἀνδριάντας, συμπε-
φυκότας ἔχοντας καὶ τὰς πόδας.
Δαίδαλος ἢ [4.] ἐποίησε δια-
βεβηκότας τὸν ἑνα πόδα. [5.]
οἱ ἢ ἄνθρωποι ἔλεγον, [6.] ὁ-
δοιπορεῖν τῷτο τὸ ἀγάλμα, ὃ
εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλ'
ἔτι ἐσκήος: ὡς καὶ νῦν λέγο-
μεν. εἰς δὲ καὶ μαχόμενοι ἄν-
δρες γεγεμμένοι, καὶ πύ-
χοντες ἵπποι, καὶ [7.] χειμαζο-
μένη ναὺς.

FAbulantur Dædalum statuas
fabricasse per se ambulantes.
At mihi quidem hoc in statua
videtur impossibile. Veritas au-
tem ejusmodi. Cum qui ea
tempestate sculptores erant, &
statuarii, statuas conficerent pe-
des habentes corpori agnatos;
Dædalus prætenso altero pede
faciebat incedentes. Proinde
dicebant vulgò, ambulare sta-
tuam Dædali, neque ut reliquas
stare: sicuti & hodie loquimur;
picti sunt viri pugnañtes, curre-
ntes equi, & quæ fluctibus jacta-
tur navis.

[1.] δι' ἑαυτῷ πορθόμην. Ox. & Lond.

[2.] ὅτι τῷτο. Ox. κ.

[3.] κατεσκεύαζον ἄνδρ. συμπεφυκότας ὁμῶς σὺν πόδαί, καὶ τὰς χεῖρας πεφυ-
ταμένους ἐποίουν. Ox. & Lond.

[4.] πρῶτος ἐποίησε διαβεβηκότα τὸν ἑνα. Ox.

[5.] διὰ τῷτο δὲ οἱ ἄνθρωποι.—Ox.

[6.] ὁδοιπορεῖν τὸ ἀγάλμα τῷτο εἰργάσατο. Ox.

[7.] ναὺς χειμαζομένη. ἔτω κακῆνοι ἔλεγον ποιεῖν ἀγάλματα ὁδοιπορεῖν. Ox.
De his Dædali statuâ vide Zenob. p. 35 Aristot. 1. Pol. c. 4. Tzet. Chil.
1. hist. 19. Hesych. & Suidam, Δαίδαλος, Platonem, Menonem, & Euseb.
Hanc fabulam non habet codex Cantab.

[8.] Π Ε Ρ Ι Φ Ι Ν Ε Ω Σ.

D E P H I N E O.

[9.] Ἰσποῦσι περὶ Φινέως, ὡς διεφόρεν ἄρπυιαι τὸν ἦν αὐτῷ. δοκῶσι δ' ἐνιοι, θηρία καὶ πετεινὰ [10.] ταῦτα, ἄρπάζοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς Φινέως τὸ δεῖπνον. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει ἕτω. Φινῶς ἦν Παιονίας βασιλεὺς. γέροντα δὲ αὐτὸν [1.] γερονότα, ἡ ὅψις ἀπέλειπεν, οἷτε ἄρρενες παῖδες ἀπέθανον. θυγατέρες δ' ἦσαν αὐτοῦ, Πυρία, καὶ Ἐρασία. ἀπνέοντες τὸν οὗ πατρὸς βίον διέφθιμεν. ἔλεγον ἔν οἱ [2.] ποιηταί, δύνωθ' ὁ Φινῶς, ὅπως αἱ Ἄρπυιαι τὸν βίον αὐτοῦ διαφθείρουσιν. οἰκτείραντες δ' αὐτὸν, Ζῆθ' καὶ Κάλαις ἀστυγέηνες αὐτῷ, βορέαι παῖδες, ἀνδρὲς [3.] ἔκ ἀσπίδος, βοηθήσαντες αὐτῷ, τὰς θυγατέρας [4.] ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ τὰ χρήματα σωμαθροίσαντες, ἐπίτροπόν τινα κητέστησαν τῷ θεῶν.

DE Phineo memorant, quod Harpyiæ victum ejus corrumperent; ac putant nonnulli, illas feras quasdam volucres esse, quæ ex mensa Phinei raperent prandium. Ità verò se res habet. Phineus rex fuit Pæoniæ; quem ubi senem visus defecisset, & mortem obiissent liberi illius masculi, filia Pyria, & Erasia, patris rem familiarem consumpserunt. Hinc Poëtæ, miser, inquebant, Phineus, cujus vitam Harpyiæ perdunt. Commiseri autem ejus Zethus, & Calais, vicini ipsius, Bores, viri non incelebrēs, filii, auxilium tulerunt; & filias oppido expellentes, opibsq̃ue ejus recollectis, inspectorem quendam illi Thracem apposuerunt.

[8.] Περὶ ἈΡΠΥΩΝ καὶ ΦΙΝΕΩΣ Ox. a.

[9.] ἰσπεῖται ὡς διέφθιμεν αἱ ἄρπυιαι τὸν βίον τοῦ Φινέως. Ox. Lon. & Apostol.

[10.] πετεινὰ καὶ ταῦτα, ἀρπάζοντα — Ox. A, oft.

[1.] ὄντα — & ἄρρενες αὐτοῦ — Ox.

[2.] οἱ πολῖται — Ox. Apottol. ut abbi —

[3.] ἀνδρὲς, ἐκ ἀσπίδος — Ox. & Lond.

[4.] ἐξήλασαν. Ox.

[5.] ΠΕΡΙ ΜΗΤΡΑΣ.

D E M E T R A.

Περὶ Μήτρας τῆς Ἐρισίχθονος
 ὅφασιν, ὡς [6.] ὅ, ποτε πὺς βέλοιο, ἀλλάσσειν τὴν ἰδέαν. ὃ ᾧ μῦθῳ καταγέλασθ. πῶς γὰρ εἰκὸς ἐν κόρης γυνέως βῆν, καὶ αὐτὴς κύναι, ἢ ὄρνειον; τὸ δὲ ἄληθές ἐστι ἄλλο. Ἐρισίχθων ἦν ἀνὴρ Θεσσαλός, καὶ διαφθείρας τὰ χρήματα, πένης ἐγένετο. ὡς δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ καλὴ, καὶ ὡραία, Μήτρα τὸ ὄνομα. ὅς τις ᾧ εἶδεν αὐτὴν, [7.] ἤρα ταύτης. ἀργυρεῖα μὲν ἐν οἷ τότε ἄνθρωποι ἐκ ἐμνηςδόντο. ἐδίδωσαν δὲ [8.] οἱ τὰ ἵππους, οἱ δὲ βῆς, πυνὲς δὲ πρόβατα, ἢ ὃ ἂν ἐθέλῃ ἡ Μήτρα. ἔλεγον δὲ οἱ Θεσσαλοὶ, ὁρῶντες ἀθροισμένον τὴν Ἐρισίχθονι τὸν βίον, ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτρας αὐτῆς καὶ ἵππῳ, καὶ βῆς, καὶ τὰλλα· ἀφ' ὧν ὁ μῦθῳ περὶ ταυτεπλόου.

DE Metra Erischthonis ferunt, quod, quandocunque etiam velleret, formam mutaret. Cæterum ridicula hæc fabula. Quomodo enim verisimile est, ex puella bovem fieri, aut canem, aut avem? Veritas autem ejusmodi. Erischthon vir Thessalus fuit, qui absumptâ re familiari, ad pauperiem redactus est. Erat autem illi filia, Metra nomine, formâ tam egregiâ, ut quisquis illam vel solum adspiceret, protinus deperiret. Sed enim tum temporis homines sibi uxores argento non comparabant: a loco ejus alii quidem dabant equos, alii boves, nonnulli oves, aut quidquid etiam exposceret Metra. Dicebant ergo Thessali, videntes, quæ vitæ sunt necessaria, Erischthoni congregata, Metram illi fieri equum, bovem, aliâque; de quibus fabula.

[5.] Περὶ ΜΗΤΡΑΣ Oxon. & Tzet. ch. & Lond.

[6.] ὅποτε βέλοιο ἀλλάσσειν.—Ox. & Cantab. ut & mox κύναι καὶ ὄρνειον. Lond. ἢ ὄρνειον ἢ ὄρνειον.—Cod. Cant. non agnoscit hanc fabulam.

[7.] ὅταν θυγατὶς δίδωται πρὸς αὐτῇ. Ox. & Lond.

[8.] οἱ μὲν ἵππους. Cantab. & mox δ, π ἂν ἐθέλῃ.—Ox. & Cantab. & Lond. Habes hanc fabulam cum sua interpretatione apud Lycophr. Tzetzem; vide Ovid. Metam. 8. De luco Cereris exciso videtur hic aliquid legisse Tzetzis chil. 2. h. 47.

ΠΕΡΙ ΓΗΡΥΟΝΟΥ.

DE GERYONE.

Γηρυόντιω φασιν, ὅπ τε κίφα-
 λῳ [9.] ἦν. ἀδωάτον ὃ
 σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν. [10.]
 ἦν ὃ πῖον δε τῆτο. πάλις ὅτιν
 ἐν τῷ 'Ευξείνῳ πόντῳ, Τει-
 κερύϊα καλεῖται. ἦν ὃ Γηρυ-
 ὄνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις
 ὀνομασὸς, πλέτω τε καὶ ἄλλοις
 [11.] διαφέρων. εἶχε δὲ καὶ
 βοῶν ἀγέλην [12.] θαυμασίῳ,
 ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς, ἀνπ-
 ποιέμενον Γηρυόντιω ἐκτείνειν.
 οἱ ὃ θεῶμενοι περὶ λαυνομέρας
 πῆς βῆς, ἐθαύμαζον. ἦσαν [13.]
 γὰρ τὸ μὲν μέγεθ' ὅ, μικραί.
 ἀπὸ ὃ κεφαλῆς ὅπ τῇ ὁσφύϊ
 μικραί, καὶ σιμαί, κέρατα ἐκ
 ἔχουσαι, ὅσα ὃ μακρὰ, καὶ πα-
 τία. πρὸς τὰς πυνθανομέρας
 ἦν ἔλεγόν πνεις. Ἡρακλῆς
 ταύτας περὶ λασεν, ἔσας Γη-
 ρύονα τῷ Τεικερύϊα. πνεις δὲ
 ἐκ τῶ λεγόμενου, ἐπέλαβον αὐ-
 τὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλὰς.

Geryonem aiunt fuisse tri-
 capitum; cū fieri non
 possit corpus aliquod tribus ca-
 pitibus esse præditum. At tale
 quid accidit. Urbs est in Eu-
 xino ponto Tricarenia appella-
 ta; ubi inter homines celebris
 vivebat Geryon, divitiis, aliss-
 que rebus præcellens. Cæte-
 rum boum gregem admirabi-
 lem habuit; quem invadens
 Hercules, resistantem Geryo-
 nem interemit; & qui cir-
 cumactas viderent boves mi-
 rabantur. Erant enim staturâ
 quidem exiguæ, à capite usque
 ad ilia insuper parvæ, & si-
 mæ, cornua non gerentes, sed
 ossa longa, latâque. Respon-
 derunt itaque nonnulli interro-
 gantibus: Herculem Tricare-
 ni Geryonis boves abegisse.
 Quo ex dicto Geryonem tria
 capita habuisse, sunt, qui sus-
 picabantur.

[9.] ἰγίνο. Ox. & Lond.

[10.] ἦν ὃ ποιέτοι—Ox.

[11.] πῆς ἄλλοις, καὶ φέρων τῷ ἄλλων—Ox. & Lond.

[12.] θαυμασίων—& ἀντιποιέμενον. Cantab.

[13.] τῷ μεγέθει μακράι.—ὅπ τῷ ὁσφύϊ μακράι καὶ —Cant. & Ox.
 ὅπ τῷ ὁσφύϊ—legit Lond. vide cap. de Cerbero. Justinus ait tres fuisse
 fratres concordēs, v. Dodecatylon Her.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ
ΣΙΣΥΦΟΥ.

DE GLAUCO
SYSIPHII.

Φασὶν ὅτι κατεβρώ-
θη ὑπὸ τῶν ἵππων. ἀγ-
νοῶντες, ὅτι [1.] ἵπποτροφῶν,
καὶ τῶν οἰκείων ἐδένδε ἐπιμε-
λέμενοι, καὶ μεγάλας δαπάνας
ποιούμενοι, ἐπέτειον, καὶ ἀπέ-
λιπον αὐτὸν ὁ βίον.

Hunc & ipsum ab equis
devoratum esse perhibent,
ignorantes quod, cum equos a-
leret, neque rerum domesti-
carum curam haberet, sumptusque faceret ingentes, opibus
dilapidatis, victus tandem illi
defuerit.

ΠΕΡΙ ἙΤΕΡΟΥ ΓΛΑΥΚΟΥ
ΤΟΥ ΜΙΝΩΟΣ.

DE GLAUCO MINOIS.

Καὶ ἔτι ὁ μῦθος παγγέ-
λοιον, ὡς δὴ τῷ Γλαυ-
κῷ ἀποθανόντι [2.] ὅτι πρὸ
μέλιτι, ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμ-
βῳ κατώρυξε τὸν τῷ [3.] Κοιραν Πολύετον, ὃς ἦν ἐκ τῶν Ἀργεῖς.

ET hæc fabula omnino ridicu-
la, Glauco melle interfecto,
Minos eidem sepulchro inclusit Po-
lyidum Cœrani filium Argivum:

[1.] ἀγνοῶντες ὅτι ὑπὸ τρυφῶν καὶ μεγάλων δαπανῶν, αἱ ἐποίει, ἐδένδε ἐπιμελέ-
μενοι τῶν οἰκείων, ἐπέτειον καὶ ἀπέλιπον---recte sed hæc tamen Di-
omedes tribuit malè idem Ox. De tribus Glaucis vide Eutath. & Hygi-
num, fab. 272.

[2.] ἐν τῷ μέλιτι, Ox. & Lond.

[3.] Κοιραν Πολυ. Ox. α. Hygino fab. 151. vocatur Carani fil. malè.

ἰς ἰδὼν δρῶντα ἐτέρῳ δρῶ-
 κοντι πῶαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι,
 καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν, καὶ ἔ-
 τθ τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν
 [4.] Γλαῦκον, ἀνέστησεν. τῷ-
 οῦ δ' ἀδύνατον. ἐγένετο δ' τοι-
 ῶν δέ π. Γλαῦκος πᾶν μέλι
 ἱταρχήθη. [5.] χολῆς δ' αὐτῷ
 κινηθείσης, ἐλειποδύ-
 μωσεν ὁ Γλαῦκος. ἀφείκοντο
 δ' ἔν οἱ τε δὴ ἄλλοι ἱατροὶ,
 ὅτι δὴ χρήματα λιψόμοιροι,
 ἀλλὰ δὴ καὶ Πολύιδος. ὅς ἰ-
 δὼν τὴν πῶαν, ἣν ἔμαθε παρὰ
 τινος ἱατροῦ, ὃ ὄνομα ἦν Δρῶ-
 κων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρη-
 σάμενος, ὑμᾶς ἐποίησε τὸν
 Γλαῦκον. ἔλεγον ἔν τινες, ὅτι
 Πολύιδος τὸν Γλαῦκον, ὑπὸ
 μέλιτος θανόντα, [6.] ἀνέ-
 στήσεν.

qui cū vidisset draconem quen-
 dam alteri mortuo herbam im-
 ponentem, atque hoc modo
 resuscitantem, idipsum fecit, ac
 Glaucum vitæ restituit. Fieri
 autem non potuit; sed illud
 rectius. Glaucus potō melle
 turbatus, bile multā commorā,
 animi deliquium patiebatur. Ac-
 cessere igitur cū alii medici,
 relaturi mercedem, tum etiam
 Polyidus, & conspectā herbā,
 quam à medico didicerat, cui no-
 men Draco, adhibuit illam ipsam,
 & Glaucum sanum reddidit. Hinc
 dicebant multi, quod Polyidus
 melle interemptum Glaucum re-
 suscitaverit.

[4.] τῷ Γλαύκῳ, ἀνέστησεν αὐτὸν, ὅτι ὅτιν ἀδύνατον δοποθαίοντα ἀνδρα ἀνα-
 στήσαι διὰ πῶας, ἢ ὅφιν, ἀλλ' ἔδ' ἔωον ἄλλοι. Ox. & Lond.

[5.] ἱταρχήθη τὴν κοιλίαν. Ox. — κινηθείσης, λειποδυμήσαντι ἀφείκοντο οἱ-
 τε δὴ ἄλλοι ἱατροὶ. ὅς χρήματα λιψόμοιροι, καὶ πρὸς τέτοις Πολυίδος.
 ἥδη δ' ἐκλιπόντος αὐτοῦ, εἰδὼς τίνα πῶαν ἀφείκοντο. Ox. α.

[6.] Post ἀνέστησεν. Ox. Lon. & Cant. addunt ἣν παρὰ τῷ δρῶκοντος ἔμαθεν.
 ἀφ' ἧς οἱ μυδογέφυροι τὸν μῦθον ἐπλασαν. Ox. α. & Lond. sed Ox. γ. & Cant.
 μυδοπλασσαι ἀνεπλασαν. — Fabulam hinc fusiùs narrat Hygius,
 fab. 136. melius autem Apollod. Bibl. 3°. vide Apostol. 6. n. 32. ex Tar-
 tacho, puto Erafinus Polyidon herbam esse ait, & draconem quoque ap-
 pellatam, per quam restituebatur Glaucus.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ
ΘΑΛΑΤΤΙΟΥ.

DE GLAUCO MARINO.

ΑΔεσται [7.] ὅπ' αὖ ἐτ' ὁ
Γλαῦκος πᾶν φαγὼν πο-
τὲ, ἀθάνατος ἐβύετο, καὶ νῦν
ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκεῖ. τὸ δὲ τῇ
πᾶσι ταύτῃ μόνον Γλαῦκον ἐν-
τυχεῖν, καὶ λίαν [8.] ἐνιγὲ δὴ-
ηδεσθ, τό, τε ἀνδρωπον ἐν θα-
λάττῃ, ἢ ἄλλο π' αὖ χερσαίων
ζῷον. [9.] ἔχει δ' ἕτερον ἀληθὲς
ἔστω. Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἀλιεύς,
Ἀρθεδόνιος τὸ γένος, ἦν δ'
κολυμβητής, ἐν τέτρω [10.]
ὑποφύων πάντων κολυμβητῶν.
κολυμβῶντος δ' ἐν τῷ λιμένι,
ὁρώντων αὐτὸν αὖ ἐν τῇ πόλει,
αὐτὸς διακολυμβήσας εἰς πνα-
τίπον, καὶ μὴ ὁφθαλμοῖς οἰ-
κείοις, ἐπὶ ἡμέρας ἱκανὰς, δι-
ακολυμβήσας πάλιν ὤρθη αὐ-
τίς. πυνθανομένων δ' αὖ οἰ-
κείων, πᾶσι διέτειβεν, αὐτὸς
ψαδδόμενος ἔφη, ἐν τῇ θαλάττῃ.

Celebratur etiam hic Glau-
cus, quod postquam her-
bam comedisset, factus sit im-
mortalis, & nunc in mari
habitet. Glaucum autem solum
hanc herbam affecutum, ho-
minemque, vel quodvis ani-
mal terrestre, in mari vivere,
perquam ridiculum est. At ve-
rò ipsa rei veritas hæc est.
Glaucus piscator fuit Anthedonien-
sis genere, atque na-
tator præ cæteris istac in arte
excellens: quem cum cives in
portu aquis se immergentem
vidissent, ipse continuo ad a-
lium se locum natando recepit, &
cum intra dies plurimos visus à
suis non esset, emergens rursus,
conspectui illorum se restituit.
Interrogantibus itaque domesti-
cis, ubinam egisset, ille con-
ficto mendacio, in mari, inquit.

[7.] λίγεται. Cant. Ox.

[8.] λίαν ὅτι. Cant.

[9.] ζῷον. ὅπου ἔτι ποταμὸν π' δυνάται ζῆν ἐν θαλάττῃ, ἔτι τὸ ἀνέπαυ-
τον θαλάσσια δυνάται ζῆν ἐν τῷ ποταμῷ. μένεται δ' ἐν ὁ λόγος. ἔχον
δ'—Ox. & Lond.

[10.] ἐν τέτρω δὲ ἦν διαφέροντες ἄλλοις. κολυμβῶν δ' ἐπὶ τῷ λιμένι ὡρετο ἐπὶ
τῆς πόλεως, καὶ διακολυμβήσας, πάλιν ὤρθη αὐτοῖς. πυνθανομένων δ'—πᾶσι
διαγρίψας τὰς ἡμέρας, ἔφη, ἐν—καὶ συγκαλείσας εἰς αὐτὸν [λιμένας] Ox. &
Lond. Post διακολυμβήσας aliquid deesse videtur.

καὶ συγχεῖων εἰς αὐτὸν ἰχθύ-
ας, ὅποτε χειμῶν ἦν οἶτο, καὶ
μυθεῖς ἦν ἄλλων [11.] ἀλιέων
ἰχθὺς θωάτο λαμβάνειν, [12.]
καὶ ἔλεγε τοῖς πολίταις, πῶς
βέλοιο ἦν ἰχθύων ἀποκομιδῇ-
ται αὐτοῖς. καὶ κομίζων ἕς ἂν
ἦεν ἡλιον, Γλαυκὸς Θαλάσσιος
ἐκλήθη. καὶ πάλιν θύων θείῳ
θαλαπῖω, ἀπώλετο. μὴ ἐλθόν-
τος ὃ αὐτὸς ἐκ τῆς θαλάσσης,
[13.] ἐμύθισαν οἱ ἀνδρωποῖ,
ὡς ἐν θαλάττῃ οἰκεῖ, καὶ κεί-
νῳ.

Cúmque pisces eodem loco con-
clusos haberet, neque quisquam
aliorum piscatorum vesaniēte
tempestate capere quid possent;
ultra petebat à civibus, cujus-
modi sibi pisces adferri cupe-
rent; prolatisque quos volebant,
Glaucus vocatus est marinus. De-
nique in feram incidens mari-
nam, periit; nec in mari deinceps
prodeunte, fabulati sunt ho-
mines, ipsum habitare in eo, &c
sedem habere.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΟΥ.

DE BELLEROPHONTE.

Φαίν ὅπ Βελλεροφόντῳ ὑ-
πόπτερος ἵππος Πήγα-
ος ἔφειρεν. [1.] ἐμοὶ ὃ ἵπ-
πον ἐδέσποτε δοκεῖ θωάσθαι ἵπ-
πων, ἐδ' εἰ πάντα τὰ πτερωτῶν
ἦεν λάβῃ. εἰ γάρ ποτε τοι-
στον ζῶον ἦν, [2.] καὶ νῦν ἂν
ἦν. τῶτον δ' ἐφασκε καὶ πάλιν Ἀ-
μυσδαρεύς Χίμαιραν ἀνελεῖν. ἦν
ὃ ἡ Χίμαιρα, ὡς φασκε, ἐμ-
εσθενε μὲν λέων, ὅπιδεν ὃ δ' ἐφ-

Ferunt, quodd alatus equus Pe-
gasus Bellerophontem gestarit.
Mihi autem videtur equum mi-
nimè posse volare, nedum si om-
nium avium pennis indueretur.
Si enim tale animal quandoque
fuisset, etiam nunc superesset.
Aiunt præterea ipsum Amiso-
dari Chimæram interfecisse. Fe-
rat autem Chimæra, ut vulgò
putant, ante leo, post verò draco,

[11.] ἀγροῦ ἦν—Cantab.

[12.] ἐπυθίσαντο ἦν πολέμῳ, πῶς δὲ βέλοιο—Ox.

[13.] ἐμυθίσαντο οἱ ἀνδρωποῖ, ὅπ Γλαυκὸς καὶ κείνῳ λοιπὸν διὰ τὴν ἐν θαλάττῃ.
Ox. V. Apostol. cent. 6. n. 32.

[1.] ἐμοὶ ὃ ἵππον ἐδέσποτε δοκεῖ εἶναι. Cant. πάντα τὰ ἦν ἡ. id.

[2.] νῦν, νῦν αἰ καὶ νῦν. Ox. α.

ἡ τῆς τοῦ δὲ ὄντος ἐπεὶ ὁ-
 θῆ, ὃ ὄνομα Χίμαιρα. τότε
 ἦν ὡς λέγουσιν οἱ ποσειδάων
 υἱοὶ, καὶ μὲν πρὶν ποσειδάων οἰκῶν,
 λέων ἐμπαρῶν, ὁ ποσειδῶν δὲ
 δράκων. οἱ δ' ἢ καὶ ἔστινον τὸν
 τοῦμας, καὶ τὸν ὑλοτόμας. τότε
 δ' ἢ καὶ Βελλεροφόντης ἐλθὼν, τὸ
 ὄφθ' ἐνήπρησε, καὶ ἡ [10.] Τελ-
 μοῦτος κατεκῆν, καὶ τὰ θηρία ἀ-
 πώλετο. ἔλεγον ἔν οἱ ποσειδά-
 ωνι, [11.] Βελλεροφόντιν ἀ-
 ριχόμενον μὲν Πηγάσῃ, πρὶν Ἀ-
 μισόδαρι Χίμαιραν ἀπολέσαι.
 τότε δὲ γεγόνητο, ποσειδά-
 ωνι δὲ μὲν.

Supra hæc mons item alius,
 cui nomen Chimæra: cujus as-
 census anteriorem, ut memo-
 rant accolæ, leo inhabitabat, po-
 steriorem verò draco; qui pasto-
 ribus etiam, & lignatoribus vim
 inferebant. Quo tempore Belle-
 rophon adveniens, montem ex-
 ussit, atque ita combustus Tel-
 missus, & feræ perierunt. Hinc
 dixere accolæ Bellerophontem
 cum Pegaso suo accedentem
 Amisodari Chimæram interfe-
 cisse: ex quo eventu conficta est
 fabula.

[12.] ΠΕΡΙ ΠΕΛΟΠΟΣ, ΚΑΙ

τῶν ἵππων.

DE PELOPE,

& Equis.

Φασίν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν,
 ἔχων ἵππους ὑποπύρους, εἰς
 [1.] Πίσσαν, μνηστῆρσιν ἵπ-
 ποδάμειαν πρὶν Οἰνομάῃ θυ-
 γάτρει. ἐγὼ δὲ τὰ αὐτὰ λέγω
 καὶ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὅτι καὶ περὶ τοῦ Πηγάσῃ. [2.]

Pelopem alatis equis venisse in
 Pisam memorant, cum uxorem
 peteret filiam Oenomai Hippoda-
 miam. Ego verò eadem de Pelope
 dico, atque dixi de Pegaso. Si enim
 περὶ τοῦ Πηγάσῃ. [2.]

[10.] Τελμοσία. v. Stephan. π. π. & Hesych.

[11.] Βελλεροφόντι ἀριχόμενον — ἀπώλετο. Ox. & Cant.

[12.] καὶ ἵπποδάμειαν. Ox. a.

[1.] Πίσσαν. Cant. rethias.

[2.] Ἐπεὶ ὁ Οἰνομ. Ox.

Οἰνόμας ὃ ἦδαι ὑποπῆρες [3.]
 καὶ ὃς Πέλοπ' ἵππους, ἐκ
 αὐτῷ πλὴν θυγατέρα αὐτῷ ἔδω-
 κεν [4.] καὶ τὸ ἄρμα αὐτῷ ἀνα-
 βιβάται· ῥητέον ἔν, ὅπ Πέλω-
 ῖλλον ἔχων πλοῖον. ἐγγεγραπ-
 ῖ δὲ ὅτι [5.] ὃς πλοῖον, ἵπποι
 ὑποπῆρες. ἀρπάσας ὃ πλὴν κόρην,
 ἔρχετο φέρων. ἀρ' ἔ' ὁ μὲν ὃ
 παρσάνε πλάσθι.

scivisset Oenomaus, alatos esse
 Pelopis equos, utique non per-
 misisset, ut currum ipsius filia
 conscenderet. Censendum ita-
 que, navigio advenisse Pelo-
 pa, in quo depicti erant e-
 qui alati; atque eo raptâ puel-
 lā, fugâ sese subduxisse, Indē
 fabulæ origo.

* Π Ε Ρ Ι ' Φ Ρ Ι Ξ Ο Υ
 Κ Α Ι ' Ε Λ Λ Η Σ .

D E P H R I X O E T
 H E L L E .

Ἰστορεῖσιν ὡς ὁ κείδος αὐτῷ
 παρέλαβον, ὅπ ὁ πατὴρ αὐ-
 τὸν μέλει θύειν. καὶ λαβὼν πλὴν
 ἀδελφῷ αὐτῷ †, ἀναβάς τε ἐπ'
 αὐτὸν σὺν αὐτῇ, διὰ τῆς θα-
 λάσσης ἀφίκοντο εἰς τὸν [6.] Εὐ-
 ξείνον πόντον. ὅτ' ἔσι θύσπινον,
 τὸ ὡς πλοῖον τὸν κείδον, δια-
 νήχεσθαι, καὶ ταῦτα βαρύνοντα
 δύο ἀνδράπες. καὶ πᾶ τὰ σπῆα*, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτῶ, καὶ ἐκείνων;

Arietem scribunt Phrixo præ-
 dixisse, futurum, ut illum pa-
 ter Diis immolaret; atque eum as-
 sumptâ sorore arietem conscendisse,
 & per mare venisse in Pontum Eu-
 xinum. Creditu verò perdifficile
 est, arietem, duos quidem homines
 portantem, navis instar fretum
 transnatare. Et ubi alimentum
 potusque & hujus, & illorum?

[3.] ὑποπῆρες ὄντας ὅτι Ox. & Lond.

[4.] ὅτι τὸ ἄρμα. Cant. Ox. α.

[5.] ὅτι τῆς σκηνῆς τῆς ἐν τῇ ἀρμῇ ἵπποι—Ox. σκηνῆς. Lond.

* Π Ε Ρ Ι ' Ι Ο Τ ' Κ Ρ Ι Ο Τ ' , Κ Α Ι ' Φ — Ox.

† ἀπὸ 'Ελλῶ—Ox. & μοχ εἰς αὐτὸν τὸν κείδον.

[6.] πρὸ τεινῶν ἢ ταπεινῶν ἡμερῶν τὸ πᾶν διατρεφαις Lond. μοχ, πρὸν δια-
 τρεφῶν ἡμέρας, καὶ ταῦτα β. Ox.

ἡ δὲ πρὸς αἰσίοι, ποσῶν
 χροῖον δέμεναν. εἴτα φείξ-
 τὸν τὴν σωπείαν [7.] αὐτῶ φε-
 ρῶντα κειδὼν, καὶ διασώσαντα
 σφάξας, καὶ τὸ δέσμα ἀποδείρας
 ἔδωκεν ἔδνον Ἀιήτη. [8.] ὁ
 δὲ ἔδωκε τῆς ἑαυτῶ θυγατρὸς.
 ἡ δὲ Αἰήτης ἦν Κόλχων τότε
 βασιλεύων. ὅρα δὲ, τότε πῶς
 καὶ τὰ δέσματα πάντα ἦν. ὡς
 πῶν βασιλέα ἔδνον ἰδίας θυγα-
 τρὸς τὸ κώδιον λαβεῖν, ἔτω τῶ
 μηδενὸς ἀξίαν τὴν ἑαυτῶ θυ-
 γατρεῶ ἐνόμιζεν. ἥδη δὲ πνεῖς
 ἵνα τὸν γέλων ἐκφύγῃσι, χρυ-
 σὲν φασιν εἶναι τὸ δέσμα τε-
 πῆ. εἰ χρυσὸν τὸ δέσμα ἦν, ἐκ
 ἐχρῆν τὸν βασιλέα λαβεῖν πα-
 ρὰ ἀνδρὲς ξένου. λέγεσθαι δὲ,
 ὅτι καὶ Ἰάσων ὅτι τὸ κώδιον τε-
 πῆ τὴν Ἀργὴν ἔσειλε, καὶ πρὸς
 αἰσίοις ἦν Ἑλλῶσιν. ἀλλ' ἡ δὲ
 φείξτῃ ἔτως ἀχάρις ἦν,
 ὡς τε τὸν ἐυεργέτην ἀνελεῖν.
 ἔτ' εἰ σμαργῶδιον ἦν τὸ κώ-
 διον, [9.] ἐπέπλυνεν ἡ Ἀργὴ
 δ' αὐτό. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔτως
 ἔχει. Ἀδάμας ὁ [10.] εἶλε τῶ
 Ἑλλῶσιν, ἐβασίλευσε τῆς [11.] Φρυγίας. ἦν δὲ αὐτῶ ἀνὴρ ὀπίτητος

neque enim tantum temporis
 transigere sine cibo potuere. Phri-
 xus deinde, cum salutis suæ au-
 torem, servatoremque mactasset,
 & pellem detraxisset, muneris lo-
 co Ætææ dedit, Colchorum tum
 regi, filiaë causâ. At considera,
 quanta istac tempestate vellerum
 fuerit raritas, ut etiam rex in
 dotem propriæ filiaë vellus acce-
 perit, tam parvi filiam suam ex-
 istimans. Nonnulli verò, ut ri-
 sum effugerent, auream dixerunt
 pellem fuisse. At si aurea fuerit,
 non oportuit regem illam accipere
 à viro peregrino, & hospite Ad-
 dunt etiam, quod Iason Argo
 navem, & Græcorum optimos,
 eò miserit. Sed neque Phrixus
 adeò ingratus fuit, ut servatorem
 sui interemerit; & licet smarag-
 dium vellus extitisset, non ad hoc
 Argo navigâisset. Verum ita sese
 habet veritas. Athamas, Æoli
 Græci filius, Phrygiæ imperabat;
 rerumque suarum habebat inspe-
 ctorem, quem maximè fidum, &
 dignum, arbitrabatur, nomine
 Crium, sive Arictem. Hic,

[12.] ἦν χρημάτων, ὃν μάλιστα πρὸν ἡγεῖτο, ὃν ὀνοματι Κεῖος. ὁ

[7.] αὐτῶ Cant. sed Ox. τὸν αἶπον τῆς σωπείας. σφάπτει, καὶ τὸ δέσμα δίδωσιν εἰς
 ἔδνον, ὁ δὲ Αἰήτης ἦν τῶ πῶν τότε ἔβασ.

[8.] ὁ δὲ ἔδωκε τὴν ἑαυτῶ θυγατρεῶ, malletem legere—confirmat Hyginus, fab.
 3. filiam dedit ei uxorem.

[9.] ἐπλύνειν—Cantab. ἔδωκεν. Lond. ἔδωκεν ἂν ἡ Ἀργὴ ἰπ' αὐτό. Ox.

[10.] Lege Ἀδάμας ὁ πῶν Αἰόλων τῶ Ἑλλῶσιν. Sic omnes uno ore tum Græci
 tum Latini Mythologi—sed Apostolius maluit cum errante errare, habet
 enim solum. Ox. Αἰόλων—

[11.] φθίας, Ox. Lond. & Cant. in Thessalia Phthia, ubi Hellenis posterii regnabant

[12.] ἦν χρημάτων καὶ τῆς βασιλείας ὑποβασίλει, ὃν μάλιστα π. η. καὶ πλείεκα
 ἔχειον, καὶ ὡς ὀνομα αὐτῶ Κεῖος. ἰπεί δὲ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ, φείξτῃ ὅτι ὡς
 ἀρεστέτερῃ ἔδωκε τὴν ἀρχήν. + αἰδομένη δὲ τῶν ὁ Κεῖος, πρὸς μὲν

[3.] ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΟΡΚΥΝΟΥ
ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ.

DE PHORCYNIS
FILIABUS.

ΚΑΙ οὗτοι τῶν πολὺ γελοίο-
ντων φέρεται λόγος, ὅς
[4.] Φόρκυς εἶχε θυγατέρας
τρεις, αἱ πρῆς ἑνα ὀφθαλμὸν
ἔχουσι, ἀνὰ μέρους ἑκάστη.
[5.] τῷ τῷ ἡ χρωμένη, ἐνε-
πρεῖ αὐτὴν εἰς τὴν κεφαλὴν,
καὶ ὥς ἔβλεπε. [6.] καὶ μετὰ
αὐτῇ τῇ ἑτέρᾳ ἀποδιδέσθης τὸν
ὀφθαλμὸν, ἔβλεπον πᾶσαι. [7.]
ἔλθον δ' ὁ Περσὶς ὁππῶς αὐ-
τῇ ἐν ἡρεσίᾳ βαλόντα, κρα-
τῆς τὴν κατέχουσιν τὸν ὀφ-
θαλμὸν, καὶ τὸ ξίφος γυνώ-
σκει, φησὶ δεῖξαι αὐτῇ τὴν Γορ-
γύνα. εἰ μὴ μὴ φράσῃσιν ἀπο-
κτεῖναι αὐτάς. αἱ φοβέμεναι,
φράσσιν. ὁ δ' ἀποτεμὼν τὴν κε-
φαλὴν τῆς Γοργόνης, εἰς αἴερα

Etiam de his fermo fertur
perquam ridiculus; Phor-
cynem scilicet tres filias habuisse,
quæ inter se unum duntaxat ocu-
lum habentes, illo vicissim ute-
bantur. Cujus autem utendi vi-
ces essent, suo illum imponebat
capiti, atque ita videbat: & sic
deinceps unâ alteri oculum præ-
bente, omnes conspiciebant. Per-
seus autem, cùm à tergo illarum
tacito gressu accessisset; eâ, quæ
tunc oculum habebat, arreptâ,
gladiôque stricto, jubet sibi Gor-
gonem indicari; alioquin se ip-
sas minatur interfectorum. Illæ
metu percitæ produnt eam. Cu-
jus ille capite amputato, in a-
ëra abiit, & Polydectæ ostenso,
in lapidem ipsum commutavit.

ἔβλεπε. καὶ δεῖξας πάντῃ τῷ Πολυδέκτῃ, λίθινον τῷτον ἐποίησε.

[3.] Cod. Ox. α. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΟΡΚΥΝΟΥ καὶ τῶν θυγατέρων αὐ-
τῶν, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν——

[4.] ὁ φόρκυς.

[5.] τῷ τῷ τῷ ἡ——Οκ.

[6.] ἔβλεπον. ὥς ἐν ἑκάστῃ αὐτῇ τῇ ἑτέρᾳ τὸν ὀφθαλμὸν παρέχουσι εἰδὲς τὸ
βλέπειν. Οκ. α.

[7.] Περσὶς καὶ λαβὼν τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῇ, φράσσιν ὥς ἀποδιδέσθαι, εἰ μὴ φρά-
σῃσιν αὐτῇ. ἔφη δὲ ἡ Γοργὼ. φράσσιν δ' ὥς ὥς. ὁ δ' ἀποτεμὼν τὴν κε-
φαλὴν αὐτῆς εἰς Σίερον ἔλθεν. καὶ δεῖξας Πολυδέκτῃ λίθινον αὐτὸν ἰ-
ποίησιν. Οκ. α.

καὶ πᾶσι τῷ λοιπότερον, τὸ ἀν-
δρα ζῶντα νεκρῷ κεφαλῇ ἰδόν-
τα ἀπολιθωθῆναι. πῆς γὰρ δυνά-
μις τῷ νεκρῷ; ἐγένετο δὲ ποιῆ-
τόν π. Φόρκω ὡς ἀνὴρ Κυρλί-
αιθ. οἱ δὲ Κυρλίαιοι καὶ γέ-
νοι μὲν εἰσιν Αἰθίοπες. οἱ-
κῆσι δὲ νῆσον πῶ [8.] Κυρλί-
ω, ἔξω ἔσαν ἤμ. Ἡρακλείων
σηλῶν. ἀρῶσι δὲ Λιβύῳ [9.]
πρὸ τὸν Ἀυγωνα ποταμὸν, καὶ
Καρχιδνα. εἰς δὲ σφόδρα χρυ-
σοί. ὃς Φόρκω ἐβασίλευσε ἤμ.
Ἡρακλείων σηλῶν. [10.] εἰς
δὲ τρεῖς, καὶ ποιεῖ τετράπηχον ἄ-
γαλμα Ἀθηνᾶς χρυσοῦν. καλῶ-
σι δὲ πῶ Ἀθηνᾶν Κυρλίαιοι
[11.] Γοργόνῳ, ὡς πρὶ πῶ
Ἀρτεμιν Θεᾶς [12.] Βένδει-
αν, Κρήτες δὲ [1.] Δίκτιωαν,
Λακεδαιμόνιοι δὲ [2.] Οὐπιν.
ὁ μὲν ἔν Φόρκω ἀποθνήσκει,
πεῖν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναθεῖναι τὸ
ἄγαλμα. κατέλιπε δὲ κόρας τρεῖς, [3.] Σθενῶ, Ἐυράλλω,

At verò ridiculum hoc, homi-
nem vivum, mortui capite con-
specto, in lapidem converti. Quæ
enim cadaveris vis est & pote-
stas? Verùm res ita transacta.
Phorcyn vir fuit Cyrenæus: Cy-
renæi porro genere quidem Æ-
thiopes insulam inhabitant Cyre-
nen, extra columnas Herculis si-
tam, & Libyam arant apud Au-
nonen fluvium juxta Carthagi-
nem, auro maximè abundan-
tes. Hic Phorcyn columnas Her-
culis, tres numero, regno tum
possidebat, ibique simulacrum
ex auro quatuor cubitorum Pal-
ladi fecit. Palladem autem Cyre-
næi Gorgonem vocant, sicut Thra-
ces Dianam Bendiam, Dictyn-
nam Cretes, Lacedæmonii Upin.
Cæterum Phorcyn antequam in
templo simulacrum dedicaret,
moricur; reliquit autem vir-
gines tres, Sthenonem, Euryalen,

[8.] Cod. Cant. videtur legisse Κύρλω. Ox. γ. Κυρίλω, haud dubiè uterque
voluit Κυρλίω, ut jamjā Κυρλίαιος dixerant. Est etiā Κύρην locus satis notus
Geographis, unde quis possit existimare Κύρην utrumq; scripsisse.

[9.] παρὰ τὸν Ἀυγωνα, ἔτθ. Φόρκω. Penetravit in eas [insulas] Hanno Pe-
norum imperator. [unde fortè fluvio nomen] Plin. lib. 6. c. 31. ubi plura
huc spectantia habes. Vide etiam Vossium in Pompon. 1. 3. c. 9. ubi
hunc locum considerat.

[10.] Post σηλῶν seq. in Ox. ποιεῖ δὲ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χρυσοῦν, ὅπερ ὡς τετρα-
πηχον.

[11.] Γοργῶ. Ox & Lond.

[12.] V. Hesych. in voce, in Δίλογγον. Ἀδμήτη κένη & Μεγάλη Θεός. Sta-
bonem, p. 470. Turneb. Adver. Meurs. Gr. Fer. p. 57.

[1.] —V. γ. Callim. p. 21.

[2.] Videtur Hesych. legisse apud Callim. 1. c. ὡς πρὶ — cum vide etiam in
Ἀχέρῳ, & in ἰωνίσι, Salmas. in Inscript. — Ciceroni, Upis; Scaligero
Ops dicitur. Virgilio Ops est una ex comitibus Dianæ; nutricem ejus
Upin dicit γ. Call. V. Sequini Numismata p. 116.

[3.] V. Hesiod. Theog. γ. Æschyli in Prom. Apollod. 2°. Bibl. & lege Ἐννῶ
pro Ἐννῶ; Παμφρονῶ pro Περφρονῶ & Πισφονῶ; pro Ἀδινῶ Σθενῶ. Vi. iose
enim hæc apud hos scriptores habentur,

ἡ Μέδουσα. αὖται μὲν γή-
μαται ἐδενί ἠβελήθησαν· δι-
ελοῦμαι ὃ τὴν ἐσίαν, ἐκείνη
μας ἦρχε νῆσα. [4.] τῇ δὲ
Γοργόνη ἔτε ἀναθῆναι τὸ ἱερὸν
αὐταῖς ἐδόκει, ἔτε διελεῖν, ἀλλ'
ὡς μέρει κατεπέθεντο ἐπαλλὰξ
θυσασθὲν ἐαυταῖς. ὡς ὃ τῷ
Φόρκυι ἐπαῖρθ, [5.] καλὸς,
ἡ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ἡ αὐτῷ ἐν
πυλὶ πρὸς γυμνασίῳ ἐχρῶντο ὡς περ
ὁρθαλμῶ. Περσίδος δ' ἀνὴρ,
συγὰς ὅς Ἄργος, ἐληνίζετο
τὴν χτ' ὁδοῦ, ἔχων πλοῖα,
ἡ ἐκὼς πᾶσα πρὸς αὐτόν. πυ-
λῳ δὲ ὃ τῷ τῷ Γοργό-
νῃ βασιλείᾳ εἶναι γυναικῶν,
ἡ πολὺ χρυσὸν μὲν, ὁλίγαν
δὲ. [1.] πρὸς τῷ ναυ-
λοχίῳ ἐν τῷ πορθμῶ, ἡ με-
ταξὺ τῆς Κυρλῆς, ἡ τῆς Σάρ-
διων διαπλέων, τὸ πρὸς τῆς
ἐπείας εἰς τὴν ἐτέραν, τὸν
ὁρθαλμὸν λαμβάνει. ὡς μία
φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο μὲν οὐ-
δὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῆς,
[2.] εἰ μὴ τὴν Γοργόνα. μη-
δαί τε [3.] αὐτῷ τὸ πλῆθος
τῶν χρυσῶν. αὖται ἐν αἰ κόραι,
ἐπεὶ ἐκ [4.] εἶχον τὸν ὁρθαλμὸν ἐν τῷ μέρει χτ' τὸν εἰρη-
μῶν λόγον, σωμῆσαν ὁμοῖαι, ἡ ἡπᾶτο ἐτέρα τὴν ἐτέραν.

& Medusam: quæ dum nulli
vellent nubere, divisim facultati-
bus singulæ principatum unius in-
sulæ obtinebant. Porro Gorgoni
neque templum exstruere visum
illis, neque inter se partiri; sed
in Thesaurum vicissim reponere.
Aderat autem Phorcyni socius,
vir probus, ac bonus, eoque
in omni negotio, tanquam oculo
utebantur. Interea Perseus ex-
ilio ex Argo ejectus, loca ma-
ritima deprædabatur, secum na-
vigia habens, & prædonum for-
tem, ac validam manum. Cùm-
que didicisset, Gorgonem hanc
reginam esse feminarum, auro
quidem divitem, sed inopem vi-
rorum; in portu primùm statio-
ne factâ, inter Cyrenen, ac
Sardos obnavigans, & nunc in
hanc, nunc illam descendens,
eum, qui oculi vice funge-
batur, cepit. Harum verò una
dixit illi, nihil aliud ab ipsis ca-
piendum esse, præter solam Gor-
gonæ; simulque auri copiosioris
fecit indicium. At ipsæ filiæ,
cùm oculum pro viribus non ha-
berent, ut suprâ dictum; coeuntes
inter se altera alteram incusabat.

[4.] Lege τὴν ὃ Γοργόνην, vel Γοργόνα ut Cantab. vel Γοργῶ ut Ox. sensus hoc modo apertius. mox lege εἰς τὸ ἱερὸν, ut supra.

[5.] καλὸς τι ἡ ἀγαθὸς. πένοντα ὁρθαλμῶς, ὅτι αὐτῷ—ἡ χρῶτο. Ox. & Cant. V. Aristot. lib. de Mundo. & Apul. præcipuè οὐχ. Aristoph. in Achara. p. 375. potest tamen rectè retineri ἡ χρῶτο.

[1.] πρὸς τῷ ναυ. Cant. ναυλοχῶν ἐν τῷ πορθμῶ μεταξὺ τῆς Κυρλῆς ἡ τῆς Σάρ-
διων διαπλέοντα πρὸς τῆς ἐπείας πρὸς τὴν ἐτέραν τὸν ὁρθαλμὸν λαμβά-
νει. Tollius legit. ὅτι αὐτῷ φράζει. Ox. α.

[2.] αὐτῷ ἀξίον λόγον, ὅτι μὴ τὴν—Ox.

[3.] αὐτῶς, Lond. αὐτῆς, Ox.

[4.] ἐπεὶ δὲ οὐχ ἡ καὶ ὁρθαλμῶς ἐν τῷ μέρει κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, συνίσταν ὁμοῖαι.
Tollii Cod.

ὅποτε ὃ [5.] ἐπινούντο μὴ ἔ-
χειν, ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ
μεγνός. ἐν τούτῳ περσπλή[6.]
αὐτοῖς ὁ Περσῶς, καὶ φεράζει
ὥς αὐτοὺς ἔχει τὸν ὀφθαλμόν.
καὶ φησὶ, μὴ ἀποδέναι αὐταῖς,
εἰ μὴ φεράσωσιν ὅποιον ὅστιν ἢ
Γοργώ. ἐπιπείλει ὃ καὶ [7.]
περσπλητακτενεῖν μὴ εἰπέσαις.
ἢ μὲν ἐν Μέδουσᾳ, καὶ φεράζει δει-
ξαι. ἢ δὲ Σειφῶν, καὶ Εὐρυάλη
ἔδειξαν. τὴν μὲν ἐν Μέδουσᾳ
ἀποκτείνει, πᾶσι δὲ ἄλλαις τὸν
ὀφθαλμόν ἀποδίδωσι. λαβὼν δὲ
τὴν Γοργόνα χατέκοψεν. ἀπα-
τήσας δὲ τειήρη, ἀπέθηκε τῆς
Γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἐπὶ
[8.] αὐτὴν, καὶ τῇ νηὶ ὄνομα
ἔθηκετο [9.] Γοργών. ἐν ταύτῃ
δὲ περσπλήων, χρήματα παρὰ
τῆς νησιωτῆς εἰσεπράξατο. καὶ
τὰς μὴ διδόντας ἀνῆρει. ἔτι
δὲ καὶ τὰς [10.] Σειφῶν ἦντι
περσπλάσας ἐκείνοις χρήματα.
καὶ συναγαγόντων αὐτῶν, ὁ Περ-
σῶς ἦεν πάλιν εἰς τὴν ἀγο-
ρὴν. οὐ καὶ ἐκλιπόντες τὴν
Σειφῶν, φέροντο. περσπλά-
σας ἔν πάλιν ὁ Περσῶς πρὸς
τὴν ἀπαίτησιν τῆς χρημάτων,

Intelligentes autem penes nullam
eorum oculum esse, quidnam fa-
cti accidisset, mirari. Quo tem-
pore adnavigans Perseus, fassus est
se oculum habere; neque reddi-
turum, nisi sibi, ubi Gorgon
esset, commonstrarent; addita
quoque comminatione, nisi indi-
cium facerent, continuo ipsas in-
terfecturum. Respondit Medusa,
nolle se illam ostendere; ceterum
mox indicarunt Stheno, & Eu-
ryale; ac proinde interfecta Me-
dusa, oculum duabus aliis resti-
tuit. Gorgonem autem acceptam
concidit, postulatâque ab aliis
triremi, Gorgonis illi caput im-
posuit, & navem Gorgona ap-
pellavit: quâ circumnavigans pec-
unias ab insulanis exegit, &
qui dare recusarent morte affecit.
Ita à Seriphiis, quos accessit,
cùm nummos petiisset, atque illi
contrulissent, Perseus iterum hac
de caussa in forum venit; sed
illi relicta Seripho discesserunt.
Itaque cùm denuo Perseus eò
appulisset ad pecunias exigendas,

[5.] ἐπινούντο, Lond. & Ox.

[6.] αὐταῖς ὁμῶς εἶσαι. Ox. & Cant.

[7.] περσπλητακτενεῖν. Lond. Ox. α

[8.] ὅτι ἡ πρῶμῃ ἀντὶς τῷ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ. Ox. πῶς ea pars navis,
ubi ejus posuit. σχ. Apollon. v. 1108. 1.

[9.] Γοργώ. Ox. & περσπλήων. Ox. & Lond.

[10.] ὅτι Σειφίαις περσπλάσας. Cant. Ox. Lond. οἱ δὲ ἡμίσεα αὐτοὶ ἡτήσαντο,
ἐν αἷς συλλέξαντι τὰ χρήματα. συναγαγόντες ἔν λιθὺς ἀνδραμόνους ἔδει-
ξαν εἰς τὴν ἀγορὴν καὶ ἐκλιπόντες τὴν νῆσον Σειφῶν, φέροντο. Ox.
& Lond.

ἤ ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀν-
δρωπον μὲν εἰδὼς εὔρε, λί-
θους δ' ἀνδρομήκεις· τοῖς δ' ἐν
λοιποῖς ἦν νησιωτῶν ἔλεγχος
ὁ Περσεύς, ἐπειδὴν μὴ πα-
ρεῖχον τὰ χρήματα, ὁρᾷτε μὴ
ὡς Σεερίφιοι, τῆς Γοργόνος δε-
σπόται τὴν κεφαλὴν, ἀπελι-
θώθησαν, τῷτο πάθῃτε καὶ
ὑμεῖς. *

in forum veniens hominem qui-
dem nullum, sed lapides huma-
næ magnitudinis reperit. Pro-
pterea dixit insulanis cæteris :
Videte, quomodo Seriphii, quodd
pecuniam non exhibuissent, con-
specto Gorgonis capite, in la-
pides conversi sunt, idem vos ne
patiamini.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΖΩΝΩΝ.

DE AMAZONIBUS.

Περὶ Ἀμαζόνων τὰ δὲ λέ-
γουσι, ὅτι ἡ γυναικες ἦ-
σαν, ἀλλ' ἄνδρες βάρβαροι. ἐ-
φόρην δ' χιτῶνας ποδῖρεις, ὡς-
τε [1.] αἱ Θρῆσαι, καὶ τὴν
νῆλιν ἀνεδέυντο [2.] μίτρας.
τὰς δ' πωγῶνας ἐξυρῶντο, καὶ
διὰ τῷτο ἐκαλεῖντο πρὸς τῶν
πολεμίων γυναικες. Ἀμαζόνες

DE Amazonibus narrant ;
mulieres quidem eas non
fuisse ; sed viros barbaros. Ge-
rebant autem tunicas talares,
quales in more erant fœminis
Thracibus, ac comam alliga-
bant mitris, barbas radebant, &
propterea ab hostibus mulieres
vocabantur. Cæterum Amazones

* Totam hanc fabulam more suo descripsit Apollolius, nec interim Palz-
phati meminit. Vossius, ad Pomponium, eruditè conjicit orram fuisse
ex Hannonis relatione de tribus Gorgadibus insulis. Hesiodus primus
hæxit. Nam Homerus nescivit, ut putat Hesychius, in Γοργ. V. σχ. Pind.
ad Pyth. O. 12. Herod. 2. Natalem 7. c. 12. German. in Aratum, Hy-
ginum & Mythologos alios.

[1.] αἱ Θρῆσαι. Cantab.

[2.] Haud unquam deformes vertice mitras induimus, Statius. 9. lib. & Lucius,
Mæonia mentum mitrâ cvinemque madentem Subnixus. Virg. 4°. erat
effœminatorum indicium. V. ibi Servium, & ad nonum. Pind. Pyth.
O. 13. Hygin. Fab. 163. Herod. 4. Totam hanc fabulam unicâ dictione
Homerus extulit, ubi Ἀμαζόνες vocat ἀντιανέγες. ἰλ. Γ. v. 189. ubi
v. σχ. & Eustath. Polyæni strat. tertium, Historiam Amazonidum scripsit
Onasus, ut testatur σχ. Apollonii. l. 1°.

ἢ τὸ ἥϊον, μάχεσθαι ἀγαθοὶ
ἦσαν. στρατείαν ἢ γυναικὸς ἐδέ-
σσοτε εἰκὸς ἡμέας. ἐδὲ γὰρ νῦν
ἐδεμῖ.

nativā quādam indole bello strenuī
erant. Expeditionem verò mu-
lierum fuisse, quomodo erit veri-
simile, cū illa nusquam hodie
reperiatur.

* Π Ε Ρ Ι Ὁ Ρ Φ Ε Ὡ Σ.

D E O R P H E O.

Υευδῆς καὶ ὁ παῖς τῆ Ὀρφεί-
ως [3.] μύθος, ὅπ. κι-
θαρίζοντι αὐτῷ ἐφείπετο τὰ τε-
τράποδα, καὶ τὰ ὄρνεα, καὶ δέν-
δρα. δοκεῖ δέ μοι ταῦτα εἶναι.
Βάκχαι μανέσαι περὶ βλάστα δι-
έσπασαν ἐν τῇ Πιερίᾳ, πολλὰ
ἢ καὶ ἄλλα βιαίως ἐργάζοντο,
[4.] τερπόμεναι τε εἰς τὸ ὄρθε,
διέτρεχον καὶ πᾶς ἡμέρας. ὥς
ἢ ἔμειναν οἱ πολῖται, δεδιότες
παῖς τῆ γυναικῶν, καὶ θυγατέ-
ρων, μεταπεμψάμενοι τὸν Ὀρ-
φέα, ἐδέοντο μηχανᾶσθαι, ὃν
τέρεπον καταλάβοι αὐτὰς ἐν τῇ
ὄρθε. ὁ ἢ συνταξάμενος πρὸς
Διονύσω [5.] Ὀρμα, κατὰ-
γει αὐτὰς βακχάδας κιθα-
ρίζων. αἱ ἢ νάρθηκας τὸ τε περὶ
τον ἔχουσαι, κατέβαινον ἐν τῇ ὄρθε, καὶ κλῶνας δένδρων παντοδαπῶν.

FAbulosus & ille de Orpheo
sermo, quod citharā lu-
dentem animalia quadrupedia, nec
non aves, arborēsq̃ sequerentur.
Sed hæc mihi quidem sic acci-
disse videntur. Bacchæ furentes
oves discerpebant in Pieria, ac
multa alia cū violententer perpe-
trāssent in montes se recepēre,
ibique dies aliquot sunt commo-
ratæ, quas cū cives diutius ex-
pectāssent, malè suis uxoribus &
filiabus, metuentes, arcessitum
Orpheæ rogāunt, ut modum ex-
cogitaret, quo ex montibus illas
educeret, Is verò Orgiis Baccho
institutis, citharam pulsans ad
se bacchantes pellexit; ipsæque
ferulas tum primum, & ra-
mos omne genus arborum ha-
bentes, descenderunt de monte.

* Π Ε Ρ Ι Ὁ Ρ Φ Ε Ὡ Σ. ΚΙΘΑΡΑΣ — Ox.

[3.] λόγος. Cantab.

[4.] τερπόμεναι. Cant. πᾶς λοιπὸς ἡμ. Ox.

[5.] Ὀρμα ista didicit in Ægypto, Diodor. Sic. l. 4. Bolducus, Og. dicun-
tur περὶ τὸ ὄρθε τῶν ἀμύμων αὐτῶν, ἥ αὖτε ἐν Ὀρμασί γίνονται, σχ.
Apol. p. 94. Proclus in Pol. Theodor. contra Græc.

τοῖς ὃ ἀνθρώποις θαυμάσι
τότε θεασαμένοις, ἐνεφαίνετο
σφωτον τὰ ξύλα καταγόμενα.
καὶ ἔφασαν, ὅπ' Ὀρφεὺς κιθα-
ρίζων ἄγει τὴν ὕλην ἐκ τῆς ὄ-
ρης· καὶ ἐκ τέττα ὁ μῦθος
ἀνεπλάσθη. †

Hominibus autem admiranda
hæc conspicientibus, ligna pri-
us deduci videbantur; atque
hinc dicebant, Orpheæ ci-
tharæ cantu ex monte sylvam
deducere, hanc dantes causam
fabulæ.

[6.] ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

DE PANDORA.

Ὅτι Πανδώρας ἐκ ἀνεκ-
τὸς λόγου, ὡς γῆς ἀ-
ναπαδείσης ἀναδέναι αὐτὴν
καὶ ἄλλοις τὸ πλάσμα. ἐμοὶ ὃ
δοκεῖ τέτο. Πανδώρα γυνὴ ἐ-
γένετο Ἑλλην, μάλις πα-
σία. καὶ ὅτε ἐξήει, ἐκοσμεῖτο,
καὶ ἐχείετο πολλὴ τῇ γῇ. καὶ
τὸ μὲν ἔργον ὅπως ἔχει, ὁ
δὲ λόγος ἐπὶ τὸ ἀμήχανον
ἐτετέθη. *

Nec tolerabilis ille de Pando-
ra sermo, illam ex terra
formatam aliis quoque similem
habitum attulisse. Mihi verò sic
videtur. Pandora mulier fuit Græ-
ca maximè dives; quæ, quoties
prodeundum in publicum, spe-
ciosè sese exornabat, factoque ex
terra unguento inungebatur. I-
tā quidem se res habuit; sed
ad rem impossibilem detorta nar-
ratio est.

† Vide Plutarch, V. Alex. sub initio. Polyæ, I. 4. strat. 1.

[6.] ΠΕΡΙ — in Cod. Ox. sequitur *ὅτι μάλιστα* —

* Pandora fabulam φυσιολογεί Jo. Tzetze in Hesiod.

Π Ε Ρ Ι Μ Ε Λ Ι Ω Ν

[7.] Γ Ε Ν Ε Α Ξ .

D E F R A X I N O R U M
G E N E R A T I O N E .

ΚΑΙ ἡ φαυλότερόν ἐστι, τῷ
 παλαιότερον [8.] γένος ἐν
 Μελίᾳ γένεσθαι; ἀλλὰ Μελίος
 τις ἐγένετο, καὶ Μελίαι ἐκλή-
 θησαν ἀπὸ τούτου, ὥσπερ Ἑλ-
 λῳες ἀπὸ Ἑλλῶτος, καὶ Ἴων-
 νες ἀπὸ Ἴωνος. σιδηρὰ δὲ,
 καὶ χαλκὴ γενεὰ, ἐδίποτε
 ἐγένετο.

ET quid stultius est, quàm pri-
 mum hominum genus ex fra-
 xino esse progenitum? Sed fuit
 quidam Melius, atque ab eo di-
 cebantur Meliæ feminae, quem-
 admodum Hellenes ab Hellene,
 ab Ione Iones. Ferrea autem,
 atque ænea generatio, nunquam
 extitit.

[7] γένεσθαι deest Cant. & Ox.

[8.] Ox. & Lond. addunt, τὸ πρῶτον γένος ἀναθεῖν ἐν μελίᾳ γένεσθαι φα-
 σί. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀμύχανον ἐν ἑλλῶτι ἀνδράποδες γένεσθαι. Ἀλλὰ Μι-
 λῖος τις ἐγένετο, καὶ Μελίαι ἀπὸ τούτου ἐκλήθησαν, ὥσπερ Ἑλλῳες
 ἀπὸ Ἑλλῶτος, καὶ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος. ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἐφθάρη τῇ
 γένει ὅλος, καὶ δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἀπίσταν. σιδηρὰ δὲ καὶ χαλκὴ γένεα
 ἐδίποτε ἐγένετο, ἀλλ' ἐφλυαρύθη ταῦτα. Videtur Heliodorus etiam hujus
 fabulæ πατήρ. De Nymphis Meliis vide σχ. Apollonii, 2. l. Sub
 initio, vid. Heliod. ἐξέγον ἀντ. 144, & ad hunc Schol.

Π Ε Ρ Ι

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

[9.] ΦΥΛΛΙΤΟΥ.

DECLAVA
HERCULIS.

Λέγεται ὡς εἶν' ἐαυτῷ ἔχει
φύλλα. ὃ ἔν φυλλίτης.
ἢ καὶ ἰδιώτης ὑπῆρχεν ἐπὶ πόλιν
πρὸς ἔκτισιν. ὃ δὲ λόγος ἐντε-
θεν ἐλέγχθη ἔσως.

Memorant illam à se folia ha-
buisse. Propterea dicta est
Phyllites, sive foliata; & licet se-
parata esset, herbæ tamen adposi-
ta pullulabat: atque hinc collecta
ejusmodi fabula.

[1.] ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΗΤΟΥΣ.

DE CETONE.

[2.] Περὶ τῆς Κήτης τάδε λέ-
γεται. ὡς πρὸς Τρωσὶν
ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφοίτα. καὶ εἰ
μὴ αὐτῷ δοῖεν νόθος, [3.] ἀ-
σπύρατο. εἰ δὲ μὴ, πλὴν χάριτος

DE Cetone hæc referuntur: cum
ἐμари ad Trojanos comme-
are solitum, & si puellas darent,
recessisse; sin minus, regionem

[9.] Φυλλ. deest Cant. nec habet is liber plures fabulas. cæterùm φυλία He-
sychio & Eustathio Oleastri species; Herculis clava facta est ex Oleastro.
Ait Pausanias l. 2. Herculis ῥόπυλον, κατὰ τὴν ὁν, ἐπέφω τῇ γῇ καὶ ἀνέβλε-
ψεν αὐτῆς. Virgil. 2. Georg.

Quin & caudicibus sectis (mirabile dictu)

Truditur è sicco radix Oleagina ligno,
modo non fuerit cortex detractus. f. pro πόλιν legas γῇ. ὁμοίως αὐτῶν
Cant. d. non habetur hæc fab. in Oxon.

[1.] ΠΕΡΙ Κίτωνος. Ox.

[2.] περὶ—τὰ δὲ καὶ περὶ τῆς λίγης—Ox. & Lond. & μάλιστα ὅτι ἀνδρῶν
ἐχθρὸς ἐστὶν αὐτῶν πρὸς αὐτοὺς.

[3.] εἰκοσι ἀνέει—Ox. Lond.

αὐτῶν

αὐτῆς ἐλυμάνετο, ὥς ᾗ μάταιον, τὸ ἀνδρες ἐκπιδεῖναι τὰς ἐαυτῆς θυγατέρας, πῶς ἐκ οἴδεν; [4.] ἀλλ' ὡς ἀνὴρ βασιλῆος μέγας, καὶ πολλὰ ἔχων δυνάμιν, καὶ ναυπηγὸν πολὺν, ὃς κατέσρεψε τὸ πρὸς ἀλάστον πῆς Ἀσίας ἑλθόν, ὃ Τρῶες ἐκπῶντο. ἐδίδεν ᾗ φόρον, ὃν πνεύσας δασμὸν καλεῖσιν. ἀργυρίοις μὲν ἐν οἷς τότε ἄνθρωποι οὐκ [5.] ἔχοντο, ἀλλὰ σιδέροις. [6.] προσέταξε ᾗ ὁ βασιλεὺς, ὃ ὄνομα Κήτων, ᾗ πύλεων πῶς μὲν ἴππους διδόναι, πῶς ᾗ κόρας. τὸν ᾗ βασιλέα, ὃ ὄνομα Κήτων, οἱ βάρβαροι ἐκάλεον κῆτον. [7.] πειπύλει ᾗ ὁ Κήτων καὶ τὸν δέοντα χεῖρον, ἀπαῖψεν τὸν δασμὸν. [8.] ᾗ ᾗ μὴ ἀποδιδόντων ἐκάκε τὰς χώρας. ἔξέρχεται ᾗ εἰς Τροίαν, καὶ ὃν χεῖρον καὶ Ἡρακλῆς [9.] ἦκεν, ἔχων σφαγὰν ᾗ Ἑλλήνων. μῦθεται ᾗ τὸν Ἡρακλέα Λαομέδων ὁ βασιλεὺς, ἀρῆξαι τοῖς Τρῶσιν. ἀποβιβάσας ᾗ τὴν σφαγὰν ὁ Κήτων, ὁδοιπόρει. ὑπαντήσαντες δ' αὐτῷ Ἡρακλῆς, καὶ Λαομέδων, [10.] ἀναεργύσιν αὐτόν. ἔτι γυρομήν, περιστερὰ ἀνὰ ὁ μὲν ἔθ'.

illorum devastasse. At quàm insulsum sit, viros prostituere suas filias, quis non videt? Sed erat rex magnus, opibus, & præsertim re navali, potens, qui in potestatem redegit Asia omnem oram maritimam, quam Trojani tenebant. Solvebant autem illi tributum, quod vestigal nonnulli vocant; neque enim argento tum temporis utebantur homines; sed supellectile tantum, & utensilibus. Rex itaque, qui Ceton vocabatur, civitates quidem alias iussit sibi equos dare, alias verò puellas. Cæterum regem, cui nomen Ceton, barbari κῆτον, id est, balenam, appellabant. Ceton autem rex justo tempore circumivit, tributum exigens, ac solvere detrectantium regiones diris affecit; etiam Trojam abiit eadem tempestate, qua cum Græcorum exercitu accesserat Hercules, quem in subsidium Trojanorum Laomedon rex mercede conduxit. At verò Ceton traducto exercitu viam est ingressus; quem mox obvii Hercules, & Laomedon, interfecerunt. His ita factis fabula conficta est.

[4.] ἀλλ' ὡς αὐτό. Ox. Lond. deest ἑλθόν —

[5.] ἰππῶν. Lond. Ox.

[6.] προσέταξε ᾗ πύλεων αἷς μὲν ἴππους διδόναι, αἷς ᾗ βόας, αἷς δ' ἐκέρχεται — Ox.

[7.] πειπύλει. rectius. Lond.

[8.] δασμὸν. ὅσοι μὲν ἐδίδεν, ἐκλυτικῶς διῶν, ὅσοι ᾗ ἐκ ἀπιδόσαν, ἐκακύνον τὰς χώρας. Ox.

[9.] ἔχε τὴν Ἑλλήνων σφαγὰν. Ox.

[10.] ἐκπῶντο ἔχοντες τὴν ἐαυτῆς σφαγὰν — Ox, Apollod. 2. Bibl. hanc fabulam tractat. Tangit etiam Germ. in Arati Phæn.

* Π Ε Ρ Ι Ύ Δ Ρ Α Σ.

D E H Y D R A.

Λέγεται ὅτι περὶ τῶν ὕδρων, ὅτι
 Λερναῖον ὄρις ὡς, ἔχον
 πενήκοντα κεφαλὰς, σῶμα δὲ
 ἐν, καὶ ἐπειδὴ αὐτῆς ἀνέλοι κα-
 φαλῶ μίαν, δύο ἀναφύεσθαι. καὶ
 τὸν Καρκίνον ἐλθόντα, βοηθεῖν
 τῇ ὕδρᾳ. τοῖς τὸν δὲ εἰς πρὸς
 πέδου γινώσκουσι, μόνον δὲ
 τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὥδε. Λέρ-
 νος ἦν βασιλεὺς. ὅκον δὲ πάν-
 τες οἱ ἄνθρωποι καὶ κύνες. ἦ-
 ταν δὲ καὶ βασιλεῖς ἐφ' ἐκάστῳ
 τῶν χωρίων τῶν. Σθενέλ-
 ος δὲ τὸ Περσέως, εἶχε τὸ μέ-
 γιστον καὶ πολυανθρωπώτατον, πλὴν
 Μυκίνοιο. ὁ δὲ Λέρνος ἐκ ἐ-
 σταλέντων ὑποστειλάσθαι. ἐπο-
 λήσαν ἐν οἷς δύο διὰ τῶν. ἐν δὲ
 τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας, ὡς πλὴν
 Λέρνος πολέχοντον κατερεῖν, καὶ
 ἰσφύραν αὐτὸ πενήκοντα τοξόται

Hydræ produunt serpentem
 fuisse Lernæum, centum
 capitibus, sed uno tantum corpo-
 re præditum; & in locum decissi
 capitis mox duo provenisse; Car-
 cinum item advenisse, & auxilium
 tulisse Hydræ. Hæc autem
 si quis accidisse credit, nã ille in-
 sipidus est. Sed res ita se habet.
 Lernus rex fuit eo tempore, quo
 homines universi vicatim habita-
 bant. Singulis autem locis
 erant sui reges; quos inter
 Sthenelus, Persei filius Mycenæ,
 locum maximum, & hominibus
 frequentissimum, obtinebat. Cui
 Lernus cum subesse noller, bel-
 lum ex his principiis uterque
 suscepit. In ipso autem aditu re-
 gionis, Lerno oppidulum bene mu-
 nitum fuit, quod custodiebatur
 quinquaginta strenuis sagittariis,

* ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΕΡΝΑΙΑΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΟΣ. hæc fabula pu-
 to auctor habetur in codd. Ox. & Lond. sic. Λέγεται ὅτι περὶ τῶν ὕδρων τῆς
 Λερναίας, ὡς ὅρις ὡς, ἔχον πενήκοντα κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἐν, καὶ ἐπει-
 δὴ αὐτῆς ἀνέλοι καφαλῶ μίαν, δύο ἀναφύεσθαι. καὶ τὸν Καρκί-
 νον δὲ ἦλθε βοηθεῖν τῇ ὕδρᾳ. καὶ τότε δὲ ὁ Ἰόλαος ἀμύνει τῷ Ἡρα-
 κλεῖ, ἵνα δὲ καὶ ὁ Καρκίνος ἡμῶν τῇ ὕδρᾳ — ὅτι. γολοία γὰρ ἡ
 ἔψις, καὶ πῶς ὅποτε Ἡρακλῆς ἀφίκοιτο μίαν κεφαλῶν, ὑπὸ τῆς τοῦ πᾶν
 κατεπείσθη καὶ ἦλθεν; ὡς ἐν τοῖς τὸν. Λέρνος δὲ βασιλεὺς ἐφ' ἐκάστῳ
 τῶν χωρίων τῶν. ἀπ' ἐκείνου τὸ ὄνομα καὶ τὸ χωρίον. Ἀργεῖοι δὲ ἐν τῷ ἔχουσιν. ἦσαν δὲ πόλεις
 τότε Ἀργεῖοι, Μυκίνοιο, Τυρῶν, Λέρνη, καὶ βασιλεῖς ἐφ' ἐκάστῳ τῶν χωρίων
 τῶν. ἐν μὲν ἄλλοι βασιλεῖς Ἐυρεῖαν τῇ Σθενέλῳ τῇ Περ-
 σέως ὑποστειλάσθαι, εἶχε γὰρ αὐτὸς τὸ μέγιστον χωρίον καὶ πολυανθρωπώτατον τῆς
 Μυκίνας — Apollodorus l. 2°. Tyrenem non memini alibi legere, f.
 οὐ Γερνία Ptol. & Eustath. aut Τίρυνς Hesiod. Theog.

ἀνδρείοι

ἄνδρες, [1.] ὅς ἐπείσαν ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως νύκτα καὶ ἡμέραν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πολυχνίῳ Ἰδρα. πέμπει ἐν Εὐρυπύλῳ Ἡρακλῆα, [2.] καὶ ἐκπορεύει αὐτὸ τὸ πολίχνηον. [3.] οἱ δὲ περὶ τῷ πύργῳ ἐπυρπολοῦντο καὶ ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξότας. ὁπότε δὲ πρὸς πληγεῖς πέσοι, ἀνέβαινον δύο τοξόται ἀνδρῶν, ἐπειδὴν ἀνδρεῖον ἦν ὁ στρατηγός. ἐπειδὴ δὲ συνείχετο ὁ Λέρων ὑπὸ τῷ Ἡρακλῆϊ τῷ πολέμῳ, μισθῶται [4.] ὀθνεῖον στρατόν. ἤλθε δὲ αὐτῷ ἄγων πύργου στρατὸν, Καρκίνον ὄνομα τῷ ἀνδρὶ, μέγας πύργου ἰσχυρὸς, καὶ πολεμικὸς, καὶ σὺν τέτρω ἀντίχρον πρὸς τὸν Ἡρακλῆα. εἴτα βοήθει ὁ Ἰόλεως ὁ [5.] Ἰφικλῆς, ἀδελφιδὸς δὲν τῷ Ἡρακλῆϊ, ἔχων στρατὸν ἀπὸ Θηβῶν. καὶ τὸν περικύβητα πύργον πρὸς τῇ Ἰδρᾷ προσελθὼν ἐρέπρησε, καὶ σὺν ταύτῃ τῇ δυνάμει ἐπόρθησεν αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς, καὶ πύργον ἀναεῖ, καὶ πύργον ἀπόλλυσι. καὶ χυομένη, ὁ μισθὸς ἀνεπλάσθη. καὶ γέγραπται πύργον ὄφιν, καὶ τὸν μύθον ἀναπλάσσειν.

quos dies atque noctes indefinenter in turrim immittebant. Erat autem oppidulo nomen Hydra. Destinat huc ergo Eurystheus Herculem, qui illud expugnavit. Illi vero, qui subitus erant ignem manu jaciebant, & dirigebant in defensores turris; quorum si quis aliquis cecidisset, præsertim strenuus, in locum unius sagittarii duo succedebant. Cum autem istiusmodi bello ab Hercule Lerus teneretur, militem conduxit externum; venitque cum exercitu Carcinus quidam, militari robore, & viribus præstans, quem Herculi obduxit. Auxilia deinde Herculi tulit Iolaus, Iphicli filius, ejusque ex fratre cognatus, exercitum habens ex Thebanis. Eriam turrim in Hydra constitutam concremavit: atque hac manu exsuperavit illos Hercules, Hydram delevit, & exercitum interfectione cecidit. His ita factis fabula provenit: qua & Hydram serpentem fuisse scribunt, & fabulam comminiscuntur.

[1.] ὅς ἐπείσαν ἐπὶ τῷ π. Ox. νύκτας καὶ ἡμέρας. Lond.

[2.] ἐκπορεύονται. Lond.

[3.] οἱ δὲ περὶ Ἡρακλῆα ἐπυρπολοῦν. Ox

[4.] ὀθνεῖον Κλέας. ἤθε. Ox. & Lond.

[5.] ὁ Ἰφικλῆς, ὁ ἀδελφιδὸς τῷ Ἡρακλῆϊ. & mox προσελθὼν—καταδαῖν—& χυομένη γέγραπται πύργον ὄφιν—Ox. V. Heraclitum fab. 18. & Hesiod. Theog.

ΠΕΡ ΤΗ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

DE CERBERO.

Λέγουσι περὶ Κερβέρου, ὡς
κύνων ἦν, ἔχων τρεῖς κε-
φαλάς. δῆλον ὅτι ὅπ κ' ἔτ'
ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκλήθη Τειχα-
ρίου, ὡπερ ὁ Γηρυόνης. ἔλε-
γον ὅτι οἱ ἄνθρωποι, καλὸς τε
ὁ μέγας ὁ Τειχαρίου κύων.
λέγεται ὅτι περὶ αὐτοῦ, ὡς Ἡ-
ρακλῆς εἰς αὐτὸν ἀνήγαγον. ἐ-
ψέτο ὅτι τοῦτον π. Γηρυόνη
περὶ ταῖς βεσὶν ἦσαν κύνας με-
γάλαις καὶ νεανικαῖς. ὀνόματα δὲ
ἦν αὐτοῖς ταῦτα· τῷ μὲν Κέρ-
βερῳ, [1.] τῇ δ' Ὀρθεῳ. πῶ
μὲν ἔν' Ὀρεν Ἡρακλῆς ἐν Τει-
χεῖα, πρὶν πεσεῖν τὰς βεῖς,
ἀναγρῆ· ὁ δ' Κέρβερος συνηκ-
λέθει ταῖς βεσὶν· ὅπθ' ἐμύσας
ὅτι τῷ κυνὸς ἀνὴρ Μυκλῶν
τῆν μα Μολοσσός, τὸ μὲν περ-
τον ἤπει τὸν Εὐρυθέα [2.]
ἀποδῆναι τὸν κύνα· ὁ βελο-
μῆν δὲ τῷ Εὐρυθέα, ἀνα-
πείθει τὰς βεσὶς, καὶ τὸν
κύνα κατεργνύουσιν ἐν τῇ Λα-
κωνικῇ ὅπθ' αὐτῶν ἐν πηλαίῳ
πνί, καὶ ἀρίσιν αὐτῶν κύνας
θαλάσσης συμβάττειν. Εὐρυθέας

Cerberum canem fuisse tricipi-
tem ferunt. Manifestum verò
& hunc ipsum à civitate dictum
Tricarenum, quemadmodum Ge-
ryon. In ore itaque omnibus e-
rat, pulcher ille, & magnus canis
Tricarenus. De quo etiam me-
morant, quòd Hercules illum ex
inferis deduxerit. Cæterum ejus-
modi quid factum est. Geryon ad
coercendos boves canes habebat
magnos, & juvenes; quorum un-
i Cerberi nomen, alteri Ori inditum.
Orum quidem in Tricaria civitate,
priusquam boves abigeret, Hercules
interemit; & Cerberus boves simul
subsecutus est. Hujus autem fla-
grantissimus vir Mycæzus, nomi-
ne Molossus, primum quidem ab
Eurystheo canem illum sibi tradi
petiit: quo abnuente, pastores con-
ciliat: hi Cerberum in antro con-
cludunt in Laconica propè Tænæ-
rum, atque ad coitum canes fœ-
minas adponunt. Porro Eurystheus

[1.] τῷ δ' Ὀρθεῳ. πῶ μὲν ἔν' Ὀρεν.—Ox. & Lond. Apollodorus lib. 2. vocat
Ὀρθεον, minus rectè. V. Hesiodum in Th. og. & x. ibid.

[2.] ἀποδῆναι. Lord. Strabo 8°. in sinu Laconico est antrum per quod ab In-
feris Hercules fertur Cerberum extraxisse.

δὲ πέμπει Ἑρακλέα ἐπὶ ζήτη-
σιν τῆ κυνός. ὃ ᾧ πᾶσαν ὤει-
ϊὼν τὴν Πελοπόννησον, ἦλθεν
ὅπου ὁ κύων αὐτὰ ἐμυλῶντο ἔτι,
καταβάς, ἀνάγει ἐκ τῆ ἀν-
τρον τὸν κύνα. Ἐλθὼν ἔν οἱ
ἄνθρωποι, ὅπ δια τῆ ἀντρον
καταβάς εἰς ἧδε ὃ Ἑρακλῆς,
ἀνήγαγε τὸν κύνα.

ad investigandum canem Her-
culem misit; qui peragrata to-
tā Peloponneso, tandem ad
locum accessit, in quo latitare
canis dicebatur; atque in an-
trum descendens, canem inde ab-
duxit. Proinde dixerunt homi-
nes, Herculem, cū ad infe-
ros per antrum descendisset, ca-
nem exemisse.

ΠΕΡΙ ἈΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

DE ALCESTIDE.

Λέγεται μὲν ὅτι τραγικῶδης,
ὡς δὴ μέλλοντός ποτε τῆ
Ἀδμήτης θανεῖν, αὐτῇ εἰλετο
ὑπὸ αὐτῆς θάνατον. καὶ Ἑρα-
κλῆς αὐτὴν δια τὴν εὐτέθειαν
ἀρελόμενος, καὶ ἀναγαγὼν ἐκ
τῆ ᾧδε, ἀπέδωκεν Ἀδμήτῳ.
ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μηδένα ἀποθα-
νόντα διώσθαι πνὰ [3.] ἀνα-
σιῶναι. ἀλλ' ἐγχετό π ποιῆ-
τον. ἐπειδὴ Πελίαν ἀπέκτει-
ναν αἱ θυγατέρες, καὶ Ἀχαιῶ
ὃ Πελίας ἐδίωκεν αὐτὰς, [4.]
καὶ λαμβάνει μὲν. Ἀλκίης δὲ
καταφύγει εἰς Φερεῶς περὶ Ἀδ-
μυτον, τὸν ἀνεψιὸν αὐτῆς.

Circumfertur tragica fabula,
quod cū Admetus jam
morti esset proximus, hæc lo-
co illius mortem elegerit, quod-
que Hercules, pietate per-
motus, illam ab inferis ab-
latam reduxerit, & reddiderit
Admeto. Mihi autem viderur,
neminem alicui vitam posse
restituere semel ademptam. At
verò hujusmodi quippiam ac-
cidit. Postquam Peliam filiz
suz occidissent, & filius Pe-
liz Acastus persequeretur eas,
neque tamen ullam compre-
henderet; Alcestis ad consobri-
num Admetum Pheras profugit;

[3.] ἀνασιῶναι ποιῆσαι. Οκ. Apollod. 20.

[4.] ἀνταποκτείνειν θέλων ἀντὶ τῶ πατρὸς. καὶ τὰς μὲν ἄλλας λαμβάνει, ἡ δὲ
Ἀλκίης φεύγει.—Οκ. & Lond.

[5.] καὶ καδιζόμενον ἐπὶ τῆς
ἐστίας, ἐκ ἐβέλετο Ἀδμυτῷ
Ἀχέσῳ ἐκδοτον ἔξαιτερόν φ δ' ἔ-
ται. ὁ δὲ πολλὴν σφαπὴν πα-
ραχέσας ἐπὶ τὴν πύλιν, ἐ-
πυρπόλει αὐτὸς· ἐπεξιών δὲ ὁ
Ἀδμυτῷ, ἔχων καὶ λοχαγὸς
νύκτωρ, συνελήφθη ζῶν. ἡ-
πάλη δὲ Ἀχέσῳ ἀποκτείνεν

[6.] αὐτόν. πυθόμενη δὲ ἡ
Ἀλκίσις, ὅτι μέλλει ἀναιρεῖ-
σθαι Ἀδμυτῷ δι' αὐτήν, ἔξ-
ιδῶσα ἑαυτὴν παρέδωκε. [7.]
τὸν ἔν Ἀδμυτον δ' ὀφίησιν ὁ Ἀ-
χέσῳ, ἐκένω δὲ συλλαμβά-
ναι. ἔλεγον ἔν οἱ ἄνθρωποι, ἀν-
δρεία γε Ἀλκίσις, ἐκῆσα ἑω-
ρεσπόμενον Ἀδμήτη. τοιῷτο
μῆτοι ἐκ ἐβέλετο, ὡς ὁ μύ-
θος· καὶ γὰρ τὸν καμὲν
ἔστον Ἡρακλῆς ἦκεν, ἄγων
ἐκ πύλων τόπων τὰς Διομήδους
ἰσπύς. τῷτον ἐκῆσε πορδόμε-
νον ἔξενισεν Ἀδμυτῷ. ὁ δὲ
καμὲν δὲ Ἀδμήτης τὴν συμ-
φορὴν τῆς Ἀλκίσιδος, ἀνα-
κτισάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίτε-
ται τῷ Ἀχέσῳ, καὶ τὴν σφαπ-
τὴν αὐτῆς διαφθείρει, καὶ τὰ μὲν
καμὲν τῇ αὐτῇ σφαπτῇ δια-
τίθει. τὴν δὲ Ἀλκίσιν τῷ Ἀδμήτῳ

hic verò, domo se sua tenens,
deditam eam petenti Acasto tra-
dere noluit. Eapropter magno
ille ad urbem exercitu admo-
to, incendio agros illorum de-
vastavit: atque Admetus de
nocte cum ducibus egressus, vi-
vus incidit in manus hostiles:
seque cum interemturum A-
castus comminatus est. Alcestis
autem intelligens, sua de caus-
sa è medio tollendum esse Ad-
metum, sponte egressa se ip-
sam obtulit: quâ detentâ, Ad-
metum Acastus demisit. Hinc
Alcestis ob virilem animi mag-
nitudinem ab hominibus cele-
brata, ut quæ ultro mortem
pro Admeto oppetiisset. Non
igitur hoc eo modo, quo fa-
bula habet, evenit. At sub
idem tempus agens secum Di-
omedis equos Hercules adve-
nit; eumque iter istuc insti-
tuentem Admetus hospitio ex-
cepit. Deplorante verò for-
tunam Alcestidis, Hercules in-
dignabundus cum Acasto con-
greditur, exercitum ejus delet,
spolia Admeri copiis distribu-
it, atque ipsi Alcestin reducit.

τῷ Ἀδμήτῳ ἔξιδίωσιν.

[5.] Mallem legere καδιζόμενον ἐπὶ τῆς--locum hunc illustrabit Scholiasies Hom.
ad Il. Ω. v. 480. ἰδῶ ἢ τὸν ἀκρίστον φόνον ἐργασσόμενον φάλαγιν ἐκ
τῆς πατρὸς· καὶ παραγινώσκῃς εἰς τὸν οἶκτον ἀνδρὸς πλεονεξίας, καὶ κα-
δίξεν ἐπὶ τῆς οἰκίας. Tlepolemus, Hercules, Teucer, Patroclus, Carnabas,
Orestes sic. solam venter coacti, V. Eutath. ad Il. Δ. v. 103. Didym. ad
β. v. 169. Bæot. & s. v. 392. M. v. 1. χ. Apollonii ad v. 518. 865. Hes-
iod. Asp. v. 81. 2, 3.

[6.] αὐτὴν εἰ μὴ παρεδῶκεν τῷ ἰκέτῳ ἔσαν. Ox.

[7.] τὸν μὲν ἢ Ox. & Lond. Vide Libanii Διηγέματα.

Ἐλεγον ἔν οἱ ἄνθρωποι, ὡς
ἐν πυλῶν Ἡρακλῆς, ἐκ τῆς
θανάτου ἐρρύσατο τὴν Ἀλκῆστιν.
τῆς τῶν γυναικῶν ὁ μὲν δὲ πρὸς
ἀνεπλάσθη.

Exinde inter mortales sermo;
quod Hercules fortè super-
veniens Alcestin è morte e-
ripuerit. His irà gestis confi-
cta est fabula.

Π Ε Ρ Ι * Ζ Η Θ Ο Υ.

D E Z E T H O.

[1.] Ἰστορεῖσιν ἄλλοι τε καὶ
Ἡσίοδος, ὅτι κινά-
ρα τὸ τείχεσσι ἢ Θηβῶν ἐ-
τείχισαν, δοκῶσι δὲ ἔνιοι κι-
θαρίζεν αὐτὰς, καὶ τὰς λίθους
ἐπὶ τὸ τείχος αὐτομάτως ἀνα-
βαίνειν. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὅ-
δε. κινθαρῶδὲ ἱστοὶ αἰετοὶ ἐχέ-
νοντο, καὶ ἀπεδέκνυντο [2.]
μυθῶ. ἀργύριον δὲ ἐκ ἔχον
τότε οἱ ἄνθρωποι. ἐκέλευον ἔν
οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα, καὶ εἴ τις
βέλοιο ἀκῶσαι αὐτῶν, ἐρχό-
μενος εἰργάζετο ἐπὶ τὸ τείχος.
καὶ μὲν οἱ λίθοι ἀκρογῶμοι
ἴσαντο. εὐλόγως ἔν οἱ ἄνθρω-
ποι, ἔλεγον λύρα τὸ τείχος

Memorant Hesiodus, & alii,
quod citharæ pulsū Theba-
na moenia extructa sint. Arbitran-
tur verò nonnulli, illis modulanti-
bus, sponte suâ lapides in murum
profluisse. Sed veritas ità se habet.
Citharædi erant præstantissimij; &
licet nulla adhuc tum temporis in-
ter homines pecuniæ esset usura,
artem tamen nunquam, nisi mer-
cede, ostendebant. Jusserunt ita-
que Zethus, & Amphion, ut si quis
audiendi desiderio teneretur, ma-
num ædificando muro præberet.
Non enim arrectis ad citharam au-
ribus lapides adstabant. Proinde
haud injuriâ dictum est, murum
lyræ beneficio positum fuisse.

[3.] ἐκπῆδη.

* Καὶ Ἀμφίονα puto addi oportere, Apolloniū Argon, & Apollodorus, &
Anteménidas huic Musicæ peritiam soli tribuunt.

[1.] Zethus non celebratur ob Musicam, adjungit his συνεργὸν Locrum, ex
Hom. ad λ. Od. v. 325 & 262.

[2.] Mallet ἐπιδείκνυντο μυθῶ. ἐπιδείξαι quid sit v. in Theophr. cap. περὶ
ἀρεσκείας—Ox. & Lond. legunt μυθῶν.

[3.] ἰτερίζων Lond. Pausan. p. 550. & Eustath. ad Od. p. 1682, notant Homerum
non meminisse Amphionis: qui lyrâ Thebis muros erexerit. Habes apud
Eustath. ibidem fabulæ allegoriam, & aliam apud Max. Tyrium Diff. 21.

Π Ε Ρ Ι

ΠΕΡΙ ΙΟΥΣ.

DE IO.

ΦΑσὶ τὴν Ἰώ ἐκ γυναικὸς
 βῆν γενόμεναι, καὶ ἔξοι-
 σήσασαν, ἔξ' Ἀργεὺς διὰ τῆς
 θαλάσσης εἰς Αἰγυπτὸν ἀρική-
 ξ· τὴ δὲ ἀληθεὺς ἔχει ὧδε·
 Ἰώ, [4.] βασίλειος θυγατέρα Ἀρ-
 γείων ἦν θυγάτηρ. ταύτη οἱ
 ἀπὸ τῆς πόλεως τιμῶν ἔδωκεν,
 καὶ ἱέρειαν ἔειπεν τῆς Ἀργείας Ἡ-
 ρας. [5.] αὕτη ἔγκυον γεννῶσα,
 καὶ δέξασα τὸν πατέρα, καὶ τὴν
 πόλιν, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως.
 οἱ δὲ Ἀργεῖοι κατ' ἐξουσίαν ἔξοι-
 σάντες, ὅπως αὐτὴν εἶδον, συλλαμ-
 βάνοντες, ἐν δεσμοῖς εἶχον. ἔ-
 λεγον δὲ, ὅτι ὥσπερ βῆς οἰ-
 σήσασαι, [6.] διαφύγει εἰς Αἰ-
 γυπτὸν. ἐνθα ἀφικόμενη, πικτῆ.

IO ex muliere bovem factam
 aiunt, æstróque percussam
 Argis per mare abiisse in Æ-
 gyptum. Veritas aurem hæc est.
 Io Argivorum regis filia erat.
 Ei hunc cives honorem exhibu-
 ere, ut Junonis Argivæ sa-
 cerdotio præficeretur. Verum il-
 la gravida facta, & patrem,
 civisque, metuens, fugâ sese è
 civitate subduxit. Argivi ad in-
 vestigandam exeuntes, inventâ
 illâ, & vinculis constrictâ, di-
 cebant bovis instar furiosæ in Æ-
 gyptum perfugisse. Huc cum ve-
 nisset peperit, & occasionem fa-
 bulæ dedit.

ἔθεν ὁ μῦθος περὶ τῆς Ἰώ.

[4.] n. Inachi, ut plerique tragicarum scriptores tradidit, & Pausan.

[5.] Vide Hesych. in Ἰώ καὶ. Emandat Scaliger Ἰώ Καλλιθνα—& pro Ἀ-
 θηνᾶς legit Ἡρας—Hesych. ἀφικόμενα vocat Ἀθηνᾶς ἱέρειαν. v. Pau-
 san. p. 114. Natal. Com. Vide διήγημα περὶ Ἡρας.

[6.] διαφύγει, εἰ, καὶ πάλαι ἐν ποταμῷ ποτὶ ἑταίρους δίδωται ἐκ τῆς
 ἐξουσίας εἰς Αἰγυπτὸν. Mercatores isti fuê e Phœnices. Herod. 1.

[Ι.] Π Ε Ρ Ι Μ Η Δ Ε Ι Α Σ.

D E M E D E A.

ΦΑΣιν ὡς ἀρέφουσα τὸν παρ-
 οβυτέρης, νέες ἐποίησιν. ἐ-
 γίνετο δὲ τοῖσιν. Μήδεια παρ-
 ῶν τοῖσιν ἀνδρῶν ἄρε, διω-
 ὄμῃον [2.] καὶ λευκὰς ποιῆσαι
 τὰς τεύχας, καὶ μέλαινας. [3.]
 τὲς ἐν χαίρεντας ἐν τῷ πολιδὲς
 ἔχειν μέλαινας τεύχας ἐποίησιν
 φαίνεσθαι. πνεύαν ἐν παρῶν
 Μήδεια ἔξεδρεν. [4.] ἐπνεύαν
 ἐν τὲς βελονήδους, ἐν ἐν τῷ
 παρῶν, ἵνα μὴ τις μάδῃ
 τῷ ἱατρῶν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ
 [5.] παρῶν, παρῶν. οἱ
 γὰρ ἀνδρῶν τῶν πνεύαντων
 ἐγίνοντο καρῶν, καὶ ὑμειν-
 ῶν. ἐν δὲ τῷ ὄντων τὴν
 παρῶν, λέγειν, καὶ ξύλα,
 καὶ πῦρ, ἐνόμισαν ὡς ἔπει
 ἀνδρῶν. ὁ δὲ Περίας, ἀνδρ-
 ῶν καὶ ἀδενῶν, [6.] πν-
 εῖα καρῶν ἐτελῶν.

D E Medea, ut ferunt, homi-
 nes recoquente, atque ex
 senibus faciente juvenes, res ita
 accidit. Prima illa ejusmodi flo-
 rem invenit, qui & albos red-
 dere capillos, & nigros, pos-
 se; atque ita qui pro albis ni-
 gricantes adamarent, efficiebat
 ut habere viderentur. Inven-
 tis etiam à se balneis, caloribus
 fovebat volentes; non tamen
 in publico, nè quis medicorum
 artem addisceret. Huic rei no-
 men erat decoctio. Cum ita-
 que per istiusmodi fomenta a-
 giliores fierent homines sanio-
 resque; visis apparatu, lebeti-
 bus scilicet, lignis, & igni, u-
 tique costuram illam veram ex-
 istimabant. Sed eà similiter u-
 sus Pelias, vir senex, & debilis,
 vitam perdidit.

[1.] Π Ε Ρ Ι Τ Η Σ Α Θ Ε Ψ Ε Ω Σ Τ Η Σ Μ Η Δ Ε Ι Α Σ—Οκ.

[2.] διωδόντες καὶ τὰς λευκὰς τεύχας ποιῆσαι μελάνας. Οκ.

[3.] ἐν τῷ χαίρεντας ἐν πολιδὲς μελάνας ἔχειν, ἐποίησιν φαίνεσθαι. Tol.

[4.] ἐπνεύαν τὰ σώματα. Lond.

[5.] παρῶν fomento. Lond.

[6.] πνεύαν ἀπιδαν. Lond. Hanc fabulam Plato tangit in Euthydem-
 & Diogenes apud Stobzum, atque Medeam rationem invenisse quā for-
 tes fierent ex mollibus & inertibus, V. Natal. Myth. Theon. Soph. τῷ ἀνδρῶν.

ΠΕΡΙ 'ΟΜΦΑΛΗΣ.

DE OMPHALE.

ΛΕγεται ὡς λατρῶει Ἡρα-
κλῆς ταύτη· ὃ ᾗ λόγῳ
μάται· ἔξδν γδ κακείνης, καὶ
ἢ ὑπαρχόντων αὐτῇ, δεωό-
ζην. ἐγχετο τοῖον δέ π. Ὀμ-
φάλη ἦν [1.] Ἰορδάνη θυγά-
τηρ, Λυδῶν βασιλέως. αὕτη
ἀκέσασα τὴν ἰχθὺν Ἡρακλέους,
προσποιήθη ἐρᾶν αὐτῷ. Ἡρα-
κλῆς πλησάσας, ἔρωτι ἐάλω
αὐτῆς· γυνᾷ δ' ἔξ αὐτῆς ἔδν
[2.] Λαομήδην. ἡδόμενος δὲ
αὐτῇ, ἐποίει ὃ, π προσάγει
ἢ Ὀμφάλη. οἱ δ' ἐυήδεις, ὑ-
έλαβον λατρῶειν αὐτὸν αὐτῇ.

Huic serviisse Herculem in-
epta fabula est; cum &
illi, & omnibus, quæ aderant,
potuisset dominari. Sed ita res
habet. Omphale filia erat Jor-
dani Lydorum regis; quæ audi-
to Herculis robore, & viribus,
ejus se amore captam prodidit.
Hercules postquam accessisset, si-
militer eam deperiit, filiumque
ex illa suscepit Laomedem. Ea
propter plurimum ejus amoribus
oblectatus, omnia capessere, quæ-
cunque Omphale imponeret: atq;
hinc servitium colligere stolidi
homines, & vesani.

[1.] Ἰορδάνη—Herod. & Diodor.

[2.] Diodoro 4o. est Lamon, Hygino Laomedon.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ.

D E C O R N U
AMALTHEÆ.

Φαίν ὡς Ἡρακλῆς τὸτο ἔ-
φερε πανταχῶ, ὅς ἔ-
γινετο αὐτῷ ὅσα ἐβέλετο· ἢ ὅ
ἀλλήθεια [3.] ἔως· Ἡρακλῆς
ἀποδημῶν καὶ Βοιωτίαν, μετ'
Ἰόλαο τῷ ἀδελφιδῷ, κατα-
λύει ἐν Θεσπιάς ἐν πνι πανδ-
χείῳ. ἐν ᾧ ὡς πρὸς γυνὴ καλε-
μένη [4.] Ἀμαλθεῖα, ἀρχία
καὶ καλή. ὃ ὅ Ἡρακλῆς ἠδόμε-
νῳ αὐτῇ, πλείονα χρόνον
[5.] ἔξενίζετο. Ἰόλαος δὲ
καρέως φέρων, ὀπνοῖ τὴν ἐμ-
πολὴν τῆς Ἀμαλθείας ἐν κέ-
ραπ· κειμένην ἀνελεῖν. ὅς ἦς
ἐμπολῆς, εἰ πῦρ ἠδὲλεν ὠνεῖτο
τῇ Ἡρακλεῖ. ἔλεγον ἔν οἱ
συνέκδημοι, Ἡρακλῆς τὸ κέ-
ρας ἔχε τῆς Ἀμαλθείας, ὅς
ἔῳνετο [6.] ὅσα βέλοιοτο ἐπ'
αὐτῷ. [7.] ὅς ἔῳ ὁ μὲν
πρὸς αὐτὴν ἀδῶν.

Narrant, Herculem ubique
illud secum circumtulisse,
ex quo quæ vel voto expeteret,
illi suppeditabantur. Sed rei ve-
ritas hæc est. Hercules cum
in Bœotia peregrinaretur, cum
Iolao fratris filio, in Thespiis
in quodam diversorio divertit;
in quo mulier erat ætate juven-
cula, & formâ admodum spe-
ciosa, nomine Amaltheæ. Hu-
jus amore correptus Hercules,
plurculum cum ea temporis trans-
misit; quod Iolaus ægrè ferens,
reconditas in cornu Amaltheæ
facultates auferre excogitat, un-
de, si quid vellet, Herculi e-
mebatur. Ea propter ab itine-
ris sociis dici cœptum, Hercu-
lem cornu Amaltheæ habuisse,
atque ex eo nascum esse, quid
quid sibi commodi exoptaret. Hinc
caussa fabulæ, & origo.

[3.] ὡς πῶς ἔχει. Lond.

[4.] Ἀμαλθεῖα πανδοκῆσα. Ox.

[5.] ἐπὶ ξενίῳ. Lond. Ox.

[6.] ὅσα βέλονται αὐτῇ—Ox.

[7.] ἐκ τῶν ἐν ὁ μ. Lond. De hoc cornu prodidit Pherycydes δὴ αὐτὸν ἔχον· ὡς βροτῶν ἢ ποτῶν, ὅπρ' ὀξυγὰ τὸ παρὶν αἴθρον. A-
polled. 2. V. Suidam, & Eustath.

* ΠΕΡΙ ΤΑΚΙΝΘΟΥ
ΔΙΗΓΗΜΑ.

NARRATIO DE
HYACINTHO.

[I.] ὙΑκινθῶς Ἀμυκλαῶν
ἦν μερμήκιον, ὡρεῖ-
ον καὶ καλόν· εἰς τῶτον εἶδε μὲν
ὁ Ἀπόλλων, εἶδε καὶ ὁ Ζέφυ-
ρος. καὶ ἄμφω κατέχοντο τῇ
μορφῇ, καὶ φιλότιμοι ἦν ἀν-
ὸν εἶχεν ἐνάντιος. ἐτόξιδε μὲν
ὁ Ἀπόλλων, ἔπειθε δὲ ὁ Ζέφυ-
ρος. μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκεί-
νου καὶ ἡδονή· φόβος δὲ τὰ πα-
ρὰ τῆς καὶ ταραχῆ· ῥέπει
ὡς τὸν δαίμονα τὸ μερμήκι-
ον, καὶ Ζέφυρον ὑπὸ ζήλοτυ-
πίας ὁπλίζει πρὸς πόλεμον. με-
ταπαύεται ἦν γυμνασία τῶ με-
ρμήκιου, καὶ τιμωρία παρὰ Ζεφύ-
ρου. δίσκος ἦν ὁ ὡς τὴν ἀ-
νάγκην ἐκείνου διακονήσας, ὑπὸ
τῆς μὲν ἀφειδίας, ὑπὸ ἐκείνου
δὲ ἐνεχθείς. καὶ ὁ μὲν, ἐτεθνήκει.
τὴν γῆν δὲ ἐκ τοῦ ἔρημον ὑπο-
μνήματός ἀρεῖναι τὴν συμφο-

H Yacinthum, adolescentem
Amyclæum, formâ pa-
riter, & ætate florenti, tum A-
pollo respexit, tum etiam Ze-
phyrus, ambo pulchritudinem
ejus depereuntes, & ambitiosi
quo certamine alter alteri pue-
rum præiperet. Sagittis qui-
dem jaculabatur Apollo; spirab-
at Zephyrus: ab illo carmina
proveniebant, & voluptas; ab
hoc autem metus, & perturbatio.
Itaque ad Deum inclinat adole-
scens. Zephyrum præ zelotypia
ad bellum armat. Deinceps ex-
ercitia manebant juvenem, &
vindicta à Zephyro. Discus
erat ad interitum ejus infer-
viens; qui ab hoc quidem emis-
sus, ab alio verò impulsus, mor-
tem attulit Hyacintho. Videba-
tur autem indecorum terræ, tan-
tæ calamitatis memoriam deleri,

* Diegemata hæc non sunt Palæphati; arguit id Stylus; nullæ, ut in aliis, hæc fabulæ λύσεις; nullus ē codicibus quibus usus sum, ea repræsentar. petita sunt ex Rhetorum lecythis. Vide Photium, tmemate 130—

[I.] Hanc narrationem habes, sed paucioribus apud Theon, Soph. & Libani-
um, V. Ovid. X. Metam. Pausan. Lacon. Hesych. in ὑακινθῶν. Strabo-
nem, Athenæum, Lucian, Dial. Coluthum in Rapsia.

εἶν, ἀλλὰ τὸ ἀνθ' ἀντὶ τῆς
μειρακίης γίνεται, καὶ τὸ νομα
δέχεται. λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς
πρωτογονίας ἐν φύλλοις ὁπρὶν
γεγραμμένοι τὸ προοίμιον.

quare pro adolescente florem
produxit, idémque nomen in-
didit; cujus principium foliis esse
inscriptum, narrant.

* Π Ε Ρ Ι Μ Α Ρ Σ Υ Ο Υ
Δ Ι Η Γ Η Μ Α.

D E M A R S Y A
H I S T O R I A.

Ὁ Μαρσύας ἀγεῖν ἦν
γίνεται ὃ ἔτ' Μουσικός.

[1.] ἐμίσπεν Ἀθηνὰς τὰς ἀν-
λὰς, ἐκ ὀλίγον γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ
τῆς καλλιτεχνίας. ἡ πηγὴ τὴν εἰκόνα
δεξαμένη, τὸ συμβαλὸν ἐδίδασκε-
ν. ἔτω ὃ ἐρρίμμεν ἡ δ' αὐτῶν,
ὁ Μαρσύας ὑφίσταται. προτάττει
ἐν τοῖς χείλεσιν ἀνελὼν αὐτὸς
ὁ ποιμήν. οἱ δ' ἦσαν δέκα δι-
νάμει, καὶ ἀκοντὶ τῆς χρωμένῃ.
τέχνῳ ὁ Μαρσύας ἐνόμισεν ἔδωκε
τὴν δυνάμειν. καὶ χωρεῖ μὲν κατὰ
μυστῶν, χωρεῖ δ' κατὰ Ἀπόλλων-
ος. λέγων, εἰ δὲ θέλειν ἔδωκε
πὸν, ἀνὰ μὴ πλεονεκτῆσθαι τῆς δαί-
μονος. ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ.

Marsyas cum esset rusticus,
hac ratione Musicus eva-
sit. Odio cœpit habere suas ti-
bias Minerva, tanquam non pa-
rum pulchritudini, & formæ, ad-
dimentes; ut à fonte, qui ima-
ginem illius receperat, fuerat e-
docta. Projectas itaque sic tibiae
Marsyas suscipit, & sublatas la-
bris pastor applicat: cæque, re-
fiduâ adhuc divinâ vi, etiam in-
vito illo, qui utebatur, recine-
bant. Cæterum hanc virtutem
Marsyas suæ arti adscribens; &
Musas aggressus est, & Apollinem;
vivere se amplius nolle dicens,
nisi in tali certamine Deum exsu-
perâisset. Sed in ista contentione

* De Marsyâ, & hac fabulâ v. Athen. 2. cap. 1. 14. elem. Alex. lib. 20. Pæd. Vide
plura apud Paul. Leopard. 2. cmen. c. 13. & Nonnum ad Stelitem. Naz.
Liban. Διηγ.

[1.] Apud Plutarchum περὶ ἀποργ. p. 456. suadet Satyrus ut abjiciat. Ovid. F.
l. 6. v. 700. Phorn. in Minervâ.

[2.] νικᾷ-

[1.] νικᾶ), καὶ τὸ δέρμα μὲν πῶ
ἦταν [3.] ἐκδύεται. εἶδον ἐ-
ν ποταμῶν ἐν Φρυγίᾳ, [4.]
Μαρσύας ὄνομα τῷ ποταμῷ· καὶ
ἐλεγον οἱ Φρύγες, ὅτι τὸ ρέον-
μα τοῦτο ἐξ αἱμάτων ἐστὶ τῷ
Μαρσύᾳ.

visito cutis per summos ar-
tus est direpta. Vidi ipse in
Phrygia fluvium, cui Marস্যas
nomen; quem ex Marস্যæ san-
guinem profluxisse Phryges con-
tendebant.

* Π Ε Ρ Ι Φ Α Ω Ν Ο Σ .

D E P H A O N E .

Τῷ Φάωνι βίη ἦν, καὶ πλοῖ-
ον εἶναι καὶ θάλασσαν. πορθ-
μὸς ἦν θάλασσα, ἐγκλημα δὲ
εἶδεν παρ' ἐδενδὸς ἐνομίζετο· ἐ-
πὶ καὶ μέτειθ' ἦν, καὶ ὧσα
ἔχόντων μόνον ἐδέχετο,
δαδμα ἦν τῷ τρόπῳ ὧσα τοῖς
Λεσβίοις. ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον
ἡ θεὸς (Ἀφροδίτῳ λέγουσι
πῶς θεὸν) καὶ ὑποδύσα θείαν ἀν-
θρώπου γυναικὸς ἥδη γυναικῆ-
ας, τῷ Φάωνι διαλέγεται καὶ
καὶ. ταχὺς ἦν ἐκείνῳ καὶ δε-
ραπίσαι, καὶ διακομίσαι, καὶ
μὴδεν ἀπατήσαι. τί ἔν ἐπὶ τέ-
τοις ἡ θεός; [1.] ἀμείψαι
φασὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα.

Phaon circa navigia, & angu-
stias maris, victum exer-
cuit: neque in hoc offecit cui-
piam, quoniam & æquus esset,
& ab iis duntaxat mercedem
exigeret, qui solvendo vide-
bantur. Hic mos admirationi
cœpit esse Lesbiiis, atque à Dea
(Venerem eam vocant) laudari
Phaon; quæ habitū induta muli-
eris vetulæ, rogat Phaonem, se-
cum trajiceret. Ille dictum fa-
ctum, & servire paratus erat, &
transvehere, & portorii nihil
exigere. Quid itaque his Dea
reposuit? Dicitur illum ex se-
ne juvenem, & formosum fecisse.

[2.] Lucian, Dial. Apul. Flor. 1. Julian. Epist. ad Jambl.

[3.] A henis statua erat Minervæ cadentis Marস্যam quod abjectas fistulas sus-
tulisset. Paus. Herod. in Polym. Nicand. & Philip. in Epigr.

[4.] De hoc amne Curtius, 3.

* Habetur hæc fab. apud Ælian. 12. 18. Lucian. Dial.

[1.] Id herbæ cujusdam viribus factum ait Plinius—& ob hæc Phaonem Les-
bium dilectum à Sappho. Ælianus unguentum fuisse ait.

ἔτθ' ὁ Φάων ἔστιν, ἐφ' ᾧ τὸν
ἔρωτα αὐτῆς [2.] ἡ Σαπφώ
πολλάκις ᾄσμα ἐποίησε.

Hic ille Phaon est, in cuius
amorem Sappho læpe carmen
cecinxit.

Π Ε Ρ Ι Λ Α Δ Ω Ν Ο Σ
† Δ Ι Η Γ Η Μ Α.

DE LADONE NARRATIO.

[3.] **Ε**Δοξε τῇ Γῇ, Λάδωνι τῷ
ποταμῷ πρὸς συνουσίαν.
καὶ ἐπεὶ συνῆλθον ἀλλήλοις, κύνει
μὲν ἡ γῆ, πικτεται δ' ἡ Δάφνη.
φιλεῖ δ' ἐκείνῳ ὁ Πάριος, καὶ
ρήματα ἦν ἐρασὲ πρὸς κόρην.
ἀλλ' ἡ Δάφνη τὴν σωφροσύνην
ἐφίλει. διώκειν ἐν ἔδει, καὶ ἐδι-
ώκατο. πλεῖν δ' ἀπειπῆν ἐν τῇ
φυγῇ, ὅθρα καλεῖ τὴν μητέρα
αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἶσω ποιῆ-
σαι, καὶ τηρῆσαι οἷα γέννηται. ἡ
μὲν ἐν ᾧ δεῖ ἐποίησεν, καὶ τὴν
Δάφνην εἶχεν ἐν ἑαυτῇ. κατὰ
δ' τὸ μέγεθος ἐκείνο, εὐδύς ἀνε-
πίδα οὐτόν. καὶ παραπεσὼν ἀν-
τὶ χτὶ τὴν ἀκμὴν τῆς ἔρωτος
ὁ Θεός, ἐκ εἶχεν ὅπως ἀποσῇ
τῆς οὐτῆς. ἀλλ' αἱ τε χεῖρες ἀ-
νελαμβάνοντο, καὶ ἡ κεφαλὴ τὸ

TErræ visum fuit cum Ladone
fluvio ad coitum descendere;
& postquam sese miscuere, conce-
pit quidem terra, & Daphnen pe-
perit; eamque Apollo dilexit, &
verba cum illa habuit amato-
ria. Sed castitatem tuente Daph-
ne, persecutione opus videbatur;
quam mox instituit. Priusquam
verò interdiceret quidquam in
fuga, matrem invocavit, ut se-
se rursus intra se reciperet, ac
servaret talem, qualem antea
genuisset. Illa quidem precibus
morem gessit, atque in se fili-
am continuit: inque ea parte con-
tinuò planta profiliit; in cuius
amplexus ob amoris vehemen-
tiam ruens Apollo, nullis ma-
chinis resistere potuit nascenti
arbori; sed manus illius jam
continebantur arbore, ac caput

[2.] ἐφ' ᾧ διὰ τὸν ἔρωτα. Tol. Ælianus in Lesbo Sapphonem aliam à Poetria
agnoscit; duas quoque Ahenæus lib. 13. c. 7.

† Habetur hæc narratio apud Aphthonium, & Libanium, paucis mutatis, &
apud Tzetzem Lycophronis.

[3.] Penei filiam facit Ovid, Pausan. Ladoris; abundat is lauris, unde Da-
ne ejus filia fingitur.

καὶ πρὶν ἐκοσμεῖτο. λέγεται δὲ
ὅτι ὁ τεῖχος ἐκ ἀνδρῶν τῆς Διό-
της ἐστὶν, καὶ Βοιωτῶν, ὅτι
τῷ χατματῷ.

tandem frondibus ornabatur. Di-
ctum quoque est, tripoda in Boe-
otia juxta antrum sive lauro con-
stitui non potuisse.

Π Ε Ρ Ι ' Η Ρ Α Σ.

DE J U N O N E.

[4.] Ἀργεῖοι πολιῆχον αὐ-
τοῖς τὴν Ἥραν
ἠγάγντο· καὶ διὰ τοῦτο καὶ
πατήγουεν αὐτῇ τεταγμένην
ἀγούσιν· ὁ δὲ πρόπῃ τῆς
ἐορτῆς, ἀμαξα βοῶν, τὸ
χρῶμα λευκῶν. ἀπὸ δὲ
τῆς ἀμάξης εἶναι δεῖ
ἵκεσαν. οὕτω δὲ ἔχεν
χει τοῦ νεοῦ. τὸ δὲ
εἶν, ἔξω τοῦ ἁγίου. ἡ-
κεν οὖν ποτε ὁ χεῖν φέ-
ρων τὴν ἐορτήν. ὁ δὲ νό-
μος, ἀπὸ τῆς βοῶν οὐκ
ἔργων, ἐχώλιδεν. ἀλλ' ἐ-
σφίστατο τὴν ἀπορίαν ἢ ἱ-
ερεῖα, μήτηρ οὕτω νεανίσ-
κων, ἀντὶ βοῶν τῷ γά-
ματι γενομένων. ἐπεὶ τί-
νον τὸ πρῶτον τῆς βοῶν,
πρὸς τῆς παίδων ἐγένετο,

J unonem Deam sibi tutela-
rem existimant Argivi, at-
que ea propter festum in ho-
norem ejus institutum celebrant;
cujus apparatus erant juncti bo-
ves, corpore albi. Eo in cur-
ru confidere oportebat sacer-
dotem, & sic ad campum us-
que provehi: erat enim tem-
plum extra urbem. Advenit ergo
quondam tempus celebrandi fe-
sti, quo bobus non præsenti-
bus mos claudicaret; sed ani-
madvertit penuriam sacerdos,
mater adolescentum, bovis tum
munia exsequentium. Postquam
igitur, quod à bobus fieri
debuerat, à filiis esset peractum;

[4.] Hæc arud Herod. in 1. c. 31. & apud Ciceronem lib. 2. Q. Tuscul. oc-
currunt, non minori elegantia.

σταῖα κατὰ τὸ ἄγαλμα, μ- consistens ad statuam, pretium
 δὸν ἀπῆται τῷ πόνῳ. καὶ laboris poposcit; idque à Dea fe-
 ξειλε, φασὶν, ἡ θεὸς ὕπ- runt persolutum, somnum scilicet,
 νῦν ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ τῷ βίῃ & vitæ finem.
 πέρας γλυόμην.

Τέλει, τῷ περὶ ἀπίστων Ἰσραελῶν Παλαφάτε,
 χρησίμῳ συντάγματι.

*Finis utilis Commentarii Palæphati de Incredi-
 bilibus Historiis.*

Ρ Α Λ Α Ε Ρ Η Α Τ Ι
F R A G M E N T A

Δ Η Ο

Ex Fastis Siculis, five Chronico Alexandrino.

ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ
Γ Ε Ρ Τ
Ε Φ Ε Υ Ρ Η Σ Ε Ω Σ
Κ Ο Γ Χ Υ Λ Η Σ.

Ex Chronico Alexandrino.

Ρ Α Λ Α Ε Ρ Η Α Τ Ι.
D E
I N V E N T I O N E
P U R P U R Α.

Interprete MAT. RADERO.

Ἦν δὲ πῶς χε-
νοῖς τῆς βασιλείας
τῆς Φοίνικος ἦν
Ἡρακλῆς, ὁ φιλό-
σοφος, ὁ λεγόμενος

Empore autem Phœ-
nicis fuit Tyrī
Hercules Philoso-
phus, cognomento

Τύειος

Τύρις, ὅστις ἐφεῦρε τὴν κογχύλιον. [1.] ἐπειδὴ οὖν ὁ Τύρις πάλαι, ἴδε ποιμνίαν κύνων ἐδόντα τὴν λεγομένην κογχύλιον, ὅτε ὅτι μικρὸν εἶδεν θαλάσσιον κοχλιῶδες, καὶ ποιμνία νομίζοντα αἰμάσσειν τὸν κύνα παύοντα ἀπὸ πορεύεσθαι πόκον ἐρέας, καὶ καταμάσσοντα τὸ καταφειδύμενον ἐκ τῆς σήμας τῆς κυνῆς, καὶ βάλλοντα τὸν πόκον. ὁ δὲ Ἡρακλῆς περὶ σελήνης μὴ εἶναι αὐτὸ αἶμα, ἀλλὰ βάμματ' ὡς ἐξένη ἀρετῶν, ἐθαύμασεν. καὶ γινώσκων, ὅτι ἐκ τῆς κογχύλης ὅτι τὸ βάμμα τῆς πόκου, εἰληφὼς ἐκ τῆς ποιμνίας τὸν πόκον, ὡς μέγα δῶκεν, τὴν περὶ σελήνην τῇ βασιλείᾳ τῆς Τύρου Φοίνικι. καὶ ἐκπαλυνὼς καὶ αὐτὸς ὅτι τῇ θεᾷ τῆς ξένης χειρὸς τῆς βάμματ', θαυμάζων τὴν αὐτῆς ἀρετήν, ἐκέλευσεν εἰς αὐτὴν τῆς βάμματ' τῆς κογχύλης βασιλεύειν ἐρέαν, καὶ ἡγεῖσθαι αὐτῇ περὶ βόλαιον βασιλικόν, καὶ ἐφόρεσεν αὐτὸς περὶ τῆς περὶ βόλαιον ἐκ πορεύεσθαι. καὶ πάντες ἐθαύμασαν τὴν βασιλικὴν ἐδόντα, ὡς ξένῳ θεᾷ. καὶ εἰς ἐκείνην ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Φοίνιξ, μηδένα ἐκ τῶν αὐτῆς βασιλείαν ὄντα πολυᾶν φορεῖν τὴν θαλάσσης εἶσαν πορεύεσθαι, εἰμύη αὐτὸν, καὶ τὰς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς Φοινίκης, διὰ τὸ γινώσκειν τὸν βασιλεῖα τῆς γαλατίας, καὶ πάντες τῶν πλῆθει ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ ὡς ἐξένη πορεύεσθαι.

[1.] *pal. αἰμαίνου*, sed legendum *μεταπορεύου*, negligenter prodeambulans, μεταπορεύομαι περὶ τῆς. Al. Aphrod. * V. γ. Hom. Il. Θ. v. 221.

Tyrius, qui purpuram invenit. Nam in littore Tyrio obambulans, pastorium vidit canem, qui ostreum (quod conchyliis dicitur, parvumque genus est testudinis marinx) mandebat, & pastorem, qui, quod canem putaret sanguinare, lanæ vellere ab ove raptro exterit quod ab ore canis profluebat, vellensque tinxit. Hercules verò cum observasset id non esse sanguinem, sed peregrini alicujus vim liquoris; illicet obstupuit, & cum ex conchyli succum illum velleris expressum sciret, accepta à pastore lanâ, illam Phœnici, regi Tyriorum, magni loco muneris derulit; qui & ipse artionius novi & inusitati coloris adspectu, ejusque inventionione, jussit vellus liquore purpuræ, seu conchyliis imbui, sibi que regiam inde vestem fieri, primusque ipse purpuratam chlamydem gestavit, quam vestem regiam, velut peregrinum quid, & inusitatum spectaculum, omnes obstupuerunt. Rex deinde Phœnix mox edito cavit, nè quisquam ex sibi subjectis cultum e terræ marisque thesauro collatum affectaret, præter ipsum regem, & regis successores: atque hoc, uti reges à populo, atque exercitu, ex novo hoc & admirando gestamine noscerentur.

τὴν αὐτὴν ἀνέρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης εἶσαν πορεύεσθαι, εἰμύη αὐτὸν, καὶ τὰς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς Φοινίκης, διὰ τὸ γινώσκειν τὸν βασιλεῖα τῆς γαλατίας, καὶ πάντες τῶν πλῆθει ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ ὡς ἐξένη πορεύεσθαι.

πρώτω γὰρ ἐκ ἐγίνωσκον οἱ
ἄνθρωποι βάπτειν χρωὰς ἱματί-
ων, ἀλλὰ τὰς τῶν περὶ αὐτῶν
ἐρέας, οἷαι καὶ ἦσαν, ἐποίεν ἱ-
μάτια, καὶ ἐφόρεον. καὶ ἐκ ἐυχέ-
ρας ἐγινώσκοντο τῷ ἑσπέρῳ
πλήθει οἱ βασιλεῖς. λοιπὸν, ὅ-
τε καὶ τὸν τόπον βασιλεῖς, εἴποι
ῥῆγες, καὶ τοπάρχαι ἀκηκόετες
τέτρω. οἱ μὲν περὶ βέλαια, οἱ
ὅφειλας, καὶ μαρτεῖα ἐπενόη-
σαν ἑαυτοῖς πορφυρεῖα, ἢ ῥέσ-
σια βάπτοντες τὰ ἀπὸ βοτα-
νῶν καὶ ἐφόρεον διὰ τὸ γινώ-
σκειναι τῷ ἰδίῳ πλήθει, κα-
θὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτα-
τος ὕξεδετο. †

Nam prius haud nōrant mor-
tales vestium colores, sed ex ovi-
um vellere, quale quale illud erat,
vestes conficiebant, & gesta-
bant, neque facile principes à
populo secernebantur. Cæterum
alii passim imperatores, re-
gēsque, & dynastæ, haud ob-
sequentes erant huic legi. Nam
alii indumenta, alii fibulas
aureas, & idola sibi purpurea,
aut rufæa, ex herbarum suc-
cis expreffo colore, sibi compa-
rabant, ferebântque, uti populo
perspicui essent; quemadmo-
dum sapientissimus prodidit Pa-
læphatus.

† De Purpurâ & ejus inventione vix habeo quod addam post insignem
diligentiam Blaise de Viginere in Philostratum. p. 241. v. etiam Sal-
muthum in Pancirollum, & Jul. Pollucem. lib. 1. Distiones istæ ῥή-
γες, οἷελας, μαρτεῖα, ῥέσσια sunt Chronographi; qui totam hanc
& sequentem narrationem suis verbis proposuit. — Nonnus *Diapys*.

Καὶ Τυβίη σκοπίαζε δεδωμένα φάρυα κόχλας,
Πορφυρίης ἀπινθῆρας ἀκοιτίζοντα θαλάσσης.
Ἦγε κύνων ἀλιεργὸς ἐπ' αἰγιαλοῖσιν ἐρέπων
Ἐνδύμυχον χαροπὸν ἡλυσσιν ὀϊστοκαλὸν ἐχθρὸν,
Χιτῶνας πορφυρεῖς περικύβας, αἵματι κόχλας
Χεῖλα φοινίξας διερῶ πυρὶ· τῷ ποτὶ μένος
Φαιδρεῖν ἀλιχλαίων ἐρυθαίνετο φάρυ· ἀνδρακτων.

Adriani nummus apud Seguinum videri possit. —

ΠΕΡΙ ΣΙΔΗΡΟΥ, ΤΙΣ
ΠΡΩΤΟΣ ΕΦΕΥΡΕΝ.

Ex eodem Chronico.

DE PRIMO FERRI
INVENTORE.

Interprete MAT. RADERO.

* **Ο** ὃ αὐτὸς Ἡφαιστος ἐπὶ
μουσικῆς πρὸς εὐχῆς τὴν
ὀξυδάδω ἐδέξατο ἐκ τῆς αἰέρος,
εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδή-
ρου ὅπλα. ὅθεν καὶ ὁπικρατὴς σι-
δήρε ἡνυρέθη εἰς τὰς πολέμους.
ἀπεδέωσαν ἔν αὐτὸν ὡς σωφρο-
σύνῃ νομοθετήσαντα. καὶ τερ-
φῶν ἀνθρώποις διὰ κατασκευῆς
ὀπλων ἀρνητότα, καὶ ἐν τοῖς πο-
λέμοις δυνάμει καὶ σωτηρίαν ποι-
ήσαντα. ὡς γὰρ αὐτῷ ῥοπάλοις
καὶ λίθοις ἐπολέμουν. μετὰ

Idem Vulcanus divino quodam
I carmine, seu precatione, opi-
fex ingenium, & fabrilis è caelo,
uti è ferro arma fabricare posset,
impetravit. Unde & ferri domi-
tor ad usum belli inventorque est
habitus. Consecratus ergo inter
Divos ob continentiae legem, &
quod mortalibus per armo-
rum fabricationem victus pa-
randi rationem ostenderit, vir-
tutemque bellicam, & salutem
comparavit. Ante illum quippe cla-
vis tantum, & faxis, pugnabant.

* Αἰγυπτίαι μὲν [λίγιστοι] Νεῖλον γινώσκοντα παῖδα Ἡφαιστον· οἱ ἄρχει φιλοσο-
φίας. Diog. Laert. Secundus Nilo natus Vulcanus, Opas, ut Aegyptii
appellant. Cicero, 3. de N. Deorum. f. Tubal-Cain.

Huc omnino faciunt quae Suidas in Ἡφαιστοῦ haber, ubi pro ὀξυδάδω
Wolphius & Porus ὀξυδάδω malunt. Betulæus ad Ciceronem 3° de Nat.
Deor. vertit, sub Mysticas precationes subito ab aëre corripiebatur;
Schol. ad Hom. ἰλ. Σ. v. 477. legit τὸν ὀξυδάδων; mallem
tamen nostram retinere lectionem. Porus ibidem pro αἰρῶ
legisse videtur Ἀριῶ. Caterum qui Ciceroni Opas dicitur,
forte est Jamblichus in Mysteriorum φδοῖο ἱλλωες, inquit, εἰς Ἡφαιστον
μεταλαμβάνον τὸν φδοῖον, τὴν τεχνικὴν μόνον προσβάλλοντες. idem Suidas
videtur esse Ἀφδῶς, unde forte Gr. Ἡφαιστος.

[1.] Qui est Græcis Ἡφαιστος, Aegyptiis est Ἀμῶν. teste Plutarcho & Proclo;
Jamblichus in Myst. ὁ δημιουργικὸς νῦς, ὁ τῆς ἀληθείας προσεχέτης καὶ σοφίας,
ἐρχόμενος ἐπὶ γῆσιν, καὶ τὴν ἀσυνήτην κεκρυμμένην λόγων δύναμιν εἰς φῶς
ἀγῶν, Ἀμῶν κατὰ τὴν Αἰγυπτίαν γινώσκει λίγιστοι.

Ἡρακλῆα [1.] Ἡρακλῆα, ἐ-
 βασιλεύσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐ-
 τοῦ, ὀνόματι [2.] Ἡλίου, ἡμέρας
 δ' ὅσες εἶναι ἐπὶ τῆς, μῆνας
 γ', ἡμέρας δ'. ἐ γὰρ εἰδὼσαν οἱ
 Αἰγυπτίοι τότε ἢ ἄλλον πινὰ ἀ-
 ειδμὸν ἐν τῷ ψήφισεν, ἀλλὰ
 πᾶς πελοδὸς τῆς ἡμερῶν εἰς ἑ-
 πὶ ψήφισον. οἱ γὰρ τῆς τῆς μῆ-
 νῶν ἀειδμοὶ, μὲν ταῦτα ἐπενο-
 ῶντων, εἰδοῦτε ἐνομήσθαι ὑποτε-
 λῆς εἶναι τῆς ἀνθρώπων τοῖς
 βασιλεύουσιν. ὁ γὰρ αὐτὸς Ἡλίου
 βασιλεὺς, [3.] ὁ υἱὸς τῆς Ἡ-
 ρακλῆας, ἦν φιλόσοφος διωατός,
 εἰς ἐδιδάχθη τῶν πινῶν, ὡς
 μὴ πῆς Αἰγυπτία, τῆς ἐν ὑπο-
 εἶα καὶ [4.] εἰς αὐτὴν παρ' αὐ-
 τοῖς, ἐρωσά πινῶν ἐμοιχάετο
 αὐτῆς. καὶ ἀκόσας ὁ Ἡλίου,
 εἰς ἡγήσεν αὐτὴν πᾶσαι διὰ τὴν
 τῆς πατρὸς αὐτῆς Ἡρακλῆας νομή-
 σιν, ἵνα μὴ λυθῇ. καὶ λα-
 βὼν στρατὸν ἐκ τῆς ἰδίας στρα-
 τῆς, μαδὼν τὸν κατὸν τῆς μοι-
 χῆας αὐτῆς, ὅπῃ γίνεσθαι ἐμελ-
 λεν νυκτός, ὅπῃ ἰδίας αὐτῆς
 τῆς ἀνδρὸς αὐτῆς μὴ ὄντος αὐ-
 τοῦ, εὗρεν αὐτὴν μετ' ἄλλης κα-
 τὰ εἰδῶσαν τῆς ἐρωμένης παρ' αὐ-
 τοῖς. ἦν πῆς ἐνδίας καταγὰν
 ἐμπόδισεν ἐν πόσει τῇ χώρα
 τῆς Αἰγυπτίας πτωρησάμενος αὐ-
 τὴν. καὶ γέρονες σωφροσύνη μετὰ
 αὐτὴν τῇ γῇ τῆς Αἰγυπτίας κατέκρινον ὅτι τὸν μοιχὸν ἀνείλεν, καὶ ἡνυχα-

Mortuo Vulcano regnum suscepit Ægyptiorum Sol Vulcani filius, illudque rexit dies septem & septuaginta supra quater millenos quadringenos; qui annos conficiunt xii, menses xii, dies iv. Nam Ægyptii aliam putandi tum temporis rationem ignorabant, annum enim unius diei orbita definiabant. Duodenum verò mensium numerum tum demum descripserunt, cum vulgò mortales regibus vestigales haberi cœperunt. Sol autem Vulcani filius, rex, eximius erat Philosophus, qui monitus à quodam, fœminam esse Ægyptiam, copiis & opibus florentem, quæ amet quempiam, quicum adulterii consuetudinem habeat. Quod Sol cum intellexisset, pœnam ab ea studuit exigere, propter legem à patre latam, ne antiquaretur. Delectis ergo militibus ex omnibus copiis suis, cum tempus, quo per noctem committi adulterium solebat, explorasset; absente viro in ædes irrupit, illamque cum amasio cubantem offendit, de tractam per totam duci Ægyptum iussit, graviterque in illam animadvertit; unde in Ægypto ceteri castè vivere didicere, mœcho etiam morte multato. quâ re magnam ab Ægyptiis gratiam iniit:

[1.] Ægyptiis *Ωρο*. Plurar. de Iside. Est artem *Ωρο* Apollo. V. Allatium Menf. Tem. cap. 9. & 13 Diodor. Sic. lib. 1. Herod. 2°.

[3.] Tertius Sol Vulcano natus, Nili filio, cujus urbem Ægyptii esse volunt eam quæ Heliopolis appellatur. Cicero 3. de N. Deorum.

[4.] τῆς ἐν ὑποεἶα καὶ εἰς αὐτὴν παρ. sic conjicio legendum, vel εἰς αὐτὴν—

θεὸς ἰσορροπικῶς [γ.] Ὁμο-
 ρος ποιητής. ὡς ὁ ἥλιος, ὅστις
 ἤλεγξεν τὴν Ἀφροδίτην συμ-
 μίγνυσθαι νυκτὸς Ἀφρ. Ἀ-
 φροδίτῃ καὶ ἐκάλεσεν τὴν ὁμι-
 λίαν τῆς πορνείας τῆς ἡλικί-
 ας βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν. τὸ δὲ
 ἀλλοῖς, ὡς περὶ γρηπῆαι, Πα-
 λᾶφατος ὁ σοφώτατος συνέ-
 γράψας.

de quo Homerus. poeta poetico
 more narrat, quasi diceret,
 Venerem à Sole cum Marte
 noctu cubantem fuisse pecca-
 tam. Venerem verò peccandi
 libidinem, seu desiderium vo-
 luptatum à Sole reprehensum,
 appellavit. Rem autem, uti
 exposita est, sapientissimus il-
 le Palæphatus literis configna-
 vit.

[5.] Ὀδῆν. ὅ, ubi Eustath. Vide etiam Plutar. l. de Aud. Poet. Confer Hy-
 gium fab. 148. Fulgentium. l. 20. Videntur hæc servata nobis ex ns,
 qua Palæphatus scripsit de Philosophiâ aut historiâ Ægyptiâ. Verba au-
 tem ipse Palæphatus, de priori parte hujus historiæ, puto suidam nobis
 representasse in ἑρμῇ.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

HPA

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ
ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΩΝ

HERACLITI,

De Incredilibus.

LEONE ALLATIO INTERPRETE.

ΠΕΡΙ ΜΕΔΟΥΣΗΣ Α.

DE MEDUSA I.

ΦΑσὶ ταύτην ἀπολιθοῦν τοὺς
θεασαμένους αὐτὴν, καὶ
Περσεὺς ἀποτεμόντ' αὐτῆς
τὴν κεφαλὴν, ἔξελθῆν ἵπ-
πον πτερωτόν. ἔχει δὲ ὥς
αὐτὴν ἑπτὰ καλὰ ἐχθρὰ, ὡς
τὸν ἰδόντα αὐτὴν ἐκπληκτον
γρόμφον, ὅσον σποκιδουόσκει
λέγεται δὲ καὶ ἡμεῖς, ἰδὼν
αὐτὴν ἀπολιθοθῆναι. παρὰ γο-
νοῦ δὲ Περσεὺς ἐν ἐρωτὶ
ἡμοῦ, τί, τε ὑπάρχοντα κατέ-
φαγε, καὶ τὴν ἑαυτῆς ἡλικίαν κατέ-

HANC tradunt visam homines
in saxa convertere; ei Per-
seum eripuisse caput collo, indé-
que pennatum Pegasus exiliisse.
Res verò ita se habet. Medusa
bella meretrix fuit, & aded, ut qui-
cunque aspiceret, quasi in filicem
versus stuperet. Nosque simili
fandi modo dicimus, Videns eam
in saxum induruit. Sed adventu
Persei amore exardens, rem famili-
arem absumpsit, & ætatem perdidit.

φθιρεν ἀπολέασα ἢ ἢ ἡλικίαν,
 καὶ τὰ ὑπάρχοντα, ἵππειον γῆρας
 ἐγήρασεν. ἢ γὰρ κεφαλὴ τὸ πῆς
 ἡλικίας ἀνδρῶν ὄζειν, ὃ ἀφῆλε-
 το αὐτῆς ὁ Περσεύς.

Qua amissa, fortunis ipsa spo-
 liata equi senium induit. Ca-
 put enim, ætatis florem, quem
 Perseus decerpfit, innuit.

Π Ε Ρ Ι Σ Κ Υ Λ Λ Η Σ Β'.

D E S C Y L L A 2.

Λ Ε' γεται καὶ ταύτης, ὅτι
 κατήδιε τὸν ὄρεα πλέον-
 τας. ἦν ἢ αὐτὴ νησιώτης καλὴ
 ἐπαίρα, καὶ εἶχε παρσίτας, λοι-
 μὸς τε καὶ κυνώδεις, μὴ δὲ
 τὲς ξένους κατήδιεν. ἐν οἷς καὶ
 τὲς Ὀδυσσεὺς ἐπαίρας, αὐτὸν
 ἢ ὡς φρένιμον ἐκ ἡδωμένη.

Ε Am narrant præternavigan-
 tes exedere. Sed fuit scor-
 tum non inelegans insulare; ha-
 bebátque penes se voraces, ac
 impudentis oris parasitos, cum
 quibus peregrinos devorabat, inter
 quos, & Ulyssis comites exhausit
 Ulyssi verò, veluti cato, non
 nocuit.

Γ Ε Ρ Ι Κ Α Ι Ν Ε Ω Σ γ'.

D E C A N E O 3.

Λ Ε' γεται τῆτον πρῶτον γε-
 νναία γεγονέναι εἶτα ὑπὸ
 Ποσειδῶν ὁ γυνὴς ἀνδρα ἄ-
 τρωτον χαλκῷ καὶ σιδῆρῳ. ἔ-
 τῃ ἢ ὅν νέῃ ἐρώμεν ἔ-
 γινετο τῇ Ποσειδῶν ἀνδρωθεὶς
 ἢ μέγας καὶ ψυχὴν ἐγίνετο, ὥς
 ἔθενος καὶ ἀπεννηθῆναι δυνάμενος.

Α Ntea, ut fertur, foemina
 fuit, indè Neptuni be-
 neficio in virum mutata est,
 ære, ferróque invulnerabilis.
 Verùm hic juvenili ætate Nep-
 tuno placuit, provecstâ jam de-
 inde, ac virili grandis ani-
 mo, satis roboris habuit, adeò
 ut omnibus insuperabilis esset,

ἔτε δώρεϊς ἔξαλασυνῆαι χαλ-
κῆ καὶ σιδήρεϊ. ἔπει γὰρ χρυσὸς
καὶ ἀργυρὸς ὄφθηται.

neque æris, & ferri muneribus fle-
cteretur. Tunc enim neque aurum,
neque argentum erat in usu.

ΠΕΡΙ ἈΤΛΑΝΤΟΣ δ'.

DE ATLANTIS 4.

Οὔτε τοῦτο ὡς ἀδύνατον φέρων
τὸν Οὐρανὸν ἐπὶ πῶ ὤ-
μων, ὃ ἀδύνατον ὑπὸ ἑαυτὸν
καὶ αὐτὸν ὄντα. ἀνὴρ δὲ σοφὸς
ὦν, τὰ καὶ ἀσεβλογίαν παρὰ τοῦ
κατὰ τὴν φύσιν. παρὰ τῶν ὅτι χει-
ρῶν, καὶ μεταβολὰς αἰσθάνων, καὶ
δύσεως, ἐμυθίζουσα φέρειν ἐν αὐ-
τῷ τὸν κόσμον.

Tradunt humeris Cælum sus-
tinuisse, quod fieri nequit,
subest enim & ipse Cælo. Sed
cum sapientiâ excelleret, pri-
mus omnium Cæli rationem
deprehendit: & cum tempesta-
tes, ac siderum mutationes, oc-
casusque prædiceret, in fabu-
lis relatum est, eum Orbem
gestare.

ΠΕΡΙ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ ε'.

DE CENTAURIS 5.

Λέγεται περὶ τὸ Πήλιον, καὶ
τὴν Φολόω γεγενῆσθαι δι-
φύεις, τὰ μὲν ἐπὶ πάντων τῶν λαχό-
νων ἀνδρῶν ἔχοντας, τὸ δὲ
ἄλλο τῷ μέρεϊ πᾶν ἵππων. ἔκ
ἀληθὲς ὃ τῷ. δύο γὰρ διηλ-
λαγμένας φύσεις εἰς ἓν συνελ-
θούσας, ἀδύνατον ζωογονηθῆ-
ναι καὶ τελεῖσθαι. ἀλλ' ἔτι

Fama est in Pelio monte, ac
Pholoë habitantes bifor-
mes fuisse, supra latera ho-
mines, reliqua sui parte equos;
falsò omnino: Naturæ siqui-
dem diversæ, si in unum co-
alescant, fieri nequit, ut vi-
vant, aut alantur. Sed cum tunc

ἥς ἤν' ἵππων χρήσεως ἔσσης
 ἀγνώσει, παρ' αὐτοὶ καθίσταντες
 ἐφ' ἵππων, κατέτρεχον τὰ πε-
 δία λησδόντες, φαντασίαν
 τε ἀπέτελεσαν τοῖς πρῶτως δε-
 ασαμένοις μακρόθεν, ὥς ἐκ θυ-
 οῦν εἰς γερνότες φύσεων.

temporis equorum usus nullus
 esset, ipsi primi equos ascen-
 dentes, séque per campos præ-
 dabundos dantes, illis, qui pri-
 mum eos eminus conspexerant,
 duplici se forma repræsentârunt.

ΠΕΡΙ ΠΑΣΙΦΑΗΣ.

DE PASIPHAE 6.

Ταύτῳ φασὶν ἐρεθῆναι Ταύ-
 ρου, οὐχ ὥς πολλοὶ
 νομίζουσι τοῦ κατὰ τὴν ἀ-
 γέλλω ζῶε, γελοῖον γὰρ ἀ-
 κοινωνήτε συνεσίας ὀρέχεται
 τὴν βασιλίαν, ἐνδὲ δὲ
 τινος ἤν' ἐντοπίαν, ᾧ Ταύ-
 ρος ἦν ὄνομα. συνεργῶ δὲ
 χρησαμένη πρὸς τὴν ἐπιθυ-
 μίαν Δαϊδάλῳ, καὶ γερνῶσα
 ἔγγυος ἐγέννησε κατ' ὁμοι-
 ότητα τοῦ Ταύρου, ὃν οἱ
 πολλοὶ Μίνω μὲν ἐκάλουν,
 Ταύρῳ δὲ εἰκάζον, κατὰ
 δὲ σύνθεσιν Μινώταυρος ἐκ-
 λέθη.

Illa Taurum deperisse dicitur;
 non eum, ut multi somniant,
 qui inter armenta pascitur; ri-
 diculum enim est Reginam coi-
 tûs, ab omni consortio alieni
 in desiderium venisse; sed in-
 digenam nescio quem, cui Tau-
 ro nomen erat. Ope autem Da-
 dali exaturata libidine, gravida
 facta, similem Tauro enixa est:
 Illum multitudo Minoa quidem
 vocabant, sed Tauro propter
 similitudinem vindicabant. Hinc,
 composito nomine Minotaurus di-
 ctus est.

ΠΕΡΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ Ζ.

DE TIRESIA 7.

ΟΥΤΘ μεταχέν λέγεται
τῆς γυναικείας καὶ ἀνδρεί-
ας φύσεως κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπό-
ληψιν, ἣν ἐπὶ Κανέως ἐγεί-
ξαμεν.

Hic muliebrem, virilemque
sexum communicasse fertur,
non aliâ ac Caneus ratione, ut
suprà scripsimus.

ΠΕΡΙ ἈΡΡΥΩΝ Η.

DE HARPYIS 8.

ΤΑΥΤΗΣ ὁ μὲν Θ παραδέδω-
κε γυναικας ὑποπτήρας τὸ
τῆ Φινέως δειπνον ἀρπαζέσους.
ὑπολάβοι δ' ἂν τις ταύτας ἐ-
πείρας καταραγέσους τὴν τοῦ
Φινέως οἰκίαν (εἴ), καὶ καταλι-
πέσας αὐτὸν, καὶ τῆς ἀναγ-
κῆς τρεφῆς ἐνδύσῃ, κεχωρί-
σαι ἀπ' αὐτῆς. αἰεὶ ὅ, ὅσα ἂν
κτῆσαιτο, ἀδραγμονένας ἐδί-
κην, καὶ αὐτὰς χωρίζεσθαι, ὃ συν-
ηθέες ποιεῖν τῆς ἐταιρείας.

Abulæ narrant, has mulie-
res alas Phinei cœnam
diripere. Non abs re ta-
men existimabimus meretrices
fuisse, & omnem Phinei su-
pellectilem consumpsisse, sicque
eum victui necessariis spoliatum,
neglexisse, secessissèque; sem-
per tamen recens comparata à
Phineo suo accessu devorasse,
deinde abiisse: quod meretricibus
solemne est.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΣΕΩΣ.

DE PERSEO 9.

Τούτῳ ἰσθρεῖται, τὸν Ἑρμῆν πέδιλα πῆρωτά δεικνύναι. Ἑρμῆς γὰρ τὴν πρὸς δρόμον γυμνασίαν ἐπινόησεν, ἐν ᾗ εὐδοκίμοι ἦν ὁ Περσεύς. οἱ γὰρ θεάμενοι τὸ τάχος θαυμάζοντες, πῆρὸν εἶπον περὶ τοῦ ποσὶν αὐτοῦ, καὶ οὕτως εἰώδαμεν λέγειν ὅτι καὶ ταχέως τρεχόντων, ὅτι ἐπὶ.

Perseo, ut fertur, Mercurius pennatos calceos dedit. Mercurius enim exercitandi se modum per cursum, excogitavit, in quo celebris erat Perseus. Spectatores itaque velocitatem admirantes, pedibus illius alas annexas enunciabant: nos etiam dicere solemus eos, quibus pernicitas pedum inest, avolare.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ
ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ.DE GLAUCO
MARINO 10.

Οὗτος θαλάσσιος ἀναφύεται μάνης. νῆσιν γὰρ οἰκῶν, αἰεὶ τοῖς παραπλευσιν ἐσήμενεν, ὥς δὲ ποιεῖν τὸν πλῆν, περιέλεγον τὰ συμβησόμενα.

Hic vates marinus circumfertur fuisse; cum enim insulam habitaret, semper praternavigantibus modum navigationis expromebat, prædicebatque futura.

ΠΕΡΙ ΚΥΚΛΩΡΟΣ 11.

DE CYCLOPE 11.

ΤΟΔὸν ἄντις ἑσπλάβοι δι-
αίτῳ μὲν ἐπ' ἐρημία, νό-
μων ἀπειρεν ἔχῃ, πεποιθέναι ὃ
τῇ βία, μίαν αἰδοῖσιν ἔχον-
τα τὴν ἀπὸ τῆς ὁρᾶσεως, λο-
γισμῶ ὃ μηδὲν περὶ βλέποντα.
ὅν ὁ σφῶς Ὀδυσσεὺς κατεπό-
νησεν.

EXistimare possumus hunc de-
fertarum solitudinum ac-
colam, leges penitus nescisse,
& uno sensu, qui beneficio vi-
sus sit, sed nullâ ratione, cuncta
dimetientem, viribus, ac vio-
lentia visum fuisse. Illum, re-
rum experientia illustris, Ulysses
superavit.

ΠΕΡΙ ἈΤΑΛΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΧΟΙ-
ΝΕΩΣ, ΚΑΙ ἹΠΠΟΜΕΝΟΥΣ 12.

DE SCHOENEIA ATALANTA,
ET HIPPOMENE 12.

ΦΑΣὶ τέτρες ὑπολειπόμεναι
ἐν τῷ ὄρει, τῆς περὶ αὐ-
τῶν ὑπολήψεως τοιαύτης ἔσης.
μεσημβρίας ἔσης εἰσέλθον εἰς τι
σπηλαίον, γενέσθαι δέοντες μετ'
ἀλλήλων, καὶ πύχην ὃ λέον-
τες ὄντες ἐν τῷ σπηλαίῳ κατέ-
φαγον αὐτούς. ὕστερον ὃ καὶ θη-
ρίαν ἐξελεθόντων, ἐκείνων δὲ
μὴ φαινομένων, μεταμορφωθῆ-
ναι ὑπέλαβον αὐτοὺ οἱ περὶ σπ-
ερίοντες.

HOs in montibus in Leones
transformatos dicunt. Da-
tus fabulae locus. Nam sub me-
ridiem Antrum ingressos, ut si-
mul unâ concumberent, Leones,
ita casu ferente, qui in spelun-
ca erant, devorarunt. Tandem
egressis belluis, cum illi nus-
quam apparerent, eos in Leones
versos, qui custodiae incumbabant,
existimarunt.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΦΟΡΚΙΔΩΝ 12.

DE PHORCIDIS 13.

ΤΑύτας ὁρίσανται μὲν ὁρᾶσαι
 χρεῖας, αἰετὸς πρὸς τὴν χρεῖ-
 αν μεταλαμβάνοντας παρὰ τῆς
 ἐχέσης. εἰκὸς δὲ ἔστι τρεῖς γυ-
 νᾶϊκας τυφλωθείσας ὁδηγῶ ἐνὶ
 χρῆσται πρὸς τὴν πορείαν. ὁ-
 νόματα δ' αὐτῶν Περφρηδῶ, Ἐν-
 νυῶ, Περσῶ. ἐφύλαττον δ' τὰ
 χρυσοῦ μῆλα.

EAs narrant unius sortitus
 luminis usum, sibi que in-
 vicem pro opportunitate rei,
 utendum tradidisse. Vero tamen
 simile est, tres mulieres, ocu-
 lis amissis, uno, qui eas rege-
 ret, usas fuisse ductore. Earum
 nomina Pephredo, Ennyo,
 Perso. & custodiebant mala
 aurea.

ΠΕΡΙ ΣΕΙΡΗΝΩΝ 13.

DE SIRENIBUS 14.

ΤΑύτας διφυεῖς μυθολογεῖσι,
 τὰ μὲν σκέλη ὀρνίθων, τὸ
 δ' σῶμα γυναικῶν ἐχέσας, ἀ-
 πώλλουσι δ' τὰς παιδόντας. ἦσαν
 γὰρ ἐπὶ τῇ ἐνὶ τῇ τε δι-
 ὀργάνων μέσῃ, καὶ γλυκυφω-
 νία κάλλιπαι, αἷς οἱ ποσειδῶν
 μέλῃσι κατηδίοντο τὰς ἐσίας.
 ὀρνίθων δ' σκέλη ἐλέγαντο ἐ-
 χεῖν, ὅππότε πάρος ἐπὶ τῇ ἀπο-
 βάλλοντων τὰς ἐσίας ἐχρυσίζοντο.

Biformes faciunt, cruribus
 aves, reliquis membris
 mulieres. illæ prætereuntes per-
 debant. Erant enim scorta,
 forma lepida, quæ instrumen-
 tis musicis, & vocis suavit-
 ate egregia, res accedentium ab-
 liguriebant. Avium crura pos-
 fidere dicebantur, quod statim ab
 iis, quos ipsæ rebus denudave-
 rant, secederent.

ΠΕΡΙ ΧΙΜΑΙΡΑΣ 14.

DE CHIMÆRA 15.

Ταύτῳ Ὅμηρος εἰκονογρα-
φῶν φησὶ, * Πρὸς δὲ Λέ-
ων, ὅπως ὃ Δράκων, μέση
ὃ Χίμαιρα. γένοιτο δ' αὖ τὸ
ἀλκίδες τοῦτον. γυνὴ γάρ τὸ-
πων κρατῶσα, δύο πρὸς ὑπ-
ερίαν ἀδελφὸς εἶχεν, ὀνόματι
Λέοντα, καὶ Δράκοντα. ὧδ' ἄ-
πονδ' ὃ ἔσα, καὶ ἔξενόκτο-
ρε. ἀνῆρθε ὃ ὑπὸ Βελλερο-
φόντῃ.

* Iliad. ζ. v. 181.

Ejus imaginem sic expressit
Homerus, *Ora Leonis e-*
rant, venter Capra, cauda Dra-
conis. Res tamen ita esse potu-
it. Mulier, regionis domina,
fratres sibi Leonem, & Dra-
conem dominationis socios ad-
sciverat, quæ cum fœdera vi-
olaret, & peregrinos macta-
ret, à Bellerophonte trucidata
est.

ΠΕΡΙ ΚΙΡΚΗΣ 15.

DE CIRCE 16.

Ταύτῳ ὁ μὲν δὲ παρέδωκε
ποτὶ μεταμορφῶσαν ἀνδρώ-
πῃς. ἦν ὃ ἐπίμαρ. καὶ κατακη-
λῶσα τὰς ξένας, τὸ πρῶτον
ἀρεσκίᾳ παντοδραπῇ ἐπεσπᾶτο
πρὸς ἀνδρῶν. γυναικῶν δ' ἐν
σεσπαδείᾳ κατέχευε τὰς ἐπι-
θυμίας ἀλογίστως φερεμύρας πρὸς
τὰς ἡδονάς. ἠπῆησε δ' καὶ πύ-
δῃ Ὀδυσσεύς.

Aud Poëtarum fabulas legi-
tur, illam potu homines
transformasse. Erat porro mere-
trix, & advenas demulcens, pri-
mum officiis omnibus in se, su-
ique amorem convertebat: de-
inde eos amore implicitos apud
se, in affectus, & libidines fi-
ne ulla ratione effusos, conti-
nebat. Eam quoque Ulysses pro-
fligavit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΥΡΙΠΝΟΩΝ
ΤΑΥΡΩΝ ιζ'.

DE FLAMMIVOMIS
TAURIS 17.

Τίς ἂν ὑπολάβοιε θνητὴν φύσιν πῦρ πνέειν ἕξ αὐτῆς, ὃ πάντων ὄντων ἀναιρετικόν. ἄγριοι καὶ τεραχεῖς ὄντες, πρὸς τῷ ἀναιρεσὶν ἤμ' ὀρεζόντων ὀξείς ἦσαν. τὸ ἐν ἐν τάχει περὶ αὐτῶν ἀναιρετικὸν εἰκάδι πνεῖ.

Quis mortalem naturam, flammæ, quæ nulli parcunt, vomere existimabit? Immites illi atque asperi, in obsectorum necem veloces erant. Velocitas itaque eorum in periendo, flammis assimilatur.

ΠΕΡΙ ΎΔΡΑΣ ιη'.

DE HYDRA 18.

Πολυκέφαλον ἰσορεῖται θνείον, ἔχ' ὥπως ἔχοντο τ' ἀληθεῖς. εἰκὸς δ' νεοσσὸς αὐτὴν ἐχέκεναι πολλὰς, οἱ συνόντες αὐτῇ, καὶ τεχέσῃ βοηθῶντες, τὰς περισπόντας ἀπώλλουσι μετ' αὐτῆς.

Fera multorum capitum traditur, cum res aliter se habeat. Par est, eam multam habuisse sobolem, quæ illi convivens, atque decertans unâ cum ea, incautè obrepentes perdebatur.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΩΝ 18.

DE SPARTIS 19.

Τίς πσεῦσαι δύναται, ὅτι
τῆ Κάδμου ἀείραντο τῆς
Δράκοντος ὀδόντας ἔφυσαν ἔ-
νοπλοι ἄνθρωποι. κρατήσας ὃ
ἦν τόπων ὁ Κάδμος, καὶ τὸ
θελὸν ἀνέλων, δι' αὐτὴν συνέβαι-
νεν ἔρημον εἶναι τὸν τόπον,
τῆς ἀποτάδω οἰκόντας εἰς ἐν
συνήζαν. οἱ ὄντες ἔνοπλοι
καὶ θηριώδεις διωρέχθησαν ἐνδὺς
πρὸς ἀλλήλους, καὶ πάλω ὀλίγων
πάντες ἀπώλοντο.

Quis crederet Draconis den-
tes à Cadmo disseminatos,
armatos homines erupisse? E-
quidem Cadmus locorum poti-
tus, necatâque bellua, quæ lo-
ca illa deserta ac inculta effe-
cerat, palantes, vagantésque ho-
mines in unam sedem congre-
gavit: illi armati & ferinis mo-
ribus, statim in contentionem
versî, paucis exceptis omnes
mutua internecione deleti sunt.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ
ΜΕΛΩΝ 19.DE AUREIS
MALIS 20.

Δράκοντα φασὶ τὰ ἦν Ἐπει-
εῖαν χρυσᾶ Μῆλα φυ-
λάττειν. ἀνὴρ ὃ ἐγχετο Δρά-
κον, ὃς ἐν τῆς ὀπμιλείας
ἦν δένδρων, πολλὰ ἐσθράσε
χρυσόν. τῶτον διαφερετὴς ἐδή-
ρυσαν γυναῖκες, καὶ τῶς ἐ-
ρωτικῆς ἐπιθυμίαις ἐνδύσασαι ἦ

Raconem scribunt aurea Hef-
peridum mala custodire. Fuit
Homo, Draco nomine, qui ar-
borum cultu, multum sibi au-
rum congefserat: illum Muli-
eres egregia forma ceperunt, &
amatoriiis devictum illecebris,

ψυχῆν

ψυχὴν αὐτῆς, πρὸς τὸ λοιπὸν in posterum servum; hortique
ὑπὲρ τῶν ἔχον, καὶ φύλακα τοῦ custodem possederunt.
κήπε.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΔΟΥ κα.

De iis, quæ apud Inferos sunt 21.

Λέγεται ὡς Ἡρακλῆς κατελ-
θὼν, ἀνῆλθεν ἀναμαζών
τὸν Κέρβερον, καὶ Ὀρφῆς ὡ-
σαύτως Εὐειδίκῃ τῇ γυναι-
κι. τὸ δ' ἀληθές, ὅτι ὁ πι-
νὴς τις ἐκ μακρῆς ἀποδημίας,
καὶ ἐπιμυδύνε διατλήσας ἐσώθη,
ἐφασκον ὅτι Αἶδε αὐτὸν διατε-
σῶν. ὅθεν ἐπὶ καὶ νῦν τὰς μα-
κρὰς πίνεας, καὶ ὠδύνας ὁδύνας,
καὶ ἐπισημαῖες νόσους φέρουσας,
φάσκειν ὅτι Αἶδε σεσῶν.

Narrant, Herculem eò de-
scendisse, ascendissequē
educto Cerbero: ut similiter Or-
pheum, reducta Eurydice uxore.
Verum tamen illud est, cum, cum
è longinquo, ac periculoso itinere,
cui, multa perpeffus, suffe-
cerat, rediisset, ab Inferis re-
meare, homines dixisse. Hinc
ad hæc tempora eos, qui, & la-
bores immensos, atque inexspe-
ctata itinera, & maximè pericu-
losos morbos evaserint, ab Infe-
ris evocatos dicimus.

ΠΕΡΙ ΦΑΕΘΟΝΤΟΣ κς.

DE PHAETHONTE 22.

ΟΥΤΟ Ἡλίου υἱός, ἐπε-
 δούπησεν εἰς τὸ τῷ πατρὶ
 ἀρῆα ἀναβάς διορᾶσαι, ἀπεί-
 ρως ἢ τῷ ποιῆντι, καὶ τῷ
 ἀνθρώπων ἀπολλυμένων ὑπὸ τῷ
 γαυμάτῳ, ὃ Ζεὺς αὐτὸν ἐκε-
 ράτωσεν.

Hic solis filius patrio curru
 vectus, illum moderari
 concupivit. Id cū imperitē
 ageret, hominēsq̃ æstu in per-
 niciem ruerent, à Jove fulmine
 icus interiit.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ κγ.

DE ORPHEO 23.

ΟΥΤΟ κινεῖν λέγεται καὶ
 πέτρας, καὶ δένδρα, καὶ
 θήρας, οἰωνούς τε. εἴποι δ'
 ἄνθρωπος ἀληθῶς, ὅπ' ἀπειρώδεις
 ὄντας τὰς ἀνθρώπους, καὶ ἔτε
 ἔτη, ἔτε νόμους εἰδότας, εἰς
 δαισδαμονίαν ἀγαγὼν, καὶ ἐπὶ
 τὸ εὐσεβεῖν ὡς ἀγαλέους, πε-
 τρώδεις ὄντας, καὶ ἀπειρώδεις διὰ
 τῶν λόγων κηλήσας, ταύτης τῆς
 φήμης ἔτυχεν.

Dicitur & saxa agere, & ar-
 bores, & feras mulcere,
 & alites. Verè tamen dixeris,
 eum homines moribus efferatos,
 morum, ac legum penitus ig-
 naros, ad superstitionem dedu-
 centem, & ad pietatem moven-
 tem, saxēsq̃ illos, ac bel-
 luinos oratione pellicientem,
 huic fabellæ locum dedisse.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ἙΛΛΗΣ ΚΑΙ ΦΡΙΞΟΥ κδ.

DE HELLE, ET PHRYXO 24.

ΗΝίκα τὴν Ἰῆς ἐπιβελὼν
 μητρῶας ἕως ἑφάρον
 Ἑλλη καὶ Φείζου, ὁ παιδαγωγός,
 ὃ ἦν Κεῖος ὄνομα, ἐπὶ
 πλοίαειρα μικρῷ χειμῶντι ὄντις
 ἔφυγεν, ἔχων αὐτάς, καὶ συμ-
 βάλλει πρὸς μὲν Ἑλλαν ἐμπροσθεν
 εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἐκλή-
 θη Ἑλλήσποντος, τῷ δὲ Φείζε
 σὺνδέντι ἐπιδυμπηκῶς ἔχον
 τὸν Αἰήτην. τὸν δὲ Κεῖον δια-
 κολύοντα, καὶ πειρώμενον ἀφ-
 ἑρῆν διατηρῆσαι τὸν Φείζον,
 ἀποδιδῆναι, καὶ τὸ δέσμα αὐ-
 τῷ περιπαλαστέειναι. χρυσὸν
 δὲ περιπαλαστέειναι διὰ τὸ πρῶτον γεγῆσθαι.

Dum Ius novercæ infideli
 propulsarent Helle, & Phry-
 xus, Pædagogus, nomine Cri-
 os, id est Aries, eos cum
 navicula sæviente hyeme con-
 vehens, in fugam se vertit. Ac-
 ciditque, Hellem sua in Pon-
 tum ruina Hellesponto nomen
 dedisse: Phryxi iacolumis amo-
 re Æetem cieri; cumque obsta-
 ret Crius, & incorruptum pue-
 rum servare conaretur, pelle ex-
 utum fuisse, quam ille cruci af-
 fixit. Nominatum verò aureum,
 quod maximè omnium fidem
 servavit.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΩΝ ΚΑΙ
ΣΑΤΥΡΩΝ κε.DE PANIBUS, ET
SATYRIS 25.

ΕΝ ὄρεσι κατὰ γινόμενοι, καὶ
 γυναικῶν ἀπειρεσι ὄντες,
 ὅταν τις παρεφάνη γυνή, κοι-
 νῶς αὐτῇ ἑχρῶντο. τρέφων

CUM in montibus viverent,
 nec mulieres degustassent,
 statim ac mulier se in con-
 spectum dabat, una cum ea cu-
 babant omnes simul. Hircorum

DE INCRE DIBILIBUS. 89

† τείχας κὺ σκέλη ἐδόκουν ἔ-
χειν, διὰ τὴν πρὸς τὰ λετε-
ρήναιαν, κὺ τὴν πρὸς τὰ δυν-
αμείαν, κὺ διὰ τὴν Διονύ-
σι φίλοι. τὴν γὰρ ἐργασίαν τῶν
ἀμπελων ἐποίουν. κὺ νῦν ὅτι ἐπ-
ὶ τὴν εἰς πλῆθος γυναικας λέγο-
μεν, ὅτι ἐπανδρόμην αὐτάς.

pilos, ac crura habere visi sunt,
quod balnea negligentes, for-
terent. Ideoque Dionysii amici
putabantur, quod vites exco-
lerent. Nunc item mulieres ex
plebe, ac viles, Panizare di-
cimur.

ΠΕΡΙ ἈΣΚΛΗΠΙΟΥ κζ'.

DE ÆSCULAPIO 26.

Ἀέγαν αὐτὸν κεκερυνῶδες.
ἢ ἢ ἂν πᾶσι νικῆσαι, κὺ ὑψώ-
σαι, αὐτὸς ὑπὸ πυρρῶς φλε-
γῆς ὤλετο. ὅθεν διὰ τὴν φλε-
γῆν αὐτὸς κεκερυνῶδες λέ-
γεται.

EUM fulmine ictum tradunt.
Magis tamen rationi consen-
taneum erit; si dicamus, celebrem
in medicina, medicinæ dignitate
aucta, febris correptum obiisse.
Quare propter illum æstum ful-
mine tactum dicunt.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ Αἰδίου ΚΥΝΗΣ κζ'.

DE PLUTONIS GALEA 27.

Ὅτι ὁ πρὸς Ἀἰδίου κύνῃν,
ὡς καὶ ὁ Περσεὺς πε-
ρικλυτὸς ἀδελφὸς ἐγένετο.

Plutonis galeam, si quis capiti
imposuerit, quemadmodum
& Perseus, invisibilis fiebat.

H h h

ἔστ

ἔστι δὲ πύλη ἸΑΐδαο τοῦ τέλαο,
εἰς ἣν δὲ ἀπὸ τῶν ὁ τελευτῶν καὶ
φύρεται χύνεται.

Verum Plutonis galea terminus est,
in quem cum defunctus devenerit,
non amplius videtur.

ΠΕΡΙ ΒΟΡΕΟΥ, ΚΑΙ
ὨΡΕΙΘΥΙΑΣ κή.

DE BOREA, ET ORITHYIA 28.

Λέγεται ὅτι ὅπου Βορέας Ὠρεί-
θυαν ἤρπασεν. ἦν δὲ βα-
σιλεὺς τῶν τόπων ἐκείνων, ἢ
ὅτι αὐτὴ ἐπόληψις, καὶ μέγας
καὶ παῖς Διός, καὶ Γανυμήδους.
Βασιλείων γὰρ ἀρπάζει τὸν Γα-
νυμήδην, ἀστὸς ἡμιόβητος,
ὅπου καὶ τὸ ζῶον ἀλυμνον. Ὁ δὲ
αὐτὸς τέλει, καὶ παῖς Ἡῆς,
καὶ Τιθωνῆς, καὶ Ἀγχιού, καὶ
Ἀφροδίτης.

Traditum est, Aquilonem O-
rithyiam sustulisse, qui illi
regioni præerat. Eadem animad-
versio, & modus de Jove, &
Ganymede procedit, regnans
quidem rapit Ganymedem, in
Aquilam propter fortitudinem con-
versus. Nec aliâ ratione, quæ
de Aurora, & Tithono, An-
chise, & Venere narrantur, ac-
cipienda sunt.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΕΩΣ κθ.

DE PROTEO 29.

Λέγεται ὅτι ἐγίνετο ποτὲ
μὲν ὕδωρ, ποτὲ δὲ πῦρ.
δηλονότι, τοῖς μὲν χηνοῖς, ὡς
ὕδωρ, τοῖς δὲ πυρρετοῖς κατ' ἀξίαν
πυρρηνός, ὅθεν ταῦτα πᾶσι φη-
μὶν παρ' αὐτῆς διασπείραν.

Narrant, cum nunc ut a-
quam fluere, nunc ut
ignem exardescere. Probis sci-
licet veluti aqua mollescens, im-
probos pro dignitate castigabat.
Unde de eo similia evulgantur.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΤΗΣ
'ΑΛΩΠΕΚΟΣ λ'.

DE CANE, ET VULPE 30.

ΤΩι μὲν Κυνὶ τὸ Κεφάλαιον
δεδομένον ἔστι φασὶν γέρας,
ὃ ἂν ἴδῃ θηρίον καταλαμβάνειν,
τῇ δ' Ἀλώπεκι τὸ μὴ
ἀνδρὸς καταλαμβάνεσθαι. Διὸ
καὶ τὸ ἔν τῷ Κυνὶ τὸν Ἀ-
λώπεκα, ἵνα μὴ λυθῇ τὸ πε-
ρὶ αὐτοῦ, τὰς δὲ λίθους ὁ Ζεὺς
ἐποίησεν. εἴη δ' ἂν τὸ ποιῆσθαι
πάσμα τῶν τῶν ἀμφοτέρων
ἢ τὸν διωγμὸν πάλιν.

CAnem Cephalī, inquiunt,
Deorum munere, preroga-
tivam illam habuisse, ut quam
conspexisset belluam comprehen-
deret; Vulpem à nullo capi pos-
se. Cùm itaque Vulpem Canis
sequeretur, ne, quæ in fatīs
erant, violarentur. ambōs Ju-
piter in saxa transformavit. Hoc
autem fingi potuit propter utrius-
que, dum alter alteram sequeretur,
errores.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ
ἸΠΠΩΝ λβ'.

DE DIOMEDIS EQUIS 31.

Φασὶ πάντας ἀνδρὸς ποταγέας
ἔχειν. Ἀγνοοῖ δ' ἵσταν νομίζ-
ουσι. ὁ δὲ Διὸς ἀνδρὸς δὲ πρὸς ἀν-
δρὸς ἀρμα ζεύξαι, ὁ Ἡρα-
κλῆς ἐζεύξεν.

EQuas homines edisse tra-
dunt. dum inter armenta
pascerentur, erant feroces, &
cùm nemo posset eas iugo subdere,
Hercules subdidit.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΥΨΟΥΣ, ΚΑΙ
 ὈΔΥΣΣΕΩΣ λβ'.

DE CALYPSO, ET
 ULYSSE 32.

ΑΛογον θνητὸν ὄντα Ὀδυσ-
 σεία, αὐτὴν ἐπαγγέλλεσθαι
 ποιήσιν ἀθάνατον. ἀλλὰ τὸ, τὰ
 πρὸς τεφρῶν, καὶ πρὸς βίαι ἀ-
 πύλαυσιν ἄφρονα καὶ λαμπρῶ
 ἔξαι. ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὅταν πη
 κληθῶμεν, καὶ λαμπρῶς ἐνωχώ-
 μεθα, ἐν Θεοῖς φανῶμεν γε-
 νέναι.

ARatione alienum est, eam
 profiteri, Ulyssē morti
 obnoxium immortalitate donare.
 Sed quæ victui, vitæque neces-
 saria videbantur, laeta, amplā-
 que promisit: & nos, cū quis
 nos invitavit, accepitque splen-
 didē, atque hilari opsonio, in-
 ter Deos fuisse dicimur.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ λγ'.

DE CERBERO 33.

Τὸ ποῦ ἂν εἴη, ὃ καὶ ἐπὶ τῆς
 ὕδρας. ἔτι γὰρ εἶχε δύο
 σκύμνους, ὧν ἀνὰ συμβαδίζον-
 των τῶ πατεῖ, ἐφαίνετο εἶναι
 τεκέφαλῳ.

Non aliud erit, quàm quod de
 Hydra diximus. Hic siqui-
 dem duos Catulos habens, à quibus
 nunquam, cū opus exposceret, de-
 stituebatur, triceps esse videbatur.

ΠΕΡΙ ΛΑΜΙΑΣ λλ'.

DE LAMIA 34.

Ἰσποῦσιν, ὅπ Διδὸς αὐτῇ
 συμμυγέντ', "Heg ἀπε-
 σπείωσεν αὐτῷ. καὶ ὅπ ἡνίκα
 ἂν μανῇ, τὰς ὀφθαλμοὺς ὕψαι-
 ρην, καὶ εἰς κοτύλῳ βάλλειν,
 καὶ ὅπ σαρκοφαγεῖ, καὶ ἀνδρώ-
 πους ἐδίει. εἴη δ' ἂν τὰ δε.
 καλῇ αὐτῇ ἔση ὁ Ζεὺς ἐπλησί-
 ασεν βασιλῶν, "Heg ὅ συν-
 αρπάζουσι αὐτῷ, τὰς ὀφθαλ-
 μοὺς ὕψωρξε, καὶ εἰς τὰ ὄρη ἔρ-
 ριψεν. ὁ δὲν ἐπιπύνωσ' ἔζη, ὅπ-
 κερμενὴν ἐδὲν, ἰσὺ τῆς ἐρη-
 μίας καταγινωσκὼν αὐτῇ, καὶ
 διὰ τὸ ἄλκ' ὅ, καὶ ἀδερῶπι-
 τ' ὅ, ἐδ' ὅκει θηεῖν ὑπὸ χεῖν.

Narrant prius compressam à
 Jove, postea à Junone in
 belluam conversam. & cum fu-
 ror invadit, eam sibi oculos e-
 ruere, & in vase deponere, car-
 nes præterea, hominésque vo-
 rare. Sed res ita fuerit. Jupi-
 ter cum ea, quando forma erat
 egregia, rerum dominus congres-
 sus est, Juno illius comprehen-
 sa oculos effodit, relegavitque
 in solitudinem. Ubi omni o-
 pe destituta, & summo cum
 discrimine sibi victum compa-
 rans, cum illora, ac negle-
 cta sordesceret, fera existima-
 batur.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΚΝΗΣ, ΚΑΙ
 ΦΙΛΟΜΗΛΗΣ λε'.DE PROGNE, ET
 PHILOMELA 35.

Ἰσποῦνται ὄρνιθες ἡνέας, ἡ
 καὶ Χελιδὼν, ἡ ὅ Ἀνδῶν,
 ὅ ὅ Ἐποψ. τὸ το δ' ἂν ἔχει
 ἔπος. ἀποκτείνασαι τὸν Ἰτω,

TRadunt in aves versas avolasse,
 hanc quidem Hirundinem, il-
 lam Lusciniā, tertium in Epopa. res
 tamen ita fieri potuit. Mactato Ity,

καὶ πορδήσασαι τὸν οἶκον, εἰς π
 ποιάειον ἐμβᾶσαι, ταχέαν τὴν
 φυγὴν ἐποίησαντο. ὃ δὲ Τηρέας
 ἐπεὶ διώξας, ἔκτελεσεν αὐ-
 τῶς, αὐτὸν ἀναιρεῖ. ὅθεν οἱ
 ἄνθρωποι, ἔφανομύρων ἀνθρώπων,
 διὰ τὸ ἑξαίφνης ἀφανεῖς γινέσθαι,
 εἶπον, ὅτι ἀπορριπτόμενοι.

& domo direpta, naviculam in-
 gressæ, velociter fugam arripue-
 re. Tereus licet insequeretur,
 cum nullas comprehendisset, sibi
 necem conscivit. Hinc homines,
 cum illæ nusquam essent, quod
 ex improvise invisibiles factæ sint,
 in aves transformatas fuisse dixerunt.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ἩΛΙΑΔΩΝ λς'.

DE HELIADIBUS 36.

ΤΑύτας φασὶν ἑξ ἀνδράπων
 αἰγείρας γινέσθαι. ἔστιτο
 δὲ, ἀλλὰ διὰ τὸ πάθος τῆς ἀ-
 δελφῆ εἰς τὸν Ἡεῖδων ἀντὶς
 ἔβαλον. διὸ οἱ ζητῶντες, ἐπὶ
 τὸν ποταμὸν ὄψα γινόμενοι, καὶ
 τὰς μὲν ἔχοντες, τεία δὲ
 στελέχη αἰγείρων, ὑπέλαβον αὐ-
 τὰς ἀποδενδρωθῆναι. ὄνομα δὲ
 αὐταῖς, Φόβη, Λαμπητὸς, Αἶγλη.

FERUNT, has ex mulieribus
 populos factas; quod falsum
 est. Sed illæ se in Eridanum
 propter infortunium Fratris con-
 jecere. Quare qui eas perqui-
 rerent, cum ad fluvium acces-
 sissent, illis non compertis, sed
 tribus populorum stipitibus, sul-
 picati sunt eas in arbores versas
 fuisse. Eorum nomina fuere, Pho-
 be, Lampeto, Ægle.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΠΑΝΟΡΤΟΤΛΩ.

DE PANOPTETE 37.

ΤΟΥΤΟΝ πάντα βελόρουν ἀ-
κύν, καὶ ὁρᾶν, ἐν παντὶ
πρὸ σώματος ὁφθαλμοὺς ἔχειν ἐ-
πιδιδόντο. ὅθεν ἐπὶ καὶ νῦν τὰς
πολλὰς Πανορτίας καλεῖσθαι.

Cum omnia oculis, auribus-
que usurpare vellet, eum
oculos per totum corpus habere sin-
xerunt. Hinc hodiéque similitum
hominum genus Panoptas dicimus.

ΠΕΡΙ ΕΝΔΥΜΙΩΝΟΣ ΚΑΙ
ΣΕΛΗΝΗΣ λη.DE ENDYMIONE, ET
LUNA 38.

Λέγεται, ὅτι κατὰ δύνον-
τα αὐτῆς, Σελήνη ἐρεθίσαι,
καταβᾶσαι ἐμύγῃ αὐτῆς. εἴη δὲ
αὐτῇ, ὁ μὲν Ἐνδυμίων ποιμὴν
ἀπειροῦ γυναικὸς, ὅππῃ δου-
κῶς ὃ χάσα γυνὴ αὐτῆς, ἐρω-
πιδεῖσα παρὰ πνύτῃ πρὸς εἶν, ἔρη,
Σελήνη.

Dicunt, illius dormientis a-
more Lunam correptam,
Caeloque delapsam, cum eo cu-
basse. Potait verò esse Endymi-
on pastor, ignarus mulierum, &
rudis, quem cum mulier deperisset,
à nescio quo interrogata, quæ il-
la esset, respondit, Luna.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΛΙΟΥ ΒΟΩΝ ΛΘ'.

DE SOLIS BOBUS 39.

ΠΕὖ τ' ἔπων ἔπος ἔυρον ἀλ-
ληγορημύρον ἐν † Ἰλιάδι.
ἐκ ἐξω τοῖς ἀρχαίοις ἱεροδυ-
ταῖν βῆς ἐργάτας. καὶ τὐτο φησὶ
μὲν καὶ Ἀεργῶ, Ἰήλον δὲ καὶ
ἐξ αὐτῆς τῆς ποιήσεως, φησὶ γὰρ
Ἐχέση πρὸς Ἀδωᾶν. Σοῖδ'
αὐ ἐγὼ βέν ρέξω ἦνιν, ἐυρυ-
μήτωπον, Ἀδμήτω, ἦν ἔπω
ὑπὸ ζυγὸν ἤραζεν ἀνής.

Οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ Ἥλιε
βόας τέτρες ἐκάλεν, ὡς τινὲς
γῆν ἐργαζομένους, καὶ ἡμᾶς βέ-
φοντας. οἱ δὲ τῷ Ὀδυσσεῶς ἐ-
παροι, ἐχ' Ἥλιε βῆς, ἀλλὰ
τὰς ἐργάτας δουρηνθέντες, ἢ Σφί-
σιν ἀπαδαλίησιν ὑπὸ μόνον ἀλ-
γε' ἐπέσσον.

† Odyss. M.

* Iliad. κ'. v. 292. Diomedes, non Hecuba.

¶ Odyss. α'. v. 34.

DE hisce hanc allegoriam in
Iliade legi : Antiquis in-
terdictum erat, boves operarios
sacrificare ; quod & Aratus asse-
rit : compertumque est ex ipsa
Poësi, namque ait, ad Palladem
Hecuba ; * *Robustum tibi Diva bo-
vem, cui cornua latam Obtendant
frontem, quem nec iuga tracta do-
mârunt, Sacrificans voti solvam
reus.*

Præterea solis boves eisdem
vocabant, tanquam qui & ter-
ram scinderent, & nobis ali-
menta præstarent. At Ulyssis so-
cii, non Solis, sed operarios bo-
ves cùm devorâssent, *Ob propria
scelera, supra quàm par erat, do-
lores subiere.*

ΑΝΩΝΥΜΟΥ
ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΩΝ
ΑΝΟΝΥΜΙ

Longè HERACLITO recentioris.

De Incredilibus.

LEONE ALLATIO INTERPRETE.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ α.

DE PRIMIS HOMINIBUS ι.

Ἰστέον ὅτι ἀρχαιοτάτες ἀν-
θρώπων, οἱ μὲν Αἰγυπτίους,
οἱ δὲ Φρύγας φασίν. Ἑλλήνων
δὲ ἀρχαιοτάτες Ἀθηναίους, καὶ
τὰς πρὶν Πελασγούς, νῦν δὲ
Ἀργεῖδας. ἐν δὲ πόλεσι πρῶτον
Ἀθηναίων ἀκρόπολιν ὑπὸ Κέ-
κροπος τῷ αὐτόχθονος κα-
θεῖσαν τῷ Διφύξῃ, καὶ δευτέ-
ραν πρῶτον ὑπὸ Φορωνέως τῷ Ἰνά-
χῃ καθεῖσεν. τρίτην δὲ Ἡπώνος
καὶ Θεσσαλίας ὑπὸ Δευκαλίωνος τῷ Προμηθέως.

Sciendum est, antiquissimos, ho-
mines ab aliis Aegyptios cen-
seri, ab aliis Phrygas. Graecorum
verò vetustissimos Athenienses, &
quos nunc Arcadas, prius Pelasgos
vocitabant. Inter Urbes Athenien-
sium Arcem à Cecrope indigena,
ac biforini conditam; secundam à
Phoroneo Inachi F. exstructam;
Tertiam Itonis in Thessalia à Deu-
calione Promethei F.

ΤΑ

ΤΑ ἙΠΤΑ ΘΕΑΜΑΤΑ β'.

SEPTEM MIRACULA 2.

α'. **Ο** 'Εν Ὀλυμπίᾳ Ζῆς, πύχων λς'. β'. Ὁ πῆς Ἐφεσίων Ἀρτέμιδος ναός. γ'. Ὁ ἐν Δήλῳ κερῶν Βωμὸς, ὃς λέγεται θύειν ἐν θυμῶν τῷ Θεῷ μᾶς ἡμέρας δεξιῶν κερῶν. δ'. Τὸ Μουσώλειον τὸ ἐν Ἀλικαρνασσὶ. ε'. Αἱ ἐν Αἰγυπτῷ Πυραμίδες, ὧν ἡ μείζων πύχης ἔχει τετρακοσίας. ς'. Τὰ Βαβυλώνια τέχνη. ζ'. Ὁ ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸς πύχων ὁ, ὃν ἐποίησε Χάρις ὁ Λίνδιος. πνὲς δὲ τάπησι καὶ τὸν ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιόν, καὶ τὸν ἐν Παιείῳ Βωμόν, καὶ τὸς Κρεμαστὲς κήπας, καὶ τὴν Ἰσαμνίαν Ἀθυσῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ τὰ

1. **A** pud Olympiam Jupiter cubitorum triginta sex, 2. Ephesiae Dianae templum. 3. Apud Delum Ara ex dextris cornibus, quam erectam tradunt, ex sacrificiis Deo uno die oblati. 4. Mausoleum Halicarnassi. 5. Aegyptiae Pyramides, quarum major cubitorum est quadringentorum. 6. Babylonis muri. 7. Apud Rhodios Colossus cubitorum septuaginta, quem Chares Lindius erexerat. Alii inter ea numerant, Aesculapium apud Epidaurum, Aram apud Parios, Hortos pensiles, stantem Minervam Athenis, & Cyri regiam.

Κύρου βασιλείας

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΔΕΡΩΣ γ'.

DE VELLERE AUREO 3.

Ο Τε τὸ ἐν Κόλχοις φυλασσόμενον, ἐκ ἧν δέρμα ἀπὸ χρυσοῦ. τὸ τοιοῦτον ποικιλομήδον ὅτιν, ἀλλὰ βιβλίον ἐν δερμασι γεγραμμένον, περὶ ἔχον, ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χυμείας

Q uod apud Colchos asservabatur, revera non erat vellus aureum hoc enim Poetarum ludicrum est sed liber, in pellibus inscriptum continens, quānā ratione per Chemicarum artē aurum conficiendum esset.

χρυσόν.

χρυσόν. εἰκότως ἔν οι τό τε χρυσῆν ὠνόμαζον αὐτὸ διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐνέργειαν.

Non immeritò ergo ab illis Aureum, propter similem operationem dicebatur.

ΠΕΡΙ ἸΛΙΟΥ Δ'.

DE ILIO 4.

ΟΤΙ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ποσειδῶνα λέγουσι τειχίσαι τὴν Ἰλίον. τὸ δ' ἔχ' ἕως ἔχει. ἀλλ' ὁ Λαομέδων ἐτείχεσε τὴν πόλιν, ἔχ' ὅσας. ἦν δ' ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ Ποσειδῶνος διαφερόντως πρῶτον, ὃθεν συλῶν ἀνῆλθε τὰ χρήματα εἰς τὴν τῆς τεύχεος κατασφάλιν.

A Pollinem, ac Neptunum tradunt Ilium mœnibus cinxisse. Res autem non ita se habuit; sed Laomedon urbem præter jus muris circumdedit: nam in Arce templum Apollinis, ac Neptuni miro cultu invilebatur: unde is pecuniam suffuratus, in murorum exstructionem absumpsit.

ΠΕΡΙ ἈΧΕΛΩΟΥ Ε'.

DE ACHELOO 5.

ΟΤΙ φασι τὸν Ἡρακλῆϊ μονομαχῆσαι τὸν Ἀχελῶον. ἔχει δ' ἕως. Ῥέων ὁ Ἀχελῶς μεταξὺ Θεσπροτῆς, καὶ Κυρήνων πολλὰ τῆς χώρας ἀπέτεμε, ποτὲ μὲν τέτοις, ποτὲ δ' ἐκείνοις περὶ τοὺς, ἐφ' ᾧ

Narrant Herculem singulare certamen cum Acheloo iniisse. Res porro ita se habet. Achelous fluvius inter Thesprotos, & Curetas fluens, & potissimam regionis partem secans, modò his, modò illis possessionem adaugebat; ideòque

καὶ νῆκ' ἦν ἑκατέρωθεν κρατε-
ρόν. Ἡρακλῆς ἔν' ἐλθὼν ὀπί-
κρυ' Αἰτωλοῖς, ὑπερτέρ' ἦν
Κυρήτων ἐγρύετο, καὶ τὸν ποτα-
μὸν κατακλείσας εἰς ἑν ῥεῖθρον,
καὶ μίαν ἐκβολὴν ἐκρεατώατο
τοῖς Αἰτωλοῖς πῶ γλῶ, καὶ πῶ
Οἰνέως Δηϊάνειον ἔλαβεν.

inter eos teterrimo diffidio con-
fistabatur. Hercules itaque cum
opem tulisset Ætolis, Curetas
debellavit, fluviiq; aquas uno
alveo includens Ætolorum dici-
onem firmavit, & Oenei fili-
am Deianiran sibi matrimonio
junxit.

Π Ε Ρ Ι Κ Ε Ρ Β Ε Ρ Ο Υ Ϛ.

D E C E R B E R O 6.

ὍΤι Κέρβερος ὁ Αἰδωνέως
ἦν βασιλεὺς Θεσπρωτῶν,
ὃν νυκτὸς ὑφελόμηντοι κλωπες
ὑπὸ σπήλαιον ἔκρυψαν ἀρεγλῆς.
ὁ δ' Ἡρακλῆς σῆτον ἀνελόμε-
νος Ἐυρυδιεῖ ἔδωκεν.

Cerberus Aidonei F. Thespro-
torum rex erat; eum clam
subreptum prædones in spelun-
cam obscuram abdiderunt: & Her-
cules inde extractum Eurystheo
dedit.

Π Ε Ρ Ι Π Α Σ Ι Φ Α Ή Σ Ϛ.

D E P A S I P H A E 7.

Πασίφην ἐρώσας νεανίσκου ἐ-
πιχρῆς ξυλλήψεσθαι ποιεί-
ται τὸν Δαίδαλον, καὶ ὑπερβὸν
ποιεῖται πῶ ἔρωσι, καὶ εἰωθῆα
καὶ πείν, ὅτε τι ἐργάζοιτο, ὀπ-
σκοπεῖν, εἰδὼλον βοῶν τεκταί-
νουντ' ὀφεινῶδες, καὶ εἰς τὰ

Pasiphaë adolescentem indige-
nam efflictim amans, Da-
dali opem, ac ministerium in a-
more implorat; & quæ pro more,
quandocunq; is aliquid operabatur,
aderat inspectura, efformantis, tunc
pulcherrimam Vaccæ statuam, &

μάλιτα ζώση εοικὸς, συνετῶς
 ἢς τὸν Δαιδάλυ οἶκον ἰῶσα, καὶ
 τότε διὰ θῆαν τῆς βοῆς ξυῆν
 πρὸ ἐρωμῆς, ὥς ἐπ' αἰσῶ ἐ-
 ρῆτο. τὰ δ' ἱστορήματα μυθικά.

vivæ quam simillimam, ejus do-
 mum callidè visitabat; adeoque
 obtento Vaccæ aspectu cum a-
 mante clam consuecebat: donec
 postea res innouit. Quæ verò re-
 liqua narrantur omnia fabulosa sunt.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΙΜΑΙΡΗΣ ἢ.

DE CHIMÆRA 8.

Περὶ τῆς Χιμαίρας ἔγω φη-
 σὶ Πλάταρχον ἐν τῷ
 Μοροσίῳ, πρὸς ἀρετῆς Γυ-
 ναικῶν. πῶς Χιμαίραν ὄρεος ἀν-
 ἄλιον γηγενέαι φησὶ, καὶ ποιεῖν
 ἀνακλάσεις, καὶ ἀνακαύσεις ἐν
 πρὸ θέρει χαλεπὰς, καὶ πυρώ-
 δας, ὅς ᾧ ἀνὰ τὸ πεδῖον
 σκεδαννυμένων μαρμαίνουσι τὰς
 καρπύς. τὸν δ' Βελλεροφόντιον
 συμφρονήσαντα διακρίβει τὴν κρη-
 μνὴ τὸ λειότατον, καὶ μάλιτα
 τὸ τὰς ἀνακλάσεις ἀποτέλλειν.

DE Chimæra Plutarchus li-
 bro singulari, quem de vir-
 tute Mulierum conscripsit, hæc
 habet: Chimæram montem esse
 soli adversum, refractionesque fa-
 cere, & incendia æstate nimis
 fervida, & æstuosa, quibus per
 agros dispersis, effusisque fruges
 contabescere. Bellerophonem ve-
 rò, causa mali percepta, loci
 præcipitis partem levissimam, &
 quæ maximè solis illos radios re-
 flecebat, excidisse.

Π Ε Ρ Ι Ν Α Ρ Κ Ι Σ Σ Ο Υ 2.

D E N A R C I S S O 9.

Λέγεται περὶ αὐτῆς, ὡς ἐν
ὕδατι τὴν ἑωυτῆς σκιάν
ἰδὼν, καὶ ἐραδιεὶς ἡλλατο εἰς
τὸ ὕδωρ, ἐφ' ᾧ τὴν αὐτῆς σκιά-
ν περιπύξαδ' αὐτῆς, καὶ ἔτις ἀπεπ-
νίγη. ἐκ ἀληθεὶς ὅτι τέτοιο. καὶ γὰρ
εἰς ὕδωρ ἀπεπνίγη, ἀλλ' ἐν τῇ
ῥάδιᾳ τῆς ἐνύκτου σώματος φύσει
τὴν ἑωυτῆς περιπύξαδ' αὐτῆς σκιάν,
ἥτοι τὴν ἐν τῷ σώματι ζῶν.
ἥτις ὅτι τὸ ἔρατον εἰδωλὸν τῆς
ὄντως ψυχῆς, καὶ ταύτῃ ὡς οἰ-
κέειν περιπύξαδ' αὐτῆς σκιάς,
τετέστι τὴν κατ' αὐτὴν ζῶν
ἀρσικήν, ἀπεπνίγη, γερνῶς
ὑπεβύχθη, ὡς φέρεται τὴν
ὄντως ψυχὴν, ταυτὸν ὅτι εἰπεῖν
τῇ ὄντως ἑαυτῇ περισηκάντα βί-
ον. ὅθεν καὶ παρὰ ῥάδιαν περὶ αὐτῆς,
Δεδίως τὴν αὐτῆς σκιάν. δι-
δάσκει ὅτι δεδιέναι τὴν περὶ τὰ
ἔρατα ὡς περὶ τὰ σκιά, ὅ-
λεθρον ἡμῶν ἐνάγκασεν τῆς ψυχῆς,
ἥτοι ἀφανισμόν τῆς ἀληθεὶς ἡ
περὶ γνάμτων γνώσεως, καὶ τῆς
περὶ σκέσεως αὐτῇ κατ' ἑστίαν
τελειότητος. ἔτις ὁ εἰς τὰς
παρὰ Πλάτωνι Παραομιῆς γε-
γράφας.

De eo narrat, in aquas, cum
in illis imaginem suam
conspexisset, amoris aestro per-
citus, insiliisse, ut umbram
sui deoscularetur, sicque submer-
sum obiisse. Hoc tamen falsum
est: neque enim in aquam, sed
in fluxam materialis corporis na-
turam immersus occidit, sua
umbra conspecta, vita scilicet,
quæ in corpore est, extremo
veræ animæ idolo, eamque ve-
luti affinem complecti natus, hoc
est vitam secundum illam, de-
periens, suffocatur aquis sub-
mersus, tanquam qui veram
animam, vel vitæ rationem,
idem enim est, sibi conveni-
entem corruerit. Hinc adagio
fertur, Timens propriam um-
bram, quo monemur, nostrum
in erga ultima, æquæ ac prima
studium timere; quod animum,
vel veram rerum cognitionem, &
perfectionem, quæ illam secun-
dum sui naturam addecer, ex-
cidio dat. quemadmodum expo-
suit, qui in Platonis Proverbia
commentarium edidit.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ι.

DE ALEXANDRO 10.

Ἰστέον ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ
 καὶ Πάρις, ἐκ ἐκείνης τῆς
 θεᾶς, ἀλλὰ σοφὸς γεννῶνς,
 ἐγκώμιον εἰς αὐτὰς ἐποίησεν,
 ὃδεν ἐδόθη μῦθος, κείναι
 αὐτὸν μεταξὺ Παλλάδος, καὶ
 Ἥρας, καὶ Ἀφροδίτης.

Sciendum Alexandrum, qui alio
 nomine Paris dicebatur, non
 Deas iudicasse, sed, cum sapientia
 excelleret, laudationem in eas scrip-
 sisse. Hinc fabulæ datus locus, eum
 inter Palladem, Junonem, & Ve-
 nerem sententiam dixisse.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΟΣ ΙΑ.

DE PANE II.

Φησὶ Πολύαινος ἐν τοῖς
 Στρατηκικοῖς, ὅτι παρὰ
 τοῦ Ἰταίου τάξιν εὐρε, καὶ φά-
 λαγγα ὠνόμασε, κέραν ἑταξε
 δεξιὸν καὶ λαὸν. ταύτῃ ἄρα
 Κερκασφόρον πλάτησι. καὶ παρὰ
 τοῦ πολέμοιοις φόβον ἐνέβαλε,
 σοφία καὶ τέχνη. καὶ γὰρ μυρία
 χεῖρα πολέμοιοι ἐπάγειν τῷ
 Διογύτῳ ἐκ τῆς ὀκνητικῆς, τοῦ
 Διογύτῳ δέσποντος, αὐτὸς ὁ-
 μῶς ἐκ ἑλπίσιν, ἀλλ' ἐσθίμαι-
 ναι μὲν τῷ Διογύτῳ καὶ στρα-
 τικῇ ἀλάλασεν μέγιστον. οἱ μὲν
 ἔσπελπον, καὶ ἠλάλασαν,
 ἀντήρσαν δὲ αἱ πέτερι,

Polyænus in Strategicis tra-
 dit, primum Pana ordinem
 invenisse, & phalangem nomi-
 nasse, cornu lævum, dextrum-
 que constituisse, ideoque Cor-
 nigerum fingi. Primumque ho-
 stibus sapientia, & arte ter-
 rorem injecisse. Cum enim
 Baccho nunciaissent speculatores,
 innumeras hostium copias ad-
 ventare, Baccho timore per-
 culso, Pan non abiecit ani-
 mos, sed præcepit, ut noctu
 Bacchicus exercitus, quam max-
 imum clamorem tolleretur. Il-
 li itaque tubis, clamoréque
 perstreperunt: petri vero,

καὶ τὸ κοῖλον τῆς νάπης. οἱ μὲν ἐν πολέμοι φόβῳ πληγύντες, ἔφυγον, τῷ δὲ Πανὸς τὸ σερατήγημα τιμῶντες, τῷ Ἠχῷ τῶ Πανὶ φίλῳ ἁδόμεν, καὶ τῷ νυκτερινῶς φόβῳ Πανὶ κληΐζομεν.

faltuūmque cavitas resonarunt. Hinc hostes metu concussi, fugam arripuerunt. Stratagema porro Panis celebrantes Echo Pani gratam, amicamque concinimus, & nocturnos exercituum terrores, Panicos appellamus.

ΠΕΡΙ ἘΝΔΥΜΙΩΝΟΣ 16.

DE ENDYMIONE 12.

ὍΤΙ παρ' ἑαυτῷ Ἐνδυμίων τῇ περὶ τὰς ἀστέρας ἐχόλασε θεωρία, ὡς ἀγρυπνεῖν τὴν πᾶσαν νύκτα, καὶ τὰς ἡμέρας ἐπὶ πλεόν καταδιδόν. διὸ καὶ ἐράμεν ἡ λέγεται τῆς Σελήνης, ὡς ὑπάρχων αὐτῇ τέταρτος ἐνεκα προσφιλεῖς. ἔτω Πλάτων.

PRIMUM omnium Endymion fiderum speculationi operam dedit, adeo, ut noctu invigilaret, interdiu ut plurimum dormiret: ideoque Luna amore eum prosequi dicebatur, tanquam qui illi ob id studium gratus esset. Sic Plato.

ΠΕΡΙ ΦΑΕΘΟΝΤΟΣ 17.

DE PHAETHONTE 13.

ΛΕΓΕΤΑΙ δὲ καὶ περὶ Φαέδοντος, ὡς Ἡλίου ἦν υἱός. ἔχει δὲ ἔτος. ὁ Φαέδων τὸν τῷ Ἡλίῳ δρόμον ἐτεκμήρατο, ὡς τὸν τῆς Σελήνης Ἐνδυμίων,

DICUNT eum filium Solis fuisse. sed res ita se habet, Phaethon Solis cursus, quem admodum Lunæ Endymion,

DE INCREDIBILIBUS. 105

ὁ μὲν τοι ἀτρεκέως, ἀλλὰ ἀτε-
λῶς τὸν λόγον ἀπολιπὼν ἀπέ-
δωκεν. Καὶ ὁ Βελλεροφόντης πη-
νὸς, καὶ ὡς ὁ μύθος, ἐκ ἐγ-
γετο, ἀλλὰ τῷ ἀστρονομίαν
μετῶν, ὑψιλά τε φερῶν, καὶ
ἀστροὺς ὁμιλῶν εἰς ἕρανδον, καὶ
τῷ ἰππῳ, ἀλλὰ τῇ διανοίᾳ
ἀνέβη.

observabat, sed re infectâ fato
functus est. Et Bellerophon,
non volavit, ut in fabulis est,
sed cū Astronomiæ operam
navaret, magnisque cogitatio-
nibus inflaretur, & fideri-
bus consuesceret, in Cœlum
non equo, sed cogitatione con-
scendit.

Π Ε Ρ Ι Ἰ Κ Α Ρ Ο Υ 106.

DE ICARO 14.

ΚΑΙ ὁ Ἰκαρος νεότητι, καὶ
ἀπαυαλίᾳ χράμενος, ἐκ
ὀπίσκητὰ ζητῶν, ἀλλὰ πολὺ
ἄρδεις τῷ νῷ, ὑξέπεσε τῆς
ἀληθείας, καὶ παντὸς ἀπεσ-
φάλη τῷ λόγῳ, καὶ εἰς πέ-
λαγος κατῴχευεν ἀβύσσων
φρυγμάτων, ὅν Ἕλληνες
ἄλλως μυθολογεῖσι, καὶ κόλ-
πον ἀπ' αὐτῆς Ἰκάριον πλάτ-
τουσιν.

I Carus juventute, ac scelere
infretus, non toleranda per-
quirens, sed cogitationibus mi-
rum in modum superbiens à
veritate aberravit; nec non
à ratione deflectens, in Pela-
gus præceps corruit, quem Græ-
ci rerum abyssum indigerant,
ab eoque sinui Icarii nomen
donant.

ΠΕΡΙ ΙΟΥΣ, ΚΑΙ ΑΡΓΟΥ.

DE IO, ET ARGO 15.

ἸΩ ἡ Ἀρεστος ἡγετο τῇ
 Ἡρα. μετ' ἡμῶν ἡ κυήσασαν
 γνῆς ὁ πατήρ, ἔ γάρ ἐπ' αὐ-
 τῇ ἡ ὄψις παρθένοιθ' ἦν,
 ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀφροδισίου ἀκ-
 μῆς μέζων, καὶ χαλλίων αὐ-
 τῆς ἐφαίνετο, ὥς καὶ βοδὸς
 ὑπὸ ἥν' Ἀργείων ἐπονομά-
 ζεσθαι, ἐχαλέπαινε τε, καὶ ἐν
 φρεσὶ εἶχεν αὐτῷ, θυλάξαι
 ὀπισήσας αὐτῷ τὸν τῆς μή-
 τρος ἀδελφὸν Ἀργον. καὶ ὁ
 μὲν Ἀργὸς αὐτὸν ὦν, καὶ
 πάντῃ ἀφύκτο, ἐδάμωσ' αὐ-
 τὴν ἀνίει. ὅθεν καὶ Πανόπης
 ἔχεν ὀπικλῶ. ἥν' ὁ ἐπιχωρί-
 ων Ἑρμάων, βελονὴς Ἰοδός,
 λαδὼν χτείνει τὸν Ἀργον. ἡ
 δ' Ἰὼ ἐλᾷδεραδῆσα, φάγει
 σὺν τοῖς περὶ ἑασι, ἐπεὶ ὅσα
 νεὼς φορτίδ' ὃ, ὑπὸ δ' ἐ χει-
 μῶν φορηδῆσα ἀνὰ τὸ πέλα-
 γ' ὃ καλεῖται Ἰόνιον, καὶ
 πολλαχ' ὡρασελαδῆσα, εἰς
 νομίῃ διὰ τὸ κάλλ' ὃ. Οὕτω

Io Arestoris filia Junoni odio
 erat. Cum verò, antequam
 nuptui daretur, eam concepisse
 pater comperisset : neque enim
 ultrà aspectus virginis erat, sed,
 venerea libidine, major, ac
 pulchrior, ut ab Argivis bos
 diceretur, ægrè ferens, eam in
 custodia detinebat. I Argo matris
 fratre illi custode constituto. Ar-
 gos, cum nusquam somno ce-
 deret, nec posset eludi, sem-
 per mulieri aderat : hinc Pa-
 noptes dictus est. Sed Mercu-
 rius unus ex indigenis, ità Io
 annuente, clam Argum occidit.
 Liberata, unà cum iis, qui
 opem tulere, onerariam navim
 ascendens, in fugam se vertit.
 Sed tempestate in Ionium mare
 delata, multa loca cum perer-
 ràset, tandem Acriam appulit,
 & inter Deos ob pulchritudinem
 refertur. Hæc habet Charax in
 Historia Græcorum.

Ἀερίαν ἐπομίδῃ, καὶ Θεὸς ἐ-
 Χάρεξ ἐν Ἑλληνικοῖς.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

DE BACCHO 16.

Ὁ Χάραξ ἔτω φησίν. Ὅπ
 Σεμέλη ἢ Κάδμυ θυγά-
 τρ λέγεται κυῖσαι περὶ γάμω.
 ὃ ὃ ταῖς γοναῖς κεραινῶ κα-
 πικῇ φαντο, αὐτὴ μὲν ἡ-
 φανίδη, τὸ ὃ βρέφει φαιερέ-
 ντο. ἐκείνῳ μὲν ἐν, ὅποια
 ὅπ τοῖς διοβλήτοις λέγεται,
 θείας μοίρας λαχέειν ὡήθησαν,
 ἢ θυώνῳ ἀνόμασαν. τὸν δὲ
 πῦρα θεότατον ὄντα, ὁ Κάδ-
 μος, διότι ἐκ πυρὸς ἐσώθη,
 φεῖπε, καὶ τίθεται αὐτῷ Αἰ-
 γυπῆς Διονύσου πάτερον ὄνομα.
 Ἀλέξανδρος ὃ ὁ Ἀφροδισιδίς,
 ἐν τοῖς φυσικαῖς ἔτω φησίν. ὡς
 ἐκ ἀσκόπως μυθιόονται ἐπε-
 ἰξ Βάκχῳ τῷ Διονύσῳ διὰ
 τὴν ἐκ τῶ οἴνου χρεῖαν, Σα-
 τύρος ὃ διὰ τὴν ἐκκνησίαν,
 Λυδοὺς ὃ διὰ τὸ πνῶς ἔξ αὐ-
 τῶ ἐκκλύει, Πάρδον ὃ διὰ
 τὴν πολυποικίλον φαντασίαν τῆς
 οἴνωμας. διαφόρον γὰρ ἐν-
 τος, καὶ ποικίλον ἀναδέχεται
 λογισμῶν, ὑπὸ τῶ οἴνου κινέ-
 μω. πολυσικτὸ δὲ καὶ ἡ
 θροῦ τῶ ζώου. μίαν ὃ Βάκ-
 χῳ μαρτυροῦν δέχεται φόνον.
 πολλοὶ γὰρ μεθυδέντες ἐφόνου-
 σιν. σφαλεροὶ δὲ τινες εἶναι
 διὰ τὴν ἀπὸ τῶ οἴνου φανέρωσιν τῶ πνόντων, τῶ λογισμῶ.

C Harax hæc tradit, Seme-
 lem Cadmi filiam, ante-
 quam nuberet, concepisse. dum
 pareret, fulmine ictam, de me-
 dio sublatam, puerum supervix-
 isse. Illa itaque uti de similibus
 fama est, quasi divinæ naturæ
 particeps in Deorum numero
 habita est, & Thyone voca-
 ta Pueri divinissimi Cadmus,
 quod ab igne sospes evaserat,
 curam gerebat, illique Diony-
 sii Egyptii patrium nomen in-
 didit. Alexander autem Aphro-
 disiensis in Physicis scribit, Non
 sine ratione Baccham Baccho co-
 mitem dedisse Poëtas, propter
 usum vini; Satyros propter a-
 gilitatem corporis; Lydos, quod
 eorum nonnulli dissolvantur;
 Pardum propter variam, ac
 multiplicem vino correptorum i-
 maginationem: varias siquidem
 ac diversas, quicunque vino ti-
 tubat, cogitationes efformat: cau-
 da item animalis variis maculis
 interstincta est. Unam item Bac-
 cham in furorem versam cædem
 patrâsse; multi enim vino ma-
 didi cædes efficiunt Lubricos
 nonnullos, & mobilibus plantis in-
 constantes, quod cogitatio biben-
 tium per vinum manifestetur.

ποδῆσαι ὃ Ἀφροδίτῳ, καὶ Ἀ-
ειάδην, ὅπ τις οἶνωδεῖσι
παρέπεται πλείῃ τῇ γυναικῶν
ἐπιθυμία. * * ἐρημῶν τε, καὶ
βλάπτην, καὶ μαραινέειν τὸ σῶ-
μα, τὸν παλῶν. * * ὑπὸ
πυρρῶν ὃ κεραυνωθῆναι, καὶ ἐν
μυρῶ βληθῆναι, ὅπ πολλάκις
ὁ οἶνος, ἡλιαζόμενος τελει-
ῖται τῇ κρείσει, καὶ δυνάμει
τοῖς κεραμίσις χρυσοῦς.
τέσσαρας δὲ γυναικας ἔχον
αὐτὴν ἀδελφάς, διὰ τὸ τέσσα-
ρας τρεπὰς ἔχειν, καὶ μεταβο-
λὰς τὸν οἶνον.

Amore Veneris ; Ariadnæque
irretitum : in mulieres enim,
& libidines temulenti sunt pro-
ni, facilesque * * quod cor-
pora defolentur, marcescant, ac
nimio vino langueant. * * Ig-
ne, & fulmine ictum, & in
femore confutum : Vinum ete-
nim Soli expositum, temperie
perficitur, & virtute in ampho-
ris obseratum. Quatuor illi so-
rores ; propter quatuor vini mu-
tationes, conversionesque.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡ' ΟΜΗΡΩ
ΣΕΙΡΑΣ 17.

DE CATENA HOMERICA 17.

Συμβάλλουσι δὲ τινες Ὁ-
μηρον, σειρὰν λέγειν
τὰς ἡμέρας, καὶ τὰς τῆς ἡλίου
ἀκτῖνας.

Conjectant nonnulli Home-
rum catenam vocare dies, &
solis radios.

ΠΕΡΙ ΚΡΟΝΟΥ.

DE SATURNO 18.

ΤΟ ὅ καὶ τὸν Κρόνον ἐκ Δι-
 ος δεῖναι ἐκ ἀληθές.
 ἀλλὰ φέρεται ὁ Κρόνος τὴν ἕξω
 πόρταν πολὺς ἀπ' ἡμῶν. ἡ δὲ
 κίνησις νωθὴς, καὶ ἡ βαδία τοῖς
 ἀνθρώποις φαίνεται. διὸ ἐστὶν αἰ
 αὐτὸν φασὶ πῶς πεπεδημένον.
 τὸ δὲ βαδίζει ἔξω πολλῶν ἀσέ-
 ρων Τάρταρος λέγει.

Falsò narrant Saturnum à Jo-
 ve vinculis astrictum; sed
 cum ille remotior à nobis, ex-
 terno cursu circumvolvatur, &
 motus tardus non faciliè ab ho-
 minibus percipiat, eum quo-
 dammodo colligatum perhibent.
 Multorum verò siderum profundi-
 tas Tartarus dicitur.

Περὶ τῆ πνεύς τῆ ἀπὸ τῶν Διομήδους ὅπλων 19.

De igne, qui ab armis Diomedis exsiliabat 19.

ΟΤΙ τὸ ἀκατάπαυστον πῦρ,
 ὃ ἀνῆλθεν ἐκ τῶν ὅπλων
 τῆ Διομήδους, ἐπὶ φασφύρε
 φεραδίδοις ἢ Ἀθηνᾶ, καὶ χρο-
 μῶς ὅτι νῦν, καὶ φερνήσεως ἀ-
 ληθῆς. ἀνῆλθε τῇ Διομήδους ψυ-
 χῇ ὥς, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀρεί-
 λετο, ἡ ὥς τὴν ἀγνώστην, ἥς
 παύσις ἐχ' ὅρα ψυχῇ. λέγει
 δ, * Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ'
 ὀφθαλμῶν ἔλον, ἡ πτεῖν ἐπῆεν.
 καὶ τὸ αὖ νοηθεῖν τὰ πῦρ, καὶ
 ἡ φεραδίδοις αὐτῇ Ἀθηνᾶ. ἔτω

I Nextinctus ignis, quo Diome-
 dea arma ardebant, Minerva
 traditur fuisse, mentis, veræque
 prudentiæ parens: illa enim Dio-
 medis animo lumen incendit, te-
 nebrâsque ignorantiam videlicet,
 quæ si aderit, mens non videt, de-
 pulit. canit enim Poëta. Atque in-
 super atram, ex oculis nubem eri-
 pui. idque ignis significat, & quæ
 illum communicavit Minerva. Ità
 Proclus.

Περίκλ.

* Iliad. ε. v. 117.

Περὶ τοῦ, Μίγα δ' ἔβραχε φήγινθ' ἄξων κ'.

De eo * *Magnum ingemuit tum faginus axis* 20.

ΜΕῖγα δ' ἔβραχε φήγινθ' ἄξων, βειδοσύνη. καὶ πῶς βαρύτητ' αἶπον τὸ ἀβα-
ρές; Φασὶν ἔν, ὅποιοιον ἂν ἦ
τὸ μετέχον, τοῦτον ἀνάγκη
φαίνεσθαι καὶ τὸ μετεχόμενον.
ἐνὸς γὰρ ὄντος τοῦ μετεχόμενου
Θεῷ, ψυχῇ καὶ ἄλλως, νῦν
δὲ ἄλλως, φαντασία ἄλλως, καὶ
αἰσθησις ἄλλως μετέχει. ἢ μὲν
ἀνελιγμένης, ὅς τις ἀμείψως,
ἢ τις μορφωτικῶς, ἢ τις παθητι-
κῶς. καὶ ἔστι τὸ μετεχόμενον μο-
νοειδὲς καὶ καὶ κατὰ τὴν ὑπαρξιν,
πολυειδὲς δὲ καὶ μέθεξιν, ἄλ-
λοτε ἄλλοιον διὰ τὴν αὐτῇ
ἀδένειαν τοῖς μετέχουσιν φαντα-
ζόμενον. καὶ ἐ μόνον ταῦτα,
ἀλλὰ καὶ βάρες τὸ ἀβαρές αἶπον
φαίνεται. * *Iliad. l. V. 838.*

M*agnum ingemuit tum fa-
ginus axis, Pondere. &
quânam ratione, ponderis expers,
ponderis esse causa potest? Di-
cunt itaque, quale fuerit conti-
nens, tale necessario debet esse
contentum. Cum enim unus sit
Deus, qui communicatur, alia
ratione animus, alia mens, a-
lia imaginatio, & alia sensus e-
um participat: animus enim in-
volutè, mens individué, imagi-
natio sibi formas effingens, sen-
sus patiando. Et quod commu-
nicatur etiam, juxta sui subsi-
stentiam, uniforme est, partici-
patione multiplex, alia arque a-
lia ratione, propter participan-
tium imbecillitatem, participan-
tibus objectum. Et præter hæc
gravitatis etiam expers, gravita-
tis causa videtur.*

ΠΕΡΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ καὶ

DE SOLOECISMO 21.

ΟΤΙ Κροῖστος κατὰ τὴν Σό-
λωνος ἐρώτησιν ἐν Κιλικίᾳ
γεγονώς, Σόλους πόλιν ᾤκησεν,

Croesus, post colloquium
cum Solone, in Ciliciam
profectus, Solos urbem condi-
tam habitatoribus complevit:

ἐν ᾗ καὶ πῖνας τῶν Ἀθηναίων
κατέφυγον, οἱ χεῖνῳ βαρβα-
ρίαντες ἐλέγοντο Σολοικίζειν, ἀρ-
ὲς καὶ Σολοικισμός.

inter eos & Atheniensium quos-
dam convocavit; qui lapsu tem-
poris in barbariem prolapsi Solæ-
cizare dicebantur. Hinc Solæcis-
mo nomen.

ΠΕΡΙ' ΣΕΙΣΑΧΘΕΙΑΣ κβ'.

DE SISACHTHIA 22.

Ὅτι Σόλων ὁ Σαλαμίνιος
πρῶτος Ἀθηναίων τῶν
Σεισάχθιαν εἰσηγήσατο. τὸ δὲ
ἦν λύτρωσις σωμάτων, καὶ γὰρ
ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ
ἀπορῶντες ἐδήτουν.

Solon Salaminus primus inter
Athenienses Sifachthiam in-
vexit: Id autem fuit corporum li-
beratio. Namq; corpora obligantes
mutuum accipiebant, & cum sol-
vendo non essent, conflata op-
pigneratis corporibus servitutem
serviebant.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

DE 140 8001 B L R 1 0 H 1

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

1941 年 6 月 22 日

... A T T A C H M E N T

1. The first step is to identify the problem. This involves understanding the symptoms and the context in which they are occurring.

2141

E

Φ Ο Υ Ρ Ν Ο Υ Τ Ο Υ
Θ Ε Ω Ρ Ι Α

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΦΥΣΕΩΣ.

P O R N U T I
C O M M E N T A R I U S

D E N A T U R A D E O R U M.

Interprete Conr. Claufero.

CANTABRIGIÆ,

Ex Officina J. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi,

Impensis Joann. Creed, Bibliopolæ Cantab. 1670.

PHOTOGRAPHY

OF THE

LIBRARY

OF THE

CONGRESS

OF THE UNITED STATES

OF THE

WASHINGTON

Printed by the Government Printing Office, 1870.

Φ Ο Υ Ρ Ν Ο Υ Τ Ο Υ

Θ Ε Ω Ρ Ι Α,

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΦΥΣΕΩΣ.

P O R N U T I

DE NATURA DEORUM

COMMENTARIUS.

Conrado Clausero Tigurino interprete.

ΠΕΡΙ ΟΥΡΑΝΟΥ.

DE COELO.

Ο Οὐρανός, ὃ [1.] περιέχει, C Oelum (δ puerule) suo
περιέχει κύκλῳ τὴν γῆν circumflexu regit terram

† Gyraldi cod. & Ox. α. consentiunt cum impressis, Ox. β. & Vaticanus legunt Κυρ-ατα ὁπιδεσμὴ τῆς κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν διαγραφῆς περιεδομένης, atq; ita ipsum scripsisse credo Phornutum; nam περὶ οὐρανοῦ ut habet alius codex Oxon. est primi capitis titulus. Ger-Vossio placet titulus impressus. Theodoretus Therap. 3. & Etym. in Ζῷς, περὶ Ἑλληνικῆς διαγραφῆς inscribunt, brevitatem quærentes. Coptitz deum Νετ vocant unde Παφ-ν-π-θ & φοριετ-θ. fuit huic prænomen Πολυδῶκης cuius περὶ μύθων in Vat. non videtur alius ab hoc libro tribuitur huic quoq; Ἡρακλῆος Herculius in cod. Veneto; sanè immediatè præmittitur huic operi in cod. Ox. α. edidit Allatius, V. Gesneri Bibl. in Phurnuto, Polydeuce, & Cornuto, ubi tres ex uno videtur fecisse Phornutos.

[1.] Περιέχει Γαίης, Ox. α. & Gyrald. Cod. Zenonis definitio habetur apud Achil. in Aiat. p. 85.

libro de
arte Mithras
pag. 36.

καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ τὰ ἐπὶ
 γῆς καὶ τὰ ἐν θαλάττῃ πάντα.
 [2.] διὰ τῆς ταύτης ἐπυρε
 τῆς περιγραφῆς, ἔρχομαι ὡς ἄνω
 πάντων, καὶ δείξω τὴν φύσιν.
 ἔνιοι δὲ φασιν ὑπὸ τῆς [3.] ὁ-
 ρᾶν αὐτὸν, ἢ ὁρᾶν τὰ πάντα,
 ὃ ὅτι φυλάττειν, ἔρχομαι καλεῖ-
 σθαι. ἀρ' ἔτι καὶ ὁ θυρωρὴς ὡγο-
 μάδῃ, καὶ τὸ πολυωρεῖν. ἄλ-
 λοι δ' αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὁρᾶς
 ἄνω ἐτυμολογοῦσι. καλεῖται ὃ
 σὺν πᾶσιν οἷς περιέχει [4.] κόσ-
 μῳ, ἀπὸ τῆς κάλις διακοσ-
 μέως. Τινὲς δ' ἡμῶν ποιητῶν
 [5.] Ἀκμονῷ αὐτὸν ἔφασκεν
 εἶναι ὕδν, τὸ ἀτμῆτον τῆς περι-
 φερέως ἀνιτήδωροι. ἢ ὑπολα-
 βόντες ὅτι ἀφ' αὐτοῦ ὅτι, τῆς
 περιελάσσει διὰ τῆς ἐτυμολογίας.
 κεκμηκέναι γὰρ λέγεται τοῦ τε-
 τελεωμένης. ἢ δ' ἐστὶ αὐτῆς
 πυρώδης ὅτιν, ὡς δῆλον ἐκ τῆς
 ἡλίου, καὶ ἐκ ἡμῶν ἄλλων [6.] ἄστρον.

ostendere affectantur. Dicimus namque κεκμηκέναι, id est opus
 suum perfecisse, seu telum suum absolvisse, & quiescere,
 quotquot fato functi sunt. Coeli autem substantia ig-
 nea est, ut ex sole aliisque astris conjicere licet.

[2.] καὶ διὰ. Ox. β.

[3.] ὑπὸ τῆς ὁρᾶν αὐτὸν ἢ ὁρᾶν Ox. α.—τὰ ὄντα Ox. β. Achil. in Aratum,
 p. 85.

[4.] κόσμῳ. πρωτῷ Πυθαγόρῃ τὸ πᾶν κόσμον ἐκάλουν ἐκ τῆς διακοσ-
 μέσεως. Achil. in Aratum. Author l. de mundo c. 20.

[5.] Callimachus & Simmias Rhodius in Alis, ubi γ. & Salmafus videri
 potest. Hefych. in Ἀκμονίδης—ἔρχομαι Ἀκμονῷ πάς. Etym. M. con-
 sentit, legit quoque τὸ ἀκμῆτον ἀπὸ τῆς περιφερέως cum Eustachio ad
 Il. 2, & codd. Ox. idem—ἢ περιλαμβάνοντες [l. ὑπολ.] εἰς αὐτὸν,
 ὅτι ἀφ' αὐτοῦ ὅτι, &c. —Vide Joan. Diac. in Hesiod. Theog. p.
 151. β.

[6.] ἢ ἄστρον. Ox. α. γ. Hom. Il. 8. v. 5. Diac. in Theog. p. 145. β. Aelian.
 vel author l. de mundo c. 20.

ἔσθιν καὶ αἰθέρ ἐκλήθη, τὸ ἔσθ-
 ῖνατον μέρϑ τῆ φύσεως, ὑπὸ
 τῆ αἰθερίας. πνέες δὲ φασιν
 ὑπὸ τῆ [7.] ἀνωθεῖν ἕως αὐ-
 τὸν ὠνομάσθης, ὃ ἔστι, ῥοίζω φέ-
 ρεσθ. καὶ τὰ ἄσρα γδ, οἷον ἐν
 ἀσπρά εἰσι, καὶ ἐδέποτε ἰσάμε-
 να, ἀλλ' αἰεὶ κινέμενα. [8.]
 Ἐυλοχον γ' καὶ τοὺς θεοὺς ἀπὸ
 τῆς θέσεως ἐχρηκέναι τὴν περὶ
 πλείαν. πρῶτον γδ οἱ ἀρχαῖοι
 θεοὺς ὑπελάμβανον ἔν, ἕς ἑυ-
 ρον [9.] ἀδιαπῆκτες φερεμέ-
 νες, αὐτίκας αὐτὲς νομίσαντες
 ἔν τῇ τῆ [10.] ἀσπρά μετα-
 βολῶν, καὶ τῆς σωτηρίας τῇ ὁ-
 λων. [11.] ταῦτα δ' ἂν εἴεν
 οἱ θεοὶ, θετῆρες καὶ ποιηταὶ τῇ
 γνομύων ὄλων.

Hinc extrema mundi pars æther
 nuncupatur, ἀπὸ τῆ αἰθερίας,
 id est ab eo quod ardeat. Qui-
 dam asserunt hoc nominis æthera
 nactum esse ἀπὸ τῆ ἀνωθεῖν,
 id est quod in supremis currat,
 id est strepitu feratur. Astra
 namque nominantur, quasi nun-
 quam subsistant, verum semper
 in motu sint. Verisimile est &
 θεοὺς, id est deos, ὑπὸ τῆς θέσεως
 id est à positione seu situ hoc no-
 men traxisse. Antiquitus enim
 eos esse deos persuasi sunt, quos
 certo motu ferri deprehenderent:
 & hos authores esse existimave-
 runt mutationis astrorum, & con-
 servationis hujus universi. Hi i-
 gitur sint Dii, conservatores &
 conditores omnium quæ facta sunt.

- [7.] ὑπὸ τῆ ὀρέειν, ἀνωθεῖν—conjicio legendum, firmat hanc lectionem A-
 chil. in Aratum p. 85. ἢ ὑπὸ τῆ ὀρέειν· κινέται γάρ.—τὸ δὲ ὄρον τὸ
 ἀνω σημαίνει. idem. Ox. β. l. ἀπὸ θεῖν.—V. lib de Mundo, c. 20.
 [8.] Hic caput 2um orditur cod. Ox. Περὶ τῇ λεγομένην ἀσπρά· Ἐλλοσι θεῶν.
 Ἐυλ.
 [9.] ἀδιαπῆκτες. Ox. α. ἀδιαλείπτως, Ox. β. Plato in Cratylō, pro ἔνθεν, l.
 ἰσῶν.
 [10.] lego ἀσπρά. V. Diac. in Theog. p. 145. β. ubi multa hac faciunt.
 [11.] τὰ γὰρ δ' ἀρ. Ox. β. & pro θετῆρες, οὐδῆρες καὶ π. MS. non distinguit hic
 capp. tantum ponit colon—& πρὸς τὸ Διὸς in Marg.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

DE JOVE.

Ὁ Σφρ ὃ ἡμεῖς ἐπὶ ψυχῆς
διοικέμεθα, ἔγω καὶ ὁ
κόσμος ψυχῶν ἔχει τὴν συν-
έχουσαν αὐτόν. καὶ αὕτη καλεῖ-
ται Δίς. [12.] πότερον διὰ τὸ
σώζεσθαι καὶ αἰτία ἔσται τοῖς ζῶσι
τῆ ζῆν, διὰ τὸ βασιλεύειν
ὁ Δίς λέγεται ἢ ὅλων. ἢ ὅ-
σων καὶ ἐν ἡμῖν ἢ ψυχῇ καὶ ἢ
φύσιν ἡμῶν βασιλεύειν ῥηθεῖν.
διὰ δ' αὐτὸν καλεῖσθαι, ὅτι
[1.] δι' αὐτὸν γίνεται καὶ σώ-
ζεται τὰ πάντα. ὡς ἀπὸ τοῦ
καὶ Δίς λέγεται, τάχα ἀπὸ τῆ
δύειν τὴν γῆν, ἢ μεταδιδό-
ναι τοῖς ζῶσι ζωτικῆς ἰκμά-
δος. [2.] καὶ ἢ θηρικῆς πῶσις,
ἀπ' αὐτῆς ὅτι διὸς, παρεκε-
μήνη πῶς τῇ Δίς. οἰκῆν ὃ ἐν
τῷ ἐρανῶ λέγεται, ἐπεὶ [3.]
ἐκεῖ τὸ κυριώτατον μέρος τῆς
τῆ κόσμου ψυχῆς. καὶ γὰρ αἱ ἡ-
μέτεροι [4.] ψυχῶν, πῦρ εἰσι.

lum esse dicitur, siquidem cœlum est animæ mundi pars principalis-
sima. Sunt enim & animæ nostræ de substantia ignis.

U^T nos gubernamur ab anima,
sic & mundus animam ha-
bet, à qua nè diffusetur continetur.
Mundi autem anima Δίς, id est
Jupiter appellatur. Hoc nominis
autem nimirum indè habet, quod
omnium salus ab ipso solo pende-
at, quodque causa vitæ sit omni-
bus, quæcunque vivunt: propte-
rea etiam universi rex vocatur.
Vel Jupiter dicitur mundi animâ,
quod, quemadmodum nobis præ-
sit animus, sic omnibus longela-
tèque imperet natura: Mundi a-
nimam & Δία, id est Jovem vo-
cant: id autem ideo, quod ipse
præsidio omnia fiant, & in sua
essentiâ conserventur. Quidam
mundi animam nominant Δίς.
idcirco autem, quod irriget ter-
ram, aut quod viventibus viralem
humorem subministrat. Geniti-
vus autem à Δίς, est Δίς.
ut qui ei sit propinquior, quàm
nominativo Δίς. Sedes ipsius cœ-

[12.] πρῶτος καὶ διαπαντός ζῶσα, καὶ — Ox. & αὐτὸν sine ἡ — Nicas etym. in
Zōis, & Diac. in Theog. p. 151.

[1.] hanc ipsam, ineptam licet, rationem reddidit Orpheus in cratere —
καὶ ζῆν αὐτὸν καλεῖσθαι, καὶ Δία τ' ἡδ' ὅτι διὰ τὸν πάντα τέτυκται.

[2.] Joan. Diacon. in Theog. ὁ Ζῶς τῆ Διὸς κλίνεται διὰ τὸν πάντα πᾶντα ἡμῶν αἰ-
ετῶν τὴν ζῶν ὅτι, καὶ δι' αὐτὴν ζῶσι τὰ ζῶντα.

[3.] ἐπεὶ ἐκεῖ ὅτι — MS.

[4.] Animus est ex sempiternis illis ig-ibus quæ sidera & stellas vocatis. V. Ma-
crob. lib. 1. c. 14. Som. Sc.

Π Ε Ρ Ι Τ Η Σ Ή Ρ Α Σ.

ODE II J U N O N E.

Γραὴ δ' ἡ ἀδελφὴ [5.] αὐτῆς
 ᾤοντο εἶναι ἢ ἡρα, ἢ πε-
 ρὴν αἰρ. συνήπαι δὲ ἐνδὺς
 αὐτῆς, καὶ κεκόλλη, ἀεθροῦν
 ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκείνη αὐτῆς ἐπι-
 βεβηκότε. καὶ μερόνασιν ὅτι
 τῆς αὐτῆς νόστους. ῥάδις γὰρ
 εἰς λεπτότητα ἡ εἰσία, πό, τε
 πῦρ καὶ τὸν ἀέρα ἐκείσιν. ἐφ'
 ὃ καὶ ῥέαν τὴν μητέρα αὐτῶν
 ἐμυδάσαντο εἶναι, πατέρας δ' τὸν
 Κρόνον, ἥτις διὰ τὸ ἐν τεταγ-
 μένοις μέτεσις χεῖναι θύεσθαι
 πάντα, ἢ διὰ τὸ κατὰ σύγκει-
 σιν καὶ κακοσμον τῆς ὕλης, τὴν
 εἰς τὰ σοιχεῖα διακείσθαι ἀπο-
 πλέσας. ἢ ὅσοι πιθανότερον,
 διὰ τὸ πίνικαῦτα ὑφίστασθαι τὸν
 ἀέρα, ἢνίκα ἂν ἐκ [6.] πυ-
 ρος ἐκινεῖτο ἡ φύσις, ὅτι τὸ
 κρῖνεν καὶ ἀποτελεῖν τὰ ὄντα.

SOror & conjux Jovis esse tra-
ditur Juno, quæ est ær. Sta-
tim namque ei copulata & con-
juncta est, cùm in altum à ter-
rolleretur, càmque ipsus conscen-
deret. Ex eodem quoque fluxu
nati sunt. Diffluens enim in te-
nuitatem substantia, ignem, &
aëra producit. Hinc & Rheam
ipsorum esse matrem fabulati sunt,
patrem verò assignârunt *χεβρον*,
id est Saturnum. Id autem pro-
pterea factum est, ut constaret
certâ temporis mensurâ, illa esse
facta: sive quod per conjunctio-
nem, & materiæ commixtionem
onem fiat elementorum productio.
Sive (& hæc causa verisimilior
est) quod tantisper ær subsistat,
quantisper ab igne impellatur, &
moveatur natura, ad commiscen-
dum & procreandum entia.

[5.] τῆ Διός. MS. Joan. Diac. in Theog. p. 163. β. μοχλὶ τῆς—Mc. pro
 ὅτῃ τῆς. rectius, pro ὁλοκαυτῇ 1. φούρας. quod de Rheā & Crono hic di-
 citur, multis a Damascio exponitur libro περὶ ἀρχῶν.

[6.] Proclus in Plat. Pol. fusè hanc rem explicat, V. 2. Hom. *Il. a. v. 609.*
pro ἐκείνῳ MS. κινᾷται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

DE NEPTUNO.

Δια τὴν πρώτην τὴν αἰτίαν, καὶ τὸν Ποσειδῶνα ἔφασαν οἱ ἀρχαῖοι εἶναι, Κρόνου καὶ Ρέας υἱόν. καὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς εἰρημικῆς μεταβολῆς γίνεται. Ποσειδῶν δὲ ὄζειν ἢ ἀφρογαστική [7.] ἐν τῇ γῇ καὶ περὶ τὴν γλῶσσαν ὑγρὴ δύναμις. ἤτοι ἀπὸ τῆς πίστεως ἔσω κληθεῖσα, καὶ τῷ δεδόναι ταύτην. ἢ καὶ ἔτερον λόγον Ποσειδῶν ἀνόμεσαι, διὰ τὴν [8.] ἀφρογαστικὴν αὐτῆς ιδιότητα.

E Adem ratione moti veteres annotarunt, Neptunum Saturni & Rheæ esse filium. Nam ex prædicta mutatione & commixtione, etiam aqua exoritur. ποσειδῶν autem est illa potentia, cujus vi in terræ visceribus & circa terram humor generatur. ποσειδῶν autem est potentia nominata est, à potatione sive irrigatione, & à δίδοναι, id est dare, quod videlicet humorem terræ largiatur. Aut alia istius nominis causa est, quæ forsan à singulari quâdam ipsius efficacîâ sive virtute desumpta est.

[7.] τὴν ἐν τῇ—πορ διδόναι MS.

[8.] ἀφρογαστικὴν αὐτῆς MSS, sed uterque hic hiulus. pro καὶ ἐν. &c. ὅτι λόγος καὶ ὅτι δὲ δίδωμι φησὶς, φησὶ ἰδίως ὄζειν. εἰδ' ὅσον φησὶ. ---ἴαν ἀνόμεσαι κατὰ τὴν παρ. Alter sic, ὅτι λόγος, εἰδ' ὅσον ἀπὸ. ---σεφιν ἀνόμε. Nicas Etym. solet ex Phornuto derivationes petere. V. eum in voce.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ 'ΑΔΟΥ.

DE PLUTONE.

Ἀδελφὸς ὃ αὐτῷ καὶ ὁ ἄδης
 ἢ λέγεται. ἔτ' δ' ἐστὶν
 ἡ παχυμερέσατος καὶ πρὸς γή-
 νητι. καὶ ἀρχεται κραίνειν καὶ
 εἶναι τὰ ὄντα, καὶ πᾶσι ἐν αὐτῇ
 λίγος τῆς φύσεως. καλεῖται
 ἄδης, ἢ ὅτι κατ' αὐτὸν ἀό-
 ρητός ἐστιν, ὅθεν καὶ διαίρεται
 πρὸς αἰδία αὐτὸν ὀνομαζομένη. ἢ
 καὶ ἀντίφρασιν, ὡς αὖτε ὁ ἀν-
 δάντων ἡμῖν τὴν θανάτου. καὶ
 αὐτῶν ὃ ἐκλήθη, διὰ τὸ πάν-
 των ὄντων φθαρτῶν, μηδὲν
 εἶναι ὃ μὴ τελευτῶν εἰς αὐ-
 τὸν κατὰ γῆν, καὶ αὐτὴν πᾶν
 γίνεταί. [11.]

F Rater prædictorum Pluto esse
 fertur. Est autem Pluto, aer
 densissimus terræ proximus. Pa-
 riter enim fiunt, & fluere mis-
 cerique incipiunt, ut naturalis
 ratio, quæ de ipso habetur, sig-
 nificare videtur. Nomen autem
 ἄδης, vel inde nactus est, aut
 quod per se sit invisibilis, unde
 hoc nomen dividentes, eum αἰδία
 appellare consueverunt, aut, quod
 per antiphrasin sic dicatur, quasi
 mortem nobis jucundam & sua-
 vem reddat, ὡς τὴν ἀνδάνειν,
 id est placere. Vocatur autem
 idcirco, quod omnia cum sint
 corruptioni obnoxia, postremo ad
 ipsum deducantur, ejusque domi-
 nio subjiciantur.

[9.] ὁ μὲν γὰρ — MS. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸς [αὐτοῖς MS. β.] γίνεται καὶ αὐτὸς ἀρχά-
 μιν καὶ κραίνειν τὰ ὄντα. post γίνεται pono minimam distinctio-
 nem. — τοῦ αἰδίου, MS.

[10.] ἡ χεῖρ ἀνδάνειν τὴν ἡμῖν τὴν θανάτου. MS.

[11.] huc videntur pertinere ea quæ MS. paulo supra ponit eis τῶν χωρῶν
 ἡμῖν κατὰ τὸν. — αἱ ψυχὰς δὲ καὶ. ἡ χεῖρ, cæterum Gyrard, Syn. 6,
 notat hanc in impressis quædam deesse.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ 'ΡΕΑΣ.

D E R H E A.

ΤΗΣ ὅ 'Ρεας καὶ τὴν πα-
 εαδεδιδυμῶν [1.] ῥύσιν ἐ-
 δοποιμένης, εἰκότως ἦδη καὶ
 τὴν ἥν ὀμβρων αἰτίαν ἀναπ-
 δέσσιν αὐτῇ, ὅπ ὡς ἐπὶ τὸ πο-
 λὺ, καὶ βροντῇ καὶ ἀσεργῶν
 συμβαίνει γίνεσθαι. καὶ ταύτῃ
 [2.] παρεσάγχει πυμάνοις καὶ
 κυμβάλοις, [3.] καὶ κεραυνοῖς,
 ἢ λαμπροφροεῖας χαίρουσαν. ἐ-
 πεί ὅ ἀνωθεν ὀμβροὶ [4.] κα-
 κατακρήνυσσι, πολλαχῶς ὅ καὶ
 ἀπὸ ἥν ὀρῶν κατερχόμενοι φαί-
 νον, πρῶτον μὲν τὴν Ἰδῶν
 ἐπινόμασαν αὐτῆς μετέωρον ὀ-
 ρεαν, καὶ ὃ μακρόθεν εἶναι ἰδεῖν,
 ὅρειαν αὐτῇ πρῶτον πρῶτον.
 καὶ τὰ χυνοειδέα ἥν ἐν ταῖς
 ὄρεσι γινομένην ζώων, τὰς λέ-
 οντας. [6.] ὅ αὐτῆς πρῶτον
 γαί. τάχα ἐπεί καὶ οἱ χειμῶ-
 νες ἀγριωπὸν π' ἔχουσιν. πυρ-
 ρωτὸν ὅ φαίνεται εἶδος,

Cum veteres Rheam juxta præ-
 dictum fluxum finxissent, non
 ab re etiam pluviarum & imbr-
 um causas in ipsam reducerunt.
 Plerumque enim imbres cum ful-
 gure & tonitru ad nos deferuntur.
 Fingunt hanc gaudere tympanis,
 cymbalis, fulminibus & facibus.
 Quoniam autem imbres è cælo
 descendunt, sæpius autem è mon-
 tibus stillare conspiciuntur, primò
 ab Ida monte præalto ei nomen
 imposuerunt. Et quoniam mons
 etiam ab illis qui quàm longissi-
 mo intervallo ab ipso distant, vi-
 deri potest, eam ὄρειαν, id mon-
 tanam nuncupare placuit. Ani-
 malia quoque ex eorum numero
 quæ in montibus eduntur, gene-
 rosissima, ejus currui jungunt:
 nimirum ideo quòd præacutæ hye-
 mes, nonnihil aspectu sunt horridæ.
 Corona turrita ejus capiti impōitur,

[1.] παεδεδιδυμῶν. MS.

[2.] παρεσάγχει. MS.

[3.] κεραυνοῖς. & κεραυνίαις MSS. prius probatur. αὐλὸς Βερεικύνῃ. Hesych., Ovid. Fast.

Protinus inflexo Bercyniæ tibia cornu

Flabit, & Idææ festa parentis erunt. Seguini num. p. 118.

[4.] κατακρήνυσσι & κατακρήνυσσι. MS.

[5.] ἰπὼν. αὐτῇ. MS. Hesych. Σομίσχων, quæ Suidæ est Rheæ, πρῶτον ὄρειαν interpretatur. ὅ & αὐτῇ

[6.] λέοντας ἡνιοχέας ὅπ' αὐτῆς παρεσάγχει. MS. Claud. — blandique leones subani ère jubeas —

DE NATURA DEORUM. 9

ἦτοι διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς ὅτι ἤν
 ὄρων ἴδεαι τὰς πύλεις [7.] ὀχυρωτάτε. ἐνεκεν, ἢ ἐπεὶ ἀρ-
 χηγός ἐστι τῆς κοσμοῦ καὶ ἀρχε-
 τύπος ἐσίας τῆ κοσμοῦ. καρδίαν
 δ' ἀναπιδέασιν αὐτῇ, πει-
 ραίντες ὅτι αἰτία τῆς [8.] ζω-
 ονομίας αὐτῇ ἐγένετο. καὶ ἔτι
 ὅτι καὶ ἄλλος πνῆς τύπος περὶ
 τὸ σῆμα ὁ αὐτῆς ἀναπιδέασιν,
 ὡς τῆς ἡν ὄντων [9.] ποικι-
 λίας, καὶ παντὸς χρώματος αὐ-
 τῆς γερνύας. εἰκοι καὶ ἡ αὐτῇ
 καὶ ἡ παρὰ Σύρις [10.] Ἀρτα-
 γός, ἢν διὰ τὸ περὶ αὐτῆς καὶ
 ἰχθυόει ἀπὸ χειρὸς πικρῶσι, ση-
 μαίνοντες ὅτι τὰ μάλιστα δηλῶν-
 τα τὴν τῆς ἐσίας [11.] ἀρε-
 σὴν αὐτῇ καὶ ὕδαρ ὅτι. Φρυγία
 δ' ἰδίως εἶρε, διὰ τὸ θρη-
 σκεύει αὐτῇ τοῖς Φρυγῶν ἐξέ-
 χως, παρ' οὗ καὶ ἡ ἡ Γαλ-
 λῶν ἐπεπόλασε παρεδρία, τέχνη
 καὶ ποιεῖτον ἐμφαίνετα, ὁποῖον
 καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι περὶ τῆς τῆ
 ἡρῆς ἐκτομῆς μεμνῆται. περὶ
 τὴν μὲν γὰρ ὁ κερὶν λέγει κα-
 ταπίνειν τὰ ἐκ τῆς Ρέας αὐτῇ
 γνομῆς τέκνα. εἰληπται μὲν οὖν οὕτω πάνυ ἐκόντως.

sive quodd antiquitus urbes, quod
 essent loci natura magis munitæ,
 in montibus ædificabantur: sive,
 quodd causa & origo sit primæ
 mundi substantiæ. Corei conse-
 crant, innuentes ipsam esse cau-
 sam generationis animalium. Pro-
 pterea variis coloribus distinctas
 formas quasdam ejus pectori ap-
 plicant, tanquam decora & ama-
 bilis eorum quæ sunt, varietas,
 & omnis color ab ipsa solâ pro-
 veniant. Videtur hæc esse eadem,
 quæ apud Syros Artaga dicitur,
 quam colunt abstinentes à colum-
 barum & discium esu. Per hunc
 colendi ritum indicant, substan-
 tiæ sive entium causas esse æ-
 rem & aquam. Phrygia vocatur,
 quod frequenti & excellenti cultu
 apud Phryges celebretur, penes
 quos & Gallorum sacerdotium
 increbuit. Hoc sacerdotium Cœ-
 li castrationem, quam Græci fa-
 bulati sunt, repræsentat. Nam
 traditur Saturnum devorasse libe-
 ros, quos ex Rheâ tulit. Id sanè
 admodum verisimiliter traditum est.

[7.] ὀχυρωτάτῃ. in. MS & Mox pro ὀρίε, πόλει. Rheam Orpheus mundi na-
 turæque parentem facit apud Proclum in Timæum. p. 315.

[8.] ἀναπιδέασιν πᾶσαι τὰς ζωογονικὰς δυνάμεις Proclus ibid. ζωογόνο
 ἐκζητῶντα κορίνοι. & ζωοποιός ἡ Ρέα. Damasc. περὶ ἀρχῶν.

[9.] Titans à Physiologis dicuntur qualitates, horum præses Rheâ, πᾶσις
 Τιτανικῆς διαρίσεως ἑξάρχῃ. Proclus, Timæo. pro χρώματῃ αὐτῇ—
 MS. 1. χρώματῃ δ' αὐτῆς γερνότητῃ—V. Procl. Tim. p. 296. &
 Damascium. Pignor. Menf. Iliac. p. 19.

[10.] Ἀταργάτης MS. ἢν καὶ διὰ τὸ περὶ αὐτῆς καὶ ἰχθυόει ἀπὸ χειρὸς πικρῶσι. id.
 nomen videtur derivari ab ἡν & ἡν piscis magnus, putō Δαχλὺ & Δα-
 χλὺν apud Damascium, Babyloniorum deos. hinc dici. V. Seld. in
 Diis Syris. Bochartum. in Phaleg. Gyraild. Synt. 1. p. 61. 62. Voss.
 idol. 1. c. 23. Macarii Abrax. p. 70. Syriæ duo numina. German.

[11.] ἐπὶ τῆς αἰρήσεως—Vide quæ Gyraild. p. 62 ἡ. Hom. ἰλ. O. v. 18.

ἐπειδὴ ὅσα αὖ γίνοντο καὶ τὸν
εἰρημνὸν τῆς κινήσεως λόγον,
πάλιν καὶ τὸν αὐτὸν ἐν αἰετοδω-
ἀφαιρίσει. καὶ ὁ χεῖνθ' ὃ ποι-
ετόν ἐστι. διαπαντός γ' ὡς αὐ-
τὴ τὰ [12.] γυνόμηναι. εἴτα πῶς
ῥέαν φασὶ γυνόμηναι αὐτῇ τῷ Δι-
δῶ, λίδαν ἀντ' οὐτὴν περσε-
νεγκεῖν ἐπαρσανωμνόν τῷ Κε-
ρῶ, ὅσον εἰπεῖσαι τετοκέναι. κα-
κεῖνον μὲν καταποθῆναι ὡς αὐ-
τὴ. τὸν [13.] δὲ Δία τετραφέν-
τα, βασιλεῦσαι τῷ κόσμῳ. ἐν-
ταῦθα ἐν ἄλλως εἰληπται ἢ κα-
τάποσις. συντέτακτο γ' ὁ μὲν
δοῦναι τῆς τῷ κόσμῳ γένε-
σεως, ἐν ᾧ τότε ἀνετερόφη ἡ Διοι-
κῆσα αὐτὸν φύσις, καὶ ἐπεκρά-
τησεν, ὅτε εἰς τὸ μεσάτατον
αὐτὴ ὁ λίδοθ' ἔτθ', ὃν κα-
λῶμεν γῆν, οἶονεῖ καταποθείς,
ἐγκατεσθελήθη. ὃ γ' αὖ ἄλλως
συνέστη τὰ ὄντα, [1.] εἰ μὴ
ἐπὶ θεμελίῳ πάντα ἐρείδῃ, γι-
νομνῶν καὶ τεφομνῶν ἐντεδ-
δεν πάντων.

Siquidem quæcunque generantur
ratione prædicti motus, eadem
ratione ejusdem motus tandem
intereunt. Tale autem quippiam
& tempus est: ab ipso enim
omnia quæ condita sunt, consu-
muntur. Ferunt Rheam, cùm pe-
perisset Jovem, loco Jovis saxum
fasciis involutum detulisse ad Sa-
turnum, dicentem, se hoc partu
esse enixam. Demisit igitur & sa-
xum istud in ventrem Saturnus.
Jupiter autem cùm furtim educa-
retur, tandem mundi imperium
nactus est. Est autem alius, quàm
verba ipsa significant, istius fa-
bulæ sensus. Fabula enim hæc ad
ostendendam mundi creationem
composita est. Quia tum tempo-
ris natura, quæ nunc mundum
regnat & administrat, in mundo
nutriebatur: & tandem invaluit.
Lapis enim hic, quem nos ter-
ram vocamus, medium locum,
quasi devoratus, firmiter occupa-
vit. Nec enim aliter consistere pos-
sent entia, nisi tali tantòq; inniterè-
tur fundamento. Hinc omnia & nas-
cuntur, & sua alimenta consequuntur.

[12. τὰ γυνόμηναι ἐξ αὐτῆς—& ἐν αὐτῇ—& mox γυνόμηναι & γυνόμηναι. MSS.

[13.] λάδρα τετραφέντα. MS.

[1.] εἰ μὴ καὶ ἐπὶ θ. ταύτης. MS. De hac fabula & ejus Physiologiam Hesiodi
Interpres agit pag 129. 130. 143. 144. 147. ubi nostri verba videas. V. etiam
X. 11. O. v. 318. & Apollonii Rh. l. 1. v. 1098.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ.

DE SATURNO.

ΤΈως [2.] ὃ ὁ κρόνον ἰσο-
ρεῖται. συνεχῶς καπὼν ἐπὶ
τῷ μίγνυντα τῇ γῇ. ἔτον δὲ
ἐκτεμεῖν, καὶ παῦσαι τῆς ὕβρε-
ως. ὁ μὲν γὰρ ζῶς ἐμβαλὼν
αὐτὸν τῆς βασιλείας, κατετα-
πέρωσε. διὰ γὰρ τέτων αἰνίτ-
τονται, ὅτι [3.] ἡ τῆς ὅλης
ἡνέστεως τάξις, ἣν ἐφραδὺς ὑπὸ
τῆς κραίνειν, Κρόνον εἰρήσας, πῶν
ἡγομένης τῶς πολλῶν φύσιν
τῆς φειδέχοντος ὅτι πῶν γῆν
ἔσειλε, λεπτότερας ποιήσασα
ταῖς ἀναδυμνάσεσι. ἡ δὲ τῆς κόσ-
μου [4.] φύσις ὅτι χύσις ἐπιχύ-
σας, ἣν καὶ διὰ ἐλέγχου
καλεῖται, τὸ λίαν φερέμελον
τῆς μεταβολῆς ἐπέχε, καὶ ἐπε-
πέδησε, μακρότερον διεξαγωγῶν,
καὶ δὲς αὐτῷ τὸν κόσμον. πάνυ δι-
civit, in longius eam producens,

HActenus traditum est, Sa-
turnum è cœlo descendisse,
stuprique consuetudinem cum ter-
ra habuisse. Spoliatus autem tan-
dem testibus, terram injuriâ af-
ficere cessavit. Nam Jupiter e-
um regno ejectum, in Tarta-
rum præcipitem dedit. Per hæc
igitur, quasi sub involucris tra-
ctatur, universum generationis
progressum seu ordinem, quem
ἀπο τῆς κραίνειν, id est com-
miscendo deduximus, κρόνον,
id est Saturnum vocitari. Satur-
nus fluxum cœli in terram ube-
riorem cohibuit, & exhalationes
tenuiores effecit. Mundi autem
natura, quam Jovem appellavi-
mus, infusiones infundens, ni-
miam illam rerum mutationem
compescuit, vinculisque devin-
dumque tradens. Rectè sanè

[2.] Τέως ὃ ὁ μὲν &—τελευταῖον ὃ ὁ μὲν MSS. & καπὼντα ε. τ. μ. τ.
γῇ τὸν ἕρπον—lego igitur τὸν ἕρπον ἐκτεμεῖν, πῶν δὲ τὸν διὰ
ἐκτεμεῖν καὶ π. τέταρτος ὁ Κρόνος βιασάμενος τὸν πατέρα· πῶν
πῶν ὁ Ζῶς κρατῶν τοῦ πατρὸς—Procl. Tim. ex Orpheo.
sed apertius Porphyrius de Aniro. N. ὁ καὶ πάσχει ὁ Κρόνος· καὶ
ἀδελφὸς ἐκτεμεῖται, ὡς ὁ ἕρπας. & mox τὸν ἕρπον καπὼντα εἰς γῆν
ἐκτεμεῖν Κρόνος. V. γ. ελ. β. V. 205.

[3.] ἡ γῆ ὅλων MS. ut alibi infra.

[4.] φύσις—deest ὅτι χύσις uni MS. conjicio legendum φύσις ὅτι χύσις
σα—& mox ἐπέδησε—& μακρότερον διεξαγωγῶν διδύς. MS. Confer
σχ. ελ. O. v. 19. σχ. Theog. Hesiodi p. 146. β.

εἰκότως καὶ ἀγκυλομήτῳ καλεῖ-
σι τὸν Κρόνον, ἀγκύλων ὄν-
των καὶ δυσπαρεκκολεθῶτων, ἃ
μὴ [5.] τελέσονται ποσέτας ἀ-
ειθμὲς ὕξειλίων.

Saturnum ἀγκυλομήτῳ, (id est
quod quædam occulte, quædam
ostendet) quasi omnia ea quæ cur-
su suo evoluto non perfecerit, in-
curva & tarda sint.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ὨΚΕΑΝΟΥ.

DE OCEANO.

ΚΑΤ' ἄλλον δὲ λόγον τὸν Ὠ-
κεανὸν ἔφρασαν ἀρχηγὸν εἶναι
πάντων. ἔστι δὲ μία μυθολογία
ὅτι τὸν ἐγένετο τὸν τόπον.
[6.] ἔστι δ' ὠκεανὸς μὲν, ὃ ὁ-
κίως νέων κύκλῳ, καὶ ἐφεξῆς
μεταβάλλων. Τηδὺς δ' ἐπὶ τῇ
ποιότητων ὁπμιονή. ἐκ δὲ τῆς
τέτων συγκρούσεως, ἡ μίξεως,
ὕφιστα τὰ ὄντα. ἔδεν δ' αὖ
ἦν, εἰ δάτερον [7.] ἀμικτον ἐ-
πεκράτει.

Quidam aliis rationibus ducti,
Oceanum prodiderunt esse
primam rerum omnium causam.
Siquidem non una, verum multæ
& variæ de Oceano conscriptæ
sunt fabulæ. Est autem Ocea-
nus, circulus ille celeriter fluens,
& certo ordine seu alternatim
mutationem recipiens. Thetis ve-
rò est, qualitarum perseverantia.
Ex horum enim commixtione &
coitu, subsistunt entia omnia. Ni-
hil autem nasceretur, alterum al-
teri si nunquam commisceretur.

[5.] MS. in margine μεταλλάσσει. V. Allatii Anonym. περὶ ἀσίστων, p. 42.

[6.] post τὸν sic MSS. τέτα δ' εἶναι γυνῆκα τὴν Τηδύν. ἔστι δ' ὠκεανὸς μὲν
ὁ ὁκίως νέων κύκλῳ λέγεται. Τηδὺς. — ὠκεανὸς ὁκίως διαλύσσει φύσιν.
Procl. Tim. 293. Τηδὺν Jamblichus ibid. interpretatur τὴν ποικίλην
διάθεσιν. — ἡς αἱ μόνιμοι νέσεις. — σεραὶ γὰρ αἱ τῆς γῆς καὶ
τῆς θαλάσσης. — V. Joan. Diacon. in Hes. p. 147. ubi omnia fere hæc
explicantur.

[7.] μόνον ἀμικτον ἔπικρ. MS. V. Macrobius. Sat. c. 23, ubi de Adadi & A-
cargatis agit simulacris.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ. [8.]

D E J O V E.

ΜΕτὰ τὴ ταῦτα, ἄλλως ὁ Ζεὺς πατὴρ λέγει) θεῶν καὶ ἀνθρώπων τῇ), διὰ [9.] τὴν τῷ κόσμῳ φύσιν αἰτίαν γενέσθαι τῆς τέτων ὑποστάσεως, ὥς οἱ πατέρες ἡμῶσι τὰ τέκνα. νεφεληγερέτῳ τῷ, καὶ εἰργασπον αὐτὸν καλεῖσθαι, τὸ ἀνω ὑπερῷ ἡμᾶς νέφει καὶ βροχὰς συνίστασθαι, καὶ τὸν κεραυνὸς ἐκείθεν, καὶ τὰς καταιγίδας ἐκσκήπτειν. ἄλλως, [10.] ἦδη τῷ τὸν ἐρατὴν λελογόπιν θεῶν πάντας τὰς ὑπερῷ γῆν τόπους ἀπονεμομένῳ, διὰ μὲν τὰς αἰγίδας ὥς δὴ ἀπὸ τῆς αἵματι τῷ ὀρμᾶν, τὸ ὄνομα αἰγίοχον ἐκλήθη. δι' ἄλλας δὲ ὁμοιοειδῆς καὶ ἐνεπυγνώσας αἰτίας ὑέτιον, καὶ ὀπκάρπιον, καὶ [11.] καταιβάτης, καὶ ἀσερπυῖον, καὶ ἄλλως δὲ πολλαχῶς, καὶ διαφόρους ἐπινοίας. καὶ σωτήρα, καὶ [12.] ἔρκιον, καὶ πολυέα, καὶ πατρώον, καὶ ὁμόγυιον, καὶ ξένιον, καὶ κτήσιον, καὶ βελιδιον, καὶ τροπαιῶχον,

Post hæc ratione alia Jupiter, pater deorum hominumque dicitur. Id inde fit, quod mundi natura horum essentia non secus causa sit, ac parentes liberorum quos procreant. Vocant eum νεφεληγερέτῳ, id est nubi-cogam: & εἰργασπον, id est tonantem, quod in ea regione quæ supra nos est, nubes & tonitrua cogat, indeque fulmina torqueat, tempestatesque & turbines inde deferantur. Aliâ ratione forsitan prædictis insignitur epithetis, nempe quod, ut primum cæli rector sit constitutus, omnes cæli regiones in suam potestatem concesserint. Propter venti turbines αἰγίοχον nuncupatus est, ἀπὸ τῆς αἵματι, id est impetu ferri. Propter alias quasdam haud dissimiles, nec cognitu difficiles causas, pluvialis, frugifer, descensor, fulgurator, & aliis interdum nominibus aliis de causis vocatur. Servatorem, val-larem, tutorem urbium, patrium, gentilem, hospitem, quæstuarium, consiliarium, trophæorum

[8.] ὁ πολυάτιμον· ὁ Ζεὺς. MS.

[9.] διὰ τὸ τῷ τῷ—MS. post καλεῖσθαι· καὶ τὸν κεραυνὸν αὐτῷ καὶ τῷ αἰγίδα ἀναπείθεισιν, τῷ ἔνω—infra καταισκήπτειν—MS.

[10.] λελογόπιν—παιτὸς. υ. τ. γ. πᾶσι δαπνομεμῆν, & ὥς δὲ ἀπὸ τ. α. τὸ ὄρ. τὸ ὄνομα ἔχων, Αἰγίοχον ἐκλ. MS.

[11.] ε. καταιβάτης & ἀσερπυῖον.

[12.] infra ὅρμιον & ἔρκιον MS. utrunque potest ferri, mox βελιδιον, omittit autem τροπαιῶχον MS.

καὶ ἐλευθερίον αὐτὸν προσου-
 ρύουσιν, [13.] ἀπειλήτων ὀ-
 σων ὀνομασιῶν αὐτῷ τέτων ὀ-
 σῶν. ἐπεὶ [14.] διατέτακεν εἰς
 πᾶσαν δύναμιν καὶ χάριν, καὶ
 πάντων αἰτιῶν καὶ ἐποπῆς ὄντιν.
 Οὕτω ὅ ἐρρέθη καὶ τῆς δίκης
 πατὴρ εἶναι. ὁ γὰρ θεὸς ἀγαθὸν εἰς
 τὰ πρᾶγματα τὴν κοινωνίαν
 τοῦ ἀνθρώπων, καὶ παρεγγέλας
 αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν ἀλλήλους,
 ἔτος ὄντι. καὶ τοῦ χαριζομένου, ἐν-
 ταῦτα γὰρ εἰσιν αἱ τρεῖς [1.] θα-
 νείζοντες καὶ ἐνεργετοῦν ἀρχαί.
 καὶ τοῦ ὁρῶντος καὶ τῶν περὶ-
 χοντῶν ποικίλων μεταβολῶν σω-
 πείας. καὶ τοῦ νομοδότην ἐπὶ τῆς
 γῆς ἄλλων, [2.] καὶ ὀνομασ-
 μένων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἔτος
 ὄντι παροχῶς. παρεσῆγχεσι δὲ
 αὐτὸν τελείας ἀνδρὲς ἡλικίαν
 ἔχοντα. ἐπεὶ ἔτε τὸ [3.] πα-
 ρηκμακὸς, ἔτε τὸ ἐλλιπὲς ἐμ-
 φαίνει. τὸ ὅ κατηρηκὸς οἰκεί-
 ον, διὰ τῶτο καὶ τέλει αὐτῷ
 δύσει. τὸ ὅ σκῆπτρον, τῆς δι-
 νασείας αὐτῶν σύμβολόν ὄντι.
 [4.] πολλαχῶς ὅ καὶ νίκην κρατοῦν,

& libertatis praesidem eum nomi-
 nant, ut cui infinita talia sunt
 nomina. Siquidem in omnem
 hujus universi virtutem est diffu-
 sus, omniumque est causa & in-
 spector. Hanc eadem ratione ju-
 stitiae pater appellatus est. Is e-
 nim est, qui societatem mura-
 am inter homines constituit, &
 contractus invenit, & ne muris
 injuriis certarent interdixit. Est
 & Gratiarum pater: hinc enim
 foenerandi & benefaciendi initi-
 um sumitur. Et horarum pater
 traditur: quae dum cyclos suos in
 caelo evolvunt, salutare praes-
 bent in hoc universo mutatio-
 nes. Aliarum quoque rerum
 naturalium idem Jupiter au-
 thor est. Fingunt eum in per-
 fecta virili aetate constitutum,
 siquidem nec senectam, nec
 juventam habitu corporis re-
 fert. Proinde non ab re, vir
 perfectae in aetatis habitu fingitur.
 Hinc fit ut perfecta ei immo-
 lent. Sceptrum autem, quod
 manu gerit, imperii ipsius in-
 ducium est. Pingitur inter-
 dum, tenens manibus victoriam.

[13.] hic MS. ἢ περὶ τοῦ ὀνομασίου aut ex. margine, aut videri possit plura
 addidisse. Gyrardus notat mutilos esse impressos, ut supra monui.
 Diversas potentias ejusdem Dei nominum multitudo notat. Hesiodi In-
 terp. p. 2. & 46. σχ. Arati in fine Proleg. Aristot. de Mundo. c. 7.
 Pignor. p. 2. Menz. Iliacae. Achil. Stat. in Arat. p. 111.

[14.] ἢ περὶ δὲ διατάκται μὴ εἰς π. MS.

[1.] παροχῶς MS. & mox καὶ τοῦ ὁρῶντος καὶ τοῦ κρατοῦντος

[2.] deinde καὶ τοῦ ἄλλων ὀνομασίου ἀπὸ τῆς φύσεως, pro φύσεως alius habet φ-
 λακίης—&, ἔτος ὄντι παροχῶς defunt.

[3.] παρηκμασίου—& κατηρηκσίου MS. mox δύσει—

[4.] βασιλικὸν φόρμα ὑπαρχοῦ—ἢ τῶ ἀπώτως καὶ ἀσφαλῶς αὐτὸν ἔχειν, ὡς
 καὶ ἐπὶ βασιλείας ἐννοεῖται. τὸ ὅ κρατοῦν ὅ ἐν τῇ διεξίᾳ χειρὶ κατέ-
 χετο σφιδάρας ἢ χρυσοῦς ὀνομασίας ὄντι, ita MS.

παύεται. πείεσι γὰρ πάντων, καὶ
 ἑνὲν ἡπῶν [5.] αὐτῷ δυνάμει. ἰε-
 ρὲς ὁ ὄρνις αὐτῷ, ὃ ἀετὶς λέ-
 γεται εἶναι, διὰ τὸ ὀξύτατον
 τῶτον εἶναι ἢ ἄλλων πτηνῶν.
 σφύεται δὲ ἐλαία, διὰ τὸ
 ἀειθαλὲς, καὶ λιπαρὸν, καὶ
 πολὺ χρῆσον. ἢ διὰ τὴν ἐμφέ-
 ρειαν τῆς πρὸς τὸν ἑσπέρου
 γλαυκότητος. λέγεται δὲ
 καὶ πινὼν καὶ ἀλάστωρ, καὶ
 παλαμναῖος, τὸ πρὸς ἀλά-
 στρας καὶ παλαμναίους κολά-
 ζειν. ἢ μὲν ὀνομασμένων
 ἀπὸ τῶν τὰ τοιαῦτα ἀμαρτά-
 νειν, ἐφ' οἷς ὄσιν ἀλασῆσαι
 καὶ σενάζει. ἢ δὲ ἀπὸ
 τῶν τὰς παλάμας μιάσμα-
 τος ἀνεκπλύτους ἀποτε-
 λεῖν. [6.]

παλαμναῖοι autem vocati sunt, quod ob eandem impietatem admittam, nun-
 quam expiari possint.

Quare autem hoc? ut clares-
 cat, ipsum vincere omnia, nec
 à quoquam ipsum vinci posse.
 Aquila Jovi dedicata est ideo,
 quod volandi pernecitate aves
 omnes excellat. Caput ejus o-
 leaginâ coronâ redimitur. Cau-
 sa autem est, quod hæc arbor
 semper in virore sit, suam-
 que pinguedinem teneat, &
 quod olei usus sit ubique plu-
 rimus. Quidam Jovem ἀλάστωρα,
 id est impurum, & παλαμναῖον,
 id est homicidam appellant. I-
 deo autem hæc nomina sortitus
 est, quod cæde inquinatos &
 confceleratos pœnis subdat. Ἀ-
 λάστρες enim sunt homines,
 qui tanta taliâque facinora de-
 signârunt, propter quæ errore
 duci, hinc indeque vagari, &
 ingemiscere eos oporteat. πα-

[5.] καὶ ἡπῶν αὐτῶν ἑνὲν δυνάται. MS. Pausan. 5. p. 306—*Seguini numis.*
 P. 135

[6.] ἀνεκπλύτους ὀπατελεῖν. MS. V. He'ych. & Etym. in ἀλάστωρ & παλαμναῖος.
 Claus. videtur ἀνεκπλύτους legisse --

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΡΙΝΝΥΩΝ.
DE FURIIS QUAS ERYNNES
vocat.

ΚΑτὰ τὸν τὸν λόγον καὶ αἱ
λεγομένης γεγονάσιν Ἑριν-
νύες, [7.] ἐρδνητῆρες ἦν. α-
μαρτανόντων ἔσαι, Μέγαιρα,
Τισφώνη, καὶ Ἀληκτό. ὡσπερὶ
μεγαίρουντο τέτοις τῇ θεῷ,
καὶ πυννυμῶς, ἥγυν πμωρεμέ-
νυ πῶν γνομῶς ἰπ' αὐτῇ
φόνες, καὶ ἀλήκτως καὶ ἀπαύ-
σως τὸ ποιεῖντο. σημαὶ δ'
αὐτῇ ὄντως αἱ θεαί, καὶ Ἑυμε-
νίδες καὶ τὸ τὴν εἰς τὴν ἀν-
δρώπῃς ἐμψύχῃαν τῆς φύσεως
διατάπειν, καὶ τὸ πῶν ποικεῖν
κολάζειν. οὐκ ὁδεῖς ὃ τὰς
ὄψεις [8.] ἔχουσι εἰσι, καὶ
πυεὶ καὶ μαστίζι τὴν ἀσπ-
εῖς δῶκεσαι, καὶ ὄρεως πλο-
κάμους ἔχουσι, πῶν ποικεῖν
τῶν φαντασίαν τοῖς κακῶς ποι-
εῖν, ὡς ἂν ἀποτίνωσι ποινὰς
ἀντὶ τῇ πλημμελησάντων. ἐν
ἑστῇ οἰκεῖν λέγονται, διὰ τὸ

Propter modò commemora-
tam causam natae sunt &
Erynnēs, sic appellatae quasi
sint ἐρδνητῆρες, id est inda-
gatrices eorum hominum, qui
gravissima flagitia patrârunt. No-
mina autem earum sunt, Me-
gæra, Tisiphone, & Alecto.
Megæra dicitur, quasi deo
μεγαίρουντο, id est odiente, &
πυννυμῶς, id est vindicante,
aut πμωρεμῶς, id est pœnis fe-
riente homines ob cædes com-
missas: & hoc faciat ἀλήκτως,
id est incunctanter & indefi-
nenter. Sunt autem istæ deæ
prorsus venerandæ, & insignem
benevolentiam humano generi
exhibent, ideo quòd mutuat
inter homines benevolentiam con-
ciliant, & ordinant. Aspectu
autem sunt horrendæ, siqui-
dem flagellis & facibus impios
infestant. Capilli autem serpen-
tibus intorti sunt, ut horrorem ho-

micidis incutiant: qui eorum quæ impiè deliquerunt, dignas pœnas per-
solvant. Domicilium autem in inferno habere traduntur propterea, quòd

[7.] ἐρδνητῆραι—δε τοῖς τοῖς τοῖς—καὶ ἑυμενίδες εἰσι—κατὰ τὸ πῶν—
διατίτακται καὶ—MS. εἶον, ἐρευνῶσαι τὰ ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργα
σχ. Hom.

[8.] ὄψεις ἔχουσι—ὁρῶντες πολλοὶ λεγόμεναι τοῖς κακοῖς ποιεῖν—πλημμελη-
σάντων—MS. ὁφεισπλ. dicuntur Orpheo, μέσση MS. & Gyraldus ----

ἐν [9.] ἀσφαλείῃ κείσθαι τὰς
τύπων αἰτίας, καὶ ἀπερὸρρετον
ὕψιστος πῶς ποίησιν αὐτῶν
πῶς ἀξίους.

causæ eorum malorum quæ im-
piis ingruunt, in obscuro sint :
nec eas impii possint providere,
quò sibi caveant nè in pericula
incidant.

ἜΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

ITERUM DE JOVE.

ἈΚολύθως ὅτε τέτοις λέγει,
καὶ ὅτι πάντ' ἐφορεῖ Διὸς
[10.] ὀφθαλμός, καὶ πάντ' ἐ-
πικύει. πῶς γὰρ οἶόν τ' ἐστὶ, διὰ
πάντων [11.] διοικῶσαι δυνά-
μιν, λαμβάνειν πῶς ἥρ' ἐν τῷ
κόσμῳ γινομένων; περὶ αὐτοῦ
ὅτι καὶ [12.] μέλιχρον τὸν Δία,
ὁρμήλικτον ὄντα τοῖς ὕψι ἀδι-
κίας μεταπιδεμένοις. [13.] ὅτι
γὰρ ἀδριαλάκτως ἔχει πρὸς ἀν-
θρώπους. διὰ τὸτο γὰρ καὶ ἰκεσίε δι-
κῆς εἰσι βωμοί.

Non abhorret à prædictis, quod
diciur, Jovis oculum omnia
cernere, eundemque omnia audire.
Quâ ratione enim impossibile est,
vim seu potentiam quæ omnia per-
meat, & administrat, quicquam
latere eorum quæ in hoc mundo
contingunt? Jovem & placidum
nominant, quòd sit facilis & pla-
cidus iis qui relictâ injustitiâ, ad
justitiam confugiunt. Non enim
irreconciliabilem, ut qui nullis
precibus queat flecti, se ipsis of-
fert. Quapropter aræ extant Jovis
ἰκεσίε, id est supplicum patris.

[9.] ἐν ἀσφαλείῃ—& pro ποίησιν, πῶς τίσιν, MS. Furias has ab Atheniensibus
dici σμναιε θεῶς, à Sicyonis Ἐυμνίδας ait Pausan. in Corinthiacis.
in nummo Seguinii p. 178. habes pictas cum suo instrumento, clave, fer-
pente, facibus, flagello, ense, & canibus----pro ὕψιστος mallem
ἕψισ. ἡερέφοιτις ἐλαίνος Homero dicitur ὡς ἐν τῷ σκότῳ ἐρχομένη, καὶ
ἀόρατος σχ. ad εἰλ. i. v. 567.

[10.] Hesiod. ἐργ. πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός.—ὅτι καὶ πανόπια. καὶ ἡέλιος ὅς
πάντ' ἐφορεῖ σχ. in Aratum. Hom. γ. εἰλ.

[11.] πῶς διὰ πάντων MS. διήκουσιν lego. τὸν μὲν ἄρα Δία λέγουσιν—ἔτι γὰρ
ὅτι, κατὰ τοῦ ζωοποιῶς, ὁ διὰ πάντων διήκων, σχ. Arat.

[12.] μελίχρος—& ὁρμήλικτος—

[13.] ὅτι γὰρ οἷτως ἀδ. ἔχει.—MS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝ.

DELITIS.

ΚΑὶ τὰς Λιτὰς ὁ ποιητὴς ἔφη,
 Διὸς θυγατέρας ἔϊ). χαλὰς
 μὲν ἔσας, διὰ τὸ πίπτεν τὰς
 γονυπετῶντας. [14.] ἐπὶ ᾧ
 σάσει ἢ τῆς ἀδελφείας αὐτῆς, πάλιν
 ῥυαίς. παραβλῶπας ἢ, τὴν
 παιδόντας πνὰς τινὰ, ὅτερον
 ἀνάγκη ἔχειν λιτανείας. [13.]
 Ἐπὶ εἰδοποιεῖ τὰς Λιτὰς ὁ ποιη-
 τὴς, ὡς δαίμονας τινὰς. χα-
 λὰς μὲν αὐτὰς κέκληκε, διὰ
 τὸ βραδέως καὶ μάλιστα περιστέ-
 ναι, καὶ [15.] λιτανύειν τέ-
 τας ἔς [16.] θεοδικητότας ὡ-
 σι. ῥυαίς ἢ καὶ διασέφους τὰς
 ὄψεις, ἐπεὶ βραδέως καὶ ἔργη-
 δέτι τὴν περισώπω [17.] περ-
 σῶν δυνάμει τὰς θεοδικημέ-
 νας, παρ' ὧν αὐτῶν συγνώ-
 μων. Διὸς ἢ θυγατέρας ἡγεαλο-
 γεῖ, ὥς τε σεβασμίας ἔϊ).

& delictorum veniam postulare. Jovis esse filias ideo dicitur, quod & ipsis plurimum reverentiae tribuamus.

NArravit poeta etiam Litas;
 Jovis esse progeniem. Pe-
 dibus autem claudis finguntur,
 quod cadere soleant genua flecten-
 tes plerunque. Sunt & rugis de-
 turpatæ, ad ipsarum imbecillita-
 tem designandam. Strabis autem
 oculis ideo sculpuntur, quod qui
 aliquid præterierunt vel omiserunt
 eorum quæ justitia fieri postula-
 bar, tandem ad supplicationum
 seu litaniarum auxilium convolent.
 Homerus eas in dæmonum classes
 transfert. Claudas eas vocavit
 Homerus, quod tardè & ægrè ac-
 cedant. Eos autem homines tandem
 λιτανύειν, id est supplicatio-
 nem decernere, quibus Litæ quid
 mali dederint. Rugis autem de-
 turpatas, & strabis oculis fœdas
 introducunt, quod graviter, nec
 hilari vultu ausint homines eos
 quos injuriis offenderunt intueri.

[14.] ῥυαίς ἢ ἐπὶ παρασάσει τῆς ἀδελφείας ἢ ἐκαστῶν τῶν MS.

Hæc habentur in σχ. Hom. ad ελ. i. v. 498, unde fortè legas ἀνιέν-
 λοποιεῖ vel εἰδωλοποιεῖ---

[15.] adde ex σχ. γονυκλινοῦς λιγ.

[16.] ἔς ἀν' θεοδικητοῦ σχ.

[17.] ἢ δὲ ὁρῶν τὴν βλάβην σχ.--& σεβασμιοτήτας---Cæterum hæc omnia
 ab ἑτὶ εἰδοποιεῖ---adjec̃ta sunt ab alia manu; sanè Cod. MS. β. non
 agnoscit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΙΡΩΝ.

DE PARCIS.

Ο Ζῶς δέ ἐστι καὶ ἡ μοῖρα, διὰ τὸ μὴ ὁραμένη δι-
 αμύνεσθαι [1.] ἥντι καὶ ἀλλο-
 γῶν ἐκαστῷ. ἐντεῖθεν ἡ δὴ τῆς
 ἄλλων μερίδων, μοιρῶν ὀνο-
 μασμένων. Αἴσα δέ ἐστιν ἡ αἰ-
 σῶ καὶ ἄγνωστος αἰτία τῆς γι-
 νομένων. ἐμμενέει δὲ τῷ ἡ τῆς
 καὶ μέγας ἀδελφία, ἡ ὡς οἱ
 προσβύπτοι, [2.] ἡ αἰεὶ ἔσα.
 Εἰμαρμένη δέ ἐστι, καὶ ἡν
 [3.] μεμοῖρα καὶ συνέληπται
 πάντα ἐν τάξει σιγῆς, μὴ
 ἔχοντος πέρας γινώσκουσα, ἅπαρ
 ἡ πρώτη συλλαβὴ φερέει, κα-
 τὰ καὶ ἐν τῷ εἰρημῷ. Ἀνάγ-
 κη δέ ἐστιν, ἡν ἀξαι καὶ ἡς πε-
 ραζομένη ἐκ ἑστίν, ἡ ἐφ' ἡν
 πάντα αὖ ἀνθρώποις, τὴν ἀνα-
 γνῶν λαμβάνει. Κατ' ἄλλον
 δὲ τρόπον, τρεῖς μοῖραι παρε-
 αῖρον, καὶ τὸ τελευταῖον τῷ
 [4.] χρόνῳ. Καὶ Κλωθὰ μὲν

Jupiter aliâ ratione μοῖρα, id
 est parca dicitur: quod
 eorum quæ cuilibet in vita ac-
 cidunt, distributio & ordinatio
 in obscuro sit. Et à μερίδων,
 id est particulis, nempe earum re-
 rum quæ nobis in vita occur-
 runt, μοῖρα, id est parca vo-
 cantur. Αἴσα est obscura & minus
 explorata causa eorum quæ nobis
 obveniunt. Per hoc autem no-
 men significatur, nos ea ignora-
 re quæ singulatim nobis sint even-
 tura. Sive Αἴσα, ut veterum sen-
 tentia est, dicitur quasi, αἰεὶ ἔσα,
 id est semper existens. εἰμαρμένη,
 id est fatum, est sempiterna quæ-
 dam & indeclinabilis rerum series,
 volvens semetipsa sese, atque im-
 plicans per æternos consequentiæ
 ordines, ex quibus apta nexaque
 est, sicuti prima dictionis syllaba
 monere videtur: εἶμαρ, quasi εἰρμός,
 id est carena. Necessitas autem est,
 quâ cogere aut superare nequimus:
 aut in quâ, ceu causâ, omnia quæ sunt, referuntur. Aliâ ratione tres Parca
 introducuntur, nempe ut trinam temporis proprietatem denotent. Clotho

[1.] τῆς ἀπὸ ἀλλότων. MS.

[2.] Author lib. de Mundo, mox, 3. μεμαρμένη καὶ συνέλη. π. ἐν τάξει καὶ σιγῇ
 μὴ ἔχοντι πέρας γιν. MS. Alex. Aphro. καὶ Εἰμαρ. p. 103. c. 22. Stob.
 Ecl. Phys. p. 12. Ethic. p. ultimâ Eustath. p. 1200. Ed. Rom. item
 p. 1847. --- Plutar. in Placitis Phil. sed videtur aliquid deesse---

[4.] τῆς χρόνου. Author Lib. de Mundo, c. ultimo.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

DE MUSIS.

Ἐξ ἧς δ' ἐκ Μνημοσύνης γυνῆσαι τὰς μῦσας ὁ Ζεύς. ἐπειδὴ καὶ ἥν' ἡ παῖδ' εἰάν μαθημάτων, εἰσηγητὴς ἐρύετο, ἃ δὴ καὶ ἐκ μελέτης καὶ χαρῆς ἀναλαμβάνοντες πύρρως, καὶ ὡς ἀναγκασιότατα πρὸς τὸ δὲ ζῶντα. καλὲν δ' ὅτι Μῦσαι, ἀπὸ τῆς [11.] μῶσεως, ὅθεν ζητήσεως. καὶ τὸ εἶρη, [12.] μὴ τὰ μαλακὰ μῶεο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχης. ἐννέα δ' εἰσὶ, διὰ τὸ τετραγώνους, ὡς φησὶ πρὸς, καὶ [13.] πρὸς τὰς περὶ σήκοντας συντάσσας ἀποτελεῖν. τιθεῖται γάρ ὅτιν ὁ ἥν' ἐννέα ἀειδμῶδες, συντάσσεται καὶ τὸ ἐφ' ἑαυτὸν [14.] γυνῶντος, καὶ τὸ τῷ περὶ τῆς τελειότητος κατὰ πρῶτος μετέχειν δευτέρου ἀειδμῶ. λέγονται δ' ὅτι τρεῖς καὶ δύο μῶνον εἶναι. παρ' οἷς δ' τρεῖς, παρ' οἷς δ' τέσσαρες, παρ' οἷς δ' ἑπτά. τρεῖς μὲν, διὰ τὴν περὶ τριμύτην τῆς τελεῖδος τελειότητα. ἑξή. Τρεῖς εἶναι, αὐτὸς ὅτιν ὁ παρ' οἷς δ' ἑπτά.

Veterum monumenta perhibent, Jovem ex Memoria matre sustulisse Musas. Propterea autem hoc figmentum introductum est, quod Jupiter primus disciplinas, quæ perquam sunt ad bene vivendum necessariae, adinvenit, quas non nisi assiduâ meditatione, & diligenti memoriâ assequi possumus. Musæ hoc nomen adeptæ sunt àπὸ τῆς μῶσεως, id est inquisitione: sicut dicitur, μὴ τὰ μαλακὰ μῶεο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχης. hoc est, Mollia non requiras, nè dura tibi contingant. Sunt autem numero novem, quod quadratos seu perfectos, ut quidam aiunt, eos qui cum ipsis conversantur, reddant. Talis enim est novennarius, ut qui consistat ex semetipso natus sive productus, & videatur participare per quosdam numeros primum numerum propter suâ perfectionem. Quidam asserunt duas esse solum Musas, quidam constituunt tres, quidam ponunt quatuor, quidam volunt septem solum esse. Tres esse dicuntur, aut propter præ memoratam ternarii perfectionem;

[11.] Plato in Cratyllo.

[12.] ὅτι πονηρὸν, μὴ τὰ--MS.

[13.] καὶ περὶ τῆς συντάξεως. MS. hunc locum intelliges ex Plutarchi Symp. 8. c. 24. & ex Zetæ in Hesiod. proleg. pag. 6.

[14.] γυνῶντος τὴν πρῶτην ἀπὸ μονῆδος τελειότητος μετέχειν τινος δευτέρου ἀειδμῶντος--MS. Enneas quoque perfecta est, quoniam extriade perfecta forma ejus perficitur. Capella.

ἢ διὰ τὸ τεῖα ῥῆσι σκευμάτων
 εἶ), δι' ὧν ὁ κατὰ φιλοσοφίαν
 λόγος συμπληρεῖ). Δύο δέ,
 ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν τε καὶ θεωρεῖσθαι
 τὰ δέοντα, [1.] καὶ ἐν αὐτῇ
 τέτοις συνίσταται τὸ πεπαιδευ-
 θαι. τέσσαρες δὲ καὶ ἐπὶ τὰ, τάχα
 διὰ τὰ παλαιὰ ἥντι μυσικῶν
 [2.] ὀργάνων ποσύτους φθόγγους
 ἐχρῆναι. θήλειαι δὲ παρῆλθον
 σάν, [3.] τῇ τὰς ἀρετὰς καὶ
 τὴν παιδείαν, δηλονότι ὀνόματα
 ἐκ τύχης ἔχουσιν. [4.] πρὸς σύμ-
 βολον τῷτο ἰδραύωτον, τῇ τὴν
 πολυμαθείαν ἀπεργίνεσθαι. ἔστι δὲ
 εἰπεῖν καὶ διὰ τὸ γόνιμον, ὃ ψυ-
 χῆς διαγνώσει γίνεσθαι. σύνεισι
 δὲ καὶ συγχωρεῖσιν ἀλλήλαις
 πρὸς παρέσθαι τῇ τὰς ἀρετὰς
 ἀφαιρέσεις αὐτῶν καὶ [5.] δια-
 ζῶντες εἶ). καὶ τὸς ἥντι θεῶν
 δὲ ὕμνους καὶ τὴν θεωρεῖσθαι κα-
 ταχρῆναι μάλιστα, ἐπειδὴ σοι-
 χεῖον καὶ ἀρχὴν παιδείας ὅτι τὸ
 ἀφορᾷ πρὸς τὸ θεῖον. καὶ τῷ
 ὑποδείγματι τῷ βίῳ ποιησαμένους,
 ἀνὰ σῶμα ἔχουσιν εἶ.

Ἄλλως δὲ, Κλειὸ μὲν μία ἥντι
 μυσῶν ὅτιν, ἀπὸ τοῦ κλέειν πυγ-
 χάνειν τὸς πεπαιδευμένους, καὶ
 τὸς ἐτέρους κλείζειν. Εὐτέρως

id est à gloria sic dicta. Et quare? Quod docti gloriam con-
 sequantur, & etiam alios gloriā illustrare possint. Euterpe dicitur,

[1.] ὁπότε ἀλλοι ἡμῖν. MS.

[2.] ὀργανα. MS.

[3.] τὸ καὶ τὰς ἀρ.---MS.

[4.] σύμβολον τῇ ἐνδομύθιας καὶ ἰδραύωτον τῆς πολυμαθείας ἀπεργίνεσθαι. σύνει-
 σι δὲ---sic MS.---1. τὴν πολυμαθείαν καὶ---Gyrald. in Syntagm. de Musis
 nihilo meliorem codicem vidit---ἐνδομύθια Hesych. est ὁποσκέβη.

[5.] ἀδιαζῶντες.

ἀπὸ τῆ τὰς ὁμιλίας αὐτῆς ἐν-
 περπῆς καὶ ἐναγωγῆς ἤ). Θά-
 λεια ὅ, ἥτοι διὰ τὸ θάλλειν
 [6.] τὸν βίον αὐτῆς, ἢ διὰ τὸ
 ἔχειν αὐτὰς καὶ πλὴν συμποτικῶ
 ἀρετῶν, [7.] ἐπαξίως καὶ ἐμ-
 μέσως ἀναστροφολύους ἐν ταῖς
 θαλαίαις. Μελοπομένη ὅ, ἀπὸ
 τῆς μολπῆς καὶ τῆς γλυκείας [8.]
 ὥνῃς μὲν μέλεις ἔστις. μέλπον
 ὅ οἱ ἀγαθοὶ [9.] ἀπὸ πάντων,
 καὶ μέλπει καὶ αὐτοὶ τὰς θεάς,
 καὶ τὰς περὶ αὐτῆς γερονότας.
 Τερψιχόρη ὅ, διὰ τὸ τέρπειν
 καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέ-
 ρος τῆς βίης. ἢ καὶ διὰ τὸ ἀπὸ
 τῆ ὀρχαδὸς παρέχειν τέρψιν τοῖς
 θεωπελάζουσιν αὐτῇ, ἐνὸς σοι-
 χῆος πλεονάζοντος ἐν τῷ ὀνό-
 ματι. τάχα ὅ ἐπεὶ καὶ χοροὶ
 [10.] ἔστησαν οἱ παλαιοὶ τοῖς
 θεοῖς, συντεθέντων αὐτοῖς τὰς
 ὁδοὺς ἥντιν σφωτέρων. Ἡ δὲ
 ἔρατώ, πότερον ἢ τῆ ἔρωτος
 λαβῆσα πλὴν ὀνομασίαν πλὴν τοῦ
 πᾶν εἶδος [11.] φιλοσοφίαν
 πείσσειν. ἢ τῆς τοῦ τὸ ἔρεως
 καὶ ἀποκρίνεως διωάμεως [12.]
 ἐπιστημῆς ὅστις, ὡς διαλεκτι-
 κῶν ὄντων καὶ ἥντιν ἀουδαίων.
 Πολύμνια δὲ ὅστις, ἢ πολυ-
 ὕμνητος ἀρετή. [13.] ἢ μάλ-
 λον, ἢ πολλὰς ὑμῶσα, καὶ ὅσα τοῦ τῆ
 θεωρητικῶν ὑμῶν παραληφῶ,

quod sua colloquia mirabili sua-
 vitate & voluptate affluent. Tha-
 lia dicitur, quod vita doctorem
 floreat : seu quod præditi sint con-
 vivali virtute, versantes dignè &
 decenter in conviviis. Melpomene
 nomen hoc traxit à cantu, & vo-
 cis suavitate, quæ duo carmen
 complectitur. Boni enim ab om-
 nibus decantantur : ipsi quoque
 deos, tuosque majores carminibus
 celebrant. Terpsichore hanc ap-
 pellationem indè sibi peperit, quod
 per plurimam vitæ partem dele-
 ctetur, & gaudiis fruatur : sive
 quod delectatione quâdam ipsam
 intuentes perfundat. Litera au-
 tem una in ista dictione redun-
 dat. Forsan sic nuncupata est,
 quod veteres etiam choros con-
 stituerunt diis, & in horum ho-
 norem eruditissimi quique car-
 mina componebant. Erato no-
 men hoc ab amore accepit. To-
 tam autem philosophiam istud no-
 men repræsentat. Aut nimirum
 isto nomine insignita est, propter
 commodè interrogandi & respon-
 dendi scientiam, quasi etiam in
 dialecticis plurimum Musæ polle-
 ant. Polyhymnia est virtus, plu-
 rimis præconiis exornata, & de-
 prædicata : aut quæ etiam plurimas
 canat. hæc quoque celebrare non cel-
 sat ea quæ à majoribus accepit.

[6.] λαοθάλειν MS.

[7.] ὀπιδελίας καὶ ἐνμέσως MS.

[8.] γλυκείας τινός MS.

[9.] ἀπὸ πάντων. MS.

[10.] ἔστησαν---MS. de Tynnichov. Plat. & Porph. Abs.

[11.] φιλοσοφίας ὀπιδελίας MS.

[12.] διωάμεως ὀπιδελίας ὅστις, ὡς δὲ διαλεκτικῶν ὄντων ἥντιν σπ. MS.

[13.] ἀρετή, μέλλον ἴσως ἢ πολλὰς ὑμῶσα καὶ ὅσα---MS.

καὶ τῆς ἐκ τε τῆς ποιημάτων καὶ
τῆς ἄλλων συγγραμμάτων ἰσο-
είας ὀπμελεωμένη. Οὐρανία δὲ
ὄρειν, ἡ περὶ τὰ ἑρηνία καὶ πῶ
τῆς ὅλων φύσιν ὀπσήμην. τὸν
γὰρ ὅλον κόσμον, ἑρηνὸν ἐκά-
λεον οἱ παλαιοί.

Καλλιόπη δ', ἡ καλλίων
καὶ καλλιπὲς ῥητορικῇ, δὲ ἥς
[14.] πολιτῶν, καὶ δήμοις
παρασφονῶσιν ἄγοντες πενδοί,
καὶ ἐβία ἐφ' ὅ, π' ἂν παρα-
σφῶν. δὲ ἦν αἰτίαν, πᾶσι μάλισ-
τά [1.] φησιν βασιλευσιν
ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπιδεῖν. [2.]
Ἀποδίδει δ' αὐτῇ ποικίλα,
ἔργα ἐμφαίνοντα ἐκάστῃ, ὅπ' ἥρ-
μοσαι, καὶ σύμφωνοι αὐτῶ αὐ-
τὸς καὶ ὁμολογέμενοι ὁ τῆς ἀ-
γαθῶν βίῃ. συγχερεῖ δ'
αὐταῖς καὶ ὁ Ἀπίλλων, διὰ
πῶ κοινωνίαν τῆς μουσικῆς. πα-
ραδίδει γὰρ καὶ ἔτι κινεσι-
σῆς, δὲ ἦν ἐστὶ μετ' ὀλίγον
αἰτίαν. ἐν δ' τοῖς ὀρεσί φασιν
[3.] θηρώειν, ἐπειδὴ καὶ χεῖ-
ραν ἔχουσι τῷ μεμονωμένῳ καὶ
συνεχῶς εἰς πῶ ἡρεμίαν ἀνα-
χωρεῖν οἱ [4.] φιλοσοφῶντες,
ἥς χεῖς ἐδὲν σεμνὸν εὐείσκει,
καὶ τὸν Κωμικόν. τάττε δ' ἐρε-
κε, [5.] καὶ ἐννέα λέγει δ' ὁ Ζῶς συγχερόμενοι τῇ μνημοσύνῃ ἡ-
νῶσαι αὐτάς. καὶ γὰρ τῆς ἐν νυκτὶ ζητήσεως δεῖ πρὸς τὰ καὶ παλαιά.

hæc eadem & poetices & histo-
riarum curam gerit. Urania est
naturalium & divinarum rerum
scientia universalis. Mundum e-
nim universum veteres ἑρηνόν,
id est cælum appellârunt.

Calliope est, vocalis, & compis
verbis exornata Rhetorica, cujus
auxilio respublicas administramus,
populos appellamus, eosque per-
suasione, & non vi, quod volu-
mus, trahimus. Hæc profecto
causa est, quare veteres eam co-
mitari vel imprimis reges vene-
randos dixerunt. Ei dedicata est
varietas, ut quæ ostendat opera
cujusvis decora: & quod bono-
rum vita sit concinna, sibi que
nullo modo dissentiens. Apollo
cum ipsis choreas, propter Musi-
ces communionem, ducere fertur.
est enim & ipse citharædus, cujus
causam brevi audies. Eas in mon-
tibus venari aiunt, quia necesse
habent philosophiæ operam dan-
tes, continuò secedere in solitu-
dinem, citra quam (ut inquit
Comicus) præclari nihil inveni-
tur. Propterea eas solum novem,
ex Memoria matre Jupiter genu-
isse traditur. Opus namque est lu-
cubrationibus nocturnis, si quid
in disciplinis proficere volumus.

[14.] δὲ ἥς καὶ πολ. MS. & ἄγοντες αὐτές. MS.

[1.] Sc. Hesiód.

[2.] ἀποδίδονται δ' αὐταῖς ποικίλα ὅργανα ἐμφαίνοντα ἐκάστῃ--- MS.

[3.] χορεύειν MS. Sc. ἐν ἱλικῶνι---

[4.] φιλομαθεύοντες. MS.

[5.] καὶ ὅτι ἐννέα νύκτας λογ. infra ὁ ποιητὴς---ἐκείθεν---η, Hesiod, Plutarch,
de Curios, Eustath. ἡλ. β. ad illud & χρὰ παινέχον---

Εὐφρόνῳ ὃ οἱ ποιηταὶ εἰσι
 ἀλλ' οὐ πῶς νύκτα ἐκάλεσαν, ἢ
 διὰ τὸ εὐφροεῖν ἐν αὐτῇ, ὥς
 καὶ [6.] Ἐπίχαρμ. εἰ τί τι
 φησὶ ζητεῖς σοφόν, τῆς νυκτὸς
 ἐνθυμητέον. καὶ πάντα τὰ πα-
 ραδῶν [7.] νυκτὶ μᾶλλον εὐείσ-
 κε. πνέει δ' ἔρανος καὶ ῥῆς
 ἔφασαν αὐτὰς φύναι, ὥς [8.]
 ἀρχαῖότατα ἡγεῖσθαι τὸν παρὰ τέ-
 τε λόγον δέοντος. σεφανῶν δ' ὅ
 φοίνικι, ὥς μὲν πνέει νομί-
 ζουσιν, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν,
 [9.] ἀπὸ τοῦ φοινίκων δοκεῖν
 εὐρήματα εἶναι τὰ γράμματα.
 ὥς δ' ἐυλογώτερόν ἐστι, διὰ
 τὸ τρυφερόν, καὶ [10.] ἐυ-
 εργές, καὶ ἀείζων, καὶ
 ἀσπασάμενον, καὶ γλυκύκαρ-
 πον τοῦ φυτοῦ.

Hinc poëta εὐφρόνῳ, id est
 sapientem seu prudentem, no-
 stem nominare, non cunctatū
 sunt: quod in ea multum sapi-
 mus. ut testatur Epicharmus in-
 quiens: Sive quid docti inquiris,
 fac noctu, ejus investigationi
 vaces. Omnia præclara noctu,
 quàm die, cogitando meliùs re-
 perijuntur. Quidam affirmant pa-
 tre Cælo, matre verò Terrâ
 in lucem hanc prodiisse Musas:
 ut necessariò credamus, sermo-
 nem de Musis esse vetustissi-
 mum. Coronantur, ut quorun-
 dam sententia est φοίνικι, id
 est palmâ, propter homonymi-
 am: quia Phœnices credantur
 invenisse primi literas. Verifi-
 miliar autem causa videtur,
 quæ à teneritudine, à benefi-
 centia, & à virore hujus arbo-
 ris perpetuo sumitur. Arbor hæc

difficulter scanditur, fructibusque producit dulcissimos, ut non imme-
 nitò etiam propter hæc causas eâ coronentur Musæ.

[6.] εἰ τί τι... & ζητεῖς... MS.

[7.] νυκτὸς μ. MS.

[8.] ἀρχαῖότατον.

[9.] ἀπὸ τοῦ τοῦ φ. MS. Hesy. h. in φοινίκισι, δοκεῖ ὁ Κρόνος ἐκ φοινίκων
 κακομύεσθαι...

[10.] εὐεργές. MS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΑΡΙΤΩΝ.

DE GRATIIS.

Ἐπιβαλλόντως δ' ἡμῶν ὡς
 ἦρην ἢ εὐεργετησὶς ἔστι,
 ὧς δὲ δώκασιν οἱ πλείστοι, Διὸς
 θυγατέρας χάριτας. οἱ μὲν, ἔξ
 Εὐρυδομένης [11.] αὐτὰς γε-
 νύας, πρὸ μάλιστα ἀπὸ ἔξη-
 ρμόων ἢ διαβεβημένων δμῶν
 τὰς δωρεὰς φιλεῖν δίδωδ' [12.]
 οἱ δ' Εὐρυνόμης. καὶν τέτω
 παριστάντες, ὅπ' χρεισιχώτεσι
 πως εἰσιν, ἢ ὀφείλουσιν εἶναι οἱ
 μεγάλης κλήρης νεμόμενοι. π-
 νὲς ἢ ἔξ Εὐρυμέδουσας, εἰς
 ταῦτο [13.] συντίθεντες καὶ
 τὴν τῆς ἐπύμης. κυεῖν δὲ ἢ
 ἰδίῳ οἱ ἄνθρωποι. τὴν δ' Ἡ-
 ραν ἄλλοι διδῶσιν αὐταῖς μη-
 τέρα, καὶ δὲ εὐχρῆσα [14.]
 ἢ δὲ ὦν εἰσι. πρὸς ἄλλῳ δὲ
 ἔμφασιν γυμναὶ παρεστῶν,
 ὡς ἢ ἢ μηδὲν κτῆμα ἔχοντων,
 ὑπερβαίνει πνὰ, καὶ ὀφελίμως
 χαρίζεται [15.] πάντως, ἵνα
 πᾶς εὐεργετησὶς ἢ δέοντως.

in aliquibus gratificari. Ideo necessitas nos ad beneficentiam impellit,

[11.] 'Ευρυδομένης ἀπὸ-- ἔξ ἱουάν ἢ διαβεβηκότων δ---MS.

[12.] οἱ δ' ἔξ Εὐρυνόμης, ἢ τέτω παριστάντω. MS. Hesiod. Theog. Auto-
 noes, Orph.

[13.] συντίθεντο ἢ τέτω---MS. pro ἱουρμ. f. 'Αυτομεδούσης---aliquid tale
 suadent quæ sequuntur.

[14.] ἢ εὐχρῆσται ἢ δὲ ὦν ὡσιν, ὡς οἱ περὶ ἢ περὶ ὡσιν εἰσι---MS.

[15.] ---ὡς πολλὰ δυναμένη, ἢ ὅτι περὶ δὲ πάντως---MS.

ὡς ἔρη) καὶ τὸ, Ξενίων δὲ τε θυ-
μὸς, αἰετοί. πνὲς ὃ οἶονται
διὰ τῆς γυμνητείας αὐτῶν πα-
είσαδς τὸ ἐυλύτως καὶ ἀνεμπο-
δίτως [1.] δὲ ἔχιν περὶ τὸ
χαρίζεσθαι. λέγον) δ' ὅφ' ὦν
μὴ, [2.] δύο, ὅφ' ὦν ὅ, τρεῖς.
δύο μὴ, ἐπειδὴ τὰς μὴ δὲ
περὶ τὰς χεῖρας χαίρει, τὰς ὃ
ἀμείβεσθαι. τρεῖς ὃ, ἐπειδὴ ὃ
[3.] καλῶς ἔχει τὸν τεταχότα-
τον ἀμοιβῆς ἐστὶν αἰετοῦ, ἀλ-
λὰ πάλιν χαρίζεσθαι, ἵνα ἀνα-
παύσῃς τὸ το γέννηται. καὶ τῷ
ὅτι δὲ γίνεσθαι, καὶ τῆς χεῖρας αὐ-
τῶν ἐμφανέσθαι. ἑτέροι δ' ἔφα-
σαν μίαν μὴ ἔῃ χαίρει, τὴν
ὅτι τὸν ὑπερβῆντα π ὠρελί-
μω. ἑτέροι ὃ, τὴν ὅτι τὸν
δεχόμενον τὴν ὑπερβῆντα, καὶ
ὅτι πῆρ' ἔντα τὴν καίρει ἀμοιβῆς.
τείττω [4.] ὃ, ὅτι τὸν ἀνθυ-
περβῆντα, κατ' αὐτὴν περὶ τὴν
χεῖρα. ἱλαρῶν δ' ὑπερβῆντα
ἑσῶν, καὶ ἱλαρὲς ποιεσῶν τὰς
ὑπερβῆντα μὴ χαίρων, περὶ
τον μὴ κοινῶς ἀπὸ τῆς χαρῆς,
[5.] χαίρειτε ἀνομιόδοτοι. καὶ

ut scriptum est, Munerum hospi-
tialium animus optimus. Quidam
arbitrantur per nuditatem signifi-
cari, ut simus faciles & prompti
ad beneficia præstanda. A qui-
busdam creduntur Gratia esse duæ,
à quibusdam tres. Duæ autem esse
putantur, propterea quòd aliquos
benefaciendi initium facere oportet,
alios autem gratiam referre.
Tres autem esse ideo finguntur,
quia eum qui beneficii compen-
sationem expertus est, non cessare
à beneficiendo oportet: verum
ipsius partium est, denuò & in-
definenter beneficiis mutuis cer-
tare: quod quidem & Gratiarum
color monere videtur. Nec de-
sunt qui docent, unam esse Gra-
tiam ejus qui beneficium contulit:
alteram verò huic assignari, qui
beneficium accepit, & referendi
gratiam tempus diligenter obser-
vat: tertiam autem huic adscribi,
qui caprat occasionem iterum be-
nefaciendi. Quoniam autem hi-
lari vultu sunt beneficii, & bene-
ficia eos à quibus accipiuntur ex-
hilarant, primò communi nomine
ἀπὸ τῆς χαρῆς, id est à gaudio,
χαίρειτε, id est Gratia vocatæ sunt.

- [1.] At vide Severinum de Vipera p. 63. ubi Gratiarum pedes serpentis
nexu confrixi pinguntur.
[2.] δύο μὴ ἔῃ --MS. σχ. Hom. ἰλ. ξ. v. 230. unam tantum facit.
[3.] ἐπειδὴ καλῶς ἔχει τὸν τεταχότατον ἀμοιβῆς ἐστὶν αἰετοῦ, ἵνα---
& τῆς χεῖρας αὐτῶν ἐμφ. MS. f. χεῖρας--vel χαρῆς. Pausan. 6. περὶ
πα καὶ χεῖρας καὶ πόδες λίθου λαοῦ. Vide eundem in Bæoticis, ubi perpul-
chra de his, Schol. Hom. ἰλ. Σ. v. 382.
[4.] τειττω ὃ τὴν ὅτι τὸν ἀνθυπερβῆντα τι καὶ αὐτὸν ἐ καίρει. ἱλαρῶν ὃ
ὑπερβῆντα δέοντως. MS. Sed nihil muto. Gyrald. de Ingra. probat le-
gionem impressurum. p. 537.
[5.] πᾶσαι χαίρειτε ἀνομιόδοτοι. MS. μοχ' ἐνέειδαν--

ἑυμορφοὶ ὃ λέγον(τ) ἔ) , διὰ τὸ
 εὐερίδιαν καὶ πιδανόπιτα χαρίζεσθαι.
 ἔ)τα κατ' ἰδίαν, ἢ μὲν Ἀ-
 γλαΐα προσηγόρευται, ἢ δὲ
 Θάλεια, ἢ δὲ [6.] Εὐφρόνη.
 διὰ τοῦτο ἔνιοι [7.] εὐάνδῳ
 ἔφασαν τὴν μητέρα αὐτῆς ἔ) ,
 πνὲς δ' [8.] Ἀγλαΐῳ. συνοι-
 κεῖν δ' Ὀμηροῦ ἔφω μίαν αὐτῆς
 χαίρων Ἠφαισῶ, τάχα διὰ τὸ
 [9.] ἐπ'χαίρειτα ἔ) τὰ τεχνιτὰ
 ἔργα.

Formosæ esse narrantur; quod
 insigni forma vigeant, & formæ
 decorem liberalitatem exercentibus
 tribuant, & facile ad benefaci-
 endum impellantur. Nomina ea-
 rum sunt, Aglaia, Thalia, &
 Euphrone. Quidam Euanthen
 ipsarum matrem esse scripserunt,
 quidam autem Æglen. Homerus
 in suo poemate perhibet, unam
 ē Gratiarum numero cohabitare
 Vulcano. Quare hoc? Quod ar-
 tificum opera plurimum gratiæ ob-
 tineant.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἙΡΜΟΥ.

DE MERCURIO.

Ἡγεμόνα δὲ ᾤρεσθιδόασιν
 αὐτῆς τὸν Ἑρμῶν, ἐμ-
 φαίνοντες ὅτι εὐλόγως δει χα-
 ερίζεσθαι, καὶ μὴ εἰκῆ, ἀλλὰ τοῖς
 ἀξίοις. ὁ γὰρ [10.] ἀχαιεσιθεὶς,
 ὀκνηρότερο γίνεται πρὸς τὸν
 εὐεργέτην. πυγχαίνει δὲ Ἑρ-
 μῆς ὁ λόγος, ὃν ἀπίσειλαν [11.]
 πρὸς ἡμᾶς οἱ θεοὶ, μόνον τὸν
 ἀνδρῶπον ἀπὸ τοῦ ὅτι γῆς ὄντων,

Ducem autem Gratiarum esse
 Mercurium fabulis suis com-
 prehenderunt veteres, ut doce-
 rent, non citra delectum & neg-
 ligenter indignisque beneficia dan-
 da esse. Qui enim ingraturiti-
 nem expertus est, ad benefacien-
 dum tardior fit. Est autem Mer-
 curius sermonis usus, quem dii
 miserunt ex alto, eumque inter om-
 nia alia soli homini attribuerunt.

[6.] εὐφροσύνη, MS.

[7.] V. Constant. Cef. γεωπ. 11. & floribus solent ornari, Teste Paus.

[8.] ἔ)τε Ἀγλῶν. Antimachus apud Paus. 90.

[9.] ὅτι χαίρειτα ἔ) τὰ τεχνιτὰ ἔργα. Vide Hom. ἰλ. Σ. V. 382.

[10.] non recte hanc dictionem intellexit Gyraldus, pro ᾧ τὸν lege πρὸς
 τὸ εὐεργετῆν—

[11.] ἀπίσειλαν ἐξ ἕρποντος MS. μ. τ. ἀν. τοῦ ὅτι γῆς ζώων, λογικὸν ποι—MS.
 β. Vide Jambl. in Epist. ad Dexippum, apud Stobæum.

λογικὸν ζῶον ποιήσαυτες, ὁ παρὰ
 πᾶσι δὲ οὐχ ὁχῶτατον εἶχον αὐτοί.
 ὀνόμασται ὃ ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν καὶ
 μήπαυς, ὃ δεῖ λέγειν. ἢ ἀπὸ
 τοῦ ἐρυμα ἡμῖν εἶ), καὶ οἶον ὁ-
 χύρωμα. [12.] ἐνθένδε παρὰ
 τον μὲν διάκτορ Θ κέκληται,
 ἥτοι ἀπὸ τοῦ διάτορ Θ εἶ) καὶ
 τρανός, ἢ ἀπὸ τοῦ [13.] δια-
 λέγειν τὰ νοήματα ἡμῖν εἰς
 τὰς τῶν πησίον ψυχάς. καὶ δὲ
 καὶ τὰς γλώσσας αὐτῶν καθερεῖ-
 σιν. εἴτα εἰσὶν Θ ὀνομάζεσθαι,
 ἀπὸ τοῦ μεγαλοελέως πς εἶ),
 καὶ καὶ τὸ βολῶν ὄνεν τὸς
 χρωμῶν αὐτῶν. καὶ σῶκ Θ, ὡ-
 σαυεῖ σωτῆρ τῶν οἰκων ἀρχων.
 ἢ ὡς πνες, ἰχυρός. [1.] καὶ τὸ
 ἀκώκηντον λέγεσθαι ποῖτε πνός
 σημείον ἐστίν. ὃ γὰρ πρὸς τὸ κα-
 κῶν καὶ βλάπην, ἀλλὰ πρὸς
 τὸ σώζειν μᾶλλον γέρονεν ὁ λό-
 γος. ὅθεν καὶ τὴν ὑγίαν αὐ-
 τῶν συνήμισαν. [2.] Ἀργειφόν-
 τις δέ ἐστιν, οἶονεῖ ἀργεοάντης,
 ἀπὸ τοῦ ἀργῶς πάντα σάνειν καὶ
 παρῶν. τὸ γὰρ λακόν, ἀρ-
 γυρὸν ἐκάλαν οἱ παλαιοί.

Sermonis enim usum præ aliis
 animalibus potissimum homines
 habent. Dicitur est autem Mer-
 curius Hermes, ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν,
 id est dicere, & μήπαυς, id est
 loqui. Aut hoc nomen sortitus
 est ἀπὸ τοῦ ἐρυμα ἡμῖν εἶναι,
 quasi nobis sit propugnaculum,
 seu ὁχύρωμα, id est munimen.
 Primus hic διάκτορ Θ, id est
 deorum nuncius dictus est: sive
 quod sit διάτορ Θ, id est voca-
 lis, sive τρανός, id est diser-
 tus. Restat hujus nominis & a-
 lia causa, scilicet quod mentis
 nostræ sensa in alios qui nobis
 propinqui sunt, dicendo transfun-
 dere possumus. Hinc factum est,
 ut Mercurio linguas sacrificarent.
 Et aliud nomen gerit, vocaturq;
 εἰσὶν Θ, quod sit perutilis,
 plurimæque commoda suis fami-
 liaribus & cultoribus ferat. Di-
 citur & Socus, id est quasi sit do-
 morum servator: sive ut quidam
 autumant, quasi sit ἰχυρός, id
 est fortis. Hujus rei manifestum
 signum est, quod eundem &
 ἀκώκηντον, id est ab omni dam-
 no alienum, & quod nulli quip-

piam inferat mali, nominant. Sermo enim nobis datus est, non ut alicui ser-
 mone noceamus, verum ut dicendi facultate omnibus proficimus. Hinc eidē
 Mercurio conjunxerunt Sanitatē. Appellatur Mercurius ἀργεοάντης. no-
 minis hujus ratio est, quod omnia clarissime ostendat, & in lucē protrahat.
 Veteres enim τὸ λακόν, id est albedinem aut claritatē vocarunt ἀργεόν.

[12.] ἀλλ' ὠθένη, MS. hic Gyrat. διάτορ Θ legit. (β. v. 103.

[13.] διαλέγειν, MS. διαλέγειν, rectius. ὁ διάγων τὰς ἀγῶνας, σαφές, γ. Hom. ελ.

[14.] Σώκεις, ἰχυρὸν. γ. Hom. T. 11.

[1.] ἀκώκηντα MS. ὁ μηδὲν κακὸν μεταδοτικὸς σχ. H. ελ. π. v. 185. nescio
 tamen annon ab Acico enutritus Mercurius, inde etiam nomen hoc trax-
 erit, dicitur est & Acaceus ab A cadibus

[2.] Ἀργεοάντης ex Epigr. affertur, ut ἰσοφάντης. Proclo, ὃ ἐστὶν ὁ φωνῶν. μοχ—
 ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν φωνὴν ταχύτης, vel ut alius ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ ἀντίφρασιν
 ταχύτητος — prior lectio confirmatur per ἰπτα πρὸς ἡμᾶς

ἢ ἀπὸ τῆς κτὶ τῆ φοιτῶ ταχύτη-
 τος. καὶ γὰρ τὸ ταχὺ, ἀργὸν
 λέγεται καὶ ἀντίφρασιν. [3.]
 χρυσόρραπς ὅ, ὅπ πολὺπμὸς
 ἐστὶ καὶ ὁ ὅς αὐτὸς ῥαπισμὸς. πολ-
 λὲ γὰρ ἀξία ὄσιν ἡ ἔκκαρτος νε-
 σεσία, καὶ ἐπισεση ἥ αὐτῇ
 πορσερότων. παραδέδοται ὅ καὶ
 κῆρυξ θεῶν, καὶ διαγνέλλειν αὐ-
 τὸν ἔφρασαν τὰ παρ' ἐκείνων τοῖς
 ἀνθρώποις. κῆρυξ μὲν, ἐπεὶ διὰ
 φωνῆς γερονύας παρὶς τὰ καὶ
 τὸν λόγον σημαίνοντα ταῖς ἀκο-
 αῖς. ἀγγελος ὅ, ἐπεὶ τὸ βάλη-
 μα ἥν θεῶν γινώσκοντι ἐκ τῆς
 ἐνδεδομένης ἡμῖν κατὰ τὸν λό-
 γον [4.] ἐνεργειῶν. πέδιλα ὅ
 φέρει πηρωτά, καὶ δι' ἀέρτος
 φέρεῖ, συμφάνως τὰ ὁμήρω,
 κατὰ τὸ εἶρη τὰ ἐπι πηρόεν-
 τα. καὶ γὰρ πῶ ἱεὶν ποδὴν νεμον
 διὰ τῆτο, καὶ ἀελλόποδα καλῶ-
 σιν ἀγγελον, ἀπὸ τῆ ὀνόματος
 παρὶς ἀρῶντες. ψυχοπομπὸν ὅ
 τὸν Ἑρμῶ ἐμυθίσαντο εἶναι,
 ξυμβάλλοντες ὅπως ἴδιον αὐτὸς
 ἐστὶ τὸ ψυχαγωγεῖν. διὰ τῆτο
 καὶ ῥάβδον αὐτῷ ἐγχειρίζουσ, [5.]
 τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα δέλγει,
 τὰ τῆς διανοίας δυλονόπι. τὰς
 δι' αὐτε καὶ ὑπνώνοντες ἐγείρει.
 tes eum ψυχαγωγεῖν, id est
 quod ipsius proprium est. Propterea virgam ei tradunt, quā delinquit
 hominum oculos, nimirum mentis. Eadem & somnolentos excitat.

Aut hanc appellationem fortitus
 est à celeritate, quā in suis pro-
 fectionibus utitur. Nam celeritas
 quandoque per antiphrasin ἀργὸν,
 id est tarditas nuncupatur. Mer-
 curius χρυσόρραπς nomen tener,
 id est virgam auream gestans, si-
 ve aureas alas infligens. Plu-
 rimi enim faciendum est, si quis
 eā ferulā cedatur, nam immenso
 precio digna est, imò omnia et-
 iam preciosissima superat oppor-
 tuna correctio, si huic modò ac-
 commodaverimus aures. Fertur
 Mercurius deorum esse interpres:
 & aiunt eum ad homines deferre,
 quæ à diis acceperit mandata In-
 terpres est ideo, quòd ea quæ o-
 ratione explicantur, vox ad aures
 transferat. Est autem deorum
 nuncius, siquidem orationis præ-
 sidio voluntatem divinam cognos-
 cimus. Gestat talaria alata, ist-
 que per aëra fertur, sicuti testa-
 tur Homerus eo loci ubi inquit,
 ἐπι πηρόεντα, id est Volantia
 verba. Hinc nominant etiam I-
 rim ποδὴν νεμον, id est velocem,
 & ἀελλόποδα, id est pernicem,
 ipso nomine nuncium significan-
 tes. Fabulati sunt veteres Mer-
 curium esse ψυχοπομπον, id est
 animarum deductorem, innuen-
 tem demulcere animos hominum,
 quod ipsius proprium est. Propterea virgam ei tradunt, quā delinquit
 hominum oculos, nimirum mentis. Eadem & somnolentos excitat.

[3.] σχ. ιλ. O. v. 256.

[4.] λόγον ἱστοῶν. MS. Gyraldus, ἐνεργειῶν. Iste autem videtur Hebræorum
 τιν in Daniele, quod autem ψυχοπομπὸν vocat, idem est cum dicitur πομ-
 πός, πύλας, χόδον, ψυχῶν ταμίας—

[5.] Hom. ιλ. ω. 343. V. mox παρρημῶν ῥαδίας. De Mercurii Virgā plura
 Gyraldus.

καὶ παρορμᾶν γὰρ τὰς παρορμῶν
 ῥαδίως, καὶ κατασέλλειν τὰς
 παρορμηκὰς δυνάμεις ὅτι ἐν-
 τεδέν ἦδη τὰς ὀνείρους ἐπιπέ-
 πην ἔδωκε, καὶ μάντις ἔῃ διὰ
 τῶ τοῦτο τρεῖς, πρέπων ὡς
 βύλε) τὰς φαντασίας. [6.] θε-
 ῶν τ' ἄγγελοι, ὄνειροι. οἱ δ'
 ἀποπληρῶντες, πρὶν τὴν εἰρη-
 μὴν ῥαβδόν, τὸ τῶ κηρυκίᾳ
 ῥῆμα δέχοντες, σύμβολόν ἐστι
 τῶ καὶ τὰς θειώδεις ὡς αὐτῶ
 [7.] καλεῖται λέοντες τὰς ἐν
 αὐτοῖς διαφορὰς, καὶ συνδέον-
 τας αὐτὰς ἀμαπ δισλύτῳ.
 διὰ τῶτο γὰρ καὶ εἰρωνοποδὸν δ-
 κῆ τὸ κηρύκιον ἔῃ. φέρουσιν δ'
 ἄλλως οἱ μετόντες τὴν εἰρήνην,
 καὶ θαλλὰς ἀνὰ χεῖρας, πρὶν
 ὑπόμνησιν τῶ γεωργεῖσθαι θέλῃ
 τὴν χεῖρα, καὶ φειδῶ πνα ἔῃ
 ἢ ἡμέραν καὶ καρποφόραν φυ-
 ῶν. ἐκ τῆς μάας ἔρασαν γελοῦ-
 δαι διὰ τὴν Ἑρμῶν, ἀποδη-
 λῶντες πάλιν διὰ τέττε, δε-
 σείας καὶ ζητήσεως ἔῃ γλῶσσημα
 [8.] τὸ ζῶον. καὶ γὰρ αἱ μάαι
 μαυρῶσαι τὰς γυναῖκας, ἐν-
 τεδέν εἰρωται μάαι, πρὶν ὡ-
 σανεῖ [9.] ὁξερῶν ὡς πρὸς
 γαῖαν εἰς φῶς τὰ βρέθη. πλάττε-
 ται ὅ καὶ ἄχειρ, καὶ ἄπυς, καὶ
 πετρώωνος πρὸ γλῶσσημα ὁ Ἑρμῶν.

facile namque remissos permover,
 properantes autem citra laborem
 inhibet. Hinc etiam somnia mor-
 talibus immittere visus est. Et
 vates creditus est, quod in faci-
 li quod vult, hominum phantasias
 & cogitationes impellat. Et som-
 nia Deorum nuncii sunt. Ser-
 pentes, qui ambiunt virgam, quam
 manu gestat, caduceique formam
 ob oculos ponunt, indicio sunt,
 etiam immanes leones, quoties
 naturali feritate commoti inter se
 sæviant, ab ipso feritatem eorum
 cicurari, eandemque nodo insolu-
 bili vinciri. Hinc non ab re pu-
 tant, caduceum esse pacificum.
 Ferunt enim, qui pacem ambi-
 unt, manibus germina, quibus
 indicant se cupere, ut denudoco-
 latur terra: proinde abstinent ma-
 num à mansuetis & fructiferis ar-
 boribus, nec eas excindere aut
 lædere pergunt. Qui affirmant
 Jovem tulisse ex Maia Mercuri-
 um, docere videntur, Mercuri-
 um speculationi & sedulæ inqui-
 sitioni natum esse. Nam μάαι,
 id est obstetrices, quæ obstetri-
 candi officio funguntur apud par-
 turientes mulieres, hinc μάαι,
 id est obstetrices nominatæ sunt,
 quasi scrutando fœtus in lucē produ-
 cāt. Νό habere manus & pedes, for-
 μάq; quadratus fingitur Mercurius.

[6.] ἰλ. β. ν. 26.

[7.] καλεῖται καὶ καταδίλγει λυσιτ—καὶ συνδέοντ MS. lege καλεῖ-
 δαι—Pellantes & dissidentes interpretum oratione sedantur. I-
 fidor.

[8.] λόγον. καὶ γὰρ αἱ μαυρῶσαι τὰς γ. MS.

[9.] ἔξ ἑ. δ. ὡς MS.

πτεράων Θ' ἄρ', τὰς τὸ ἐδραῖ-
 ὄν τε καὶ ἀσφαλές ἔχεν, ὥστε
 καὶ τὰς πλώσεις [10.] αὐτῆς
 βάσιν εἶναι. ἄχαις δ' καὶ ἄπυς,
 ἐπεὶ ἔτε ποδῶν ἔτε χειρῶν
 δεῖν πρὸς τὸ ἀνύειν τὸ περικέ-
 μένον αὐτῶν. οἱ δ' ἀρχαῖοι τὰς
 μὲν πρεσβυτέρους καὶ [11.] ἡ-
 νῶντας τὸν Ἑρμῆν, ὁρᾷ ἐποί-
 ον τὰ αἰδοῖα ἔχοντας. τὰς δὲ
 νεωτέρους καὶ ἀχύνει, [12.] ἀ-
 νειμῶνας. παλαιῶντες, ὅπ' ἐν
 ταῖς περὶ βελόκῃ ταῖς ἡλικίαις
 γόνιμοι οὗ λόγον καὶ τέλειός
 εἰπν. [13.] ὅς δ' ἡ καὶ πυλὼν τῶ
 ὄντι ὅτι, πυλῶν ὅντι ἀν-
 ὄντι. ἐν δ' τοῖς ἀσφαλείς, ἀρ-
 νῶν καὶ ἀτελής. Ἰδρῶν δ' καὶ
 ἐν ταῖς ὁδοῖς. [1.] καὶ ἐν ὁδοῖς
 λέγειται, καὶ ἡγεμόνι, ὥς
 αὐτῶν εἰς πᾶσαν περὶ ἡγεμόνι
 ἡγεμόνι, καὶ αὐτῶν [2.] ὄντι
 τὰ ἐν ταῖς βελόκῃ εἰς τὴν δέ-
 σιν ἡμῶν ἀνάγονται. τὰ δὲ
 καὶ ἐπ' ἐρημίας, ἐπειδὴ καὶ καὶ
 τῆς περὶ ἀσφαλείας αὐτῶν καὶ τῆς δε-
 ραπείας δεῖ. διὰ δ' τὸ κοινὸν
 αὐτῶν εἶναι [3.] ἐν τε ἀνδρώ-
 ποις πᾶσι καὶ πᾶσι τοῖς θεοῖς,
 ὅπ' ἔστιν πᾶσι εὐρὴ καὶ περὶ ἄλλων ἐν
 ἐν ὁδοῖς, σύνηδες ἐπερὶ δέγγεας,

Quadrata ipsius forma est, ut e-
 jus stabilitatem & soliditatem cog-
 nitam nobis veteres faciant: qua-
 propter etiam Mercurii calus,
 putatur esse incessus. Carere ma-
 nibus & pedibus dicitur, quod
 non opus habeat vel manibus vel
 pedibus, ad ea quæ sibi mandata
 sint, expedienda. Veteres Mer-
 curii parentes natu grandiores
 pingunt, habentes testiculos sur-
 sum tractos & erectos. Juniores
 autem & imberbes formantur,
 quasi testes habeant remissos. Quid
 sibi volunt isto figmento? Quod
 in iis qui provectioris sunt æta-
 tis, ratio fecunda & perfecta sit,
 quæ quidem facile quæ proponit
 assequitur. In junioribus autem
 & immaturis, eandem rationem
 esse imperfectam, & minus fec-
 undam. Ejus simulachrum in
 viis constituunt. & hinc ἐν ὁδοῖς,
 quasi meliorem semper monstret
 viam, & itinerantibus prosper
 sit, dicitur. Et ἡγεμόνιον,
 id est ducem eum appellant, quasi
 ejus opera in re omni uti conveniat:
 & quasi etiam in deliberationibus
 & consultationibus in meliorem
 semper nos traducat sententiam.
 Etiam ejus statuae in solitudinibus
 ponuntur, quasi istis sit quoque
 sanctè colendus. Ideo autem, quod

communis tam deorum quàm hominum sit minister, si quis iter faciens,
 fortè fortunâ quid invenit, consuetudo inolevit ut invenit exclamer,

[10.] αὐτῶν. MS. [11.] ἡνιόκτας δὲ Ἑρμῆς. Vide Gyrail. p. 290.

[12.] δὲ ἡνιόκτας καὶ λεῖκας καὶ ἀχύνει, παλαιῶντες. MS. Artemid.
 lib. 1. Oneir. Herod. 2. al. ἡνιόκτας Ἑρμῶν.

[13.] ὅς δ' ἡ καὶ πυλὼν τῶ ὄντι ὅτι, πυλῶν ὅντι ἀν-
 ὄντι MSS. [1.] ἐν ὁδοῖς.

[2.] αὐτῶν δέοντες—δύοσαν ἡμῶν ὁδοῖς—ἐπ' ἐρημίας περὶ τὴν περὶ ἀσφαλείας καὶ δε-
 ραπείας δεῖ. MS. Gyrail. legit ὡς αὐτῶν δέοντες εἰς πᾶσαν περὶ ἀσφαλείας.

[3.] καὶ τὸν αὐτὸν—καὶ τοῖς θεοῖς MS. Jamb. de Myst. prima sunt verba θεῶν
 ὅτι λόγων ἡγεμόνι ὁ Ἑρμῆς πάλαξ δίδοται—εἶναι κοινός.

κοινὸν

κοινὸν ἔστι [4.] τὰ ἐρμῆ, ὅς
 ἢ συνίστωρ ὅστις τῆς εὐρέσεως ἐν-
 ὀδῷ ὢν, ἐμπαύοντες ὅπ-
 ποιὸν ἀξίωσιν ἔστι [5.] καὶ ἡ
 ἐρημύων, ἐντεῦθεν καὶ ἡ
 ἀρημύων ἐρμῶν λεγούτων.
 περὶ αὐτοῦ ὅτι τὰς λίθους τοῖς
 Ἑρμῶς [6.] ἕκαστος ἡ πλει-
 ὄντων ἕνα πνέει αὐτοῖς περὶ-
 στήεις, ἢ ὡς χρήσιμόν τι καὶ
 κοινὸν γινόν τὸ παρ' αὐτῶ ἕκα-
 στος ποιῶν, διὰ τῆ κατὰ
 ρεῖν τὴν ὁδὸν, εἰ τε μαρτυρο-
 ποιεῖται τὸν Ἑρμῆν, εἰ τε
 ὡς ὁπσημανομένη τὴν εἰς αὐ-
 τὸν πηλὴν, εἰ μὴδὲν ἄλλο ἔχειν
 περὶ νεγκεῖν αὐτῶ, εἰ τε ἐν-
 δολότερον τοῖς πλειῶσι τὸ ἀ-
 οἶδρμα ποιῶν, εἰτε πρὸς σύμ-
 βολον τῶ ἐν μικρῶν μερῶν συ-
 νεστῆναι τὸν περὶ οὐκὸν λόγον.
 λέγεται ὅτι καὶ ἀρρεῖται ὡς
 τὸ, εἰκότως. ἐπὶ σκοποῦ γὰρ
 ἡ ἀρρεῖται ὄντων τίς ἡ περὶ
 κόντων, ὡς καὶ λόγος πάντα
 ποιεῖν [7.] δέοντως. ἐντεῦθεν
 καὶ ἡ ἐμπορεῖων ὁπσημα-
 ξεῖν ἔστι, καὶ ἐμπολαῖται, καὶ

Rei inventæ partem etiam Mer-
 curio competere. Inventionis e-
 nim adjutor est, cum sit viarum
 præses. Proinde meritò accla-
 mant, se rei inventæ Mercuri-
 um participem facturos. Hinc
 Græci omnia quæ fortè fortunâ
 reperiuntur, Ἑρμῶς, id est Mer-
 curialia nuncupant. Statuis Mer-
 curialibus accumulans lapides. Qui
 libet nâmq; eorum qui ejus sta-
 tuam prætereunt, lapidem adji-
 cit. Causæ autem ejus rei sunt
 plurimæ. Una est, quòd quilibet
 utile quiddam faciat, quod ad
 communem omnium spectet uti-
 litatem, dum viam purgat. Altera,
 quòd obtestetur Mercurium lapidis
 adjunctione, aut lapidis adjunctione
 suum declaret in ipsum honorem,
 quasi nihil nunc occurrat quod of-
 ferat. Alia est, quòd statuam Mer-
 curialem prætereuntibus manifesti-
 orem faciat, additione lapidum.
 Porro alia est, ut per lapides signi-
 ficetur, ex parvis & modicis parti-
 bus consistere orationem enunciati-
 vam. Ferunt Mercurium etiam mer-
 caturæ existere deum; & meritò:
 est enim eumentium & vendentium
 inspector. Emptiones nâmq; & ven-
 ditiones citra orationis præsidii contrahere nequimus. Hinc mercaturæ
 præses esse visus est: & ἐμπολαῖον, id est mercatorum curam gerentem, &

[4.] τὸν Ἑρμῆν. MS.

[5.] ἔστι καὶ τὸ ἀρημύων. MS. Jambl. de Myst. p. 1.

[6.] ἕκαστος — περὶ σπέντα — & mox ἕκαστος ποιεῖται — μαρτυροποιεῖται —
 ὁπσημανομένη — ποιεῖται — MS. V. Drusii in Prov. & Schotti
 Adagia sacra de Acervis Mercurialibus —

[7.] ἐπὶ σκοποῦ γὰρ ἡ ἀρρεῖται ὄντων ὅστις, ἢ οὐ καὶ ὅτι τῆς ἀρρεῖται δι-
 διατρίχει] δέοντως. MS. post κεραῖας, sequitur — ὡς ἀνὰ μότον ἡ ἀ-
 ληθινῶν κεραῖων τοῖς ἀνιδοῖσι αἰπὸν ὢν. MS.

κερδῶς ἐπωνομάδῃ. τῆς ὅ
 λύρας [8.] εὐρετής ἐσιν, οἷ
 τῆς συμφωνίας, καὶ ὁμονοίας.
 καὶ ἦν οἱ ζῶντες εὐδαιμονί-
 σιν, ἡμεοσιμύλων ἔχεν τὴν δι-
 άδεσιν ἐπιβάλλον. ᾤρασθαι
 δ' αὐτῷ τὴν δυνάμιν, [9.] καὶ
 τὴν ἥν ἀπευφανόντων δέλον-
 τες, κλέπτῳ αὐτὸν παρέδω-
 χαν, καὶ δολίᾳ [10.] ἐρμῇ ἰ-
 δρύσαντο. λανθάνει γὰρ ὑφαίρ-
 κῃ τὸν [11.] περδιδόμει-
 νον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ κλέ-
 πτων, ἐὰν ὅτε τῇ πανόπτη τὴν
 ἀλήθειαν. ὅθεν πᾶς καὶ ἐπι-
 κλόποις λόγοις χρῆσθαι λέγεσι.
 καὶ γὰρ τὸ σοφίζεσθαι ἥν εἰδῶτων
 λόγῳ χρῆσθαι, ἰδίον ἐστὶ νό-
 μῳ ὃ λέγεται, [12.] τῷ ἐ-
 πανορθώσει νόμῳ ἢ περσακ-
 πικῶς τὴν ἥν ὡς ἐν κοινωνίᾳ
 ποιητέων. διὰ [13.] γὰρ ὁ-
 μούοιαν μετήχθη καὶ ἐπὶ τὴν ἥν
 λόγων ἐπιμέλειαν. τίθενται δὲ
 αὐτὸν καὶ ἐν ταῖς παλαίστραις
 καὶ τῇ Ἡερκλέει, [14.] ἐν τῇ
 ἰχθυῖ καὶ λοισμῷ χρῆσθαι δέ-
 οντο. ἥν γὰρ πεποιθότων μὴ
 νῇ τῇ τῷ σώματι δυνάμει,

one & prudentiâ. Qui enim confidunt de sola corporis fortitudine,

κερδῶν, id est lucrosum, aut
 lucri authorem eum appellârunt.
 Lyræ inventionem ei attribuant,
 quasi concentus & concordix sit
 pater, quam dum homines te-
 nent, certè fœliciter vitam tran-
 sfigunt. Quapropter creditur ho-
 minum animis concinnatum, si-
 bique consentientem subjicere men-
 tis habitum. Volentes autem ve-
 teres demonstrare, etiam in oc-
 culta vim ejus porrigi, furem e-
 um esse tradiderunt, & in frau-
 dulenti Mercurii honorem templa
 statuerunt. Clam enim hominem
 in judicium protractum oratione
 liberat, veritatẽque persuasionẽ
 furatur. Hinc dicitur, quosdam
 furtivis sermonibus uti. Siqui-
 dem hi soli sophistæ esse nõrunt,
 qui certam differendi habent me-
 thodum. Νόμῳ, id est legum
 antistes est, quod lex castigando
 ea imperet, quæ in civitate aut
 communione aliquâ seu faciendâ,
 seu vitanda sunt. Propter singu-
 larem ejus concordiam etiam o-
 rationis cura ipsi commissâ est.
 Simul cum Hercule in palæstris
 colitur, ut demonstretur, forti-
 tudine utendum esse cum rati-

[8.] Hom. Hymn. εἰς Ἑρμῆν---MS. autem constituit hunc locum, συμφωνίας καὶ ὁμολογίας καὶ ἦν, &c. εὐδαιμονίᾳ, ἡρμ.---ἐπιβάλλοντος, sic

[9.] αὐτῷ τὴν δυνάμιν. καὶ διὰ τῆς ἰμφο---MS.

[10.] δολίᾳ Ἑρμῇ βασιλῆϊ ἱεροῖς ἰδρύσαντο, MS.

[11.] τὰ περδιδόμεινα MS. post γὰρ deest fortè λόγῳ---

[12.] τὸ ἐπανορθώσει l. ἢ ἀνορθ. νόμῳ ἢ, περσακπικῶς ὡς ἥν αἰ---

[13.] τὴν ὁμωνυμίαν, & pro λόγων, νόμων MS. Gyraldus fortè plus in suo co-
 dice reperit. νόμοι autem exadum quoddam modulationis genus---

[14.] αἰς τῇ ἰσχυ.---τοῦ γὰρ μὴ πεποιθῶτι---& ἀμαλῶντι,
 quod rectius, MS.

τῆς ὅς λόγος ὅς καὶ τέχνας εἰς
τὸν βίον ἡγαγὼ ἀμελῶντων,
πάνυ ὅν τις οἰκείως ἐπέποι,
[15.] δαμόνιε, φῆσαι σε τὸ
σὸν μὲν.

& rationem cujus beneficio artes
sunt inventæ, negligunt, his in-
quam quis admodum convenien-
ter dicat, δαμόνιε οἴσται σε τὸ
σὸν μὲν. id est, Divine, tua
te perdet insania.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ [1.] ΠΑΡΑΔΕΔΟΜΕ-
ΝΩΝ ΜΥΘΩΝ.

DE FABULIS ANTIQUITUS
TRADITIS.

ΤΟΔ ὅ πολλὰς καὶ ποικίλας
περὶ θεῶν γεγονέναι ὧδ'
ποῖς παλαιοῖς Ἑλλήσι μυθοποι-
ίας, ὡς ἄλλαι μὲν [2.] ἐπὶ
Μάγρις γέγονασιν, ἄλλαι ὅ παρ'
Αἰγυπτίοις καὶ Κελτοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι,

PLurimas variâsque de diis fu-
isse apud antiquos fabulas, qua-
rum aliæ à Magis, aliæ ab Ægyp-
tiis, porro aliæ à Celtis & Afris,
& ab aliis Græcis compositz sunt,

[15.] Hom. *Il.* ζ. v. 407. quod autem fuerit *ἐμαρμένον* - Pind. 2. Pyth. testa-
tur. item *1. N.* *ἀγώνων μοῖραν* Ἑρμῆ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ - Vide etiam Fabr.
Agon. 1. 1. c. 18. - & Falconerium ad *inscrip. Athles.* p. 21.

[1.] hunc titulum non agnoscit MS. & immedia: hæc cum præcedentibus con-
jungit.

[2.] *παρὰ Μάγρις γγ.* ἄλλαι ὅ παρὰ Φρυγί, καὶ ἴδη παρ' Αἰγυπτίοις καὶ
Κελτοῖς καὶ Α. καὶ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι MS. De his Vide Laërtii præf. &
notas. Vossium de *sectis Phil.* c. 1. Quod de Phrygiis ait, habes apud
Diod. Sic. & Eusebium. *Φρύγι* λόγος tribuitur Democrito à Laërtio.
Damascius de *Rheæ Physiologia* laudat *Φρυγίης λόγους* - credidi Orpheum
scripsisse, Vide apud Suidam ejus *θεονομίης Μυθολογίας* & *Κορυθαυπίας*;
pertinent enim ad Phrygum *μυθοποιίας* sive *διοποιίας* cujus auctorem
Orpheum facit Proclus. Damascius περὶ Ἀρχῶν postquam enumerasset
μύθων Ἑλλήνων ὑποθέσεις (Vide Ger. Vossium in Phurnuto,) addit
πολλὰ καὶ ἄλλων ἔθνων, colligitque Phænicum *μυθολογίας* ex Mocho. Æ-
gyptiorum ex *Heracleo, Asclepiade, & Eudemo*; Babyloniorum, Sido-
niorum, Magorum (quibus adjungit πᾶν τὸ Ἀρμεν γένος) ex eodem
Eudemo.

μαρτύ-

μαρτύειον ἀναλάβοι πῆς τὸ παρ'
Ὀμήρῳ λεγόμενον ὑπὸ Διὸς,
ποδὲς τὴν Ἥραν, τῆτον τὸν
τῆτον. [3.] ἢ ἔ μὲνυσ' ὅτ'
ἐκρέμευ ὑψόθεν, ἐκ ᾧ ποδῶν,
ἀκμονας ἦκα δύνω. Ἔοικεν ὁ
ποιητὴς [4.] μύθε παλαιῶ πα-
ραφέρειν τῆτο, καὶ ὃν ὁ Ζεὺς
ἐμυδάτο κεκρεμαμέναι τὴν
Ἥραν χρυσαῖς ἀλύσει, τῷ
χρυσοφανές π' ἔχεν τὰ ἄσπερα.
καὶ ἐκ τῆς ποδῶν αὐτῆς δύνω
ἀκμονας ἔξηρτηκέναι, τὴν γλῶ
σηλονόπ, καὶ τὴν θάλατταν,
ὅφ' ὧν τένει' χάτω ὁ αἶρ,
μηδὲ τέρωθεν ἀποσπιδῆναι δι-
νάρη. ἐτέρη δ' μύθε μὲν-
νη' τῆς χτ' τὴν θέπν, ὥς ὕπ'
[5.] αὐτῆς σεσωσμένος τῆ Διός.

Ὅπποτέ μιν ζωδῆσαι ὀλύμ-
ποι ἠθέλον ἄλλοι,

Ἦρην τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ
Παλλὰς Ἀθηνῶν.

φαίνει δ' ὅτι κατ' ἰδίαν τέ-
των ἑκάσθ' ἦν θεῶν ἐπὶ βέ-
λας τῷ Διὶ συνεχῶς, μέλλων
ἐμποδίζειν ταύτῃ τὴν διακόσ-
μωσιν, ὅφ' ἐβλέπετο, εἰ τὸ ὕ-
γρὸν ἐπεκρέτησε καὶ ἐξυδατώθη

Apparet enim, utrunq; deū privatis odiis extimulatum, Jovi insidias strux-
isse, ut mundi decorum ædificium impedirent. Et sanè ipsorum conatus
processissent, si aquæ invaluissent, & omnia in aquam fuissent conversā:

testimonio sint vel illa verba, qui-
bus (ut fingit Homerus) Iupiter
Junonem affatur in hunc modum:

Pectore adhuc memori retinésne,
prioribus annis

Quas mihi commisso dederis pro
crimine pœnas.

Cum suspensa polo super ardua
nubila, longâ

Fune pependisti, vincas incude
ligatâ

Ad plantas geminâ?

Hæc certè profert poëta, quasi
quoddam antiquæ fabulæ vestigi-
um, quæ ita habet: Jovem vin-
xisse Junonem compedibus aureis,
Aureis vinculis constrictam esse Ju-
nonem, ideo fingitur, quod auri
colorem, astra præ se ferant. Pedi-
bus autem Junonis alligasse incudes
duas. Incudes sunt mare & terra,
à quibus aer inferior extenditur, ut
neutram in partem abduci possit.
Meminit Homerus alterius fabulæ,
juxta cujus tenorem Thetis Jovem
servasse creditur. Poëtæ autem ver-
ba sic habent:

Cum reliqui vellent ipsum dii
stringere vinculis,

Juno, Neptunúsque deus, Pal-
lâsque Minerva.

[3.] Lege μῆνυσ' ὅτ' ἐκρέμω—paulo aliter tamen apud Hom. *ελ. O. v. 16*.
Hunc locum hoc modo etiam interpretatur Dion. Halic. (in illo aureo
libello quem transcripsit de Homero; eum edidit H. Steph. sub Plutarchi
nomine, cum tantum ejus initium ei tribuendum sit.) & *σχ. Hom.*

[4.] μύθε παλαιῶ (MS. addit) δὴσπασμα καθ' ὃν ὁ Ζεὺς ε. *κατρ. ἐκ τῆς αἰθ.*
ἐρ. τῆς Ἡ. MS. & *σχ. Hom.*

[5.] ὕπ' αὐτῆς MS. cui defuncti ἦν, *αὐτοῖα & τὴν θεῖαν δύναμιν*—Vide *σχ.*
Hom. ad ελ. α. v. 400. & ad ν. v. 67.

πάντα, ἢ τὸ πῦρ, καὶ ἔξεπν-
 ρώθη ὁ αἶρ. ἢ ὃ καὶ τρέπον
 διαδεῖσαι πάντα θεῖς, ἢτοι
 πύρροια, τὸν ἑκατόν χειρα
 Βειάρεων, ἢτοι τὴν θεῖαν δι-
 ναμὴν ἀτάξατοῖς θεοῖς καθ'
 ἣν ἴσως διανεμόνται παντα-
 χόθεν αἱ ἐκ τῆς γῆς ἀναθυ-
 μιάσεις, ὡς διὰ πολλῶν χει-
 ρῶν τῆς εἰς πάντας τὰς ἀειθ-
 ρὰς διαίρεσεως μοιχῶν. Σκέ-
 ψαι δ' εἰ ἐπὶ τὸ αἶρειν ὥσανεἰ
 βορᾶν ἢ τὴν κόσμου μερῶν, ὡ-
 νόμασαι Βειάρεως. Αἰθαίων δέ
 ἐστὶ, ὁ αἰὲς τεθνηὼς καὶ γαῖαν.
 εἴ γ' οὐ μὴ [7.] συγχεῖν τὰς μύ-
 θους, μὴ δ' ἐτέρων τὰ ὀνόμα-
 τα ἐφ' ἐτέρας μεταφέρειν, μὴ
 δ' εἰ τι προσεπλάσθη ταῖς
 κατ' αὐτὰς παραδιδύμους γε-
 νεαλογίαις, ἀναλόγως πείθε-
 σθαι. [8.] Πάλιν ἐν ἐμυθό-
 σωτο χάθ' ἡνέθαι, καδάσθ'
 Ἡσίοδ' ἰστέ. μετ' αὐτὸ ὃ
 τὴν γαῖαν, καὶ τὸν Τάρταρον,
 καὶ τὸν ἔρωτα. ἐκ ὃ τῷ Χάος,
 τὸ Ἐρεβ' καὶ τὴν νύκτα φύ-
 ναι. ἐκ ὃ τῆς νυκτὸς, τὸν αἰ-
 θέρα καὶ τὴν ἡμέραν. [9.] Εἰ-
 δέναι γ' οὐ δεῖ, ὅτι Ἡσίοδ' ὁ
 & Diei mater fertur Nox. Illud tamen non est omittendū, quod Hesiodus

aut si ignis, longè latèque reg-
 nasset, aërque incensus fuisset. The-
 tis autem, quæ quodammodo cun-
 cta permeat, nisi eam mavelis vo-
 care divinam providentiam, cen-
 timanum Briareum, sive divinam
 potentiam diis opposuit. Vi autem
 hujus potentia liberè ubique va-
 gantur exhalationes, quæ à terra
 ascendant, tanquam per multas
 manus in omnia diffusæ & deriva-
 tæ. Certè inquisitione dignum est,
 num Briareus ἀπὸ τῆς αἶρειν,
 id est auferendo, hoc nomen conse-
 quutus sit: quasi sit βορᾶ, id est
 vorago omnium mundi partium.
 Ægæon nomen ei impositum est,
 quod semper virescat, & floreat.
 Haud enim metuere debemus fa-
 bulas, quod minus omnia liberè in-
 terpretemur, etiamsi interdum a-
 liorum nomina aliis applicanda
 sunt. Nec etiam si quid ab genea-
 logiis ipsorum parùm recessit, pro-
 pterea putandum est minus iis per
 analogiam respondere. A veteri-
 bus etiam Chaos fabulâ compre-
 hensum accepimus, cujus author
 est Hesiodus. Post Chaos autem
 productum, Terra, Tartarus &
 Amor provenerunt. at ex Chaos
 processere Erebus, & Nox. Ætheris

[6.] εἰ παρὰ τὸ αἶρειν τὴν ὥσαν βορᾶν τὴν κόσμου. ita MS. Βειάρειν [inquit
 Zetztes ad Hes. p. 149.] ἀποβάνειν ἐφ' ὕψους--οἷον ἐν τῇ βορᾷ & Βειάρεως
 illi est Spiritus ὁ ἐκ τῆς βορέας πόλεως ἰστέ.

[7.] δ' αὖ μὴ—MS. δ' αὖ ὃ συγχεῖν—lege μὴ συγχεῖν. μὴ δ' ἰξ ἰστέ τὰ ὀνόματα εἰς
 ἑτέρας μεταβαίνει MS. & μὴ δ' εἰ τι προσεπλάσθη ταῖς παραδιδύμους
 κατ' αὐτὰς γενεαλογίαις ὡς ἢ μὴ συνιόντων αἰνιγιόντων, καὶ χρημύλων ὃ αἰ
 καὶ τοῖς πλάσμασι, ἀλόγως πείθεσθαι—f. ἀνὰ λόγους

[8.] Πάλιν πίνω, πρῶτον ἐμ. MS.

[9.] —Ἡσίοδ' ὁ κατὰρχαί τὸ Χάθ' ἔφασκε γαῖαν—Χάθ' γαῖαν αὐτὰρ ἐπ.—

μὲν τὸ Χάθ' ἔφηνσε γινέσθαι τὴν
γλῶσσαν, λέγων, ἥτοι μὲν παρῶσα
μεταξὺ τῶ ἑρᾶν ἢ τῆς γῆς,
ὁ τὸ πῶ Χάθ' ἐγίνετο, αὐτὰρ
ἔπειτα

Γαῖα τ' ἐρρύσερν' πάντων ἔ-
δ' ἀσφαλὲς αἰεὶ

Ἀθανάτων, τοι ἔχουσι χάριν νι-
φόντων ὀλύμπου.

Τάρταρα τ' [10.] ἐρυόδοντα
μυχῶ χθονὸς ἐρυοδείης.

Ἡδ' ἑρῆς, ὃς χάλλισ' ἐν ἀ-
δαιτοῖσι θεοῖσι,

Λυσιμελὲς πάντων τε θεῶν,
πάντων τ' ἀνδράπων.

Δάμνα' ἐν στήθεσσι νόον, καὶ
ἐχέρενα βελῶ.

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε, καὶ
ἡμέραι ἔξεγνόντο,

Ἐκ χεῖθ' δ' ἑρεβός τε, μέ-
λαινά τε νύξ ἐγνόντο.

[11.] Ἡ γῆ μὲν καὶ συνίστησιν γέ-
ρονεν. ὁ αἰθήρ ὃ καὶ ἀνὰ δόσιν. τὸ δ' ἐ-
λεπτομερές τῶ αἰέθ' , γέρονε
πῦρ. ἢ ὃ δαλαπῆα, καὶ ἐκμύ-
ζισιν. τὰ ὃ ὄρη, καὶ ἔξοστα-
κισμὸν τῆς γῆς. Νυκτὸς δ' αὖτ'
αἰθήρ τε, ὅπ' ὁρῶμεν τὸν αἰθέ-
ρα τοῖς ἀστράσιν ἐν τῇ νυκτί.
ἢ πάλιν εἰ μὴ ὑποχωρήσει ἡ
νύξ, ἡμέρα ἐγίνετο. [12.]
ἔτι ὃ Χάθ' ἡμῶν, τὸ πρὸ τῆς
διακοσμώσεως γινόμενον ὕγρον,
nox recesserit. Chaos est humor ille,

scribit, post Chaos demum Ter-
ram prodiisse, dum ait: Primum
quidem omnium factus est ille lo-
cus, qui Chaos nominatur, inter
cælum & terram situs. atque de-
inde,

Ampla sinu tellus, divûm stabi-
lissima sedes

Cunctorum, quotquot niveo la-
tantur Olympo:

Tartarâque, in magnis penetra-
libus abdita terræ:

Quique inter superos Amor est
pulcherrimus omnes,

Artus qui divûmq; resolvens atq;
virovum,

Consilium prudens, mentemque
in pectore vincit.

Nati sunt ex Nocte Dies ac
splendidus Æther.

At Chaos & Noctem peperit, E-
rebique tenebras.

Terra facta est per confesum, sive
per ejus ad centrum seu inferiora
recessum: aer per ascensionem
exortus est: aer autem in tenu-
issimas partes dilapsus, evasit in
ignem: mare vero per exuctio-
nem, quod humor avidè è terra
quasi sugendo extractus sit, natum
esse credendum est. Montes au-
tem per terræ expulsionem exori
sunt. Noctis filius Æther est,
quia nocte propter claritatem
astrorum conspicitur: præterea
nec dies almus exoritur, nisi prius

[10.] — ἡ ἐρῆς, vel ἡ ἐρῆς, lege.

[11.] hæc omnia usque ad τῆς γῆς descripsit σχ. Hesiod. Theog. post ἔξοστα
idem reâè addit κακοσμήτων —

[12.] ab ἡμέραν supra usque ad hunc locum omnia interjecta desunt in uno MS.
Achil. in Aratum hanc opinionem recenset, p. 83.

ἀπὸ τῆς χύσεως ἕως ἀνομιασ-
μύσιν. ἢ τὸ πῦρ, ὃ δὲ [13.] καὶ
καὶ αὐτὸ κέχυθ' διὰ τὴν λεπτο-
ρέειαν. [14.] ἦν δὲ ποτε (ὃ
παῖ) πῦρ τὸ πᾶν, καὶ γηήσεθ'
πάλιν ἐν περὶ δόλῳ. [1.] σβε-
δέντω δ' εἰς αἶρα αὐτῆς, ἢ
μεταβολὴ ἀδρῆα γίνεθ' εἰς ὕ-
δωρ. ὃ δὲ λαμβάνει τῆ μὲν
[2.] ἀφισαμύνης μέρη τῆς ὑσίας
χρὶ πύκνωσιν, τῆ δὲ λεπτοσ-
μύνης κατὰ ἀραίωσιν. εἰκότως ἐν
ἔρασιν μὲν τὸ χάθ' ἡμῶν [3.]
γῆν γηέει, καὶ τὰ ἡερέντα
τάρταρα. ἀ δὲ μυχὸν γῆς ἀνὴ-
μασιν ὃ περιηρημένον ποιητῆς,
πρὸ περιηρηθέναι αὐτὸν κακεί-
φειν. [4.] τὸ δὲ Ἐρεβθ' σὺν
αὐτοῖς γερονέναι ἐρρήθη, ἢ ὅρ-
μη ἐπὶ τὸ γηινόν. ἀμα γάρ τις
ἐκ πνέθ' γίνεθ', καὶ παρῆναι νο-
μίσεν ταύτῃ τὴν δύαμιν,
καλλίστῃ καὶ δξιοθέατον ἔσαν.
τὸ δὲ Ἐρεβθ', ἐκ τῆ χάος
ἐχέει. [5.] ὅπου ἑρέφει καὶ
περιλαμβάνεται πῦρ ἑτέρου λό-
γισμῶν & plurimā speculatione
Erebus ex Chaos prorepit. Nominis autem ratio deducta est
ἀπὸ τῆς ἐρέφει, id est ab eo quod contegatur, & ab alio contineatur :

noménque istud ἀπὸ τῆς χύσεως,
id est fusione traxit. Vel ignis est
καὶ, id est urens, liquidem ut
ignis in tenuitatem κέχυθ', id est
diffusus est. Hoc autem univer-
sum quondam (ὃ puer) ignis fu-
it, certāque mundi quādam con-
volutione peractā, omnia in ignem
denuò convertentur. Ignis ex-
tinctus transit in aërem, & aër
deficiens convertitur in aquam.
Aër secundum condensationem,
ab eo quod recedit de igne, sub-
stantiæ suæ partes recepit : aqua
autem quæ extenuatur, secundum
relaxationem substantiam suam
nanciscitur. Rectè sanè dixerunt
Veteres post Chaos demum ter-
ram esse prognatam : nec non &
desiderabilia Tartara nascendi or-
dine Chaos esse sequuta. Tar-
tara verò prædictus poeta terræ
conclave nuncupavit, quod Tar-
tarus statim à rerum primordio
elegerit latebras. Unā autem cum
illis in lucem prodiit Erebus, qui
est propriè ad generandum impe-
tus. Alius enim ex alio nascitur,
generationisque vim sanè pulcher-
esse dignam existimandum est.

[13.] ὃ δὲ ὀνομάζεται. MS.

[14.] Ἐρεβθ' πῦρ περιηρημένον γιγνέσθαι. Achil. in Aratum, mundi ἐκ-
πύκνωσιν cred. dēre Stoic.

[1.] περιηρημένον MS.

[2.] τὴν ὑφισαμύνην μέρη—MS. est enim γῆς ὑφισαμύνην ὅδωρ Zenoni apud
Hesl. interp.

[3.] πάντα γῆν MS. πρὸ περιηρηθέναι αὐτὴν καὶ κρύπτειν MS. f. tamen
περιηρ.—rectius, nam σχ. Hesl. exponit τὸν αἶρα τὸν τὴν γῆν περι-
χέειν

[4.] ὃ δὲ ἔρεος σὺν αὐτοῖς MS. ἀμα γάρ τις ἐκ πνέθ' γίνεται MS.

[5.] ὃ ποιῶν ἐρίφθαι.

γῆ, καὶ δὲ καὶ τὰς τυχῶσα ἢ
 γῆ, ὡς χρῆμα οὐκ οὐκ αὐ-
 τῇ τὴν [6.] γῆ ἐκίνησεν,
 ἵνα αὖ πᾶσαν τὴν γῆ ἐν μα-
 χάρῃ θεοῖς ἐδῇ ἀσφαλές,
 αἰ πῆς ἐπ' αὐτῷ δέ σιν ἄστροις
 μαχάρεσσιν, ἢ γὰρ μαχάρεσσιν,
 ἀσφαλές οὐκ ἐκίνησεν. [7.] ἐ-
 κίνησεν δ' ἢ γῆ ἐκ τῆς ἀνα-
 θυμώσεως τὸν ἔρῳ. ἔρῳ
 νῦν λεγόμενος, κοινότερον παν-
 τὸς τὰ αὐτὸν λεγόμενος.
 τῷ [8.] Χάος δ' ἀνὰ πρὸς δὲ καὶ
 ἢ γῆ. ὁ δ' ἀνὰ πρὸς δὲ ἀρδεῖς ἀπὸ
 τῷ ἀρχόντος ὕδατος ἀνὰ, ζοφά-
 δης καὶ σκοτεινός ἦν, εἰτα λε-
 πτωμένῳ εἰς αἰθέρα καὶ οὐρανὸν
 μετέβαλεν. εὐλόγως ἔν τῷ τὸν
 ἐκ τῆς [9.] γῆς γεγενῆσθαι ἐρ-
 ρήθη. ἢ δ' ἢ γῆ τὰ ὅρη, καὶ τὸ
 πέλαγος, [10.] ἐξ ἧς λέγε-
 ται γυνεὺς ἄτερ οἰλόπιτος ἐ-
 φημέρα. ἢ τε γὰρ δαλασσι καὶ
 μέρεσι μεταβολῇ ὑποστάει,
 τὰς δ' ὡς τὸ ἀνώμαλον τῆς
 συνζήσεως τὰς ἐξοχὰς ἔλαβε.
 μὲν δ' αὖ ταῦτα, ἢ τῶν λεγόμενων ἐπὶ γένεσις Τίτανων

sicuti & Terra confestim sibi
 conformem terram peperit. Quae
 autem? Ut terra sit Diis beatis
 veluti firmum & stabile domicili-
 um, & supra ipsam astra semper
 motu ferantur, & beatum illud
 domicilium efficiant: sive ut sit
 tutum beatorum omnium recepta-
 culum. Terra exhalationes plu-
 rimas fundens, enixa est coelum.
 Coelum enim communi vocabulo
 appellatur omnis tenuitas aeris,
 reliquorumque elementorum, quae
 circa ipsum volitat. Terram pro-
 creavit Chaos. Aër enim, qui
 primò in altum sublatus est, re-
 licto primogenio humore, obscu-
 rus & caliginosus erat. Deinde
 cum in tennes partes abiisset, in
 aethera & lucem conversus est. Re-
 ctè igitur dicitur, aethera esse ter-
 rae sobolem. Terra quoque mon-
 tes & mare edidit, citra quoti-
 dianum amorem. Mare enim
 in concavitates montium terrae
 concessit, mutationem susti-
 nens. Montes autem, quod in-
 aequaliter subsidere hinc altitudi-
 nes suas nacti sunt. His peractis,
 proxima est Titanorum generatio

[6.] τὸν ἔρῳ ἐκίνησεν MS. ἵνα μὴ αὖ πᾶσαν ἰέρη.

ἢ δ' ἐν μαχάρεσσιν θεοῖς ἐδῇ ἀσφαλές αἰεί.

Confer. Orph. Versus apud Stobae. Ecl. Ph. & hac lectio melior est quam
 quae in Hesiodo hodie habetur, αὖ πάντα.

[7.] Plato in Phaedone ait αἰπὸν τὸ κόσμον τῇ γῇ—id autem ita verum est,
 quemadmodum punctum centri generat circumferentiam.

[8.] Lege cum MS. ἢ καὶ, ὁ γὰρ—

[9.] N. quatenus Χάος, juxta nonnullos, ex terrâ, ex Chao item ἀπ' ἰλλε
 σκοτῆρος—Vide 2. Hesiod. p. 126. β. sed lectio MS. hac est, ὁ
 λόγος ἐν τῶν ῥεθίντων—

[10.] ἐξ ἧς—γενῆσθαι—ἐφ' ἡμέρῃ—κοίλοισι αὐτῆς μ.—τὰ τὰ ὅρη παρὰ τὸ ἀνώμαλον
 τ. σ. τ. εἰ ἔλαβε. MS. nescio an hic desit aliquid de Oceani generatione;
 sequitur sanè apud Hes.

ἔτοι δ' ἂν εἶεν διαφορὰ ἥν
 ὄντων, ὡς Ἐμπεδοκλῆς 11.]
 ἔξαρθευμέναι, οὐτότε καὶ φθι-
 νούσιν; ἐν αἰῶνι τε, καὶ ἐν ἡμέρῃ,
 κινώτε, καὶ ἀσεμνῇ, πολυσέφα-
 νον, καὶ μεριστῷ, φορέῃ, καὶ
 σοφίῳ, καὶ ὁμοφύλῳ, καὶ πολλὰς
 ἄλλας, τὴν εἰρημόφλῳ ποιικιλίαν
 ἥν ὅλων ἀνιπτόμεν. ἔτι
 [12.] ἀπὸ ἥν παλαιῶν, Ἰα-
 πτὸς μὲν ἀνομάσθην ὁ λόγος.
 καὶ ὃν καὶ φωνιὰ ζῶα ἐγένετο,
 καὶ τὸ ὅλον φέρεται ἀπετελέσθην,
 ἰακόντις περ ὦν. οἷα γὰρ ἡ φω-
 νή. Κοῖτος δ', καὶ ὃν ποῖα π-
 να τὰ ὄντα ἔσθ. τὴν γὰρ καὶ πολ-
 λαχῇ [13.] οἱ Ἴωνες ἀντὶ τῆς
 αὐτῆς ἔχουσιν. ἡ δὲ τῆς κοῖτης αἰ-
 πτος, ἥ γυναικὶ νοεῖν, ἡ φρε-
 νῆν. [14.] Κεῖδος δ', καὶ ὃν
 ἀρχαὶ καὶ δυναστεῖαι ἥν παραγμά-
 των, τὰ δὲ ὑποτάσσονται καὶ δι-
 νασθεῖν. ἐντετέθενται τὰ καὶ τῆς
 ἐν τοῖς ποιμνίοις κεῖδος περ-
 ροδομοφίου. Ὑπερίων, καὶ ὃ
 ὑπὲρ ἄνω πινὰ ἐτέρων ἀπειπορ-
 νῇ. Hyperion autem, quod quædam in supremo loco sita permeet.

qui sanè nihil aliud, quàm enti-
 um discordiæ esse, credendi sunt,
 sicuti eas enumerat Empedocles,
 dicens: Inflationem & inflationis
 interitum, somnium & vigiliam,
 motum & motu carens, sapien-
 tiam & stulticiam, per quas hu-
 jus universi varietatem omnem
 significat. Sermo ab antiquis I-
 apetus vocatus est, cujus indu-
 striâ vocem omnia alia acquisive-
 runt, & per quem (ut uno ver-
 bo dicam) sonus omnis contigit,
 quasi ἰακόντις περ ὦν, id est vo-
 calis seu sonorus existens. Aiunt
 eum & κοῖτον nominari: ab eo
 enim quale quid dicuntur omnia
 entia. Nam Iones plerunque κα
 litteram loco usurpant. Forsan
 aliâ ratione κοῖτος vocatur, quasi
 sit scilicet author τῆς κοῖτης, ἥ γυναι-
 κὶ νοεῖν, id est cogitandi & fa-
 piendi. κεῖδος autem nomen ha-
 bet, propterea quod omnibus re-
 bus imperitet, ipsæ autem regan-
 tur, & dominio subiectæ sint.
 Hinc nimirum aries dux gre-
 gis idem nomen, ut κετος
 Græcè dicatur, sibi vendica-

[11.] φυσικῶς ἐξαρθευμέναι—MS. Versus autem sic ordinat.

Φυσὴν τε, φθιμὸν τε, καὶ Ἐνταῖον, καὶ Ἐγρησιν,

Καινὴ ἀσέμνη, πολυσέφατος τε Μεριστῷ.

Καὶ Φρεῖν [al. φορέν] Σόφῃ τε [1. Σοφιστῇ] καὶ Ὀμφαί—V. Aristot.
 de Gen. H. Sterh. in Poet. Phil. alios huiusmodi adfert ex eodem Emp.

[12.] ὑπὸ ἥν παλ MS. mox καὶ ὃν φωνητικὰ τὰ ζῶα ἐγένετο—καὶ ὅλον φέρεται ἀπετελέσθην MS. deira—ἰακόντις περ. [al. ἰακόντις περ] ἀντὶ γὰρ ἡ φ.

[13.] Κοῖτον καὶ Κρεῖον ὁ Ἰωνας λέγει τὰς τιτάνας εἰρηδῶν τὰς σοιχεῖν τῆς Κόσμου.
 Κοῖτον γὰρ λέγει τὴν ποῖότητα κατὰ τρεπλὴν αἰολικὴν τῆς αὐτῆς τῆς κα-
 & Iones vertunt α in κα, saltem in nonnullis, ut ait Corinthus [i. e. Geo-
 gius vel Gregorius Corinthi Metrop.] de Dialectis.

14.] Κρεῖον idem Zeno interpretatur τὸ βασιλικὸν καὶ ἡγεμονικόν. MS. I. καὶ ὃν
 τὸ μὲν ἀρχαί.—V. x. Hes. p. 128.

ετα. Ὀκεανὸς δ', καὶ ὃν ἐν
τάχει ἀνύει), ὃς δὴ καὶ ἀνα-
λαρρείτας τ' κλησὶν ἔχειν, [1.] τῷ
ἡσυχόν τε καὶ σχολαῖον τὴν ῥύ-
σιν αὐτὸν, ὥς τὴν τῷ ἡλίῳ
κίνησιν, ἐμφαίνειν. καὶ βαθυδί-
νης, τῷ ἐυδίῳ κινεῖται. [2.]
Τηθύς δ', ἡ καὶ δαεί πνα καὶ
λαμπρὰ εἶναι τὰ πάντα ποιῶ-
σα, καὶ συνεκδέχεσθαι τέτις
τάς τῷ ἐναντίων σχέσεων αἰτίας
δεόντως. μνημοσύνη δ', ἡ τῷ
[3.] συναφαιρεῖν τὰ γερονότα
αἰτία. Θέμις δ', ἡ τῷ συντί-
θεσὶ π μεταξὺ ἡμῶν, καὶ
φυλάττει. Κέρνθ δ', ὁ παρ-
ειρημνύει πάντων τῷ ἀποτε-
λεσμάτων λόγῳ, [4.] δει-
νότατ' ὧν τῷ πείδων. ὁ πλό-
ταπν δ' αὐτὸν ἡνέσθι [5.]
φασί, διὰ τὸ καὶ μετὰ τῷ εἰ-
ρημνύων ἡνέσθιν ἐπιμένειν αὐ-
τὸν, ὥσπερ ὄντα ἐν ἡνέσθι.
mus, generationem perfiterit, quasi & ipse in generationem cadat.

Oceanus, quodd celeriter ince-
dat: qui idem & ἀναλαρρείτας
nuncupatur, quodd ejus fluxus
sit tacitus & tranquillius, ut e-
tiam solis motum repræsentare
videatur. Dicitur idem & βα-
θυδίνης, eò quodd velociter
movetur. Thetis est, quæ re-
bus omnibus splendorem & pu-
ritatem infert: insuper quæ
contrarias res mutuo & con-
cordi nexu devincit. Memoria
ejus potentia causa est, quæ
adjuti colligere & retinere pos-
sumus omnia quæ facta sunt.
Themis est, cujus præsidio
contractus celebramus & pacisci-
mur, contractus pactaque fide
bonâ servamus. Saturnus est
ratio omnium conditarum re-
rum, sicuti prædiximus, &
potentissimus est suorum li-
berorum omnium. Simplicissi-
mum autem eum finxerunt,
quodd post eorum, quæ dixi-

[1.] τῷ ἡσυχόν π καὶ σχολαῖον τὴν ῥύ. MS. & τῷ βαθείας δινεῖται — ἀναλόν, τὸ
ἡσυχόν σχ. ελ. η.

[2.] Τηθύς δ' — fortè Tethyos explicatio excidit. Vide eam in Hesiod. σχ. p.
128. in MS°. β. sic Τηθύς δ' καὶ ἡν ἐπὶ μᾶτε καταστασίας χειρικῆς —
hæc propius accedunt. Est enim Jamblichus θέσις καὶ μονίμη κα-
ταστάσις χορηγία — apud Proclum in Tim. Plato autem deducit ita
ut τὸ ἄχραντον καὶ καθαρόν, significet, quæ est explicatio hîc po-
sita — post χειρικῆς in MS. β. sequitur δεῖτα δὲ ὅτι ἡ τῆς ὀψίως
αἰτία — ῥῆτα δὲ ὅτι ἡ τῆς βδύσεως. Φοίση καὶ δαεί πνα καὶ λαμπρὰ εἶναι
ποιῶσα, καὶ συνεκδέχεσθαι τέτις καὶ τὰς τῷ ἐναντίων σχέσεων αἰτίας
δεόντως —

[3.] συναφαιρεῖν MS. τὴν ὁμιμονον. διάπλασιν τῷ ζῶν. σχ. Hesiod.
reddidit.

[4.] ἀφανιστὶς ὧν τῷ παραμάτων. Sophocl. ἀφανθ' ὁ μακρὸς ἀναριθμντ'
χερί, φνεί τ' ἀδύλας, καὶ φανίτα κρύπτεται —

[5.] εἶρη — MS. ποx τελειότερα πόποτ' — & post μυθικάττερι deest ὥσ' —
& τὰ πλεῖστα τῆς παλαιῆς θεολογίας — in fine.

ἄλλὰ τὸ μὲν Ἡσιόδου, τελειότερον τὸτ' ἂν ἢ Ἑξήγησις γένοιτο, τὰ μὲν τινα ὡς οἶμαι ὧς ἢ ἀρχαιότατον αὐτὲ παρεληφθότ', τὰ δὲ μυθικώτερον ὡς αὐτὲ περιόθεντ' ὧ τρέπω καὶ πλείω θεολογίας διεξάγω. νυνὶ δὲ τὰ διαβεβημένα [6.] ὅτι τοῖς πλείστοις ὁπισκεπτόν.

Hesiodi de Saturno expositio perfectior est. Hic enim author quædam ab antiquis de isto deo desumpsit, iisdem autem quædam fabulosius addidit. Et secundum hanc rationem in Theologia multa perierunt. Nos itaque, quæ maximè de diis apud omnes in confesso sunt, in sequentibus trademus.

[6.] παρὰ τοῖς πλείστοις ὁπιτέν. scpe τὸ ὅτι posuit hic exscriptor Aldinus pro παρὰ—

Missis iis quæ de Mundi origine Grotius ad verit, C. Rel. Arati Interpreteres, Aristoteles, Stobæus, Chalcidius, Halicarn. ad Homerum, Antiphanes apud Irenæum, Aristophanes, Laertius, Plutarchus aliq; tradidère, visum est quædam ex Damascio *περὶ ἀρχόν* (quo utimur MS. Dris Feil, D. A. chr. Ox. v. integerrimi literatissimiq; beneficio) hic adicere. Damascius igitur postquam Orphei, Hesiodi Acusilai, Pherecydis, Homeri aliâque Ἑλληνικῶν μυθων ὑποθέσεις enume asscet, addit his ipsiis verbis, ἥν ὃ βαρβαρικὴν οἰκασίαν βαβυλωνιοὶ μὲν πάλιν μίαν ἥν ὅλαν ἀρχὴν πηγὴν παρίεναι. δὴ ὃ ποιῶν ταυτὲ καὶ Ἀπασῶν, τὸν μὲν Ἀπασῶν ἀνδρα τῆς ταυτὲ ποιῶντος, ταύτῃ ὃ μνηστὴ θεῶν ὀνομάζοντες· ἐξ ὧν μονογενὴ παῖδα γυναικῶν τὸν Μαῦμιν—ἐκ ὃ ἥν αὐτῶν ἄλλω γυναικὶ παρελθὲν ἀρχὴν καὶ δαχόν. εἴτα δὴ τρίτῃ ἐκ ἥν αὐτῶν, Κισσαίῃ καὶ Ἀσπασίῃ. ἐξ ὧν γυναικὶς τρεῖς Ἄνδρ καὶ Ἰλινον καὶ Ἀδν. τῷ ὃ Ἀδν καὶ δαυκῆς ὧν γυναικῶν τὸν Βύλον ὃν διωκυρῶν ἐν φασί. Μάροι ὃ καὶ πᾶν τὸ Ἀριον γένετ', οἱ μὲν τέπον, οἱ ὃ χεῖρον καλέσσι τὸ νοπτόν ἅπαν καὶ ἡσυχίαν, ἐξ ὃ διακριθῆναι καὶ θεῶν ἀρχὴν καὶ δαίμονα κακόν, ἢ φῶς καὶ σκότ' ὡς τέτων, ὡς ἱνοὶ λίγχοι. μετὰ ὃ πάλιν ἀδελφεὶν φῶσιν διακριθῆναι ποιῶν πάλιν διπλῶ συσχεῖται ἥν κοινήναι· τὰς μὲν ἡγεῖται τὸν Ὀρμυάδῃ, τῆς ὃ τὸν Ἀρεμάνον. Σιδωνιοὶ περὶ πάντων ὑποθέσινται χεῖρον καὶ πόσον καὶ ὁμίχλῃ—πόκα καὶ ὁμίχλῃς μεγέντων Ἀίσα γυναικὶ καὶ Ἀυραί—ἐκ τέτων ἀμυρῶν ὧν γυναικῶν—καὶ hęc omnia ipse ab Eudemo sumpsit. Phœnicum Mythologiam κατὰ Μώχον sic tradit. Αἰθὴρ καὶ τὸ πρῶτον καὶ Ἀήρ· ἐξ ὧν γυνάται Ὀυλωμός, ἐξ ὃ συναλθόντ' αὐτῶν, χέσωντ' ἀπαιγῶς ὃ πρῶτ' ὧ, εἴτα ὧν, Αἶσα ὃ καὶ Νόπιν ποῖσις πῶς περ τῷ Ὀυλωμῷ. Τὸ ὃ ἀνὸν οὐρανὸς, λέγεται γὰρ ἐκ αὐτῶν ἁρπύγῃ εἰς δύο, γυναικὶς ἑαυτὴν καὶ γυν. Deinde καὶ Αἰρῶπις, ἢ μὲν μία ἥν ὅλαν ἀρχὴν σκότ' ἀρῶσιν, τὰς ὃ δύο ὕδωρ καὶ ψάμμον, ὡς Ἑρῆσθ' ὡς ὃ πρὸς ὑπὸ αὐτῶν Ἀσκληπείδης, ψάμμον καὶ ὕδωρ· ἐξ ὧν τὸν πρῶτον Κικλῶν, εἴτα τὸν δὲ δεύτερον Δοτῆτα, εἴτα καὶ Δοτῆτα τέτην τὸν τρίτον. ὃ ὃ Ἑρῆσθ' τὸν τρίτον ἐνιμαδίντα Κικλῶν, Δοτῆ τῷ πατρὶ καὶ τῷ πάτρῃ τὸν ἥλιον ἐν φασί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ * ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ.

DE PROMETHEO.

Παραδεδομένον τίνυνν ἀνω-
 γεν, ὅπ' ὁ Προμηθεὺς
 ἐκ γῆς τὸ πρῶτον ἀνθρώπων γέ-
 ν' ἐπλασεν, ὑπονοητέον [1.]
 Προμηθεῖα, τὴν ἐν τῇ πρῶτῃ ὀ-
 λων ψυχῇ κτεῖαν, ἣν ἐκάλε-
 σαν οἱ νεότεροι πέρνοισιν. κατὰ
 γὰρ ταῦτ' αὐτὰ ἄλλα ἐγίνετο,
 καὶ ἐκ τῆς γῆς ἔφυσαν οἱ ἀνθρώ-
 ποι. ὁππότε δὲ πρὸς τὸ ἐ-
 χέσθαι κατ' ἀρχάς, τῆς τῷ κόσ-
 μῳ συστάσεως. λέγεται καὶ συνέ-
 ναι ποτὲ ὁ Προμηθεὺς τῷ δι-
 πολλῇ γὰρ Προμηθεῖα, πᾶσα
 μὲν ἀρχή, καὶ [2.] πρὸς τὴν
 πλειόνην, μάλιστα ὅ ἢ τῷ διδόν
 δέται. καὶ κλέψαι δὲ φασιν αὐ-
 τὸν τὸ πῦρ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς
 τῆς ἡμετέρας ἡδὴ συνέσεως, καὶ
 πρηνείας ὀπποιοῦσθαι τὴν [3.]
 χρῆσιν τῷ πυρὶ. κατενέχε-
 σθαι ὅ αὐτὸ ἐμυθίσαντο ἐκ
 τῆς ἑρμῆ, διὰ τὸ πλεονάζειν
 ἐκείνῃ, ἢ ἐπεὶ οἱ κεραινοὶ ἐκεί-
 νων κατὰ σκέπησιν, διὰ πληγῆς
 τὴν δὲ [4.] δι' ἐξάπλοισι,

Scriptam reliquere antecessores
 nostri, Prometheus univer-
 sum genus hominum è luto finx-
 issc. Intelligendum est itaque,
 seu hic sensus ex isto figmento
 petendus est, Prometheus esse
 dominatricem quandam totius
 mundi animæ potentiam, quam
 juniores providentiæ nomine de-
 signarunt. Per hanc enim om-
 nia condita sunt, tandem ejus-
 dem vi etiam homines sunt pro-
 creati, cum ad hominis genera-
 tionem jam à primordio rerum
 mundi constitutio accommoda fo-
 ret. Dicitur Prometheo etiam
 cum Jove quondam familiarita-
 tem intercessisse. Et id ideo
 scribitur, quod magnâ providen-
 tiâ multarumque auxilio omne
 imperium opus habeat, imprimis
 tamen multam providentiam plu-
 rimorumque auxilium Jovis pos-
 tulare monarchiam. Afferunt e-
 undem furto sustulisse ignem, &
 furto sublatum ignem tradidisse u-
 sui hominum. Quid sibi hoc vult
 figmentum? Nostrâ nempe in-
 telligentiâ & providentiâ ignis u-

sum esse inventum. Ignem autem è cœlo delapsum esse fa-
 bulati sunt, quia in cœlesti regione ignis abundat: sive quod
 inde fulmina proficiscantur, quæ suo igne loca recta incendunt.

* Penitur Prometheus inter deos ab Æschylo p. 1.

[1.] προμηθεῖα εἰρηδὲς τὴν προμηθεῖαν τῆς ἐν τοῖς ὅλοις ψυχῆς ἢ οἱ νοῦ. MS.

[2.] πρὸς τὴν πλειόνην MS.

[3.] dicitur Vulcano συγγυὲς θεός, apud Æschylum, Trætztes ad Hesiod. p. 12.

[4.] τὴν δὲ ἐξάπλοισι. MS. mox αἰνιστόμενοι—

τάχα π τέτο κ' διὰ τῆ νάρθη-
 κ' αἰνιγμένον. [5.] δε-
 δὲς δ' ὅπ' τέτω ὁ Περμυ-
 θῆς ἐκολάδῃ, τῆ ἥπατ'
 αὐτῆς ἰσ' δετῆ καταβιβρωσκο-
 μένῃ. ἢ γ' ἡμετέρῃ ἐντέχεια,
 τὸ περὶ ἡμῶν πλεονέκτημα σὺν
 πῖς ἄλλοις ἔχουσα, περὶ αὐτῇ τι-
 ν' παρ' ἑαυτῷ δουρησίας,
 περὶ δεδωμένη τῶς κ' τὸν βίον
 φροντίσιν ὁδωμενῶς ἔσταις, κ'
 αὐτῇ εἰς τὰ ἀπλάγχνα ἐκ [6.]
 ληπομερυπνοίας ἐκβιβρωσκομέ-
 νῃ. ἀδελφὸν δ' ἔφασαν εἶναι
 νεότερον τῆ Περμυθῆος τὸν
 Ἐπιμυθῆα, [7.] ἀνδρετέρῃ πως
 ὄντα τὸν τρεῖπον, διὰ τὸ πε-
 τερεῖν τῇ τάξει τὴν περὶ ὅρα-
 σιν πῖς ἐκ τῆς ἀποθανόντων
 ταυδείας κ' ἐπιμαδείας. τῷ γ'
 ὄντι βεχθῆν, κ' παθὼν νήπιον
 ἔγνω. διὰ τέτο γ' τῇ περὶ τῆ
 ἡμιμυθῆς γυναικὶ, συνοικῆται
 τῆτον ἔφασαν. ἀρενέστερον γὰρ
 πῶς δὲ κ' τὸ δῶλυ ἔσθ', κ' ἐπι-
 μυθεῖσθ' ἄλλον ἢ Περμυθεῖσθ'
 πεφυκός. λέγεται δ' ἰσ' τινῶν
 κ' τῆς τεχνῶν [8.] ἀρετῆς γε-
 νεῖσθ' ὁ Περμυθῆς, δι' ὃ δὲν
 ἄλλο ἢ ὅτι συνέστως κ' Περμυ-
 θεῖας δὲ περὶ τὴν ἀρετῶν αὐτῆς.

& hujus causam rei etiam per vir-
 gam insinuant. Aiunt autem Pro-
 metheum in vincula datum, pu-
 nirique quotidie ab aquila quæ ipsi-
 us exedit epar. Hinc fabulæ, si
 corticem detraxeris, apparebit iste
 sensus. Nostrâ solertiâ freti, si-
 mul cum prædictâ commoditate
 etiam aliis subnixi, subimus etiam
 difficillima quæque, multisquæ &
 gravissimis curis nos implicamus.
 Hinc fit ut viscera nostra corrodan-
 tur, id est extenuentur, propter
 somni raritatem. Fratrem Prome-
 thei juniorem sinxerunt Epimethe-
 um, stultiorum quidem moribus.
 Stultus autem propterea inducitur,
 quod ordine præcedat prudentia
 disciplinis & longâ rerum, quæ ac-
 cidunt cuilibet, experienciâ parta.
 Re enim verâ rectè habet adagium:
 Stultus post periculum sapit. Hinc
 etiam dicitur matrimonium con-
 traxisse cum eâ muliere, quæ ge-
 nerandi ordine prima fuit. Quare
 autem hoc? Nimirum quod mul-
 lier naturâ imprudentior sit, &
 magis videatur accepto periculo sa-
 pere, quàm providentiâ suâ peri-
 culum antevertere. Proditum est
 à quibusdam, etiam artium reper-
 torem esse Prometheum. Nullam
 autem ob causam aliam hoc tradi-
 tum est, quàm quod multam so-
 lertiam & prudentiam artium inventio sibi vendicer.

[5.] De ejus vinculis fertur scripsisse Herodorus.

[6.] ἐκ ληπομερυπνοίας ἐκβ. ad mentem hanc etiam Hesiodi Interpretes.

[7.] ἀνδρετέρῃ MS. — περὶ τῆς ἀρετῆς pro περὶ τῆς ἀρετῆς credo legendum. infra τῷ γ'
 ὅτι, &c. Hom. ἰλ. ρ. περὶ τῆς ἀρετῆς παθόντος, βεχθῆν δὲ τε ν. ε.

[8.] Hypothesis Promethei vincti secunda.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ἡφαίστου.

DE VULCANO.

ΟΙ πλείους μύθοι ἐν τῇ Ἀθηνᾷ καὶ τῷ Ἡφαίστῳ αὐτὸς
 [9.] ἀνατιθέασιν. τὴν μὲν Ἀθηνᾶν, ἐπειδὴ φρόνησις καὶ ἀγ-
 χνοία ἔστι δοκεῖ. τῷ δὲ Ἡφαί-
 στῳ, διὰ τὰς πλείους τῶν τεχ-
 νῶν διὰ πυρὸς τὰ ἐκείνης ἔργα
 [10.] ἀποδιδόναι. ὁ μὲν γὰρ αἰ-
 θήρ, [11.] καὶ τὸ διαγωγὴς καὶ
 χαλαρὸν πῦρ, (ὅς ἐστι. τὸ δὲ
 ἐν χρήσει καὶ ἀερεμυγὴς, Ἡ-
 φαιστ, ἀπὸ τῆς ἡφαιστ, ὀνο-
 μασμένῃ. ὅθεν καὶ ἐν Διὶ
 καὶ Ἡρᾷ ἔφασαν αὐτὴν γένεσθαι.
 τινὲς [12.] δὲ μόνως τῆς Ἡρας.
 αἱ γὰρ φλόγες παχυμερέστεραί πο-
 ῖσαι, ὥς ἐν μόνῃ τῇ αἰρὶ δι-
 αχυομένη τὴν ὑπόστασιν λαμ-
 βάνουσι. χαλδὸς δὲ ὡς ἀδεδέδω-
 τάχα μὲν διὰ τὸ παχύνειν τὴν
 [13.] τῆς ὕλης πορείαν ποιῶντος
 τοῖς ἐπισκιάζουσιν ὁμόνοϊαν.

Plurimi artium inventionem
 Minervæ & Vulcano adscri-
 bunt: Minervæ, quia prudentia &
 sagacitas esse videatur: Vulcano,
 quoniam plurimæ artes ignis præsi-
 dio sua opera absolvunt. Nam
 Jupiter est Æther, pellucidusque
 & purus ignis. Ignis autem, quo
 nos utimur, qui aëri commixtus
 est, dicitur Ἡφαιστ, id est
 Vulcanus, ἀπὸ τῆς ἡφαιστ, id
 est ab accendendo sic nominatus.
 Propterea non ab re quorundam
 veterum monumenta habent, eum
 ex Jove & Junone esse natum:
 quidam autem putaverunt, eum
 ex sola Junone partum editum esse.
 Nam flammæ quodammodo den-
 siores sunt, quàm ut ex solo &
 puro aëre substantiam accepisse vi-
 deantur. Claudum aiunt esse Vulca-
 num, vel ideo quòd materiæ proces-
 sum, illis qui concordiam rerum ob-
 scurare volunt, densiorem efficiat.

[9.] n. τίχνας, supra. τῇ μὲν Ἀθηνᾷ—& διὰ τὸ τὰς MS.

[10.] Argumentum Prom. Æschyl. διὰ πυρὸς πάσαις τίχνας ἀνθρώποις εὐεργετο.
 v. Palæphati Frag. & Proclum in Tim. p. 63. Plutarchum in Comparat.
 Ignis & Aquæ.

[11.] καὶ τὸ διαγωγὴς absunt MSo. Socrati Platónico est φαιστ ἵεωρ—Habet
 Vulcanus pileum cæruleum in capite, puri & cælestis ignis symbolum,
 ut notat Euseb. in Præp. vides etiam in Seguni nummo p. 85.---

[12.] Hesiod. & Apollon. Rhod.

[13.] πῶς διὰ τῆς ὕλης—ὑποκειμένην ὁμοίαν. MS. lego τοῖς ὑποκείμενι ὁ-
 μοίαν.---sensus est gressum, per materiam spissam, difficilem & claudi-
 canti similem facit. Vidit hoc etiam Velarius in sua versione.

[14.] τάχα ὃ καὶ ἀπὸ τῆ μη
 δυνάμει φοβεῖσθαι δίχα ξυ-
 λῶδες πνὸς ἀσπεί βάλτε. π-
 νὲς ὃ διὰ τὸ πῶ ἀνω κίνη-
 σιν τῆς κάτω πρὸς τερφὴν ἀνι-
 σιν καὶ ἀνώμαλον ποιῶν, βρα-
 δυτέρας αὐτῆς ἔσσης, χαλᾶειν
 αὐτὸν ἔφασαν. ῥιφθῆναι δὲ
 καὶ τῆ Διὸς ἔξ ἑραυῆ εἰς γῆν
 λέγεται, διὰ τὸ τοῦ φορτὸς
 ἰσως ἀρχομῶντος χρῆσθαι [1.]
 πνεὶ ἐκ κεραινοβόλου κεραιρῶς
 τέττε πειτυχεῖν, μηδέπω ὀπι-
 τοῖα τοῖς πνεύοις ὀπιπεσθῆναι
 γαμένες. γυνᾶκα δ' αὐτῇ τὴν
 ἀρεθδότην ἔφασαν ἔῃ, καὶ
 οἶον [2.] λόγον καὶ πῶ χαλᾶειν,
 μίαν. ὡς γὰρ χαλᾶειν φαιμέν ἔχον
 τὰ τεχνικὰ ἔργα, ἔτω καὶ τὴν
 Ἀρεθδότην πινὰ αὐτοῖς ἐπιτε-
 χην ἀερόμῳ. εἰ μὴ πρὸς παρὰ-
 σισιν, πολὺ τὸ πυρῶδες ἔῃ
 ἐν ταῖς πρὸς τὰς μίξεις ὁρμῶς,
 πέπλασαι τᾶτο. δεδοικέναι δὲ
 μυθῶον ὃ τὸν ἄρη, μοιχαλόντα
 τὴν γυνᾶκα. καὶ γὰρ ὁ μὲν
 παρὰ τὴν ποιητὴν ὅτι, [3.] πα-
 λαῖοτατ' ὦν. ἐπειδὴ τῇ τῆ
 πυρὸς δυνάμει ὁ σίδην' καὶ ὁ
 χαλκὸς δαμάζεται. τὸ δὲ

Est claudicationis & alia causa,
 nempe quod non possit quasi citra
 ligneum baculum incedere. Qui-
 dam claudicationis hanc causam
 perhibent, quod supremus motus
 infimo ad alimentum sit inæqua-
 lis: & cum tardior existat, eum
 claudicare confessi sunt. Fabulæ
 declarant, Vulcanum è cælo in
 terram deturbatum esse à Jove.
 Quid sub istius fabulæ ostentatur
 involucro? Nempe quod homines
 primam ignis, quo uti cœperunt,
 scintillam ab ardenti collegerint
 fulmine. Nondum enim sua pro-
 pria solertiâ indagare poterant
 ignium usum. Venerem ei in ux-
 orem collocârunt veteres, eidem-
 que connubio junxerunt stabili u-
 nam è Gratiarum numero. Hujus
 figmenti sensus est, ut opera ar-
 tificum obtrineant gratiam, sic e-
 tiam venustatem quandam sive
 Venerem in ipsis conspici. Aut
 sensus alius est, nempe quod plu-
 rimus calor iis infit, qui cupidi-
 tate quâdam in opera Venerea ra-
 piuntur: etiam animalium omni-
 um ex calore proficisci venereos
 actus. Ferunt Vulcanum, Mar-
 tem, quem in adulterio cum uxore
 suâ Venere deprehenderat, vin-
 culis ligâsse. Hæc enim fabula legitur apud poetam, quasi sit antiquissima.

[14.] Hanc rationem tangit Euseb. in Præp. ubi ait, ignis qui è cælo decidit, quoniam imbecillior est, & materiâ indiget, claudicans dicitur, pro χαλᾶειν habet MS χαλᾶν.

* [1.] Diod. Siculo arborem fulmine tactam ostendisse Vulcano ignis inveniendi rationem, affirmabant sacerdotes Ægyptii—MS. autem legit ἐκ κεραινοβόλου—& pro τοῖς πυρρίοις, ὅτινα ἔξ ἑραυῆ πνέουσι—

[2.] lego καὶ ὃν λόγον καὶ τῆς χαλᾶειν μίαν. ita Velarius & Clauserus videntur legisse.

[3.] Hom. Od. 9.—

τῆς μοιχείας πλάσμα παείησεν,
 ὅπ' εἰ [8.] πᾶν μὲν πέφυκε κα-
 τὰ φύσιν τὸ μάχιμον καὶ βίαιον,
 τὸ δ' ἰλαρὸν καὶ μελιχρὸν. εἰ δὲ καὶ
 τὸν φυσικὸν αὐτὸν νόμον ἐπιπλέ-
 κε. ἀντιποιέμενον δὲ πῶς τῆς
 μίξεως αὐτοῦ, καλὸν καὶ [5.] γεν-
 ναιότερον γένημα, τὴν δ' αὖτε ἀμ-
 φοῖν Ἀρμονίαν ἀποτελεῖν εἰώθε.
 λέγει δ' ὁ Ἡρακλῆος μοιῶτατα
 τὸν Δία, ὅτε τὴν Ἀθηνᾶν ὤ-
 δινεν. διελὼν γὰρ αὐτὴν τὴν κεφα-
 λὴν, ἐκθορεῖν ἐκείνῳ ποιεῖται.
 [6.] τὸ γὰρ πᾶσι δ' ἡρώων καὶ αἰ-
 τέχναι, συνεργὸν πρὸς τὴν ἀ-
 ποδείξιν τῆς φυσικῆς καὶ ἀνθρώ-
 πων ἀγχινοίας γινώσκον, ὡς καὶ
 κεκρυμμένῳ αὐτὴν εἰς φῶς προ-
 ἤγαγε. τὸς δ' ζητῶντας τι, εἰ
 προσφάσθηται, κύειν αὐτὸ, καὶ
 ὠδίνειν φαιμέν.

Figmenti autem istius hæc expo-
 sitio est. Quoniam non per om-
 nia in una eademque sede moran-
 tur, prælium & vis, læticia & blan-
 dimenta, neque etiam naturæ le-
 ge ista conjunguntur. Quoties ita-
 que contraria ista mutuo nexu co-
 pulantur, & in concordiam redi-
 guntur, pulcherrimum quoddam
 germen & nobilissimum hinc exo-
 riri, propter mutuam consonanti-
 am, liquet. Vulcanus perhibetur
 obstetricandi munere esse functus
 apud Jovem, cum parturiret Mi-
 nervam. Ubi enim Jovis caput
 fidisset, Pallas profuit. Ignis e-
 nim, cujus auxilio utuntur artes,
 cum adjuvasset humanæ solertiæ
 demonstrationem, eam antea oc-
 cultatam seu latentem, in lucem
 produxit. Qui autem aliquid inge-
 nii viribus freti quærent, antequam
 id inveniant, gravidi esse, & par-
 turire dicuntur.

[4.] ὅπ' αὖτε μὲν καὶ φυσικὸν αὐτὸν νόμον.

[5.] αὐτὴν, καλὸν καὶ γυναικῶν. ὅπ' αὖτε MS. conjicio legendum ἀντιποι-
 εῖν καὶ, &c. Hanc allegoriam tangit Palæphatus in Fragm. exponit Di-
 on. Halicarn. de Homero, edit. Steph. p. 22. Atque hic destituit nos
 antiquus codex MS. quem hætenus Ox. β. indigitavimus.

[6.] 1. τὸ γὰρ πᾶσι, δ' ἡρώων. τῶν ἀφανῶν καὶ κεκρυμμένων λόγων δ' ὅτι αὐτὸς
 φῶς ἄγων Ἀμῶν λέγεται (is autem Vulcanus est, ut ostendi ad Palæpha-
 tum) Jambl. de Mysteriis. σ.χ. Hom. ἱλ. Σ. v. 491. ἰδιῶς ὁ τεχνίτης
 καὶ Ἀθηνᾶς Ἡρακλῆος. Fabri in officinis ferrarius, ὅστις αὐτῷ, Luteum
 Vulcanum habuere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ἈΘΗΝΑΪΣ.

DE MINERVA.

Ἡ δ' Ἀθηνᾶ ἐστὶν ἡ τῷ [1.] Διὸς σύνεσις, ἡ αὐτῇ ἔ-
 σα τῇ ἐν αὐτῷ προνοία, καὶ δὲ
 ἡ [2.] προνοίας Ἀθηνᾶς ἰδρύ-
 οντο γαροί. Ἡμεῖς δὲ αὐτὴν ἐκ
 τῆς τῷ Διὸς [3.] κεφαλῆς λέ-
 γομεν, τὰχα μὲν τῷ ἀρχαίων ὑ-
 πολαμβόντων τὸ ἡγεμονικὸν τῆς
 ψυχῆς ἐντεῖθεν, καὶ δὲ καὶ
 ἑτέροις τῷ μὲν ταῦτα ἐγνώσαν.
 τὰχα δ' ἐπεὶ τῷ ἀνθρώπῳ τὸ
 μὲν ἀνώτερον μέρος τῷ σώμα-
 τος ἡ κεφαλὴ ἐστὶ, τῷ ὃ κόσ-
 μος ὁ αἰθήρ. ὅπερ τὸ ἡγεμονικόν,
 αὐτὴ ἐστὶ καὶ ἡ τῆς φρονήσεως αἰ-
 πᾶ. κορυφὴ δὲ θεῶν κατ' Εὐ-
 κλείδω, ὁ ποὶ χθόνα ἔχων φα-
 ειρὸς αἰθήρ. [4.] ἀμύτωρ δ' ἐστὶ
 Ἀθηνᾶ, διὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν εἶναι
 τὴν τῆς ἀρετῆς ἡμέραν, καὶ ἔχ-
 οῖαν τῷ ἐκ συνδιασμοῦ ἡμιό-
 των. [5.] τὴν μῆτιν ἐν κατα-
 πῶν ὁ Ζεὺς, ἐγλύνησεν αὐτήν.

Minerva Jovis est intellectus,
 qui idem esse fertur cum
 providentia, quæ in ipso sita
 est. Hinc in honorem Mi-
 nervæ templa providentiæ po-
 sita esse constat. Est è cere-
 bro Jovis prognata, nimirum
 quod veteres in ea corporis
 parte totius animæ regimen
 esse voluerunt. Hanc senten-
 tiam tenent & juniores. Quia
 suprema corporis humani pars,
 caput est, sicuti etiam mundi
 pars summa existit Æther.
 & in capite sedem habet, cor-
 poris regimen & prudentia.
 Deorum autem vertex sive pars
 suprema est, juxta Euripi-
 dem, lucens circa terram æ-
 ther. Matre autem carere no-
 tum est Minervam, vel ideo,
 quod virtutis generatio alia sit,
 quam ut ex coitu producat. μητιν,
 id est prudentiam cum devorasset
 Jupiter, tandem Minervam genuit.

- [1.] Plato vocat *θεωρίαν*, ubi plura. Heinssus ab *Chaldaea Orig.* deducit. *Ναῖς* aut *Ναῖς* dicebatur Ægyptiis. Plato & Hesych.
 [2.] Pausan. Phocæicis, & Herodot. *προνοίας* Ἀθηνᾶς *ἰστέον* agnoscit, Hesych. quoque & Macrobius.
 [3.] Plutarch. de Iside. Hymn. Hom. Pindari, de Diagora Rhodio *κορυφαίης* Ἀθηνᾶς triangulū æquilar. esse voluit Pythagorici. MS. -- *χθῆς ἡμῶν ἐνταῦθα* ἐστὶ.
 [4.] Pollux Jul. *μυνοφῆς* Orph. unigena, *Catal.* sanè nec Homerus, nec Hesiodus ei matrem tribuunt.
 [5.] Hesiod. Theog. Galen. 3. de Hippocr. & Platonis decretis -- *σχ.* Hesiod. p. 162. 3.

ἐπειδὴ μνητίης καὶ συνεπὸς ὦν,
 * ἑδαιμόθεν ἢ ἀρετῇ ἐκ τῆς καθ'
 ὁδὸν βελῆς τὴν ἀρχὴν ἔχε τῷ
 φερνείν. τὸ δ' ὄνομα τῆς Ἀ-
 θηνᾶς [6.] δυστυμολόγητον,
 διὰ τὴν ἀρχαιότητα. ἥ μὲν
 ὑπὸ τῷ ἀθρείν πάντα ἀθρηῶν
 αὐτὴν εἰπόντων ἐστίν. ἥ δ' ὅ, διὰ
 τὸ καί ποτ' ἀλλοίαν ἔσαν, ἥμισυ
 δηλότητος καὶ ἐκλύσεως μετέ-
 χεῖν τὴν Ἀθηνᾶν. ἄλλοι δὲ
 ἀπὸ τῷ μὴ πεφυκέναι [7.] θή-
 νεσθαι καὶ ὑποτάσσεται τὴν ἀρε-
 τήν. παρὰ δ' ἀπὸ τῷ αἰδέεσθαι,
 ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ, πᾶσι τὴν ἑλε-
 γον Αἰθερενείαν. ἢ ὅ παρθενία
 αὐτῆς, τῷ καθαρῷ καὶ ἀμείαντε
 σύμβολόν ἐστι. ποῖόν γάρ τι ἢ
 ἀρετῇ. [8.] καθωπισμένη γὰρ
 πλάττει. καὶ ἔπος ἰσχυρόσιν αὐ-
 τὴν γεγενῆσθαι, παισιάρτες ὅτι
 αὐτάρκως πρὸς τὰς μεγίστας καὶ
 δυσφορώτατας πρόξεις ὡς
 σκιάζει ἢ φέρουσιν. μέγιστα γὰρ
 δοκῶσιν ὀρελεῖν οἱ ὀπισμένοι.
 διὰ δ' αὖ πᾶσι τὴν αἰήαν καὶ τῷ
 [9.] ἐπανδρεῖν καὶ γρηγορῶν αὐ-
 τῇ ἀνατιθέασιν πολὺ εἶναι, τοι-
 ῆτόν τι ἐμφανέσις καὶ τῆς
 γλαυκότητος αὐτῆς. καὶ γὰρ
 ἥ δὲ θείαν τὰ ἀλκιμώτατα,

nos juvant. Hâc causâ moti veteres, ei virilitatem & trucu-
 lentiam affinxerunt: quod multum virilis animositatis & trucu-
 lentiae ipsius oculorum glaucus color repræsentet. Feræ enim robustissimæ,

* ἑδαιμόθεν ἑδαιμόθεν ἢ ἐκ τῆς MS. addo καὶ αὐτὸν βελῆς---

[6.] δυστυμολόγητον legit Gyrard.

[7.] Liber, solus sapiens, Stoici.

[8.] Hymnus Orphei, Pindari. & Hom.

ἰγείατο μνητίη Ζῆς

Σιμῆς ἐκ κεφαλῆς πολυμήνι τὰ βέλγη ἔχουσαν—

[9.] Hæc tanquam Palæphati citat H. Steph.

Siquidem cum prudentia & intel-
 ligentiâ polleret, sapientiæ & in-
 telligentiæ principatum nullâ aliâ
 ex re, quàm ex consultando, si-
 bi peperit. Difficulus nominis
 Ἀθηνᾶς, etymologia propter ve-
 rustatatem, investigari potest. Qui-
 dam Ἀθηνᾶν, id est Minervam,
 ἀπὸ τῷ ἀθρείν, id est colligen-
 do, derivant, quasi omnia in u-
 num colligat. Quidam adstruunt
 Ἀθηνᾶν, id est Minervam, quam-
 vis mulier sit, tamen nihil θηλύ-
 τητος, id est effœminati & mol-
 liciei habere: & hinc Ἀθηνᾶν,
 quasi mollitie carentem, esse ap-
 pellatam. Aliorum hæc nominis
 ratio est, nempe quod virtus nun-
 quam consueverit θήνεσθαι,
 id est turpiter servire, & subji-
 ci. Nec desunt qui ejus etymologiam
 ab Æthere petunt. Hinc veteres
 vocaverunt eam Ætheroniam. Vir-
 ginitas declarat puritatem & mun-
 diciem Palladis: est enim virtus
 pura, & ab omni humanâ fæce se-
 gregata. Fingunt eam armis in-
 structam, & armatam descendisse
 in hanc lucem. Indicat autem hoc
 figmentum, quod prudentia præ-
 paretur & accingatur etiam ad
 maxima & difficillima negotia.
 Nam milites armati plurimum

ἔον αἱ παρδάλεις καὶ οἱ λέοντες, γλαυκὰ εἰσι, δυσανήλεστον ἄλθοντα ἀπὸ τῆς ὀμμάτων. ἔτι δὲ φασὶ τοιαύτῳ αὐτῷ παρσάγεσθαι, διὰ τὸ τὸν ἄερα γλαυκὸν εἶναι. πάντῃ δ' εὐκρίτως συμμετέχει [10.] τῷ Διὶ τῆς αἰγίδος, ἔχ' ἑτέρας δὲ τῆς παρ' ὃ δοκεῖ διαφέρειν ἀπάντων καὶ περιγίνεσθαι ὁ Ζεὺς. κεφαλὴ δ' ἐν αὐτῇ Γόργον ἔχει, καὶ μέσον τῆς δεξιᾶς τὸ σῆμα ἔχει [11.] περβεσηκῆα τὴν γλαῶπιν, ὡς ἂν ἐμφανέας ὄντος ἐν τῇ τῆς ὕλων οἰκονομία τῆς λόγῃ. οἱ δ' ἐφαπτόντες καὶ ἡ γλαυξ διὰ τὸ ἐμπερὲς τῆς ὀμμάτων ἀναπίνειν πᾶν τὴν γλαυκώπιδ' ἔση. περδαλέον γὰρ ὁ δρεκὼν δέδοκε, καὶ [12.] φυλακτικὸν τι ἔχει καὶ ἀγρυπνῶν, καὶ ἀδμήτος δ' ἔχει.

Οὐ χρὴ γὰρ παννύχιον εὐδεῖν βελήσορον ἀνδρα.

Ἀέρας δ' ἀτρυτώνη, ὡς αἰεὶ εἰς τριβομένη ὑπὸ ἐδανῆς πύγῃ, ἢ ὡς ἂν ἀτρυτὲς τῆς Αἰθέρος ὄντος. τριτογένεια δ' ὅτι ἡ τοῖς κακοῖς ἐγχεῖσθαι τὸ [13.] ἔστιν, καὶ βέβαιον, αὕτη δὲ.

consceleratis & impuris hominibus ἐγχεῖσθαι, id est ingenerantem duo ista mala, ut fugere, perpetuòque tremere cogantur.

[10.] Ἴσον ἔχουσιν παρὰ μὲν καὶ ὀπίσθεν βαλεῖν. Heliod.

[11.] Severi num. apud Seguinu p. 140. lege περβεσηκῆα τὴν γλαῶπιν. ὡς ἔστιν ipsamque in pectore Divæ

Gorgona, dissecto vertentem lumina collo. MS. pro καὶ 1. παρτομῇ. [12.] Hesych. scribit οἰκονομῶν εἶναι εἶναι τῆς Πολιδὸς φύλακα δρεκόντα vide Severin. de Vipera p. 48. v. 2. Hom. β. in Boet. v. 228.

[13.] Φίλοις τε κακοῖς, Orpheus.

[14.] ἡρῶν

ut sunt pardi & leones, glaucos habent oculos: quorum splendor tantus est, ut eos quis non facile ex adverso intueri possit. Quidam eam glaucis tradunt oculis torvam, quod referat aërem, qui & ipse glaucus apparet. Sanè perquam probabiliter dicitur simul cum Jove Ægidos esse particeps: quia non videatur differre à Jove etiam in iis, quibus ipse ab omnibus excellenter distinguitur, omniàque potenter superat. Est autem ei Gorgonis caput, è medio deæ pectore linguam exerens. Quare hoc? Quod linguæ, id est sermonis usus, sit præclarissimum universæ rerum dispositionis opus. Noctua & serpentes ei consecrati sunt, propter nominum proprietatis similitudinem: siquidem & ipsa non minus, ac prædicta alia, glaucos oculos habet. Draco enim torvum tuetur, vigilæ custodiæque admodum accommodus perhibetur: insuper non facile capi potest. Hinc Homerus canit,

Οὐ χρὴ γὰρ παννύχιον εὐδεῖν βελήσορον ἀνδρα.

Sunt qui eam nominant Atrytonam, veluti à nullo labore τριβομένη, id est attritam: seu, quod Æther nullo modo atteratur.

Tritogeniam vocant ideo, quasi

[14.] ἥρην γὰρ πόλεμον πρὸς τὴν κακίαν. ἄλλοι δὲ φασὶ τὰ πρῶτα ἢ καὶ σκευμάτων τὴν καὶ φιλοσοφίαν θεωρεῖν, παρεργότεραν διόρθωσιν, ἢ καὶ τὴν ἀρχαίαν ὀλοχέρειαν ἔχοντες τέτε. [15.] λαοσάδον δὲ αὐτὴν ἐπωνομάζουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐν ταῖς μάχαις τὸν λαόν. ἀπὸ τῆς ἐκλήθη ἀπὸ τῆς λέως, ἢ μάλλον διὰ τὸ σῴτεσθαι αὐτὴν καὶ χρημάτων καὶ λαῶν ἕνεκα, καὶ πολέως γὰρ καὶ οἴκου, καὶ τῷ βίῃ πάντοτε περιστάτω οἱ ποιηταὶ τὴν [1.] φέρουσιν. ἀφ' ἧς δὴ καὶ ἐρυσίπολις αὐτῇ, καὶ πολιὸς ὠνομάσθη, ὅτι δὴ καὶ ὁ Ζεὺς πολιός. ὁπιοκοποι γὰρ ἀμφοτέρω καὶ πόλεων. Παλλὰς δὲ λέγει διὰ τὴν ἐμμενέμεν πρὸς αὐτὴν νεόπτα, ἀφ' ἧς καὶ πόλληκες, καὶ παλλακαὶ προσεγορεύοντες. [2.] σκερπητικὸν δὲ καὶ παλλόαντον τὸ νέον. Ἰδρυ δὲ ἐν ταῖς [3.] ἀκροπόλεσι μάλιστα, τὸ δυσκαταγάνισον καὶ δυσπολιόρητον ἐμφανῆς θέλοντες, ἢ τὸ ἀνωθεν ὄραν τὰς περὶ σκερπητικὸν αὐτῇ, ἢ μετεωρήτητα καθ' ἅρτας τὰς, καθὰ μέγας δὲ τῆς φύσεως, ἢ Ἀθηνᾶς. [4.] Ἀλαλκομεννίδα δὲ αὐτὴν καλεῖσθαι, καὶ ἀγελνίδα,

nam bellum cum malitia susceperunt. Alii autem putant sub hoc nomine contineri, Philosophicarum quaestionum triplicis generis solertiores, quam antiquitus extiterit, correctionem. Nuncupata est ἀπὸ τῆς λέως, id est à praeda. Hanc autem appellationem magis inde nata est, quod opes populóque incolumes conservet. Hinc non dubitârunt eam constituere, & domiciliorum vitæque præsidem, utpote quæ sit prudentia. Hanc ob causam dicta est ἐρυσίπολις & πολιὸς, sicuti & Jupiter. Sunt enim Minerva & Jupiter urbium seduli inspectores, & conservatores. Nomen Palladis habere fingitur, propter virentem suam juventutem. Inde etiam suum nomen παλληκὲς καὶ παλλακαί, id est pellices consequutæ sunt. Est enim juventutis, saltare & adulescere. Collocatur autem in arcibus, ut ostendatur eos difficulter obsideri & expugnari posse: aut quod eos qui fugâ sibi consulunt, inde conspicitur, & in sublimi loco constituat, secundum quod & ipsa naturæ pars est. Sunt qui eam ἀλαλκομεννίδα & ἀγελνίδα vocant,

[14.] ἥμε γὰρ πόλεμον πρὸς τὴν κακίαν. MS. & post φασί, διὰ τὴν παρῆσανταί—σκεμ. τῆς καὶ φ. θεωρεῖν.

[15.] Hesych. ἡ σκευάσας, ἢ σκευάσας πόλεμαί—λαοσάδον. hic legit Gyrard. Theoc. σχ. eid. 4. Σώτεσθαι Hesych. & Pausan. agnoscunt; al. σάδον ἐκ τ. infra Ἀθηνᾶς. MS. & χαρμῶν αὐτῇ δὲ.

[1.] σχ. Od. τ. v. 34. MS. πομπὴν τῶν φ. [2.] Plato in Cratylō.

[3.] Pausan. Atticis, ὅτι τῇ κορυφῇ τῆς ἀκροπόλεως γὰρ Ἀθηνᾶς.

[4.] V. Steph. ὅτι πολ. δὲ ὅτι ἀλαλκὴν venit ἀλαλκίς—igitur ab Ἀλαλκομῶν, ut à θησὶς θησὶς—Bochar. ab Heb. Orig. ἀλαλκίς quis dixit?

τὸ μὲν ὑπὸ τῆ ἀλαλκείῃ ἀδύ-
ζοντες (ἰκανὴ γὰρ ἔστιν ἐπαμύ-
νειν καὶ περισσοῦν, ὅς ἐστι καὶ
νίκη ποροαγορεύει) τὸ δὲ ὑπὸ
τῆ ἀγείν αὐτὴν τὰς λαάς. ἢ
ἀπὸ τῆ ἀδύμασον (ἢ) πῶς ἀ-
γελείαις βουὴν ὁμοίως, ἀς μά-
λισα δύσαν αὐτῇ. τοῦ δὲ [5.]
αὐλὰς εὐρεῖν μὲν, καὶ ἄλλω καὶ
ἄλλω ἐν πῶς τέλει. γλαυ-
ρά, ἀφ' ἧ καὶ ὁπσάτης τιλασι-
κρύβας ἐστὶ. εἶναι δὲ, ὡς ἐκδη-
λῶνται τὰς ψυχὰς τῶν δὲ αὐ-
τῶν ἀποδομῶν μέλους, καὶ ἡμισα
ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ πολεμικῶν δοκῶνται
(ἢ). ἢ δὲ ἐλαία εὐδὲν ἐστὶ, διὰ
τὸ δάλλειν, καὶ διὰ τὸ γλαυ-
κῶπὸν π' ἔχειν. καὶ τὸ ἐλαμον
ἐκ [6.] ἀνὸ θάλατταν ἐστὶ δὲ ἄλλω
ὑγρῶ, ἀλλὰ [7.] κλέμον ἀεὶ
μῆκει, ὡς τῇ παρθένῃ κατέλλη-
λον δοκεῖ. Ἀρεία δὲ ἐκλήθη,
τὸ στρατιωτικὴν ἔχει καὶ διοικητι-
κὴν πολέμων, καὶ [9.] ὑσμινχ-
τικὴ τῆ δίκης. δεινότης γὰρ
πάντων, ἔστι γὰρ κεφάλαιον πα-
σῶν ἡ ἀρετῆς. καὶ Ἰππέταν δὲ
ἐστὶ Μαρτιάλης vocata est, quod sit dux
& propter justitiam defendendam acriter pugnet. Efficacia enim,
scu hominum vehementia, est virtutum omnium caput. Hippiam &

illud nomen ἀπὸ τῆ ἀλαλκείῃ,
id est à minando & ulciscendo
deducentes: est enim ex seipsa
ad ulciscendum & auxiliandum
satis instructa: unde & νίκη,
id est victoria appellata est. Hoc
autem derivatur ἀπὸ τοῦ ἀγείν,
id est ab eo quod agat & ducat
populos: sive quod nullo modo
dometur ἀγελείαις βουῇ, id est
plurimis bubus, quas plerumque
ei immolant. Tibiarum quoque
Minervam inventricem esse anno-
tant, sicuti constat & reliqua præ-
clara, quæ artes complectuntur,
eam reperisse: unde & lanificiæ
eam fecere antistitem. Abjecit
autem tandem tibias, ut quarum
cantus enervent viros, nec viro
decoræ bellisque aptæ esse vide-
antur. Oleum autem munus est,
quod mortalibus dedit Minerva.
Ideo autem Minervæ donum esse
creditur, quod semper in virore sit,
glaucomque colorem præ se ferat.
Oleum adulterari nequit per alium
humorem, verum semper in sua
sinceritate persistit. itaque non dis-
simile virginitati est ἀρεία δὲ, id
quædam & gubernatrix bellorum,
& propter justitiam defendendam acriter pugnet. Efficacia enim,
scu hominum vehementia, est virtutum omnium caput. Hippiam &

[5.] — ἡ δὲ ἀρεία δὲ ὅσα περὶ ἡμῶν ἔχοντες — Callim. ἐκ Ἀρεμῆ — sed
de hac re diximus ad Palæphatum, Aristoteles, Ovid. & Claudianus
idem testantur. Orpheus vocat eam φιλόταχον. — ἡ γλαυκὴ ἔργα
Ἀνδραγαθίας ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός. — Hom.

[6.] ἐκ ἀνὸ θάλατταν. MS.

[7.] ἀκλεμον Gyrald. & MS.

[8.] An quod bellicosa, an quod Orestes ei in Areopago aram hoc ti-
tulo posuit?

[9.] quod justitia curæ sit Palladi. v. σχ. Hom. ἡλ. Σ. v. 491. MS. δεινότης
γὰρ πᾶσι πᾶσι ἐστὶ, καὶ συγκαταλέγεται πᾶσι ἀρετῶν.

καὶ δάμνιππον, καὶ δορυκέντορα,
 καὶ πεπλαχῶς ἄλλως ἀντὶ τῆς
 πορείας. καὶ ἀνίστασιν αὐτῇ τῆς
 πύλας ἐκ ξύλων ἐλαίνων. μάλι-
 στα δὲ καὶ πῶς [10.] νίκῳ ἀν-
 τὴν παρέδωκεν διδόντασιν, ἢ πῶς
 νικᾶν τῷ περὶ χρομῶς ποιεῖ.
 ἡρώτη παρὶς αὐτῆς, διὰ τὸ
 δορυκέντορον καὶ [11.] ἀμειβάσο-
 λον ἢ πῶς πρῶτον. καὶ ἐν τῇ
 πορείᾳ γίγνεται δὲ μάχη παρὰ δι-
 δῶν ἡεῖς ἀνὰ ἡν Ἀθήνας, καὶ
 γιγντοφόντος ἐπονομάζεται, καὶ
 τοῦτον λόγον. τὸς δὲ πρῶτος
 ἐκ τῆς γῆς γιγνόμενος ἀνθρώπος
 εὐλογον βιαιῶς καὶ θυμικῶς κατ'
 ἀλλήλων ἡρώτης, διὰ τὸ μη-
 δέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι,
 μὴ δὲ ῥιζοῦσθαι τὸν ἐνόντα
 αὐτοῖς ἀπὸ τῆς τῆς κοινωνίας.
 οἱ δὲ θεοὶ ὡς φέρεται νύπτοντες καὶ
 ὑπομιμνήσκοντες αὐτὰς ἢ
 ἐννοίων, περιγεγόνασιν. καὶ
 μάλιστα ἢ κατὰ λόγον ἐν-
 βέχια, κατεπολέμησεν αὐ-
 τοὺς, καὶ ὑπέταξεν οὕτως,
 ὡς ἐξεληλακέναι καὶ * ἀνη-
 ρικέναι αὐτοὺς δηλονότι με-
 ταβεβληκέναι. ἄλλοι δὲ αὐτοὶ

δάμνιππον, id est equorum do-
 matricem eam appellant, &
 δορυκέντορα, id est hasta pun-
 gentem: alia etiam nomina plu-
 rima plurimi ipsi applicant. E-
 rigunt in ejus honorem tro-
 phæa, quæ constant ex lignis
 oleaginis. In primis tamen vi-
 ctoriam Minervæ assidere tra-
 dunt. quod vincenti victoriam
 tribuat. Alata fingitur, quod ea
 negotia quæ subit, quàm celer-
 rime procedant, nec ullo modo
 impediri possint, Ferunt Miner-
 vam in Gigantomachia aristēia
 consequutam esse: & hanc ratio-
 ne impulsu veteres, γιγντοφον-
 τίδα, id est Gigantum perem-
 ptricem, eam dixere. Verissimile
 namque est, primos homines,
 qui e terra nati sunt, fuisse vi-
 olentos & truces, & in se mu-
 tuis cædibus sæviisse, quod non-
 dum dijudicare possent commu-
 nionis & societatis scinsillam, quæ
 ipsis inerat, nec dum tamen
 in eis radices egerat. Dii autem,
 veluti pungentes & admonentes,
 tandem humanum genus pervi-
 cerunt. In primis tamen oratio-
 nis diligentia & solertia eos de-
 bellavit, & jugo subdidit, adeo
 ut eos deturbarent & pereme-
 rint, id est in novos homi-

nes converterint. In alios enim transferunt homines. Hi enim, qui

[10.] Apud Orpheum in hymnis Νίκη proximè sequitur Minervam, Minervæ cognomento Νίκης templum in Atticis Pausan. agnoscit, hujus tamen simulacrum fuisse ἁρποκράτην legimus. Harpocrat. ἢ τις ἡνέχθη τῷ. MS.

[11.] ἀμειβάσολον παρὰ τῶν λέγων lege.

* Callim. in Pallad. Lavacr. infra συμπολιθίντες ὑπὸ τῆς Πολιάδος Ἀθηνῆς. MS.

τῆς ἐν μεταβολῇς ἐγένοντο· ex Gigantibus tandem sunt
καὶ οἱ γεγονότες ὅς αὐτοὶ, nati, à Pallade Minervâ, id
συμποδιδέντες εἰσὶν ὑπὸ τῆς est à cognitione seu scientiâ
Παλλάδος Ἀθηνᾶς, δηλαδὴ ligati sunt.
τῆς γνώσεως.

Π Ε Ρ Ι Ἄ Ρ Ε Ω Σ Κ Α Ι
Ε Ν Υ Ο Υ Σ.

DE MARTE ET ENYO,
SEU BELLONA.

Ἄλλοι δὲ περὶ τὰ [1.] πο-
λιτικὰ ἀνασρέφοντα θεοὶ,
μηκέτ' ὁμοίως τῷ εὐσεβεῖς καὶ
τῷ κατὰ λόγον σεχαζόμενοι.
παραχρδίσσεσθαι δέ πως, ὅ, τε
Ἄρης καὶ ἡ Ἐνυό. καὶ [2.] τέ-
τες δὲ τὰ πρᾶγματα ὁ
Ζεὺς ἐρεδίσας κατ' ἀλλήλων
τὰ ζῶα. ἐκ ἄρρηστον δὲ τοῦτο
ἔστι τοῖς ἀνθρώποις. ἔστι γὰρ ὅτε
τὴν δὲ ὅπλων διάκεισιν ἐμ-
βάλλοι, ἵνα τὸ χυναῖον καὶ
ἀνδρείον αὐτοὶ τε ἐαυτοῖς, καί
γε ἐπ' ἀλλήλους τὸ οἰκεῖον τῆς
[3.] ἀρετῆς ἐυαρίζουσι, διὰ
πῶτῳ τῷ αἰτίαν Διὸς [4.]
ἢς ὁ Ἄρης ὡς δίδεται. τὴν

Di alii circa politica versan-
tur, nec tamen simili mo-
do reipublicæ statum decorum,
qui secundum rationem est, aut
quem vera ratio dicat, attingunt.
Mars autem & Bellona
quodammodo turbulenter sunt.
Jupiter enim negotia faceffit a-
nimalibus, dum ea in concertati-
onem deducit. Nec hujusmodi
concertationes inutiles sunt, dum
in eas detruduntur, ex hominibus.
Prælium enim, quod constat vi-
ris armatis, interdum excitat Ju-
piter, ut generositatem fortitu-
dinemq; mutuâ benevolentia, quod
virtutis proprium est, profe-
quantur. Et propter hanc causam
Mars Jovis filius esse putatur.

[1.] 1. πολιμικῆ MS. [2.] καὶ τέτες δὲ εἰσῆγον εἰς τὰ πρ. MS.

[3.] τῆς εἰρήνης ἀσπομψίζουσι. MS.

[4.] Διὸς υἱ. n. Græcanici Martis, sed apud Persas alius erat multo senior, Feli
filius, in MS. sequitur quiddam de Ἀθηνᾶ extra suum locum, dein, περὶ
δὲ τῆς Ἐνυός, οἱ μὲν

ἔ[5.] Ἐνυῶ, οἱ μὲν τροφὸν, οἱ δὲ
μητέρα, οἱ δὲ θυγατέρα. Ἀρεως
παρέδωκεν. διαφέρειν οἱ δὲ ἐν.
Ἐνυῶ δὲ ὅστις ἡ ἐνίσσα θυμὸν καὶ
ἀλλήλῳ τοῖς μαχομένοις. ἢ κατ'
ἐυφημισμὸν ἀπὸ τῆς ἡμισυ Ἐ-
νυῆς καὶ ὀπεικῆς ἔ[6]. ὁ δὲ Ἄρης
τὴν ὀνομασίαν ἔχεν, ἀπὸ τοῦ
αἵρειν καὶ ἀναιρεῖν. ἢ ἀπὸ τῆς
[6.] Ἀρεῖς, ἢ ὅτι βλάβη. ἢ
πάλιν καὶ ἐναντίωσιν, ὥσπερ
ἐκμειλιωμένων αὐτόν. ἢ
προσαγορεύοντων, ἐπὶ τῷ ἄρσει,
ὅ ὅστις ἀρμόσει. ἢ γὰρ δραστική
δύαμις, προσαρμόζει τὰ
πράγματα. τοιοῦτου τὰ χα π-
νὸς ἐχομένης καὶ τῆς ἀρμονίας,

Bellonam autem, seu Ennyo ip-
sius alumnam quidam, quidam
matrem, quidam filiam existi-
mârunt. Differunt autem ni-
hil. Ennyo est, quæ furorem
& robur suppeditat præliantibus.
Vel sic dicitur, secundum bene
ominandi morem, quasi nequa-
quam mitis & æqua sit. Ἄρης
autem hanc appellationem ob-
tinuit ab αἵρειν & ἀναιρεῖν, id
est à tollendo & occidendo;
aut ἀπὸ τῆς Ἀρεῖς, id est à
damno, quod dare soleat: aut
eum hoc nomine appellant blan-
dientes ἐπὶ τοῦ ἄρσει, id est
à concinnando, & in concen-
tum adducendo. Nam vis ef-

fectiva res omnes in consonan-

tiam redigit. Hinc tale quid habere veteres dixerunt Harmoniam,

[5.] Ἐνυῶ, ἥ οἱ νύκτερι ποιεῖται ὡς ἐναι ὁ-σι τὸν Ἄρεα, καὶ διὰ τὸ καλεῖσθαι
Ἐνυῶλιον σχ. Hom. ελ. ε. hæc paulo aliter MS. pro ἐνίσσα 1. ἐνίσσα.

[6.] Hæc est etiam Heraclidæ Pontici etymologia, Legis Jud. c. 8. ἀπὸ τῆς πα-
ρὰ τὸν Ἄρεα. Ἄρης, Hebr. שֶׁרַי erat Solis & Martis cultus apud nonnullos
idem. Voss. Idol. Existimaret tamen quis à γρῦνεν, quod significat,
robustus, Τυραννός---& in proverbio, Ἄρης Τυραννός---Ματὰ δὲ τὸν
Νῆον ἐκ-σπλάσσει Ἀστυρίαν Θέρρας ὀνόματι, ὅτι παμπαύροτος ὁ πατήρ
Ζεὺς ἐκ τῆς Πέας ἀδελφὸς Ἄρεα---μοχ---καλεῖται Ποσειδὸν τὸν
Βαδὸν Θεὸν [i. Βαδὸν Θεόν] ὅ ὅστις μεθερμηνεύμενον Ἄρης, πολλοὺν θεός.
Chron. Alex. & Snidas, est autem Θεὸν ab Heb. שֶׁרַי, Jornandes inter
Gothos, Balthorū familias memorat. & Worm. lib. 1. c. 5. M. D. ve-
nerantes Thur dominum suum. Erat Thur pater Getarum; unde Thur.
sagetæ Pompon. Plinio Thussagetæ. Ortel. & fortè gr. Θέου & Θε-
ρῶ Ἄρης. Ἀρειοὶ γινῶ (sacerdotes,) hunc colē. e. nemine Ἀρει-
μάνῳ & Ἀρειμάνῳ. Damascius & Plut. Quis autem fuerit Thur
apud Getas, audi Wormium. Tyr (m. Thur) cuius genitivus, Thyrs,
Odini f. audaciā & manuum promptitudine---honores adeptus,
cui pro victoriā supplicabant; ab hoc dies Martis Thyrs dag. Mau
dictio Latina non est. πρῦν (ὁ Interpp. Μαρξ, & Gothi Mara)
est graminetum: fert autem fabula Martem ē gramine ortum. Fe-
stus & Gyrard. unde autem illa vocabula Marcomannus, Marcula-
nus? etiam Massagetæ (hæc enim litera r videtur omitti ut in Thuf-
sagetæ) ejusdem videntur esse originis---infra post προσα-
γορεύοντων MS. addit διασπικτός, γὰρ καὶ λυμαντικός τῷ προσημιμα-
σμένῳ. ἢ οὖν ἀπὸ τοῦ ἄρσει---mox πικτὸν τὰ χα πνὸς
ἐχομένης MS.

ἦν ἐμύθισσαν ἔξ [7.] αὐτῆ γε-
νέας. εἰκότως ὃ καὶ μαιφόνθ
λέγει, καὶ βροτολογίδες, καὶ ἀλα-
λάξιθ, καὶ [8.] μυώπθ,
μερίσης ἐν ταῖς περὶ ἔξισιν ὑπὸ τῆς
μαχρῶν ἀφιεμένης θωνῆς. ὁ-
δεῖν πνέει καὶ ὄνεις αὐτῶ σφαμά-
ζουσι, διὰ τὸ ταρῶδες καὶ
γερονδὸς τῆς ὀγκώσεως. οἱ πλεί-
στοι ὃ κύνες, διὰ τὸ θεοῦ καὶ
θεοπεπκὸν τῷ ζῶν. πμᾶδς δέ,
ὑπὸ θεοῶν μάλιστα καὶ Σκυθῶν,
καὶ τῆς τοιῶτων ἐθνῶν λέγεται,
ἐπεὶ [9.] παρ' ἐκείνοις τῆς πο-
λεμικῆς ἢ ἀσκητικῆς ἐνδοκίμου, καὶ
τὸ ἀνεπηρεφὲς τῆς δίκης. γύπα
δ' ἐξέον φασιν αὐτῶ ὄρνιν ἔξ,
διὰ τὸ πλεονάζειν τὰ ὄρνεα ταῦ-
τα, ὅπως ἂν εἴη πᾶσι πολλα
[10.] ἀρετῶδη ὄντα.

quam ex Marte procreatam esse
asseruerunt. Recte etiam vocatur
occisor, populorum interfector, ju-
bilans, & furiosus. nam vox ma-
xima, clamorque inconditus edi
solet, dum praelium fervet apug-
nantibus. Unde quidam ei afinos
immolant, propter turbulentiam,
& ruditis magnitudinem. Quidam
verò canes ei sacrificant. Est enim
canis audax, & ex insidiis ut a-
liquem audacter adoriatur, idoneus.
Honorari autem vel maximè à
Thracibus & Scythis, & ab isti-
usmodi gentibus fertur. Apud hos
enim exercitium militare viget,
siquidem inepti sunt ad disceptatio-
nes dirimendas jure. Vulturem avē
sacram esse Marti dicunt, quòd tales
istic plurimæ volitent aves, ubi stra-
ges hominūque cædes futura est,
quam cantu suo prænunciant.

[7.] ex illo & Venere, ut finxere νεώτεροι ποῦ α. V. Plutar. l. de Isid. & Di-
on. Halic. in Homerum. πύργον ædificium. bello ingruente eriguntur
castella.

[8.] Μυώπθ. Gyrat. & MS. βροτολογίθ, & consentit γ. Apoll. Rhod. Ca-
res canem; Scythæ afinum ei macabant. Cl. Alex. Protr. pro περὶ ἔξισιν
MS. παρατάξιθ—& ὀγκώσεως—

[9.] παρ' οἷς ἢ τῆς πολέμου ἀσκητικῆς ἐνδοκ. MS. Am. Marcel. l. 31. Scythis
gladius barbarico ritu humi figitur nudus, cūque ut Martem—colunt.
V. omnino Doctiss. Sberinghamum in Antiq. Angl. c. 8. & alibi—γ. αλ.
c. v. 385.

[10.] Ἀρετῶδη ὄντα. MS. V. Voss. idol. lib. 3. c. 81. Confer cum hoc capite
Hym. Hom. in Martem.

πολύφλοισβ^Θ ἔρηται. ἐντεδ-
 θεν κ' οἱ [3.] ταῦροι αὐτῷ
 περσῆκεσι, κ' δύεσιν αὐτῷ [4.]
 ταῦρους παμμέλανας, διὰ τὴν
 χροίαν τῶν πελάγους. ἐπὶ δ'
 ἄλλως τὸ ὕδωρ μέλαν ἐστὶ λε-
 γουσιν, ἐυλόγως ἥδη κυανοχαί-
 τῳ αὐτὸν εἰρήκεσαν, κ' ἐν ἐ-
 δῆτι εἰσάγουσι [5.] τοιαύτη.
 τάτε δ' ἔνεκεν κ' τὰς ποταμῆς
 κρεσφόρους κ' ταυρῶπας ἀνα-
 πλάτυσιν, ὥσαντι βίαιόν τι τῆς
 φρεσὸς αὐτῶν κ' μυκητικὸν ἐχέ-
 σης. κ' γὰρ ὁ Στάμας^Θ παρὰ
 τὰ ποιητῆ, ἡΰθην, [6.] ὥς
 ὅτε ταῦροι κατ' ἄλλον ἢ τετ-
 ραπον γαίῃ^Θ λέγεται ὁ Ποσει-
 δῶν, κ' θεμελιῶ^Θ ὑπὸ τι-
 νων. κ' δύεσιν αὐτῷ [7.] ἀσ-
 παλάκας πολλαχῆ, ὥσαντι ἐπ'
 αὐτῷ κειμένα τὰ ἀσφαλῶς ἐσά-
 ναι τὰ οἰκήματα ἐπὶ τῆς γῆς.
 φέρει ἢ τεύαναν, πίπτειν ἐπὶ
 αὐτῇ χροῖ^Θ πρὸς τὴν ἡΰθην ἰχ-
 θύων θνητῶν, ἢ ὥς ἐπιπηδεῖν τε-
 τε τὰ ὄργανα πρὸς τὴν κίνησιν
 τῆς γῆς. εἰρη^Θ γὰρ ἔπος,

πολύφλοισβ^Θ, id est multiso-
 num. Hinc certè Nepruno tauro-
 rum sacrificia conveniunt. Sacrifi-
 cant autem ejus in honorem tau-
 ros atros, propter maris colo-
 rem demonstrandum. Nam fer-
 runt pelagi aquam nigram as-
 pectu putari: & propterea non ab
 re κυανοχαίτῳ, id est tenentem
 cæruleum sive nigrum jubar, e-
 um vocitaverunt. Fingitur etiam
 veste nigrâ esse indutus. Hinc
 ansam quidam acceperunt, ut flu-
 vious quoque cornutos, & tauri-
 cum uentes pingant, quasi vi-
 olentum quiddam, & mugitum
 rapidus eorum cursus ostendet.
 Scamander enim apud poetam,

Generosus ut quondam taurus.
 Quandoque nominatur γαίῃ^Θ,
 id est terram continens, &
 θεμελιῶ^Θ, id est fundamen-
 ta tenens. Immolant autem ei
 talpas ubique, quasi in ipso si-
 tum sit, ut domicilia & ædifi-
 cia, quæ terræ insistent, non
 corruant, verùm firma perma-
 neant. Tridentem autem loco
 sceptri gerit, nimirum quod pis-
 catores, quando piscibus in-

fidiantur, plurimum tridente utantur: aut quod trifidulum hoc
 instrumentum admodum idoneum sit ad terram mōvendam,
 Sic enim scriptum est:

[3.] Neptūno tauri mactantur in Helicone & Oncheſto, ἡ. Hes. Scuti.
 σχ. ελ. s. v. 422. σχ. Τ. ελ. idem σχ. Od. Γ. v. 6. hæc ferè
 habet.

[4.] Odyss. 5.

[5.] n. in fabulis, mox ταυρωσους MS. Ælian. Hist. v. l. 2. —

[6.] Hom. ελ. 9. & MS. Ἦρυγεν αἶε ὅτι Ταδρ^Θ. ελ. Τ. μεμυκῶς ἡΰθην
 Ταδρ^Θ — hinc recentiores poetæ ταυρομύκους ποταμῶς finxere.

[7.] 1. Ἀσφαλία Ποσειδῶνι MS. sub hoc nomine Lacedæmonii (ut Paus. &
 Suid.) & Rhodii (ut Strabo) coluere Neptunum, post γῆς, κ' αὐτῷ δειο-
 τ^Θ MS. dein τεύαναν δ' αὐτῷ φόρημα, πίπτειν —

[8.] Καὶ δ' αὐτὸς ἐνθόσῃα
ἔχων χεῖρεσσι τείαναν,
'Ηγείτ'. ἐν δ' ἄρα πάντα
δεμέδλεια θῆκε δύραζε.

[9.] Ἐνδέχεται πνθ ἀποκε-
κρυμμένῃ, οἶμαι δ' ἀπὸ τῆς
Τείτωνθ. ἔνθεν Ἀμφιτείτη. ὁ
ἢ Τείτων, εἶπεν ἀπὸ τῆς φύσεως
ἔως ὠνόμασαι, πλεονάσαντθ
τῆς τοιχείας. εἴτ' ἀπὸ τῆς βεῖν,
τὸ βέμειν, κτ' ἀντίφρασιν. δέ-
μορφθ ἢ ὁ Τείτων. καὶ τὸ μὲν
ἔχει μέρθ ἀνδρώπε, τὸ δὲ
κῆτες. ἐπειδὴ καὶ τὸ εἰρημώρον
ύγεον, τὴν μὲν ὠφελητικῶν
δύαμιν, τὴν ἢ βλαπτικῶν
ἔχει. καλεῖθ δ' [10.] ἐνρύ-
σρνθ ὁ Ποσειδῶν, διὰ τὸ
πλάτθ τῆς θαλάσσης. ὡς εἰρη-
ῖ, καὶ ἐπ' ἐνρέα νῶτα θαλάσ-
σης. λέγειθ ἢ κτ' ὅσα καὶ ἐνρυμέ-
δων, καὶ ἐνρυβόας. ἴππθ ἢ,
τάχα ἀπὸ τῆς ταχέως τὴν διὰ
θαλάσσης ὁδὸν εἶναι, καθεύδων

[11.] ἴπποις ἢ μὲν ἢ ναυσὶ χρω-

Neptunúsque manu gestans u-
tráq; tridentem,
Cuncta foras protrudens funda-
menta præibat.

Etiám aliquid secreti lateret in Tri-
tone: unde Amphitrite dicitur.
Tritonis autem etymologia desu-
mitur nimirum & ἀπὸ τῆς φύ-
σεως, id est à fluxu: sive ἀπὸ
τῆς βεῖν, quod tremere signifi-
cat, per antiphrasin. Triton
autem biformis est. Habet enim
partem hominis, & partem ceti.
Quare hoc? Siquidem humoris
potentia partim quidem utilis,
partim verò damnosa est. No-
minant Neptunum ἐνρύσρνον,
id est spaciosum, seu pectore va-
sto, propter maris latitudinem.
Sicuti dictum est:

Pelagi latissima terga.

Eadem ratio ei & hoc nominis
imposuit, ut nuncupetur ἐνρυ-
μέδων, id est latè imperitans.
Accedit huc, ἐνρυβόας, id est
latè reboans. ἴππθ autem, id est
equestris nominatur propter mari-
næ navigationis celeritatem,

dum in mari navibus non secus ac in terra equis utimur.

[8.] Hom. sunt ελ. M. v. 28. Ἀυτὸς ἢ ἔννοσ. ———— θεμέλια κῆρας
πλάτθ nunc legimus--nisi forte illud in mente habuit quod alibi de
Ennosigæ ait Hom. ———— ἐν ἑβαλλε δύραζε—au. forte μηχανικὸν ἀμεί-
τημα—MS. θεμελι. καὶ δὲ θυρ.

[9.] Ἐνδέκα MS. ἔχεται πνθὶς ἀποκεκρυμμένῃ ἐτόμῃ· αἰτιατόν καὶ ὁ Τείτων καὶ
Ἀμφιτείτη. εἴτ' ἐν πλεονάζοντθ τῆς τοιχείας, ἀπὸ ἢ τῆς φύσεως
αὐτοῦ ἔως ὠνόμασάν, εἴτ' καὶ παρ' ἄλλην αἰτίαν, ὁ ἢ Τείτων δι-
μορφθ ὡς τὸ μὲν ἰχθ. διούσης etiam erat Glaucus, & Dagon (Da-
mascio Δαχών. Isaie Nabo) de quo in S. pag. & Seld. Diis Syris. forte
pro ἰνδου—i. ἢ ἔχεται—

[10.] Ἐνρυβόας, Homer. & MS. infra qui ἐνρυβόας, est Pindaro ἐνρυβόας. MS.
ἐνρυβόας, malè.

[11.] Neptunus primùm Arcadibus Hippios dictus. Pamphos vetustissimus
poeta--ἴππων τὴν ὁδοῦν ἐν τῇ ἰσοκρυμμένῃ cum vocat. fuit præter
totius rei equestris. Hom.--καί τοιχος ἐν τοῖς ἰσοκρυμμένῃ--in certami-
nis equestri. v. σχ. Hom. ελ. ψ. v. 346. Odyss. β. v. 421. pro ὁδῷ MS.
φοδῷ, & pro ἴππων ἰππῶν--& ποταμῶν--pro ποτίμων-- μένων.

μύρων. ἔντεθ' ἔν ἡδὴ καὶ ὀπίσχο-
πον αὐτὸν ἔῃ ἔῃ ἱππων, πε-
ραδεξαμένων ἔῃ μὲ ταῦτα.
λέγεται ὅτι ἡδὴ πασι καὶ νυμφα-
γέτης, καὶ κρητὺς, διὰ τὰς
περὶ τὴν αἰτίαν. νύμφαι γάρ
εἰσιν αἱ ἔῃ ποτίμων ὑδάτων
πηγῶν, ἀπὸ τῶν αἰνέων φαίνε-
ται, ἢ ἀπὸ τῶν φαίνεων, ἔως
ὀνομασμένοι. τὰς ὅτι χαμνένας
νύμφας καλεῖται, ἀπὸ τῶν νυῶν
περὶ τὴν φαίνεων, κρυπτομένης
τέως. τὸ δ' αὐτὸ λόγος ἔχεται,
καὶ τὸ Ποσειδῶν ὅτι ἔῃ εἶναι
τὸν Πήγασον, ἀπὸ ἔῃ πηγῶν
ὀνομασμένον. διὰ ὅτι τὴν θεω-
ρημένῳ βίαν παρὰ τὴν δα-
λασάν, καὶ πάντας τὰς βιάντας
καὶ [12.] μεγαλειότητες ἡσο-
μένες, ὡς τὸν Κύκλωπα, καὶ
τὰς Λαιτυγόνας, καὶ τὰς Ἀλω-
ίδας, Ποσειδῶν ὅτι ἐμύθησαν
ἐκγόνας ἔῃ).

Hinc occasione sumptâ equorum
præsidem eum fecerunt juniores.
Quidam non cunctantur eum
νυμφαγέτην, id est nympharum
antistitem, & κρητὺς, id est
fontium præsidem appellare. Sunt
enim Nymphæ potabilium aqua-
rum fontes: sic dictæ aut ἀπὸ
τῶν νεῶν φαίνεων, id est quod
semper recentes appareant & no-
væ. aut ἀπὸ τῶν φαίνεων, id est
quod semper luceant & splende-
ant. Hinc etiam sponfas nym-
phas dicimus, quod hæcenus in
penetralibus latuerint, & nunc
primum appareant. Eâdem ra-
tione proditum est Pegasum esse
Neptuni filium, sic ἀπὸ ἔῃ πη-
γῶν, id est à fontibus nomina-
tum. Hinc propter violentiam
maris, omnes violenti & præ-
fracti homines, ut Cyclops, Le-
strygones, & Aloides, Neptuni
esse filii perhibentur.

[12.] Gellius & Servius 3. *Æneid*, confirmant hoc.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΗΡΕΩΣ.

DE NEREEO.

Ο Δὲ Νηρῶς, ἡ θάλασσα
ἔστι, τῶν ὀνομασμένην
τὸν τρίτον ἀπὸ τῆς νεῖδος δι' αὐ-
τῆς. καλεῖται δὲ τὸν [1.] Νηρέα
γέροντα, διὰ τὸ ὡς αὐτὸς πολλὸν
ἐπαιθεῖν τοῖς κύμασι τὸν ἀφρόν.
καὶ γὰρ ἡ Λαοκοδία ποιεῖ τὸν τι
ἐμφαίνει. ἢ τις λέγει Δυράτην
[2.] Νηρέως ἑστῆς, δηλονότι τὸ
λαλὸν τῆς ἀφροῦ.

Nereus mare est. Hanc ap-
pellationem traxit ἀπὸ τοῦ
νεῖδος, id est à natando, quod
per ipsum mare natemus. Fin-
gunt Nereum virum esse senem.
Causa est, quod ceu canicies a-
liqua in mediis fluctibus spuma
cernatur Nam Leucothoe, quæ
Nerei filia est, tale quiddam indi-
cat, quasi sit albedo spumæ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ἈΦΡΟΔΙΤΗΣ.

DE VENERE.

Πισανὸν δὲ καὶ πῶς Ἀφροδί-
τῃ μὴ δι' ἄλλο πᾶσα-
δεδοῦς γεγονῆαι ἐν τῇ θα-
λάσσῃ, ἢ ἐπειδὴ πρὸς πῶς τῆς
πάντα γινώσκουσιν αἰτίαν, κινήσεως
δὲ καὶ ὑπερσείας, αὐτὸς [3.] ἀμφο-
τέρως θαλαμῇ καὶ πῶς θάλατταν

Verisimile est Venerem nullâ
aliâ ratione in mari na-
tam esse dici, quàm quod ea
causa quæ omnia efficit, hu-
morem & motum requirat. Utraq;
autem hæc largissima habet mare,

[1.] Hom. & MS. ἄλιον γέροντα—Senior Neptuno creditur.

[2.] non sic γινώσκουσιν σχ. Hom. α., ελ. Κύκλις τῇ Ποσειδῶνι Τένος δὲ καὶ
Λαοκοδία.

[3.] MS. ἀμφοτέρως—Διωνυσία Ἀφροδίτη Orpb. Arg. Plutarchus Crassus, ἀρχαὶ
καὶ σπέρματα πάσι ἐξ ὑγρῶν.

ἔστι. ἐξοχάσαντο ὃ τῆτο, καὶ οἱ Διώνης αὐτῷ θυγατέρα εἶναι ἐπόντες. διερὼν γὰρ τὸ ὑγρὸν. Ἀφροδίτη δὲ ἔστι, ἡ ἐνάγκη. τὸ ἀρρεν καὶ τὸ θῆλυ [4.] θω-
αμῖς, τάχα διὰ τὸ ἀφρώδην πρὸ σπέρματα τῆς ζώων ἐστίν, ταύ-
τῳ ἐχρήσατο τῷ ὀνομασίαν. ἢ ὡς Εὐειπίδης ἑωυνοῖ, διὰ τὸ τὰς ἡπηνόφους αὐτῆς [5.] ἀφρο-
νας εἶναι. καλλίστη ὃ ἀφρογενῆς, διὰ τὸ μάλιστα ἀνθρώποις τοῖς ἀνθρώποις τῷ καὶ συμπλοκῇ ἡδονῇ, ὡς πάντων τῆς ἄλλων διαφύεσσεν. λέγει ὃ φιλομε-
δῆς, διὰ τῆτο. οἰκεία γὰρ τὰ μειδάματα, καὶ ἡ ἱλαρίτης τῆς ποικίλων συνόδων ἔστι. παρέδρες τε καὶ συνέδρες τὰς Χάριτας ἔ-
χει, καὶ τῷ Πειθῷ, καὶ τὸν Ἑρ-
μῆν, διὰ τὸ Πειθοῖ περὶ-
γῆς, καὶ λόγῳ καὶ χάρισι τοῦ ἐρωμένων. ἢ διὰ τὸ πρὸς τὰς συ-
νέσις ἀγωγόν. Κυθήρεια δ' εἶ-
ρη, διὰ τὰς ἐν τῇ μύξεων γυναικῶν κυήσεις. ἢ διὰ τὸ [6.] καὶ τῶν τὰ πολλὰ τὰς τῆς Ἀφροδισίων ἐπιθυμίας. ἐν

Hanc sententiam quodammodo te-
nere & assequi videntur, qui e-
am Dianæ esse filiam commemo-
rârunt. Est enim humor διερὼν,
id est splendidum quiddam & vi-
vidum. Ἀφροδίτη autem est ex
potentia quæ producit masculum
& femellam: nimirum ideo, quod
ἀφρώδην, id est spumantia sint
animalium semina, hoc nomen
obtrinit. Euripides autem ejuse-
tymologiam hinc deflectit, quod
à Venere capti, sint ἀφρογενῆς,
id est stulti, infani, insipientes.
Pulcherrima autem formâ esse Ve-
nus prædita fingitur, quod ho-
minibus donaverit concubitus vo-
luptatem, longè quàm reliqua a-
lia experiantur, excellentiorem.
Decoratur epitheto φιλομεδῆς,
id est risu gaudens, & quod li-
benter in risum solvatur. Causa
verò hujus epitheti est, quod
læticia & risus frequentes circa
Venereum actum versentur, &
ipsi sint perquam familiares. Ve-
neri autem assident Gratiæ, ejusq;
comites sunt & affectu Suadela
& Mercurius. Quare autem?
Quod hi qui amantur, oratione
& gratiâ capiuntur: aut volup-

tas, quâ nos Venus in concubitu perfundit, hujus comitatus Vene-
rei causa est. Cytheræ appellationem invenit, propter κυήσεις, id
est impregnationes, quæ concubitum sequuntur: aut quod plerunque
soleat καθεῖναι, id est immittere sive sedare cupiditates Venereas.

[4.] Ideo Venus Genetrix. v. Lucretii primam pag. Assyrii Mylicta, ab ἡ, ut
Vossio placet, ἡλὶς ἐγγυῖ ἔσα ἢ Ἀφροδίτη καὶ συμπαραθέσθαι πάλιν μὲν τὸν
ἐργὸν ἀνεκχέαι, ἐπιδῶσι ὃ τὸ γόνιμον τῇ γῇ. Julianus.

[5.] Mentum mentemque in gremiis mimarum deposuit. Cicero, mox ἀφρο-
γένει MS. & pro συνέδρες, συμπόμους---

[6.] pro καθεῖναι--MS. καθεῖναι, videntur hic deesse ἢ παρὰ τὸ καθεῖναι καὶ καθεῖναι
τὸ αἰσχρὸν--quæ Gyraldus & Etymol. in suis legēte, non ait derivari Κυθή-
ρεια ἀπὸ τῆς Κυθήρας, quod Hefychius improbat, & σχ. ιλ. ε. v. 422. quem
corriges ex Hefychio; πάλιν pro πάσης--ἐξυρημένον, pro ἐξυρημένον

τάτῃ δὴ καὶ ἰερὰ τῆς Ἀφροδί-
της ἢ τοῦ Κυθήρων νῆσθ' ἔν-
δοκεῖ. τάχα δὲ καὶ ἡ [7.] Κύ-
πρῳ, συνδεδεσά πως καὶ τῆ-
νομα τῇ κρύψει. ἢ δὲ Πάφῳ
ἰδίον αὐτῆς οἰκητήριον ὄναι,
[8.] Παφίας λεγούσης, τάχα
κατ' ἑλληνισμὸν, ἀπὸ τῆς [9.]
Ἀπαφίσεως, ὅ ἐστιν ἀπατῶν. ἔ-
χει γὰρ καὶ μὲν τὸν Ἡσίωδον
μειδήματα τ', Ἐξαπάτας τε.
κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον,

Πάρφασιν ἦτ' ἔκλειπεν, καὶ πύ-
κατος φερόμενοντα.

Ὁ δὲ κεστὸς ἱμάς, ὡς οἱ κεκασ-
μῖνθ' ὄναι. ἢ ὁ διακέντημθ',
[10.] καὶ ποικίλῳ δυνάμει ἐ-
χρῶν, τῆς δὲ ἐν σφίγγειν. κα-
λεῖται δὲ ἔρανια τε καὶ πάν-
δημθ' καὶ [11.] παναίτην,
διὰ τὸ καὶ πρὸς ἔρανον καὶ ἐν
τῇ γῇ καὶ θαλάσῃ πῶς δυνάμει
αὐτῆς θεωρεῖσθαι. ἀκύρεος δὲ, ἐκ
ἐμποινίμους ἔρασαν τὰς ἀφρο-
δίτας ὄρκους ἔνθ'. παρ' ὅσων καὶ
ἢ ῥάδια παρεχόμεναί, μεθ'

sibi volunt ista nomina? Nempe quòd Veneris potentia & vis, in caelo, in terra, & in mari cernatur. Irrita autem esse, & nullis poenis digna Venerea iuramenta, veteres fabulari sunt. Quamvis enim facilis sit ad sui copiam cuivis faciendam Venus, attamen

[7.] Sed nec Κύπρις dicitur à Κύπρῳ; est enim κύπριος, ἢ κυβήριος πολεμικός σχ. ε. ελ.

[8.] Παφίης λεγ. Homerus nunquam sic vocat, sed πάρφας. Vide σχ. ελ. v. 422. ubi videas Hesiodum Homero recentiore. quod Interpres Hesiodi etiam fatetur.

[9.] τῆς ἀπαφῆς (quod ἀπατῶ) Παφίη propiusquam ἀπαφίσεως MS¹. -- mox ἡ λέξεως ὅσον πύλας πρὸς φερόμενοντα -- Gyrál. καίπαρ--v. σχ. Hom. ελ. T. v. 307. est etiam dicta Araturia--Strab. 11.

[10.] l. MS. non habet ἱμάς, & legit διακέντημθ', & pro δὲν--συνδένει καὶ συσφίγγειν--

[11.] Ms. Ποντία, sequitur enim θαλάσση. Orph. καὶ κεχτίς τελατῶν μοιρεῖ-
δαι, ἔρανε, γῆς, πόντε.

Hinc Cytherorum insula Veneri sacra judicatur. Eadem ratione & Cyprus ei consecrata est, propter nominis similitudinem. Aludit enim & ipsa ad dictionem κύσις, id est impregnationem. Paphus autem propriè Veneris sedes esse creditur. Hinc nuncupatur Paphia, nimirum per defectum, ἀπὸ τοῦ ἀποοίσεως, id est à decipiendo. Hesiodus enim risum & dolum ei assignat. Homerus autem:

Colloquium blandum, quo fallitur & sapiens vir.

Cestus autem cingulum est, sic dictus, quasi sit κεκασμένθ', id est mirabili opere exornatus. aut quasi διακέντημθ', id est ab eo sic appellatus, quasi stimulet in Venerem variamque ligandi & decipiendi potentiam habeat. Designatur & his tribus nominibus, ἔρανια, id est caelestis, πάνδημθ', id est vulgaris, & παναίτια, id est rerum omnium causa. Quid autem

ἔρχων ἐπάγαθ' συμβέβηκε τὴς
[12.] περὶ ὧντας. περὶ τῶν δὲ
ἥν' ὀρνέων χαίρει μάλιστα, τὸ
καθαρόν ἐστι τὸ ζῶον, καὶ φιλο-
φρονητικόν, διὰ ἧς ὥσπερ φι-
λημάτων. ἀνάπαλιν δ' ὅς, διὰ
τὴν ἁκαθαρσίαν ἀλλοτεία αὐτῆς
ἐστὶ δοκεῖ. ἥν' γὰρ μὴ φύτῃς ἢ
μὲν [13.] μυρσίην, διὰ τὴν
φιλοφροσύνην, Ἀφροδίτης ἐστὶ
διέληπται. ἢ δ' [14.] φιλύ-
τεια, διὰ τὴν τένομα, ὅτι τὸ
φιλεῖν [15.] ἀφροδισμῶς ἐξ-
επνεύεται. καὶ πρὸς τὰς σεφά-
ρων πλοῦς εἰσάδασιν αὐτῇ κε-
χεῖσθαι μάλλον. τὸν δ' [16.]
πύξον φυλάττον τῇ θεῷ προσ-
φέρειν, ἀφροσύνην πῶς ἐπ'
αὐτοῖς τὴν πυγμὴν.

ad juramenta eos compellit qui se
ambiunt. Inter aves autem nulla
æquè ac columba, propter suam
puritatem & amoris illecebras
gaudet. Est enim admodum a-
mabilis, verique amoris propter
osculandi morem symbolum. Su-
em autem, propter suam im-
mundiciem planè averfatur Ve-
neri. Inter plantas myrtus Ve-
neri dedicata est, quia & hæc
planta facit ad amores concili-
andos. Etiam philura ei sacra
est, quia apposita Venerem
cieat: & in primis ad necen-
das coronas eâ uruntur. Ca-
vent autem, nè Veneri bu-
xum offerant, expiantes suam
salacitatem.

[12.]---Clauf. ῥαδία videtur legisse--de juramento amatorio Vide Eras-
m. chil. infra cæd---

Τὴν ἱρῶντας legit Velarius. MS. περὶ ὧντας, ὅς ἐν περὶ ὧντας

[13.] Pro φιλοφροσύνη MS. ἀκαθάρτην legit, an quod planta littoralis? an quod
morbis muliebribus multis conveniat? an quod odorifera & speciosa?
an quod Myrteam coronam Venus gesserit cum vinceret deas in Paridis
judicio? hoc Nicander memorat in Alex.

[14.] ἢ δ' φύλιν εἰσάδων τετένομα MS. pro φιλύτεια vel φυλὴν non
audet Gyrald. reponere φύλον---Displicent nexæ philuræ coronæ. Hor.
quod hic sequitur, lege ἢ δ' φύλον εἰσάδων διὰ τὴν τένομα, ὅτι---καὶ ὅτι
πρὸς τ.

[15.] ἀφροδισμῶς est vera lectio, mens est, quod in φυλῶν τὸ φιλεῖν post
ἐξεπνεύεται pone hypostygmē, Virg.

Populus Alcideæ gratissima

Formosæ Veneri Myrtus

quæ tamen & Cereri & Baccho quoque sacra fuit.

[16.] πύξον---& ἀφροσύνην MS. Gyrald. vertit, ut expiant palæstram Ve-
nericam. Velarius, cestum, Clauf. πυγμὴν. N. L.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἜΡΩΤΟΣ.

DE CUPIDINE SEU
AMORE.

Οὗτ' δὲν παρὰδοξον, εἰ τοι-
αύτῃ ἔσῃ συνπιμαῖται αὐ-
τῇ, καὶ συμπαράγινεῖ ὁ ἔρως,
ὅς τ' πλείων καὶ Ἀφροδίτης ἦδ' ὄν
αὐτὸν παρὰδεδοκότων, ὅς δ' ἡ
πῶς μὲν ἐστὶ διὰ τὸ ἀτελὴ τὴν
γνώμην, καὶ ἐνέξαπάτητον ἔχον
τὰς ἐρώοντας. πρῶτος δ' ὅ, ὅτι
καὶ * φόνους ποιεῖ, ἢ ὅπως ὄρνις
περὶ σίπῃ τὰς διανοίας ἀ-
φροσύνας. τοξότης δ' ἐπεὶ πληγὴ
πνέει ὁμοίον ὑπὸ τῆς [1.] περ-
σάξεως οἱ ἀλίσκομφοι αὐτῶν πά-
σχουσιν, ἔτε πλησιάζοντες ἐτά-
μφοι ἢ καλῶν, ἀλλὰ μακρό-
θεν αὐτὰς ἰδόντες. ἀναδίδω
δ' λαμπὰς αὐτῶν, πυρρὸν δο-
κῶντι τὰς ψυχὰς. ἔρωτα αὐ-
τὸν εἰρηάζει, πεισανδρὸν, ὑπὸ τῆς
[2.] ζητήσεως ἢ ἐρωμένων.

N Il mirum si Veneri, quam
modò depinximus, coha-
bitet Cupido, simulque cum ista
colatur, cum plurimi eum Ve-
neris esse filium confessi sint. Pu-
er esse fingitur, quod planè men-
te careant, deceptionique obnoxii
sint, quotquot amori operam dant.
Alatus est, quia & cædium inter-
dum est author. Potissima autem
causa ob quam pennatus, seu alis
instructus Cupido narratur, hæc
est, quod impetu quodam in ho-
minum animos involet Sagittas
tenere fingitur: quia illi qui Cu-
pidinis sagittis vulnerantur, non
secus ac alii vulnerati quorum cor-
pus læsum est dolent, neque ap-
propinquare neque attingere quos
amant, audent, verum à longè
eos incurrunt stupentes. Fax ei
traditur, quia videtur inflammare
animos. Ἐρωτα, id est amorem,
Cupidinem esse dictum, verifi-
mile est, ab inquisitione eo-
rum quos amantes inquirunt.

* Pro φόνους MS. 1. κέφους. 1. κέφους, amantibus nihil levius, nihil mutabilius.

[1.] περσάξω futo. mox ἔτε πλησιάζοντες ἔθ' ἀφάμφοι ἢ καλῶν. MS. ἀπ-
μφοι deest, aut transponi debet. Hæc eleganter describit Alex. Aphrod. in
Probl. a. (modo is author sit) κατὰ τὰς ἀρχάς, ἐκ μιᾶς ἀκτὶνος ἢ ὁψωνοῦ
ἔρωτα ὑποτελεῖται. αὐτῇ δ' ἔσται βίβλη, τῇ ἀνομήσει καὶ πρὸς τὸ σῶμα

[2.] MS. ἐπιζητήσεως

τάπηθ' ὅτι τῆ ζητῆν τὸ
[3.] ἐρεῖν, ὡς εἴρη. ἰδ' αὐ-
τῆ δ' ἵππες ἐρέων. ἐντεθε-
νταί καὶ τῆς ἐρώνης ὀνομασμέ-
νης. καὶ πλείους δ' ἐρωτες. ὡς
δίδονθ' διὰ τὴν [4.] πολυ-
τησίαν τῆς ἐρώτων, καὶ τὸ πολ-
λοῖς τοῖς τοῖς ὁπαδοῖς κεχρηγῆ-
ναι τὴν Ἀφροδίτῃ. καλεῖθ' ὅτι
καὶ ἡμερες, ἥτοι ὡς τὸ ἰε-
σαι καὶ φέρεσαι ἐπὶ τὴν ἀπό-
λασιν τῆς ὡραίων [5.] ὀνο-
μασμένων. ἢ κατὰ μίμησιν τῆς
πρὸς τὴν διάνοιαν κατὰ τῆς
ὡς ἀναμειμνῆσαι καὶ ταύτῃ.
πρὸς τὴν δ' ἀπὸ τῆς τῆς οἰλημά-
των μιμήσεως. ὅθεν ἐρεῖ τὴν
καλῆσιν καὶ ὁ παππῆς. ἢ ἀπὸ
τῆς πολλὰ πυνθανεσθαι καὶ τῆς
ἐρωμένων τὰς ἐρώτας, καὶ αὐ-
τῆς ἐκείνων, πρὸθεν ἔρχονται
καὶ ὡς ἦσαν. [6.] ἔνιοι δ' καὶ
τὴν ὅλον κόσμον νομίζουσιν ἐρωτα

ἐρεῖν enim, apud Græcos etiam
inquirere significat, ut in hoc
hemistichio:

ἰδ' αὖτ' ὅτι ἵππες ἐρέων, id est,
Ito, & equos ejus quæras.

Hinc arbitror ἐρώτω, id est
scrutationem appellatam. Plures
autem & varii amores feruntur,
propter amorum varietatem, &
quod per multos hujusmodi asse-
clas Venus, seu Venerea volup-
tas nobis erogetur. Cupido &
ἡμερῶς, id est desiderabilis voca-
tur, ἀπὸ τῆς ἰεσθαι, id est quod
incitetur, & φέρεσθαι, id est fe-
ratur ad fruitionem eorum qui
sunt formâ bonâ & liberali. Aut
hanc appellationem consequutus
est propter mentis extensionem,
ἀπὸ τῆς ἀναμειμνῆσαι, id est,
quod amatores stultescant & de-
lirent, nec mentis amplius com-
potes sint. πρὸς, id est desi-
derium nominatur, ad imitatio-
nem osculorum figendorum, unde

nomen suum nactus est papa. Aut πόθος, sive desiderium dicitur Cupido,
quod amatores multa & in hunc modum suos amores interrogent: unde ve-
niant, & ubi fuerint. Quidam putant hinc universum mundum esse amorem,

[3.] τὸ ἐρεῖν. MS. ζητῆν. Did. exprimit, quod autem ἐρεῖν & ἐρωτῆν hinc veni-
at testatur Eustat. ad illud H. ἰλ. Ἀργεῖον ἐρεῖν γηθήντα. -- ἰλ. φ. ἵππες
τὰς ἐρεῖν. -- Οδυσσεὺς συνιῶντο.

[4.] 1. τῆς ἐρώτων. Aphrod. φιλέτω ψυχὰς θυμὸν ἐλπίστον. & πολλοὺς ἐρωτοῖν
ὁ αὐτὸς πολλὰ καὶ ὑποπίνει. Moïcho δ' ἐρατὴν ἔρως. -- μοχ. ὁ παρὰ καχο-
ρηγῆθαι. MS.

[5.] ὀνομασμένων. & pro ὡς ἀναμειμν. MS. καὶ μεμνῆσθαι. μεμνῆσθαι, ἀνι-
σθῆναι. Hippocr. ἐκαστὴν lege.

† pro παππῆς MS. παππῆς. Syracusiorum vox.

[6.] Finxit quidem Orpheus ex Chao primum Orum Amorem. Aiunt Orphici
τὴν τῆς ἐρώτων μετὰ τὰς δὲ γυναικῶν (Sc. ὡς καὶ γυν.) δ' ἐρωτῆται δ'
ἐν. -- ἵχθιν ἐπὶ τῆς ὁμων πρὸς τὴν ὁμων ὅθεν καὶ φασὶν αὐτὴν καὶ λέγουσιν
(hinc Platonis Amorem πρὸς τὸν φασὶν) φασὶν αὐτὴν καὶ λέγουσιν καὶ
Ἡρακλῆα συνιῶναι δ' αὐτὴν τὴν ἀνέγκλιν, φασὶν ὅσον, τὴν αὐτὴν καὶ
Ἀδελφῶν ἀσώματος διαγινωσκῆναι ἐπὶ τῇ κόσμῳ, τῆς πρὸς αὐτὴν
ἀφροδίτης. Damascius καὶ ἰδ' ἰδ' ex Hieronymo & Hellanico. V. Athe-
nagora Legat. pro καλῶν MS. 1. καλῶν τῶν.

εἶναι,

ἤ), καλὸν τε καὶ ἐπαφρό-
διτον καὶ νεαρόν ὄντα, καὶ ὡρεσ-
σύτατον ἅμα πάντων, καὶ
πολλῷ κεχηρημένον πυρὶ, καὶ
ταχέαν ὥσπερ ὑπὸ τῆς τοξείας,
ἢ διὰ πτερῶν τὴν κίνησιν ποι-
έμενον.

pulchrum, venustum, recen-
tem: simul etiam omnium
antiquissimum, multo igne u-
tentem, velocem, quasi instar
sagittæ & avis volucris morum
suum peragat.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἈΤΛΑΝΤΟΣ.

DE ATLANTE.

ΤΟῦτον * δ' ἄλλως ἤ) καὶ
Ἀτλαντα, καὶ ἀταλαιπό-
ρος ἀποδιδόντα, τὰ καὶ τὰς
ἐμπεριεχομένους ἐν αὐτῷ λόγους
μιγνόμενα, καὶ ἔγω τὸν ἑρπύον
βασάζοντα. ἔχειν ὃ κίονας μα-
κράς, τὰς ἥν' εὐριχέων διωά-
μεις. καὶ δ' αὖ τὰ μὲν ἀνωφερῇ
ἔστι, τὰ δ' ὑπωφερῇ. ὑπὸ τέ-
των γὰρ διακρεταίεσσι τὴν γῆν.
ὀλοόφρενα δ' αὐτὸν εἰρήδης,
διὰ τὸ ὅτι ἥν' ὅλων φερντίζειν,
καὶ φερνοῦσθαι τῆς πάντων αὐτῶν
μερῶν σωτηρίας. ἐν δ' αὐτῶν τὰς
πλειάδας γεννέσθαι, [7.] πα-
εισαμένους ὅπ' τὰ ἄστρα πάντα
πλείονα ὄντα ἐχλύνθησιν ἀσφαλίω

volentes indicare, quod genuerit astra, quæ πλείονα, id est
plurima sunt. Eundem eum esse veteres pronunciarunt cum Astræo

Hunc volunt dici Atlantem,
quasi sine labore, & ἀτα-
λαιπόρος, citra molestiam om-
nia ea perficiat & absolvar, quo-
rum ipse naturaliter causa esse fer-
tur. Non secus etiam cælum
suis humeris gestare dicitur. Ha-
bere autem fingitur columnas lon-
gas, quæ sanè elementorum po-
tentiam & vires denotant, secun-
dum quas quædam sursum, quæ-
dam verò deorsum tendunt. His
enim lationibus duabus terra con-
tinetur. ὀλοόφρενα, eum vocant,
ut qui de universa rerum natura
sedulò cogitet, ejusque partium
omnium salutem procuret. Eum
esse Pleiadum patrem testantur,

* Τοῦτον lego.

[7.] παρῆσθαι MS. — Ἀσφαλίω καὶ Θάμμαντι ὁ αὐτὸς ἄν. ita ferè MS. V.
Apollod. pr. p. σχ. Hef. ad Πλειάδων Ἀταλαγχοίον, σχ. α. Σ. v. 486.

τε καὶ ἀθάμαντι, ὅπ ὁ αὐτὸς ὦν.
ἔτε γὰρ ἴσται τοὺς σύνολον [8.]
ἀνιρέμντ ὅτι παρῶν, εἰ καὶ
ὅπ μάλισα δὲ βεβηκέναι δοκεῖ.
καὶ ἀπόλυτ ἔσθ, καὶ δαυμασ-
μὸν τοῖς ἐφεσῶσιν ὅπ τιλὴ διά-
ταξιν αὐτῶ, πωλὴ ἐμποιεῖ.

fit mundus obnoxius, veréque absolutus & perfectus, multámque δαυμασμὸν, id est admirationem iis ingeneret, qui decentem ipsius dispositionem considerare instituunt,

& Athamante. cum Astræo, quodd non efficiat ut hoc universum subsistat, licet pulchro ordine moveri videatur, verum quasi ἀνιρέμντὸς, id est irrequietus & quiescere nescius quispiam fit, cum Athamante autem idem esse creditur, quod nulli corruptioni

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ.

DE PANE.

Τοῖς τὸν ἔσθ καὶ τὸν Πᾶνα,
ἐπειδὴ [9.] τῷ παντὸς ὁ
αὐτὸς ἐστ. καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ λά-
σα καὶ τραγῶδη, διὰ τὸ τῆς
γῆς τραχύτητα ἔχειν. τὰ δὲ
ἀνω ἀνθρωπείμορφα, διὰ τὸ
[10.] τὸν αἰθέρα τὸ ἡγεμο-
νικὸν ἔσθ τῷ κόσμῳ, ὁ δὲ λο-
γκὸν ἐστ. [11.] λᾶγονον ὃ καὶ
ὀχλῶν αὐτὸν παρεσάγει, διὰ
τὸ πλῆθ ὅτι [12.] ὡς
σφραγματικὸν λόγων εἰληφε,

Talem quempiam & Pana esse non dubito: siquidem & ipse cum hoc universo idem est. Inferior pars hujus dei hispida est, & hircum refert, ad designandam asperitatem terræ. Superior autem pars similis est homini, nam æther, propterea quod in ipso ratio sita sit, tenet totius mundi imperium. Lascivum & libidinosum eum fingunt, propter multas seminum causas,

[8.] deest fortè ἑρῶν. MS. ἀνιρέμντ... i. e. ἀνακρίμας. & mox διαβ-
βηκέναι. 35, lego ἄ, & nihil in scripto muto aliud. post δακ, καὶ...

[9.] τῷ παντὶ αὐτὸς ἐστ. MS. vide Verulamii Sap. Ver. Non malè hæc se-
quuntur; nam Orphici Panem διατάττειν ὅλην τὴν κόσμῳ faciunt, Damas-
cius, quod & Amori tribuebant, v. Suidam in Πείρατ.

[10.] τὸ ἐν τῷ αἰθέρι. MS. αἰροπρόσωπ & τραγοειδὲς, Herodoto.

[11.] λῆγεται ὃ ὀχλῶν αὐτὸν παρεσάγει. MS.

[12.] ὡς πρ. videtur εἰληφε ante σφραγματικὸν ponendum...

καὶ ἤν' ἡ σύμμιξις ἐξ αὐτῶν
 γιγνομένη. ἐν ταῖς ἐρήμοις ὃ
 διατείσκειν, μάλιστα [13.] τὴν
 μονότητα αὐτῆς διὰ τέττα παει-
 σαμένους. εἰς γὰρ καὶ [14.] μο-
 νοθυῆς ὁ νόσμος ἐστίν. τὰς δὲ
 νόμους δίδωκε, ἐπειδὴ χαίρει
 ταῖς ἐκ ἡν ὑγρῶν ἀναδυμασσε-
 σιν, ὧν χωεῖς [1.] ἢ οἶον
 τὸ ὅλον ἐμφαίνειν. νεβείδα δὲ ἢ
 παρδαλιν αὐτὸν ἐνῆφθαι, διὰ
 τὴν ποικιλίαν ἥν' [2.] ἄλλων
 καὶ ἡν' ἄλλων χρωμάτων, ἃ θε-
 ωρεῖται ἐν αὐτῷ. [3.] συρτὸν δὲ
 ἔστι, τάχα μὲν διὰ τὸ ὑπο
 παντοίων ἀνέμων διαπνεῖσθαι.
 τάχα δ' ἐπεὶ τὴν [4.] ἐμμέ-
 λειαν ἀγειοραῖν καὶ αὐσεῖν,
 ἀλλ' ἢ πρὸς ἐνδείξιν ἔχειν. τὸ
 δ' ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτῶν, καὶ
 τοῖς σπηλαίοις διατᾶναι, καὶ
 τὸ ἥν' [5.] πίτεως σέμμα ἀπι-
 χορᾶσθαι, ὄρειόν τι καὶ μεγα-
 λοφρέπες ἔχοντες τὰς εὐφῆς. ἐστὶ
 δὲ [6.] τὸ πανικὸς λέγεσθαι τα-
 ραχὸς τῆς ἀρνιδέας καὶ σλόγους.
 ἥτοι γὰρ πως καὶ αἱ ἀγέλαι, καὶ

& sine ratione certâ exoriuntur. Sic enim interdum armenta &

& commixiones quæ ex ipsis
 fiunt. In locis desertis eum
 morari tradunt, ut ejus uni-
 tatem ostendant. Mundus enim
 est unus, & unigenitus. Nym-
 phas persequitur, siquidem gau-
 det exhalationibus, quæ ex hu-
 mido prodeunt, sine quibus im-
 possibile est ut mundus appare-
 at. Indutus esse dicitur nebride,
 aut pelle pardi, tum propter
 pulchram rerum omnium
 varietatem, tum etiam propter
 colores qui in mundo cernun-
 tur. συρτὸν eum appellant, sive
 quod à ventis omnibus perfletur
 ἀπὸ τῶν συείπην, id est à fan-
 do: sive quod ad saltandi ri-
 tum sit minus aprus, & more
 rusticorum qui politiozem mu-
 sam non degustarunt, subsulter,
 ἀπὸ τῆς σκυρτᾶν, id est à sal-
 tando. Quod autem plerunque
 in montibus & speluncis versatur,
 factum est ut coronam ἐ πίνο
 arbore fortiretur. Hæc enim
 arbor montanum quippiam &
 magnificum habet. Nihil pro-
 hibet quin etiam Panicos tu-
 multus dicamus, qui subito

[13.] Τῆς μονότητος — παεισαμένους. MS.

[14.] Πανὲν πρωτόγονον vocat Orpheus apud Damasc.

[1.] ἐδὲν ἥν' ὅλον ἐμφαίνει. MS. I. οὐδὲν οἶον ἥν' ὅλον ἐμ-
 φαίνει.

[2.] Τῶν ἄλλων — MS. ἥν' ἀσερῶν — χρωμάτων, ἀπ' ἡσυχίας? Orpheo
 ἀσερδίαται.

[3.] συρτὸν MS.

[4.] MS. ἐμμέλειαν — & ἐνδείξιν. MS. Orph. Ἀρμονίαν κόσμου κρείων φιλο-
 παίγμονι μόλπει.

[5.] Πίτεται — MS. Vide Anonymum ὑπὲρ Ἀπίων.

[6.] πανικὸς. V. Anonym. p. 103.

τὰ αἰπόλια ποιεῖται, φόρη π-
 τὸς ἔξ ὕλης, ἢ ἤν [7.] ὑπάρχον
 καὶ φασματωδῶν τύπων ἀκρίβει-
 α. οἰκίαις δ' καὶ ἤν ἀγελαίαν
 θρέμματων ἐπισκοπον ἐποιή-
 σαντο. τάχα μὲν διὰ τὸτο καὶ
 κερφέσω καὶ διηλὸν πλάθοντες,
 τάχα δ' τὸ διηλὸν ἤν ἔξεχόν-
 των αὐτῶ ὧτων ἀνιπτόμενοι.
 ἴσως δ' ἂν ἔτ' καὶ [8.] ὁ
 Πρίαπος εἴη, καὶ ἐν πορείᾳ
 εἰς φῶς πάντα. [9.] ἤν ἀρχαί-
 ων δ' εἰς δαιμόνων, καὶ ἀδρὲν
 αὐτὸν δ' αἰ ἐφρόνεν περὶ τῆς
 κόσμου φύσεως παριστάντων. ἐμ-
 φαίνει γὰρ τὸ μέγεθος ἤν αἰ-
 δίων, πῶς πλεονάζουσιν ἐν τῇ
 αἰδρίᾳ σφραγισθῶσιν. ἢ
 δ' ἐν τοῖς κόλποις αὐτῇ [10.]
 παγκαρπῶ, πῶς δαφίλειαν
 ἤν ἐν τῷ οἰκίαις ὕδατι ἐν-
 τὸς τῇ κόλποις φουμένων, καὶ
 ἀναδεικνυμένων καρπῶν. παρ-
 σάγεται δ' καὶ αὐτὸς φύλαξ ἤν
 τε κήπων, καὶ ἤν ἀμπέλων,
 ἐπειδὴ κατὰ τὸν γυνῶντά ἐστι
 καὶ τὸ σώζειν αἰ γυνῆ, καὶ
 τοῦ Διὸς ἐντεθῆεν [11.] σωτῆρ' εἶναι λεγόμενα.

greges terrentur, dum sonus qui-
 dam subitus ē sylvā, aut ex an-
 tris, aut ex terrā voraginibus
 affertur. Rectē eum pecoris,
 quod gregatim pascitur, custo-
 dem fecerunt: nimirum quod
 gregibus præsīt. Fingitur Cor-
 nutus, & bifidos habere pedes,
 idem etiam aures ejus prominen-
 tes nimium indicant. Fuerit for-
 tassīs hic & Priapus, cujus vi omnia
 in lucem prorumpunt. Sunt au-
 tem ambo ē numero antiquorum
 dæmonum, & Priapum fecundum
 esse asseruerunt, propter ea quæ
 speculatione naturæ, seu naturali
 deprehenderant. Magnitudo au-
 tem membri virilis, abundantem
 in eo membro seminalem mate-
 riam significat. Omnigeni fru-
 ctus quos sinu gerit, indicant
 fructuum copiam qui intra terræ
 sinum statis temporibus & nas-
 cuntur & ostenduntur. Traditur
 esse hortorum & vinearum
 custos: est enim generantis ea
 servare & tutari, quæ genuerit.
 Hæc de causā eum Jovis servatoris
 prolem esse quidam confirmarunt.

[7.] pro ὑπάρχον MS. I. πτρώον. ἀντρεῖ βαθὺ Pani dicabant. M. Tyrius
 Orat. 38.

[8.] Priapus dicitur Orphicis Theologis ἡρικαρπῶ, ita etiam & Πάρ. Da-
 mascius. V. Suidam in ἡρικαρπῶ & Helych, & Macrobiū, item
 Suidam in Πρίαπος --- καὶ κατὰ Onagri pater, v. vol. Idol. 1. 2. c. 7.

[9.] πάντα ἤν ἀρχαίων δαιμόνων, καὶ ἀδρὲς διαπτήης, αἰ --- sic MS. f. αἰ-
 δρὲν αὐτὸν καὶ διαπτή δ' αἰ ἐφρ. ἀδρὲς fructus, διαπτήης apertionem po-
 rorum speciat, quorum utrunque sequitur, πολὺσπορῶ, Orpheo. V. Pig.
 Menf. Isaac. p. 91.

[10.] Παγκαρπία. MS. an ergo καὶ γὰρ fructuum pater, Priapus?

[11.] Σωτῆρ' καὶ ἡν λέγεται legit Ger. Vossius, & pro πολὺφωσι πολὺφωσιν
 MS.

καὶ τὸ μὲν πολὺφανον καὶ κα-
 θαρὲν αἱ ἀμπελοὶ παρῆσαν. μά-
 λιστα δὲ τὸ ποικίλον, καὶ τὸ
 ἐπιτρῆς, καὶ ῥαδίαν τῶν ἡβ-
 εσιν ποιεῖ μῆρον οἱ κῆποι. τοι-
 αῦτῶν ὡς ἐπίπαν αὐτῆς καὶ τῶν
 ἐσθλῶτα ἔχοντες. δρέπανον δὲ
 ἐν τῇ διξίᾳ χειρὶ προτείνει,
 πότρον ἐπεὶ τῷ τῶν χρῶν πρὸς
 τὴν κῆρασιν ἥν' ἀμπελῶν. ἢ
 ἐπεὶ κατὰ τὸν πρῆντά τί ἐστι
 [12.] καὶ καθάπλισαι πρὸς ἀσ-
 φάλειαν αὐτῆς, ἢ ὡς τοιαύτης
 συνάμεως μὴ τὸ ἐνεργεῖν τὰ
 ὄντα, ἐκτεμνέσθαι αὐτὰ, καὶ
 διαφθεῖνέσθαι. ἀραδὸς δὲ δαί-
 μων, ἥτοι πάλιν ὁ κόσμος
 ἐστὶ βείδων καὶ αὐτὸς τοῖς καρ-
 ποῖς, ἢ ὁ πρὸς αὐτῇ λόγος,
 καὶ ὅσον δαίμων καὶ διαμερίζει τὸ
 ἐπιβάλλον, ἀραδὸς διαρέτης
 ὑπάρχων. [13.] τεχνίτης δὲ
 καὶ σωτὴρ ἥν' οἰκείων ἐστὶ, τὸ
 σώζειν καλῶς τὸν ἰδιον οἶ-
 κον, καὶ ὑποδείγμα παρῆχειν
 ἑαυτὸν καὶ τοῖς ἄλλοις. τὸ δὲ
 τῆς Ἀμαλθείας κέρας, οἰκείον
 αὐτῷ [14.] φρόνιμά ἐστιν.
 ἐν ᾧ ἅμα πάντα [15.] διόκει τὰ
 κατὰ τὰς οἰκείας καμρὲς φουδάρια,

Fertilitatis & mundicie indicium
 sunt vineæ: varietatem autem &
 delectationem, & facilem gene-
 rationem horti denotant: in pri-
 mis tamen, cum plerumque tali
 veste Priapus sit amictus. Fal-
 cem manu gerit, cujus usus est
 in amputandis vitibus. Falx au-
 tem indicat, ejusdem esse poten-
 tiæ aliqua producere, eadem pro-
 ducta denuò excindere & perdere.
 Insinuat quoque per falcem ejus,
 esse qui quid custodiat, ut se ar-
 mis accingat ad cautiorem ejus
 custodiam. Bonus esse dæmon
 fingitur: & mundus forsan is bo-
 nus dæmon est, qui riget, &
 fremit fructuum decorā fertilitate.
 Aut bonus ille dæmon est ani-
 ma mundi, quæ hoc univer-
 sum gubernat, & cuilibet neces-
 saria distribuit, & dividit, quasi
 bonus sit Jupiter distributor &
 divisor. Artifex autem, & do-
 mesticorum servator perhibetur
 ideo, quod honestè domum suam
 regat & servet, seque ipsum ut
 exemplum, quod imitentur, re-
 liquis præbeat. Copiæ cornu,
 quod propriam demonstrat ejus
 prudentiam, significat eum om-
 nia administrare, ut statis
 temporibus quæque proveniant:

[12.] Lege πῆσι καὶ καθάπλιναι, quod ad falcem, Virgilius—4. Georg.

Et custos furum, atque avium, cum falce salignâ

Hellepontiaci servet tutela Priapi--

Baal-Zephon furium custos & speculator, pingeantur Satyri (& Pan)
 manu obumbrantes frontem, σκοπεῖν αὐτὸν ideo dicit Plinio, & Hesychio
 in ὑποκόπῃ & σκοπεύματι.

[13.] pro τεχνίτης MS. I. πρὸς αὐτὸν—καλῶς πρὸς αὐτὸν ὡς ἰδὲ οἶκον—τὸ
 ὡς τὸ ποιμνία. Pe. & Pa.

[14.] φρόνιμα. Ger. Voss. Idol.

[15.] διόκει—lege ἀδύσκει cum MS. beata pleno copia cornu—forte διοικεῖ
 id est, Pan—

ἀλλ' ἔπει ἐν τῇ αὐτῇ γιγνώ-
σκον. περὶ πολλὰ δ' ἀδρόως
καὶ [16.] ποικιλίᾳ ἐμπεριόδως
ἀμαλδύνει. ἢ πάλιν κεραίζει
πάντα, διὰ τὴν ἡμετέραν
αὐτὴν πρὸς τὸ πονεῖν περὶ πᾶσι,
ὡς καὶ ἀγαθὸν τοῖς μὴ μαλα-
κισμένοις προστινόμενων.

& ejus diligentiam non ad unum
aliquod solum porrigi, verum ad
omnia protendi, & suo ambitu
quàm plurima & jucundâ varie-
tate respersa copiosè & confertim
suppeditet: & ea denuò depopu-
letur, ut ad laborandum iterum
convertat homines, quasi labo-
rantes & non ociantes bona
consequantur.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ,
ΚΑΙ ΤΗΣ ἙΣΤΙΑΣ.

DE CERERE ET
VESTA.

Ἐξ ἧς ὁ περὶ τῆς Δήμητρος
καὶ Ἑστίας ὧ πᾶσι λεκτέον.
ἑκατέρω δ' ἔοικεν ἔχει ἑτέρω
τῆς [1.] γῆς (ἡ). ταύτῃ μὲν
γὰρ διὰ τὸ ἐσθάναι διὰ πάντων,
Ἑσίαν προσηγόρευον οἱ πα-
λαιοί. ἢ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς ὡ-
σανεὶ θεῇ θεμελίῳ τὸν ὅλον ἐ-
σθάναι κόσμον. διὰ δ' ὅτι τὸ μητρὸς
βόσπον φύειν τε καὶ βρέφειν πάντα,

Consequenter (ὁ puer) & de
Cere & Vestâ verba fun-
denda sunt. Utraque autem non
videtur alia à terra esse. Hanc
enim διὰ τὸ ἐσθάναι, id est quod
ster toro conferta, Ἑσίαν, id
est Vestam veteres dixere: aut
quod ipsi innitatur & insistat, tan-
quam in fundamento quodam uni-
versus mundus. Illâ autem, quod in-
stat matris pariat & enutriet omnia

[16.] καὶ ποικιλίᾳ, καὶ ἐμπεριόδως ἀμαλδύνει ἢ πάλιν φθείρει, κεραίζει πάντα,
ἢ διὰ—MS. lego—γινώσκον [ἐμπεριόδως] ἀλλὰ περὶ πολλὰ ἀδρόως. καὶ
γὰρ ποικιλίᾳ. καὶ ἐμπεριόδως ἀμαλδύνει ἢ πάλιν φθείρει καὶ κεραίζει πάντα
διὰ τὴν αὐτὴν γῆν.

[1.] Vesta eadem est & Terra, subest viget ignis utrique. Ovid.
& Stat vi Terra sua, vi stando Vesta vocatur. Idem.

Δήμντεαν, οἰονεῖ [2.] γῆς
μήτραν ἔσται. ἢ Διὸς μήτρας,
τὸ καὶ αὐτὸς τὰ ἐπ' αὐτοῖς ἀφ-
θόνως ἐφοῖσθαι τοῖς ἀνθρώποις,
διατεῖσθαι καὶ δαίνυσθαι. ἢ ἐπ'
αὐτοῖς δῆειν, ὃ ἔστιν ἀρίσκειν,
ἀ μάλιστα ἐπιζητῆσι. Παρεῖσα-
γεται δ' ἡμῶν Ἑστία παρθένος,
διὰ τὸ τῷ ἀεικνησίᾳ μηδε-
νός τῃ γυνήκῳ, καὶ τέτυ-
χάειν ἑαυτὴν [3.] παρθένης νεω-
κορεῖται. ἢ δὲ Δημήτηρ οὐκ ἔπ,
ἀλλὰ τῷ Κόρῳ [4.] τετοκῆα,
οἶον τὸν κόρον, ἢ πρὸς τὸ
τρέφεσθαι μέχει κόρον ὕλη. τὸ
δ' [5.] ἀεὶ ζῶον πῦρ ἀποδί-
δοται τῇ Ἑστίᾳ, διὰ τὸ καὶ αὐ-
τὴν δοκεῖν τῇ ὄν. τάχα δ'

Δήμντεαν nominarunt, quasi
sit matrix terræ, aut Jovis ma-
ter. Siquidem quæcunque fundit
alma humus, ea Jovis beneficio
nostra sunt, ut inde comedamus
& convivemur. Aut quodd in ter-
ra δῆειν, id est invenire possi-
mus, quæ vel maximè exquiri-
mus. Vestam esse virginem do-
cemur. Quare autem hoc? Ut
sciamus per istam Vestæ virgi-
nitatem portendi, motum per-
petuum & continuum nihil ge-
nerare. Et ideo à virgine sacer-
dote custoditur & colitur. Ce-
res autem, nequaquam sterilis
esse scribitur. peperit enim Co-
ren, quasi Κόρον, id est sa-
turitatem: quæ sanè materia
est, quâ nutrimur, & satia-
mur ad saturitatem usque. Ignis autem perpetuus Vestæ
dicatus est, quod videatur plurimis & ipsam esse ens. nimirum

[2.] γῆς μήτραν ἔσται, ἢ Διὸς μήτρας, τῇ καὶ αὐτῷ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀφθό-
νως ἐφοῖσθαι MS. mox ἢ ἐπ' αὐτῆς δῆειν. idem, & pro ἀεικνησίᾳ lege ἀ-
κνησίᾳ. — Plutar. Numā, τὸ ἀκαρπὸν καὶ ἀγονὸν τῇ παρθένῃ σοιοικει-
σθαι. Sc. Numæ accommodantis, appropriantis, ἀεικνησία tribui-
tur quidem igni, sed ignis multa generat, ut mox sequitur, ἀπὸν τῷ ζῶν
τὸ πυρῶδες. Plato in Theæteτο, πῦρ πάντα γυνῆ καὶ ἐπιτερεῖσθαι, &—
εἰσι πάντα ἐνὶ πυρὶ ἐκγίγναται, Zoroaster. γ. Hef. p. 146. β. πᾶν τὸ
κινῆσθαι πρὸς τὸ ἀκίνητον κινεῖται — idem hic legebat Διὸς μήτραν ἔσται,
πάντα γὰρ οὐ γῆς περιέρχεται.

[3.] παρθένης MS. nam erant apud Romanos sex Vestales, cū essent pau-
cissimæ; crevit postea numerus.

[4.] τετοκῆα τῇ πρὸς τὸ τρέφεσθαι μ. κ. ὡς. MS. Lil. Gyr. malo hīc usus est
exemplari.

[5.] ἀεὶ ζῶον MS. Heraclito mundus ἀεὶ ζῶον πῦρ. est autem Ἑστία publicus fo-
cus, qualis apud Persas, Ægyptios, Græcos, Romanos, &c. Æschyli, πῶ-
λον Ἑστία ἐν τοῖς πρῶτοις ἀφιδρώται. Esæ 31. v. 9. θε εἰς οἰκί-
αν ἐν Ἱερουσαλὴμ, alii vertunt κλιθεῖσαν. quare pro οἰκίᾳ malle legere
οἰκίαν ut propius ad Ἑστίαν accedamus; etiam numerus in Hebræo
singularis. Plato legg. 12. Ἑστία οἰκίστρια, & in Phædro μὲν Ἑστία ἐν
δαίμονι οἰκὸν μέν.] f. maluerunt pro Ἑστία. Interpretes ponere οἰκίαν, sed
dictio πρὸς præcedens aliquatenus ad hanc significationem limitat τὸ τρέφειν.
v. D. Cudworthium de Euchar. c. 6. pro δοκεῖν τῇ ὄν. f. τῇ δαίμονι, nam
Halicarn. Ἑστία ἀνδραγατεύει τὸ πῦρ, ὅτι γὰρ τὸ ζῶον ἢ δαίμον. V. Porph. Zetem.
ἐπεὶ

ἐπεὶ τὰ πῦρ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ
ἐστὲν τρέφεται, καὶ διὰ ταύ-
τῃν ὑφέσκειν. ἢ ἐπεὶ ζεῖδωρ
[6.] ἀρεσθ. ὅτι, καὶ ζῶον μί-
πρ, ἥς ὅτιν αἶπρον τὸ ζῆν τὸ
πυρῶδες. [7.] σερηνύλως ὃ
πλάττεται, καὶ κατὰ μέσους ἵδρυ-
ται τὸς ὤμους, διὰ τὸ καὶ τὴν
γῆν ποιαύτῃν εἶναι, καὶ ὥτως ἰ-
σχυρῶς συμπεπλημένῃ. ὅθεν
κατὰ μέμους, γῆ τε καὶ χθὼν
κρεσσονοῦσι. τὰ χαρὰ ὃ ἀπὸ τῆ
χεῖδος ἢ γῆς, ἥτοι χωρεῖν πάν-
τα, ὥτως ἐκλήθη. ὅς εἴρηται
τὸ, [8.]

ἑὸς ἀμφοτέρων ὅδε χεῖρ.
μυθεῖται ὃ ἀρεσθ. καὶ ἐχάτη
ἡμέδα, τὸ εἰς [9.] ταύτῃ
ἀναλίσθαι τὰ ἀπ' αὐτῆς γυ-
νόμια, καὶ ὅς αὐτῆς ζωῖσα-
σαι. καὶ καὶ ταῖς θυσίαις, οἱ
Ἕλληνες ἀπὸ τῆς [10.] ἀρεσθ.
τὴν αὐτῆς ἡρχοντο, καὶ εἰς ἐχά-
τῃν εὐπὴν κατέπανον. ἐμμεναι
αὐτῇ, λαοὶ καὶ ἄνθρωποι, τὸ
κρέσθαι καὶ [11.] καλὸν πλεῖν
πάντα χθὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς λευ-
κοτάτης σοῦ χεῖρος, ἢ αὐτῇ τοῖς Δημήτηρ
candidissimo elemento cingatur

ignis iste perpetuus Vestæ con-
secratus ostendit, ipsam esse cau-
sam ejus ignis qui in mundo est,
quasi ejus vi exortus sit. Est &
alia causa perpetui ignis, nem-
pe quod terra fecunda mater sit
animalium omnium, & suam vi-
tam ab igne habeat. Forma Ve-
stæ, sicuti picturæ indicant, ro-
tunda est, & per medios collo-
catur humeros: siquidem & terra
rotunda est, & in hunc modum
conglobata ponitur. Unde ter-
ra, quasi per imitationem, χθὼν
dicta est, nimirum ἀπὸ τῆς χεῖ-
δος, id est à fundendo: aut
ἀπὸ τοῦ χωρεῖν, quod capiat
omnia. juxta id quod traditum
est,

ἑὸς ἀμφοτέρων ὅδε χεῖρ.

Utrosque hoc limen capiet.

Fabulantur autem eam primam
& novissimam esse factam: quia
in eam à se facta resolvuntur, &
denuò fiunt resoluta per ipsam.
Hinc Græci ab ipsa sacrificandi
initium fecere, & eadem sacri-
ficiorum fuit finis. Coronas ei
albas imponunt. Causa est,
quod undique ab albissimo &
& congregatur. Ceres autem,

[6.] deest ἀρεσθ. MS. qui etiam mox, οἷς εἰσιν αἶπρον.

[7.] σερηνύλως—κατὰ μέσους τοῦ οἴκους ἵδρυται. V. Palæph. p. 57. n. 5. Pind. x. N. Od. xi. f. hic erat in textu βωμὸς, quod possit ex σχ. Æschyli ad Suppl. confirmari, ubi βωμὸς καὶ Ἑστία χθόνος

[8.] ἑὸς ἀπὸ τοῦ οἷος χεῖσται. Odys. Σ. v. 17. ubi σχ. χωρεῖται—

[9.] Timæus Locrus, de mundo loquens. ἑαυτῷ τρεφῶν τῶν ἑαυτῷ φθίων παρίχων

[10.] V. proverbium ἀπὸ Ἑστίας apud Porphyrium 2. πῶς ἀποχ. Zenob. & Hesych. & Eustath. Odys. H.

[11.] Cerecem cum velo albo & spica exhibet Seguini nummus p. 22. Supplicēs ad eam confugientes sedebant συγκαλυμμένοι ὅτι τῆς Ἑστίας (σχ. ελ. ο. legit οἴκας)—V. Palæph. p. 57.

κατὰ τὸ ἀναδοκῆν ἢ σφ-
μάτων ἐδοποιμένη, πάνυ οἰ-
κείως εἰσάγει ἡ ἀχρυσιν ἐστρα-
μένην. τὸ τοῦ δ' ἀναγκαιότατον
ὄν [12.] καχεῖσθαι τοῖς ἀν-
θρώποις ἢ ἡμερῶς τεσφῆ ἐστ.
ταύτῃ δ' ἐμυδάται ἀπείρα
διὰ τῆς οἰκυμένης ὁ Τειρῆόλε-
μος ὁ Ἐλδσίνιος, ἀναβιβά-
σας αὐτὸν ἐπὶ πτερωτῶν δε-
κόντων ὄχημα τῆς Δημήτερος.
ἔοικε γὰρ * πτερόν τις ἢ πα-
λαιῶν διαδραμεῖν, καὶ σωιέναι
δεῦ πνῶ ἐπὶ μετωρετέραν ἐ-
πίνοιαν ἀναβιβάσωνται, τὸν
μεταχειρισμὸν τῆς κειδῆς, ὃν
πρόπον κεινομένη καὶ διατειβο-
μένη διὰ τῆς εἰς τὸν ἀέρα ἀ-
ναρρίπῃσθαι ἀπὸ ἢ ἀχρυσιν.
ὅθεν καὶ [13.] κειδὲς ἐπιπιδέ-
ως ἔχει τῆς τὴν ἀσπρῆν. ἐν-
τεόθεν ἢ τὴν ὀνομασίαν ἔλη-
φεν ὁ τεύξας τὰς [14.] ἑλδς.
ἑλδὶ ἢ λέγονται αἱ κειδαί.
Ἐλδσίς ἢ ὁ τόπος, ὅπου
πρόπτερον δρέψαν. καὶ ἡ Δη-
μήτης Ἐλδσίνία, ἀπὸ τῆς
αὐτοῦ πτερόν εὐρέστας ἡμο-
μένης τοῖς ἀνθρώποις εἰς [15.]
ἑρῆιον βίον ὄντως. ἀρπάσαι δ'
ὁ Ἄδης πῶς θυγατέρας τῆς

quandoquidem traditur segetem
proferre, admodum propriè co-
ronam aristis gravem gerit. Est
enim perquam necessarius homini
victus cicuratus, & non bellui-
nus. Frumentum autem est ille
cibus, qui præ reliquis animalibus
homini datus est. Tripolemus
verò Eleusinus fertur per u-
niversum orbem disseminasse fru-
mentum, cum vheretur à curru
Cereris, quem volantes ser-
pentes trahebant. Videtur enim
hic primus è numero antiquo-
rum, omnia perlustrasse: & cum
Deus largiore scientiâ eum im-
buisset, intellexisse tandem quo
pacto cum hordeo sit agendum,
ut à paleis sit separandum, &
ut sit terendum. Hinc & κειδς
ad seminationem idoneus esse
perhibetur. Hinc quoque nomen
accepit is, qui terit ἑλδς. ἑλδὶ
autem dictio, si eam interpre-
teris, hordeum significat. Eleu-
sis autem locus est, ubi hordei
usus primò est repertus. Ceres
etiam nomen à loco traxit, ut
dicatur Eleusinia, quasi istic pla-
nè inventus sit cibus homini con-
veniens, qui sanè reverà beatæ vitæ
hominibus causa est. Pluto traditur
Proserpinam Cereris filiâ rapuisse.
[16.] Δημήτερος ἐμυδάσθαι,

[12.] καχεῖσθαι τοῖς ἀνθρώποις MS.

* πτερόν τις ἢ παλ. MS. & pro διαδραμεῖν δραμεῖν, idem.

[13.] κειδὲς ἐπιπιδέως. MS. videtur aliquid deesse post ἀχρυσιν.

[14.] ἑλδὶ MS. & Gyrals. scribunt ἑλδν. σχ. Hom. ἑλ. α. v. 449.

[15.] εἰς ἀνθρώπων βίον, MS. Theophrastus I. περὶ ἰουρῆτων, (Sch. ἑλ. α. v. 449.) & σχ. ἑλ. Σ. v. 491. hoc testantur.

[16.] Raptum Proserpinæ exhibet Seguinum num. p. 22.

διὰ τὸν γινόμενον ὅτι χεόνον
 πινὲς ἔσσι σφοδράτων κατὰ γῆς
 ἀφάνισμόν. *Περὶ σφοδράτων* δ' ἡ
 κατήφεια [17.] ἣ δὲ καὶ ἡ
 διὰ τὴν κόσμου ζήτησις. Τοιού-
 των γὰρ π καὶ παρ' Αἰγυπτίοις,
 ὁ ζητηθεὶς καὶ ἀνδρικοδόμος
 [1.] ἀφάνισμός ἀπὸ τῆς Ἰσι-
 δος, ὅποις ἐμφαίνει. ὅθεν
 ἀνὰ μέγ' παρ' ἑξήμισιν, ὅθεν
 γὰρ τε καὶ ὅθεν γὰρ γινόμε-
 νος Ἀδωνίς, ἔπειτα δὲ αὖτε τοῖς
 ἀνθρώποις, ὅπως ἀνομασμένον
 τὸ δημητριακὸν καρπὸν, ὅς δὲ
 πλῆξας περὶ σφοδρῶν λέγεται, διὰ
 τὸ πᾶς ὅς δὲ δοκεῖν ἀνίσχυται
 ἦ. ἡ τὸν τῆς ὕλης ὁδόντα αὐ-
 νητομένων αὐτῶν, ὅθεν κατὰ
 γῆς [2.] κρύπτει τὸ σπέρμα.
 διατεταχθαι ὅθεν ὅθεν τὴν
 Ἀφροδίτην, τὸν ἴσον χεόνον
 μένειν τὸν Ἀδωνίον, καὶ παρὰ
 [3.] τῇ Περσεφονῇ, δι' ἣν εἰ-
 πομέναι αἰτίαν. ἐκάλεισαν ὅθεν Περ-
 σεφόνην τὴν τῆς Δημήτρης θυ-
 γατέραν, διὰ τὸ ἐπιπονόν ἦ
 καὶ πόνον οἰστικὴν ἐργασίαν, ἡ
 τὴν ἐκ [4.] πάντων ὑπομονῇ,
 quolibet fortiter tolerare possit: aut quod omnia strenuè perferat.

Hujus figmenti causa est, quod
 semina Cerealia ad tempus a-
 liquod terrâ oculantur. Addi-
 ta est & Cereris taciturnitas,
 & inquisitio filiae per totum
 orbem. Hinc fabulæ non dis-
 simile est illud Ægypti, nem-
 pe inquisitus Osyris ab Ifi-
 de, & tandem repertus. Cui
 responder Adonis, quod quot-
 annis sex mensibus in terra
 lateat, & sex mensibus appa-
 reat. sic dictus ἀπὸ τῆς ἀδωνί-
 id est quod nos satiet Cere-
 ali cibo. Dicitur & porcos in-
 terfecisse, quia istud animal
 segetem depascere & vastare
 consueverit. Aut istud animal
 designat dentem vomeris, cujus
 ope sulcis semina condere solent
 agricolæ. Aiunt autem Adonis
 vitam irâ esse ordinatam, ut
 ex æquo nunc convivat Vene-
 ri, nunc Proserpinæ: quâ ra-
 tione verò id fiat, supra
 in ratione seminis explana-
 vimus. Proserpinam quidam nun-
 cupaverunt sororem Cereris. Hu-
 jus appellationis causa est,
 quod sit laboriosa, & labores

[17.] Τῆς δὲ—MS.

[1.] ἀφάνισμός deest. post ἐμφαίνει sequitur in eodem MSo. καὶ παρὰ σφοδρῶν δὲ
 ἀνὰ μέγ'—& infra τὸν δημητριακὸν καρπὸν 3 putos τὴν ἀνομασίαν
 trajicienda esse post καρπὸν—V. G. Voß, Idol. l. 2. c. 4. lib. 9. c. 10.

[2.] κρύπτεται MS.

[3.] Bion Epitaph. Adon. Λάμβανε Περσεφονά τὸν ἐμὸν πόνον—de Venere. V.
 Theocrit. Syrac. v. 103.

[4.] ἐκ πόνων ὑπομονῇ φ. MS. V. Gyr. Syn. 6. Etym. est σπέρμα τὸν πόνον—
 περὶ δὲ ἀποφύγονται οἱ ἀποφύγονται, AXiokerfa idem significat & Isis
 πανδελχίς. Bārdaram hanc vocem Græci in melliolem formāvont. Ἀχ-
 ρα Helychto γῆ, & Ἀχρυσάδε λίμνη (ubi descensus Averni) & Achæron,
 V. Bochartum lib. 1. c. 12. Geogr.

φέρεσθαι. νηστειῶσι δ' εἰς πᾶσι
τῆς Δημήτρ^{ος} ἢ [5.] καί-
ροντες αὐτὴν ἰδίῳ τρέφω πρὶ
ἀπ' αὐτῆς, ἢ δὲ τὸ πρὸς μί-
αν ἡμέραν ἀπέχεσθαι τῷ δε-
δομένῳ αὐτοῖς ὥς αὐτῆς, ἢ
κατ' ἐυλαδίσαν ἐνδείας ὧσα
τῆς θεῆς ποτε ῥυομένης. ἐπει-
δὴ δ' ἔσπειρον, ἀσπρὸν ὑπὸ τῷ
ἰδίῳ χρεῶν, καθὼς καὶ πρὶ
τὸν τὸ σπέρμα χρεῖν αὐτῆς
ἄγειν τὴν ἐορτήν. πρὶ δ' ἐ-
τὸ ἔαρ Δημήτει χλόην δύν-
ουσι, μετὰ παιδείας καὶ καρῆς.
ἰδόντες χλοάζοντα, [6.] καί
ἀφρονίᾳ αὐτοῖς ἐλπίδα ῥη-
δαινῶντα, [7.] ἐντεδεν δ' ἡ δ.
Πλῆτ^{ος} τῆς Δημήτρ^{ος} εἰ-
μός. καλῶς γὰρ εἴρη τὸ,

Σίτε καὶ κειθῆς, δ' ῥήπε,
πλῆτ^{ος} αἰετ^{ος}.

Καὶ ἐναντίον πῶς ὅτι τὸ λι-
μώπειν τὸ φεισσιάζεσθαι. εἰς
δ' καὶ ἀπὸ τῶν Ἡσιόδους φησιν,
Ἐργάζεσθαι Πέρση δῖον γέν^{ος},
ὄφρα σε λιμὸς

Ἐχθαίρη, φίλην δ' ἐσ' [8.]
εὐσέφαν^{ος} Δημήτρ^{ος}.

Θύουσι δ' ὡς ἐγκύμονας Δη-
μήτει, πάνυ οἰκίως. τὸ
Hesiodus, sic canit:

Sis operi intentus Persa, quo dira fames te

Oderit, atque Ceres deamet redimita coronis.

Immolant autem Cereri admodum convenienter sues pręgnantes,

[5.] οἱ γάρ οὖν αὐτῆς ἰ. τ. τ. ἀπ' ἀρχῆς MS. mox χρῶν deest.

[6.] Sophocli, δ' ἄλλοι^{ος} Δημήτρ^{ος}. Virgil. 1. Georg.

Sacra refer Cereri, laetis operatus in herbis.

[7.] ὅπως δ' ἐκινῶντα MS. post ὧς videtur λίγατα abesse. & ἂν οἶτ^{ος} dicitur
Ceres Σίτε. V. σχ. Od. E. v. 125.

[8.] Προῦσφαται^{ος} MS. ἐν πλῆθει^{ος}.

In ejus honorem solent homines
sibi jejunium imperare, aut quodd
eam jejuniis honorent ritu quo-
dam quem ipsa didicant: aut
quodd velint abstinere diurno
temporis spacio a muneribus, quę
à Cerere acceperint: aut ca-
veant, sive evitent annonę
caritatem, quam quondam im-
mittente Cerere, graviter ex-
perti sunt. Ubi primum au-
tem terram cultu repetierunt,
semēnque sparserunt, pars de-
bitorum, quę sibi tempore fa-
mis contraxerant, abolita est.
Quapropter eo tempore, quo
sementem homines faciunt, e-
am colere solent. Verno autem
tempore, Cereri cespitem &
herbas sacrificant, multis cum
jocis & gaudiis, cernentes om-
nia virefcere, & magnam fer-
tilitatis spem præbere. Hinc
Pluto, id est divitię, Cereris
filius esse putatur. Bene namque
dictum est,

Inter divitiis rerum pars opti-
ma, stulte,

Hordea sunt, & farra

Et sanè quodammodo laborare in-
opiā earum rerum, quę ad vi-
ctum pertinent, contrarium est
divitiis, ad quod respiciens He-

πολύτρονον καὶ εὐσύλληπτον
καὶ τελεσφόρον παῖσιντες.
ἀνὰ πένθεσι δ' αὐτῇ καὶ τὰς
[9.] μήκωνας, κατὰ τὸν λό-
γον, τὸ, τε γ' εὐργύνον καὶ
φειθερές αὐτῷ παῖσινσι τὸ
ἥμα της γῆς, σφαιρεειδὲς
εἶναι. ἢ, τε ἀνωμαλία τὰς
κοιλότητας καὶ τὰς ἕξοχάς
αὐτῷ ὄρων. τὰ δ' ἐν τῷ, τοῖς
δένδρῳδεσι καὶ ὑπονόμοις ἐ-
οικε, σπέρματά τε ἀναείδ-
μυτα γυνῶσιν [10.] ἢ γῆ.
διὰ δὲ πῶ ἀφροδίαν αὐτῷ σι-
τηρῶν ἐπαύσαντο δυσφότητον
καὶ ἀμυρδύεισιν πῶ τερωλὴ
ἔχοντες, ὅθεν καὶ συνπιδέ-
μφοί πνα πρὸς ἀλλήλους φει
αὐτῷ κατὰ τὰ ἡλοτεωμένα
μέτρων, καὶ διανέμφοι τὰ
γυνῶμνα. δικαίως ὃ ἀρχη-
γὸν ἔλεγον νόμων καὶ θεσ-
μῶν τὴν Δήμντεα αὐτοῖς
γεργάναι. ἐντεδθεν καὶ [11.]
θεσμοδέτιν αὐτὴν ἀρεσγύ-
ρῶσαι, ὅθεν νομοδέτην ἔσαν.
ὅμοι ὅπως πνῶν ὑπολαβόν-
των, εἰρηθεα ἀπὸ πῶ τὸν
καρπὸν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ θισαυεῖζεν.

propter terræ fertilitatem, &
facilem conceptum, & abso-
lutam maturitatem. Offertur
Cereri etiam papaver. Ratio
autem oblationis est talis. Pa-
paveris rotunditas & globus,
terræ formam, quæ sphaerica
est, repræsentat. Papaveris au-
tem inæqualitas, indicat terræ
valles, & montium cacumina.
Interiora autem papaveris, si-
milia sunt arboribus & caver-
nis terræ. Per semina innume-
rabilia terræ sæcundam genera-
tionem intellige. Propter ter-
ræ fertilitatem cessarunt morta-
les dubia & minus suffici-
entia alimenta habere. Hinc
etiam quædam seponunt, ut
famem antevertant, & recen-
ti frumento vescuntur. Justè
ianè quidam Cererem juris
authorem, legumque conditri-
cem dixerunt. Quapropter eam
θεσμοδέτην, quasi legumla-
tricem nuncupant, cum qui-
dam non rectè hanc no-
minis etymologiam ἀπὸ τοῦ
ἀπορίδεσθαι, id est qua-
si frumenta seponat, deducant.

[9.] μήκωνας & σπῖραν cum Ciceré repræsentat *Seguini* nummus p. 23. mox
pro δένδρῳδεσι, MS. ἀντρώδεσι, quod rectius, Orpheus Terram Ἀν-
θρώδην αὐτὴν vocat. Gyrardo suus codex hic imposuit. v. eum,
p. 522.

[10.] ὅστις ἢ γῆ—MS. & δυσφότητον, & ἀμυρδύεισιν. Honoratus Serv.
ad 4. *Æn.* Leges Ceres dicitur invenisse, (nam sacra ipsius Thesmopho-
ria vocantur) hoc ideo fingitur quoniam ante frumentum inventum à
Cerere, passim homines sine lege vagabantur; quæ feritas interrupta
est, postquam ex agrorum discretionem nata sunt jura, pro ἡλοτεωμένα
mallet *ἡροτριωμένα*—

[11.] ὅστις καὶ ἐθεσμοδέτην & εἶπε νομῶ. Inscriptio Gruteri p. 309. 1. ΜΗΓΑΛΗΣ
ΘΕΑΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΣ, pro θισαυεῖζεν, MS. θισαυ-
εῖζεν—

μυστήρια δ' ἄγειν ἤρξαντο αὐ-
τῇ, φιλοσοφῶντες ἅμα τῇ δι-
ρᾶσει τῆς ψυχῆς τὸν βίον χρη-
σίμων, καὶ τῇ πανηγυρεῖ
χαίροντες, ὡς μαρτυρεῖω χρό-
νιοι τῆς πεπαύσεως μαχομένους
[12.] αὐτὸς περὶ τῆς ἀναγ-
γείων. Μυστῶν γὰρ ὄντι, τὸ
κορεῖσθαι. πρὸς τὸν γὰρ ἐντεῦθεν
ὀνομάσθαι τὰ μυστήρια, ὅθεν
καὶ [13.] Μυσία καλεῖται
λέγεται.

Mortales cœperunt mysteria in
ejus honorem celebrare, incum-
bentes inventioni earum rerum,
quæ ad vitam bene transigendam
sunt utiles, gaudentesque pane-
gyri ista mystica, ut testimonio
quodam, quod defierint mutuo
propter victum & necessaria di-
gladiari. Μυστῶν enim saturari
significat. Haud à vero abhor-
ret, hinc mysteria esse appel-
lata. Propterea à quibusdam My-
sia vocatur.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ὨΡΩΝ.

D E H O R I S.

Διὰ τὴν πάντων πρὸς αἰτίαν
καὶ ἐκ Θέμιδος ὁ Ζεὺς
λέγει. Ἰνυησῶν τὰς Ὠρας,
ὅφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ πάντα ἐν ἡ-
μῖν [1.] ὀρέγεται καὶ φυλάττε-
ται. καλεῖται δ' αὐτῶν ἡ μὲν
[2.] Εὐνομία, ἀπὸ τῆς [4.]
ἐπιτάλλοντος τῆς διανεμήσε-
ως. ἡ δ' Δίκη, ἀπὸ τῆς δι-
κα χαίρειν ἀπ' ἀλλήλων [4.]
τὸν διαφερομένους. ἡ δ' Εἰρήνη,

Non dissimili ratione motus
Jupiter fertur ex Themide
sustulisse Horas, à quibus
omnia bona, quæ nobis adsunt,
custodiuntur & servantur. Unam
Eunomiam vocant, propter æ-
quam earum rerum, quæ nobis
obveniunt, distributionem. Al-
teram Δίκην, id est jus, seu ju-
stitiam vocant, quod jure conten-
dentium lites dirimat. Tertiam verò
Εἰρήνην, id est pacem nominant,

[12.] αὐτὸς ἀλλήλους MS. — & Μυστῶν τὰ ὄντι μαρτυρεῖται, imò à τῇ προ-

[13.] Μυσία καλεῖται — à Δημήτρει λέγεται, ἡ δὲ τῇ μυστικῇ δυνάμει τῇ διοξειμ-
κλήτειν τὴν ἔχουσα. MS. Mysia inter Horas numeratur à nonnullis. De re
τοῦ Vestali ἱεροῦ. Lipsius scripsit v. Voss. Idol. & Gyrard.

[1.] καὶ ἡμῶν ἀρμόσει MS.

[2.] Hæc nomina eis tribuit Diad. Sic, in Cæciliensium Theologiâ, τὰ αὐτῶν
sequi hæc dices, si legas quæ Hyginus, fab. 183. nomina eis dat.

[3.] καὶ τῆς τῇ δικαιοσύνης διαμερίσεως.

[4.] τῇ διαφερομένη — MS.

ἀπὸ τοῦ διὰ λόγου, καὶ ὁ δὲ
[5.] ὅλων διακρίνειται ποιῆν.
ἐκείνων γὰρ πὺν λόγον [6.] Εἰ-
ρήνην, ὁ δὲ πόλεμον, ἀπὸ
τῆς πολλῆς ὀλίγην ἔτιως ὠνό-
μασαι, ἢ ἀπὸ τῆς παλάμης
σπένδειν, περιγίνεσθαι ἢ ἐν-
αντίων.

quasi ratione & non armis lites
confopiat. Nam veteres etiam
rationem pacem esse dixerunt.
πόλεμος autem, id est bellum,
nomen inde habet, quod pluri-
mi in bello præliisque occumbant,
& desiderantur. Aut nomen id
acquisivit ἀπὸ παλάμης, id est
quod soleamus niti dolo & fraude,
ut adversarios nostros vincamus.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

DE BACCHO.

Οἱ κείως δ' ἔδοξεν Εἰρήνην
κατά π καὶ ὁ Διόνυσος
εἰρηναίαι, ἢ ἡμέρων δένδρων
ἐπίσκοπος ὢν καὶ ὁππὺρ θεός.
ἐπεὶ [7.] καὶ διὰ ταῦτα σπεν-
δαί ποιῆν. δένδρευστα πᾶν
γὰρ αἱ χῶραι τοῖς πολέμοις. ἐν
Εἰρήνῃ γὰρ τὰ ἥν ἐνωχίων θάλλ-
ει, οἷς ἀναγκαστότατον ὁ οἶ-
νός ἐστι. τυγχάνει γὰρ καὶ [8.]
Διόνυσος, αἵτοι Διόνυσος ὢν,
ἢ διάνυσός τις, παρὰ τὸ δι-
αίνειν ἡμᾶς ἡδέως. ἢ ὥσπερ δι-
άλυσος, τρεπῇ τῇ α εἰς ο,

Secundum quandam rationem
reconditam etiam Bacchus
pacis nomen meretur: cicurum
namque plantarum & arborum
tum præses, tum dator ex-
istit. Propter has enim con-
servandas, fœdera ineuntur.
Nam hostium arbores cædun-
tur: quod ut evitent, ad fœ-
dera fœncienda convolant. Dum
autem alma regnat & can-
dida pax, conviviorum cele-
britates, quæ postulant ne-
cessariò vinum, fervent. Vi-
num autem vocatur Διόνυσος,
sive Διόνυξος, quasi aperiat

nos: sive διάνυσος, id est quasi suaviter in nos transeat, jucun-
dæque illabatur: aut διάλυσος, literarum conversione, α in ο

[5.] δὲ ὅλων, conjicio. περιγίνεσθαι MS.

[6.] Sanè Ἑρμῆς λόγος dicitur εἰρηνοποιός. De his v. Orphei Hymnum.

[7.] ἐπεὶ καὶ MS. deest ἐπεὶ—idem l. διδραχμὰν εἰς τοὺς π.

[8.] καὶ Διόνυσος ὡς Διόνυξος—& διάλυσος κακλήμῃ, τρεπῇ, &c.
ἀφ' ἧς ἀρχῆς καὶ Ἀλυσιον.

ἡ τῆ λείς ν. ἀφ' ἧς ἡ Ἀλύ-
 σιον αὐτὸν, ἡ Λυαίον, ἐπω-
 νόμασαν, λύνοντα τὰς μερίμνας.
 πνὲς δὲ φασιν ὅτι τῆ εἰς τὸ
 [9.] σίπον ὅςθι φόναι παρ-
 τον πῶ ἀμπελον, παρὲνλυ-
 θέναι τῆ το τὸ ὄνομα εἰς τὴν
 συνήθειαν. λέγει ὅτι διὰ πυ-
 ρὸς λόχου θῆναι, τὸ θερμὸν
 αὐτῆς ἡ πυρῶπλὸν ἥν' σωμα-
 των παρὰσάντ' τῆ μύθε. ἔ-
 τω γὰρ οἶνός ἐστι, πνεῖ ἴσον
 [10.] μὲν ἔχων, ἡ τῆς
 ποιητάς. ἐρραφθεῖς δ' εἰς τὸν
 [11.] μῆρον τῆ Διδος, ἐκεί
 τελεσφορηθῆναι, διὰ τὸ πε-
 πῶνδαι ἡ τελεθῆναι τὸν οἶ-
 νον τοῖς μῆροῖς ἐκ δατέρω.
 πεπῶνδεις γὰρ παρτέρων, ὅτι
 ἀτελής ἐστὶ πρὸς χρῆσιν, ὕπε-
 ρον ὅτι παρτέρω τοῖς ποσὶ, τέ-
 λειθ' γίνεθ'. παρτέρω γὰρ ἐκεί-
 νη γυνήσιν ἐστίν, ἡ ἡτ' πέπῶν-
 σιν τῆς ὁπώρας, ἡ τις γίνεθ'
 ἥν' καυμάτων ἀκμαζόντων.
 δατέρω δ' ἡ ἡτ' τὴν πάτη-
 σιν ἐκδελθόμενος τοῖς ποσὶν
 [12.] αὐτῆς. ἡ τοῖς ποσὶν τι
 ἐκ τῆ μῆρε συνεκδέχεσθαι δέον

& λ in ν, id est quasi nos sol-
 vat. Hæc nominis ratione eum
 Alysium & Lyæum cognomi-
 narunt, quasi dissolvat & abi-
 gat curas omnes. Quidam no-
 men hoc indè deducunt, quod
 in monte prima Bacchi opera
 provenierit vinea, & sic in con-
 suetudinem vulgi abiisse. Dici-
 tur Bacchus vi ignis partu esse
 expulsus: per quod significatur
 vini calor & potentia, quæ
 homines incendit atque inflam-
 mat. Habet enim vinum (ut
 testantur poetæ) æquale cum
 igne robur. Infusus est femori
 Jovis, ut partus immaturus ad
 maturitatem & perfectionem ve-
 niret. Quid sibi vult hoc
 figmentum? Quod vinum pe-
 dibus, qui per femora signi-
 ficantur, calcatum, ad perfe-
 ctionem festinet. Prima enim
 borrorum digestio & concoctio
 non est usui idonea, ubi au-
 tem pedibus calcati fuerint,
 promanat vinum, & perfecti-
 onem accipere incipit. Pri-
 ma vini concoctio & dige-
 stio est, quæ fit temporis
 ratione per calorem solarium
 radiorum fervente æstu. Secunda

est, quæ fit pedum ministerio per calcationem, quæ vinum è borris
 elicitur & exprimitur: quasi id necessario femorum vi conringat.

[9.] παρ τὸ Νύσιον ὅςθι MS. hinc Διδόνος, est enim dominus, vel possessor
 Nysæ, five Nissi. V. Bochartum Geogr. p. 479.

[10.] Ὅπως γὰρ οἶνός τι πνεῖ ἴσον μὲν ἔχει. MS.

[11.] τοῖς μῆροῖς. MS. — V. Bochartum Geogr. de monte Mero, p. 481. ἡ γὰρ
 μὲν πεφυκότα γυναικῶν ὁποῖα δὲ μῆρον, ἀπὸ δὲ τῆς πρὸς πῶν χρῆσιν συγ-
 μεθῆναι πῶνδ, ἡπεὶ πρῶτον μὲν αὐτῆς γυνήσιν. MS. deest aliquid.

[12.] ποσὶ αὐτῆς — & post Βάκχου — ἡ Ἰδακχῶ ἡ Εὐκῶ ἡ Βάκχῳ [Βα-
 καὶς Gyrat.] ἡ Ἰδακχῶ κελεύεται, διὰ τὸ πολλὰς ποσὶ τας φωνὰς τῶν
 πατρῶν αὐτῆς πρῶτον, εἰς τὰς αὐτῆς — τόποις — & παιδῶν. MS. &
 ἡ τῶν ἐκείνων δὲ.

πας. Βρόμιος τε ὃ καὶ Βάκχος
καλεῖται, διὰ τὸ τῶν πατρῶ-
ν αὐτὸν πατρὸν χρῆσθαι. ἔ-
τα καὶ τὰς, ἕως μέδης μετὰ
πάντα χρωμύρας, ἀφίενται τὰς
ἐν τοῖς πότοις περὶ αἰς. ἐκεί-
σας ὃ σύμβολόν εἰσιν οἱ Σά-
τυροι, πῶ ὀνομασίαν ἐχόν-
τες ἀπὸ τῆ σεσιρέναι, καὶ οἱ
Σκυρτοὶ ἀπὸ τῆ σκυρῆναι, καὶ
οἱ [13.] Σειλῶοι, ἀπὸ τῆ
σελαίνειν. καὶ οἱ [14.] σενίδαι,
ἀπὸ τῆ σάειν, ὃ ὅστιν ὀρμῶν.
διὰ τῶν δ' ἴσως παρὶς αὐτῶν
τὸ ὡσανεῖον μετ' ἐκλήσεως καὶ
δηλότητος παρὰ φωνῶν ἥντι
νότων, τέτυκται ἔτι καὶ δι-
λύμορος πλάττει, καὶ κέρτα
ἔχει, ὥς τὰς μὲν πίνεις ἀποκα-
λόντων ἥντι μεθύοντων, βία ὃ
χρωμύρας, καὶ συτκαδεκτόν π
καὶ ὀρμηπκὸν ἐχόντων. καὶ τὸ
μὲν τῆς ἐδῆτος ἀνδρῶν, πῶ
ποικιλίαν παρὶς αὐτῶν ὁ πότος.
ἡ ὃ τοῖς πλείστοις ἥντι πλασμα-
των γυνότης, τὸν παρὰ τὰς
τόπας γυνόμων ἀπαμφιασμὸν
[1.] τῆ τρέπας. καὶ δὲ δοκῇ καὶ
τὸ οἶνον [2.] ἀληθῶς εἰρη-

Bacchus & Bromius dicitur, quòd
hi qui vinum calcibus expresse-
runt, eo utantur primi: aut,
quòd vinum, ubi ad ebrietatem
usque biberint, tandem ad jocos
in conviviis profiliant (sic mal-
lem legere: tandem ubi turbas
prorepente ebrietate dederint, in
vincula istis in locis rapiantur.)
Dementiæ autem & furoris sym-
bolum sunt, Satyri: sic dicti
ἀπὸ τῆ σεσιρέναι, id est quòd
rideant instar canum ora disten-
dentes. σκυρτοὶ ὃ, id est Salii,
ἀπὸ τῆ σκυρῆναι, quod saltare
& tripudiare significat. Sileni au-
tem nomen acceperunt, ἀπὸ τῆ
σελαίνειν, id est quòd conviciis
proscindant quoslibet. At Senidæ
nomen nazti sunt ἀπὸ τῆ σάειν,
id est impetu ruere, impetu ferri.
Per hæc omnia tanquam sub æ-
nigmate declaratur, quàm effoe-
minata & mollis sit compositum
& ebrietati operam dantium sa-
pientia. Hujus rei manifestandæ
gratiâ inducitur muliebri formâ,
& cornua ei attribuuntur, ut cor-
niger dicatur. Quare autem?
Quasi vires omnes omnéque ro-
bur ebrii planè enervati amittant.

Interim tamen, cujus cornua
argumentum sunt, vi utuntur, impetûque ruunt, retentûque sunt
difficiles. Vestitus varietas autumnî speciosam varietatem ob ocu-
los ponit. Simulachra Bacchi pleraque ponuntur nuda, ut osten-
dant morum detectionem, quæ in compositationibus, ubi plus saris ad-
bibitur, accidere solet. hinc vinum Græcis verè οἶνον dicitur.

[13.] Σειλῶοι—MS Σειλῶοι ἀπὸ τῆ σελαίνειν—

[14.] Σενίδαι MS. [Gyral. Σενίδαι] & ὡσανεῖ—παρὰ φωνῶν—

[1.] τῆ τρέπας. Reges olim & deos nudos pingebant, ad ostendendam simpli-
citatem & morum quandam fiduciam, quasi non egerent tegmine. lege
hic πότις non πίνεις.

[2.] οἶνον καὶ ἀλήθεια, MS. Theocrit. οἶδ. κθ.

δις. τάχα διὰ τῆτο καὶ μαρτυρεῖται ἔσθ' ὅτε τῆ Διονύσει [3.] γινομένη. τὸ δ' ἔθροισθε καὶ μεθύσκει μύρων, οἰκῶν π' ἐδῶξεν ἔχειν. καὶ ὁ καὶ [4.] ῥόπτρων ψόφῳ, καὶ καὶ τυμπάνων, ἀ παρλαμ-βάνεσιν εἰς τὰ ὄργια αὐτῆ. Χρῶν δ' ὅ πολλοὶ καὶ αὐλοῖς πα-ρὰ τὴν συγκομιδὴν τῆ καρπῶ, καὶ ἄλλοις ποικίλοις ὀργάνοις. ὁ δ' Ὀύρσῳ, ἐμφαίνει τὸ μὴ ἀρκεῖσθαι τοῖς ταυτῶν ποτὶ τὰς μεθύσκει μύρες, καὶ δ' ὑποση-εῖντων αὐτὸς δεῖναι. πνὲς δ' ἐ καὶ Ὀύρσων, καὶ ἐπιδορυτίδας κρυπτομύρας ὑπὸ καὶ φύλλων ἔ-χουσιν. ὡς καὶ ὀδυνηφόρου πινὸς, ἔσθ' ὅτε, κρυπτομύρας τῇ παρὰ τὴν πολυποσίαν ἱλαρότητι, εἰς ὕβρεις ἐνίων καὶ ὀδυνηφόρας ἐμ-ππτύντων. ἀφ' ἧ δὴ καὶ Μαι-νόλης ὁ Διόνυσος ἐκλήθη, καὶ μενάδες αἱ περὶ αὐτὸν γυναι-κες. πᾶσι δ' ὅ καὶ [5.] νέῳ καὶ ὀρεσβύτης, διὰ τὸ πάση ἡ-λιχία ὀρεσφορεῖσθαι. καὶ μὴ νέων λαβέστερον αὐτῶ χρω-μύρων, καὶ ὅ ὀρεσβυτέρων ἡ-λύτερον. οἱ [6.] δ' παρυσά-ρον τῆς νύμφαις ἡδονὴν αὐταῖς ἐπιμυγνύμενοι, καὶ τὰς αὐτῶν

Interdum etiam ex meri liberiore potu vaticinia excidere consueve- runt. Ad designandos ebriorum tumultus, commodissime cym- balorum & tympanorum adhi- betur sonus, quæ ad celebranda orgia afferunt. Tibia autem in usu est apud plerosque quando uvas decerpunt, botrosque colli- gunt. Thyrsus indicio est, pe- des ebriorum non suum facere officium, propterea desiderari à quibus fulciantur. Nec desunt Thyrsi, qui occulta hastilia con- tinent, quasi raro dilabantur con- vivia, quibus copiosus præest Bacchus, citra calamitatem ali- quam & vulnera, in quæ con- tumeliis provocati & furore ex- citi ferantur. Hinc Bacchus ap- pellatur Mænalus: & mulieres, à quibus colitur Mænades. Ju- ventutem & senectutem refert Bacchus, quasi vinum omni æ- tati sit accommodum: juvenibus id bibentibus largius & abundan- tius, nec sine tumultu: senibus autem suavius, & majore cum jucunditate. Comitum autem Bac- chi quidam traduntur cum Nym- phis concubuisse, magnâ cum sua- vitate: quidam verò Nymphas ad concubitû sollicitare finguntur jocis,

[3.] γινομένη—MS. ἔχοντ' apud Ligyreos Thraces. *Maer.* pro οἰκῶν π, forte legas ἔχον π. *Jamb. Myst.* S. 3. c. 9.

[4.] MS. ῥόπτων—ἔθροια αὐτῶν—Μαινίδης. Habes hæc omnia in *gemmâ* apud *Casaub.* de *Satyra*. p. 67. & 98.

[5.] νέῳ Αἰθιόπαις Anacreonti, Heraclitus, ἀντὶ ὀκώων μεθύσθαι, ἀγεται ὑπὸ σαυδοῦ ἀνέβη, καὶ ἡπατὼν ὅππ' ἐλπίει, ὅ γ' ἐπὶ τῇ ψυχῇ ἔχων. *Διον. ψυχῇ σφρατίζῃ καὶ ἀείδει.* *Ebria Maconius figit vestigia Thyrsi.*

Claud. V. *Casaub.* de *Satyra*. p. 74.

[6.] οἱ δ' Σάτυροι παρυσάζονται ταῖς νύμφαις ὀπλαιογύμενοι, καὶ τὰς—*Casaub.* de *Satyra*. p. 43.

τες, τὰς δ' αὖ παιδείας βιά-
ζομενοι, τὸ πλὺν πρὸς τὸ ὕ-
δωρ κρᾶσιν τῷ οἶνῳ σωπῆσθαι
χρησίμῳ ἔσται. τὰς δ' παρδά-
λεις ὑποζυγνύουσι τῷ Διονύσῳ,
καὶ ὀφθαλμοδόξας εἰσαγάγουσιν,
ἅτοι διὰ τὸ ποικίλον τῆς χει-
ρὸς, ὡς τὸ [7.] νεβρίδα αὐτὸς
φειλῆσθαι καὶ αἱ Βάκχαι, ἥ ὡς
καὶ τὰ ἀγριώτατα ἥν' ἀνθρώ-
πων ἦδη τῆς συμμέτρης οἰνώσε-
ως ὑπερμέτρης. τὸν δ' ἐπὶ τὸν
αὐτὸν θυέει, διὰ τὸ λυμνη-
κὸν δοκεῖν ἥν' ἀμπέλων καὶ ἥν'
συκῶν [8.] τὸ ζῶον τῷτο, κα-
θὼ καὶ ἐκδέροντες αὐτὸν, εἰς
τὸν ἀσπὸν ἐνάλλον, καὶ τὰς
ἀπὸ τῆς κόμας, οἱ γεωργῶν νε-
μίσκοι. τάχα δ' ἂν χαλεπὸι τοι-
έτω θυμασι τὸ Διόνυσον, διὰ
τὸ ἐαυτὸν [9.] τὸν τρέφον, ἀφ'-
ἧ καὶ οἱ ὄνοι ἐν ταῖς πομπαῖς
αὐτῶν θαμύζουσι, καὶ οἱ [8.] φαλ-
λοὶ αὐτῶν ἀνατίθεν, καὶ τὰ
φαλλαγώγια ἀγῶν. καὶ κνημηκὸν
γὰρ πρὸς τὴν συνουσίαν ὁ οἶνος.
διὰ τῷτο ἐνίων κοινῇ [9.] με-
θύοντων Διονύσῳ καὶ ἀφροδίτῃ.
ὁ δ' ἡνέριξ, διὰ τῆς σκολιό-
τητος ἥν' κώλων ἐμφαίνει, τὸ
τῆς κακῆς σε φειδέμενός τῶς με-
colorum nodosam, significat titubantes ebrios hinc inde vacillare :

& etiam vim nymphis face-
re interdum. Figmenti hujus
causa est, quod vinum, si ad-
misceatur aqua, utile & salubre
fit. Currui Bacchi junguntur
pardi, eundemque quidam par-
di sequuntur. Hoc fit aut pro-
pter varietatem colorum : nam
Bacchus ipse indutus est ne-
bride, eademque velatae sunt
Maenades, aut ut demonstra-
retur, nullius hominis mores
adeo esse efferos, ut non que-
ant moderato vini potu mites-
cere. Hircus Baccho immola-
tur. solet enim hoc animal vi-
neas & ficos vastare. Propte-
rea caprum excoriantes, in u-
trem infiliunt per Atticos vi-
cos rustica juvenus. Aut gau-
det nimirum tali sacrificio,
cum & ipse hircus esse fe-
ratur. & hac eadem de cau-
sa, & asini in ejus solenni-
tatibus frequentes sunt. Pria-
pi, seu Phalli Baccho con-
secrantur, & ordines ducun-
tur. Habet enim naturalem
quandam vim ad amicitias
conciliandas vinum. Quapro-
pter quidam inebriantur in
honorem Bacchi & Veneris.
Ferula autem, quam manu
tenet, per obliquitatem articu-
lorum nodosam, significat titubantes ebrios hinc inde vacillare :

[7.] αἱ καὶ νεβρίδα. MS. infra οἱ γεωργοί--& pro τρέφον, ὁ χυλόμενος--idem MS. pro
ὄνοι, habet οἶνος--θαμύζει--minus recte.

[8.] φαλλοί, quorum obscenitatem frustra conatur excusare Jambl. de Myste-
riis c. 11. Segm. 1.

[9.] ἐνίων κοινῇ μεθύοντων Δ. MS. ἡνέριξ Orphico παίγριον χαμψοίγμον. Plinio
dicitur geniculatos habere scaphos.

δύοντας. ἅμα ὃ καὶ ἐλαφρὺς, καὶ εὐσαρκύτης αὐτὸς ἦ). [10.] τὸ ὃ ἐναρξον τῆς λαλιάς αὐτοῦ, ὡσανεὶ ἀρθεαί ἔχων παρ-εῖσιν. ὁρεήσοιτο δ' εἰς καὶ φιλέρημοι αἱ Βάκχαι, διὰ τὸ μὴ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλ' ὅπῃ ἦν χαιεῖον γυνᾶς τὸν οἶνον.

[11.] Διδύραμβος ὁ Διόνυσος ἐκλήθη, πότρον διὰ τὸ δίδυρον τὸ σῶμα ποιεῖν, διὰ τε τὸ ἀναφαίνειν καὶ ἐκφερμυθεῖν ποιεῖν τὰ ἀπόρρητα. ἢ ὡς αὐτὸς ὦν ὁ ποιεῖν ἐπὶ τὰς θυρας ἀναβαίνειν τὰς νέας, ἢ ἐκβαίνειν εἰς αὐτάς, καὶ ἐκπύειν, καὶ διασαλεύειν τὰ κλειθεα. ὁ ὃ δειάμβος, ἀπὸ τῆς θροεῖν καὶ ἱαμβίζειν, τὴν κλησιν ἔλαχεν. ὅθεν καὶ ἐν τοῖς χτ' [12.] τὸν πόλεμον θειάμβοις, πολλοῖς ἀναπαύσεισιν ὁκώπτοντες χρῶνθ'. καὶ τὴν κίτταν, ὡς λέλλον ὄρνεον ἀριεργόσιν αὐτῶς, καὶ [13.] Βασάρραιαν καλοῦσιν ἀπὸ τῆς βάζειν,

cratur, & Βασάρραιαν eam ἀπὸ τῆς βάζειν, id est à garriendo,

[10.] πῆς ὃ φασιν, ὅπῃ τὸ ἀναρξον μὲν τῆς--& ἔχον— nihilominus locus est imperfectus, l. ὡς μὲν ἀρθεαί ἔχιν παρ—
χωρῶν MS. forte ὅρον

[11.] πότρον διὰ—MS. πότρον ὡς τὸ δίδυρον τῆς σῶματος ἀναφαίνειν καὶ ἐκφερμυθεῖν τὰ ἀπόρρητα ποιεῖν, ἢ ὡς δὲ αὐτὸν, καὶ ὅπῃ τὰς θυρας ἀναβαίνειν καὶ ἐκβαίνειν εἰς αὐτάς, ὃ ὅτι ἐκπύειν καὶ διασαλεύειν τὰ κλειθεα. Videtur ex Di, quod sit Arabicæ originis Dithyrambus, ut & Dufares ejusdem Bacchi cognomen tum, quasi, dux vagantium Eremitarum. Vide tamen Bochartump. 480. Geogr. poetæ διθυραμβολῆς dicitur.

[12.] κατὰ τῆς πολυμίας. MS.

[13.] Βασάρρα MS. alii cum duplici S. & Bassarin talarem intelligunt—Ovidius de cæ,

Funditur ad teneros lutea palla pedes,

Agathias Epigram. ἀεισούριον vocat.

καὶ [14.] εἰραφιώτῳ ἀπὸ τῶ
 εἶναι ἀριεναί. καὶ παρρηκός ὃ
 παντὸς ἐπνοσῶν ὑπάρχων,
 ἔδοξε καὶ πολεμικῆς ἔῃ. καὶ
 παρρηκός [1.] καταδέδυναι,
 τὸν ἐν ταῖς πολεμικαῖς ἀγού-
 μῳν δειάμενον. τῷ δὲ κίτ-
 τῳ εἴφε, διὰ τὴν πρὸς τὴν
 ἀμπελον ἐμφέρειαν αὐτῆς, καὶ
 τὴν πρὸς τὰς [2.] βότρυς ὁ-
 μοιότητα, ὠρυμβάδων. πρὸς
 δὲ καὶ σφάλλειν τὰ δένδρα,
 ἀνέριπτον δὲ αὐτῇ, καὶ περ-
 πλεκόμενον [3.] βαιοτέροις
 τοῖς φρένοισι. τὰ ὃ, θυμολογία
 ἀκροάματα τὸν Διόνυσον δε-
 ραπτεῖν, διὰ τὴν πρὸς τὰς
 θαλάσας αὐτῆς οἰκείτητα, οἵ-
 ον ὡδῆς καὶ κινδύους. τὰ γὰρ
 ἀναθήματα τῆς θαλάσσης. μυ-
 θολογία δ' ὅτι διασπαδεῖς
 ὑπὸ τῆς Τιτάνων, σωετέ-
 ρη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας,
 αἰνιτομένην τῇ ᾠδῶντων
 τὸν μῦθον, ὅτι οἱ γεωργοὶ
 φρένατα γῆς ὄντες, σω-

& εἰραφιώτῳ, id est ab eo
 quod rixas & contentiones pa-
 riat, appellant. Quia autem
 fuit Bacchus in re omni ex-
 cellentissimus, non defuerunt
 qui affirmarent eum esse du-
 cem in re militari optimum.
 Primus adeo triumphum, qui
 devictis agitur hostibus, du-
 xit. Hæderâ Bacchi caput cin-
 gitur, quod ea non admo-
 dum dissimilis sit viti: in-
 super quod & hæderæ baccæ
 respondeant botris. Solet hæc
 eadem sternere arbores, ser-
 pens per ipsas, & impli-
 caris firmioribus ramis. Thy-
 melicis cantilenis colitur Bac-
 chus plurimum, quia istæ
 convivii familiares sunt, can-
 tilenæ scilicet, & cythara.
 Sunt enim hæc duo convi-
 vii anathemata. Perhibent Bac-
 chum à Titanibus membratim
 discerptum, & integritatem to-
 tius corporis compositum à
 Rhea recepisse. cujus fabulæ
 hic sensus est: Agricolæ, qui
 & Titans, sunt terræ jumenta,

[14.] *Faber Tan.* in epistolis deducit ab ἑρμῇ. in Bacchi Omestæ sacris re-
 clamantium caprarum viscera cruentato ore dissipabant. *Arnob.* ut igitur
Κορυμβοῖς, sic & εἰραφιώτῳ. *Porphyr. de Abst.* 3 17, dicit ab ani-
 malibus diis dari cognomina Ἀπόλλωνι Λύκειον, Διονύσῳ
 εἰραφιώτῳ.

[1.] *καταδέδυναι* MS. *πολεμικῶν* autem facit unus ex hymnis Onoma-
 criti. Videtur deesse *πομπῶν* post *πολεμικαῖς*. *Etymol.* in *δε-
 αμβῶν*.

[2.] *βότρυς* ὁμ. *κορύμβων*. *Velarius* legit *Orybadon*; sed hic locum non
 habet.

[3.] MS *βαιοτέροις*, *θυμολογία* mensa erat super quam stabant rustici fabulas
 agentes; in scenas; IV. *Rittershusium* ad *Salvianum*, p. 207. *Alex* ab
Alex. 3. 9. adhibebantur *Thymelici* in conviviiis nuptialibus, rectè
 ergo sequitur in *θαλάσσις*, & ἀναθήματα θαλάσσης, ex *Odyss.* a.
 v. 152.

ἔχραν τὰς βότρυς, καὶ τῷ [4.]
 ἐν αὐτῷ Διονύσει τὰ μέρη
 ἐχώρεισαν ἀπ' ἀλλήλων. ἃ δὴ
 πάλιν ἢ εἰς αὐτὸ σύρρῳσις
 τῷ γλάκῃ συλήγαγε, καὶ ἐν
 σῶμα ἔξ αὐτῷ ἀπετέλεσε. καὶ
 ὁ θεὸς τῷ ποιητῇ δὲ μὲν-
 θῶ, ὡς φάσιν ποτὲ τὴν
 ποῦ [5.] Λυκέρῳ ὀπιβελὴν
 δεῖς εἰς τὰ κατὰ τῆς θα-
 λάττης, εἶδ' ἢ θέπει αὐτὸν
 δέσωσεν, ἐμφανῇ τὴν διάνοι-
 αν ἔχει. πεινῆναι μὲν γάρ εἰ-
 σι ποῦ Διονύσει αἱ ἄμπελοι.
 ταύτης δὲ ὁ Λυκοδργῶ βυ-
 γνητὴς ὢν, ἐσκύλασε καὶ ἀπε-
 κόσμησεν. εἶδ' ὁ οἶνῶ θα-
 λάτῃ μίγεις, ἀσφαλῶς [6.]
 ἀπετέθη. καὶ περὶ μὲν Διο-
 νύσει ποταύτα.

Isti confuderunt botres omnes
 in unum, deinde eosdem cal-
 cando ruperunt, Bacchique mem-
 bra fregerunt. Hæc eadem con-
 fluxus musti in unum resti-
 tuit, & unum ex omnibus bo-
 tris corpus constituit. Fabula
 verò poetæ, quæ testatur Bac-
 chum quondam fugisse Lycurgi
 insidias, & in mari à The-
 tide esse servatum, clarum sen-
 sum habet. Nutrimenta & cre-
 pundia Bacchi, vineæ sunt. Vineas
 omnes Lycurgus, cùm vinde-
 miator foret, botris spoliavit,
 eisdemque ornatum omnem ad-
 emit. Deinde vinum aquâ
 dilutum salubre homini po-
 tum exitit. Et hæc de Bac-
 cho.

[4.] MS. *ἄντ*—forte *ὄντ* & *σύρρῳσις*, quoniam Rhea inde videtur deduci v. γ. ο. ἰλ. v. 18.

[5.] ἰλ. Ζ. & ψ. v. 91. σχ. Hyginus, & Ovid.

[6.] forte *ἀπωδῆ*. *Βασταρεῖς* olim scripsere Dionysius Samius, & Soterichus; *Dionysiacæ* (eadem sunt) Nonnus.

ΠΕΡΙ ἩΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DE HERCULE.

ἩΡακλῆς δὲ εἶναι ὁ ἐν τοῖς ὅλοις λόγῳ, καὶ ὃν ἡ φύσις ἰσχυρὰ καὶ κρατύνει, ἀνίκητος καὶ ἀσείκηντος ἔσται. μεταδοτικὸς ἰσχύος, καὶ τῆς κατὰ μέρους [7.] ἀλκῆς ὑπάρχων. ὠνόμασαι δὲ τάχα ὡπὸ τῆς διατείνειν εἰς τὰς ἥρωας, ὡς αὐτῆς ὄντος τῆς κλείεσθαι τὰς θηναίας ποιῶντος. Ἡρωας γὰρ ἐκάλεσαν οἱ παλαιοὶ τὰς [8.] ἀνδρείας τῶ σώματι καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ κατὰ τὸ τοῦ τῆς θεῆς ἥρας μετέχον δοκῶντας. ἐπὶ ὑπο νεωτέρας ἰστορίας [9.] ἐπιταρσίζεσθαι. διὰ γὰρ ἀρετὴν ἡξιώθη τῷ θεῷ τοιαύτης προσομοίας, Ἀλκμήνης καὶ Ἀμφιτρύωνος υἱὸς εἶναι. τὸ δὲ δισδιάκεται γεγενῆσθαι τὰ τῆς θεῆς ἴδια, ὑπὸ τῆς περὶ τῆς Ἡρώου ἰσορροφίαν. τάχα δὲ ἂν ἡ λεοντὴ καὶ τὸ Ῥόπαλον, ἐκ

Hercules est ratio in omnia diffusa, secundum quam natura fortis & firma, invictaque & sine fine generans est: est quoque eadem potentia, quæ omnibus virtutem & robur tribuit. Hæc autem fortitudinis ratio nominatur Hercules, nimirum quod in Heroas maximè proficiatur, quasi ipsius sit κλείεσθαι, id est gloria illustrare eos, qui quid insignè & inmemoratu dignum fecerint. Veteres enim Heroas appellabant eos, qui forti essent corpore & animo, & ideo divini generis eos participes credebant. Hanc sententiam nec juniores respuunt. Istud enim nomen, cum eo dignum deus censeret, meruit, quamvis Alcmene & Amphitryonis filius foret. Opera autem, quæ singularim Heros ille fecit, indicatu difficilia sunt, propter historiarum, quæ de ipso habetur, varietatem. Clavam & pellem leoninam

[7.] παρὰ πολλοὺς φυσικῶς ὁ Ἡρακλῆς οὐκ εἶναι, καὶ ἀλλὰ λαμβάνεται. σχ. Apollonii. Ægyptii hunc dicebant τὸν ἐν πᾶσι καὶ ἐν πάντων ἔχον. f. λόγον. Macrobi. lib. 1. Sat. 20.

[8.] ἐπὶ ἀδρείας τῆς σώματος. MS. ideo Herculem & Persea in deos retulere. Athenagoras Leg.

[9.] ἑπιταρ. Videtur deesse vocula δὲ. mox pro θεῷ τοιαύτης MS. τῆς αὐτῆς προσομοίας. eadem ferè Macrobius Saturni. 1. c. 20, uterque forè ex Cleanthe.

τῆς παλαιᾶς θεολογίας ὅτι [10.]
 τὸ μετενηνεγμένη εἴη. στρα-
 τηρὸν γὰρ αὐτὸν γυμνὸν ἀγα-
 δὸν, καὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς
 καὶ θανάτου ἐπελάθοντα, ἐχ-
 οῖόν τε γυμνὸν ἔδοξαν περὶ ἐλη-
 λυμέναι ἐλὼν μόνῳ ὀπλισμέ-
 νον, ἀλλὰ τοῖς [11.] πύλοις τὴν
 θεῶν καὶ τὸν ἀπαθανάτιστον
 ὑπὸ τῆς ἐνδραχέων κκοσ-
 μῆδος. σύμβολον γὰρ ἐχάτρων
 εἴη ῥώμης καὶ θυναύτητος.
 ὁ μὲν γὰρ λέων, τὸ [12.] θυνα-
 ὅτατον τῆς θείων ὄψι. τὸ δὲ
 ῥόπαλον, τὸ καρτερώτατον
 τῆς ὀπλων. καὶ τοῦτο δὲ ἂν
 ὁ θεὸς παρεσάργιτο, κατὰ τε
 τὸ πανταχῶς διεικνέσθαι κατὰ
 τὸ ἐντονόν τι ἔχειν, καὶ τὴν τῆς
 βελῶν φορέαν. στρατηλάτῃ δὲ
 ἐκ δόλορον, τέτοις ὅποις πε-
 ποιδὸτα εἰς τὰς παρατάξεις
 ἀπαντᾷ. οἰκέως δὲ παρέδοξεν
 αὐτὸν [1.] Κῶοι, τῇ Ἡβῇ
 στωικοῦντα, ὁλοχρέεσεν τὴν
 διάνοιαν ὄντα. ὡς γὰρ νέων τι
 δρᾷν εὐπρόσθαι αἱ χεῖρες, ἔ-
 τω ψυχὰ ἀμείνους τῆς χει-
 τέρων πολὺ. ὑπνοῶ δὲ τὴν
 παρ' [2.] Ὀμφάλῃ λαβείαν, ἐ-
 κείνῳ πιδνατέραν ἢ περὶ σή-
 κειν, ἐμφανόντων πάλιν διὰ
 τῆς παλαιῶν, ὅτι καὶ
 τὴς ἰσχυρότατης ὑποτάξιν δει

historia vetus Herculi attribuit.
 Cum enim dux bonus foret, &
 multæ regiones terræ ipsius vim
 essent expertæ, certè non sit vi-
 risimile, quòd nudus & clavâ
 solâ armatus terram peragrave-
 rit. verùm sciendum est, eum
 hisce non secus ac insignibus
 post mortem suam esse conde-
 coratum, ab iis qui ejus au-
 xilium salutare senserant. U-
 trunque enim fortitudinis &
 generositatis signum est. Ut
 enim hic robore feras om-
 nes excellit, ita validissimum
 telum est clava. Fingitur ei-
 se sagittarius ideo, quòd om-
 nia permeet vis illa, secun-
 dum sagittarum jaculationem,
 quæ & ipsa ad omnia pene-
 trandum vehemens est. Hu-
 juscemodi armis munitum &
 instructum militem, quis in
 aciem descendere dubitabit?
 Propriè autem admodum tradi-
 derunt Coi Herculem cohabitare
 Hebræ, id est pubertati, quòd sit
 mente perfectissimus. Ut enim si
 quid laboris suscipiendum est, ma-
 nus juvenum sunt firmiores & vali-
 diores, ita si quid consiliis facien-
 dum est, longè præstantiores sunt se-
 num animi. Suspisor autem non a-
 lienum esse ab Herculis virtuti-
 bus, quòd servierit Omphalæ. Ve-
 teres enim hoc figmento docere
 voluerunt etiam fortissimorum esse,

[10.] ὅτι τὸ μετενηνεγμένη εἴη. MS.

[11.] ὀπλισμῷ, nempe clavâ & leoninâ pelle.

[12.] ἀπαθανάτιστον MS

[1.] Istim insulam à Troja reversus devastavit Hercules. σχ. 1λ.

[2.] Pherecydes apud σχ. in φ. Od. v. 23. Lucianus Dial.

ἐαυτὲς πρὸ λόγου, καὶ τὰ ὑπὸ
τέτῃ περὶ ἀπὸ τῶν ποιῶν, ἐι
καὶ δηλῶτον πᾶσι πῶς θεωρεῖται
καὶ πῶς λογικῶς σέβειν περὶ
πίπτει πῶς οὐκ ἔστι. [3.] ὡς ἔχ
ἐτέρων ἀνδρῶν δόξαν, Ὁμηροῦ
περὶ ἡρώων. τὰς δὲ δόξας
ἀλλοι, ἐνδέχεται μὴ ἀναγα-
γεῖν ἐκ [4.] ἀλλοτρίων ἐπὶ τὸν
θεόν, ὡς καὶ ἡ Κλεάνθης ἐποίη-
σεν. καὶ δεῖ δὲ δοκεῖν πανταχῶς,
εὐρεσίλογον * περὶ βύτων.

ut se rationi subjiciant, & ea
quæ ratio imperârit expedienda
esse, & si muliebrius quiddam
& mollius secundum naturalem
speculationem bulla incidat, quam
non aliud ab Omphale appel-
lare placuit. Duodecim autem
labores, quos subiens absolvit,
videntur non incôcinnè traduci
in Herculem, sicuti Cleanthes
fecit. (sic legerem, quos Clean-
thes conscripsit.) Non enim exi-
stimandum est, hunc ubique senem
fuisse nugatorem, & delirum.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἈΠΟΛΛΩΝΟΣ,
ΚΑΙ ΤΗΣ ἈΡΤΕΜΙΔΟΣ.

DE APOLLINE ET
DIANA.

Ἐχομῶς τίνων δὲ [5.] τέ-
κνον Ἀπόλλωνος ὁ ἥλιος
ἔστιν, Ἀρtemis δὲ ἡ σελήνη.

Consequenter quidem, ὁ fi-
li, Apollinem esse solem,
Dianam verò Lunam existimato.

[3.] ἢ ἐκ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν (forte πῶς) Ὁμηροῦ περὶ. MS.

[4.] forte ἀλλοτρίων. δὲ δόξαν Herculis edidit L. Allarius; MS. in
Bibl. Ox. nescio an idem sit opus, v. p. i. Phurnuti, n. † ex hoc opere
[aut ex Apollodoro] quædam habes, ελ. v. 639. ελ. β. v. 368. — Clean-
them citat σχ. Hom., ελ. Γ. v. 64, præter ea quæ L. ertius, scripsit περὶ θεῶν,
& μυθικῶς ut testatur Cl. Alexandrinus; credibile est ad alterum horum
operum respexisse Phurnutum. Hercules Sol esse intelligitur. 12. labores
ad signa Zodiaci referuntur; Interpr. Hesiod. Theog. p. 165. 16.

* περὶ βύτων. MS.

[5.] δὲ τίνων, MS. I. πρὸ συντήκων

διὰ τῆς τοῦ γῆ καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἀμφοτέ-
 ρης παρήγαγον, τὴν ὥσπερ ἀ-
 φησιν πόρρω ἤν' ἀκτίνων ἀνιπ-
 τήμῳ. καλένται δ', ὁ μὲν
 ἘκατΘ, ἡ δ' Ἐκάτη, διὰ τὸ
 ἔχουσαν δεῦρο ἀρίεναι καὶ ἀπο-
 σέλλειν τὸ φῶς. ὅθεν φέρεται
 μῶως, καὶ ἐκαστὸς ἀντὶς
 προσηγόρευσε. ἐνιοὶ δ' τὸν Ἐ-
 κατον, καὶ τὴν Ἐκάτην, ἄλλως
 ἐτυμολογῶσιν, ὡς ἤν' τεθει-
 κώτων αὐτοῖς τὰ ὀνόματα ταῦ-
 τα, εὐχὰς [6.] αὐτὰ ἔν' εὐ-
 χαίον, καὶ τὴν πρὸς [7.]
 αὐτῇ βλάβῃ, μὴ προσπελά-
 ζειν αὐτῇ. Ἰδὲ καὶ γῆ, ἔσθ' ὅτε,
 καὶ φερέειν τὸν αἶρα, καὶ ἤν'
 λοιμικῶν κατὰσάσεων αἱποὶ γί-
 νεσθ'. διὸ καὶ τὰς [8.] ὁξὺς
 αὐτοῖς ἀνελίθουσι οἱ πάλοι. καὶ
 ὡς ὁ [9.] ποιητὴς ἐν τῷ λοι-
 μῷ παρασιγῇ τὸν Ἀχιλλέα
 λέγοντα, ὅπ' ζητητέον μάντιν,
 "Ὅς κ' εἴποι ὅπ' τόσσον ἐχώσατο
 ΦοῖβΘ Ἀπόλλων.

Τέττε δ' ἐνεκεν οἷοντα κατ' εὐ-
 φημισμὸν τὴν Ἀρτεμιν ἀπὸ
 τῆς Ἀρτεμῆς ποιεῖν, ὅ ἐστιν
 ὑγείης, ὀνομαζέσθ'. τὸν δ' Ἀ-
 πόλλωνα, ὡς ἀπολύοντα ἡμᾶς
 ἤν' νόσων, ἢ ἀπελευνόντα ἀφ'
 ἡμῶν αὐτὰς, ἢ ἀπολυῶτα, ταύ-
 τες τετυγχέναι τῆς προσηγορίας

Nam hac de causa vetustas utrisq;
 sagittas tribuit, quasi indicare ve-
 lit radiorum utriusque in longum
 projectionem. Apollo vocatur He-
 catæus, Diana autem Hecate no-
 men sibi assumpsit, quasi ἔχουσαν,
 id est à longè ad nos usque lu-
 cem demittant. Unde non ab re
 utrisque hoc nomen inditum est,
 ut dicantur ἐκατήβολοι, id est
 quasi à longè ad nos usque radios
 suos jacent. Quidam istorum no-
 minum, nempe Hecatæi & He-
 cates, aliam assignant etymologi-
 am, tanquam uterque sic sit dictus
 bene ominandi gratiâ, quasi stulta
 mortalitas supplex precetur, ut u-
 terque sit faustus nobis & propitius,
 nec damnum aliquod der. Solent
 enim hæc cæli numina, interdum
 aërem corrumpere, pestemque in-
 ducere miseris mortalibus. Unde
 veteres non inconvenienter sagit-
 tas ipsis assignarunt, ut etiam po-
 ãta attestari videtur, cùm indicat
 Achillem consulentem, quæren-
 dum esse vatem,

Qui dicat, tantum cur irascatur
 Apollo.

Hujus rei gratiâ sunt qui censent,
 bene ominandi causâ Artemida di-
 ctam esse Dianam, ἀπὸ τῆς ἀρτε-
 μῆς ποιεῖν, id est, quod sanos
 efficiat. Apollinem autem id no-

men ideo possidere, quasi ἀπολύοντα, id est liberantem nos mor-
 bis. aut ἀπελευνόντα, id est quasi morbos à nobis abigar
 & fuget. aut ἀπολυῶτα, id est interficientem & necantem nos.

[6.] Pro εὐχῆς, lego ἕκαστος ἀντὶς ἑνὸς

[7.] καὶ τὴν πρὸς αὐτῇ MS. ἰξ αὐτῇ.

[8.] ὁξὺς θανάτου MS. & puto οἱ παλαιοί, Niobes liberi ab Apolline & Dia-
 nâ ideo dicebantur interfecti. V. σχ. ιλ. Ω. v. 758. hinc Ἀπολλωνό-
 βλητοι & Ἀρτεμιδόβλητοι. [9.] ποιητὴς ὡς ἑμμανὲς π. MS. καθ'

χρ.δ' ἦν ἐννοίαν καὶ [10.] Παι-
 ῶν ἐκλήθη, καὶ ἱατρὸς ἔσ-
 ξεν ἔϊ). πνὲς δ' αὐτόθεν Ἀ-
 πόλλωνα, ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι
 αὐτὸν εἰρηάζει. καὶ γὰρ τὸν ἀπολ-
 λυνῶτα ταύτῃ τινὶ διακόσμη-
 σιν, ποιεῖτον ἔϊ), διὰ [11.]
 τοῦ κομίζειν ἀδιαλείπτως πάν-
 τοθεν αὐτῆς τὸ ὕγρον, καὶ τῷ
 αἰθέρι προσκατατάττειν. τάχα
 δ' αὖ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπλῆν καὶ λυ-
 εῖν τὸ σωεστὸς τῆς ἐσίας, ἢ καὶ
 τὸ σκότος, ὅταν ἀπλῶς εἰρη-
 μῶν [12.] εἴη. οἰκίως δ' καὶ
 ἀδελφοὺς αὐτῷ [13.] παρεσά-
 γουσιν ἐμφερεῖς ἀλλήλοις ὄντας,
 καὶ ὁμοειδῆ κίνησιν κινεῖσθαι,
 καὶ δυνάμιν παρὰ πλοσίαν ἐν τοῖς
 ὅλοις ἔχοντας, καὶ βέροντας ὁ-
 μοίως τὰ ὅτι τῆς γῆς. εἴτα
 ὁ μὲν Ἀπόλλων [1.] Ἄρης ἀ-
 νεπάδῃ. θρῦμότρον γὰρ τὸ πῦρ,
 καὶ θρασυκώτρον. ἢ δ' Ἀρτεμις
 τὴν ἡλείαν, ὡς ἀμεινοτέρην καὶ
 ἀδινῇ τὴν δυνάμιν ἔχουσα. βέ-
 πμιδ' δ' ἡλικίαν ὁ Απόλλων
 ἔχει, καθ' ἣν καὶ οἱ ἀνθρώποι ζυει-
 δέσονται ἐαυτῶν φαίνον). καλλίστος
 γὰρ ὁ φθῦναι, [2.] χρ.δαρὸς ὢν καὶ

Hinc & Pæon, quasi medicâ fa-
 cultate sit instructus, dicitur. Qui-
 dam Apollinis etymologiam pe-
 tunt ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι, id est
 ab ablucendo. Nam eum qui sem-
 per faciem mundi renovet, & ab-
 luat, talem esse. Undique enim
 & indefinenter humorem haurit,
 eumque ætheri reddit. Forſan
 non absurda fuerit etymologia,
 si quis sentiat Apollinem sic esse
 dictum, ἀπὸ τοῦ ἀπλῆν καὶ λύνειν,
 id est quasi ad simplicia redigat
 & dissolvat ipsam substantiam:
 aut quod verius est, quasi dissol-
 vat tenebras. Perquàm propriè
 autem eos fratres esse perhibent,
 propter formæ similitudinem, pro-
 pter motum utriusque uniformem,
 propter potentiam similem quam
 habent ad enutriendum & alen-
 dum ea quæ à terra enascuntur.
 Tradunt Apollinem esse virum i-
 deo, quod ignis est res quædam
 fervida, & ad agendum efficax.
 Dianam autem aiunt esse mulie-
 rem, quasi hebetiorem & infir-
 miorē potentiam teneat. Pu-
 berem ætatem habet Apollo.
 Quotquot enim in ista ætate
 sunt, formâ præditi sunt pulchri-
 ore quàm ulla habeat ætas.

[10.] Παιων, MS. Homerus & Hesiodus distinguunt inter Pæonem & Apolli-
 nem; recentiores non item, σχ. Od. v. 232. ελ. ο. v. 365. αὐτὸν
 φασιν εἶναι. MS.

[11.] τοῦ ποιεῖν, διὰ τοῦ διατρέχειν — MS. hanc ferè rationem adfert ex Cle-
 anthe Macrobius, confirmat ex Euripide & Archilocho, l. i. Sat. 17.

[12.] εἰρημῶν — εἴη, puto legendum.

[13.] αὐτῶν παρεσάγουσιν MS. δυνάμιν autem παρὰ πλοσίαν habere ostendit
 Macrobius; quod viri dicantur ἡλιόβλητοι, fæminæ Σελινόβλητοι... simi-
 les sunt solis lunæque effectus in juvando nocendoque.

[1.] Ἀπόλλων ἄρην. MS.

[2.] καὶ νεαρὸτάτης ὥσιν ὁ ἥλιος. μετὰ δ' ταῦτα Φοῖβος μὲν λέγεται διὰ τὸ
 χρ.δαρὸς εἶναι καὶ λαμπρὸς. MS. confer Macrobius, i. Saturn. 17. ubi pleraque
 occurrunt, quæ in hoc capite.

λαμπρῆς. ὅτι ὃ τοῖς ἄλλοις οἰκίῳς εἰς αὐτὸν χερῶνται, χρυσόμαν καὶ ἀκίρεκόμεαν περιπαροῦντες, ἐπειδὴ χρύσωτός ἐστι, καὶ ἔξω [3.] παντὸς καθεστὼς, διὰ τὴν ἀγνόησιν. καὶ Δήλιον ὃ αὐτὸν ὠνόμασαν, καὶ φανῶν, ἀπὸ τῆς δηλῆσαι δι' αὐτῆς τὰ ὄντα, καὶ φωτίζεσθαι τὸν κόσμον. ὥς καὶ Ἀναφᾶις Ἀπόλλωνος ἰερεὺν ἰδρύσαντο, τῆς ἀναφαίνοντος πάντα. τέτω δὲ ἠκολέθησε, καὶ τὸ πᾶν Δῆλον καὶ Ἀναφῶν [4.] ἰερεῖς αὐτῶ νομινοῦναι. διὰ ὃ τὸν εἰρηφόρον σεφωτισμὸν ἥν περὶ γμάτων, καὶ τὴν μαθητικὴν αὐτῶ περισηΐαν. καὶ εὐρεῖσθαι τὸ ἐν Δελφοῖς μαρτυρεῖν τῷ Ἀπόλλωνι, περιπαροῦσιν Πύθιον, ἀπὸ τῆς διόρυ τῶς ἀνθρώπων ἐρχομένης, πυρδάνεσθαι τὰ κατ' αὐτῆς. ἐλέχθη ὃ καὶ ὁ τίτω ὁμοαλὸς τῆς γῆς, ἔχ' ὥς μεσάτατος ὢν αὐτῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀναδεδωμένης ἐν αὐτῷ ὁμοῆς, ἢ τῆς ἐστὶ δειὰ φωνῆ. λοξῶν ὃ καὶ περὶ σκελῶν ὄντων ἥν χρησιμῆς, ἔς δὲ ἰδῶσι, [5.] Λοξίας ὠνόμασαν. ἢ ἀπὸ τῆς λοξότητος τῆς πορείας, ἣν ποιεῖται διὰ τῆς ζωδιακῆς κύκλου. μεσικὸς δὲ δίδιται. Obliqua autem, & intellectu difficilia, ambiguaque forent oracula, quæ reddebat, Λοξίας, id est obliquus nominatus est. Forsan hoc nomen sortitus est propter obliquitatē cursus, quæ per Zodiacū facit. Muscū

Præ cæteris autem quàm convenientissimè ei hæc epitheta adscribunt, ut eum appellirent χρυσόμαν, id est aureo capillitio insignem, respectu solarium radiorum. & ἀκίρεκόμεαν, id est intonsum. Est enim Phœbus vultu aureus, sive facies ejus auro radiat, ἐστὶque extra omnia propter suam mundiciem & puritatem positus. Sunt qui ipsum & Delium, id est manifestatorem, & φανῶν, id est illuminatorem nuncupant. Delium quidem ἀπὸ τῆς δηλῆσαι, id est ab eo quod omnia manifestet: φανῶν verò, ἀπὸ τῆς φωτίζεσθαι, id est ab eo quod lumine suo omnia lustret. Hinc in honorem Apollinis Anaphæi, qui omnia in lucem protrahit, templum excitatum est. Hinc Delus, & Anaphe, insulæ sacræ Apollini esse putatæ sunt. Propter prædictam rerum manifestationem, etiam vaticinandi scientia in ipsum relata est: & vaticinium Delphis repertum, appellârunt Pythium, quod homines eò profisciscantur πυρδάνεσθαι, id est sciscitatum de rebus suis. Locus ille terræ umbilicus vocitatus est, non quod terræ medius sit, sed propter ὁμοῶν, id est vocem divinam quæ ibi redditur.

[3.] ἔξω πᾶσι. MS. — cur Δῆλιον & φανῶν vocent, vide Macrob. & Δῆλιον non est epithetum topicum, quod etiam probat ἄλ. Hom. & ex eo Etym.

[4.] ἰερεῖς αὐτῶ MS.

[5.] hanc rationem reddit Oenopides Chius apud Macrob. 1. 17. vel quoniam Λοξὴ nympha cum enutrivit. ἄλ. Callim p. 21.

καὶ κινάεισιν παρεισθῆναι, τὸ κρῖεν ἐναρμονίας πᾶν μέγ-
 ῑς κόσμῳ, καὶ συναρῶν αὐτὸν
 πᾶσι τοῖς μέρεσι ποιεῖν, μηδε-
 μιᾷς αὐτῶν [6.] ἐμμελείας ἐν
 τοῖς ἑσσι θεωρεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ
 τὴν αὐτῶν χερῶν πρὸς ἀλλήλους
 συμμετεῖαν ἐπ' [7.] ἀκρὰ ὡς
 ἐν ῥυθμῷ τυρᾶνται αὐτῶν. καὶ
 τὰς αὐτῶν ζώων ἢ φωνὰς, ὡν
 [8.] αὐτὸς αὐτῶν ἄλλων σωμα-
 των φόβῳ ἰδίᾳ τὸ ξηραίνε-
 ας πρὸς τὰς ἀνακοὰς ποιεῖ.
 ἀπ' αὐτῆς ἢ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπι-
 στήτης ἐκλήθη, καὶ ἐπίσκο-
 πῶν, καὶ πᾶν μὲν αὐτῶν μὴ
 ὅσων ἐνομιᾶται.

Ἐκ γὰρ μετᾶν καὶ ἐκθεόλας Ἀ-
 πολλων,

Ἄνδρες ἀνιδροὶ [9.] ἔασιν ὅτι
 χθόνιοι βασιλεῖς,
 ὅσων ὁ Ἡσίοδος. διὰ τῆς καὶ
 ἱερῆς αὐτῶν ὁ κύριος, τῶν με-
 σσημάτων καὶ λακκότατον αἰα-
 ῖν αὐτῶν ὀρνέων. ὁ ἢ κόραξ ἀλ-
 λότεται, διὰ τε τὸ μακρὸς
 αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν χερσὶν. ἢ δὲ
 Δάφνη, καὶ ὅτι [10.] δαφνοῖν
 πρὸς ἑσας, σέμνα αὐτῶν ὅτιν, ἐ-
 πειδὴ [11.] ἐνεργὲς τε καὶ ἀ-
 ειθαλὲς οὐτόν ὅτι. τυγχάνει ἢ
 καὶ ἐνεργαυτός πρὸς ἑσας, καὶ πρὸς
 τὰς κατὰρσεις οἰκείως πρὸς ἑσας.

eum esse & citharædum fingunt,
 quod debitâ mensurâ feriat, & re-
 gat omnes mundi partes. nec non
 efficiat, ut mutuo concentu cum
 omnibus suis partibus consentiens
 & concinnus sit mundus, nullâ
 dissonantiâ apparente: quod qui-
 dem cernitur, dum quasi in rhyth-
 mo mutuam temporum consonan-
 tiam & commensurationem con-
 servat: & quod animalium vo-
 ces, quæ cum ab inanimatis red-
 duntur, soni appellantur, ad no-
 stras aures dirigat, iisdemque in-
 sinuet. Ab hoc principio, sive
 ab hac causa Musarum antistes
 & episcopus dictus est, & jocos
 cum Musis celebrare creditus est.

Eximii cantu, Musis & Apolli-
 ne nati

Sunt, decorâtque ipsos in terris
 regia virtus:

inquit Hesiodus. Hinc cygnus A-
 pollini sacer est, quod sit vocalis-
 simus, & omnium avium candi-
 dissimus. Corvus autem ab ipso
 alienus est, cum etiam ipso colore
 impurus sit, & prophanus. Daph-
 ne autem, id est iauro, licet fune-
 sta sit, attamen eâ coronatur. Causa
 est, quod ea arbor mortalibus sit be-
 nefica, & semper in virore sit. Lau-
 rus facile incenditur, & ad pur-
 gationes in primis idonea est.

[6.] ἐμμελείας, MS. [7.] ἀπ' ἀκρὰν ὡς ἐν ῥυθμῷ. MS.

[8.] Post φωνάς, MS. καὶ αὐτῶν α. σ. φόβῳ διὰ τὸ ξηραίνεσθαι χρησίμως, τὸν
 αἶμα ἀποδιδόντα, καὶ δαιμονίως ἠρμόδιον πρὸς τὰς ἀκοὰς ποιεῖν.

[9.] Versus posterior sic occurrit apud Hesiod. Theog. ἔασιν ὅτι χθόνια, καὶ κα-
 ταρσεῖσθαι, MS. κατὰ χθόνα. σ. χ. Homeri ὅτι χθονί. debet autem addi, ἐκ
 τῶν Διὸς βασιλεῖς. quanquam enim Reges & ποδῆς sint ἐκ τῆς αὐτῆς σφ-
 ρᾶς sive πηγῆς, sive ἀρχῆς; Jupiter tamen supremus est, inferior Apollo,
 n. quartus a Jove

[10.] καὶ περ δαφνοῖν τις ἔσται, non videtur Velarius in suo codice reperisse.

[11.] ὅτι, MS. ut & prius, in Falaphato. Vide Tzetzem ad Lycophr.

ὥς τε καὶ ἀλλοτελὲς ἀνακείδῃ τῷ
καθάρωτάτῳ καὶ καυσικωτάτῳ
θεῷ. τάχα δ' καὶ τὸ ὄνομα ἀν-
τὴς πεστρέχον, [12.] πῶς τῷ
διαφαίνειν, ὅπτηδεῖαν αὐτὴν
ἐποίησε πρὸς τὰς μαντείας ἦ)
δοκεῖν. ὃ δ' εἰς τείπυς, διὰ τελε-
ότητα τῆς ἡ' τειῶν ἀειδμῆ
δέδοται αὐτῷ. διώταται δ' καὶ
ἐπὶ ἡ' τειῶν [13.] παρ' ἀλ-
λήλων κύκλων, ὧν ἓνα μὲν τέ-
μνει κινέμεν τὴν ἐνιαύσιον
κίνησιν ὃ ἡλιος. τοῖν δ' ἐ-
φάπτεται, Ἐπὶ δ' ἐν τοῖς λοι-
μοῖς ὡς ἐπὶ πᾶσι δοκεῖ τὰ θρέμ-
ματα [14.] ποιμαίνει) περὶ τὸν,
καὶ συνεχέσθαι κατ' ἀρχὰς φθί-
ναι) λοιμικῶς. καὶ τὸ καὶ τὴν
ἡ' ποιμνίων ἐπιμέλειαν ἀνέ-
θηκεν αὐτῷ, Λύκιον καὶ Λυκοκ-
τόνον περιπαρρόντες. Ἀγυαὶς
δ' ἐπονομάζεται δέοντως, ἰ-
δρωθεὶς ἐν ταῖς ἀγυαῖς. κα-
ταυράζει γὰρ ταύτας, καὶ πληροῖ
ὥτως ἀνατέλλων, ὡς αὐτῇ
[2.] ἐναγίον εἶρη) τὸ,

Δύσετό τ' ἡέλιος, σκυῶν τότε
πᾶσαι ἀγυαί.

Sol occumbebat, tenebraeque per omnia fuscæ
Lumine privabant vicos.

Quapropter non immeritò dedi-
catur flagrantissimo & mundissimo
deo. Forsan Daphne, id est lau-
rus propter nominis etymon, quasi
τῷ διαφαίνειν, id est transien-
do, oraculis dedicata est, quasi
oraculis reddendis apta sit, & con-
veniat. Tripus autem Apollinē
consecratus est, propter ternarii
perfectionem. Plurimum autem
potest propter circulos tres alter-
natim positos, quorum unum se-
cat sol means per annum cur-
sum, reliquos autem duos attingit.
Quoties pestis ingruit, pri-
mò & continuè jumenta moriun-
tur, ipse autem ea pascere ag-
greditur, & sanare. Quapropter
pascuorum curam ei veteres af-
signârunt, nominantes eum Lyci-
um, & Λυκοκτόνον, id est lu-
porum interfectorem. ἀγυαὶς,
id est viarum & vicorum præses
putatur, quòd vicos & vias luce
sua illuminet, & propterea in
viis ei statuæ ponuntur. Exo-
riens namque, eas luce sua il-
lustratq; implet, ut etiam hujus
rei contrarium in isto carmine
comprehenditur:

[12.] πρὸς τὸ διαφ. MS.

[13.] παρακλήων—post ἡλιος pone hypostigmen, ἡλιος, τοῖν δ' ἐφάπτε-
ται. MS.

[14.] ποιμαίνει MS. & φθείρει δα. V. σχ. ελ. α. v. 50. mox ante Λύκιον, MS.
habet Νάμον, quod confirmatur ex σχ. Hom. ελ. φ. v. 448. habet &
Macrobius utrunque, quia pascit omnia quæ terra progencrat—omni-
um pecorum pastor canitur, idem.

[2.] οἱς αὐτῇ ἐναγίον. MS. οἱς ἐν τῇ ἐναγίον—fortè οἱς ἐν τῇ ἐναγίον—

Καὶ [3.] λεχηνόειον δι' αὐτὸν
προσηγορεύσαν, διὰ τὸ τὰς ἡ-
μέρας τὰς λέχαις καὶ τῷ ὁμι-
λεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τὰς
ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ'
ἑαυτὰς ἀναπνεύειν. [4.] Παι-
ῶνα δι' αὐτὸν καλέσαντες, εἵ-
πεν χεῖρ ἀντίφρασιν [5.] ὕξι-
λαστικῶς, ἵνα μὲ νόστος αὐτοῖς
ἀναπνεύη, μὴ δὲ φείδῃ τὸν
ἀναπνεόμενον ὥς αὐτὸς ἀέρας.
εἴτε καὶ ὡς αὐτῷ ὄντι τῷ ὑγείας
τῷ σώματι αὐτῷ γινόμενῳ,
διὰ τῆς τῷ περιέχοντι ἐν-
κράσιος.

Λεχηνόειον, nugatorem & con-
gerronem eum nuncupant, quod
interdiu homines inter se con-
fabulentur & colloquantur, no-
ctu autem fiant & conqui-
escant. Pæana eum nominant
per antiphrasin, expetentes ut
propitius sit mortalibus, ar-
ceatque morbos: néve aërem
qui per ipsum exhalatur, in-
ficiat & corrumpat. Sive quod
aër propter temperaturam cœ-
lestis ambitus ita præparetur, ut
salutis & sanitatis prorsus author
esse judicetur.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἈΣΚΛΗΠΙΟΥ.

DE ÆSCULAPIO.

ΚΑΤ' ἀνάλυσιν πάλιν, τὸν
Ἀσκληπιὸν ὃν αὐτὸς ἐ-
ρασαν γινέσθαι, τὸν δοκῶντα
τοῖς ἀνθρώποις ὑποδείδειν γενέ-
σθαι ἰατρικῶς. ἐχελῶ γὰρ
καὶ τέτρω τῷ [6.] τότῳ,

Hinc rerum ordinem sequu-
ti veteres, Æsculapium
Apollinis filium dixere, quod
primus videatur medicam faculta-
tem hominibus demonstrasse. Ne-
cessitas enim requirebat, ut nu-
men aliquod eximie isti & præ-
clarissimæ facultati constitueretur,

[3.] Λίσσῃ δημόσιον οἶκον παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ εἶναι μὴ ἔχοντας οἰκίσματα λίαν ποι-
εῖν, ἢ παρὰ τὸ λεσχαίνειν ἐν αὐτῇ ὅθεν ὁμιλεῖν, σχ. Od. Σ. & Hesych.
Suidas habet Λίσσῃσι—MS. Λίσσῃσι.

[4.] Παῖον ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα ὅτι φέρει λοιμὸν ἀδρόμεος σχ. Hom. ελ. Α.

[5.] Ἑλιστικὸν MS. pro ὕπ' αὐτῇ ἢ ὥς αὐτῷ, Macrobi. Apollo autor est publicæ
fospitatis, quam creditur sol animantibus præstare temperie, &c. c. 17. l. 1.
Saiton.

εἴτε καὶ ἄς—MS. ἐν αὐτῇ τῇ ὄντι τῷ αὐτῷ, f. ὡς αὐτὸν τῷ ὄντι ὄντα τῇ τῆς
ὑγ. temperatus Solis calor morborum omnium fuga est. Macrobi.

[6.] τῇ τέτρω, MS. πῶθ.

θεῖον π' ὀψήσαι. ὠνομάσθαι ὃ
 Ἀσκληπιδος ἀπὸ τῆς [7.] ἐπώ-
 δαι καὶ ἀναβάλλεσθαι πάλιν καὶ τὸν
 θάνατον γινώσκοντα ἀπόκλησιν.
 διὰ τῆς τοῦ ὃ καὶ θεωροῦνται αὐτῷ
 παρῆσαν, ὅτι ὁμοίον π' τέτρω-
 πάχουσιν οἱ χυδαῖοι τῇ ἰατρει-
 κῇ καὶ τὸ οἶονεῖ ἀναβάλλειν ἐν
 τῷ νόσων, καὶ ἀποδύεσθαι τὸ γῆ-
 ρας. ἅμα δ' ἐπεί [8.] προσε-
 χέας, ὁ φράκων σημεῖον, ἥς πολ-
 λῆς δὲ καὶ τὰς θεωρεῖται. καὶ
 τὸ βάκτερον ὃ, τοιαῦτα πρὸς ἑοι-
 κεν ἢ σύμβολον. παρῆσαι ὃ
 δὲ αὐτῷ, ὁ π' ἐν ταῦταις τὰς
 δεικνύουσιν ἐπεσφραγίσθαι, ὅτι τὸ
 [9.] συνεχέας ἂν εἰς ἄρρωστον θάτ-
 τον τῆς δεσντοῦ συμβόλοι κα-
 τεπέπλωται. λέγει δ' ὁ Χείρων
 περὶ τὸν Ἀσκληπιδον, καὶ ἂν
 πῆς τῆς ἰατρικῆς θεωρήματα
 [10.] τῆς Ἀσκληπιδος, ἡ πόλις, τῆς
 ἐνὸνματ' ἐκ ἀργῶς εἰς τὴν μὲν-
 δον παρῆσαι. διὰ τὸ
 τὸ θεωροῦνται τῷ ὁχλήσεων, διὰ
 τῆς τῆς ἡπὶς φαρμακείας.

quod ipsi praeferret. Aesculapius
 autem dictus est ἀπὸ τῆς ἐπώδαι
 καὶ ἀναβάλλεσθαι, id est ab eo
 quod incasseretur, & in aliud tempus
 rejiciatur mortis accessus. Hinc fa-
 ctum est, ut serpentes Aesculapio
 consecrarentur, quod hi qui medi-
 cina utuntur, non dissimile quippi-
 am à serpentum natura patiantur.
 Renovantur enim exactis morbis,
 & quasi senectutem exuunt. Simul
 etiam attentionem & diligentiam,
 quā plurimum opus est medico in
 curacionibus, serpentes designant.
 Habet etiam quiddam mysteriorum
 Aesculapii baculus, qui significat, nisi
 talibus inventis confirmaremur, ci-
 tius quàm oporteret, impingentes
 in adversam valetudinem incide-
 remus. Ferunt Chironem educasse
 Aesculapium, medicinam autem esse
 edoctum ab Hippione, quod no-
 men non otiosè in fabulam hanc
 translatum est. Significat enim
 curationem perturbationum, do-
 lorūq; sedationem, quæ contin-
 git per lenitatem medicamenti.

[7.] Pro ἐπώδαι, Gyraldi codex. & MS. ἰσκληπιδος. & ἀπόσκλησιν — post ἰα-
 τρικῇ potest abesse καὶ τῇ

[8.] προσεχέας MS.

[9.] συνιχέας εἰς ἄρρωστον ἡμῶν, καὶ θάττον τῆς δεικνύουσιν σφραγίσθαι κα-
 τεπέπλωται MS.

[10.] Ἀσκληπιδος. MS. θεωρήματα ἡσκημένοι πάλιν τῆς Ἀσκληπιδος ἡ πόλις. uxor Aesculapii fuit illa, Pausania teste. V. σχ. Hom. ἰλ. Δ. v. 123. 4.

ἸΔΙΑ ΠΕΡΙ ἈΡΤΕΜΙΔΟΣ.
SEORSIM QUÆDAM
DE DIANA.

Ἡ Ἀρτεμις φασγόνῳ μὲν ἐπινομάσθῃ, διὰ τὸ καὶ αὐτῷ σέλας βάλλειν, καὶ φωτίζειν Ποσειδῶς τὸ πείθετον, ὅπερ ἔστιν ἡ μάστιξ πανσέληνος ἢ Δικτίννα δ' αὐτῷ λέγεται, διὰ τὸ βάλλειν δεῖρα τὰς ἀκτῖνας. δίκειν γάρ, [11.] τὸ βάλλειν. ἢ ἀπὸ τῆς διικνεῖσθαι τῷ δυνάμει αὐτῆς εἰς πάντα τὰ ὅτι γῆς, ὡς Δικτίνης αὐτῆς ἕσης. κυνηγέειν δ' αὐτῷ, καὶ [12.] θηροκτόνον, καὶ ἐλασθόλον, καὶ ὀρεσίφοιτον, παρρησάγιστον. ἥτοι τρέπειν εἰς τὰ ἀγρία βελόμβοι τὴν ἕξ αὐτῆς βλάβην, ἢ ἐπειδὴ μάλιστα νυκτὶς καταφαίνεται. πολλὴ δὲ ἐν τῇ νυκτὶ ἡσυχία πάντα χρόνῳ, καθάπερ ἐν ταῖς ὕλαις καὶ ἐν ταῖς [13.] ἐρημίαις ἐστίν, ὡ-

Diana & Lucifer nuncupatur, quod & ipsa splendorem emittat, cœlumque aliquo modo lumine suo illustret, imprimis quando in plenilunio est, id est tota apparet. Δικτίναν, id est Dictinnam ideo eam vocant, quod etiam usque ad nos radios suos promittat & jaciāt. Nam δίκειν, significat βάλλειν, id est jacere & mittere. Aut ὅτι τῆς διικνεῖσθαι, id est ab eo quod vis ejus atque potentia permeet atque pervadat omnia quæ supra terram sunt, ὡς δίκην ἡς αὐτῆς ἕσης, id est quasi omnia peragret. Fingunt eam esse venatricem, & θηροκτόνον, id est ferarum necatricem, ἐλασθόλον, id est, cervorū, jaculatricē, & ὀρεσίφοιτον, id est montivagam. Quid sibi vult hoc figmentum? Aut quod in feras nocumenta, quæ ab ipsa descendunt, transferre voluerunt:

aut declarare, quod maximè noctu cernatur & appareat. Plurimum autem silentium nocte ubique sentitur: imprimis tamen in montibus, & in solitudinibus, noctu silentium magnum est.

[11.] Euripidæ. Diāynnā in nummohabes apud *Seguinum*. p. 116.

[12.] θηροκτόνον MS. colebatur præcipuè apud Barbaros, ut σχ. Hom. notat, ad ἑλ. υ. v. 74.

[13.] ἐρημίαις MS.

σε ἐν τοῖς τοῖς πρὸ χειρίοις αὐ-
τὴν πλάζεσθαι δοκεῖν, ἔξω-
θεν ἥδη τέτε προσεπλάσ-
μους τοῦ κυνηγετῆν αὐτῷ
ποξόπν ἔσαν. [1.] σιωπῶν
δὲ τέτω, καὶ τὸ τὰς κυίας
ἱερεῖς αὐτῆς νομιθεῖναι, πρὸς
τε τὰς θήρας ἔχοντας ἐπιτηδεί-
ως, καὶ ἀρτυρεῖν ἐν ταῖς
νυξί, καὶ ὑλακτεῖν πεφυκό-
τας. [2.] κυνηγετικὴ δὲ ἔοικε,
καὶ τὸ μὴ διαλείπειν αὐ-
τὴν, ὃ τὸ μὴ διώκσαν τὸν ἥ-
λιον, ὃ τὸ δὲ φάγεσθαι. εἴτ'
ἐν τῷ Ζωδιακῷ μετρησάμεν,
καὶ [3.] συνῖσαν ταχέως τὰ
ζώδια. οἰκῶν γὰρ τῇ κυνηγε-
σίᾳ καὶ τὸ τάχῃ. προσγηοτά-
τῳ τε ἥν ἑρατίων ἔσαν αὐ-
τὴν, καὶ τὰς κορυφὰς ἥν ὄρων
ἔφασαν ἀνασφραδεῖσθαι. ἔχ' ἐτί-
ρα ἣ ἔσα αὐτῆς· ἡ Ἐχάτη, τεί-
μαρρῳ εἰσῆλθ', διὰ τὸ πεία
χῆματα γυνικώτατα ἀποτελεῖν
τὴν σελήνῳ, μύνοισθ' ἡ γυο-
μήνῳ, καὶ πανσέλιον, καὶ [4.]
τείτόν π' ἄλλῳ χέσιν πλάττε-
σαν ἀναλαμβάνεσθαι. κατὰ πε-
πλήρωται μὲν [5.] αὐτῇ ὁ μανίσκος, ἐπεπλήρω' δ' ὁ κύκλῳ.
ἐντεῦθεν δ' ἥδη καὶ [6.] τειροδίπς ἐπεκλήθη, καὶ ἥν τειρόδον ἐπό-
πῃς ἐνομίθη, διὰ τὸ τειχῶς μεταβάλλειν ὅδ' ἀναγ' διὰ ἥν [7.] ζῶων.

Propterea non ab re, in primis
cum & venatrix, & sagittaria,
seu jacularix quædam putetur,
in hujuscemodi locis morari di-
citur. Nec ab his abludit seu
diffonum est, quod canes con-
secrantur Dianæ, cum sint ad
venationes idonei, & ad vigi-
lias nocturnas larratúsque nati.
Venatrix esse hinc censetur, quod
non cesset, nunc persequens,
nunc fugiens solem, deinde Zo-
diacum accedens, & celeriter
cum signis coiens. Venatio e-
nim veluti proprium quoddam,
sibi celeritatem vendicat. Cum
autem omnium siderum, quæ in
cælo sunt, terræ sit proxima,
nihilominus eam circa polos
converti dixerunt. Non autem
alia est ab Hecate. Triformis
dicitur, quod tres formas ge-
neralissimas ostendet, modò cur-
vata in cornua, modò quadrā
portione divisa, modo sinu-
ata in orbem. Hinc etiam
Trivia nominata est, puta-
túrque viarum esse præses,
quod ternam accipiat mutatio-
nem, dum Zodiacum perambulat.

[1.] συνῖσιν l. Aristophanes συνῖσιν σοι χαλῶ tecum sentio. Ἀρτεμις est Ἐχά-
τη; ita ei canes sacri. Hesych. in Ἐχάτης ἀγαλμα—& κυνολόγων
αὐτῷ σφάλλουσιν. idem. Theocr. Pharmac. & Tibul.
Sola feros Hecates perdomuisse canes. Tibul.

[2.] Pro κυνηγετικῇ, MS. κυνηγετική. Aristot. de Mundo dixit κυνη-
γιστή. [3.] ἀνέκταν.

[4.] τελεῖται τὸ ἄλλο σχῆμα. MS. Artemid. l. 2. Onir. Athen. Lib. 7.

[5.] αὐτῆς. MS.

[6.] τειροδίπς—& ἐπὶ πῃς. MS. [7.] ζῶδιον, MS.

τῷ δ' ἡλίου διὰ τῆς ἡμέρας μό-
νον φαινόμενος, αὐτῷ καὶ νυκ-
τός καὶ σκότους ὁραμὸς καὶ [8.]
μεταβάλλεσθαι, νυχίαν τε, καὶ
νυκπτόλον, καὶ θρονίαν ἐκάλει-
σαν. καὶ τοῖς καταθρονίοις θε-
οῖς δειπνα ἐμφέροντες, [9.]
αὐτῇ ἤρξαντο συνπικῆν. προ-
συνεπλάσθη ὃ τέταρτον καὶ τὸ μι-
αίνεσθαι τῷ αὐτῷ, καὶ μαί-
νειν ὥσπερ τὸν κατοικοῦντα.
καὶ τὸ ταῦς [10.] φαρμακίαι
συνεργεῖν, καὶ ἐπάγειν ταῦς οἰ-
κίαις. ἔτα τελευτῶν τὸ πέν-
δεσι καὶ ὀνόμαζον. ὧς ἔ-
πνευσε φρονήθησαν, καὶ τὸ δυσί-
αις αὐτῷ ἀτόποις καὶ σφαγι-
ασμοῖς ἀνθρώπων ἱλάσκεσθαι
δέλιν. κατέκτενον δὲ καὶ
τείγλαν αὐτῇ, διὰ τὸ ὄνομα.
ἐνοδία δὲ ὅτι οὐ δὲ ἄλλο
π, ἢ [11.] Διὸς καὶ Ἀ-
πόλλωνος Ἀγυῶς. δοκῶ ὃ
καὶ πλείστοις ἢ αὐτῇ εἶναι καὶ
Εἰλήθῃα, ἀπάσως εἰλουμέ-
νη, καὶ θεῶν πρὸς τῷ γῆ.
ἦν ἔνδοξον ἐλθεῖν αὐταῖς
ἠπίαν καὶ λυσίζωνον αἰ ὡδί-
νουσαι, λύουσαν τὸ ἐσθιγμέ-
νον ὅτι κόλπων πρὸς τὸ ῥῶον,
rere placidam parturientes, petuntque ut sinus constrictos leviter solvat,

Sol autem cū interdiu solūm
conspiciatur, ipsa autem noctu
videatur, accidit ut eam νυ-
χίαν, id est nocturnam, & νυκ-
πτόλον, id est noctu cursum
suum peragentem, & terrestrem
eam appellarent. Et simul cum
ipsa cœperunt colere deos ter-
restres, quibus cœnas apponunt.
Finxerunt quoque veteres lu-
nam pollui, & id eò quòd pol-
luat & prophanet, non secus ac
mortui. Testantur etiam Dia-
nam operam suam præstare sa-
gis, & è cœlo ad domos dedu-
ci. Additum est, ipsam lucu
& cæde gaudere plurimū. Hinc
quidam mori, ut ejus numen
placarent, sanguine humano, ho-
minūmq; victimis litarunt, qui
sanè cultus immanissimus est. No-
minis autem ratione ducti τει-
γλαν, id est piscem mullum ei
dedicarunt. Trivia autem nullā
alia ratione vocatur, quàm quòd
& ipsa sicut Jupiter & Phœbus,
viis præsideat. Hæc eadem à
quibusdā existimatur esse Εἰλή-
θῃα, id est Lucina, quasi in-
definenter εἰλεμβόη, id est vol-
vatur circa terram, eandemque
ambiat. Hanc precantur sibi occur-

[8.] καταβάλλεσθαι MS.

[9.] Locus iste videtur corruptus; tacente MS. lego αὐτῷ——& μοx
αὐτὸ διὰ τὸ μαῖν—Hecates cœnam Lucian, commemorat in Dial. τῷ ἔ-
ναν ταύτῳ MS.

[10.] φαρμακίαις MS. mox lego ταῖς ἐπαῖς.

[11.] ἢ διότι καὶ Ἀπόλλων, MS. Cæterum Εἰλήθῃα est ab origine Hebr. Ba-
charius, & Heinsius.

καὶ ἀπονώτερον [12.] ποι-
 ῆσαν ποιῆν τὸ κυσκόμνον ,
 λεγόμενης αὐτῆς καὶ Ἑλδοῦς.
 πλείες δ' εἰλήθηναι παρθέ-
 δονται, καὶ ὃν λόγον καὶ πλεί-
 ος Ἑρωτες. πολύτεροι γὰρ οἱ
 ποικίλοι ἦν γυναικῶν, ὥς ἦν
 ἐρώτων αἱ ἐπισυμίας. [13.]
 φανερόν δ' ἡ σελήνη τελεσφο-
 ρεῖσθαι ποιεῖ τὰ συλλαμβανόμενα.
 καὶ πάντως, [14.] τό, τε αὖξιν
 αὐτὰ, καὶ τὸ ἀπολλύειν, καὶ τὸ
 φανερώς πεπονθέναι. ἐθαυμασθὲν
 δ' εἰ κατ' ἄλλω μὲν ἔμφασιν
 [1.] ἀρχαίαν ὑπενόησαν τὴν Ἀρ-
 τεμιν, ἄχραντον καὶ ἀγνὴν ἔχου-
 ὄμοίως τῷ ἡλίῳ. κατ' ἄλλω
 ὃ [2.] ἐπικερθεῖ ἦν πικρῶν,
 ἐπ' αὐτῇ κειμένη τῇ εὐτοκέει
 τὰ πικτόμενα. κατὰ πείτῳ ὃ
 φεικῶδες π καὶ χαλεπὸν ἔχει,
 οἷον ἔφαμν ποῖ [3.] τῆς Ἑκά-
 της, ὑπόνοιαν εἶναι.

facilemque minúsque laboriosum
 largiatur partum quæ eadem &
 Ἑλδοῦσα, id est veniens, scili-
 cet ad parturientes, nominatur.
 Plures autem traduntur esse Luci-
 næ, sicuti etiam complures & va-
 rii sunt Amores. Utenim variæ
 multæque sunt amantium cupidi-
 rates, ita varii multique mulierum
 sunt partus. Liquet autem Lunam
 efficere, ut conceptus ad maturi-
 tatem perfectam veniant. Ejus-
 dem etiam est, embryonibus dare
 incrementum, & eosdem perdere,
 idque manifestè facere. Nec mi-
 rum videatur, si Diana propter
 aliquam causam antiquam creditur
 puritate & castitate nihil à sole dif-
 ferre : & propter aliam causam par-
 turientibus præesse, quasi in ipsa
 sit q̃tum, ut mulieres facile pariant:
 porro propter aliam, quasi horren-
 dum aliquid & austerum præ se fe-
 rat, sicuti supra de Hecate comme-
 moravimus.

[12.] ποιῆν MS.

[13.] φανερώς δ' MS.

[14.] εἶ ποτὲ MS. & ἀπολλύειν ἦν φερσῶ, πεσάνθιντα. MS.

[1.] Pro ἀρχαίαν MS. παρθένον. [2.] ἐπικερθον MS.

[3.] ὡς ἔφην, MS. n. dixit hoc p. 7.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἈΔΟΥ.

DE INFERNO.

Τελδοῦν ὃ, τὸν δεχόμενον τὰς ψυχὰς αἰεταῖ. Ἀδύ, ὡς ἔφησαν, διὰ τὸ αἰετὶς προσηγόρευσε. μὴ φαινομένων δ' ἡμῖν ἤν' ὑπὸ γλῶσσει χωρέντων, διαλάθοντα [4.] ἐβόησαν [5.] κλύμεν ὁ αὐτὸς λέγει, τῷ αὐτῷ ἔν) τῷ κλύειν. ἀνρ γὰρ πεπλησμένον ἢ φωνῇ. ἔμβουλόν ὃ καὶ ἐμβουλέα, καὶ ἀποδυσπέτησιν ὠνόμασαν αὐτὸν, ὡς καλῶς περὶ ἡνθρώπων [6.] βελομένων, διὰ τὸ παύειν αὐτὸς πότε ἤν' πόνων καὶ ἤν' φροντίδων. ἐπονομάζεται [7.] ὃ ἐπιθετικῶς καὶ πολυδέκτης, καὶ [8.] πολυδευγαίων καὶ πολυάρχ. πολλές τε δεχόμεν, καὶ ἤν' [9.] λεγόμενων πλείονας, ἢ πολλῶν ἀρχῶν. [10.] Πυλάρ-

λυδευγαίων & Πολύαρχ, ut qui multos excipiat, & plures quàm relinquantur; sive qui pluribus imperitet. Homerus Πυλάρπτι dixit,

A Erem autem infimum, qui morientium animas excipit, veteres Ἀδύ, id est infernum nuncupavêre, διὰ τὸ αἰετὶς, id est propter suam obscuritatem, quod non conspiciatur. Cum autem non appareant nobis animæ in Orcum proficiscentes, aliud nomen sortitus est. eumque vocant διαλάθοντα, id est reconciliantem, aut reconciliatorem. Idem & Clymenus nuncupatur, quod παύ κλύειν, id est sonandi, sive ut sonus reddatur, author sit. Aër enim percussus, est vox. Nominant eundem & Eubulum, & ἐμβουλέα, id est bonum consiliarium, ut qui optimè de hominum salute consulat, quod eos à laboribus, & miseriis & curis liberet. Cognominatur quoque epitheticè Πολυδέκτης, & Πο-

[4.] τῶν διαλάθοντα ἐβόησαν. ter. inquit σχ. Hom.

[5.] κλύμεν ὁ Ἀδύ. MS. [6.] βελομένων διὰ τὸ MS.

[7.] Hæc quæ, ad finem usque sequuntur habet Cod. Ox. α. n. 125, vidit etiam in suo Gyraldus.

[8.] Πολυδέκτης, ut Isis, quæ Terra est, Platoni dicitur Πανδέκτης. pro Πολυδευγαίων lego Πολυδύμων.

[9.] An fortè δεχόμενων. Gyraldus noluit ventare hunc locum, ego γνομέων in versione expressi.

[10.] τὸν τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτύντα σχ. Hom. A. Odyss. v. 276. quæ eundem verba Porphyrii sunt, ut patet ex Grammaticis Græcis MSS. in Bibl. Regis, ad S. Jacobum.

τῶν δ' αὐτὸν ὁ ποιητὴς περὶ ὁ-
ρᾶσιν ὡς ἀκείῳς ἡρμωσμένας
τάς πύλας ἔχοντα καὶ μηδένα
ἀνιέντα. ὁ δ' Ἰ Χάρων ἴσως μὲν
κατ' ἀντίφρασιν ἐκ τῆς χάριτος
ὠνομάσθαι· διῶα) καὶ ἀπὸ τῆς χά-
ριτος, ἢ τῆ [11.] χανδαίνω τὸ
ἐτυμον ἔχειν. ἢ ἀπὸ τῆς κεχην-
έναι. ὁ δ' Ἰ Ἀχέρων ἀπὸ τῆς γι-
νομένων ἐπὶ τοῖς τελευτεκόσι ἀ-
χῶν προσήχη, καὶ ἡ Ἀχερσία
λίμνη. φανερόν δ' ὅτι ποῖεν καὶ ὁ
Κωκυτὸς καὶ ὁ Πυειφλέων τὴν
κλήσιν ἔχον, πάσαι [12.] κα-
όντων τὰς νεκρὰς, καὶ κωκυ-
τὰς ἐγειρόντων τῆς Ἑλλήνων.
Διὰ τῆτο καὶ Δαίμονας αὐτὰς
ἀπὸ τῆς κακαδὸς καλέντες. ἢ
δ' Ἰ Ἄορν) λίμνη φυσικώτερον ἴ-
σως ἀπὸ τῆς ἀέρος περὶ ἡρώδου.
καὶ τοὶ καὶ τὸν σκότον, ἐδ' ὅτε
καὶ τὴν οὐμίχλιν, ἀέρας οἱ πα-
λαιοὶ ἠπάλλον ἐ μὲν ἰδίαν ἔ-
τως [13.] ἀπεχρήσατο τῇ τῆς ἀ-
έρος ἐγγύτητι ὡς ἐκ τῆς λεγο-
μένης φασγανίων ἐφορεῖ) ὃν Πλέ-
ωνα, ἐφορεῖ δ' αὐτὸν τῷ ἀδι-
άντῳ πρὸς ὑπόμνησιν τῆς ἀναί-
νεατος [14.] τὰς τελευτῆς, καὶ
μηκέτι διερεῖν ἰχθίν· ἐξερεῖ δ' ἢ
τῆς παραιτίας τῆς ἀνακαίνιζεατος
καὶ δάλλειν ἰκμάδ)· ἐντεῦθεν καὶ [15.] ἀλίσαντα μεμνηθῆσαι,
διὰ τὴν τῆς λιβάδ) ἀμαδυσίαν τῆς νεκρῶν. οἰκείως δ' τοῖς

ut qui portas diligenter clausas
custodiat, nemine permisso exire.
Nominari autem videtur Cha-
ron ἀπὸ τῆς χάριτος, per anti-
phrasin. Licet & ἀπὸ τῆς χάριτος
vel τῆ χανδαίνω, aut ἀπὸ τοῦ
κεχηνέναι, id est hianto, suum
forte etymon habeat; ita etiam &
Ἀχέρων & Ἀχερσία palus de-
duci possunt ἀπὸ τῆς ἀχῶν à
doloribus, qui pro mortuis fiunt.
Manifestum porro est unde Κω-
κυτὸς, & Πυειφλέων deno-
minationem sortiantur. ex eo n.
quod Græci olim mortuos com-
burebant, lustrisque super eis ci-
ebant; proinde etiam Δαίμονας
dixere, ad combustionis nego-
tium respicientes. Porro Ἄορν)
palus non sine Physicâ ratione ab
aëre denominatur. Sanè veteres
& tenebras & caliginem vocabant
ἀέρα. Quin imò aëris vicinitate
ita abusi sunt ad has res, ut etiam
herbis Phasganiis Ditem corona-
rent, ut & Adianto, ad subin-
nuendum quòd mortui exaruerint,
nihilq; habeant succi, careantq; omni
humiditate, quæ solet efficere ut
res renoventur & reflorescant.
Hinc etiam Ἀλίσαντα fingi, quo-
niam mortui nè guttam quidem
habeant in se humoris. Sed &

[11.] Hic mihi aqua hæret, & ut puto, Gyraldo. Χάρις, unde χανδαίνω, est
χαρὶς· χανδὶν κώλιξ apud Eustath. an ergo ἢ ἀπὸ τῆς χαρὶς? aut
χανδαίνω?

[12.] σχ. ελ. α. v. 52. Hercules morem innox.

[13.] Lego ἀπεχρήσατο ——— [14.] ἀναίνεατος — 1. ἀναίνεατος.

[15.] Legit Gyraldus Ἀλίσαντα, & de Plutone intelligit; ego ἀλίσαντας. & mox
ἀμαδυσίαν ———

κατοιχομένοις καὶ ὁ Νάρκισσος ἔχιν ἔδωκε, καὶ Ἑριννῶν ἔρασαν αὐτῷ [1.] σεφάνωμα ἐστίν, προσεδόσαντες τῇ ᾠδῇ θείῃ τῆς νόρκης καὶ τὸ οἶον διαναρκῶν τὸν ὑποδνήσκοντες. ἔγω γὰρ εἰδέναι καὶ τὰλλα ἢ μυθικῶς ᾠδεδωδὸς καὶ θεῶν δακύντων ἀναγαγεῖν ἐπὶ τὰ [2.] ᾠδεδωδὸς; ὅ πῃ, δῶαιο· πειθεῖς ὅτι ἔχ οἱ πυχόντες ἐγγέγοντο οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ συνίναται τῷ τῷ κόσμῳ φύσιν ἰκανοὶ, καὶ πρὸς τὸ διὰ συμβόλων καὶ ἀνιγμάτων φιλοσοφῆσαι καὶ αὐτῆς ἐνέπιφοροι. Διὰ πλείονων γὰρ καὶ ὑπερβατικώτερος εἴρηται τοῖς προσεβυτέροις [3.] φιλοσόφοις, ἐμὲ νῦν ἐπιτεταμμένως αὐτὰ παραδιδέναι σοὶ βεληθέντῃ. Χρησίμη γὰρ αὐτῇ καὶ ἡ ἐπὶ τοσούτον περὶ χείρως ὅστις περὶ γὰρ ἐκείνων καὶ περὶ τῆς θεοραπείας ἢ θεῶν καὶ ἢ οἰκείων εἰς τιμὴν αὐτῇ γινομένων, καὶ τὰ πάτρια καὶ τὸν ἐντελῆ λήφῃ λόγον, ἔγω μόνον, ὥς εἰς τὸ ἐνσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ εἰς τὸ δεισιδαιμονεῖν ἐπαγομένων ἢ

Narcissus satis propriè videtur mortuis attribui, (unde & Erinyon eo coronari dixerunt) volunt utique per appositionem τῆς νάρκῆς occultò significare, quòd mortui obrigescant. Et hoc pacto, ὦ fili, alia omnia quæ de Diis fabulosè tradita fuère, potes ad veritatem revocare juxta hæc quæ jam dicta sunt, persuasissimùmque hoc habeas, quod veteres non fuère contemnenda capita, sed ad naturam Mundi cognoscendam idonei, eamque explicandam Symbolis & figuris ingeniosè felices. sed veteres Philosophi de his omnibus fuus & operosius commentati sunt; mihi autem impræsentiarum compendio uti visum est. Nam & usum suum habet, opinor, iste hæcenus procedens de iis libellus. Cæterùm & hæc Patris tui breviter dicta, & quæ alii perfectiori pleniorique sermone concepère de Symbolis, & de deorum cultu, deque iis quæ sacra peculiari ratione alicui numini habentur, ita intelliges omnia, ut cum piamus ad veram religionem formare adolescentes, non ad superstitionem,

[1.] σεφάνωμα ἐστίν. lego σεφάνωθῃναι

[2.] ἐπὶ τὰ παραδιδωδὸς, puto, juxta ea quæ hic tradita fuère.

[3.] Id fecisse videtur Alexander Aphrodisiensis, (v. Problem.) Andreas [apud Aristen.] Antigonus Carytius, Apollonides, Archelaus Ægyptius, Cleanthes, Damascius Damascenus, Dorotheus, Euanthes, Euphorion, Heraclides Ponticus, Heraclitus, [&] Jamblichus [καὶ δῖον,] Ifigonus [apud Arist.] Julianus παρὰ δῖον, Melissus, Metrodorus Lampfacenus, Myrsilus Lesbios, Lamiscus Samius, Palaphatus, Polemon [apud Athen.] Ptolomæus [σχ. Arati,] Silenus Chios, Sotion, alique.

νέων, καὶ δύναι καὶ ἔνχαται καὶ
 προσκυνεῖν, καὶ ὁμνυεῖν καὶ τεύ-
 πον, καὶ ἐν τοῖς ἐπιβαλλομέ-
 νοις καμφοῖς, καὶ δ' ἦν ἀρμόγη
 συμμετεῖαν, διδασκομένων.

volumus utique docere eos rem
 facram & preces facere ; ut
 adorent deos castè ; ut ju-
 rent ritè , & quando , & qua-
 tenus deceat.

Τ Ε ' Λ Ο Σ .

F I N I S .

INDEX

IN

Palæphatum, Heraclitum, Anonymum,

ET

Cornutum. C hîc notat Cornutum.

de A Chelôo	p. 99.	Bellonâ	c. 55.
A Actæone	9.	Boreâ	90.
Æolo	26.	Briareo	28.
Æsculapio	89.		
Alceſtide	56.	C.	
Alexandro Paride	103.		
Amalthææ cornu	62.	C Aeneo	19, 76.
Amazonibus	47.	C Calliſtone	23.
Apolline	c. 91.	Calypſone	92.
Argo	106.	Cane & Vulpe	91.
Atalanta	22, 81.	Catena Homerica	108.
Atlante c. 68.	77.	Centauris	3, 77.
Axe Fagino, Hom.	110.	Cerbero	92, 100.
		Cerere	c. 73.
B:		Cetone	51.
B Accho	107.	Chimara	83, 101.
B Bellerophonte	37.	Circe	c. 83.
			Coelo

INDEX.

<i>Coelo</i>	c. 1.	<i>Gratis</i>	c. 26.
<i>Cotto</i>	28.		
<i>Cupidine</i>	c. 66.	H.	
<i>Cyclope</i>	81.		
<i>Cygro</i>	20.		

D.

D <i>Adalo</i>	21, 30.	H <i>Arpyis</i>	79.
<i>Diana</i>	c. 91, 99.	<i>Heliadibus</i>	94.
<i>Diomedis</i> { <i>armis</i>	109.	<i>Helle</i>	40, 88.
{ <i>sequis</i>	11, 91.	<i>Hercule</i>	69, c. 86.
<i>Durateo equo</i>	24.	<i>Hesperidibus</i>	27.
		<i>Hippomene</i>	81.
		<i>Homnibus primis</i>	97.
		<i>Horis</i>	c. 80.
		<i>Hyacintho</i>	63.
		<i>Hydra</i>	53, 84.

E.

E <i>Ndymione</i>	95, 104.		
<i>Enyo</i>	c. 55.		
<i>Europa</i>	25.		

F.

F <i>Abulis Antiquis</i>	c. 35.		
<i>Furiis sive Erynn.</i>	c. 16.		

G.

G <i>Eryone</i>	33.		
<i>Gigantibus</i>	<i>Spartis</i>		
	13, 85.		
	<i>Marino</i>	36, 80.	
<i>Glance</i> { <i>Minôis</i>	35.		
{ <i>Sisyphi</i>	34.		

I.

I <i>Caro</i>	21, 105.		
<i>Illo</i>	99.		
<i>Inferno</i>	c. 86, 103.		
<i>Io</i>	59, 106.		
<i>Jove</i>	c. 4, 13, 17.		
<i>Junone</i>	67, c. 5.		

L.

L <i>Adone</i>	66.		
<i>Lamia</i>	93.		
<i>Luna</i>	95.		
<i>Lynceo</i>	18.		
	<i>Malis</i>		

INDEX.

M.

M <i>Alis aureis</i>	85.
<i>Marsyâ</i>	64
<i>Marte</i>	c. 55.
<i>Medeâ</i>	60.
<i>Medusâ</i>	75.
<i>Melanione</i>	22.
<i>Meliis</i>	50.
<i>Mercurio</i>	c. 28.
<i>Mestrâ</i>	32.
<i>Minerva</i>	c. 49.
<i>Miraculis septem</i>	98.
<i>Musis</i>	c. 21.

N.

N <i>Arcisso</i>	102.
<i>Nepiuno</i>	c. 6, 58.
<i>Nereo</i>	c. 62.
<i>Niobe</i>	18.

O.

O <i>Ceano</i>	c. 12.
<i>Omphale</i>	61.
<i>Orione</i>	12.
<i>Orithyâ</i>	90.
<i>Orpheo</i>	48, 87.

P.

P <i>Andora</i>	49.
<i>Pane</i>	88, 103. c. 69.
<i>Panopte</i>	95.
<i>Parcis</i>	c. 19.
<i>Pasiphae</i>	6, 78, 100.
<i>Pelope</i>	39.
<i>Perseo</i>	80.
<i>Phaetonte</i>	87, 104.
<i>Phaone</i>	65.
<i>Philomela</i>	93.
<i>Pbineo</i>	31.
<i>Phorcynis filiab.</i>	43, 82.
<i>Phrixo</i>	40, 88.
<i>Plutonis galeâ</i>	c. 7.
<i>Precibus</i>	c. 18.
<i>Progne</i>	93. c. 44.
<i>Prometheo</i>	c. 44.
<i>Proteo</i>	90.
<i>Purpura</i>	69.

R.

R <i>Heâ</i>	c. 8.
---------------------	-------

S.

S <i>Aturno</i>	109. c. 11.
<i>Satyris</i>	88.
<i>Scylla</i>	29, 76.
<i>Sire-</i>	

INDEX.

<i>Sirenibus</i>	82.		
<i>Sisachthia</i>	III.	V.	
<i>Solis bobus</i>	96.	V	<i>Ellere aureo</i> 98.
<i>Solæcismo</i>	III.		<i>Venere</i> c. 62.
<i>Spartis Gigantibus</i>	I 3, 85.	<i>Ulysse</i>	72.
<i>Sphinge</i>	14.	<i>Vulcano</i>	c. 46.
		<i>Vulpe</i>	16, 91.
T.			
T	<i>Auris flammiv.</i> 84.		
	<i>Tiresiâ</i> 79.	Z.	
		Z	<i>Etho</i> 58.

FINIS.

